

Tòa Thành Bị Vùi Lấp

Contents

Tòa Thành Bị Vùi Lấp	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	54
15. Chương 15	58
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	68
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76
21. Chương 21	79
22. Chương 22	85
23. Chương 23	89
24. Chương 24	93
25. Chương 25	98
26. Chương 26	103
27. Chương 27	107
28. Chương 28	112
29. Chương 29	117
30. Chương 30	121
31. Chương 31	125
32. Chương 32	130
33. Chương 33	135
34. Chương 34	140
35. Chương 35	144
36. Chương 36	148
37. Chương 37	152
38. Chương 38	155
39. Chương 39: (h+)	159
40. Chương 40	164
41. Chương 41	167

42. Chương 42	171
43. Chương 43: (h+)	175
44. Chương 44	179
45. Chương 45	183
46. Chương 46	187
47. Chương 47	191
48. Chương 48	196
49. Chương 49	200
50. Chương 50	205
51. Chương 51	209
52. Chương 52	215
53. Chương 53	220
54. Chương 54	223
55. Chương 55	227
56. Chương 56	231
57. Chương 57	234
58. Chương 58	238
59. Chương 59	242
60. Chương 60	245
61. Chương 61	249
62. Chương 62	253
63. Chương 63	257
64. Chương 64	261
65. Chương 65	265
66. Chương 66	269
67. Chương 67	273
68. Chương 68	278
69. Chương 69	282
70. Chương 70	285
71. Chương 71	289
72. Chương 72	293
73. Chương 73	297
74. Chương 74	300
75. Chương 75	304
76. Chương 76	308
77. Chương 77	312
78. Chương 78	316
79. Chương 79	322

Tòa Thành Bị Vùi Lấp

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, Nam nữ cường, Sạch, Sủng, Sắc, HEEditor: Hạ NguyênMột câu chuyện tình yêu đẹp diễn ra nơi chốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toa-thanh-bi-vui-lap>

1. Chương 1

Ngôn Tiêu đứng trong đại sảnh rực rỡ ánh đèn, trong tay đang cầm một con dấu.

Con dấu làm bằng đồng thau, hình vuông, phía dưới tay cầm là hình mai rùa, xung quanh được điêu khắc những văn hoa phức tạp.

Đây là những hình trang trí rồng, phổ biến thời Xuân Thu. Theo lý thuyết thì con dấu này tính đến nay cũng phải hơn hai nghìn năm tuổi. Toàn thân bị gỉ sắt bên ngoài, gỉ sắt biểu bì, không trơn bóng, thậm chí còn rất gai mắt.

Ngôn Tiêu chà xát hai ngón tay cho nóng lên, vẩy vẩy vài cái lên con dấu, sau đó đưa lên mũi ngửi.

Quả nhiên ngửi thấy mùi tanh của đồng. Cổ vật ngàn năm tuổi tuyệt đối sẽ không có mùi vị như thế này.

Đưa trả lại con dấu, Ngôn Tiêu dùng khăn lông lau nhẹ ngón tay, sau đó đưa ra kết luận: “Hàng mới.”

Trong giới giám định cổ vật thường không trực tiếp nói thật giả. Đồ giả sẽ nói là “mới”, đồ thật sẽ nói là “cũ”. Vì vậy khi Ngôn Tiêu nói đây là “mới”, có nghĩa món đồ đó là đồ giả.

Người bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Những chuyên gia đều nói đây là đồ cũ, Ngôn tiểu thư có cần nhìn kỹ lại lần nữa không?”

“Không cần, đây là hàng mới, tuyệt đối không sai.”

Bốn phía chợt nổi lên một trận xì xào bàn tán.

Cô ngẩng đầu lên, giữa khung cảnh xa hoa giữa bóng tối và ánh sáng, cô bị vây quanh bởi những khách mời nổi tiếng, các chuyên gia giám định, thậm chí cả những minh tinh hàng đầu. Hiện tại mọi ánh mắt đều nhìn cô chằm chằm, như thể cô là là một con quái vật.

...

Ngôn Tiêu mở choàng mắt mới phát hiện ra mình đang nằm mơ. Cảnh tượng trong mơ là lúc cô tham dự hội giám định bảo vật vào tháng trước.

Rõ ràng đã qua hơn một tháng nhưng những hình ảnh ngày hôm đó vẫn rõ ràng trong tâm trí, ngay cả ánh mắt của một người đàn ông xa lạ cũng khiến cô ghi rõ ràng.

Trong phòng, rèm cửa đã được kéo, ánh sáng mờ ảo. Ngôn Tiêu ngồi dậy, với tay tìm thuốc lá ở tủ đầu giường.

Ga giường theo động tác của Ngôn Tiêu trượt xuống khỏi bờ ngực trắng nõn, lộ ra đường cong mê người. Thân thể không mảnh vải che thân. Ngôn Tiêu nhả khói thuốc, chống tay lên trán suy nghĩ xem hôm nay là thứ mấy. Hóa ra không có việc gì làm thì đến ngày nào trong tuần cũng không nhớ được.

Tiếng chuông điện thoại reo lên. Ngôn Tiêu kẹp điếu thuốc trên miệng, lấy điện thoại dưới gối ra, người gọi đến là Bùi Minh Sinh.

“Em đang ở đâu?” Anh ta ở đầu bên kia hỏi.

“Trên giường.”

“Giờ đã là 6 giờ tối mà vẫn còn trên giường chưa dậy?”

“Có sao đâu, dù gì cũng không phải đi làm, muốn ngủ bao lâu chẳng được.”

Đầu bên kia ngưng một lát: “Vậy tại sao khi ở hội giám định lại nói mấy lời đó? Cứ theo ý bọn họ nói món đồ đó là đồ thật, không đắc tội ai cả, càng không làm ảnh hưởng đến công việc của em.”

Ngôn Tiêu tay vẩy vẩy nghịch bao thuốc lá nữ, kẹp điện thoại bên tai nói: “Không sao trắng gì cả. Em chính là người ăn ngay nói thật. Có sao thì nói vậy.”

Bùi Minh Sinh bật cười, “Thôi được tùy em, vậy việc kia em tính thế nào?”

“Việc nào?”

“Đi đến nhóm khảo cổ giám định di vật.”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Chưa biết được.”

“Đừng như vậy, anh cũng chỉ mong em rời khỏi đây tránh sóng gió lúc này, hiện giờ mọi nơi đều đang dồn đại về em.”

“Ồ, vậy cảm ơn anh đã quan tâm.”

“Có ý kiến gì với anh sao?”

“Không có, em đây chân thành cảm tạ cấp trên đã quan tâm.”

Bùi Minh Sinh còn muốn nói chuyện, nhưng Ngôn Tiêu đã dập máy.

Tựa ở đầu giường chậm rãi hút xong điếu thuốc, Ngôn Tiêu gạt chăn đứng dậy rời khỏi giường, lỏa thể đi vào phòng để quần áo.

Trong gương phản chiếu cơ thể cô. Dáng người cao gầy, khung xương nhỏ, cổ dài nhỏ trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo nổi bật, bờ vai thanh mảnh, đường cong dọc thân thể một cách hài hòa, bộ ngực căng tròn, vòng eo nhỏ nhắn, bờ mông cong mẩy, cùng đôi chân thon dài. Do gần đây ngủ không đủ giấc mà dưới mắt có một chút quầng thâm, trên cằm mọc một cái mụn nhỏ.

Ngôn Tiêu soi gương, mặc áo lót vào, khoác lên mình một chiếc váy liền dài quá mông màu đen, cẩn thận sắp tóc, trang điểm. Sau khi xong cảm thấy hài lòng, cô lấy túi xách cùng chìa khóa đi xuống lầu.

Lúc này ngoài trời đã tối, Ngôn Tiêu lái xe qua đoạn phố tấp nập người qua lại, cho xe dừng bên đường.

Nơi đó có một ngôi nhà cổ với mái nhà thiết kế thời dân quốc, đèn đuốc sáng trưng, cửa chính sơn màu đỏ, bên ngoài cửa có hai con sư tử bằng đá. Trên cửa treo bảng tên: “Phòng đấu giá đồ cổ Hoa Nham”. Dù trời đã tối nhưng người ra vào vẫn vô cùng tấp nập.

Ngôn Tiêu chợt nhớ ra, hôm nay là thứ sáu nên sẽ có buổi đấu giá.

Lúc này có hai người đàn ông trung niên bước ra khỏi cửa chính, cùng đi về hướng chiếc xe Ngôn Tiêu đang đỗ. Hai người vừa đi vừa nói: “Không phải Hoa Nham có một nữ giám định rất nổi tiếng sao? Sao hôm này không thấy cô ta xuất hiện?”

“Ông đang nói đến cô gái họ Ngôn kia sao? Tạm thời bị cách chức, tin tức lớn thế mà ông không biết?”

“Tạm thời cách chức? Chuyện gì xảy ra?”

“Trước đó có một buổi giám định của hội, mời rất nhiều chuyên gia giám định khảo cổ. Có một món đồ được đưa ra. Các chuyên gia đều nói là đồ thật, chỉ có cô ta nói là đồ giả. Người trong giới nói cô ta căn bản không biết phân biệt đồ cổ. Nói như vậy thì Hoa Nham đâu còn dám tiếp tục trọng dụng cô ta.”

“Có việc như vậy à. Tôi còn định mời cô ấy đến giám định giúp tôi một món đồ.”

“Ông ngàn vạn lần đừng có dại, cô ta giờ thân bại danh liệt rồi. Nói không chừng giờ cô ta chẳng còn tí tên tuổi nào ấy. Trước đây nghe nói cô ta với thiếu gia của Hoa Nham có quan hệ không bình thường.” Một câu nói cuối cùng rõ ràng đầy ý cười khinh bỉ.

Thân bại danh liệt. Cô cảm thấy hình dung cách này rất đúng.

Ngôn Tiêu là một trong số những chuyên gia xuất sắc của giới giám định, chỉ bởi vì ngày hôm đó dám nói lời thật lòng, trong một đêm sự nghiệp đi tong. Đúng thật là “thân bại danh liệt”.

Ngôn Tiêu kéo cửa sổ xe lên, đập chân ga.

Hai người đàn ông đang sôi nổi tán ngẫu, bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh lao ra một chiếc xe, ông ta giật mình nhanh chóng kéo bạn mình lên phía vỉa hè, sợ hãi đến lạnh sống lưng, mở miệng chửi: “Lái xe cái kiểu gì thế, vội đi đâu thai à!”

Lúc này là chín giờ tối, cô đi vào quán bar náo nhiệt trên con phố đông đúc.

Đi vào trong quán, cô ngã người ngồi lên một chiếc sofa mềm, dưới ánh đèn mờ ảo của quán, đột nhiên một người đàn ông đến gần: “Hôm nay lại gặp được em rồi.”

Ngôn Tiêu nhấp một hớp rượu, thờ ơ hỏi: “Anh quen tôi sao?”

“Để ý em lâu lắm rồi, gần đây đặc biệt thấy em thường xuyên hơn, công việc rảnh rồi sao?”

“Vô công rồi nghề thôi.”

“Em rất thú vị.”

Ngô Tiêu thấy thật nực cười, ngửa cổ vừa cười vừa uống rượu.

Người đàn ông ghé sát vào người cô thì thầm: “Theo lẽ thông thường, nếu một người một mình đi uống rượu, phải chăng tâm tình không được tốt? Có muốn nói chuyện phiếm với anh một chút không?”

“Không có gì để nói cả.”

“Vì sao? Đến những nơi này mà không nói chuyện với người khác thì còn gì thú vị nữa?” Ngô Tiêu lại rót thêm một ly, không trả lời.

Từ ngày bắt đầu nghỉ làm Ngô Tiêu đã rất khó chìm vào ngủ, thường phải dựa vào sự kích thích của rượu để ngủ ngon được vài tiếng đồng hồ. Chính vì vậy cô thường một mình đến quán bar uống rượu, không hề có tí hứng thú trò chuyện với lũ đàn ông không quen biết.

Tuy nhiên đàn ông lại không cho là vậy. Cơ thể người phụ nữ được ánh sáng phác họa lung linh hấp dẫn như thế, câu dẫn người như thế, yên tĩnh không cười không động nhưng lại có một loại khí chất lạnh lùng chớ đến gần. Trong khung cảnh thế này lại có một người phụ nữ như vậy, đây chính là một lời chào mời hấp dẫn nhất.

“Cho anh tí mặt mũi đi, nói chuyện một chút.” Người đàn ông thở ra hơi thở đầy mùi rượu, càng dựa gần vào cô hơn: “Hoặc là chúng ta đến nơi nào đó nói chuyện, về nhà anh được không?”

Ngô Tiêu bưng chén rượu không để ý tới. Tên đàn ông kia tiếp tục thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, cô cũng không buồn để vào tai.

Nếu như phải nghe mấy tên đàn ông lải nhải mấy thứ phiền phức này thì cô đến những nơi này làm gì.

Ngô Tiêu đứng dậy muốn đi. Gã đàn ông giữ lấy eo cô kéo lại: “Đi đâu vậy, còn giả vờ giả vịt nữa.”

Ngô Tiêu đứng lên, nhìn thẳng vào gã, đột nhiên nhấc ly rượu trên tay đưa lên đỉnh đầu gã ta, đổ cạn sạch ly. Rượu từ trên đỉnh đầu hắt từ từ chảy xuống: “Tôi không có hứng thú với anh, đủ rõ ràng rồi chứ?”

Gã đàn ông đứng bật dậy, cùng lúc đó có người đi về bên phía này, kéo Ngô Tiêu sang một bên:

“Ra ngoài đi.”

Ngô Tiêu giẫy tay ra, nhìn xem người kéo tay cô là ai, sau đó cùng anh ta đi ra ngoài.

Gã đàn ông đó không có đuổi theo, rượu từ trên mặt chảy xuống, bộ dáng chật vật mẫn theo một câu: “Con mẹ nó, tôi nói tóm cái gì, căn bản là cô ta có chủ rồi.”

Một chiếc xe màu đen đang đỗ bên ngoài quán. Ngô Tiêu bị tóm đi qua, Bùi Minh Sinh buông lỏng tay: “Lên xe.”

Ngô Tiêu ngồi vào trong xe.

Bùi Minh Sinh ngồi trên ghế lái, kéo cửa xe lên, bỏ kính đang đeo xuống: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì cả.”

“Đổ rượu vào đầu người ta mà kêu là không có gì.”

“Hắn muốn ngủ với em, đổ một ly rượu là còn nhẹ đấy.”

Bùi Minh Sinh vừa tức vừa buồn cười. Tuy nhiên với tính cách của Ngô Tiêu thì quả thực như vậy là nhẹ tay rồi: “Em định như vậy mà bỏ đi sao, biết bên ngoài người ta đang bàn tán gì không?”

“Biết rõ, nói em không biết định giá, danh tiếng đều do ngủ với anh mà có được.”

Bùi Minh Sinh cười sắc trong cổ họng, ho khụ vài tiếng, mặt mũi đều đỏ lên, phải dựa vào lưng ghế mới dịu xuống: “Vậy thiệt thòi cho anh quá, danh tiếng đều bị em phát hủy hết rồi.”

Ngôn Tiêu nghiêng đầu, đầu ngón tay day day thái dương đang co giật vì rượu: “Vâng, thật sự xin lỗi anh.”

Cô mang giọng điệu lười biếng. Trước kia khi còn đang tại chức, cô lúc nào cũng có một bộ dáng giễu giàng khôn khéo, cái vẻ lười nhác này không thường thấy. Hiện giờ cô thất nghiệp, ngược lại lại xuất hiện cái dáng vẻ này. Khuôn mặt ửng đỏ do say rượu của cô phản chiếu trên kính xe.

Bùi Minh Sinh nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, ngữ khí đột nhiên trầm xuống: “Hiện giờ giới định giá đang cô lập em, họ nói gì cũng được, nói cái gì đều đúng, em không thể tiếp tục ở lại nơi này được nữa.”

“Vì vậy anh muốn đẩy em đến đội khảo cổ học đó?”

“Em nói gì thế? Đừng quên quan hệ của chúng ta là gì. Anh không những là ông chủ mà còn là đàn anh của em. Anh có thể vội vàng gạt em đi như thế sao?”

Ngôn Tiêu không nói lời nào.

Bùi Minh Sinh và cô cùng học cùng một trường đại học, anh hơn cô hai khóa, cả hai đều học chuyên ngành giám định cổ vật. Cũng chính bởi lý do này cô mới đến Hoa Nham làm việc cho đến tận bây giờ.

Từ xuất phát điểm như vậy, quan hệ của hai người bọn họ quả thực không tầm thường.

Bùi Minh Sinh đặt tay lên bả vai cô, giọng nói ôn hòa: “Đội khảo cổ kia nhận sự giúp đỡ của anh, lần này là anh đưa em đến đó làm việc. Em đến đó một thời gian, đợi mọi chuyện qua đi rồi quay trở về, vẫn là một nhà giám định tiền đồ rộng mở.”

Ngôn Tiêu hất bả vai, gạt tay anh ta: “Nếu em không đi thì sao?”

Bùi Minh Sinh vuốt vuốt ấn đường, lại tháo cặp kính ra, sắc mặt trầm xuống: “Ngôn Tiêu, người em đắc tội không phải là một người bình thường, đó là Ngũ Gia. Ngày đó ở hội, em phát ngôn như thế thì chính là đã biết chắc sẽ có ngày như thế này.”

Ngôn Tiêu cầm tay nắm cửa xe định đi xuống.

Bùi Minh Sinh ngăn cô: “Em định đi đâu?”

Ngôn Tiêu gần như một cước đạp mở cửa xe: “Hút thuốc.”

“...”

Tháng năm Thượng Hải đã rất nóng, ban đêm gió thổi rất mạnh khiến con người ta cũng trở nên thanh tĩnh.

Ở trong hội giám định dám nói lời thật lòng sẽ có kết cục như ngày hôm nay. Không sai, Ngôn Tiêu biết rõ bản thân mình đã đắc tội với người nào.

Ngũ Gia, một người không có họ cũng chẳng có tên, chỉ có một biệt danh xưng hô, như một nhân sĩ

giang hồ cao cao tại thượng, ông ta giống như một truyền thuyết.

Chưa từng có người nào gặp qua ông ta, cũng chẳng ai biết ông ta rốt cuộc là ai. Chỉ nghe nói ông ta là chủ của một thế lực ngầm lớn, đủ lớn để thao túng toàn bộ giới đồ cổ.

Ông ta lập ra một hội giám định, yêu cầu tất cả nhà giám định phải thay đổi đánh giá theo ý của ông, chỉ riêng Ngôn Tiêu hết lần này đến lần khác không nghe theo, một câu nói thật, sự nghiệp liền tiêu tan.

Sự việc lần này quả thực rất nực cười, cô làm ở Hoa Nham bảy năm rồi, vừa tròn bảy năm, chỉ vì một câu nói của người này mà hoàn toàn bị xóa sổ.

Bùi Minh Sinh từ trong xe nhô đầu ra: “Cổ phiếu của Hoa Nham liên tục xuống giá. Mấy phiên đầu ra hôm nay cũng không tiến hành thuận lợi, áp lực của hội đồng quản trị rất lớn. Ngôn Tiêu, hoặc là đi khỏi Thượng Hải, hoặc là ra khỏi giới giám định cổ vật, em nhất định phải chọn một trong hai.”

Trong ấn tượng của cô, Bùi Minh Sinh hiếm khi nghiêm túc nói chuyện như vậy.

Cả hai người đều yên tĩnh không nói, qua mười phút sau Ngôn Tiêu đột nhiên hỏi: “Anh đã sắp xếp xong mọi chuyện rồi sao?”

”Ừ, tất cả đã sắp xếp đâu vào đó rồi.”

Ngôn Tiêu khép lại hai mắt, tay kẹp điều thuốc đang hút dở, đốt ngón tay trắng bệch, trong lòng cuộn lên từng đợt sóng. Cô muốn chửi thề muốn văng tục, muốn nổi một trận lôi đình, nhưng cuối cùng cũng chỉ lạnh lùng nhìn Bùi Minh Sinh một cái, cúi đầu xuống, hít vào một hơi thật sâu rồi phun ra một làn khói như sương mù.

Hút xong điều thuốc, cô ngồi lên xe: “Vậy được. Em đi.”

“Em đi, cũng không phải đao to búa lớn gì. Việc do em gây ra, không đến mức chẳng có gì để mất cả.”

Bùi Minh Sinh quay đầu vô tình thấy nhìn thấy gương mặt nghiêng sáng lấp lánh trong đêm của cô. Đôi mắt, vàng trán và đôi môi đỏ đặc biệt rõ ràng, vành tai và đường cong của cằm được mạ bởi ánh sáng.

Bùi Minh Sinh biết cô rất lí trí, chỉ có điều cô là người không dễ dàng chịu thỏa hiệp. Hơn nữa chuyện này từ đầu đến cuối cô không hề sai. Cô không cam lòng, chỉ là phải lựa chọn cách an toàn nhất vào lúc này.

Biết như vậy, nhưng anh cũng chỉ có thể lờ đi: “Sư muội, anh cũng chỉ vì muốn tốt cho em. Dù em có hận anh thì anh cũng sẽ vẫn làm như vậy.”

“Anh nói ít đi vài câu đi, còn nói nữa là em đổi ý.”

Ngôn Tiêu quay ra nhìn phía bên ngoài cửa sổ, sau một lúc cô mới hỏi: “Đội khảo cổ kia ở chỗ nào vậy?”

“Tây Bắc.” Bùi Minh Sinh đã sớm chuẩn bị đầy đủ, từ trong ngăn kéo xe lấy ra một túi giấy, đặt lên trên đầu gối cô, thuận tay vỗ vỗ trấn an: “Mọi thứ của em anh đã chuẩn bị xong rồi, em có thể xuất phát bất cứ lúc nào.”

2. Chương 2

Thiểm Tây, Tây An.

Tây An là một thành phố trung tâm của khu vực Tây Bắc nhưng thời tiết ở đây lại không hề giống khí hậu của Tây Bắc chút nào. Chỉ vừa bước vào tháng năm mà tiết trời đã vô cùng nóng nực.

Chiếc taxi chạy qua cổng Vĩnh An, đi sát tường thành một đoạn, sau đó dừng lại ở một con phố hẹp.

Cửa sổ sau chiếc taxi được hạ xuống. Ngôn Tiêu tháo kính râm xuống nhìn ra bên ngoài: “Đến nơi rồi sao?”

Tài xế trả lời: “Đến rồi, nhà nghỉ cô tìm nằm ở dưới phố. Từ đây đi bộ vài bước là đến nơi.” Ngôn Tiêu xuống xe, lấy tiền trong ví trả cho tài xế.

Cô vừa xuống máy bay hai tiếng trước, người của Bình Minh Sinh làm thủ tục giúp cô, ngay cả nhà nghỉ cũng đã đặt phòng trước.

Khách sạn Nhất Khỏa Thụ nằm giữa hẻm dưới chân của tường thành và các nhà trọ bình dân, mặt tiền không rộng, biển hiệu được viết trên tấm gỗ treo trên cửa. Gió thổi qua khiến tấm biển đung đưa tạo ra khung cảnh rất thơ mộng.

Gần năm giờ chiều, trong nhà nghỉ có vẻ vắng vẻ, bà chủ trẻ tuổi đang nói chuyện phiếm với vài vị khách bên ngoài quây lể tán. Câu chuyện xoay quanh những địa điểm thú vị ở Tây An, vài tiếng cười vang lên, âm thanh tiếng bẻ gãy gỗ va vào cửa báo hiệu có khách đến.

Mọi người đồng thời nhìn về phía cửa. Một cô gái trẻ tuổi bước vào, một tay kéo hành lý, một tay cầm ba lô màu đen. Cô đeo một cặp kính râm che đi gần hết nửa gương mặt, đôi môi đang mím lại, trông có vẻ lạnh nhạt.

Bà chủ tươi cười đi về phía khách: “Nghỉ lại khách sạn sao?”

“Đúng vậy.” Ngôn Tiêu tháo kính râm ra, đặt ba lô xuống. Dáng người cô cao gầy, cách quảy hàng nhưng có thể thấy cô cao hơn bà chủ đến nửa cái đầu. Cô đưa thẻ căn cước ra cho bà chủ.

Chủ nhà nghỉ vừa kiểm tra giấy tờ, vừa trò chuyện: “Cô từ đâu đến?”

“Thượng Hải.”

“Đặc biệt đến Tây An du lịch sao?”

“Không phải, chỉ đi qua thôi.”

Có người đứng bên cạnh hỏi: “Vậy cô định đi đến đâu?”

Ngôn Tiêu nhìn sang, một nhóm người hai nam hai nữ, xem ra đều rất trẻ tuổi. Người hỏi là một cậu thanh niên, tóc để kiểu một chòm, nhìn cậu ta so với người khác gây chú ý hơn.

Ngôn Tiêu trả lời qua loa: “Đi về hướng Bắc.”

Đầu húi cua vội vàng giải thích: “Cô đừng để ý. Không phải tôi muốn thăm dò cô đâu, chỉ là đúng lúc nhóm tôi đang tìm người ghép xe, nếu cô thuận đường thì có thể cùng nhau đi.”

“Không cần đâu, khẳng định không cùng đường.”

“Chưa chắc, cô cứ nói xem cô định đi đâu.” Đầu húi cua vẫn khẳng khẳng đeo bám. Có lẽ là vì tiết kiệm chi phí đi đường, dù sao thì nhiều thêm một người thì chi phí sẽ giảm bớt một phần.

Ngôn Tiêu từ trong ba lô lấy ra tấm bản đồ trải trên quây, ngón tay chỉ vào một điểm: “Tôi sẽ đến nơi này.”

Khách tụ tập xung quanh quây đều tò mò xúm lại xem. Trên bản đồ có một khoanh tròn màu đỏ, phía bên trên giáp với Nội Mông¹, bên cạnh giáp Thiểm Tây², bên dưới tiếp giáp với Ninh Hạ³.

“Đây là nơi nào mà ngay cả tên tuổi cũng không có vậy?” Đầu húi cua lẩm bẩm, sau khi nhìn kỹ tấm bản đồ, cậu ta nói: “Nhìn vị trí thì cô muốn đi về hướng Bắc. Trước tiên đi đến ranh giới Thiểm

Tây, sau đó chuyển hướng sang Nhạc Thác Khắc kỳ⁴ của Nội Mông. Cuối cùng đi thẳng đến sa mạc, và sau đó... Phải tìm một hướng dẫn viên. Đây là lần đầu tiên tôi thấy một nơi như vậy đây.”

Nội Mông: khu tự trị Nội Mông Cổ, nằm ở phía bắc Trung Quốc.

Thiểm Tây: một tỉnh của Trung Quốc, về mặt chính thức được phân thuộc vùng Tây Bắc.

Ninh Hạ: tên đầy đủ là Khu tự trị dân tộc Hồi Ninh Hạ, một khu tự trị của người Hồi của Trung Quốc.

Nhạc Thác Khắc kỳ: phiên âm của Otog, là một kỳ thuộc địa cấp thị Ordos, Khu tự trị Nội Mông, Trung Quốc.

“Không cùng đường đúng không?”

“Ừ, đúng là không cùng đường.”

Ngôn Tiêu nhận thẻ phòng từ bà chủ nhà nghỉ, cuộn bản đồ lại nhét vào trong ba lô, xoay người lấy hành lý mang lên lầu.

Đầu húi cua tò mò thắc mắc một câu: “Chao ôi, một mình cô đi đến nơi vô danh như thế làm gì?”

Ngôn Tiêu bước lên cầu thang, quay lại cười với anh ta, trả lời: “Lưu vong.”

Đầu húi cua không hiểu mô tê gì. Trên mặt cô gái đó hiện ý cười nhưng khẩu khí thì không giống như đang đùa chút nào.

Vừa bước chân vào phòng, điện thoại của Ngôn Tiêu liên vang. Cô đặt hành lý xuống, ngón tay vuốt lên màn hình, là tin nhắn của Bùi Minh Sinh: “Mọi chuyện thuận lợi chứ?”

Cô không trả lời, định đặt điện thoại xuống bàn thì Bùi Minh Sinh lại gửi thêm một tin nhắn nữa:

“Đừng giận, sư huynh chỉ muốn tốt cho em.” Kèm theo đó là một icon vẽ mặt đáng thương.

Tin nhắn “Đừng có đi bar đấy.” được gửi đúng lúc Ngôn Tiêu vứt điện thoại xuống bàn.

Ngôn Tiêu không muốn nghe anh ta tiếp tục cằn nhằn nên đã dứt khoát cho anh vào blacklist. Cô lấy tập tài liệu mà Bùi Minh Sinh chuẩn bị từ trong ba lô ra, tiện tay bật TV lên.

Mở túi tài liệu, trải giấy tờ lên giường. Bên trong là giấy chứng nhận chuyên ngành của cô, sơ yếu lý lịch, một lá thư giới thiệu tới nhóm khảo cổ học, một chiếc chìa khóa xe, còn có một tờ giấy ghi địa chỉ của một cửa hàng xe hơi 4S*, kèm theo chữ ký của Bình Minh Sinh.

*4S: Sales – Bán hàng, Service – Dịch vụ, Spare parts – Phụ tùng chính hãng và Global system – Kết nối mạng toàn cầu.

Ngôn Tiêu cất tài liệu vào túi, ngẩng đầu lên thấy trên TV đang chiếu một chương trình truyền hình về giám định bảo vật. Vài chuyên gia giám định ngồi xung quanh bàn tròn, cầm món “bảo vật”, phân tích rõ ràng rành mạch.

Chỉ nhìn thoáng qua một cái, cô cười mỉa: “Một lũ lừa đảo!”

Cầm lấy điều khiển từ xa nhấn tắt TV, Ngôn Tiêu xách túi đi xuống lầu.

Lúc này bên quầy lễ tân vẫn còn vài người đứng tán ngẫu. Đầu húi cua thấy cô liền ra chào hỏi:

“Đã đến nơi này rồi, cô có định đi thăm thú chút không?”

Ngôn Tiêu cười cười, vừa đi vừa nói: “Không đi.”

“Ra ngoài ăn cơm sao?”

“Không phải.”

“Vậy cô muốn đi đâu?”

“Quán bar.” Ngôn Tiêu lúc này đã đi ra ngoài.

Đầu húi cua sững sờ, quay đầu lại hỏi bà chủ nhà nghỉ: “Cô ấy từ Thượng Hải chạy tới Tây An vì muốn đi bar? Lễ nào quán bar ở Thượng Hải kém hơn ở Tây An?”

Bà chủ nhà bị lời anh ta chọc cười: “Ai biết được, có lẽ cổ ấy nghiện rượu.”

Ngôn Tiêu đến một quán bar gần đó.

Tây An là một thành phố rất đông đúc, tuy nhiên quán bar lại mang phong cách tươi mới và an tĩnh, âm nhạc trong quán đều là những bản ballad nhẹ nhàng.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần dài màu đen, trên đầu gối có hai túi hộp. Cô ngồi một mình trong góc, bộ dáng so với các khách du lịch trên phố không mấy khác biệt là bao.

Bản thân ăn mặc bảo thủ không bắt mắt, vì vậy tới nay không có tên đàn ông lân la đến làm quen với cô.

Khách trong quán không nhiều, sau nửa đêm càng trở nên yên tĩnh, chỉ còn âm nhạc và những tiếng thì thầm. Ngôn Tiêu dần cảm thấy tẻ nhạt, uống cạn hai ly rượu, từ túi quần lấy ra một chiếc máy hiển vi kỹ thuật số nghịch.

Đây là thiết bị được sử dụng để giám định, cô mở thiết bị lên, hướng về phía ly rượu trong tay quét. Thật là nhàm chán, rốt cuộc cô mong tìm ra được thông tin gì từ rượu mà giám định chứ?

Vừa nghĩ như vậy thì bên cạnh xuất hiện một người đàn ông: “Cô là người giám định đồ cổ sao?” Ngôn Tiêu ngẩng lên. Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, vì đứng ngược sáng mà không nhìn rõ

được khuôn mặt, chỉ thấy rằng trên cổ anh ta có đeo một chiếc vòng vàng chói mắt. “Cho là vậy đi.”

“Chẳng trách tôi thấy có một nhà giám định dùng thiết bị như thế này.” Người đàn ông đeo vòng vàng vừa nói vừa chỉ đồ trên tay Ngôn Tiêu, khẩu khí như một tên lưu manh: “Cô từ nơi khác đến. Cả đất Tây An này không ai tôi không biết, mà cũng không có đứa nào không biết mặt tôi.”

Ngôn Tiêu “Ồ” lên một tiếng. Cái này thì liên quan gì đến cô.

Gã đeo xích vàng vẫn chưa chịu rời đi, cố ý tìm cách gây sự. Gã lấy từ trong túi áo ra một thứ:

“Nào, cô nhìn giúp tôi món đồ này, xem trình của cô đến đâu.”

Ngôn Tiêu thôi nghịch thiết bị trên tay, cười cười trả lời “OK.” Cô làm vậy cũng không phải để thể hiện bản lĩnh với hắn ta mà chỉ là để tiêu khiển.

Gã đó bật đèn flash điện thoại chiếu lên bàn tay đang nắm còn lại, từ từ duỗi tay ra. Trong lòng bàn tay gã là một miếng ngọc bội nhỏ.

Ngôn Tiêu dùng hai ngón tay cầm viên ngọc đưa lên trước mắt, phát hiện ra đây là một miếng

Hoàng Ngọc*.

*Hoàng Ngọc: miếng ngọc hình bán nguyệt.

Hoàng Ngọc là một loại đồ vật tế lễ thời cổ đại, cũng là một dụng cụ quan trọng của sư thầy trong các nghi lễ tôn giáo xa xưa. Trên miếng ngọc này có một đường điêu khắc trải dài trên vòng cung và lỗ ren ở cả hai đầu. Điều này chứng tỏ miếng Hoàng Ngọc này còn có thêm những bộ phận khác nữa. Hoặc đây chỉ là chi tiết của một đồ vật nào đó.

Quan sát kỹ miếng ngọc cho thấy sắc ngọc cũ kỹ, có vài vết ố, phủ một lớp bột dày, ngọc khá nhẹ. Dùng ly rượu gỗ nhẹ một cái, âm thanh nhẹ nhàng du dương. Khi phả hơi vào thì có một mùi hương nồng xộc ra, đây là mùi của đồ mới được khai quật. Loại mùi vị này chỉ có những chuyên gia dày dặn kinh nghiệm xem ngọc mới có khả năng phát hiện ra.

Ngôn Tiêu chỉ nhìn bằng mắt thường đã biết đây là đồ thật, căn bản không cần phải dùng thiết bị trong tay, ngẩng đầu liền nói: “Hàng thượng đẳng.”

Người bình thường phải soi kỹ cả ngày trời mới dám đưa ra kết luận, vào tay Ngôn Tiêu thì chỉ cần liếc nhìn đã dám khẳng định. Gã đeo xích vàng cầm lại miếng ngọc, giơ ngón tay cái lên: “Tinh tường đấy. Được lắm, vừa rồi đắc tội với cô, tôi mời cô ly rượu này.”

Gã ta mở nắp chai rượu thượng hạng vừa được đưa tới, rót một ly cho Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu cầm ly rượu lên lắc nhẹ, tiếng đá leng keng va vào thành ly. Ánh đèn trong quán cũng đung đưa theo, khiến cho đôi tay trắng mịn màng của cô càng trở nên thu hút.

Gã đàn ông nhìn theo đôi tay lên gương mặt cô mới phát hiện ra cô gái này không những trẻ trung mà còn rất xinh đẹp. Dưới cái mũi thẳng là đôi môi căng đầy, chiếc cằm thon nhọn trong ánh sáng mờ ảo khiến người khác cảm thấy nhột nhạt muốn vuốt ve.

“Người đẹp, xưng hô thế nào?” Giọng nói của hắn mang theo sự ngả ngớn.

Ngôn Tiêu hạ giọng: “Quản đồ của anh đi.”

“Cái gì?” Gã đàn ông chưa kịp phản ứng.

Ngôn Tiêu cầm ly rượu, ngón tay chỉ về phía trước. Nơi đó có một người đàn ông đang ngồi, bóng tối che khuất đi gương mặt anh ta. Chỉ thấy được mái tóc ngắn gọn gàng, gò má sắc như dao, ánh sáng ngược chiều phát họa nên đôi vai dài rộng, hai chân vắt chéo. Anh ta ngồi đối mặt với bọn họ, có vẻ như đã nhìn rất lâu.

Gã xích vàng nhìn sang, cúi đầu trong miệng rủa một tiếng “Đêch”, vội vàng đặt ly rượu trong tay xuống. Vừa đứng lên, bên cạnh đột nhiên xuất hiện hai người, thẳng đánh về phía gã.

Gã bị đè ở trên ghế sofa, Ngôn Tiêu ngồi ở bên cạnh cũng bị liên lụy, nửa người cô ngã ra sau, ly rượu cầm trong tay bị hất đổ hết vào người.

Hai người đàn ông đó không nói lời nào ra tay đánh gã đeo xích vàng, gã chưa kịp kêu lên một tiếng đã gục.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột và bất ngờ. Ngôn Tiêu còn chưa kịp kêu lên thì miệng đã bị một bàn tay to bịt lại. Bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm nhiều người. Cô vô thức liếc nhìn chỗ ngồi của người đàn ông lúc này, anh ta đã biến mất.

Gã đeo xích vàng nằm sau lưng cô, thân thể vừa vặn bị cô cùng người đàn ông đang bịt miệng cô che khuất.

Mọi chuyện xảy ra chỉ gây tiếng động rất nhỏ, không thu hút sự chú ý của mọi người. Trong ánh đèn mờ ảo, ca sĩ vẫn đang ngân nga bản tình ca.

Phía sau hai người đàn ông kia hình như đang tìm đồ vật gì đó trên người gã đeo xích vàng, tay ma sát với quần áo tạo nên âm thanh sột soạt.

Người đàn ông phía sau cũng không rảnh rỗi, anh ta kéo Ngôn Tiêu ngồi xuống, hai thân thể ép sát vào nhau. Một tay anh che phân nửa mặt cô, tay kia thò vào túi cô tìm kiếm.

Khoảng cách giữa hai người rất gần. Ngôn Tiêu mơ hồ thấy được khuôn mặt anh ta, hốc mắt sâu, mũi cao, môi mỏng.

Ngôn Tiêu lặng lẽ nhắc chân, định hất đổ chiếc bình trên bàn gây ra tiếng động thu hút sự chú ý của mọi người. Người đàn ông đó sắc mặt không đổi, lấy chân mình kẹp hai chân cô lại.

Trong nháy mắt cô cảm nhận được bắp chân cứng rắn như đá, cách một lớp vải mỏng, chân cô bị chân anh kẹp chặt.

Anh ta không thèm nhìn cô lấy một cái, cúi đầu tìm kiếm, tay đột nhiên sờ đến lá thư giới thiệu của Bùi Minh Sinh. Nhìn thấy lá thư, anh ta chuyển mắt về phía Ngôn Tiêu. Ngôn Tiêu cũng chăm chăm nhìn lại, mặc dù không thấy rõ vẻ mặt người đối diện. Phía sau một giọng nói vang lên: “Tìm được rồi.”

Người đàn ông thấp giọng trả lời “Ừ”, âm thanh mơ hồ trầm thấp. Sau đó ngoài dự đoán, anh ta lấy điện thoại ra gờ về phía Ngôn Tiêu chụp hình.

Cùng với âm thanh khi ấn nút chụp là ánh đèn flash sáng lên. Trong một khoảnh khắc, Ngôn Tiêu nhìn rõ mặt anh, mái tóc ngắn, vầng trán rộng, mắt hai mí rất sâu. Đôi mắt ấy đen như mực, nghiêm túc thận trọng mà thâm trầm.

Chụp xong anh ta đứng dậy bỏ đi. Hai người đàn ông khi nãy cũng nhanh chóng rời đi theo.

Ngôn Tiêu được giải thoát, từ trên ghế sofa trượt xuống, lấy tay vuốt cổ tìm lại nhịp thở. Cô ôm một bụng bực tức, đứng bật dậy, xông ra bên ngoài.

Cô chạy dọc theo con đường cái, cả đoạn đường chỉ có ánh đèn và bóng cây trải dài. Bóng dáng người đàn ông đó hoàn toàn biệt tăm.

3. Chương 3

Trở lại quán bar, gã đeo xích vàng đã không còn ở đó nữa.

Không rõ hẳn tỉnh lại lúc nào, cũng không biết hẳn rời đi khi nào. Nếu không phải cái cảm giác ngọt ngọt trong lồng ngực vẫn còn ở đây thì tất cả dường như chưa từng phát sinh ra chuyện gì.

Ngôn Tiêu ngồi trên ghế sofa, mở ba lô ra kiểm tra một chút, ví tiền cùng thiết bị đều còn ở đây, những thứ Bùi Minh Sinh chuẩn bị cho cô cũng còn đầy đủ, ngoại trừ lá thư bị người đàn ông kia lấy. Nhưng người đó lại chụp ảnh cô, không lẽ muốn tống tiền sao?

Ngôn Tiêu ôm một bụng bực tức giận, liền tiếp uống cạn hai ly rượu, sau đó tính tiền ra cửa.

Cuối bộ quay trở lại khách sạn thì đã quá mười một giờ đêm. Một nhóm người hai nam hai nữ vẫn còn thức đang chơi bài, bà chủ nhà ở bên cạnh hào hứng theo dõi.

Hiện giờ không phải là mùa du lịch nên trong khách sạn chỉ có một vài khách, đi qua đi lại là có thể nhận ra nhau.

Ngôn Tiêu không để ý đến họ mà đi thẳng lên lầu.

Mấy người kia thấy cô đi vào, ngạc nhiên hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Trên chiếc áo trắng của Ngôn Tiêu loang lổ vết rượu trên ngực, trông đặc biệt chói mắt. Cô trả lời qua loa: “Không sao cả.”

Anh chàng đầu húi cua trông thấy cũng nhìn lại “Trời, cô...” Không đợi cậu ta nói xong, Ngôn Tiêu đã bước lên cầu thang.

Phòng bên tay trái cửa là toilet. Ngôn Tiêu đóng cửa xong bắt đầu cởi quần áo. Lúc nhìn vào gương trong phòng tắm, cô giật mình mở miệng chửi “Fuck!”

Khuôn mặt cô trong gương hằn rõ dấu tay, từ hai khóm miệng cho đến mũi. Ngôn Tiêu xoa tay lên hai bên má, lấy nước chà sát dấu vết kia, đau nhưng lại không đau. Vì làn da cô rất trắng nên hai vết đỏ càng trở nên nổi bật, tựa như dùng bút màu tô lên.

Cô cứ như vậy mang trên mặt hai vết này suốt quãng đường trở về nhà nghỉ.

Khó trách mấy người dưới lầu lại có phản ứng mạnh như vậy.

Tên khốn kia ra tay thật mạnh!

Lúc này điện thoại để trong túi reo lên, Ngôn Tiêu tắt vòi nước bước chân ra ngoài. Là Bùi Minh Sinh gọi đến.

Đang không có chỗ phát tiết, vừa nhìn thấy tên anh ta là lại tăng xông. Cô dập máy, đưa tất cả các phương thức liên lạc của anh ta vào blacklist.

Đúng là đen đủi, ngày đầu tiên đến Tây An đã xui như vậy. Không được việc gì ra hồn.

Đến sau nửa đêm, cô giật mình tỉnh dậy. Lúc choàng dậy, việc đầu tiên là giữ lấy ngực thở hổn hển, mồ hôi tuôn đầy trán.

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu cô liền hiện lên khuôn mặt của người đàn ông kia.

Trong giấc mơ, bàn tay của anh ta rất to, che hơn nửa khuôn mặt cô, ôm cô thật chặt đến mức không thể động đậy.

Trong bóng đêm, Ngôn Tiêu ngồi trên giường, hai tay chống lên trán. Yên tĩnh một lúc thật lâu rồi lại nằm xuống, làm cách nào cũng không thể ngủ tiếp được, mắt mở thao lao cho đến tận trời sáng. Sau đó cô rời giường đi rửa mặt.

Vết đỏ trên mặt lúc này đã tan. Cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, cảm thấy sẽ không bị người khác chú ý nữa, vì vậy cô thay đồ ra khỏi khách sạn.

Bắt taxi đến trung tâm thương mại là tám giờ rưỡi sáng, rất nhiều cửa hàng lúc này mới bắt đầu mở cửa. Ngôn Tiêu đi lang thang khoảng mười phút, sau đó rẽ vào một salon xe hơi 4S. Đây chính là địa

chỉ mà Bùi Minh Sinh đã ghi cho cô.

Trong cửa hàng lúc này còn chưa có khách, cô vừa vào đã được nhân viên ra tiếp đón niềm nở. Ngôn Tiêu hỏi: “Xin hỏi vị nào là quản lý của cửa hàng?”

Ngay lập tức có một người đàn ông thấp gầy đi ra chào hỏi: “Tôi chính là quản lý ở đây, xin hỏi có thể giúp gì cho cô?”

Ngôn Tiêu đưa tờ giấy có chữ ký của Bùi Minh Sinh ra, anh ta vừa nhìn liền hiểu: “Ồ, cô chính là cô Ngôn mà Bùi tiên sinh đã nhắc đến? Xin mời đi theo tôi.”

Ngôn Tiêu đi theo anh ta, dừng lại bên cạnh một chiếc xe con.

Quản lý chỉ chiếc xe kia nói: “Đây là xe Bùi tiên sinh chuẩn bị cho cô, anh ấy còn dặn dò tôi tìm giúp một lái xe. Lúc nào cô muốn xuất phát? Đi theo đường nào? Nếu chuẩn bị xong hết rồi thì tôi sẽ sắp xếp lái xe cho cô.”

Những lúc như thế này mới thấy được ưu điểm của Bùi Minh Sinh, làm việc cẩn thận, làm gì cũng lên kế hoạch rõ ràng. Đội khảo cổ học kia ở nơi rất hẻo lánh, chỉ có thể tự lái xe đến. Ngay cả điểm này mà anh cũng dự tính được.

Tuy nhiên vấn đề nằm ở cái xe trước mặt, đây là dòng xe cao cấp, sơn màu đỏ tươi, mui trần có thể kéo bạt lên xuống. Khi chạy xe trên phố mà hạ mui xuống thì quả thật quá bắt mắt rồi.

Loại xe này cũng giống như con người của Bùi Minh Sinh, bên ngoài nhã nhặn, bên trong hào nhoáng.

Ngôn Tiêu cũng không kén chọn, nhận chìa khóa và ngồi lên xe, cô nói với vị quản lý kia: “Không làm phiền anh, tôi sẽ tự lái.”

“Vậy không được đâu, Bùi tiên sinh đã đặc biệt dặn dò...” Trong lúc anh ta còn đang lải nhải thì Ngôn Tiêu đã lái xe đi mất.

Đúng vào giờ cao điểm, xe chạy chưa bao lâu đến đầu phố thì phải dừng. Ngôn Tiêu ngồi trên xe chậm rãi xoa bóp các ngón tay.

Đây là thói quen liên quan đến nghề nghiệp của cô. Cô rất chú trọng vận động các khớp ngón tay để đảm bảo cảm giác của bàn tay. Những ngón tay chà lướt nhẹ nhàng nhằm lưu thông máu, điều này sẽ khiến xúc giác của bàn tay được nhạy cảm hơn. Tuy nhiên hành động lúc này của cô là hoàn toàn vô thức, nó khiến cô giảm bớt sự bức bối trong người.

Cảnh tắc đường ở Tây An và Thượng Hải xem ra cũng không có gì khác biệt, trên đường đặc kín xe cộ, không nhìn thấy điểm cuối ở đâu.

Ngôn Tiêu lơ đãng nhìn cảnh vật ngoài cửa xe, khi ánh mắt cô lướt qua một chiếc xe việt dã liền dừng lại. Chiếc việt dã màu đen nổi bật, trông rất hầm hố. Tuy nhiên điều thú hút ánh mắt cô không phải là chiếc xe mà là người đàn ông trên xe.

Trên ghế lái, người đàn ông có gò má sắc như dao, mái tóc cắt ngắn, cánh tay đang gác lên cửa kính, tay áo xắn cao lộ ra bắp tay săn chắc.

Dòng xe bị kẹt bắt đầu di chuyển, ánh mắt Ngôn Tiêu cũng dõi theo chuyển động của anh ta.

Cô cảm thấy anh ta chính là người đàn ông trong quán rượu tối qua, tuyệt đối không thể nhầm. Chuyện xảy ra tối qua, cùng những gì diễn ra trong mơ, khuôn mặt của anh ta đã khắc sâu trong trí nhớ cô.

Xe đi đến đầu phố gặp đèn đỏ phải dừng lại. Ngôn Tiêu chăm chú nhìn ngoài cửa xe. Chiếc việt dã kia dừng ngay trước xe cô. Bên trong xe còn có hai gã đàn ông ngồi ở hàng ghế sau.

Vừa vặn ba người, không nhầm lẫn được. Ánh mắt cô lạnh xuống, ghi lại biển số xe.

Khi đèn giao thông chuyển sang màu xanh, xe việt dã rẽ sang phải, chỉ để lại một chấm nhỏ trong tầm nhìn. Ngôn Tiêu bẻ tay lái, bám theo bọn họ.

Chiếc xe kia phóng rất nhanh nhưng từ đầu đến cuối chỉ chạy lòng vòng trong thành phố. Ngôn Tiêu theo bọn họ dường như khắp các ngõ hẻm đường phố của Tây An, cô cố gắng duy trì khoảng cách không xa không gần, mấy lần suýt bị mất dấu.

Theo đuôi bọn họ cho đến giữa trưa, xe chạy đến thành cổ thì dừng lại, ba gã đàn ông lần lượt xuống xe. Bọn họ đi vào đám đông nhanh chóng biến mất.

Ngôn Tiêu chưa từng đến các toà thành cổ ở Tây An. Bùi Minh Sinh từng đến, kể với cô rằng Tây An là nơi buôn bán* lớn nhất cả nước. Không hiểu ba tên này đi vào đây làm gì.

*??? Chỗ này ko rõ, mình tra từ điển cũng ko hiểu nghĩa từ này lắm

Đợi chừng nửa tiếng thì thấy ba người kia tay không đi ra. Quả nhiên không phải đến để tiêu tiền, thoáng cái đã lên xe chạy đi.

Ngôn Tiêu tiếp tục bám sát.

Khoảng một lúc sau chiếc xe dừng lại, ba gã kia xuống xe tiến vào một quán vỉa hè ăn trưa.

Ngôn Tiêu dừng xe trên đường cái để tránh gây chú ý. Chờ hai mươi phút, thấy chiếc xe việt dã xuất phát theo hướng tây của thành phố.

Chạy trong thành phố nên tốc độ của chiếc xe việt dã chậm lại, thông dong như đang ngắm cảnh. Chỗ dừng tiếp theo của họ là chung cư gần đó, hai gã ngồi phía sau xuống xe. Trông họ có vẻ trẻ

hơn so với người đàn ông trên ghế lái, mặt tròn, tóc tai rậm rạp. Hai người đi thành hai hướng khác nhau, không rõ đi đâu.

Chiếc việt dã không chờ bọn họ mà lái đi luôn.

Ngôn Tiêu muốn tìm chỗ ở của bọn họ, xem rốt cuộc chúng có lai lịch thế nào. Cô luôn cảm thấy người đàn ông kia là tên đầu xỏ nên cũng không quan tâm đến hai gã xuống xe, tiếp tục theo đuôi chiếc việt dã.

Một đen một đỏ hai xe hòa vào dòng xe trên đường, đi qua cửa thành, càng chạy càng lệch hướng. Mặt trời ngả về phía tây, xe việt dã dừng ở trên đường, hai bên đường san sát trung tâm thương

mại đang xây dựng. Chỉ toàn bê tông cốt thép không một bóng người. Người đàn ông trên xe bước xuống, trầm lặng đứng hút thuốc.

Cơ thể anh ta tựa vào thành xe, trên người mặc một chiếc sơ mi đen mở khuy, lộ ra chiếc may ô trắng căng ôm lấy cơ ngực, không quá vạm vỡ mà rất cân đối. Chiếc áo may ô được nhét trong quần jean, eo thon chặt khít. Khi hút thuốc thân hình anh ta nghiêng về phía trước hiện ra cơ bụng săn chắc.

Ánh mắt Ngôn Tiêu du ngoạn trên người anh ta. Bầu trời Tây Bắc rộng lớn, phố xá giản đơn, chiếc xe việt dã dừng mãi, một người đàn ông anh tuấn. Nếu anh ta không phải là cướp thì hình ảnh này thật sự có thể chụp lại làm poster quảng cáo. Việc cô nhớ rõ bộ dạng của gã ta cũng không có gì kì lạ. Người đàn ông có vẻ ngoài thế này có thể khiến người khác nhớ rõ không quên.

Một chiếc xe con đột nhiên chắn trước mũi xe của cô, trong xe là một thanh niên nhuộm tóc vàng, nhìn về phía Ngôn Tiêu huýt sáo: “Ồ, người đẹp, xe đẹp đấy!”

Ngôn Tiêu phớt lờ không nhìn hấn.

“Người có tiền kiêu ngạo gớm. Đừng như vậy, chúng ta kết bạn đi.” Tóc vàng cố ý nhún còi. Ngôn Tiêu rút cuộc cũng quét mắt nhìn hấn một cái: “Biến.”

“Địch, cái mẹ gì thế! Tưởng có tiền là ngon sao!” Tóc vàng tức tối lái xe đi. Ngôn Tiêu nhìn lên phía trước, phát hiện người đàn ông kia đã biết mất, chỉ còn chiếc việt dã đậu ở đó. Cô thò đầu ra ngoài nhìn cũng không thấy ai, vừa ngồi thẳng lên, phía đuôi xe lóe ra bóng của một người, cô quay đầu nhìn sang phía bên này. Người đàn ông vừa rồi không thấy bóng dáng đâu, nay đang đi về phía cô, chân dài sải bước, nhanh chóng đến gần xe cô.

Khuôn mặt anh ta rất anh tuấn, ánh mắt thâm trầm. Khi bắt gặp ánh mắt của cô thì có chút giật mình, giống như cho rằng người ở trong xe đáng ra phải là người khác chứ không phải là Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu đạp chân ga cho xe chạy một đoạn, rồi đột nhiên lùi ra sau, buộc anh ta phải lùi lại cuối đường, sau đó đánh tay lái chạy đi.

Qua gương chiếu hậu, cô thấy người đàn ông kia thế nhưng lại chạy theo. Anh ta trở lại xe của mình, nhấn ga đuổi theo Ngôn Tiêu.

Lúc này Ngôn Tiêu mới chợt nhận ra, khi nãy anh ta cho hai tên đồng bọn xuống xe rất có thể là cố ý nhử cô đến chỗ hẻo lánh này, thật không ngờ hấn cảnh giác đến vậy.

Chẳng bao lâu bọn họ đi vào nội thành, phía trước là đèn đỏ. Ngôn Tiêu đạp phanh, quay lại đằng sau nhìn. Chiếc việt dã đã đuổi theo rất gần, cô thậm chí còn nhìn rõ được khuôn mặt người đàn ông đó sau kính chắn gió. Ánh mắt anh ta thâm trầm, một đôi mắt sâu đang nhìn cô chằm chằm.

Lần đầu tiên cô gặp một tên cướp to gan lớn mật như thế.

Ngôn Tiêu nhìn lên đèn đỏ giao thông, hạ mũi xe xuống. Cô quay đầu lại, nheo mắt lại, giờ ngón giữa tay phải hướng về người đàn ông ngồi trên chiếc việt dã.

Xế hộp màu đỏ tươi, mái tóc người phụ nữ thả tung bay trong gió, huênh hoang cười chế nhạo, ánh sáng lóe lên sau ngón tay giữa đầy khiêu khích.

Người đàn ông ngồi trong xe nghiêng rặng, môi siết chặt, khuôn mặt trầm xuống.

Ngôn Tiêu gạt cần số, tăng ga, vượt đèn đỏ.

Tiếng nổ máy của chiếc xe hơi cuốn theo một trận khói bụi, trong nháy mắt chiếc xe vượt đã đã bị bỏ xa một đoạn dài.

4. Chương 4

Khi Ngôn Tiêu cắt đuôi được chiếc vượt đã đã là chuyện của một tiếng sau.

Cô luôn là người lái xe liều mạng, không có loại đường nào mà cô chưa từng thử qua, tốc độ càng không cần bàn. Có lần cô cùng Bùi Minh Sinh đi Hong Kong tham gia buổi đấu giá, khi đó tài xế rất vất vả lái xe trên đường chen chúc xe cộ, cô trực tiếp đổi lái với tài xế. Một đường lao vun vút chạy đến địa điểm đấu giá.

Sau đó lái xe hỏi cô: “Cô Ngôn rất thông thuộc đường phố Hong Kong phải không?”

“Không quen, lần đầu tiên tới.”

Lái xe sợ đến kinh hãi, ngay cả Bùi Minh Sinh cũng bị dọa xanh mặt, sau khi trở về Thượng Hải, có chết cũng không chịu ngồi xe của cô.

Cũng khó trách lần đi này anh ta đặc biệt chuẩn bị tài xế trước.

Rượt đuổi lâu như vậy, Ngôn Tiêu cũng không biết rốt cuộc mình đã lái xe đến chỗ nào. Cô giảm dần tốc độ nhìn ra ngoài cửa sổ, đây là khu dân cư cũ đang được dỡ bỏ, đường phố hẹp, mặt đường lồi lõm đầy ổ gà ổ chuột đọng nước, lá cây và rác đầy đường không được quét dọn.

Bên vệ đường có vài tên côn đồ đang ngồi xổm hút thuốc tán dóc.

Ngôn Tiêu nhìn thấy bọn họ thì dừng xe. Từ trong ví lấy ra bút giấy viết một hàng chữ, mở cửa xuống xe.

Mấy tên côn đồ phì phèo điếu thuốc đang cười đùa cợt nhả. Người đi đường thấy bọn họ thường đi vòng qua tránh, hoặc lơ đi. Tuy nhiên hiện giờ có một cô gái không tránh né mà đi thẳng về phía này, ngay lập tức thu hút sự chú ý của cả đám.

“Người đẹp tìm anh sao?” Một tên mập mở miệng, trên cổ xăm hình một con rồng, có vẻ là tên đầu xỏ.

“Trả tiền cho mấy người kiếm sống, có làm hay không?”

Tên mập bỉ ổi cười hề hề: “Có tiền đương nhiên là làm, việc gì?”

Ngôn Tiêu đưa tờ giấy ra: “Đây biển số của một chiếc vượt đã. Tìm được xe sẽ thấy ba gã đàn ông. Đánh chết mấy tên đó cho tôi, nhất là tên đứng đầu. Nhớ là đập nát điện thoại của hắn.”

Tên mập nhìn chằm chằm khuôn mặt của Ngôn Tiêu, khi cô nói ra những lời này một biểu cảm trên khuôn mặt cũng không có, thái độ rất bình tĩnh khiến cho hắn kinh ngạc, người phụ nữ này xem ra rất ác độc.

Hắn liếc nhìn tờ giấy, là biển số xe ngoại tỉnh, không khó tìm. Gã gật gật đầu: “Được thôi, chỉ có ba tên, vậy tiền nong...”

Ngôn Tiêu từ trong ví rút ra một tập tiền đỏ: “Đây là tiền đặt cọc, làm xong việc và đập vỡ di động của hắn, đến khách sạn Nhất Khỏa Thụ tìm tôi lấy phần còn lại.”

Tên mập nhận lấy tiền: “Cô nói cho rõ trong ba tên đó, tôi làm sao biết tên nào là tên đứng đầu?”

“Hắn to cao nhất, đáng người tốt nhất.”

“Ồ, có vẻ như trai đẹp nha.”

Ngôn Tiêu xoay người đi lên xe không trả lời, neho mắt nhớ lại dáng vẻ người đó, đúng là rất đẹp trai. Đáng tiếc, dù có là trai đẹp cũng là số ăn cơm nhà đá.

Trở lại khách sạn Nhất Khỏa Thụ là lúc trời đã tối.

Vừa vào cửa, Ngôn Tiêu thấy nhóm hai nam hai nữ kia ngồi xung quanh bàn, trên bàn là những món ăn vật phổ thông.

“Ăn tối chưa?” Húi của hỏi cô: “Chúng tôi vừa mua rất nhiều đồ ăn vặt, cô ném thử chút đi.”

Anh ta không hỏi thì Ngôn Tiêu cũng không nhớ ra mình cả ngày rượt đuổi người đàn ông kia, đến giờ chưa có gì trong bụng.

Vừa định cự tuyệt, anh ta đã từ trên ghế đứng lên: “Qua bên này đi, đừng ngại, ra ngoài đều là bạn bè cả.”

Thấy anh ta nhiệt tình lôi kéo, Ngôn Tiêu đành phải đi qua. Dù sao cô cũng phải chờ tin từ phía đám du côn kia.

Một cô gái trong nhóm đưa cho cô một phần sủi cảo hấp. Ngôn Tiêu nói cảm ơn rồi nhận lấy. Vừa ngồi ăn vừa nghe bọn họ nói mới biết bốn người bọn họ cũng không phải cùng một nhóm, do ở chung khách sạn này mới quen nhau.

Hai cô gái là đồng nghiệp, nhân dịp nghỉ đông rủ nhau đi du lịch. Hai người nam muốn đi sa mạc thám hiểm. Vì cùng đi về phía Thanh Hải nên ghép xe đi chung.

Đầu húi của tay cầm một cái bánh kẹp thịt quay sang nói với Ngôn Tiêu: “Sáng mai bọn tôi sẽ xuất phát đi Tây Ninh, cô thì thế nào? Vừa rồi tôi thấy cô lái xe trở về, có phải cũng chuẩn bị xuất phát không?”

Ngôn Tiêu “Ừ” một tiếng.

“Định đi một mình?”

“Phải.”

“Không dễ dàng đâu.”

Cô gái ngồi bên cạnh cảm thấy rất thú vị: “Thật là soái nha, giống như nữ chính trong mấy phim Hollywood, một mình lái xe đi khắp nơi. Wow, nếu như có cơ hội, tôi cũng muốn thử một lần.”

Đầu húi của lắc đầu, trong đầu con gái lúc nào cũng là mấy thứ lãng mạn.

Đường xá Tây Bắc rất vòng vèo, đi một mình rất không an toàn. Chính vì lý do này nên anh ta đối với Ngôn Tiêu luôn hiếu kỳ: “Nói mới nhớ, tối hôm qua cô bị làm sao vậy?” Anh ta lấy tay chỉ vào má mình, khi đó thấy bộ dạng cô như vậy nên nhớ rất rõ.

Ngôn Tiêu nói: “Uống một chút rượu nên bị dị ứng.”

Uống rượu bị dị ứng còn chạy tới quán bar? Rõ ràng là không muốn nói đến. Đầu húi của cũng hiểu ý không tiếp tục hỏi nên đổi đề tài: “Cô làm nghề gì thế?” Ngôn Tiêu nhìn anh ta, vắt chân lên nói “Anh đoán thử xem?”

Cô gái lúc này hỏi chuyện nói: “Thật ra chúng tôi đã đoán qua đấy.” Vừa nói vừa chỉ tay một vòng, ý muốn nói bốn người bọn họ đã từng thảo luận qua vấn đề này. Ngôn Tiêu hỏi: “Đ đoán ra cái gì?”

“Tôi với bạn tôi cảm thấy cô là thiên kim tiểu thư, chính là mấy cô gái ngậm thìa vàng lớn lên.” “Vì sao?”

“Cả người cô đều là hàng hiệu, vừa đến là đã đi bar uống rượu, sống rất tự tại, còn nữa tính tình có chút... Ặc, mắt trên cao. Đoán đúng không?”

Ngôn Tiêu cắn một miếng sủi cảo, thầm nghĩ, cái bọn họ gọi là “mắt trên cao” hẳn là muốn nói cô không coi ai ra gì, khinh thường người khác. “Không đúng.”

Đầu húi cua nói: “Tôi cảm thấy, có lẽ là nhà thiết kế. Nhà thiết kế kều có tính cách như vậy, thích đi đến mấy nơi cổ kính để tìm cảm hứng. Như thế nào, có đúng hay không?”

“Vẫn không đúng.”

Anh ta thất vọng thở dài: “Vẫn đoán không trúng, rốt cuộc cô làm nghề gì thế, nói nghe một chút đi.”

Con người thật là thú vị, đối với người không quen biết, ngay cả tên cũng chưa rõ, lại có thể nhiều chuyện đến vậy, chỉ để thỏa mãn trí tò mò của bản thân. Nhưng có lẽ chính vì không biết nhau nên mới có thể thoải mái hàn huyên như vậy.

Ngôn Tiêu trả lời: “Làm giám định.”

Bốn người ngay lập tức hào hứng: “Giám định cái gì?”

“Đồ cổ.”

“A, tôi biết!” Một cô gái hét lên: “Chính là giám định di vật đúng không?”

Ngôn Tiêu cong khóe miệng, vẻ mặt này khiến cho con người của cô trở nên nhu hòa hơn rất nhiều: “Có khác biệt, thông thường giám định đồ cổ là phân biệt thật giả, còn di vật thì chủ yếu là phân biệt niên đại, tính chất, đối với lịch sử thì có giá trị gì. Hai hướng khác nhau.”

Một anh chàng liền hỏi: “Vậy di vật sẽ không phân biệt thật giả?”

“Cũng có, ví dụ như một di vật thời Hán bị thiếu mất một phần, đến triều Minh có người đã chế tạo thêm một phần. Phần bổ sung kia vào thời hiện đại cũng được coi là di vật, tuy nhiên không được coi là di vật chính phẩm triều Hán.”

Mấy người bọn họ chợt phát hiện ra nói đến nghề nghiệp thì Ngôn Tiêu cởi mở hơn hẳn.

Vừa ăn vừa nói chuyện, thời gian trôi thật nhanh. Ngôn Tiêu liếc đồng hồ, lúc này đã hơn ba giờ mà vẫn chưa thấy đám lưu manh kia đến tìm cô, không biết rốt cuộc bọn họ có tìm được mấy gã kia không.

Đột nhiên cô rất muốn hút một điếu thuốc, thò tay vào trong túi tìm nhưng không thấy. Cô chợt nhớ ra lúc rời Thượng Hải đã quên không mang theo.

“Mấy người tiếp tục nói chuyện, tôi ra ngoài một chút.”

Đối diện khách sạn có một cửa hàng tiện lợi. Ngôn Tiêu ra khỏi khách sạn, đi vào quầy tìm một vòng, không thấy nhãn hiệu thuốc mình thường dùng.

“Muốn mua thuốc lá sao?” Ông chủ quầy hỏi.

“Không có thuốc của phụ nữ?”

“Thuốc dành cho phụ nữ ít người mua, cô thử dùng sang nhãn hiệu khác xem sao, mùi vị cũng không tệ.”

Ngôn Tiêu lắc đầu: “Nơi này chỗ nào bán thuốc cho nữ vậy?”

“Xa lắm, phải đi đến cửa hàng chuyên bán rượu thuốc, đi từ đây qua ba con phố, cô đi tìm thử xem.”

Ông chủ còn chưa nói hết, Ngôn Tiêu đã ra cửa.

“... Kỳ tính vậy, không phải thuốc đều như nhau sao?” Ông chủ nhỏ giọng nhìn theo bóng lưng cô gái rời đi.

Ngôn Tiêu quả thật đi qua ba dãy phố mới tìm được cửa hàng đó. Cô mua được một gói thuốc, đứng bên đường châm hút.

Nhàn nhạt, nicotine bọc trong hương vị bạc hà.

Ông chủ nói không sai, thực ra đổi sang nhãn hiệu khác cũng không có khác biệt nhiều. Nhưng đôi khi cô chính là bướng bỉnh như vậy, muốn thứ này thì dù có phải đi bộ qua ba dãy phố cũng phải đi để mua.

Phải mất hơn một giờ để trở lại khách sạn. Vài người đã đi, chỉ còn lại đầu húi cua và một cô gái đang thu dọn bàn.

“Cô về rồi sao?” Đầu húi cua nhìn thấy cô thì nói, “Có người tìm cô đấy.”

Ngôn Tiêu đoán là mấy tên du côn kia đến: “Người đâu?”

“Tôi nói cô đi ra ngoài nên anh ta bảo lát nữa quay lại.”

Ngôn Tiêu gạt đầu một cái, đi lên lầu, cô gái kia cười nói: “Chao ôi, anh ta là gì của cô thế, trông thật đẹp trai.”

Lưu manh thì đẹp cái gì chứ? Thật không thể hiểu.

Trở lại phòng, cho bao thuốc vừa mua xếp vào hành lý. Ngay lúc này có tiếng gõ cửa phòng.

Ba tiếng vang lên, không nặng không nhẹ, thậm chí còn cảm nhận được khớp ngón tay của người gõ cửa, điệu bộ khi các ngón tay gõ lên.

Ngôn Tiêu đi tới cửa, cầm vào tay cầm, vặn xuống. Trong khi mở cửa chợt nhớ tới lời cô gái dưới lầu “Trông thật là đẹp trai.”

Không đúng, không thể là mấy tên côn đồ kia được. Cô lập tức đẩy cánh cửa trở lại, nhưng bị người ở bên ngoài chặn lại, sức lực rất lớn, đẩy một cái cánh cửa liền bật ra.

Ngôn Tiêu bị buộc lui về phía sau hai bước, tên đàn ông ngoài cửa lên vào. Trong nháy mắt trước mắt cô bị che phủ bởi một cái bóng. Cô lùi ra sau, người kia kéo tay cô lùi lại, một tay bóp bả vai Ngôn Tiêu, ép cô vào tường.

Cánh tay cứng như sắt kia, năm ngón tay bám vào bả vai mềm mại, cách một lớp vải mỏng cũng cảm nhận được đau đớn.

“Cô trốn cái gì?” Giọng nói của người đàn ông đó rất trầm ấm, lọt vào tai Ngôn Tiêu cảm giác như tiếng chuông trong thành phố.

Ngôn Tiêu ngẩng đầu lên, thấy rõ khuôn mặt của người đàn ông đó.

Chính là anh ta, người đàn ông cùng cô truy đuổi ngày đó. Anh ta đang đứng ngay trước mặt cô, hoàn toàn không mất một cọng tóc.

Ngôn Tiêu một tay đặt lên lọ thủy tinh ở trên tủ, bất cứ lúc nào cũng sẽ đập xuống: “Anh muốn làm gì?”

Anh ta rất cao, hai mắt đen u tối, cúi đầu xuống nhìn cô. Ánh mắt anh ta âm trầm áp xuống, sinh ra cảm giác áp bức không thể kiểm soát: “Có chuyện muốn nói với cô.”

Có gì mà nói chứ, không phải là muốn lừa gạt sao, Ngôn Tiêu tựa lên tường: “Muốn nói gì thì nói đi.”

Anh ta bị phản ứng của Ngôn Tiêu làm cho khựng lại, ánh mắt lại trầm xuống: “Không muốn gì cả, chỉ muốn nói cho cô biết bọn tôi không phải là người xấu.”

Nói nhảm, người xấu chả bao giờ nhận mình là người xấu. Ngôn Tiêu lạnh lùng nhìn anh ta. Anh ta tiếp tục nói: “Chúng tôi là người của đội khảo cổ.” “Đội khảo cổ nào?”

“Chính là đội khảo cổ mà cô muốn đến.”

“...” Ngôn Tiêu hơi giật mình, bất ngờ nhìn người đàn ông trước mặt.

Đôi mắt cô đen láy, càng trở nên rõ ràng khi mở to. Đôi môi bởi vì kinh ngạc mà hé mở, một màu đỏ tươi thắm. Từ lúc anh vào cửa đến giờ mặt cô luôn không đổi sắc, nhưng lúc này vì ngạc nhiên mà biến đổi.

Người đàn ông nhìn cô rồi bỏ tay trên vai cô xuống: “Ngày đó chúng tôi đến quán bar là để đòi lại di vật của đội bị bán trộm. Cô giám định giúp tên đó nên tưởng cô và hắn là đồng bọn. Lúc mở túi của cô ra thấy phong thư giới thiệu, vì vậy mới tìm hiểu lai lịch của cô.”

Ngôn Tiêu liền hiểu ra: ” Thế nên anh mới chụp hình tôi?”

“Không kịp lấy thẻ căn cước của cô, nên tôi chụp hình cô rồi gửi Bùi Minh Sinh xác nhận. Nhưng cô lại cho anh ta vào blacklist, chúng tôi không thể liên lạc được với cô.” Anh ta rút di động ra đưa cho Ngôn Tiêu: “Cô có thể tự mình hỏi anh ta.”

Ngôn Tiêu nhìn số trên di động, đúng là số của Bùi Minh Sinh.

Thật không thể tưởng tượng nổi, ai mà nghĩ ở Tây An lại gặp được đồng đội, mà đồng đội của cô so với bọn trộm cướp chả khác biệt là bao.

Anh ta thấy Ngôn Tiêu không nói gì, chủ động giơ tay: “Quan Được, đội trưởng đội khảo cổ.”

Bàn tay duỗi ra ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, những đường tĩnh mạch nhô lên trên mu bàn tay, tạo một cảm giác mạnh mẽ. Ngôn Tiêu nhướng mi, nhìn vào mắt anh ta: “Làm sao? Muốn đơn giản như vậy mà hợp tác à?”

5. Chương 5

Quan Được rút tay về, nhìn chăm chăm cô.

Ngôn Tiêu lấy tay làm động tác bịt miệng: “Hôm đó anh thiếu chút nữa giết chết tôi, không có gì để nói sao?”

Thiếu chút nữa giết chết cô? Quan Được đảo mắt, suy nghĩ một lát: “Không thể mạnh đến mức giết chết cô.”

“Tại sao không thể nào? Miệng mũi của tôi đều bị anh bịt kín, anh cho rằng người không thể hít thở thì sống được à?”

“Người bình thường có thể nhịn thở được tối thiểu một phút, thời gian tôi khống chế cô cùng lắm là ba mươi giây, hơn nữa khi đó trông cô rất bình tĩnh.” Nói đến đây Quan Được liếc nhìn người phụ nữ trước mặt: “Cô không tỏ ra hoảng loạn, nên khả năng ngộp thở là rất nhỏ.”

Ngôn Tiêu ôm cánh tay, nheo mắt nhìn anh ta: “Thấy tôi bình tĩnh nên anh đối xử với tôi như vậy?”

“Tôi không có ý đó.”

“Vậy anh có ý gì?”

Người phụ nữ này thật hiểu thắng. Quan Được mím môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: “Không phải cô tìm đám côn đồ kia để trút giận sao? Còn chưa đủ?”

Ngôn Tiêu buồn cười, nghe khẩu khí của anh ta thì có vẻ như cũng bị cô chọc tức rồi: “Không phải anh vẫn mạnh khỏe sao? Còn xô cửa mạnh như vậy, tôi trút giận được chỗ nào chứ?”

Quan Được nghiêng răng, đi đến cửa, kéo cửa ra: “Vào đi.”

Hai người từ cửa đi vào, một người tóc mái lòa xòa, một người mặt tròn.

Ngôn Tiêu nhìn sang, thiếu chút nữa không nhận ra họ. Bọn họ trên mặt đều bị thương, nhất là người có mái tóc lù xù, má bên phải đều sưng to, cả một mảng tím xanh, khiến cho đôi mắt bị híp lại.

Quan Được quay đầu nhìn Ngôn Tiêu, ánh mắt dường như nói đây chính là kiệt tác của cô.

Ngôn Tiêu hất cằm lên: “Nhìn tôi làm gì? Mấy người biết rõ vì sao tôi phải thuê người đánh mấy người. Ai gây chuyện trước thì phải chịu trách nhiệm.”

Quan Được chau mày lại.

Cô gái trước mặt đang ôm tay tựa vào tường, mái tóc dài hơi xoắn, khuôn mặt trắng nõn, khóe mắt khẽ nhướn lên. Nhìn điệu bộ rất duyên dáng, nhưng ánh mắt lại âm trầm bén nhọn. Đôi môi đầy đặn mím thành một đường cương nghị.

Thoạt nhìn thấy cô chỉ nghĩ rằng đó là một phụ nữ xinh đẹp, hiện giờ nhìn kỹ, mặc dù ngũ quan của cô rất đẹp, nhưng không hề khoa trương, toàn thân được bao phủ bởi gai.

Cho dù ai cũng nhìn ra được bầu không khí giữa hai người lúc này không ổn. Người có mái tóc lù xù đóng cửa lại, lấy tay che nửa mặt, tự giới thiệu mình: “Chào chuyên gia giám định Ngôn, tôi là Vương Truyền Học.” Vừa nói vừa chỉ sau thanh niên mặt tròn đằng sau, “Anh ta là Thạch Trung Chu.”

Ngôn Tiêu liếc cậu ta một cái: “Nghiêm chỉnh thế làm gì, không phải trong quán bar đã sớm quen biết nhau sau?”

Vương Truyền Học xấu hổ, vẫn là Thạch Trung Chu cơ trí tiếp lời: “Đúng thế, cái gì mà khách khí gọi chuyên gia giám định. Mọi người đều cùng một đội, gọi chị một tiếng là xong. Ngôn tỷ, chị đừng để ý, chuyện ở quán rượu là một sự hiểu lầm thôi. Đại thủy trùng liễu long vương miếu, Nhất gia nhân bất thức nhất gia nhân*. Bọn em hôm nay bị đánh cũng đáng, ai bảo có mắt không trông.”

*Hiểu lầm cả thôi, đều là người nhà với nhau cả.

Ngôn Tiêu nhếch khóe miệng lên, nhìn qua Quan Dực, xác thực đáng đời.

Ánh mắt Quan Dực rơi ở trên người cô, giữa sáng tối của đèn cửa, đôi mắt sâu thăm thăm lại tối thêm một phần, khiến cho toàn bộ khuôn mặt của anh càng trở nên thâm sâu khó lường.

“Hiện giờ đội khảo cổ còn có khả năng tự mình đi đòi lại di vật nha.” Ngôn Tiêu đứng thẳng, con mắt từ trên người Quan Dực lướt qua: “Lợi hại như vậy thì gọi là đội khảo làm gì, cứ gọi là đội phi hổ* đi.”

*Đội phi hổ là tên đội đặc nhiệm trong bộ phim hình sự Đội Phi Hổ của Hồng Kông.

Vương Truyền Học bị này lời nói làm cho bật cười, khiến vết thương trên mặt đau đến méo mó. Thạch Trung Chu đá hần một cước, cười cười: “Ngôn tỷ thật biết nói đùa, thực ra đây là tình huống

đặc biệt, bọn em chỉ muốn tạm giữ di vật một thời gian. Nếu như giao cho cảnh sát thì di vật sẽ được đưa đến Văn phòng di sản văn hóa.”

“Vậy thì cứ giao cho họ đi.”

“Giao rồi thì không có cách nào nghiên cứu được nữa”

“Người ở phòng di vật sẽ nghiên cứu.”

Quan Dực chen vào: “Vậy chúng tôi mời cô tới làm gì?”

Lông mày Ngôn Tiêu nhíu lại, nghĩ thầm đúng là cô quên mất điểm này. Lời vừa nghĩ giữ lại trong lòng, không nói ra miệng.

Thạch Trung Chu vội vàng hòa giải: “Ngôn tỷ, chị vừa đến nên không biết đấy, bọn em biết rõ tên ăn trộm di vật hơn cảnh sát, nên bọn em mới tự mình ra tay. Chỉ không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh đó. Thật ngại quá.”

Đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại. Xem ra trong ba người đàn ông, nhất là cậu Thạch Trung Chu này khiến Ngôn Tiêu không thể nổi nóng, huống chi khóe miệng của cậu còn sưng thành cục, quả thực không kén giận nổi.

Ngôn Tiêu nhìn thấy hai bọn họ bị như vậy trong lòng thoải mái nhiều, sắc mặt không đổi đi đến bên giường ngồi xuống.

Đến lúc này ba người đàn ông mới chợt nhận ra bọn họ đang ở trong căn phòng của một phụ nữ. Vương Truyền Học cùng Thạch Trung Chu đưa mắt nhìn nhau, đều có chút ngượng ngùng, lại quay sang nhìn Quan Dực.

Quan Được đi tới cửa bên cạnh, tay nắm cánh cửa, quay đầu lại nhìn Ngôn Tiêu: “Chúng tôi ngày mai rời Tây An, bây giờ sáng mai hẹn cô ở cửa khách sạn, cùng nhau đi.”

Ngôn Tiêu vắt chéo chân nhìn anh ta, không nhận lời cũng không từ chối.

Quan Được thấy ánh mắt của cô thì không còn gì để nói nữa. Đôi mắt đó sắc như dao, nhìn chằm chằm như thể muốn mổ anh ra. Anh mở cửa, đi ra ngoài.

Thạch Trung Chu vội vàng nói: “Ngôn tỷ nghỉ ngơi cho tốt, bọn em đi trước, sáng mai gặp lại.” Nói xong thì kéo Vương Truyện Học ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Nói đến là đến, nói đi là đi, thật không nể nang gì ai cả.

Ngôn Tiêu lấy lá thư giới thiệu ở trong túi ra đọc lại một lần, nơi ghi tên người nhận chính là tên của người đàn ông đó. Quan Được.

Trước đây cô cho rằng trưởng nhóm khảo cổ thường là những nhà khảo cổ học lớn tuổi có kinh nghiệm lâu năm. Người đàn ông kia nhìn thế nào cũng không thấy có liên quan gì đến ngành nghề này.

Ngôn Tiêu vò lá thư thành một nắm, tay vừa cử động thì trên bả vai nhói đau. Cô duỗi tay kéo cổ áo xuống, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy ở đó bầm một mảng.

Tên đàn ông kia, ra tay thật con mẹ nó không nương tay mà!

Bên ngoài khách sạn, Vương Truyện Học vừa ra đến cửa liền phàn nàn: “Tôi có oan không cơ chứ, bị thương nặng như thế mà còn phải cười làm hòa. Người đó thực sự là chuyên gia giám định sao? Lại còn ác độc tìm người đến đánh chúng ta nữa. Đúng là chỉ có chị ta!”

Thạch Trung Chu nhíu mày: “Thôi được rồi, hôm đó chúng ta có khác gì cướp, người ta bực tức thì có gì lạ. Hơn nữa mấy tên côn đồ kia bị chúng ta đánh cũng không nhẹ đâu.”

“Có cậu là cướp ấy, tôi từ nhỏ đến lớn đều là người tốt.”

Thạch Trung Chu liếc mắt nhìn lên, Quan Được yên tĩnh đi đằng trước không nói một lời. Thấy vậy cậu ta liền đuổi theo: “Quan đội (trưởng), hôm nọ sau khi anh kêu bọn tôi xuống xe, anh với cô ấy đưa xe một trận sao?”

“Ừ.” Quan Được dứt tay vào túi quần, vừa đi vừa nói “Cô ta lái xe quả thật không tệ.”

Thạch Trung Chu trong lòng tự nhủ, vừa rồi trong phòng Quan đội còn tỏ ra nghiêm túc, giờ lại khen người ta.

Chỗ bọn họ ở cách khách sạn Nhất Khảo Thụ không xa, đi bộ khoảng hai mươi phút là đến, là một nhà nghỉ thanh niên.

Cũng tình cờ khi mấy tên du côn kia đến gây chuyện, sau khi bị tấn một trận liền khai địa chỉ của Ngôn Tiêu. Nếu không thì không chừng lần tới gặp mặt người phụ nữ đó đã như một cơn gió lốc phóng xe đi bật vô âm tín rồi.

Về đến nhà nghỉ Vương Truyện Học lân la gần Quan Được hỏi han: “Quan đội, đua với nhau một hồi rồi không xảy ra chuyện gì sao? Nói nghe một chút coi.”

Quan Được cau mày: “Không có.”

Cô gái kia gơ ngón tay giữa về phía anh, cái này có tính là “chuyện gì” không?

Đội trưởng đã nói không có thì chính là không có, Vương Truyện Học không giám hỏi nhiều, xụ mặt trở về phòng.

Phòng nghỉ của ba người đàn ông vô cùng đơn giản, Quan Được lấy từ túi một lon nước tăng lực ném cho Vương Truyện Học, sau đó lấy di động nhắn tin cho Bùi Minh Sinh, nói qua đã liên lạc được với Ngôn Tiêu, mọi chuyện đều thuận lợi. Ngắn gọn xúc tích.

Bùi Minh Sinh trả lời ngay sau đó: “Vây giao cho cậu, gần đây tính tình con bé không tốt, phiền cậu chiếu cố nó”

Quan Được cất điện thoại, trong lòng thầm nghĩ, có thể nhìn ra tâm tình cô ta không tốt, cả người đều tua tủa gai. Chuyện chăm sóc cô ta thì bỏ đi, phụ nữ như thế còn cần gì anh chăm sóc.

Thạch Trung Chu từ phòng tắm đi ra: “Quan đội, chúng ta mất cả ngày nay mà vẫn chưa tìm được tên khốn kia, cứ như vậy mà rời Tây An sao?”

Tên khốn mà cậu ta nhắc đến chính là gã đeo xích vàng trong quán bar ngày đó. Thời gian trước đội khảo cổ bị trộm đồ, một bộ Hoàng Ngọc chưa kịp khai quật đã bị trộm đi mất hai miếng. Tên ăn trộm kia là Chu Mâu, gã đeo lắc vàng chính là chuyên gia giúp hắn tẩu tán di vật.

Trong quán bar, bọn họ đã lấy lại được một mẩu trong tay của gã đeo vòng vàng. Miếng còn lại có lẽ đang ở trong tay Chu Mâu. Bọn họ cố ý thả gã đeo vàng đi vì muốn dụ Chu Mâu ra, tuy nhiên cả ngày nay bọn họ tìm những địa điểm mà gã đeo vòng vàng thường lui tới cũng không tìm thấy hắn ta ở đâu.

Quan Được nói: “Không phải lẩn tẩn, hẳn chắc chắn đã rời khỏi Tây An.”

Vương Truyện Học đang nằm ở trên giường đột nhiên cười rộ lên: “Hai người nói xem, ngày mai chúng ta đi gặp Ngôn tỷ, vừa nói muốn đi tìm Hoàng Ngọc, liệu chị ấy có nói chúng ta là đội phi hổ không?”

Thạch Trung Chu liếc cậu ta: “Cậu quan tâm chị ấy nói gì à?”

“Chà, cậu không cảm thấy rất buồn cười sao?”

“Không cảm thấy.”

“...”

Sáu giờ sáng hôm sau, ba người đàn ông thức dậy, rời khỏi khách sạn.

Chưa đến bảy giờ chiếc xe việt dã đã đến khách sạn Nhất Khỏa Thụ, rất đúng giờ hẹn.

Thạch Trung Chu đi mua bữa sáng trong lúc chờ đợi, tất cả bốn phần, chuẩn bị cho Ngôn Tiêu một phần đặc biệt.

Lúc nhận lấy đồ ăn Vương Truyện Học mắng hắn: “Nhóc con, cậu cũng thật biết nịnh nọt.”

“Tôi cũng vì cả đội thôi, chúng ta còn phải cần chị ấy giám định Hoàng Ngọc. Vừa gặp mặt đã để lại ấn tượng xấu, cũng phải bồi thường cho người ta.”

Nói có đạo lý như thế Vương Truyện Học cũng không còn gì để cãi.

Chẳng bao lâu bữa sáng cũng nguội mà khách sạn vẫn chưa mở cửa.

Ngoài trời mặt trời từ màu đỏ dần chuyển sang sắc vàng óng, những quầy hàng rong bán đồ điểm tâm cũng lần lượt rời đi, chương trình radio phát trong xe đã báo qua ba lần rồi, thoáng chốc đã đến trưa mà vẫn không thấy bóng dáng Ngôn Tiêu đâu.

Thạch Trung Chu mất kiên nhẫn nên đi vào khách sạn hỏi thăm, lúc sau trở lại nói: “Vẫn còn đang ngủ, chị ấy dán ở trên cửa một mảnh giấy ghi ”Chưa dậy, chờ quá rầy“, thật không ngờ chị ấy có thể ngủ khỏe thế.”

Vương Truyện Học nhìn lên ghế lái: “Quan đội, hay gọi chị ấy dậy?”

Thạch Trung Chu khoát tay: “Thôi, nhớ lại bảo chúng ta không để chị ấy ấy ngủ ngon giấc thì làm thế nào?”

“Ngủ đến giữa trưa mà còn chưa đủ sao?”

Quan Được không lên tiếng, ngón tay gõ trên vô lăng xe, mắt nhìn về phía cửa khách sạn, nhớ lại những chuyện đã diễn ra, chợt nhớ tới cái gì đẩy cửa đi xuống.

Đi tới cửa, nhìn xung quanh một lượt, nhíu mày. Tối hôm qua chiếc xe hộp màu đỏ mà Ngôn Tiêu lái vẫn đỗ ở đầu hẻm bên ngoài, hiện giờ không thấy đâu.

Lúc này có người từ trong khách sạn đi ra, hai nam hai nữ đang kéo hành lý.

Khi nhìn thấy Quan Được, một trong hai cô gái mừng rỡ reo lên “Anh là người hôm qua tới tìm người, tôi nhớ ra anh.”

Quan Được gật đầu: “Người tôi tìm vẫn còn ở trong khách sạn chứ?”

Đầu húi cua tiếp lời nói: “Không có, trời vừa sáng cô ấy đã trả phòng rồi đi rồi.”

Quan Được nói cảm ơn, xoay người quay trở lại chiếc việt dã.

“Sao rồi?” Thạch Trung Chu từ trong xe nhô đầu ra hỏi.

“Đi rồi.”

“Đi rồi?” Vương Truyện Học kêu thất thanh: “Chị ta có ý gì đây? Chơi chúng ta sao? chúng ta đợi gần bốn tiếng rồi đó.”

Vẫn là Thạch Trung Chu nhìn rõ vấn đề: “Quan đội, tính cách cái cô Ngôn Tiêu này thật quái đản, như thể là cố ý trút giận lên chúng ta đi, làm sao bây giờ?”

Quan Được lấy thuốc lá trong túi ra, nghiêng người châm thuốc, hỏi: “Cái gì làm sao bây giờ?” “Dù sao cũng là người của bên tài trợ đưa đến, hơn nữa còn là phụ nữ, không thể nào để chị ấy ấy

một mình lên đường đi đến chỗ của đội chứ?”

Quan Được đưa điếu thuốc lên miệng rít một hơi: “Đi theo cô ấy, cô ấy như vậy vốn dĩ không thể tự mình đi đến đội được.”

6. Chương 6

Ngôn Tiêu lúc này đang ăn trưa ở một thị trấn nhỏ cách đó hàng chục kilomet.

Quán ăn rất nhỏ, mùi dầu khói ngập tràn. Cô gọi một bát mì xào, có vị cay nóng, mì tương đối dai, mùi vị không tệ. Bản thân cô vốn ăn không nhiều nên ăn được một nửa thì đứng dậy tính tiền. Thị trấn tuy nhỏ nhưng buôn bán lại khá tấp nập, chủ yếu phục vụ cho du khách. Tuy nhiên đây không phải là thời điểm du lịch nên đường phố trở nên rất trống trải.

Ngôn Tiêu đi dạo một lát trên phố, đột nhiên thấy một vài người đang bày bán những món đồ cũ. Một miếng vải xanh được trải trên mặt đất, bên trên bày rất nhiều thứ đồ cũ, hộp trang điểm, lược

gỗ, hoa tai, phần lớn đều là hàng mỹ nghệ, không có gì thú vị lắm, duy nhất chỉ có một thu hút sự chú ý của cô.

Đó là một chiếc đĩa sứ màu ngọc bích, sứ dày men mỏng, sắc men tạo cảm giác ngọc bích, mặt ngoài có vết rạn nứt, đây là đặc trưng của gốm sứ thời Nam Tống. Tuy nhiên chỉ nhìn một cái là biết đồ giả. Làm đồ giả cũng khá tốt, thoạt nhìn cũng có thể lừa người được.

Ngôn Tiêu dù là chuyên gia giám định nhưng lại không thích thu thập đồ cổ, ngược lại cô lại thích sưu tầm mấy thứ đồ giả kiểu này. Vì từ đồ giả có thể nhìn thấy được công nghệ làm giả, điều này có ích đối với việc giám định.

Vừa định gơ tay cầm món đồ thì có một bàn tay khác lấy nó đi.

Ngôn Tiêu ngẩng đầu, thấy một cô gái cột tóc đuôi ngựa, gơ cái đĩa hỏi ông chủ: “Bán bao nhiêu?”

“Ba trăm.”

“Đắt vậy! Cướp tiền sao?”

Ông chủ nói dối không chớp mắt: “Đây là đồ cổ, ba trăm là rẻ rồi.”

Cô gái nhíu mày, nhìn có vẻ như không muốn mua. Ngôn Tiêu rút tiền trong ví nói: “Tôi mua.” Ông chủ liền lấy đồ từ tay cô gái trẻ đưa cho Ngôn Tiêu.

Cô ta lúc này lại không cam lòng, miệng thì nói với ông chủ nhưng mắt lại nhìn chăm chăm Ngôn Tiêu: “Là sao đây, đạo lý xếp hàng theo thứ tự không biết sao? Ông buôn bán cái kiểu gì thế?”

Ngôn Tiêu hơi khựng lại, sau đó cũng không quan tâm cô ta có muốn mua hay không, cúi đầu đưa cho ông chủ ba trăm đồng, rồi cầm cái đĩa rời đi.

Ông chủ nhận lấy tiền nói: “Người ta như thế này mới gọi là sảng khoái.”

Câu nói này rất dễ gây thù chuốc oán, cô gái kia tỏ ra không vui, nhìn chăm chăm bóng lưng của Ngôn Tiêu rồi lẩm bẩm: “Kéo cái gì chứ.”

Ngôn Tiêu mua được đồ rồi thì không muốn đi dạo nữa, quay trở lại quán ăn nhỏ kia, vừa nhìn thì thấy có bóng người đang đi lại bên cạnh xe mình.

Lúc lái xe đến đây cô hạ mui xe xuống, khi rời đi lại không đóng lại, khả năng trộm mò tới là rất cao.

Vừa mới đi đến thì có người đi về phía chiếc xe hô to: “Làm gì đó!” Tên trộm hoảng sợ bỏ chạy ngay lập tức.

Đó là một cậu thanh niên, Ngôn Tiêu đi về phía cậu nói lời cảm ơn.

Cậu nhóc hỏi: “Đây là xe của chị sao?”

“Ừ.”

“Chị đi một mình à? Nghe mọi người nói con đường này rất nguy hiểm, hay chúng ta đi cùng nhau, có được không?”

Ngôn Tiêu không nghĩ đến cậu ta sẽ đưa ra lời đề nghị này. Cô kéo mui xe lên, trầm giọng xuống:

“Có ba gã cũng muốn rủ tôi đi cùng, nếu cậu muốn tìm bạn đồng hành thì có thể tìm bọn họ.” Cậu thanh niên xấu hổ bỏ đi.

Ngôn Tiêu ngồi vào xe, cho chiếc đĩa mới mua được vào túi, nhìn vào thời gian khởi hành. Có lẽ ba tên đàn ông kia cũng đã trên đường trở về đội rồi.

Đột nhiên cô nghĩ đến người đàn ông tên Quan Dực kia, nhìn anh ta cũng không giống người dễ bị gây khó chịu. Hôm nay chơi anh ta một vỏ như vậy, anh ta chắc chắn phải tức lắm. Cô chính là vì anh ta nên mới đặt cái bẫy như thế.

“Đội trưởng Quan, em thực sự cảm thấy cô ấy đang nhắm vào anh.”

Trên chiếc xe việt dã cách đó vài trăm kilomet, Thạch Trung Chu đã rút ra kết luận sau một hồi phân tích.

Quan Dực lái xe, mắt nhìn phía trước: “Cô nào?”

“Anh đừng có vờ vịt, đương nhiên là nói vị đại giám định kia. Hôm qua lúc bọn em đi vào đã thấy không khí giữa hai người có gì đó không ổn, hai người đã nói cái gì?”

“Không có gì.”

Bỏ đi, không thể moi được thông tin gì từ gì anh nên Thạch Trung Chu đành bỏ cuộc. Trong lòng cậu ta lo lắng, sau này hai người họ sẽ làm việc với nhau kiểu gì đây.

Hai tiếng sau chiếc xe việt dã dừng ở quán cơm nhỏ của một thị trấn.

Vương Truyện Học từ trên xe nhảy xuống, đi vào quán hỏi thăm tình hình. Lúc đi ra báo cáo với Quan Dực: “Cả ngày nay chỉ có vài chiếc xe đi qua đây, thằng cha kia nhất định không đi đường này.”

Bọn họ vẫn đang truy đuổi gã đeo xích vàng.

“Hắn ta sẽ không lái xe.” Quan Được suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ đi nhờ xe vận chuyển hàng để trốn chúng ta.”

Vương Truyền Học lại đi vào hỏi thêm tin tức, lúc trở lại nói: “Ông chủ quán bảo buổi trưa chỉ có duy nhất một chiếc mui trần màu đỏ chạy qua, nghe nói lái xe là nữ, sao em thấy ông ta đang tả Ngôn tử nhỉ.”

Thạch Trung Chu nói: “Vớ vẩn, đi về đội đầu có qua đường này, Ngôn tử không thể đi hướng này?” Tim Quan Được đập nhanh một cái, không hiểu sao lại nhớ đến ánh mắt của người phụ nữ đó tối

hôm qua, ánh mắt đó nhìn anh sắc như dao, rất có khả năng cô ấy sẽ làm vậy.

Người phụ nữ như thế tâm tư rất khó lường.

“Ăn cơm thôi, ăn nhanh còn khởi hành.” Anh đóng cửa xe rồi đi vào quán cơm.

“Sao vậy Quan Đội, không phải anh nói đi theo chị ấy sao?” Thạch Trung Chu vừa cười vừa vào quán.

Quan Được ngồi xuống bàn: “Ăn cơm.”

Hai người kia lập tức ngoan ngoãn tuân lệnh ngồi xuống.

Một đường dài hun hút không thấy điểm cuối, hai bên là sườn núi và đất vàng. Đến chạng vạng Ngôn Tiêu vẫn đang trên đường.

Đây là lần đầu tiên cô lái xe trên đường kiểu này. Không có phố xá tấp nập hối hả, chỉ có cơn gió cuối mùa xuân hòa vào trong xe, ánh sáng mặt trời dần mờ, toàn bộ thế gian này dường như chỉ còn lại một mình cô.

Rong ruổi đã được vài tiếng đồng hồ mà vẫn chưa nhìn thấy một thị trấn nào.

Khi bầu trời ngả sang màu đen thì ở phía trước đột nhiên xuất hiện bóng người. Có hai người đang đứng trên đường vẫy tay đón xe.

Bản thân Ngôn Tiêu không phải là người tử tế đến mức cho người lạ lên xe dọc đường, cô không hề giảm tốc độ mà tiếp tục lái, tuy nhiên lúc này một trong hai người họ lại lao lên phía trước.

Ngôn Tiêu thắng phanh, thiếu chút nữa là văng tục chửi. Người đó chạy đến gõ cửa xe, hạ thấp giọng nói: “Chào cô, có thể cho chúng tôi quá giang một đoạn không?”

Đó là một chàng thanh niên cao ráo, đang đeo ba lô, trông trắng trẻo sạch sẽ. Cậu ta chính là cậu thanh niên giúp cô đuổi ăn trộm ở trong trấn kia.

“Là chị sao?” Cậu nhóc cũng nhận ra Ngôn Tiêu, tỏ ra xấu hổ: “Chị ơi, xin chị giúp đỡ. Lúc trước bọn em vất vả mãi mới tìm được một xe để đi nhờ, nhưng đi đến đây thì họ vứt bọn em lại.”

Ngôn Tiêu rút cuộc cũng hiểu vì sao cậu ta muốn rủ cô cùng nhau đi, thực chất là đang tìm xe để đi nhờ. Cô nhìn về sang người bạn của cậu nhóc, hóa ra là cô gái định mua đĩa sứ lúc trưa.

Thế giới này thật nhỏ mà.

Cô gái đó cũng đang nhìn Ngôn Tiêu, ánh mắt rất thờ ơ, không nhiệt tình như cậu bạn.

Cậu nhóc chấp hai tay trước ngực như đang vái lạy: “Chị, cầu xin chị giúp, trời sắp tối rồi, Bọn em cả buổi trời chỉ gặp duy nhất xe của chị.”

Ngôn Tiêu buồn cười: “Ai là chị của cậu?”

Mặt cậu nhóc ửng đỏ.

Ngôn Tiêu nhìn sắc trời, rồi quan sát hai đứa nhóc. Tuổi còn nhỏ, hơn nữa cậu nhóc cô cũng coi như từng giúp cô. Cô mở cửa xe: “Lên đi.”

Cậu nhóc kích động mừng rỡ, luôn miệng cảm ơn, sau đó kéo cô gái lên xe.

Lúc lên xe, cậu ta giới thiệu mình tên Hứa Nhữ, cô gái tên Ngô An An. Hai người là bạn bè từ nhỏ, cùng nhau đi du lịch, nhân tiện đi Cam Túc thăm họ hàng. Bọn họ thuê trọn gói một xe, nhưng lại bị tài xế lừa tiền cọc nên không có xe đi, vì vậy chỉ còn cách đi nhờ xe để đến điểm tiếp theo.

Ngôn Tiêu không có hứng thú với truyện của họ nên cũng nghe câu được câu chẳng. Cậu nhóc kể chuyện xong thì quay sang hỏi: “Chị, chị tên gì?” “Đi nhờ xe thì cần gì phải hỏi nhiều như vậy.”

“Ồ, vậy em không hỏi nữa” Cậu nhóc có vẻ rất dễ tính, không hề tỏ ra khó chịu.

Ngôn An An ngồi bên cạnh nhéo cậu ta, nhỏ giọng nói: “Cậu làm gì mà cứ chăm chăm nhìn người ta nói chuyện thế, chưa thấy qua phụ nữ à.”

Hứa Nhữ nháy mắt cười: “Chị ấy rất đẹp mà.”

Ngôn An An liếc người đang lái xe phía trước. Ngôn Tiêu mặc trên người một chiếc áo rộng thùng thình, mái tóc rối che đi phần lớn chiếc cổ trắng ngần.

Cũng chẳng thấy đẹp chỗ nào, làm gì mà khen quá như vậy. Cô gái thầm nghĩ ở trong lòng, vô tình nhìn xuống cổ tay thì kêu lên: “Chết rồi, lắc tay của mình mất rồi.”

Hứa Nhữ hỏi: “Lắc tay gì?”

“Chính là chiếc lắc ba mình để lại cho mình, nhất định là rơi ở chỗ chờ xe rồi.” Ngôn An vỗ lên ghế ngồi: “Mau quay trở lại, tôi muốn tìm lại lắc tay.”

Ngôn Tiêu bật đèn pha lên, cười nói: “Cô không nhầm đấy chứ, trời tối rồi, quay lại sao?”

“Tôi nhất định phải tìm được chiếc lắc tay.”

“Liên quan gì đến tôi?”

Ngôn An An nghẹn họng, trên mặt đầy vẻ tủi thân: “Đây là món quà trước khi qua đời ba tặng tôi, cô không thể thông cảm với tôi được sao?” Nói đến đây mắt nàng lệ như muốn khóc.

Hứa Nhữ bất đắc dĩ nói: “Chị, hay là chị giúp cô ấy. Đó thực sự là chiếc lắc do ba cô ấy để lại.”

Ngôn Tiêu vẫn tiếp tục lái xe: “Tôi còn nhớ cậu từng bảo tôi, con đường này đi không an toàn, phải không?”

“...” Hứa Nhữ cứng họng.

Ngôn An An nóng nảy, trừng mắt nhìn sau lưng Ngôn Tiêu: “Chả nhẽ chị không có ba mẹ ư? Sao có thể vô tình đến thế?”

Như thế muốn xác minh lời nói của mình, cô ta nhìn Ngôn Tiêu từ kính chiếu hậu, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Đôi mắt kia vô cùng duyên dáng, nhưng ánh mắt vừa đen vừa sâu, chỉ liếc cô ta một cái rồi rời đi nhưng lại làm cho cô ta sợ run người.

Cô ta cắn môi, nước mắt rơi xuống lã chã.

Hứa Nhữ không còn cách nào khác đành phải nói vài lời với Ngôn Tiêu: “Chị, hay là thế này đi, chị cho xe quay lại một đoạn thôi. Em sẽ đi tìm cùng cô ấy, không làm phiền chị.”

Ngôn Tiêu đánh tay lái quay trở lại: “Tôi chỉ chờ mười phút, nếu sau mười phút hai người không trở lại thì tôi sẽ đi.”

Ngôn An An lo lắng thời gian không đủ nhưng đã bị Hứa Nhữ dùng ánh mắt ngăn lại: “Được, mười phút.”

Lúc xe dừng lại, bầu trời đã đen kịt. Hai người bật đèn đi động, lần lượt xuống xe, dọc theo ven đường đi ngược trở lại.

Ngôn Tiêu tựa lưng vào ghế, lấy bao thuốc từ trong túi ra, nhớ tới những lời cô gái đó nói, đôi tay đang đốt thuốc dừng lại một chút.

Cô không có cha mẹ sao?

Thực sự không có.

Cô có cha mẹ nhưng họ không phải là cha mẹ ruột. Họ là phần tử trí thức, rất yêu thương nhau nhưng đáng tiếc lại không có con, vì vậy một đứa bé mồ côi như cô trở thành con của hai vợ chồng họ. Hai người họ nuôi cô lớn lên nhưng ngay từ nhỏ đã cho cô biết họ không phải là người sinh ra cô.

Từ nhỏ Ngôn Tiêu luôn mang theo một tâm tình phức tạp, tình cảm mơ hồ lớn lên dưới sự chăm sóc của họ. Trong suốt một thời gian dài cô không biết có nên đối xử với bọn họ như cha mẹ ruột của mình.

“Cha” là một giáo sư lịch sử, “Mẹ” là chuyên gia phục chế trong viện bảo tàng, trong nhà rất nhiều tài liệu về văn hóa lịch sử. Cô là đứa trẻ lớn lên không được nghe những câu chuyện cổ tích, thay vào đó là những câu chuyện lịch sử, không có đồ hàng hay đồ chơi, thứ có thể chạm được chính là những món đồ cổ, di vật hoặc các đồ vật được phục chế.

Lúc Ngôn Tiêu được nhận nuôi, hai người bọn họ đã ngoài năm mươi. Khi cô mười sáu tuổi, bọn họ lần lượt qua đời. Sau này đăng ký thi đại học, cô không hề suy nghĩ mà chọn ngay chuyên ngành liên quan đến di vật lịch sử. Đường như định mệnh của cô chính là nghề này.

Cô của ngày hôm nay chính là được hình thành từ gia đình này, dường như ngay cả sự thờ ơ với tình cảm con người cũng được định hình từ chính gia đình ấy mà ra.

Hút xong một điếu thuốc, thời gian trôi qua đã bảy phút. Có một ánh đèn flash nhấp nháy bên ngoài. Ngôn Tiêu nhìn ra ngoài cửa xe, thấy hai người bọn họ nhanh như thế mà đã trở lại.

Bọn họ đi rất chậm, Ngôn An An đi phía trước, Hứa Nhữ đi theo sau, phần lớn cơ thể bị che đi, trông giống như mấy bộ phim điện ảnh đen trắng cũ.

Khi sắp đến gần, phía xa đột nhiên có người hét lên: “Chị, chạy mau!”

7. Chương 7

Là giọng của Hứa Nhữ, không biết từ đâu truyền tới.

Ngôn Tiêu nhìn phía sau lưng Ngô An An, không phải là Hứa Nhữ. Cô lập tức đạp chân ga, không ngờ Ngô An An chạy tới chắn trước mũi xe.

Người phía sau cô ta cũng đuổi sát theo sau, mở cửa ra ngồi vào, con dao cầm trên tay gõ vài cái trên vô lăng: “Đừng căng thẳng, tiện đường nên phiền cô cho đi nhờ một đoạn.”

Ngôn Tiêu liếc sang bên cạnh, đó là một gã mắt híp môi dày. Cô ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Ngô An An ở ngoài cửa xe.

Ngô An An dường như bị cái nhìn này làm cho sợ hãi nên quay đầu bỏ chạy.

Gã đàn ông kia đột nhiên ghé sát gần nhìn cô: “Ồ, là cô sao, chuyên gia giám định!”

Ngôn Tiêu lạnh mặt nhìn sang “Anh là ai?”

“Là tôi, người hôm đó trong quán rượu ở Tây An đưa cho cô đồ để giám định đó. Quên rồi sao?” Ngôn Tiêu nhìn vào cổ anh ta thấy một sợi dây chuyền vàng dày cộm, chính là gã đàn ông đeo vòng

vàng ngày đó.

“Quanh đi quẩn lại lại gặp người quen rồi.” Hắn thu lại con dao găm, giải thích: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ lấy ra tự vệ thôi.”

Ngôn Tiêu mặt không đổi sắc.

Gã đeo vàng cười hì hì: “Không ngờ được gặp cô. Thật có duyên. Cô cứ đi theo đường tôi bảo, không xa lắm, không làm mất nhiều thời gian của cô đâu.”

Ngôn Tiêu phát hiện người hắn đầy bụi đất, tóc tại bù xù. Trong lòng liền hiểu rõ vấn đề: “Có người truy đuổi anh sao?”

“Không phải vậy. Cô còn nhớ ba thằng cướp gặp phải trong quán rượu ngày đó không? Thật sự là lũ âm hồn không tan. À đúng rồi hôm đó cô không bị sao chứ?”

“Không sao.”

Hai người họ nói chuyện như thể là người quen gặp lại.

Bên ngoài xe, Hứa Nhữ từ đằng xa chạy đến, một tay ôm ngực định đi về phía xe lại bị Ngô An An kéo trở lại.

Cậu ta vừa rồi vừa bị dẫn một trận, lúc này mới đỡ hơn: “Cậu... cậu đã thống nhất không quay trở lại. Vì sao lại đưa gã đó đến đây!”

Ngô An An rùng mình: “Mình sợ hấn đánh chết cậu.”

“Cậu làm như vậy là hại người ta, chị ấy tốt bụng cho chúng ta đi nhờ, thế này là lấy oán trả ơn.” “Mình còn có thể làm gì chứ...” Ngô An An cắn môi, ngẩng đầu nhìn đã thấy chiếc xe chạy đi. Lúc này trời tối đen như mực, chiếc xe một mình trên đường lao nhanh như bay.

Gã đeo xích vàng sau khi lên xe nói không ngừng: “Giám định gia, sao cô lại đi cùng hai đứa nhóc kia thế? Bọn họ là bạn của cô à? Sớm biết vậy thì đã cùng nhau đi rồi.”

“Không cần, không quen biết.”

“Tôi cũng cho là thế, người quen mà có thể dễ dàng bán đứng cô như vậy sao?” Hấn ta đột nhiên bật cười.

Ngôn Tiêu khẽ nheo mắt: “Ừ, tôi sẽ nhớ rõ cô ta.”

Dưới ánh đèn vàng trong xe, người phụ nữ với gương mặt đẹp như được mạ ánh sáng, một cái nheo mắt đơn giản nhưng ẩn chứa phong tình. Lúc ở trong quán bar gã đã biết cô là một người đẹp, bây giờ ngồi gần cô như vậy khiến hấn không thể rời mắt khỏi cô.

Ngôn Tiêu sớm đã thấy ánh mắt của hấn nhưng lơ đi coi như không, gơ tay bật nhạc.

Tiếng nhạc vang lên, sự chú ý của gã cũng rời đi: “Để tôi xem cô bật bài nào.”

Vừa nói xong liền dựa gần vào Ngôn Tiêu, một tay đưa lên vai cô vuốt ve.

Ngôn Tiêu cố tình bẻ bánh lái, xe bị nghiêng sang một bên. Gã ta giật mình kêu lên một tiếng, sau đó yên phận ngồi tại chỗ.

Trong thâm tâm hấn tin rằng, hấn đang cầm dao nên người phụ nữ này chắc chắn sợ hấn. Vì vậy hấn lại to gan khôi phục về cột nhà lưu manh.

“Cẩn thận một chút nhé nhà giám định. Nếu cô xảy ra chuyện gì thì tôi đau lòng lắm.” Ngôn Tiêu tay nắm chặt vô lăng, mặt lạnh tanh. “Cô định muốn đi đâu?”

“Du lịch.”

“Rất hiếm khi có người đi du lịch trên tuyến đường này lắm. ”

Ngôn Tiêu thâm nghĩ, không lẽ tôi nói với anh tôi đi đến đội khảo cổ.

Nhấn nại hơn hai giờ, phía trước thấp thoáng ánh đèn, bọn họ chuẩn bị đến một thị trấn.

“Rẽ phải.” Gã đeo vòng vàng ngồi ngay ngắn ở vị trí, mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa xe.

Ngôn Tiêu đánh tay lái, rẽ vào ngã ba, từ xa nhìn thấy có một bóng người đang đứng đó.

Trời tối đen, bóng dáng người đó gầy gò, nếu như anh ta không di chuyển thì cũng không có người nhận ra.

“Được rồi, cô dừng ở đây đi.” Gã đeo vòng vàng vội vàng xuống xe gơ tay vẫy lên: “Anh Chu, ở đây!”

Người đàn ông tên Chu từ từ đi về hướng chiếc xe, càng đến gần càng thấy rõ thân thể gầy gò như que củi của hấn.

Ngôn Tiêu quay đầu nhìn sang, vừa vặn chạm vào ánh mắt sắc như chim ưng của hắn ta, chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy khó chịu. Cô quay mặt đi.

“Không phải mày đi một mình sao?” Tên Chu nhìn vào trong xe.

“Vâng, em đi một mình.” Gã đeo vòng vàng một tay vươn ra vòng vào cổ Ngôn Tiêu, một tay lấy chìa khóa xe, hạ giọng nói: “Xuống xe, tôi vì muốn tốt cho cô thôi.”

Ngôn Tiêu đẩy hắn ra, mở cửa xe đi xuống.

Gã đeo xích vàng xuống xe, đi vòng sang đứng cạnh Ngôn Tiêu, duỗi tay ra ôm thắt lưng Ngôn Tiêu kéo sát lại, nửa túm nửa kéo cô đến trước mặt gã họ Chu.

Tên Chu lia mắt sang, lúc này Ngôn Tiêu đang bị kéo nghiêng về một phía nên không nhìn thấy mặt hắn.

“Thằng nhóc cậu cũng được lắm, lại đổi rồi à?”

Gã đeo vàng cười bỉ ổi, bàn tay lại thô bỉ làm loạn, thậm chí còn vịn vào bộ ngực Ngôn Tiêu một cái.

Ngôn Tiêu gạt tay hắn ta xuống: “Hai người cứ nói chuyện, tôi sang bên kia.”

Gã ta sợ cô chạy mất liền túm cô kéo lại: “Cô đợi ở đây.”

Ngôn Tiêu đứng tựa vào thành xe, cúi đầu tránh ánh mắt của gã họ Chu.

Không rõ lai lịch của bọn chúng ra sao nên nếu tránh được thì cô sẽ cật lực tránh.

Gã họ Chu nhìn cô, sau đó đó kéo gã đeo vàng quay lưng lại nhỏ giọng thì thầm: “Sao tự nhiên lại đi tìm tao, có người tìm mua rồi sao?”

“Không có...” Gã đeo vòng vàng kêu lên: “Bị nhóm khảo cổ cướp lại rồi.”

“Biết vậy mà con mẹ nó mày vẫn đến tìm anh sao?”

“Bọn chúng đuổi theo em, em chỉ còn cách đến nhờ anh giúp đỡ.”

“Mẹ nó.”

Ngôn Tiêu thấp thoáng nghe được vài câu, nhìn sang phía bọn họ. Lúc này gã họ Chu đang bỏ đi, tên đeo vòng vàng đang đuổi theo hắn, luôn miệng muốn giải thích gì đó.

Ngôn Tiêu đi đến ven đường, nhổ một nhúm cỏ lau trong tay. Cỏ lau dài tầm một cánh tay, là loại cỏ già, rất dai. Cô vò chúng trong tay bện thành một sợi dây.

Một lát sau gã đeo vàng quay trở lại, cúi đầu ủ rũ. Ngôn Tiêu giấu sợi dây mới bện được vào túi quần jean, quay trở lại xe: “Sao rồi, anh Chu của anh đi rồi?”

“Lật mặt rồi, trở mặt con mẹ nó nhanh mà.”

Gã ta lại trở lại bộ dáng lưu manh vô lại, cười cợt lắc lắc chiếc chìa khóa xe trước mặt Ngôn Tiêu: “Lại làm phiền cô thêm một đoạn đường rồi.”

Ngôn Tiêu giơ tay lấy lại chìa khóa thì hắn lại rút lại, cợt nhả trêu đùa cô. Ngôn Tiêu lạnh mặt:

“Không phải anh vẫn còn muốn lợi dụng tôi sao?”

“Không muốn bị tôi lợi dụng thì cũng phải trao đổi lợi ích mới được.”

Xung quanh vắng lặng không có một bóng người, chỉ có một con đường cùng một chiếc xe và một người phụ nữ, lợi ích gì thì hiển nhiên quá rõ ràng.

Ngôn Tiêu đứng dưới đèn ánh đèn đường, thân hình trong gió đêm lạnh lùng như dao mới tra khỏi vỏ. Gã đàn ông đẩy cô ngã trên mui xe, áp sát thân mình vào. Lưng Ngôn Tiêu bị tì trên mui xe, áo kéo căng, bộ ngực căng đầy lộ ra, dưới xương quai xanh là một khe rãnh sâu.

Ánh mắt hắn biến đổi, giơ tay lên về phía chiếc cổ áo đang mở rộng, chà xát xương quai xanh của cô. Động tác rất thô lỗ, thậm chí vài chiếc cúc còn bị bung ra.

Chiếc cổ trắng nõn của Ngôn Tiêu bị hắn chà xát đến đỏ, viền ren áo ngực lộ ra. Thấy cảnh này, ánh mắt hắn càng trở nên đục ngầu, thò tay xuống dưới định mò lên sờ ngực cô.

Ngôn Tiêu bắt lấy tay hắn nói: “Tôi sẽ cho anh lợi ích khác. Chỗ này tôi có vài món đồ cổ tặng cho anh, là hàng sạch. Hai chúng ta ai đi đường này.”

“Đồ cổ?” Gã ta hỗn hển ngẩng đầu lên.

“Trong túi của tôi.”

Hắn ta bán tính bán nghi buông tay ra, móc chìa khóa trong túi ra mở cửa xe.

Ngôn Tiêu kéo cửa xe, lấy chiếc đĩa giả từ trong túi ra: “Đây là đồ sứ cổ thời Nam Tống, hàng tốt tôi lượm được.”

Hắn ta vội vàng đi qua. Ngôn Tiêu đưa cái đĩa ra, rồi bất ngờ đập thẳng vào đầu hắn. Chiếc đĩa bị vỡ, hắn ta kêu lên lấy tay che đầu, máu tuôn ra giữa các ngón tay.

Ngôn Tiêu vòng ra phía sau, giơ chân lên đạp hắn một phát khiến hắn ngã quỵ vào trong xe. Chưa để hắn kịp đứng lên, Ngôn Tiêu lấy cánh cửa xe đập mạnh vào cánh tay hắn, sau đó đập mạnh vào lưng khiến hắn kêu lên ngã trở lại: “Đạch, dm nhà mày!”

Hắn ta diên lên đứng thẳng dậy thì chiếc cổ đã bị thắt chặt. Trên cổ một sợi dây thừng đang siết quanh cổ.

Ngôn Tiêu một nửa người ấn vào cánh cửa, một tay siết chặt sợi dây, một tay giật chiếc chìa khóa đang nằm trong tay hắn ta.

Bỗng nhiên cô nhớ ra trong túi hắn ta có dao, nhìn xuống, thấy con dao đó đã nằm trên tay gã. Cô càng tăng thêm lực chặn cửa xe, hai tay siết chặt sợi dây cổ khiến nó sắp đứt. Con dao trong tay gã vung lên loạn xạ, suýt chút nữa làm cô bị thương.

Lúc này ở phía xa xuất hiện một chiếc xe đi đến, ánh sáng đèn tạo thành một dải quang chiếu tới làm lóa mắt.

Ngôn Tiêu hí mắt nhìn sang, nhìn thấy mờ mờ ba bóng người từ trên xe bước xuống. Bị lóa mắt một lúc khiến thị giác của cô trở nên mơ hồ.

“Ngôn tỷ!”

Cô nhớ giọng nói này, đó là giọng của Thạch Trung Chu.

Ánh sáng trước mắt Ngôn Tiêu đột nhiên bị che đi, một dáng người cao lớn đứng trước mặt cô, ánh mắt quét lên đôi tay đang siết chặt sợi dây của cô. Anh nhíu mày vươn tay lôi gã đeo vàng đang ở trong xe đẩy ra ngoài, một cước đá vào bụng gã ta.

Gã ta ngã sõng soài trên mặt đất, một tay ôm cổ một tay ôm bụng, máu trên trán vẫn không ngừng chảy, không nói nổi một lời.

Vương Truyện Học cùng Thạch Trung Chu chạy tới, bị cảnh tượng trước mặt dọa cho ngẩn người. “Ngôn tỷ chị không sao chứ?”

Ngôn Tiêu vứt sợi dây đi, ngón tay bị căng có chút đau “Không sao.”

Thái độ lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo.

Quan Dực quay sang, lúc này sắc mặt cô lạnh lại, cổ áo mở rộng, liếc nhìn là đã có thể thấy một mảng hồng đỏ trước ngực. Anh thu lại ánh mắt, giọng nói so với bình thường càng trở nên trầm hơn: “Suốt cả chặng đường cô đưa hắn đi cùng sao?”

“Thế thì sao?”

“Hình như tôi từng nói với cô hắn là kẻ buôn bán di vật.”

Ngôn Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi: “Trách tôi? Anh thử bị người ta dí dao vào cổ xem?” Quan Được đưa mắt nhìn cô chăm chăm.

Người đàn ông này có đôi mắt bình tĩnh đáng ngạc nhiên.

“Còn có gặp ai khác không?”

“Hỏi tôi?”

Quang Được không lên tiếng, phụ nữ một khi đang tức giận thì không nên dây vào, sẽ không có kết quả tốt. Anh cúi xuống kéo gã đeo vòng vàng lên: “Chu Mâu đâu?”

Gã đeo vàng lẩm bẩm không trả lời.

Ngôn Tiêu lấy thuốc từ trong xe, tựa vào thành xe châm thuốc, một tai lắng nghe anh ta tra hỏi.

Không tra hỏi được gì, gã đeo vàng một mực không khai.

“Đi rồi.” Ngôn Tiêu thở khò: “Nếu anh đang tìm gã họ Chu kia thì hẳn đi rồi, hai bọn họ trở mặt nhau rồi.”

Quan Được cau mày đứng dậy.

“Mẹ nó, trở mặt thật đúng lúc. Họ Chu kia quá gian xảo rồi, hẳn chắc chắn biết chúng ta muốn dùng tên này nhử, vì thế trở mặt ngay.” Thạch Trung Chu tức giận giậm chân.

“Vậy tên này không còn tác dụng gì nữa rồi.” Vương Truyện Học nhìn tên đeo vàng nói “Thả hẳn?”

“Chờ đã.” Ngôn Tiêu dập thuốc.

8. Chương 8

Ngôn Tiêu kêu chờ, ba người đàn ông cũng dừng lại chờ thật.

Cô chui người vào trong xe, từ trong túi lấy ra một đôi găng tay đeo vào.

Đôi găng tay màu trắng ôm lấy những ngón tay thon dài của Ngôn Tiêu. Cô kéo căng đôi găng tay đi về hướng gã đeo vòng vàng, lấy chân đạp vào tay hắn một phát. Vừa nãy chính bàn tay này đã chạm vào cô.

Hắn ta bị đạp một cái kêu rú lên, dùng một tay ngăn chân của Ngôn Tiêu: “Con mẹ nó cô muốn làm gì?”

Ngôn Tiêu cúi xuống, tay trái kéo cổ áo hắn lên, tay phải vả xuống mặt hắn.

Liên tiếp bảy tám cái, càng tát càng mạnh. Trong màn đêm yên tĩnh, cách lớp bao tay có thể nghe thấy tiếng bạt tai vang lên, giống như âm thanh những hòn đá đang được ném xuống mặt hồ.

Trên miệng gã rỉ máu, ánh mắt đỏ ngầu.

“Con đàn bà chết tiệt...”

Lại một cái bạt tai nữa hạ xuống.

Xung quanh không một tiếng người, Vương Truyện Học và Thạch Trung Chu đều ngậy người đứng nhìn. Trong mắt bọn họ, đôi tay kia vùng lên hạ xuống bao nhiêu lần thì khuôn mặt người phụ nữ đó cũng lạnh lùng đi bấy nhiêu phần.

Không biết đánh được bao nhiêu cái, khi cánh tay Ngôn Tiêu giơ lên thì bị một bàn tay giữ lại.

“Đủ rồi.” Quan Được kéo tay cô xuống.

Ngôn Tiêu cử động một cái, lúc này một cảm giác đau đớn ủa đến. Hiện giờ cổ tay cô đang đặt trong lòng tay thô giáp của anh, chỗ cổ tay bị tay anh nắm cảm nhận được độ ấm.

“Buông ra.”

Quan Được không bỏ ra, bàn tay còn lại cũng nắm lấy cổ tay còn lại của cô. Đôi bàn tay của cô có lẽ chỉ tiếp xúc qua các di vật dễ vỡ, chưa bao giờ phải dùng lực lớn như vậy. Hiện giờ khớp tay đã bị trật, khớp xương bị trật nhô lên.

Ngôn Tiêu quay đầu sang: “Tôi bảo anh buông tay ra anh có nghe thấy không?”

“Cổ tay cô bị trật khớp rồi,” Quan Được một tay nắm trên cổ tay một tay nắm bên dưới của Ngôn Tiêu.

“Đừng có làm hỏng”. Ngôn Tiêu đoán được anh muốn làm gì, hai mắt nhìn anh chằm chằm: “Tôi cảnh cáo anh, tôi dùng nó để kiểm còm đấy.”

Ánh mắt Quan Được tối lại, nhìn từ mặt cô xuống cổ tay, xác định đúng khớp tay, dùng một chút lực, xương kêu rắc một cái.

Ngôn Tiêu cắn răng chịu đau, hung hăng lườm anh.

“Không cần cảm ơn.” Quan Được buông lỏng tay, thái độ hờ hững.

“...”

Thạch Trung Chu lúc này mới choàng tỉnh đi qua: “Được rồi, chị dạy đã cho hấn một bài học, tội tình gì phải vì loại người này mà làm mình bị thương.”

Ngôn Tiêu cười lạnh, động chân nghiền ngón tay của gã đeo vòng vàng một cái khiến hấn lại rú lên như lợn bị chọc tiết.

“Được rồi? Hấn suýt nữa cưỡng hiếp tôi, thế mà đã được rồi sao?”

Quan Được tối mắt lại, một lần nữa nhìn đến cổ áo đang bị kéo rộng ra của cô.

“Con mẹ nó, thằng ranh này mày quá vô sỉ.” Thạch Trung Chu nghe xong không nhịn được đập một phát vào gã đeo vàng.

Gã ta một tay đang bị giẫm lên, ăn thêm một đập thì co quắp lại như một con tôm, đột nhiên nhấc tay còn lại vung về phía bàn chân đang giẫm lên tay hấn của Ngôn Tiêu, hướng về phía con dao vừa bị rơi trên mặt đất.

Ngôn Tiêu bị kéo lùi ra sau, Quan Được chắn trước mặt cô, cúi người nắm lấy bàn tay của hấn ta bẻ quặt lấy lại con dao.

Gã ta bật khóc vì đau đớn. Thạch Trung Chu lúc này đá thêm cho hấn hai phát: “Mẹ kiếp, mày còn dám làm càn.”

Vương Học Truyện cũng là một thanh niên nóng máu, vén tay áo của mình lên bồi thêm vài phát:

“Đồ chó, gan mày to lắm mà, thằng tao phải đánh chết cái loại không biết liêm sỉ như mày.”

Gã đó tay ôm đầu lăn quan lăn lại trên mặt đất, liên tục kêu lên: “Các người làm khảo cổ thế mà lại đánh người như vậy, tôi sẽ kiện mấy người.”

Hai người bọn Thạch Trung Chu và Vương Học Truyện thực sự còn đá thêm cho hấn phát nữa. Quan Được đưa dao cho Vương Học Truyện: “Hai người không cần phải tự mình động thủ. Tiểu

Vương đi lấy xẻng trên xe ra đây.”

Vương Học Truyện cầm dao chạy đi, một lúc sau trở lại cầm trên tay một chiếc xẻng.

Quan Được cầm lấy xẻng, ngồi xổm xuống bên cạnh gã đeo vàng, lấy lưỡi xẻng chia vào bàn tay vừa bị nghiền của gã, quay đầu lại hỏi Ngôn Tiêu: “Vừa rồi bàn tay này chạm vào người cô phải không?”

Ngôn Tiêu đưa mắt: “Phải.”

Quan Được quay đầu lại, chiếc xẻng trong tay cầm xuống, gọng gàng đứt khoát, mỗi một lần ấn xuống là một tiếng hét thảm, càng cầm xuống càng sâu khiến người ta cảm nhận được các khớp ngón tay bị cắt đứt.

Đánh xong, Quan Được cầm xẻng xuống đất, nắm cổ áo của gã kia lôi dậy: “Kiện? Nhớ cho rõ mặt tao, có giỏi thì đi kiện đi.”

Toàn thân gã ta và bàn tay nhũn như bún, run rẩy không ngừng, trong miệng chỉ còn vài tiếng rên rỉ đứt quãng.

Từng cơn gió đêm thổi mạnh đến, Ngôn Tiêu nheo mắt lại nhìn về phía người đàn ông đang ngồi xổm đó, bờ vai anh rộng, mái tóc cắt ngắn, chiếc áo sơ mi bị gió thổi tung bay, trên mặt đất phản chiếu bóng dáng của anh.

“Ngôn Tỷ” Vương Truyện Học đi đến hỏi: “Có trút giận được chút nào không? Đừng để ý thằng khốn này nữa, để bọn em giải quyết, chị đến thị trấn nghỉ ngơi một chút đi.”

Ngôn Tiêu xoa cổ tay nhìn về phía Ngôn Được đang rút chiếc xẻng đứng lên.

“Tay cô hiện giờ không nên lái xe.” Anh ta quay đầu gọi Thạch Trung Chu: “Tiểu Thạch, cậu qua đây lái xe giúp cô ấy.”

Thạch Trung Chu vừa định đi qua thì nghe Ngôn Tiêu nói: “Anh lái đi.”

Quan Được quay đầu lại nhìn cô.

“Anh lái xe tôi, xe anh để Tiểu Thạch lái.”

Thạch Trung Chu sững lại, rồi nhận lấy cái xẻng trên tay Quan Được: “Cũng được, Quan đội anh qua đó đi.”

Quan Được mím môi, gơ tay ra. Ngôn Tiêu đưa chìa khóa cho anh.

Trên ghế xe có vết máu của gã đeo vòng vàng, da trên ghế bị rách vì vừa rồi hấn vung dao ra. Ngôn Tiêu lấy giấy tay lau sạch sẽ vết máu rồi ngồi xuống. Cô liếc mắt qua thấy Quan Được đã ngồi vào vị trí lái, cầm chìa khóa vào mở khóa.

Khuôn mặt anh khi nhìn nghiêng trông trầm ổn hơn, mũi thẳng như kẻ chỉ, khi lái xe sẽ yên lặng không nói lời nào.

Thạch Trung Chu nhìn về phía chiếc xe hộp màu đỏ đang rời đi, huých khuỷu tay Vương Truyện Học: “Rõ ràng Quan đội nói Ngôn Tỷ không thể tự đến đội được. Tôi nói với cậu chị ấy chính là ”Thượng có cửu thiên ôm nguyệt, Hạ có tứ hải bất long“. Cậu xem thằng ranh kia bị đánh như vậy là đủ biết.”

*ý là thách thức tinh thần vượt qua khó khăn nguy hiểm.

Vương Truyện Học nhìn gã đàn ông nửa sống nửa chết nằm xõng xoài trên mặt đất, xùy một tiếng khinh miệt: “Đáng đời.”

Sau một lúc chiếc xe đã đến một thị trấn, có một vài quán trọ ở ven đường.

Lúc này đã là mười giờ tối, thị trấn này không có buôn bán về đêm, chỉ có vài hàng quán ít ỏi.

Nhìn thoáng qua thì có vẻ trên phố có một nhà vẫn đang sáng đèn buôn bán.

Quan Được xuống xe đi vòng sang phía Ngôn Tiêu gõ cửa: “Xuống đi.”

Ngôn Tiêu hạ cửa xe xuống, nghe thấy ông chủ quán nói với Quan Được: “Không có món khác, chỉ còn mì thôi.”

Quan Được quay đầu lại nhìn một lát rồi nói: “Vậy cho tôi hai bát.”

Ngôn Tiêu ngồi xuống cạnh bàn lấy ra vài món đồ rồi đi ra ngoài một mình hút thuốc.

Ánh sáng đèn đường trong màn đêm phủ lên bóng dáng cao lớn của anh tạo cảm giác mơ hồ, chỉ có ánh lửa lấp lóe của điếu thuốc kẹp trên ngón tay anh là chân thực.

Ngôn Tiêu lấy ngón tay ở trên bàn nhẹ nhàng phác họa lại hình ảnh đó, trong đầu lại nhớ lại mình từng giám định qua một pho tượng cổ. Dưới ánh sáng ban ngày thì đó xác thực là một tượng phật giáo phổ độ chúng sinh, nhưng khi quan sát bức tượng vào ban đêm qua một lớp tử kính, nó dường như lại trở nên ma mị hơn.

Khó trách trước đây cô từng nghĩ anh ta là quân trộm cướp, không hiểu sao cô luôn cảm giác trên người đàn ông này có tác phong của bọn thổ phỉ.

Hút xong điều thuốc, Quan Duyệt trở lại ngồi xuống đối diện với Ngôn Tiêu.

“Cái này ăn thế nào?” Ngôn Tiêu nhìn anh rồi bĩu môi.

Trong bát là mì xào, rắc đầy đủ gia vị, rau thịt chất một đồng trong bát.

“Trộn lên.”

“Tay tôi đau.”

Quan Duyệt liếc cô, đưa bát đã trộn của mình sang rồi lấy bát mì của cô về phía mình trộn đều. Ngũ quan của anh rất rõ ràng, khi cúi xuống thì các đường nét trên khuôn mặt càng trở nên rõ nét

hơn. Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang cúi xuống của anh, vắt chéo hai chân: “Anh học võ ở đâu thế?”

Quan Duyệt ngược lên: “Tự nhiên hỏi cái này làm gì?”

“Tìm hiểu thêm về đồng đội thôi”

Lần trước cô thuê đám du côn đến hành hung bọn họ, cả Vương Truyền Học và Thạch Trung Chu đều bị thương, chỉ có mình anh không sút mẻ gì cả. Hôm nay đánh gã kia cũng chỉ cần một vài cước là làm hấn ta đau đớn không lên lời. Nếu nói cô không tò mò thì là nói dối.

Quan Duyệt cúi xuống, ngoáy đôi đũa trong tay: “Trước đây tôi làm việc ở tổ chức bảo tồn Tây Bắc một thời gian. Các thành viên của tổ chức sẽ phải học các kỹ năng để tự vệ.”

“Có tổ chức như vậy sao?”

“Khu vực Tây Bắc được xem là nơi có nhiều di vật nhất trong cả nước, có một tổ chức như thế thì có gì lạ chứ?”

Ngôn Tiêu suy nghĩ một lát: “Sao tôi chưa từng nghe qua tổ chức nào như thế nhỉ?”

“Chỉ là một tổ chức phi chính phủ, không có danh tiếng gì cả.” Quan Duyệt tiếp tục ăn mì, không nhắc đến vấn đề này nữa.

Ngôn Tiêu cầm đũa đổi sang tay trái, gẩy gẩy vài cái sau đó cúi đầu ăn. Vừa ngẩng đầu lên, thấy Quan Duyệt đang nhìn tay cô. Cô không phải là người thuận tay trái nhưng từ nhỏ đã được bố mẹ nuôi tập cho, khi cần thiết thì vẫn có thể dùng tốt.

Thực ra vừa rồi cô có thể tự mình trộn mì.

“Anh trộn mì không tệ nha.”

Quan Duyệt không trả lời, anh luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng khiến người khác không thể nào biết anh đang nghĩ gì.

Vừa ăn xong thì điện thoại vang lên, Quan Duyệt nhanh chóng nhấc máy, đứng dậy nói: “Đi thôi.” Thạch Trung Chu đã chờ ở phía trước của một nhà nghỉ, khoảng mười phút sau, chiếc xe hộp đồ

của Ngôn Tiêu chạy đến.

Vừa nhìn thấy Ngôn Tiêu xuống xe, cậu ta liền ra báo cáo kết quả: “Ngôn Tỷ, bọn em đã đưa thẳng khốn kia đến đồn cảnh sát, trên người hắn lúc đó còn giấu một số tang vật khác, nói không chừng đợt này hắn phải ngồi bóc lịch vài năm.”

Ngôn Tiêu hỏi: “Cảnh sát không có hỏi tại sao hắn bị thương à?”

“Có hỏi nhưng bọn em bảo không biết rõ. Thực ra bọn em cũng có đánh đấm được mấy cái đâu.”

Ngôn Tiêu nghiêng đầu nhìn sang Quan Được: “Vậy là tính hết lên đầu anh hả?”

Quan Được đóng cửa xe: “Không việc gì”

Ngôn Tiêu bỗng nhiên bật cười: “Tôi cũng có phần, hai chúng ta coi như đồng phạm.” Quan Được nhìn cô, không nói.

Thạch Trung Chu lấy đồ trên xe Ngôn Tiêu mang vào trong: “Bọn em đặt phòng xong rồi. Hôm nay chị mệt rồi nên nghỉ ngơi cho tốt. Chị đừng để chuyện thăng trầm kia làm trong lòng.”

Ngôn Tiêu thuận miệng đáp một tiếng rồi đi theo cậu ta qua một hành lang hẹp, bước lên cầu thang, thấy Vương Truyện Học đang nói chuyện với một người phụ nữ có nước da ngăm đen.

“Đó là bà chủ nhà, họ hàng của Vương Truyện Học. Nếu bọn em đi tuyến đường này thì thường đến ở nhà nghỉ của chị ấy.” Thạch Trung Chu chào hỏi người phụ nữ đó, gọi cô ta là “chị Mai”.

Nhà nghỉ nhỏ, phòng nghỉ cũng nhỏ, mùi thuốc khử trùng khá nặng. Thạch Trung Chu đặt hành lý xuống rồi đi ra ngoài.

Ngôn Tiêu vào phòng vệ sinh rửa mặt, nhìn mình trong gương. Kéo cổ áo xuống nhìn, dưới cổ một mảng màu đỏ vẫn chưa tan.

Nhìn thấy vết tích này khiến cô lại bức tức, cởi quần áo ném vào sọt rác, mở vòi nước nóng. Thân thể không một mảnh vải, đứng dưới vòi nước chà xát vào nơi đó cho đến khi cảm thấy đau mới dừng lại.

Cô rửa sạch từng đốt từng đốt ngón tay, ngay cả khi đeo găng tay vào đánh gã ta cô vẫn cảm thấy bẩn.

Tắm xong, mặc kệ mái tóc vẫn còn ướt, Ngôn Tiêu ngã nằm lên giường.

Quả thực cô rất mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần nhưng lại không thể nào chợp mắt được. Dường như khi con người ta quá mệt thì không thể đi vào giấc ngủ.

Hai mắt mở to nhìn trần nhà màu trắng thật lâu, trong đầu lại hiện lên hình ảnh bóng lưng Quan Được ngồi xổm trên mặt đất. Cô phải thừa nhận khi anh ra tay đánh gã kia, trong lòng cô thực sự vô cùng dễ chịu.

9. Chương 9

Ngày hôm sau Ngôn Tiêu dậy muộn.

Tối hôm trước không rõ mấy giờ cô ngủ, trời vừa tờ mờ sáng phòng bên cạnh có động tĩnh. Cô tỉnh dậy, loáng thoáng nghe thấy âm thanh vài người đàn ông đang nói chuyện với nhau. Với tay cầm di động lên xem, mới năm giờ sáng, mơ mơ màng màng lại trằm chằm ngủ tiếp. Đến khi tỉnh lại, thời gian đã không còn sớm.

Lúc cô ra khỏi phòng đã là mười hai trưa. Đi xuống lầu không thấy ai, chỉ có bà chủ nhà đứng ở quầy lễ tân nở nụ cười chào cô: “Ngủ ngon chứ?”

“Cũng tốt.” Ngôn Tiêu nhớ ra bọn họ gọi cô ấy là chị Mai. “Bọn họ đi ra ngoài rồi. Em có muốn ăn cơm trước không?” “Chỗ này của chị cũng bán đồ ăn sao?”

“Không bán cho người khác, Chị chỉ làm cho đội khảo cổ thôi.” Chị Mai là người thích cười, Ngôn Tiêu phát hiện ra cô ấy và Vương Học Truyện thái độ nhiệt tình khi nói chuyện có chút giống nhau, rất thật thà chất phát.

“Trước lúc mấy người họ ra ngoài có nói tối hôm qua em bị ấn hiếp, nên hôm nay cần bồi bổ một chút. Em muốn ăn gì để chị kêu phòng bếp chuẩn bị?”

Ngôn Tiêu suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Không cần đâu.”

Từ “ăn hiếp” này cô không thích nghe, cái gì cô cũng ăn được trừ cái thứ gọi là “ăn hiếp” này. Cuối cùng Ngôn Tiêu quyết định ra ngoài ăn cơm, chọn bữa một quán ăn nhỏ gần đó. Khi quay lại

nhà nghỉ, thấy xe việt dã đã đậu bên ngoài, có lẽ ba người kia đã trở về.

Vừa vào cửa, cô suýt đụng vào một người, cô ngừng đầu lên nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt.

Là Quan Dực.

Bản thân Ngôn Tiêu đã khá cao so với phái nữ, nhưng khi đứng bên cạnh anh, cô thấp hơn anh hơn một cái đầu.

Dáng người anh cao ráo, đôi chân dài khi bước sải rộng. Lúc va vào anh mang theo một cơn gió nhẹ, trên người anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, sơ vin trong quần. Ngôn Tiêu cúi đầu, đập vào mắt là vòng eo săn chắc của anh.

“Cô từng gặp Chu Mâu?”

“Sao?” Ngôn Tiêu lười biếng di chuyển mắt từ trên người đến khuôn mặt anh. Quan Dực lặp lại câu hỏi: “Tôi hôm qua cô có nhìn thấy Chu Mâu không?” “Có thấy, thì sao?”

“Cô có nhớ lúc đó hắn rời đi theo hướng nào không?” “Chính là hướng này, đi về phía thị trấn.” Quan Dực gật đầu, mím môi suy nghĩ.

Ngôn Tiêu hỏi: “Mấy người vẫn đang tìm hắn ta sao?”

Quan Dực liếc nhìn cô: “Vẫn còn một phần của Hoàng Ngọc chưa tìm lại được.”

Thạch Trung Chu đang đứng ở bên cạnh bàn rót nước chen vào nói: “Thằng ranh đó chắc có bệnh. Tìm được nó rồi thì phải tẩn cho hắn một trận như tử.”

Ngôn Tiêu nhướn mày: “Bệnh gì?”

“Chị nói xem khu vực Tây Bắc này có bao nhiêu tổ chức khai quật di vật chứ. Thằng khốn đó không đến nơi khác trộm mà chỉ đi đến chỗ đội khảo cổ chúng ta, đó còn không phải là bị bệnh? Từ lúc Quan đội lập ra đội khảo cổ là hắn bắt đầu ra tay. Đã vài lần rồi nhưng đều thoát được.” Nói đến

đây Thạch Trung Chu lại bực bội mắng một câu: “Thằng đó nhất định có bệnh, nếu không thì phải có thù hằn gì với đội của chúng ta.”

Ngôn Tiêu nhớ lại thân hình gầy như que củi đó, nghe khẩu khí của Thạch Trung Chu, có vẻ như cậu ta cùng gã họ Chu đã từng có chanh chấp. Lúc còn ở Tây An bọn họ từng nói họ hiểu gã trộm đồ này hơn cảnh sát.

Cô nhìn Quan Dực: “Đội khảo cổ này là do anh lập ra à?” Anh bâng khuân “Ừ” một tiếng.

“Nhìn anh không giống như người làm nghề này.”

Quan Dực nhìn sang: “Nhìn tôi thì giống như làm nghề gì?”

Ngôn Tiêu cười, mắt nhìn lên người anh một vòng, “Làm gì cũng được.” Dừng một chút rồi nói thêm: “Điều quan trọng là anh có muốn làm hay không.”

Ánh mắt của Quan Dực và cô chạm nhau, khuôn mặt anh thâm trầm, ánh sáng trong đôi mắt anh so với người khác dường như sâu hơn một chút, như thể muốn cuốn người đối diện vào ánh mắt ấy.

Ngay khi không khí rơi vào trầm lắng, anh đột nhiên nói: “Công việc của tôi hiện giờ rất tốt.” Người đàn ông này thật không biết nói đùa.

Ngôn Tiêu lướt qua anh đi đến tiền sảnh, cầm một cốc giấy lên đưa về phía Thạch Trung Chu để anh ta rót nước cho cô.

Thạch Trung Chu đưa cốc nước cho cô, rồi lại đưa cho Quan Dực một cốc, quay đầu lại nói với Ngôn Tiêu: “Vừa rồi chị Mai nói chị không ăn trưa ở đây, có phải không quen với món ăn nơi này không? Bọn em là người địa phương, chị thích ăn gì cứ nói với bọn em, đừng khách sáo.”

Lúc này Vương Truyền Học cùng chị Mai đang nói chuyện ở cạnh cầu thang cách đó không xa. Ngôn Tiêu nhìn về phía hai người kia hỏi: “Vậy hai cậu đều là người Thiểm Tây?”

“Không phải.”

Ngôn Tiêu quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh: “Vậy còn anh, quê anh ở đâu?”

Quan Dực đang uống nước, cổ họng và ngực khẽ phập phồng, yết hầu trượt lên xuống. Đường cong của hàm phác họa chiếc cằm cương nghị.

Quan Dực chưa kịp trả lời thì Thạch Trung Chu đã nhanh nhẩu nói: “Quê của Quan đội chính là trái tim của cả nước ta đó, là ở thủ đô.”

Ngôn Tiêu nói: “Nghe nói đàn ông Bắc Kinh đều đặc biệt lắm mồm?”

Ánh mắt Quan Dực tối sầm lại: “Chưa nghe nói qua.”

Thạch Trung Chu ở bên cạnh bật cười: “Thôi cho em xin, nếu thực có ngày Quan đội lắm mồm thì em mừng còn không kịp. Anh ấy chỉ biết có sao nói vậy thôi.”

Vương Truyền Học nghe được câu này cũng quay đầu lại cười theo.

Quan Dực không trả lời, tỏ vẻ chuyện mọi người đang nói không liên quan gì đến mình. Anh đặt chiếc cốc giấy xuống, quay đầu đi ra cửa chính.

Ngôn Tiêu thấy tâm tư của anh dường như không đặt ở đây, có lẽ đang còn suy nghĩ về gã Chu Mâu kia.

Sau khi Quan Dực đi, trong phòng cũng chỉ còn vang lên tiếng trò chuyện giữa chị Mai và Vương Truyền Học, thực tế thì chủ yếu là chị Mai nói, Vương Truyền Học chỉ ậm ừ đáp lại như kiểu học sinh đang nghe cô giáo chủ nhiệm giáo huấn.

Hai người đều dùng tiếng địa phương nói chuyện nên Ngôn Tiêu nghe không hiểu. Cô quay sang hỏi Thạch Trung Chu: “Bọn họ đang nói gì thế?”

Thạch Trung Chu tiến sát lại, nhỏ giọng thăm thẳm, vừa nói vừa cười: “Vương Truyền Học đang bị chị Mai thúc giục tìm bạn gái. Đây không phải là lần đầu, mỗi lần bọn em đến đây là chị ấy lại cần nhần chuyện này. Vương Truyền Học nhỏ hơn chị ấy mười mấy tuổi nên rất sợ chị ấy.”

“Câu vừa rồi là nói cái gì?”

“Nói người làm khảo cổ khó tìm bạn gái, kêu cậu ta phải nắm bắt cơ hội... Chà, thật đau tim mà, nghề của chúng ta màn trời chiếu đất, rong ruổi khắp cả nước, quả thực không dễ tìm đối tượng.” Thạch Trung Chu tay bóp chén giấy lắc lắc đầu. Cậu ta có khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt cũng tròn xoe, trông rất dễ thương. Nhìn động tác lắc đầu của cậu ta thật có chút buồn cười.

Ngôn Tiêu nhếch miệng cười, nghe hai người kia đang trò chuyện bằng tiếng địa phương, đứng tựa vào quầy lễ tân chốc lát rồi cầm cốc nước đi ra cửa.

Ngoài cửa nhà nghỉ có một cây táo rất to, cao cỡ một người, cành lá xum xuê, quả sai chi chít.

Lúc cô đi ra, Quan Dực đang tựa vào gốc cây, tay kẹp điếu thuốc, thân hình anh che gần hết thân cây, bờ vai bị bóng cây che phủ, chỉ thấy lơ mờ hai hàng lông mày rậm.

Cô tiến về phía đó đứng bên cạnh anh, ánh mắt liếc nhìn gò má anh. Anh cắt tóc rất ngắn để lộ ra đôi tai, xuống phía dưới là xương hàm, góc nghiêng khuôn mặt sắc nét, đôi môi mỏng, chiếc mũi cao thẳng, vầng trán rộng, mí mắt rõ ràng.

Nghe nói đàn ông có ngoại hình sắc nét như vậy thì tốt nhất không nên dây vào.

Cảm giác được ánh mắt cô, Quan Được nghiêng mặt nhìn thẳng vào cô.

Ngón tay Ngôn Tiêu vân vê miệng chiếc cốc, đột nhiên hỏi: “Anh có bạn gái chưa?”

Quan Được lúc đầu không hiểu ý cô, nhưng khi nghe thấp thoáng cuộc trò chuyện giữa chị Mai và Vương Truyện Học liền hiểu ra vấn đề. Hóa ra lại bị bọn họ lôi vào mớ bòng bong này.

“Không có.”

Ngôn Tiêu nhìn vào ngón tay anh: “Vậy kết hôn rồi sao?”

Quan Được nhướn mắt, trán lộ ra vết nhăn: “Cũng không có.”

Trên ngón tay anh quả thực không có dấu vết đeo nhẫn.

Ngôn Tiêu nhớ đến lời của Thạch Trung Chu, nhếch miệng cười: “Vì làm khảo cổ nên khó tìm bạn gái sao?”

Quan Được nhìn cô, chuyện này không có gì đáng buồn cười cả.

Ngôn Tiêu nhìn lại anh, cong môi cười: “Độc thân cũng tốt, vậy ảnh chụp tôi trong điện thoại anh cũng không cần phải xóa đi.”

Quan Được giờ mới hiểu ra, anh là đàn ông độc thân, nếu có ảnh của một người phụ nữ ở trong điện thoại thì không nên lắm.

Lấy điện thoại từ trong túi ra, anh tìm lại ảnh cô, định ấn nút xóa, bỗng có một bàn tay ngăn lại. Bàn tay của Ngôn Tiêu luôn được chăm sóc kỹ càng, ngón tay xanh nhạt, làn da mịn màng. Bàn tay

đó đang đặt trên màn hình điện thoại, ánh sáng điện thoại chiếu lên lòng bàn tay cô khiến làn da gần như trở nên trong suốt, thậm chí còn nhìn thấy cả lông tơ.

Nhìn thấy ngón tay cô làm Quan Được nhớ lại hình ảnh ngày đó cô gơ ngón giữa về phía mình, đây là đôi tay đã đánh gã đàn ông kia, cũng là đôi tay đã tiếp xúc qua vô số di vật cổ.

Anh hơi mím môi, mắt liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Ngôn Tiêu đứng bên cạnh, nhìn xuống chiếc điện thoại trong tay anh. Tóc cô từ hai bên má rũ xuống chạm lên cánh tay khiến anh ngứa ngáy.

Quan Được đứng thẳng người, lặng lẽ đổi tay cầm di động, tạo một khoảng cách giữa hai người. Trong hình là cảnh tượng trong quán bar đêm hôm đó, cơ thể người phụ nữ ngã ra sau, miệng và

mũi bị một bàn tay bịt chặt, cặp mắt mở to không hề tỏ ra sợ hãi nhưng ánh sáng mờ ảo lúc đó lại vô tình tạo ra một cảm giác kinh sợ.

Ảnh chụp xấu như vậy mà anh lại đi gửi cho Bùi Minh Sinh, Ngôn Tiêu đoán phản ứng của anh ta khi nhìn thấy bức ảnh này là cười nhạo cô.

”Tôi không thể để ảnh chụp mình xấu xí như vậy trong điện thoại một người đàn ông, muốn lưu thì

lưu một bức trông đẹp một chút.” Cô vứt chiếc cốc giấy vào thùng rác, tạo dáng rồi nói: “Nào chụp cho tôi một tấm.”

Sau lưng cô là bầu trời trong xanh với những áng mây trắng, xung quanh là phố phường thị trấn, sau phố là một dãy tòa nhà thấp tầng. Giữa một khung cảnh đơn giản như vậy, người phụ nữ đứng trước mặt càng trở nên bắt mắt.

Ngôn Tiêu ôm cánh tay dựa vào thân cây, cô mặc một chiếc quần dài cạp cao màu đen, áo sơ mi trắng cầm thùng, để lộ vòng eo thon thả. Một chân vắt chéo phía trước càng khiến nó trông thon dài hơn. Gương mặt cô mờ ảo qua làn khói thuốc của anh, chỉ có đôi mắt sáng ngời là rõ ràng.

Quan Được nhìn cô một lúc, sắc mặt trầm xuống, cúi đầu dùng ngón tay xóa tấm ảnh trong máy:

“Tôi không có ý định lưu ảnh cô.”

Nói xong anh quay đầu đi.

Ngôn Tiêu nhàn nhã dựa vào thân cây, nhìn theo bóng lưng người đàn ông. Ánh mặt trời chiếu xuống, sóng lưng ấy thẳng tắp, bờ vai rộng và cái eo hẹp, cùng với đôi chân dài đang sải bước đi, tạo nên một chiếc bóng mờ nhạt trên mặt đất.

Cao và thẳng tựa như loài cây bạch dương của vùng đất Tây Bắc này.

Một cây bạch dương đầy kiêu ngạo.

10. Chương 10

Buổi chiều đội khảo cổ sẽ rời đi.

Chị Mai giáo huấn em trai một hồi không có kết quả nên tâm trạng không được tốt. Cô ấy đang gồi sau quầy lễ tân xem hài kịch trên điện thoại. Lúc quay đầu lại, thấy Ngôn Tiêu đeo túi đi từ trên lầu xuống, tâm tình liền vui vẻ lên.

“Chào em.”

Ngôn Tiêu quay đầu lại.

Chị Mai cười cười nói: “Nghe nói em mới đến đội khảo cổ, sau này nhờ em chăm sóc Truyện Học nhà chị nhé.”

Ngôn Tiêu buồn cười: “Em cũng mới vào đội, sao có thể chăm sóc người khác được chứ?”

Chị Mai tỏ ra ngưỡng mộ: “Truyện Học nhà chị rất hiểu chuyện, lại ngay thẳng. Trước đây chị không cho nó học khảo cổ nhưng nó khẳng định đòi học, sau này chỉ mong muốn nó có thể tìm được một nơi ổn định công tác. Khi Quan đội mời, nó nhận lời gia nhập đội của cậu ta, cũng may là gặp được nhiều người tốt. Em nói xem thằng nhóc đó có cần người quan tâm chăm sóc không?”

Ngôn Tiêu không biết rõ cậu ta gia nhập đội khảo cổ thế nào, xem ra có vẻ cũng có vẻ không chính thức lắm.

Chị Mai thấy cô không trả lời thì lại nói thêm: “Lúc rảnh rỗi thì mọi người tâm sự với nhau một chút, gia nhập vào đội thì giúp đỡ nhau. Tính tình Truyện Học nhà chị rất tốt, chịu khó lại rất có trách nhiệm.”

Ngôn Tiêu hiểu được chị Mai muốn gì, xem ra người chị này rất quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của cậu em. Cô tựa vào chiếc bàn bên cạnh: “Tiểu Vương năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi bảy.”

“Trẻ quá, kém em đến bảy tuổi.”

Sắc mặt chị Ngôn biến đổi: “Em đã ba mươi bốn rồi sao? Nhìn đâu có giống.”

Ngôn Tiêu nghiêm túc gật đầu: “Vừa tròn ba mươi bốn, tính cả tuổi mụ là ba mươi lăm.”

Chị Mai liền lúng túng, lẩm bẩm: “Vậy thì không hợp rồi, hơn nhau nhiều tuổi quá. Còn lớn tuổi hơn cả Quan đội trưởng.”

Ngôn Tiêu nghe thấy lời này liền hỏi: “Quan đội bao nhiêu tuổi?”

“Chỉ khoảng ba mươi thôi, không phải ba mươi thì là ba mươi mốt. Truyện Học đã từng nói với chị nhưng chị không nhớ lắm.”

“Ồ, vậy còn ít tuổi hơn em.”

Ngôn Tiêu nhin cười đi ra cửa.

Tuổi tác chính là vấn đề, vì vậy cô mới nói lung tung để chị ta rút lui. Phụ nữ chính là hay để ý đến chuyện tuổi tác của nhau.

Ngôn Tiêu không lái xe mà đi bộ đi dạo, cô đi dọc theo tuyến phố, rẽ hai khúc cua. Khu phố trước mặt là nơi náo nhiệt, chắc là khu buôn bán. Hai bên phố đều là cửa hàng, đa số là bán các món ăn bình dân và đặc sản của địa phương như lựu Lâm Đồng, hạt dẻ Trấn An, táo đỏ của huyện Giai, thịt dê Hoàn Sơn... Các biển hiệu san sát liền kề.

Ngôn Tiêu vừa đi vừa nhìn, không có ý định mua, chỉ dừng lại phía trước của một gian hàng bán các con rối dây. Làm công việc gắn liền với cổ vật một thời gian dài đâm ra cô đối với loại hình nghệ thuật cổ xưa này có chút hứng thú.

Bên cạnh có người đi đến, đột nhiên vỗ nhẹ vào vai Ngôn Tiêu một cái. Cô quay đầu lại, thấy một người đàn ông trung niên đang đứng phía sau mình.

“Ngôn Tiêu, thật sự là cô. Tôi còn tưởng nhận nhầm người.”

Ngôn Tiêu không có phản ứng gì. Người đàn ông này là đồng nghiệp trong nghề, ở Thượng Hải có gặp qua vài lần, hai người cũng không tính là thân quen. Nghĩ lại một chút thì nhớ ra ông ấy tên là Tống Phương: “Thầy Tống, thật là trùng hợp.”

Tống Phương gật đầu: “Ở nơi xa xôi thế này mà cũng gặp được cô. Tôi còn tưởng cô đang ở Thượng Hải.”

Ngôn Tiêu trả lời có lệ: “Đi ra ngoài một chút.” Gặp lại đồng nghiệp lại nhớ lại những chuyện xảy ra ở Thượng Hải khiến tâm tình đều không còn.

Tống Phương thấy ánh mắt cô trông rất lạ, cười cũng rất miễn cưỡng nên cũng không đề cập đến công việc đã mất của cô, chỉ nói đùa đôi câu: “Ra ngoài một chút cũng tốt, bên ngoài nhiều đồ tốt*, khả năng tìm thấy được rất cao.”

Ngôn Tiêu cười: “Tôi không muốn tìm đồ tốt gì cả.” * đồ tốt ở đây là chỉ cổ vật.

Ánh mắt Tống Phương dò xét Ngôn Tiêu hai lượt như thể suy đoán xem lời cô có đáng tin hay không, trên mặt lại nở ra nụ cười: “Vậy được, cô cứ tiếp tục đi dạo đi, tôi còn có chút việc nên đi trước.”

Ngôn Tiêu nhìn ông ta rời đi. Sau khi đi qua một dãy hàng, ông ta quay đầu lại nhìn về phía bên này một lát, rồi mới bước vào bên trong một gian hàng.

Đột nhiên bị mất hứng nên Ngôn Tiêu tùy tiện đi dạo xung quanh. Lúc chuẩn bị trở về, đi ngang qua một con hẻm, ở đó xuất hiện một người đang đứng nhìn cô.

Ngôn Tiêu nhìn sang, dừng lại, sau đó đi về hướng đó.

“Sao thế, tìm người mà lại đến chỗ này tìm?”

Quan Dực đứng trong con hẻm, khuôn mặt nghiêng nghiêng, tầm mắt nhìn ra xa, âm trầm và sắc bén, sống mũi thẳng như được điêu khắc: “Cô có biết chỗ kia là nơi nào không?”

Ngôn Tiêu nhìn theo hướng nhìn của anh, là quán thịt bò của người Hồi giáo, biển hiệu màu xanh chữ trắng, phía bên là chữ hồi giáo: “Một tiệm mì.”

“Không phải, bên cạnh quán đó, là chỗ mà người vừa rồi nói chuyện với cô đi vào.”

Ngôn Tiêu nhìn sang gian bên cạnh, đúng là nơi vừa rồi Tống Phương đi vào. Cửa hàng đó không có treo biểu hiệu, trên cửa kính chỉ dán hai chữ, đã bạc màu gần hết, phần còn lại rất mờ nên không rõ là viết cái gì.

Đang nhìn hướng đó thì Tống Phương từ bên trong đi ra, trên tay cầm theo một hộp giấy, trên hộp có dòng chữ “Trứng gà ta địa phương”, Ngôn Tiêu nói: “Chắc là bán đặc sản.”

Vừa nói xong thì thấy không đúng, Ngôn Tiêu nghĩ một chút liền hiểu ra: “A, là Tổ tử.”

Quan Dực nhìn sang cô: “Tổ tử?”

“Đó là từ lóng của giới chơi đồ cổ, nơi đó cất giấu rất nhiều bảo vật, mua đi bán lại cổ vật. Nơi như vậy được gọi là Tổ tử.”

Vừa rồi lúc nói chuyện cùng Tống Phương, ông ta có nói ra ngoài có thể kiếm được nhiều đồ tốt, trước khi đi còn nhìn cô một cách đầy hàm ý, chắc hẳn đang đề phòng cô. Cái này gọi là đề phòng đồng môn, sợ cô cướp mất hàng tốt của ông ta nên mới che che giấu giấu như vậy. Ngôn Tiêu tin chắc mình đoán không lầm, vừa rồi nhìn thấy ông ta mang theo hộp đựng trứng đi ra nhưng bên trong hộp chưa chắc đã là trứng gà.

Quan Dược không lên tiếng, trầm mắt xuống suy nghĩ.

Ngôn Tiêu rất nhanh liền đoán được anh đang nghĩ gì: “Anh cảm thấy Chu Mâu đang ở trong đó?” “Có khả năng.”

Chẳng trách sao Quan Dược xuất hiện ở đây.

Ngôn Tiêu lùi về phía sau hai bước, tựa lưng lên vách tường. Ngõ hẻm này chỉ rộng bằng một thân người, nhà cửa xung quanh đều cũ kỹ, vách tường gạch xám xanh càng làm nổi bật gương mặt trắng như tuyết của cô: “Gọi tôi đến đây làm gì?”

Với tính cách của anh, không có chuyện anh nhiệt tình gọi. Vừa rồi lúc qua đây bắt gặp ánh mắt anh nhìn cô, Ngôn Tiêu đoán anh như vậy là đang gọi mình nên cô mới đi đến.

Quan Dược dời chân một bước, mở miệng nói: “Nhờ giúp một chuyện.”

“Hả?” Ngôn Tiêu ngửa đầu lên nhìn anh. Ánh sáng trong ngõ hẻm chiếu từ thái dương đến sóng mũi cô, trắng nõn mịn màng như một viên ngọc: “Giúp việc gì?”

“Cô từng gặp Chu Mâu, hẳn không biết cô là người của đội khảo cổ, nhưng hẳn nhận ra tôi, cũng biết Tiểu Thạch và Tiểu Vương.”

“Muốn tôi đi vào trong Tổ tử xem thử hẳn có ở trong đó hay không?” “Đúng vậy.”

Ngôn Tiêu dựa vào tường, ba lô trên vai bị trượt xuống khuỷu tay nhưng cô không để ý đến. Cô híп mắt lại, một chân nhẹ nhàng đi trên mặt đất, đóng cửa tạo ra cảm giác rất tùy ý.

“Đây là thái độ khi nhờ người khác giúp đỡ hả?”

Đứng ngược ánh sáng khiến thân hình của Quan Dược đặc biệt cao lớn, vóc dáng cô gái trước mặt gần như bị bóng anh che khuất. Một tay anh dứt túi quần, chiếc quần ôm sát lộ ra thân hình rắn chắc: “Nhiệm vụ của cô là giám định bộ Hoàng Ngọc, cho nên việc này đối với cô cũng rất quan trọng.”

Ngôn Tiêu nhíu mày, tỏ vẻ mình đã hiểu rõ lời anh nói, cô đứng thẳng dậy, lấy bao thuốc trong túi ra, ung dung rút ra một điếu.

Trước đây cô hút thuốc là vì công việc giám định của cô khá buồn tẻ và bận rộn, cô cần tập trung tinh thần, mà nicotin có thể mang đến loại kích thích này. Hút nhiều thành quen nhưng cô lại không nghiện, đôi khi cảm thấy muốn hút thuốc thì mới đem ra hút.

Giờ phút này cô vốn không muốn hút thuốc nhưng vẫn lấy ra một điếu. Kẹp thuốc giữa hai ngón tay, cô tựa vào tường hất cằm lên, hướng điếu thuốc về phía anh, nhẹ nhàng khiêu khích.

Quan Dược nhìn cô, biểu cảm trên mặt cô rất lạnh nhạt, hai ngón tay thon dài kẹp lấy điếu thuốc, rõ ràng cô không nói gì nhưng lại mang lại cảm giác cô đang nói.

Cô đang ra lệnh cho anh.

Quan Dược mím môi, nhíu mày, từ trong túi quần lấy ra chiếc bật lửa. “Tách” một tiếng, ánh lửa sáng lên, anh đưa bật lửa về phía cô. Ngôn Tiêu nói: “Thấp xuống, cao như thế tôi châm kiểu gì?”

Quan Dược đến gần hơn, ngón tay ấn vào bật lửa, ngọn lửa cháy lên ngay trước mắt.

Ngôn Tiêu đưa điếu thuốc lên miệng, nghiêng người về phía trước sát gần anh hơn.

Ánh lửa trong lòng bàn tay anh phản chiếu ánh sáng màu cam, từng đường chỉ vân tay hiện lên. Cơ thể anh tiến đến gần một cách tự nhiên, đầu cúi xuống gần trong gang tấc, đôi môi mỏng, cảm lún phún râu, khi nhìn kỹ thật vô cùng nam tính.

Làn khói từ từ được nhả ra, ngay lúc Quan Được buông tay, Ngôn Tiêu ngước mắt lên nhìn qua làn sương mù.

Quan Được dường như thấy được hàng mi dài của cô từ từ nhấc lên, đôi mắt quyến rũ, con ngươi đen láy nhìn anh, nhẹ nhàng linh hoạt chuyển động.

Trong thời khắc đó trái tim anh bỗng dừng lỡ một nhịp, có lẽ chỉ những người làm nghề giám định giỏi quan sát và tỉ mỉ mới có một đôi mắt như vậy.

Ngôn Tiêu vừa hút thuốc vừa nhìn vào đôi mắt anh, như thể anh cũng là một món đồ đáng giá mà cô đang nghiên cứu, ánh mắt cô lộ trần phân tích, không hề che giấu.

Sai khiến người khác quả thật là một chuyện hết sức thú vị.

Quan Được quay mặt đi tránh ánh mắt của cô, tắt chiếc bật lửa trong tay: “Được chưa?”

Ngôn Tiêu chậm rãi nhả khói, làn khói thuốc len qua những ngón tay và cánh tay anh, lượn lơ ngay trước mắt, giọng cô nói cô tràn đầy hứng thú: “Tôi có từng nói không được sao?”

Quan Được trầm mắt xuống.

Ngôn Tiêu dường như cảm thấy vui vẻ.

“Suy nghĩ một chút, xem tâm tình tôi đã.”

“...”

Ngôn Tiêu đeo balo lên rồi đi ra khỏi con hẻm.

Quan Được nhìn theo bóng cô rời đi. Cô đang đi qua đường, đưa mắt nhìn ánh mặt trời chiều, trong miệng ngậm điếu thuốc, bộ dáng lười biếng nhàn nhã, dường như cô chỉ là khách du lịch ở nơi này, những chuyện xung quanh đều không liên quan đến cô.

Người phụ nữ này đang cố ý làm vậy.

Ngôn Tiêu đi dọc theo phố một đoạn, sau một khoảng thời gian chùng hút hết một điếu thuốc thì rẽ ngang đi về hướng gian hàng kia.

Đến gần mới nhìn thấy rõ mấy chữ bị rơi trên biển hiệu là “Đặc sản”, nhưng nhìn vào bên trong thì trống trơn, chỉ có vài thùng giấy xếp chồng lên nhau ở góc tường. Càng nhìn càng có thể khẳng định nơi đây chính là Tổ tử.

11. Chương 11

Ánh sáng trong cửa hàng rất tối. Khi đi vào, Ngôn Tiêu phải dừng ở cửa một lát mới thích ứng được với ánh sáng trong phòng.

Bên trong có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên ghế, mái tóc dài buộc thành túm, anh ta ngẩng đầu lên hỏi: “Mua gì?”

Ngôn Tiêu nhìn xung quanh, thông thả bước đến: “Chỗ anh có gì?” “Đặc sản Thiểm Tây, đủ cả.”

“Mấy thứ này mà được gọi là đặc sản Thiểm Tây sao? Đặc sản thực sự của Thiểm Tây không chỉ có thế này.”

Cậu thanh niên bị lời nói này của Ngôn Tiêu làm cho hứng thú, đứng dậy nói: “Rốt cuộc cô muốn mua gì?”

Ngôn Tiêu: “Tôi vừa gặp Tống Phương ở bên ngoài, ông ấy kêu tôi tới đây, nói bên trong có bán ”đặc sản” đáng mua.”

Thái độ của cậu thanh niên liền nhiệt tình hẳn lên: “Hóa ra là do anh Tống giới thiệu, cô đi theo tôi.”

Ngôn Tiêu theo cậu ta đi vào trong. Bên trong còn có một cánh cửa, đẩy ra là một gian phòng so với gian ngoài lớn hơn nhiều. Hai cửa sổ được che bởi rèm rất dày khiến cho căn phòng trở nên tối tăm, dù đang là ban ngày nhưng trong phòng vẫn bật đèn.

Trên vách tường treo rất nhiều tranh chữ, bên cạnh có một vài tủ lớn, trên ngăn bày rất nhiều đồ gốm sứ trắng. Bên kia gian phòng là bộ bàn ghế sofa, trên đó đặt một khay trà, một ấm đun trà được đặt trên bàn, nước sôi khiến chiếc nắp bình nhấp nhô lên xuống.

Ngôn Tiêu nhìn xung quanh không thấy ai trong phòng. Cô hỏi cậu thanh niên: “Chỗ cậu chỉ có từng này thôi?”

Cậu ta trợn tròn mắt: “Làm sao, cô vẫn còn chê nhỏ à. Chỗ tôi đồ rất nhiều, cô muốn gì cứ nói. Chỉ có đồ cô không nghĩ ra, chứ ở đây thì không có gì là không có.”

Khẩu khí thật không nhỏ.

Ngôn Tiêu ngồi xuống ghế, gã Chu Mâu kia có vẻ như không ở trong này.

“Cô đang chơi đồ gì?” Cậu thanh niên đứng bên cạnh rót trà mời cô.

Chơi cái gì ở đây chính là muốn hỏi cô cất giữ món đồ gì. Ngôn Tiêu suy nghĩ một lát rồi nói:

“Ngọc.”

“Ồ, vậy thì cô đến đúng nơi rồi đấy. Ngọc chỗ chúng tôi đứng hàng đầu!” Cậu thanh niên bỏ ấm trà xuống đi về phía tủ, cúi người tìm trong ngăn tủ, lấy ra hai chiếc hộp, quay lại đặt chúng lên bàn.

Một hộp đựng một miếng ngọc như ý dài bằng một ngón tay, hộp còn lại đựng một chiếc nhẫn làm bằng ngọc bích. Trước tiên cậu ta chỉ tay vào miếng ngọc như ý, sau đó chỉ sang chiếc nhẫn ngọc, nói: “Cầm thạch và điền ngọc. Cô ưng ý cái nào?”

Ngôn tiêu nhìn lướt qua, lắc đầu nói: “Đều không có gì đặc sắc. Tống Phương nói với tôi trong này rất nhiều đồ tốt, thế này thì có gì đặc biệt?”

“Chỗ nào không đặc biệt, cô nói xem nào?”

“Ví dụ như...” Ngôn Tiêu cố ý kéo dài giọng: “Hàng quý.”

Sắc mặt cậu thanh niên ngay tức khắc trở nên nghiêm túc: “Những lời này không thể nói bừa, hàng quý đều là đồ trộm mộ. Bán loại hàng này là phạm pháp, chỗ này tôi buôn bán tuân thủ pháp luật.”

“Vậy ở đây không có đúng không? Được thôi, tôi đi vậy.” Ngôn Tiêu đứng dậy.

Vừa định đi thì cậu ta cản lại, nhìn Ngôn Tiêu từ trên xuống dưới rồi thấp giọng: “Có, cô chờ đã.”

Ngôn Tiêu lại ngồi xuống.

Cậu ta từ ngăn tủ lấy ra một cái hộp mang qua, mở nắp đưa về phía Ngôn Tiêu: “Hàng vừa về hôm nay, coi như có duyên với cô.”

Ngôn Tiêu nheo mắt lại. Trong hộp đặt một miếng Hoàng Ngọc, giống hệt cái cô đã xem cho gã đeo vòng vàng trong quán bar ngày đó.

Cô cầm miếng ngọc tinh tế trong tay, kích thước, chất lượng, kết cấu, trọng lượng, mùi vị... đều không sai biệt so với miếng ngọc kia.

“Đây chính là hàng quý, mới khai quật không lâu. Nếu không phải cần đẩy đi sớm thì tôi không nỡ lấy ra đâu.” Cậu thanh niên hạ giọng nói.

Lúc này Ngôn Tiêu đã nắm rõ, Chu Mâu muốn nhanh chóng cắt đứt mối liên hệ với gã đeo vòng vàng nên quay sang tìm một người tẩu tán mới.

Vừa nghĩ đến đây thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Ngôn Tiêu bỏ miếng ngọc xuống, bước nhanh ra ngoài. Có một bóng người lướt nhanh từ cửa bên ra bên ngoài, dáng người gầy còm. Chỗ đó còn có vài người đang đứng, trông có vẻ là bảo vệ.

Vì trong phòng rất tối nên khi bước vào cô không để ý bên trong còn có một cánh cửa bên nữa.

“Có vấn đề gì?” Cậu thanh niên đuổi theo, nhìn Ngôn Tiêu một cách cảnh giác.

Ngôn Tiêu nói: “Tôi với cậu đang mua bán, đột nhiên có người ra vào thì cũng phải ra xem một cái, nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?” Cô vừa nói vừa lấy điện thoại ra, “Tôi nghe điện đã”

Rất hợp tình hợp lý nên cậu ta không thể nói gì, chỉ có thể nhìn người phụ nữ đi ra cửa nghe điện thoại.

Ngôn Tiêu để điện thoại bên tai, giả bộ nói: “Hey”. Đi đến cửa thì ngó ra ngoài, Quan Dược lúc này còn đứng ở đầu hẻm, thân hình cao lớn của anh bị che phân nửa, hướng về phía cô.

Ngôn Tiêu quay đầu, hơi hất nhẹ theo hướng cửa bên cạnh. Quan Dược gật đầu một cái tỏ ý hiểu rõ.

Ngôn Tiêu cất điện thoại, nghe thấy giọng của cậu thanh niên kia hỏi: “Thế nào, cô còn xem nữa hay không?”

Ngôn Tiêu nghĩ một lát rồi nói: “Xem, đương nhiên là xem.”

Đi thẳng vào phòng trong, ngồi xuống ghế. Đôi mắt cậu thanh niên kia vẫn chăm chú nhìn Ngôn Tiêu.

Cô ngồi vắt chân, nâng chén trà lên uống một hớp, nói: “Tôi mua, ra giá đi.”

“Cô thực sự muốn?”

“Thực sự muốn.”

Cậu ta ngồi xuống đối diện cô, trầm mặc một lát rồi xòe bàn tay ra: “Năm vạn.*” *khoảng 180 triệu Đ

Ngôn Tiêu cười một tiếng: “Đừng kéo giá, rất vô vị, đều là người trong giới, nói thẳng giá bán đi.”

“Người trong giới?” Cậu ta hiển nhiên không tin: “Cô làm nghề gì?” Ngôn Tiêu không nhiều lời, từ trong túi lấy ra tấm danh thiếp đặt lên bàn.

Phòng đấu giá cổ vật Hoa Nham Thượng Hải, giám định viên cấp cao, Ngôn Tiêu.

Cậu ta cầm tấm danh thiếp nhìn đi nhìn lại: “Cô là giám định viên cấp cao của Hoa Nham? Còn trẻ như vậy...”

“Ai gặp tôi cũng nói thế.” Ngôn Tiêu ngắt lời: “Đồ của cậu không phải là đồ đầy đủ mà chỉ là một mảnh trong cả bộ. Hơn nữa lại không phải hàng đường hoàng, giá giao dịch nhiều nhất là phượng.”

Từ (vạn) thêm một dấu (.) là thành (phương). Ở đây chính là 1 vạn (10.000 Nhân dân tệ = 36 triệu Đ, rẻ nhĩ).

Cậu thanh niên bị chặt giá như thế thì nhú mày, nhưng lúc này người phụ nữ kia lại từ túi rút ra một tập tiền. Cậu ta nhớ đến người giao hàng từng yêu cầu: Nhanh chóng đẩy đi, càng nhanh càng tốt.

Ngôn Tiêu không mang đủ một vạn tiền mặt, đếm ba nghìn đặt trên bàn: “Tôi đưa tiền đặc cọc trước, lát nữa sẽ kêu người mang tiền qua.”

Cậu ta liền tỏ ý bất mãn: “Làm gì có kiểu buôn bán như vậy. Cô không trả hết tiền thì tôi không giao hàng. Không có tiền mặt thì quẹt thẻ.”

Ngôn Tiêu tựa vào ghế nhìn cậu ta. Cậu ta bị cô nhìn thì không hiểu chuyện gì, đưa tay sờ lên mặt mình: “Cô nhìn gì thế?”

“Ài...” Ngôn Tiêu thở dài, một ngón tay chậm rãi xoa xoa: “Được rồi, tôi nói lời thật lòng nhé. Hoa Nham chúng tôi làm ăn lớn, nguồn cung cấp không đủ nên mới kêu tôi đi tìm hàng tốt. Gần đây Ngọc là mặt hàng

đang đắt khách, thời cơ thu mua tốt. Cậu không cần lo hàng lai lịch bất chính, chúng tôi là phòng đấu giá lớn, có thể thu xếp được cho cậu. Hơn nữa giá cả cao hơn cậu tưởng tượng gấp mấy chục lần, thậm chí trăm lần.”

Cậu ta dù sao cũng là một chàng thanh niên trẻ tuổi, nghe thấy Ngôn Tiêu nói, dù không lên tiếng nhưng biểu tình trên mặt đã thay đổi rõ ràng.

Ngôn Tiêu tiếp tục: “Thực tế mà nói tôi có thể nói đây là đồ tôi tự mình mua về, như vậy lợi nhuận đều thuộc về một mình tôi. Nếu hiện giờ đã nói ra thì cứ theo cách này đi. Tôi đưa trước cho cậu ba nghìn là tiền đặt cọc, hàng tôi mang đi, sau này đấu giá thì trích phần trăm cho cậu.”

Cậu ta vẫn không nói lời nào, chỉ có con ngươi đảo qua lại. Ngôn Tiêu thấy cậu ta đã giao động, Nhưng sau đó cậu ta quay lại nói: “Không được, đây là hàng của khách. Tôi cùng người đó hợp tác làm ăn, không thể như vậy mà quay sang hợp tác với cô.”

“Không phải hợp tác với tôi mà là với Hoa Nham. Chuyện này tôi không nói, cậu không nói thì ai biết được? Cậu cứ nói bán nó với giá một vạn, tính ra là một phần một vạn. Sau đó cậu lại được chia một phần hoa hồng, có sao không làm?”

Cậu ta xoa xoa tay, khoảng chừng một hai phút sau thì nói: “Sao tôi đảm bảo cô không lừa tôi?” “Danh thiếp của tôi đang ở chỗ cậu, hòa thượng chạy được nhưng miếu thì không, hơn nữa còn có

Tổng Phương sao?”

Cậu ta trầm mặc suy nghĩ.

Ngôn Tiêu một tay cầm miếng ngọc, một tay đẩy ba nghìn về phía cậu ta: “Đừng dẫn lửa thiêu thân, loại hàng này cậu đẩy đi càng sớm càng tốt, muộn một chút là tiền mất tật mang.”

Đây quả là một đòn trí mạng. Cậu ta lo lắng nhất chính là điểm này, vừa mới thất thần một lúc thì đã thấy Ngôn Tiêu cầm theo ngọc đi ra khỏi cửa.

Cậu ta ngồi trên ghế một lát rồi lấy di động ra gọi một cuộc điện thoại: “Vâng, anh Tống...”

Lúc Ngôn Tiêu ra khỏi đó đã là bốn giờ chiều. Cô rút tay trong túi quần, trên vai đeo túi xách, bình tĩnh bước đi, thực ra tốc độ bước chân của cô rất nhanh.

Đi được một đoạn xa, Ngôn Tiêu quay đầu lại thì thấy cậu thanh niên chạy ra cửa, bên cạnh có một vài người đàn ông, đó là mấy người đứng canh cửa trước đó, có lẽ là bảo vệ của Tổ tử này.

Chắc hẳn bọn họ đã phát hiện ra cô không còn làm ở Hoa Nham, cậu ta phát hiện ra nhanh hơn cô nghĩ.

Khi Ngôn Tiêu rẽ sang một đường khác thì có một bàn vươn ra kéo tay cô. Ngôn Tiêu kéo ba lô xuống đánh về phía đó thì bị đối phương bắt lấy.

“Là tôi.” Quan Dực đứng ở phía sau nói.

Vừa rồi lúc đi qua đầu ngõ không thấy anh, cô còn tưởng anh đang đuổi theo Chu Mâu. Cô lấy lại túi rồi nói nhanh: “Đi.”

Quan Dực không nói nhiều, lập tức cùng cô rời khỏi.

Phía sau có người đuổi theo, Quan Dực quay đầu lại nhìn thấy mấy người đàn ông bao vây đi đến, dồn hai người vào giữa, không hề giấu giếm để lộ dao và mã tấu, hỗn loạn lộn xộn.

Một người trong số họ vươn tay giật lấy ba lô của Ngôn Tiêu, Quan Dực bắt được tay của gã ta bẻ quặt ra sau, gót chân đạp vào mặt gã sau đó kéo tay Ngôn Tiêu chạy về phía trước.

Người qua đường vây lại xem, ai cũng hiếu kỳ hoảng hốt nhưng không có người nào ra tay giúp đỡ. Bước chân Quan Dực rất nhanh, Ngôn Tiêu hoàn toàn là bị anh kéo lấy chạy về phía trước. Từ xa nhìn thấy chiếc xe việt dã, tốc độ của anh càng nhanh hơn. Khi đến gần xe, một tay anh ôm eo Ngôn

Tiêu, một tay mở cửa đẩy Ngôn Tiêu vào trong xe.

Quan Được nhanh chóng vòng sang bên cửa lái, mở khóa, đạp chân ga, nhanh chóng dứt khoát.

Chiếc xe lao đi khiến những người đàn ông kia không thể đuổi theo.

Hai người không hề nói chuyện, đi lòng vòng quanh thị trấn đến khi chắc chắn bắt đuôi được đám người kia thì mới cho xe dừng lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Quan Được nắm tay lái.

“Ôi.” Ngôn Tiêu bật cười, vừa cười vừa nghiêng người sang nói với anh: “Lại đây.”

Quan Được nhìn sang, phát hiện sắc mặt cô trắng bệch, nhưng nụ cười lại vô cùng rạng rỡ, đôi mắt cũng cong cong theo, ánh mắt cô sáng ngời.

Thấy Quan Được không di chuyển, Ngôn Tiêu đành phải đành phải vươn tay kéo bàn tay đang đặt trên bánh lái, đặt vào tay anh miếng Hoàng Ngọc.

Quan Được hơi ngạc nhiên nhìn cô.

Ngôn Tiêu ghé lại gần nói: “Lợi hại chưa, tôi vừa vào đội đã làm được việc lớn thế này, mấy người các anh cũng lợi hại lắm.” Nói xong lại cười hai tiếng.

Đột nhiên cô thấy trong lòng bàn tay đang cầm Hoàng Ngọc dính máu. Ngôn Tiêu không cười nữa, ngồi thẳng người, nghiêng cổ một cái, giơ tay sờ tóc phía sau vai.

Cô vén tóc lên, lấy tay sờ vào sau gáy rồi giơ ra, mở miệng chửi một tiếng: “Fuck.”

Trên tay cô đều là máu.

12. Chương 12

Chị Mai vừa xem xong một bộ phim trên điện thoại, ngoài cửa Quan Được đỡ Ngôn Tiêu đi vào cửa. Cô ấy ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của Ngôn Tiêu, sau đó phát hiện trên vai cô loang lổ vết máu.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Quan Được bước qua: “Cô ấy bị thương, có thuốc không?”

“Có.” Chị Mai vội vàng đặt điện thoại xuống, nhanh chóng mang hộp y tế đến. Quan Được cầm hộp thuốc trong tay, đi đến bên cạnh Ngôn Tiêu: “Lên lầu.” Ngôn Tiêu đứng yên không cử động, trầm mặc một hồi lâu mới đi lên trên.

Vào phòng, cô vứt chiếc túi lên giường, ngồi xuống nhìn Quan Được: “Tại sao không đưa tôi đến bệnh viện?”

“Cả thị trấn này chỉ có một bệnh viện. Bọn họ biết cô bị thương thì nhất định sẽ đến bệnh viện chờ sẵn. Cô đến đó lúc này chỉ gặp phiền phức thôi.”

“Vậy nên anh tự làm? Đây là vết thương do dao, nhỡ để lại sẹo thì phải làm sao?”

Quan Được cầm thuốc mỡ trong tay, nghe cô nói vậy liền nhớ ra gì đó, dừng tay hỏi: “Lẽ nào cô còn dựa vào cái cổ này để kiếm cơm?”

Ngôn Tiêu lạnh mặt, nhìn anh chằm chằm, một lúc lâu sau bỗng dưng cười lạnh “Quan đội, anh đừng có mà quá đáng.”

Bầu không khí xung quanh yên tĩnh trong chốc lát, ánh mắt Quan Được dừng lại trên gương mặt cô, anh đứng trên cao nhìn xuống Ngôn Tiêu đang ngồi trên giường.

“Quá đáng thế nào?”

“Vào trong Tổ tử là tôi. Mang Hoàng Ngọc về cho anh là tôi. Kết quả là bị lũ khốn kia cho một nhát dao sau gáy. Anh định như vậy mà lừa tôi sao?”

“Tôi không lừa cô”. Quan Được một tay gạt mái tóc cô ra, đưa thuốc lên thoa vào. Vết thương này có lẽ là do lúc hỗn loạn gây nên. Vừa rồi lúc trên xe đã xử lý sơ qua, mặc dù đã cầm máu nhưng vẫn còn rất sưng, cũng may không vào đúng chỗ hiểm. Quan Được đưa ra kết luận: “Bôi thuốc vào, khả năng để lại sẹo không lớn.”

“À, vậy sao?”

“Phải.”

“Nếu để lại sẹo anh có chịu trách nhiệm không?”

Quan Được nhú mày.

Ngôn Tiêu ngẩng đầu, hất mặt lên: “Vậy là anh không chịu trách nhiệm?”

Cơ thể cô không cử động, chỉ có mặt nâng lên khiến chiếc cổ bị kéo căng, khuôn mặt vì bị mất máu mà trở nên rất xanh xao, ngữ điệu như đang nói móc, ánh mắt sắc bén.

“Đừng cử động”. Quan Được trầm giọng, gạt tóc cô sang một bên, xoay mặt cô xuống, đặt miếng gạc lên vết thương, dùng băng y tế dán vào.

Lực tay anh rất lớn khiến Ngôn Tiêu đau đến rứt cổ, rít lên vì đau, chỉ muốn chửi thề một câu nhưng lại cắn răng nhịn xuống.

Chắc chắn anh ta cố ý làm vậy.

Băng bó vết thương xong, Quan Được vừa thu dọn đồ vừa nói: “Vết thương không nên đụng vào nước.”

“Nếu không cẩn thận đụng vào thì sao?”

“Thì thay băng gạc.”

Ngôn Tiêu gạt đầu, đưa điện thoại ra: “Lưu số anh lại, khi nào cần thay băng thì tôi gọi”.

Không có mấy người có thể hồn nhiên sai bảo người khác như vậy. Quan Được dừng tay một lát rồi cầm lấy di động của cô lưu số mình vào, anh trả lại điện thoại cho cô rồi nói: “Lưu số vào rồi, khi nào cần thay băng tôi sẽ kêu chị Mai đến thay giúp.”

“...” Ngôn Tiêu không khỏi nheo mắt, nhìn anh thu dọn xong liền đi ra ngoài mà không hề quay đầu nhìn cô một cái.

Thạch Trung Chu cùng Vương Truyện Học trở về. Lúc lên lầu nhìn thấy Quan Được từ trong phòng Ngôn Tiêu đi ra.

“Quan đội, đuổi không kịp, vẫn để thằng ranh đó chạy mất.”

Quan Được gạt đầu: “Tạm thời không cần đuổi theo hắn, đã tìm được Hoàng Ngọc rồi.” “Tìm được rồi?”

“Ừ, Ngôn Tiêu tìm được.”

Vương Truyện Học nhìn về phía căn phòng của Ngôn Tiêu: “Hèn gì em nghe nói chị ấy bị thương, hóa ra là do lấy lại Hoàng Ngọc, em còn tưởng là... À, thôi bỏ đi.”

Quan Được hỏi: “Cậu tưởng cái gì?”

Vương Truyện Học ngượng ngùng gãi đầu: “Em tưởng chị ấy lại bị ai chọc rồi lại nổi điên lên đánh người ta.”

Thạch Trung Chu đứng bên cạnh đẩy cậu ta một cái: “Thằng nhóc cậu suốt ngày đều suy nghĩ mấy thứ gì đấy!”

“Này, rõ ràng vừa rồi cậu cũng nghĩ như vậy.”

Thạch Trung Chu cười hề hề: “Quan đội, Ngôn tỷ không sao chứ?” “Không sao, đừng có chọc vào cô ấy là được.” “Đương nhiên, ai mà dám động vào chị ấy chứ.”

Đến tối chị Mai dọn cơm lên.

Lúc Ngôn Tiêu đi xuống thì ba người đàn ông đã ngồi yên vị trên bàn ăn, Thạch Trung Chu vừa nhìn thấy cô liền đứng dậy kéo ghế cho cô: “Ngôn tỷ ngồi đi, bọn em định lát nữa mang đồ lên phòng cho chị, không ngờ chị lại tự mình đi xuống.”

Để không ảnh hưởng đến vết thương sau cổ nên Ngôn Tiêu búi tóc thành một lọn phía sau, kiểu tóc này làm lộ ra hết khuôn mặt cô, làn da trắng sáng, đôi mắt đen láy càng trở nên rõ ràng hơn.

Thạch Trung Chu dù đã tiếp xúc với cô nhiều lần nhưng vẫn không tìm được mà ngắm nhìn khuôn mặt cô.

Vương Truyện Học ở dưới bàn dùng chân đạp cậu ta một phát, nhìn Ngôn Tiêu cười nói: “Ngôn tỷ đúng là phúc tinh của bọn em, vừa gặp mặt thì đã đi cùng đường, hiện tại còn giúp tìm lại được cả hai miếng Hoàng Ngọc.”

Ngôn Tiêu nhếch miệng cười: “Thế à? Sao tôi cảm thấy từ lúc chúng ta gặp nhau, tôi chỉ toàn gặp xui xẻo.”

“...” Vương Truyện Học thấy mình đúng là nịnh nọt sai thời điểm, liền quay sang cười cười với Thạch Trung Chu ngồi bên cạnh.

Ngôn Tiêu nhìn sang Quan Dực đang ngồi bên trái cô. Một tay anh đặt trên bàn cầm ly nước, ngón tay anh thon dài. Ông tay áo xắn cao đến khuỷu tay, lộ ra bắp tay rắn chắc tựa như một tác phẩm điêu khắc.

Anh chắc hẳn phải hiểu rõ lời cô vừa nói chính là đang nhắm vào ai, nhưng lại chẳng hề có phản ứng nào.

Giả vờ giả vịt.

Chị Mai ở trong bếp làm thêm vài món ăn, còn đặc biệt làm tiết vịt. Lúc đồ ăn được bưng lên,

Vương Truyện Học gấp hơn một nửa vào bát Ngôn Tiêu: “Chị ăn nhiều một chút, món này bổ máu.” Ngôn Tiêu ăn được hai miếng thì cảm thấy không có khẩu vị ăn tiếp.

Thạch Trung Chu tốc chiến tốc thắng, ăn xong liền lấy điện thoại ra lướt weibo. Cậu ta đột nhiên “Ồ” lên một tiếng: “Ngôn tỷ, chị lên hot search rồi.”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu: “Cái gì?”

Cậu ta nhìn xuống điện thoại, rồi lại nhìn Ngôn Tiêu, lắc lắc đầu: “Không không, chắc không phải chị đâu.”

Ngôn Tiêu giơ tay ra: “Đưa tôi xem.”

Thạch Trung Chu hơi do dự, sau đó đưa điện thoại cho cô.

Trên di động là tin tức của một tờ báo mạng Thượng Hải, phía dưới đăng 2 tấm hình. Một tấm chụp khi Ngôn Tiêu còn làm ở Hoa Nham, cô trang điểm tinh tế, mặc chiếc váy đồng phục, ảnh được chụp tại đại sảnh đầu giá của Hoa Nham. Tấm ảnh còn lại là ở một thị trấn nhỏ, ảnh chụp không rõ nét từ đằng sau, trong ảnh cô đang đeo ba lô, bộ quần áo trên người chính là bộ hôm nay cô mặc.

Nội dung bài viết đầu tiên là nói đến “sự thật” việc ngày đó ở hội cô bị phơi bày không biết giám định đồ cổ, sau đó trốn chạy khỏi Thượng Hải, cuối cùng là việc bị người ta chụp được ảnh cô ở một trấn nhỏ ở Tây Bắc. Theo tin từ người cung cấp ảnh thì hiện nay cuộc sống của cô ra sao và chán nản thế nào.

Đọc hết bài viết rồi nhìn lại hai tấm hình, quả thực cảm thấy bức ảnh thứ hai cũng có chút cảm giác chán nản.

Ngôn Tiêu xem thêm một lượt nữa, khẳng định người cung cấp kia hẳn là Tống Phương. Thật không ngờ ông ta trước khi đến chào hỏi còn lén lút chụp trộm cô. Thảo nào khi đó chưa nói gì mà lão ta đã bày ra bộ dạng sẵn sàng ở phía sau.

Nếu biết sớm thì cô sẽ lừa lão ta một trận.

Thạch Trung Chu thò đầu sang: “Ngôn tỷ, không phải chị đâu. Chắc chỉ trùng họ trùng tên phải không?”

“Cậu đã từng gặp 2 người giống nhau từ tên đến ngoại hình sao?” “...”

Ngôn Tiêu trả lại điện thoại rồi đứng lên rời đi.

Vương Truyền Học đến chỗ Thạch Trung Chu nhìn vào màn hình, rồi ngẩng lên nhìn bóng lưng Ngôn Tiêu, cậu ta nhỏ giọng kêu lên kinh ngạc: “Thật sự là chị Ngôn.”

Thạch Trung Chu đưa di động cho Quan Dực xem: “Quan đội, anh xem đi.” Quan Dực nhìn xuống.

“Anh nói đi, nếu chị ấy căn bản không biết giám định thì chúng ta mời chị ấy đến làm gì?”

Quan Dực nhướng mắt: “Nếu cô ấy không biết giám định, cậu thử nghĩ xem cô ấy tìm lại Hoàng Ngọc về kiểu gì?”

Thạch Trung Chu hòa theo: “Đúng thế!”

Quan Dực đứng dậy: “Lát nữa lên thu dọn đồ đạc, sáng mai lên đường về đội, bớt xem mấy tin tức nhằm nhí đi.”

Thạch Trung Chu xấu hổ cất điện thoại.

Quan Dực lên cầu thang, nhìn thấy Ngôn Tiêu không có về phòng mà đang đứng cạnh cửa sổ hành lang hút thuốc.

Ánh sáng ở sảnh rất tối, gần như không nhìn rõ vẻ mặt cô. Cô quay nghiêng sang phía ánh sáng mờ, bóng lưng mơ hồ mờ lung. Chỉ có đôi mắt kia vẫn sáng ngời, thu hút sự chú ý của anh.

Quan Dực dừng lại một lát rồi đẩy cửa bước vào phòng.

Ngôn Tiêu đột nhiên lên tiếng: “Chờ chút.”

Anh đứng lại.

“Miếng Hoàng Ngọc kia đâu?”

Quan Dực quay đầu lại: “Ở chỗ tôi, làm sao?”

“Đưa tôi”. Ngôn Tiêu gẩy tàn thuốc: “Tôi bỏ tiền ra mua, đương nhiên phải do tôi giữ.”

Quan Dực trầm mặc một lát rồi đi đến phía cô: “Mua bao nhiêu?” “Ba nghìn.” Ngôn Tiêu giơ tay ra.

Quan Dực rũ mắt nhìn lòng bàn tay cô, lấy miếng Hoàng Ngọc trong túi ra đặt lên. Ngôn Tiêu định thu tay về, anh lại từ trong túi lấy ra miếng ngọc còn lại đặt cùng lên tay cô.

Ngôn Tiêu nhíu mày: “Đều giao cho tôi?”

“Vốn dĩ là cần cô giám định chúng, nay giao cho cô bảo quản.”

Ngôn Tiêu nắm 2 miếng ngọc trong lòng bàn tay, khẽ vuốt ve một cái, nghiêng đầu nhìn anh: “Vất vả bao lâu để tìm lại chúng, anh không sợ tôi bỏ trốn à?”

“Tôi không đến mức nghi ngờ đồng đội.” Quan Dực hờ hững bổ sung thêm: “Nếu cô thật sự bỏ trốn thì đuổi theo tìm về.”

Cô cúi đầu cười. Anh không cố ý nhấn mạnh điều gì, nhưng trời sinh anh có giọng nói trầm ấm như thế, khi nói ra những lời này lại mang đến một cảm giác tràn đầy tự tin.

Ngôn Tiêu xoắn điệu thuốc, vươn tay ghép hai miếng Hoàng Ngọc lại với nhau, giơ lên trước mặt quan sát kỹ: “Có tất cả sáu miếng.”

Quan Dực bỗng nhiên nhìn thẳng vào cô.

Ngôn Tiêu nhìn lại anh: “Sai sao?”

“Không sai.”

Không sai một chút nào.

Ngôn Tiêu cất hai miếng ngọc đi. Có lẽ do bị thương nên cô dễ dàng mệt mỏi, cô tựa người vào cửa sổ phía sau: “Sao anh không hỏi tôi?”

“Hỏi gì?”

“Chuyện nghề nghiệp riêng tư của đồng đội bị phanh phui ra như thế mà anh không tò mò à?” Quan Được dứt tay vào túi quần, hỏi ngược lại: “Tôi nên tò mò sao?”

Cô thấy trên mặt anh không có biểu tình gì thì nhíu mày: “Người như anh thật khó nói chuyện.”

Quan Được mím môi, cuối cùng cũng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Ngôn Tiêu cười: “Anh đoán xem.”

“...” Anh phải sớm biết được cô cố ý, có những lúc cô rất thích trêu chọc người khác.

Nụ cười trên mặt Ngôn Tiêu nhạt dần: “Cũng không có gì, chỉ là đắc tội với một bang Quốc Bảo mà thôi.”

Quan Được biết rõ những bang Quốc Bảo này kiểu này. Một lũ giả mạo nhưng vẫn tự cho mình là chuyên gia giám định. Trong giới chơi đồ cổ những hội thế này được gọi là bang Quốc bảo.

Quan Được suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Hoa Nham cũng không phải là một phòng đấu giá nhỏ, dù có đắc tội với bang Quốc Bảo nào đó thì cũng không sao cả.”

“Nếu tôi đắc tội với bang lớn nhất, có thể lực nhất thì sao?” Ánh mắt Quan Được lay chuyển.

Ngôn Tiêu đành mắt lại: “Thế nào, anh biết là ai à?” Anh không lên tiếng. Cô cũng không truy hỏi.

Ngũ Gia, Quan Được đương nhiên biết rõ, đây lần đầu tiên anh gặp người đắc tội với lão.

Nhưng nhìn người phụ nữ trước mặt, anh không hề thấy ngạc nhiên. Loại chuyện như vậy người khác có lẽ không dám làm, nhưng cô thì dám.

13. Chương 13

Cả hai đứng yên lặng, không ai lên tiếng, mỗi người họ đều mang một tâm sự riêng.

Lúc Quan Được chuẩn bị rời đi, Ngôn Tiêu mới lên tiếng: “Mai rời khỏi đây phải không?”

Quan Được dừng bước: “Phải.”

“Thật không biết thương hoa tiếc ngọc, đầu tôi còn đang bị thương, sao không ở thêm hai ngày nữa?”

“Ở lại đây lâu sẽ để bọn Tổ tử tìm ra tung tích, đi càng sớm càng tốt.” Nói xong lời này anh đi về phòng.

Ngôn Tiêu thực ra chỉ muốn nói chuyện phiếm một chút. Nhìn thái độ này của anh thì quả nhiên bốn chữ “thương hoa tiếc ngọc” không hề khiến anh bận tâm.

Quay trở lại phòng mình, Ngôn Tiêu lấy hai miếng Hoàng Ngọc ra, bật đèn ngủ phía đầu giường. Ánh sáng của đèn chiếu vào, miếng ngọc ánh lên sắc vàng ấm áp. Cô quan sát miếng ngọc chừng

vài phút, sau đó tìm một miếng vải bố sạch sẽ bọc lại, cất kỹ.

Cô ngẩng đầu nằm dài trên giường, nghĩ đến việc Quan Được đồng ý đưa hai miếng Hoàng Ngọc cho cô cất giữ. Điều này khiến cô vô cùng hài lòng.

Cảm giác này không phải là vui mừng, không phải là đắc ý, chính là hài lòng, rất hài lòng với thái độ của anh, điều này chứng tỏ anh rất tin tưởng cô. Ngôn Tiêu đối với sự tin tưởng này rất hài lòng.

Sáng sớm tinh mơ, chưa đến bảy giờ nhưng Thạch Trung Chu đã thức dậy mở cửa khách sạn.

Bên ngoài trời nổi gió, bầu trời khá âm u trông có vẻ như sắp mưa. Những đám mây tựa như những chiếc khăn lau thấm đẫm nước.

Cậu ta nghĩ trong đầu “không ổn rồi”. Vừa quay đầu đã thấy Quan Được đi xuống lầu. “Quan đội, thời tiết không tốt, nếu đi muộn thì không kịp về đội đâu.” Quan Được nhìn bên ngoài một lát rồi nói: “Được, vậy đi sớm một chút.”

Thạch Trung Chu lên lầu gọi mọi người dậy. Lúc này di động của Quan Được vang lên. Anh nhìn thoáng qua thấy có một số lạ nhắn tin đến, chỉ vờn vện hai chữ: “Thay băng.” Là Ngôn Tiêu.

Anh lưu lại số cô trong danh bạ rồi đi tìm chị Mai.

Lúc Ngôn Tiêu xuống lầu mọi người đã chuẩn bị xong, chiếc viêt đã đang chờ bên ngoài chuẩn bị xuất phát.

Thạch Trung Chu chờ cô ở cửa: “Ngôn tỷ, để em lái xe giúp chị.”

Ngôn Tiêu suy nghĩ một lát rồi ném chìa khóa xe cho cậu ta: “Đi đường dài, cậu với Tiểu Vương thay phiên nhau lái.”

Vương Truyền Học đã muốn thử lái chiếc xế hộp này từ lâu nên hào hứng đáp: “Được chứ”, sau đó đi theo Thạch Trung Chu lên chiếc xe màu đỏ.

Quan Được ngồi trên chiếc xe viêt dã, thấy Ngôn Tiêu lên xe ngồi xuống ghế cạnh ghế lái.

Trời sắp trở lạnh nhưng trên người cô chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng màu xanh nhạt, cổ áo rộng lộ ra xương quai xanh, ánh sáng chiếu vào khiến khuôn mặt cô trắng nõn. Ngoài xe trời Tây Bắc, còn cô vẫn đang ở Giang Nam.

Quan Được không hề ngạc nhiên, cũng không nói gì, ngồi thẳng người kéo dây an toàn.

Vừa mở khóa nổ máy thì nghe Ngôn Tiêu nói: “Tay nghề của chị Mai tốt hơn so với anh, lúc thay băng không bị đau.”

Quan Được dường như không hiểu ý của cô, nghiêng đầu sang hỏi: “Lẽ nào lúc tôi thay đau?” “Anh trước giờ không biết mình ra tay mạnh thế nào à?” Ngôn Tiêu đột nhiên giơ tay cầm lấy bàn

tay anh.

Quan Được cử động ngón tay, nhìn vào cô.

Bàn Tay anh rất to, thô ráp và ấm áp. Ngôn Tiêu lật ngửa bàn tay anh, cúi đầu nhìn những đường chỉ tay.

“Khó trách, ba đường chỉ tay của anh cắt nhau.” Cô cúi đầu nhìn, nghiêm túc quan sát: “Đây là bàn tay Thông Quán, còn gọi là đường đoạn chưởng, người có đường này làm gì cũng rất mạnh mẽ, ngay cả ra tay đánh người cũng đánh mạnh hơn so với người khác.”

Quan Được nhú mày, hai mắt híp lại thành một đường: “Cô còn biết xem tướng nữa?”

“Tôi không biết xem tướng nhưng tôi thông thuộc lịch sử, hiểu không? Đường Thái Tông Lý Thế Dân cũng có đường chỉ tay như vậy.”

Bàn tay sát phạt quả quyết, đoạn tuyệt nhanh gọn.

Ngôn Tiêu dùng ngón tay vẽ dọc theo đường chỉ tay, đầu ngón tay cô trong bàn tay anh di chuyển lên xuống, cô từ từ ngược mắt lên nhìn thẳng vào anh.

Lòng bàn tay Quan Được ngứa ngáy, sắc mặt anh trầm xuống. Khi ngón tay kia vuốt nhẹ lòng bàn tay anh khiến anh chợt cảm thấy tê dại. Anh rút mạnh tay về, lạnh lùng ngồi thẳng người.

“Sao Quan đội vẫn chưa đi vậy nhỉ?” Bên ngoài hai tiếng còi vang lên, Thạch Trung Chu mở cửa xe đi qua bên này.

Ngôn Tiêu nhìn sang thấy Quan Được mắt đang nhìn thẳng, sắc mặt căng thẳng, môi mím chặt. “Nghe nói người có bàn tay Thông Quán rất nóng tính, không nên trêu vào. Có vẻ như bây giờ thấy

được rồi.” Ngôn Tiêu nói bóng gió.

Quan Được đột nhiên nói: “Cô biết là tốt.”

Ngôn Tiêu bật cười.

Quan Được khởi động xe, anh chà mạnh bàn tay bị cô nắm lấy lên tay lái xe nhưng vẫn không thể xóa đi cảm giác ngứa ngáy.

Ra khỏi thị trấn không lâu, ánh mặt trời đỏ đã lấp ló sau những đám mây, tuy nhiên bầu trời vẫn còn rất âm u.

Hai bên đường là những vách núi đá đỏ, xa xa là những ngọn núi san sát nhau, hình ảnh những hàng cây bạch dương dần dần lùi xa khiến khung cảnh bên ngoài trở nên đơn điệu.

Suốt dọc đường Quan Được không hề mở miệng, Ngôn Tiêu cũng không nói chuyện, chống tay lên cửa xe đỡ trán nhìn Quan Được.

Anh bị cô nhìn quá lâu đành phải nói: “Cô nhìn gì?”

“Anh nói xem tôi nhìn cái gì? Trong xe này cái còn có gì đáng cho tôi nhìn sao?”

Sắc mặt Quan Được lạnh đi, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, đạp chân ga, rất nhanh đuổi kịp chiếc xe đỏ phía trước.

Thạch Trung Chu từ trong xe thò mặt ra, vẫy vẫy tay: “Ngôn tỷ, xe của chị chạy thật sướng, đúng là xe xịn.”

Ngôn Tiêu liếc cậu ta: “Vây cậu cứ tiếp tục tận hưởng đi.” Thạch Trung Chu hưng phấn gào lên một tiếng.

Cô quay sang nhìn Quan Được: “Anh xem người ta lái xe vui vẻ như vậy, Quan đội trưởng, anh nên học hỏi chút đi.”

“Nếu cô muốn vui thì không cần ngồi xe tôi”.

Ngôn Tiêu nghiêm mặt suy nghĩ một lát, trả lời: “Không, tôi thì vẫn rất vui vẻ.”

Xe chạy chậm dần, Quan Được đột ngột dừng xe, tháo dây an toàn, xuống xe, đập cửa “bùm” một tiếng.

Tính khí này, thực sự rất nóng tính nha.

Ngôn Tiêu nhìn bên ngoài, hóa ra đã đến thị trấn rồi.

Cô đi xuống. Lúc này Thạch Trung Chu và Vương Truyện Học cũng cùng nhau xuống xe.

“Ngôn tỷ, bọn em muốn mua một chút đồ dùng sinh hoạt, chị có cần gì không để mua luôn. Đến đội rồi thì không có nơi nào bán đâu, rất phiền phức.” Thạch Trung Chu nói xong liền đuổi theo Quan Được.

Vương Truyện Học đi chậm lại để chờ Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu nói: “Không cần chờ tôi, các cậu cứ đi trước đi, tôi đi dạo một lát.” “Vây được.” Cậu ta chạy theo hai người kia.

Thị trấn này không lớn, không nhìn thấy tên nhưng rất đặc biệt, con phố dọc theo ven đường, bán rất nhiều loại hàng hóa. Bên ngoài các cửa hàng còn bày các sạp đồ, xe cộ đi qua đây đều dừng lại ở nơi này, người đến người đi rất náo nhiệt, giống như là một nơi tiếp tế hàng hóa.

Ngôn Tiêu cũng cần mua ít đồ. Không rõ trong đội có thành viên nữ hay không nên ít nhất cô cũng phải đi mua băng vệ sinh.

Mặc dù có rất nhiều cửa hàng nhưng hầu hết là bán đặc sản, Ngôn Tiêu đi rất lâu mới tìm được cửa hàng bán vật dụng hàng ngày, mua một lần bảy tám gói.

Khi nhét đồ vào trong túi cô mới chợt nhận ra, không lẽ cô sẽ ở cái nơi quỷ quái này lâu như vậy? Vì thế bỏ lại vài gói.

Mấy người Thạch Trung Chu đang ở gần đó, mỗi người ôm một thùng giấy đi về phía xe. Cô quay đầu lại, thấy Quan Được đang đứng trước một cửa hàng bán đồ lặt vặt.

Cửa hàng đó đặt một chiếc tủ kính ở ngoài, trong tủ bày đủ các loại thuốc lá, trên mặt tủ là các loại dây đeo, khăn lụa lòe loẹt đủ màu.

Quan Được đứng đó mua thuốc, lúc đi ra mặc một chiếc áo khoác da màu đen, đôi chân dài và vòng eo săn chắc hiện ra, phải nói là hoàn hảo. Bên gò má anh là mấy tấm khăn lụa sắc sỡ khiến cho mái tóc đen và đôi vai rộng của anh càng trở nên nổi bật. Ngôn Tiêu đi tới, đưa tay kéo một chiếc khăn lụa.

Quan Được đang đứng trả tiền, quay đầu nhìn thấy cô liền cầm thuốc rời đi.

“Này.” Ngôn Tiêu gọi anh.

Quan Được quay đầu lại, thấy cô đang gấp chiếc khăn quần lên đầu, từ trong túi lấy ra một cặp kính râm đeo lên.

“Có biết công nương Monaco không?”

“Biết.”

Cô nhìn anh mỉm cười, tháo kính ra: “Anh thấy tạo hình này của tôi so với bà ấy thế nào?”

Công nương Monaco Grace Kelly từng là một diễn viên Hollywood, thích tự mình lái xe du lịch khắp nơi, hình tượng nổi tiếng nhất của bà chính là dùng khăn quần quanh đầu, đeo kính râm. Là biểu tượng thời trang của thế giới một thời.

Quan Được nhìn cô. Không thể phủ nhận Ngôn Tiêu là một người phụ nữ đẹp, dáng người cô cao ráo thon thả, chiếc khăn rực rỡ che đi khuôn mặt cô, chiếc kính che đi đôi mắt cô, chỉ còn lại hàng lông mày đen cùng đôi môi đỏ mọng lọt vào tầm mắt.

Grace Kelly giống như nước, còn Ngôn Tiêu chính là rượu, rượu mạnh.

Anh thu lại ánh mắt: “Chẳng thế nào cả?”

“Chẳng thế nào cả?”

“Cô thấy củ cải so với rau xanh thì thế nào?”

Ngôn Tiêu nhún vai: “Đâu có cùng loại, so sánh kiểu gì?”

“Người nước ngoài với người Trung Quốc cũng không giống nhau, vậy so sánh kiểu gì?”

Ngôn Tiêu đến gần một bước, ngẩng mặt lên: “Nói như vậy anh thích ăn củ cải hay là thích ăn rau xanh?”

Không nghe thấy câu trả lời, cô lên giọng: “Sao?”

Quan Được mặt không đổi, môi mỏng mím lại, chiếc cằm cương nghị bạnh ra.

“Vô vị”. Anh đột nhiên ném ra hai chữ này rồi bỏ đi.

Đúng lúc này Vương Truyện Học đi đến, thấy bộ dáng của Ngôn Tiêu thì kêu lên: “Wow, Ngôn tỷ thế này trông đẹp quá!”

Ngôn Tiêu bật cười: “Cuối cùng cũng có người có mắt nhìn.”

“Ồ, người nào mà mắt kém vậy?” Vương Truyện Học khó hiểu hỏi.

Ngôn Tiêu nhìn theo bóng lưng rời đi của Quan Được, tháo khăn ra trả lại.

Ông chủ quầy liền nói: “Người đẹp, cô lấy một cái đi, trời thế này không chừng có bão cát, có thể dùng để cản gió, hơn nữa cô choàng lên trông rất đẹp.”

“Không mua, ông không nghe vừa rồi anh ta nói chẳng ra sao cả à?” Cô khoác cái túi lên vai, đi về hướng chiếc xe đang đỗ.

Dù chưa đến gần xe của mình nhưng Ngôn Tiêu vẫn dễ dàng nhận ra vì xe cô màu đỏ nổi bật. Lúc này có một người đang đứng nghiêng ngó vào trong xe.

Ngôn Tiêu nhìn chăm chăm vào bóng người đó, mặt trầm xuống đi về phía xe.
Cô gái đó buộc tóc đuôi ngựa, sau lưng đeo ba lô.
Ngôn Tiêu mặt lạnh tanh đứng sau lưng cô ta, tháo kính râm, gõ gõ vào vai cô ta.
Ngôn An An quay đầu lại thì thấy một người phụ nữ đang mỉm cười.
“Hi!” Ngôn Tiêu mỉm cười vẫy tay chào cô ta.

Lời tác giả:

Ngôn Tiêu: Anh thích ăn củ cải hay thích ăn rau xanh?

Quan Dực: A, tôi thích ăn thịt.

Ngôn Tiêu:... ←_←

14. Chương 14

Cả nhóm đã nhanh chóng mua xong nhu yếu phẩm.

Quan Dực mở cửa định lên xe nhưng không thấy Ngôn Tiêu đâu. Anh quay đầu lại hỏi Vương Truyện Học: “Cô ấy đâu?”

Vương Truyện Học nghe một cái đã hiểu người Quan đội đang hỏi đến là Ngôn Tiêu, cậu ta nhìn xung quanh: “Mới vừa rồi còn thấy chị ấy ở đây, sao đột nhiên lại không thấy nữa?”

Thạc Trung Chu vội giục: “Phải lên đường nhanh lên, muộn cái là trời chuyển biến xấu đấy.”

Quan Dực đóng cửa xe lại: “Để tôi tìm thử xem.”

Đối diện đường cái có mấy cửa hàng nhỏ, kẹp giữa là một bức tường mở, trên tường có chữ viết bằng phấn: “Nhà vệ sinh công cộng”, cạnh đó là một mũi tên viết “đi vào trong 50m”.

Ngôn Tiêu lúc này đang đứng gần tường, bên cạnh là Ngô An An. Người cô ta bị vụn sang, tóc bị

Ngôn Tiêu túm trong tay. Vì sợ mất mặt nên cô nàng không dám kêu lên, chỉ có thể liều mạng gạt tay

Ngôn Tiêu xuống: “Buông ra! Cô buông ra ngay!”

“Buông cái gì, tôi còn có chuyện nói với cô đấy.” Ngôn Tiêu cười lạnh, lôi cô ta ra phía sau bức tường, giật mạnh tay đá vào đầu gối cô ta.

Ngô An An hét lên, quỳ rạp trên đất, da đầu vì bị kéo mà đau nhói.

“Cô, cô...” Cô ta tức giận nói không nên lời, nước mắt trào ra.

Cô ta vô cùng ân hận, vừa rồi nhìn thấy chiếc xe đó đáng lẽ không nên lặng lẽ ra nhìn thử. Vốn là không thấy được người trong xe, còn đang nghĩ xem liệu người phụ nữ lái xe hôm đó có gặp chuyện gì không may. Kết quả vừa quay đầu lại thì nhìn thấy gương mặt đó.

Người phụ nữ đó đang cười, cười rất đẹp còn cô ta thì sợ đến mặt trắng bệch.

“Khóc cái gì?” Ngôn Tiêu từ trên cao nhìn xuống, một tay kéo túm tóc của Ngô An An, một tay bắt lấy cằm cô ta: “Không phải đêm đó cô rất lợi hại sao, còn có thể xông lên cản xe. Ở trường có từng được học qua câu ”Về đường cho hươu chạy” chưa?”

Ngô An An hoảng loạn gạt tay Ngôn Tiêu, kêu lên: “Cô muốn gì!”

Ngôn Tiêu đập cô ta một cái, Ngô An An bị đau ré lên một tiếng, cả người mềm nhũn quỳ xuống đất. Vừa định đứng lên thì đầu lại bị ấn xuống.

“Quỳ, ngoan ngoãn xin lỗi tôi, nói biết mình sai rồi. Nếu tâm trạng tôi tốt, không chừng sẽ không truy cứu nữa.”

“Đừng có mơ!” Ngôn An An nức nở.

Ngôn Tiêu híp mắt, đã cho cô ta cơ hội nhưng có chết cũng không biết hối cải. Vậy thì đừng có trách cô.

Ngôn Tiêu kéo túm tóc Ngôn An An, bàn tay vừa nâng lên thì bị một người khác nắm lấy.

“Cô đang làm gì thế?” Quan Được trầm mặt đứng sau lưng Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu ngoái lại phía sau: “Chuyện này không liên quan đến anh, anh đừng xen vào.”

Quan Được nhìn thấy Ngô An An nước mắt dàn dụa, nhíu mày: “Đừng làm loạn nữa, nó vẫn còn là một đứa nhóc.”

“Đúng vậy, nó vẫn còn là một đứa nhóc, cho nên tôi tiện tay dạy cho nó một bài học khi vẫn còn kịp.”

Ngôn Tiêu kéo túm tóc trong tay, Ngô An An giãy giụa hét chói tai.

Quan Được dùng sức muốn kéo cánh tay Ngôn Tiêu ra.

Ngôn Tiêu bị ngăn cản càng trở nên tức giận. Giọng nói vốn đang bình thường cũng trở nên lạnh tanh: “Tôi nói rồi, chuyện của tôi anh đừng xen vào.”

“Cô là thành viên của đội, kêu tôi không xen vào sao?”

“Ha” Ngôn Tiêu bật cười, nhắc chân đạp thẳng vào người Ngô An An. Ngô An An nhớ ra chân của Ngôn Tiêu vẫn đang giẫm lên đùi mình không buông, trong mắt cô giống như phủ một tầng sương mù: “Xin lỗi.”

Ngô An An nghiêng răng mắng: “Mụ đàn bà này, đồ bệnh hoạn.” Ngôn Tiêu tăng sức dưới chân.

Ngô An An hét lên, càng gào khóc to hơn.

“Đủ rồi.” Quan Được trầm giọng, duỗi tay ôm lấy eo Ngôn Tiêu nhắc lên, anh gần như là ôm chặt lấy cô.

Ngô An An vội vàng lùi về phía sau, nép sát vào góc tường, trên người dính đầy bụi bặm.

Ngôn Tiêu gỡ tay Quan Được ra nhưng không được, cô lạnh giọng: “Buông ra.”

Quan Được không buông.

Lúc này có người từ bên ngoài chạy vào. Thấy cảnh trước mắt thì ngậy người ra, nhưng khi nhìn thấy Ngôn Tiêu liền mừng rỡ kêu lên: “Chị, may quá chị không xảy ra việc gì, tốt quá!”

Là Hứa Nhữ, cậu ta có chút phấn khích đến mức quên cả nhìn sang Ngô An An.

Ngôn Tiêu mặt lạnh không có phản ứng.

Hứa Nhữ bị thái độ của cô thì không biết nên nói gì, cậu ta quay sang thấy tình cảnh của Ngô An An, vội vàng đỡ cô ta dậy.

Ngô An An thấy cậu ta, tủi thân dựa vào, nước mắt tuôn ra như suối: “Cậu còn gọi mụ ta là chị, mụ ta quả thực...”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Hứa Nhữ ngắt lời cô ta.

Ngôn Tiêu giãy dụa khỏi cánh tay đang ôm mình, mắt nhìn chằm chằm vào Ngô An An khiến cô ta sợ hãi trốn sau lưng Hứa Nhữ.

Quan Được vẫn giữ chặt Ngôn Tiêu, nháy mắt ra hiệu với Hứa Nhữ.

Hứa Nhữ chắn trước mặt Ngô An An: “Chị, lần này là do An An không đúng, em thay mặt cô ấy xin lỗi chị, mong chị tha thứ cho cô ấy.”

“Ai là chị của cậu?” Ngôn Tiêu bực mình khi thấy cậu ta ngu dốt bảo vệ cô ta như vậy.

“...” Hứa Nhữ bối rối nhìn cô, quay sang lại nhìn thấy đôi mắt đang tối lại của Quan Được. Cậu ta cúi đầu, kéo Ngô An An nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi không nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài Quan Được mới buông tay.

Ngay khi bàn tay anh định rời đi, Ngôn Tiêu đột nhiên cầm lấy bàn tay đó ấn lại, xoay người một cái áp sát lên người anh.

Quan Được cắn chặt răng, muốn rút tay về nhưng cô nắm chặt không buông, càng dính sát vào người anh hơn. Anh lùi lại phía sau, cô lại từng bước ép tới. Cho đến khi anh chạm vào tường, cơ thể hai người dính sát vào nhau.

“Ôm đi, không phải vừa rồi anh rất thích ôm à? Sao không không ôm tiếp nữa!”

Khuôn mặt cô rất đẹp, khi tức giận đường nét càng trở nên sắc bén. Thân thể cô mềm mại dựa vào người anh như dính chặt lấy. Bàn tay cô đang cầm tay anh bởi vì dùng sức mà trở nên lạnh, ánh mắt sắc như dao đang nhìn anh như muốn cắt ra thành từng mảnh.

Quan Được nghiêng rằng, đôi mắt càng trở nên sâu thẳm, cử động cổ tay một cái thoát khỏi bàn tay cô, sau đó đẩy Ngôn Tiêu ra rời đi.

Ngôn Tiêu nhìn theo bóng lưng anh, trong lòng bực bội không có chỗ phát hỏa. Cô đứng lặng đi một lúc rồi văng tục một câu: “Mẹ kiếp!”

Thạch Trung Chu và Vương Truyền Học đứng ở ven đường chờ. Vừa thấy kì lạ khi gặp một cậu thanh niên đỡ một cô gái trẻ khóc sụt sùi đi qua, thì thấy Quan Được đang sai bước lên tới chỗ

cậu thanh niên trẻ kia, vỗ vào vai cậu ta.

Cậu thanh niên dừng lại, nói với anh mấy câu. Quan Được liền hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện. Ngô An An đang khóc, nghe thấy vậy sắc mặt càng trở nên khó coi. Hứa Nhữ thấy rất khó xử,

giọng đầy tự trách: “Quả thực sau đó bọn em có đi bảo cảnh sát nhưng họ nói không tìm được chị ấy... Là bọn em có lỗi với chị ấy, về sau nếu có cơ hội em nhất định sẽ báo đáp, coi chị ấy như chị ruột của mình.”

Ngô An An nghe xong không hề tỏ thái độ gì.

Quan Được ngắt lời cậu ta: “Hai người đi đi.”

Hứa Nhữ định bụng hỏi rõ về lai lịch của mấy người họ, nhưng khi thấy sắc mặt âm trầm của Quan Được thì không dám mở miệng.

Thạch Trung Chu thấy hai người kia đi rồi, chạy chậm qua hỏi: “Quan đội, hai đứa học sinh kia là ai thế?”

Quan Được ít lời nhiều ý: “Người đi đường.”

Vừa lúc đó Ngôn Tiêu đi đến, cô đi rất nhanh, không thèm để ý ai đứng xung quanh, giơ tay về phía Thạch Trung Chu: “Chìa khóa xe.”

Thạch Trung Chu sững sờ, đặt chìa khóa xe vào tay cô.

Ngôn Tiêu không nói thêm gì, mở khóa xe, rồi ga vọt đi ngay trước mắt hai người.

“Ngôn tỷ làm sao vậy?”

Quan Được đi về hướng chiếc xe việt dã, gọi 2 người đằng sau: “Lên xe.”

Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Vương Truyền Học và Thạch Trung Chu cũng vội vàng lên xe.

Ngôn Tiêu chạy rất nhanh nhưng Quan Được vẫn theo kịp, anh rất thông thuộc tuyến đường này.

Khi xe anh tiến gần, cô lại tăng tốc vượt lên.

Chiếc việt dã an phận chạy phía sau. Cứ vài phút đuổi sát nhưng liền bị xe của Ngôn Tiêu vượt qua.

Liên tục nhiều như vậy nên Ngôn Tiêu không tăng tốc nữa, cô cảm thấy Quan Dực cố ý. Cô đã từng cùng anh vượt đèo xe. Nếu thực sự muốn vượt cô, anh sẽ không dùng tốc độ này.

Sau cùng chiếc việt dã cũng vượt lên trước, để lại một thân xe màu đen hung hãn trong tầm nhìn. Ngôn Tiêu giảm tốc độ chậm lại đi theo phía sau, một tay cầm lái một tay tìm thuốc trong túi. Tìm

một hồi lâu không thấy thuốc, cô bực mình phanh xe lại, kéo túi ra tìm.

Phía ngoài xe đường như có âm thanh nhỏ vang lên, nghe như tiếng sét đánh. Cô không quan tâm, cho đến khi thấy tiếng Thạch Chung Chu từ xa truyền đến: “Ngôn tỷ! Ngôn tỷ!”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu thấy chiếc xe việt dã cũng đang dừng phía trước. Thạch Trung Chu từ trong xe thò nửa người ra ngoài, quay về phía cô chỉ tay lên trời.

Ngôn Tiêu nhướng mắt nhìn theo, thấy phía xa bầu trời âm u như bị một tấm vải xám che phủ, có gì đó đang hút tất cả về phía này. Hai bên đường không có cây cối, chỉ có một mảnh đất bằng phẳng hoang vu. Tốc độ di chuyển của thứ đó rất nhanh.

“Cát đến!”

Bão cát.

Tháng năm là cuối mùa xuân, ở Tây Bắc này như thế nào đột nhiên xuất hiện bão cát. Sáng ra khỏi cửa trời vẫn bình thường, dùng một cái liền thay đổi.

Ngôn Tiêu bỏ thuốc xuống, lập tức phóng xe đuổi theo chiếc việt dã.

Quan Dực lái xe rẽ sang hướng trái, chạy trước dẫn đường. Ngôn Tiêu vừa chạy theo vừa quan sát bên ngoài cửa sổ.

Bên ngoài bầu trời đột nhiên xám xịt, bão cát không hề báo trước ập tới. Trong nháy mắt cát bụi

thổi đầy mặt cô. Ngôn Tiêu nhanh chóng ấn nút nâng cửa sổ bên lái phụ lên, tuy nhiên cửa sổ chỗ cô lại bị mắc kẹt.

Cát bụi hòa với đất thổi tới, va vào kính trên xe tạo nên những âm thanh răng rắc. Ngôn Tiêu bị cát thổi vào mặt không thể mở mắt ra, vội vàng phanh xe lại.

Chuông di động reo nhưng cô không quan tâm, lúc này mắt cô rất đau. Bên ngoài xe trời đất mù mịt, loáng thoáng thấy hình dáng chiếc việt dã, bên cạnh có cái gì đó chuyển động.

Là một người, người đó từ từ xe đi xuống sang hướng này, đeo kính mắt, đầu được trùm kín. Khi đến cạnh xe của Ngôn Tiêu, kéo cửa ra.

“Ngồi sang bên cạnh.” m thanh đè nén trầm thấp.

Ngôn Tiêu không nghĩ nhiều liền dịch người ngồi sang ghế lái phụ. Quan Dực nhanh chóng chui vào xe ngồi lên ghế lái, đóng cửa lại.

Anh nắm chặt tay trái rồi gõ mạnh 2 cái vào thành cửa xe. Cát bị mắc kẹt ở cánh cửa rơi xuống, cửa kính cuối cùng cũng được kéo lên.

Trong nháy mắt xung quanh chợt trở nên thanh tịnh.

Quan Dực tháo kính, phủi cát trên người, quay đầu sang nhìn Ngôn Tiêu. Cả người cô bám đầy cát bụi, một bàn tay đang che mắt bên trái, hốc mắt đỏ lên không thể mở ra.

Anh quay mặt cô qua xem, hai ngón tay khẽ nâng mí mắt cô lên, từ từ thổi cát trên đó. Nước mắt cô chảy ra giàn giụa.

Ngôn Tiêu ôm cổ họng khan vài tiếng, nhổ cát dính trong miệng ra.

Như thế này không ổn.

Quan Dực đưa mắt nhìn ngoài xe. Bầu trời mù mịt cát, anh khởi động xe chạy một đoạn, sau đó bẻ tay lái rẽ vào một con đường.

15. Chương 15

Từ ngã ba đi xuống địa hình thoải dần. Bão cát có dấu hiệu yếu đi, nhưng cường độ vẫn còn rất mạnh, thậm chí có thể cảm nhận được thân xe rung nhẹ.

Tầm nhìn bên ngoài hạn hẹp, xung quanh tất cả đều là cát bụi đầy trời. Quan Được lái rất chậm nhưng không phải là đi lòng vòng. Đường như anh biết rất rõ xe đang ở chỗ nào. Khi tăng tốc hoặc chuyển hướng đều rất ổn định, không hề dừng lại giữa đường.

Khoảng hai mươi phút sau xe dừng lại.

Quan Được đeo kính lên, cởi áo khoác da, đẩy cửa xe bước xuống.

Gió cát ủa đến, anh đi ngược chiều gió vòng qua ghế lái phụ, mở cửa kéo Ngôn Tiêu ra. Anh trùm chiếc áo da lên đầu cô, ôm người cô đi về phía trước.

Miệng không thể nói, mắt cũng không thể mở. Ngôn Tiêu cúi đầu đi theo anh.

Đường rất khó đi, nhấp nhô lên xuống. Chỉ có vài chục mét nhưng phải đi mất hơn mười phút. Lúc này cơn bão yếu dần. Ở phía trước có một căn nhà nhỏ.

Quan Được một chân đạp cửa, đẩy Ngôn Tiêu vào trong, xoay người đóng sập cửa lại.

Phòng có vẻ hẹp nhưng sâu. Thực ra đây là một nhà hầm trú ẩn*. Vì trời bên ngoài âm u nên căn phòng rất tối, không có ánh sáng.

*nhà bằng đất đào sâu trong núi.

Tiếng gió nhỏ dần, những âm thanh khác lại trở nên rõ ràng hơn. Mắt trái Ngôn Tiêu đỏ au, cô lấy tay đỡ cổ ho khù khụ.

Quan Được đóng tất cả các cửa lại, lục tìm trong phòng một lượt. Trong góc phòng có một bể cá, rất may trong đó có nước. Anh múc một gáo nước, kéo áo da trên đầu Ngôn Tiêu xuống

“Súc miệng, đừng dùng lực hít vào.”

Ngôn Tiêu súc miệng nhiều lần nhưng vẫn không thấy đỡ hơn chút nào.

Quan Được một tay đặt tay sau gáy cô, một tay đưa nước lên miệng cô đổ một ngụm thật lớn. Ngón cái đưa vào trong miệng cô ấn vào vòm họng trên. Ngôn Tiêu đột nhiên phun hết nước ra, nước thậm chí còn từ mũi chảy ra.

Cô chặt vật ngắc đầu, trừng mắt với Quan Được. Anh lạnh nhạt nói: “Giờ thử hít thở xem sao.” Ngôn Tiêu hít thở hai lần, cổ họng đã dễ chịu hơn nhiều.

Quan Được múc thêm một gáo nước. Chưa đợi anh nói gì Ngôn Tiêu liền duỗi tay ra lấy định rửa mặt mũi tay chân. Bàn tay cô bị giữ lại: “Ở đây không phải là Thương Hải, không có nhiều nước như vậy để dùng, cố chịu đựng.”

Ngôn Tiêu bực bội rút tay về. Cô hít thở vẫn còn có chút khó khăn, lấy tay phủi bụi trên tóc và người, toàn thân uể oải.

Quan Được nắm lấy bả vai gầy của cô, để cô nghiêng người xuống, vén mái tóc cô sang một bên. Trên miếng băng sau gáy cũng bị dính cát, máu thấm ra ngoài miếng gạc, không rõ cát có chui vào miệng vết thương không.

Anh kéo cô đến cạnh giường rồi ấn cô ngồi xuống. Ngôn Tiêu ngồi theo, cắn răng chịu. Lời muốn nói đến miệng lại nuốt trở vào.

Quan Được đứng phía sau gỡ miếng gạc ra, cô nghiêng đầu muốn tránh thì bị anh giữ chặt bả vai. Vết máu trên miếng gạc dính vào cổ chiếc áo len rất vương vãi, anh kéo cổ áo cô sâu xuống. Một

vùng da trắng nõn sau gáy lộ ra. Trong ánh sáng mờ, làn da cô như một mảnh sứ trắng. Anh nhìn lướt qua rồi liền chuyển mắt đến vết thương.

Vết thương so với anh nghĩ thì tốt hơn nhiều, cát chỉ dính ở bên ngoài chứ không chui vào trong. Bị chảy máu có lẽ là do cô kéo xuống.

Bị thế này rồi mà cô vẫn không chịu dừng tay. Người phụ nữ này cứng đầu hơn so với anh tưởng tượng.

Quan Được lau sạch sau gáy cô, sau đó băng lại. Khi Ngôn Tiêu rút cổ, anh chợt nhớ tới lời cô từng nói, lặng lẽ nhìn bàn tay mình, ba đường chỉ tay cắt nhau.

Rất đau sao? Trước đây anh không để ý đến.

Băng vết thương xong, anh choàng áo khoác lên vai cô.

Mặc dù bây giờ vẫn đang là xế chiều nhưng ngoài trời đã tối đen như ban đêm.

Quan Được đi tới cửa gọi điện cho Thạch Trung Chu.

Thạch Trung Chu và Vương Truyện Học đều là người ở đây, đối với thời tiết Tây Bắc vô cùng quen thuộc. Vì vậy khi này bọn họ đã tự lái xe đi tìm chỗ tránh bão.

Quan Được hỏi qua về tình hình bên đó, vẫn chưa kịp nói xong thì điện thoại bị đứt quãng do mất sóng.

Anh cất điện thoại đi, quay lại thấy Ngôn Tiêu đang ngồi trên giường. Áo len xộc xệch do bị anh kéo ra lộ ra nửa bên vai, khe rãnh ngực thấp thoáng ẩn hiện, chiếc áo khoác da của anh trên vai cô dường như sắp trượt xuống.

Mặt mũi cô trắng bệch, quần áo trên người màu đen. Trông cô như mới chui ra từ trong đồng cát, chật vật, mệt mỏi. Khuôn mặt cô không có chút biểu cảm, yên tĩnh như một cái bóng, yếu ớt nhưng lại vô cùng quyến rũ.

Quan Được nhìn sang nơi khác: “Cô có thấy đỡ chút nào không?”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người anh, một lúc sau mới mở miệng, giọng nói khàn khàn: “Anh muốn hỏi tinh thần hay thể chất?”

Quan Được nghe thấy khẩu khí của cô thì nhú mày, thò tay vào túi định lấy bao thuốc, suy nghĩ một chút rồi lại thu tay về.

“Lẽ nào lúc cô đánh người ta không chú ý chút nào sao?”

Ngôn Tiêu ngược mắt nhìn anh.

Quan Được nói: “Nơi đó là nơi nhiều khách trung chuyển qua lại, cũng là nơi dân tộc thiểu số ở địa phương sinh sống. Cách chỗ cô đánh người năm mươi mét là đồn cảnh sát. Chỉ cần cô ta lớn tiếng kêu, cảnh sát sẽ xuất hiện ngay lập tức. Như vậy cô cùng toàn đội sẽ bị tra hỏi, cô có nghĩ qua điều này không?”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Làm sao, đội khảo cổ học giờ còn sợ gặp cảnh sát?”

“Cái gì?” Quan Được nhú mày nhìn cô.

“Tôi hỏi anh, đội khảo cổ chẳng lẽ sợ cảnh sát. Nếu không sợ thì có gì phải lo lắng. Cứ để cho bọn họ đến hỏi.”

Quan Được không trả lời mà đi thẳng ra cửa, lấy thuốc lá trong túi ra, vắn vè một điếu, dựa vào cửa: “Được, cho bọn họ tới hỏi. Cô vừa đến đây thì đã lên hot search. Vậy việc cô đánh người một lần nữa lại được thành tin tức rồi đấy.”

Ngôn Tiêu mở mắt, lạnh lùng nhìn sang.

Ngoài cửa trận bão cát vẫn đang gào thét, gió lùa theo khe cửa thổi phồng chiếc áo trên người anh. Anh đứng ngược chiều ánh sáng, gương mặt thâm trầm, đôi mắt dưới mái tóc ngắn đang nhìn vào cô, con người đen như mực, ánh mắt so với cô dường như còn sắc bén hơn.

Ngôn Tiêu một lần nữa cảm nhận được tà khí trên người anh.

Hai người họ không ai nhường ai, nhìn nhau chăm chăm. Thậm chí Ngôn Tiêu còn cảm thấy khinh thường bản thân rất cuộc đang nhìn cái gì. Quan Được quay lưng lại, trầm mặc hút thuốc.

Ngôn Tiêu chống tay lên đầu gối đứng dậy, đứng bên cạnh anh: "Đội trưởng Quan, tài ăn nói của anh không tệ đâu, nói đến cùng là tôi không biết lý lẽ?"

Quan Được không trả lời, cầm điếu thuốc định đưa lên miệng thì bị cô lấy mất.

Ngôn Tiêu lấy ngón tay gẩy tàn thuốc, mắt nhìn chăm chăm anh: "Thế nào? Muốn tôi cảm ơn anh?" Cô biết lý lẽ, chỉ là "đắc lý bất nhiều nhân"*. Quan Được đứng thẳng người, chân dõng đi hai bước,

trầm mặc nói: "Là tôi vô lý, vậy được chưa?"

*Đắc lý bất nhiều nhân: nắm lý lẽ trong tay sẽ không buông tha cho kẻ khác

Ngôn Tiêu nhếch miệng, cười lạnh, đưa điếu thuốc lên miệng rít một hơi, chau mày. Vị thuốc của nam so với thuốc của nữ giới không giống nhau, vị quá mạnh, quá nồng.

Quan Được rũ mắt, nhìn xuống đôi môi ngậm điếu thuốc của cô, nhúu mày tiến lên hai bước, khuôn mặt cô đột ngột xuất hiện ngay trước mặt.

Ngôn Tiêu dường như đang cố ý, trên miệng cô ngậm điếu thuốc của anh, ánh mắt lướt trên người anh, môi từ từ nhả ra khói thuốc, cay nồng tận đáy lòng, tâm trí trở nên hỗn loạn.

Chẳng cần phải mở miệng, ánh mắt của cô tựa như đã thay cô lên tiếng.

Quan Được cắn môi, gờ tay đoạt lại điếu thuốc. Ngón tay anh chạm vào chỗ cô vừa ngậm vào, sự ẩm áp của đôi môi cô dường như cũng vương lên tay anh. Anh giẫm điếu thuốc dưới chân, trầm giọng nói: "Vừa nhổ cát ra, hút ít thôi."

Ngón tay anh dùng sức chà xát một cái, dường như muốn đem tất cả những lời nói trong ánh mắt của cô bóp nát.

Ngôn Tiêu phả ra ngum khói cuối cùng, ngón tay vò vò chiếc áo da, lườm khuôn mặt nghiêng lạnh lẽo của anh. Mùi nicotin nồng nặc không tan, thậm chí cả khói thuốc do anh nhả ra vẫn lờn vờn xung quanh.

Bên trong hầm trú ẩn, hai người không ai nói chuyện. Ngoài trời, tiếng gió vẫn gào thét tựa như muốn hất tung mọi thứ trên mặt đất.

Thạch Trung Chu cùng Vương Truyện Học lúc này đang trú dưới một cánh ruộng dốc khuất gió. Cơn bão ập đến mạnh mẽ lại đột ngột, bị mắc kẹt trên đường không chỉ có bọn họ. Gió mạnh đến

mức có thể thổi tung chiếc xe. Rất may có một khe hở trên sườn đá gần đó, có lẽ được đào tạm trong quá trình sửa đường. Hiện giờ có vài người trốn trong đó, ai nấy đều đeo kính và bịt khẩu trang kín mít.

Người dân địa phương đối với thời tiết thế này quen thuộc. Vương Truyện Học đan hai tay vào nhau, vùi mặt vào trong cổ áo, híp mắt nhìn xung quanh. Nhìn một lúc, cậu ta dùng khuỷu tay huých Thạch Trung Chu đang đứng bên cạnh, liếc mắt ra ngoài ý bảo cậu ta nhìn về phía bên đó. Trong tình cảnh thế này thì nên nói chuyện càng ít càng tốt mà dùng mắt trao đổi.

Thạch Trung Chu nhìn theo hướng cậu ta chỉ. Lúc này bên trong khe còn có hai người, là cậu nhóc và cô bé họ đã từng gặp qua. Hai đứa nhóc đó đều đeo kính và bịt khẩu trang như vậy mà Vương Truyện Học cũng có thể nhận ra.

Dưới thời tiết này, mọi người chẳng ai còn tâm trí quan tâm chuyện người khác. Cô nhóc kia hiện giờ đang ngồi phía sau đám người. Nhìn kỹ hơn thì thấy cô nhóc thể nhưng lại đang khóc, vừa khóc vừa nói gì đó. Thạch Trung Chu chú ý lắng nghe thì giống như nói mình bị đánh gì đó.

Cậu con trai đột nhiên nói: "Chờ bão cát tan thì cậu trở về đi."

Cô gái ngừng khóc, ngẩng đầu lên nhìn cậu ta: "Cậu muốn tớ đi?"

Hứa Nhữ trầm mặc một chút, gật đầu: “Cậu về đi, tôi nghĩ cậu không nên ra ngoài, quả thực cậu làm tôi rất thất vọng.”

“Cậu thất vọng cái gì?”

“Tôi thất vọng cái gì? Cậu nói xem. Cậu liên tục nói người ta đánh cậu ra sao, còn cậu chỉ một câu xin lỗi cùng không chịu nói. Rõ ràng là cậu sai.” Hứa Nhữ giữ thể diện cho Ngô An An nên hạ thấp

giọng từ tốn nói: “Về đi An An, đi chơi thì cũng đã đi rồi, chuyện đi thăm người nhà thì để tôi tự đi là được.”

“Hứa Nhữ!” Ngô An An tức giận kêu lên khiến mọi người xung quanh quay đầu nhìn cô ta.

Cô ta nuốt xuống những lời nói phía sau, sau đó lại cúi đầu nhỏ giọng sụt sịt khóc.

Hứa Nhữ không lên tiếng. Bị cô bé gào lên như thế thì cậu cũng nhăn mặt khó chịu, may mà mặt đang bịt kín nên không sợ ai nhận ra.

Thạch Trung Chu kéo Vương Truyện Học quay lưng lại, nói giọng mũi: “Hình như tôi từng nghe qua tên cậu nhóc kia ở đâu.”

Vương Truyện Học suy nghĩ một lát: “Trong số những nhà tài trợ của chúng ta có người tên vậy, tôi nhớ hình như là Hứa Nhữ hay Hứa Như gì đó, nghe cũng na ná nhau.”

“Thảo nào, tôi chỉ nhớ rõ Bùi Minh Sinh, vì hắn ta trả tiền chúng ta vừa nhiều lại còn rất thoải mái.”

“Dù sao thì cũng không thể là cậu nhóc này, nhìn nó mới bao nhiêu tuổi chứ, không lẽ còn có tiền để tài trợ cho chúng ta?”

“Biết vậy nhưng cậu không thấy thật trùng hợp sao?” Thạch Trung Chu nói xong quay sang nhìn cậu thanh niên kia, trông rất trẻ, chắc mới học đến đại học.

16. Chương 16

Bão cát diễn ra trong vài giờ, bên trong căn phòng trú ẩn càng trở nên tối hơn.

Ngôn Tiêu ngồi trên giường, cô thấy hơi đói nhưng cổ họng vẫn còn cảm giác khó chịu. Sau khi hút vài hơi thuốc, cô cũng không còn khẩu vị gì nữa, chỉ đơn giản là bụng dạ sôi lên vì đói.

Từ này đến giờ Quan Dực vẫn đứng ở cửa, không có đi qua. Nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng chừng như anh là bức tượng, đứng lâu như vậy nhưng người vẫn thẳng tắp.

Đúng lúc này ngoài cửa đột nhiên có tiếng động.

Cửa làm bằng gỗ dường như có gì đẩy vào, một tiếng rồi hai tiếng dùng sức đập vào, phát ra âm thanh bang bang trầm thấp.

Ngôn Tiêu cảnh giác ngồi thẳng người, nhìn sang Quan Dực: “Thứ gì thế?”

Giọng nói của cô hạ thấp, căng như một sợi dây. Trong nháy mắt chuyển từ bộ dáng lười biếng không tập trung sang tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng. Quan Dực lần đầu nhìn thấy cô như vậy, không trực tiếp trả lời: “Cô cảm thấy đó là thứ gì?”

Ngôn Tiêu nhíu mày. Nơi đây là Tây Bắc, trời sắp tối, có thể là cái gì?

Sói?

Không đúng. Giờ đang là bão cát, làm sao có thể xuất hiện sói. Ngôn Tiêu kịp phản ứng, híp mắt nhìn anh: “Quan đội trưởng.”

Ba chữ này cơ hồ được nhấn mạnh từng từ từng từ một.

“Hả?” Tay Quan Được chạm vào then cửa, nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt anh không có bất cứ một biểu cảm gì.

Ngôn Tiêu muốn nói “Con mẹ nó anh dám chơi tôi à”. Nhưng khi thấy bộ dạng của anh như vậy thì không muốn nói nữa.

Quan Được xoay người lại mở cửa.

Một ông lão xông vào, trên đầu quấn một chiếc khăn trắng, trên mặt đeo một miếng gạc thấm nước, cát bụi dính đầy người. Ông không nhìn xung quanh mà nhanh chóng đóng cửa lại, giơ tay kéo miếng gạc trên mặt xuống: “Quan đội trưởng?”

Quan Được duỗi tay đỡ ông: “Bác Lộ.”

Ông lão lau mặt, nhìn anh: “Lâu rồi không gặp cậu, thế nào mà lại đến chỗ tôi thế?” “Cháu đi ngang qua, gặp phải bão cát nên vào đây tránh.”

“Trí nhớ cậu tốt thật đấy, mới đến có một lần mà vẫn nhớ đường.”

“Làm sao so với bác được, đất Tây Bắc này có chỗ nào bác không biết?”

Bác Lộ nhếch miệng cười, khuôn mặt hiện lên những nếp nhăn. Ông quay đầu lại thấy Ngôn Tiêu:

“Cậu đưa đến à?”

Quan Được gật đầu: “Vâng, là đồng đội.”

“À, đồng đội...” Bác Lộ lẩm bẩm lặp lại. Ông lấy túi vải sau lưng xuống, giũ bụi bặm bám trên người.

Ngôn Tiêu khoanh tay ngồi nhìn, không biết có phải do ảo giác hay không mà cô thấy lời ông cụ nói “Đồng đội” vừa rồi có ý tứ khác.

Trong nhà có thêm hai người dường như cũng không ảnh hưởng gì đến ông cụ. Ông không nói nhiều, chỉ đi đến bên lò châm than, từ trong túi vải lấy ra một bao bột mì cùng bảy tám cái túi nhỏ giống như gia vị.

Thoạt nhìn có lẽ là chuẩn bị nấu ăn.

Quan Được giúp ông mặc dù không có ý định ở lại ăn cơm. Anh có vẻ như quen thuộc với thái độ

này của ông cụ. Khi đi đến cửa anh quay lại nhìn Ngôn Tiêu: “Tôi ra ngoài kiểm tra xem có thể đi được chưa.”

Ngôn Tiêu không trả lời, nhìn anh mở cửa ra ngoài. Cô từ trên giường đứng dậy, tay sờ sờ túi quần nhưng không tìm thấy gì. Cô cảm áo da của Quan Được, tìm thấy tiền. Có lẽ là tiền thừa lúc trưa anh mua thuốc lá, tiện tay nên nhét ở trong túi. Bên trong có 200 tệ. Ngôn Tiêu mượn trước số tiền này. Cô đi đến bên cạnh bác Lộ, đặt tiền trên chiếc bàn nhỏ cạnh bếp.

Bác Lộ đang ngồi trông lửa, thấy cô đặt tiền lên thì ngửa đầu nhìn cô: “Làm sao?” “Lúc bọn cháu đến đập hư cửa, lại còn dùng nước của bác. Đây là tiền đền bù ạ.”

Từ lúc ông về đến giờ đều có thái độ không nhiệt tình. Ngôn Tiêu để ý thấy, có lẽ ông khó chịu khi hai người tự tiện xông vào.

Bác Lộ không từ chối, duỗi tay cầm tiền đút vào trong túi. Ông ngẩng đầu nhìn Ngôn Tiêu, nghiêng đầu nhìn thấy trên cổ cô có miếng băng: “Ồ, bị thương à?”

Ông chống đầu gối đứng lên, từ trong túi vải to lấy một thứ ra cho vào trong bát, sau đó lấy phích nước sôi đang đặt trên bếp đổ vào, một mùi thơm lan tỏa khắp phòng.

“Này, ăn đi.” Ông đẩy cái bát về phía Ngôn Tiêu, sau đó đưa cho cô một cái thìa.

Ngôn Tiêu cầm thìa ngồi xuống, trong bụng thầm nghĩ: “Có tiền thật có thể xui khiến cả ma quỷ.” Cho đồ ăn vào miệng mới phát hiện ra thứ ông đổ nước sôi vào là cơm rang. Cô quả thực đang rất

đôi nên một lát đã hết nửa bát.

“Cũng lâu rồi mới có một trận bão cát lớn như vậy. Năm ngoái lúc dẫn đường cho Quan đội trưởng các cô cũng đã gặp một lần, nhưng lần đó là ở sa mạc Gobi*. Còn bây giờ thì xuất hiện ngay cả trên đất bằng.” Bác Lộ thì thảo kể chuyện.

*Sa mạc Gobi là hoang mạc lớn nhất tại Châu Á, trải rộng trên một phần khu vực Bắc - Tây Bắc Trung Quốc và Nam Mông Cổ.

Ngôn Tiêu bỏ thìa xuống: “Dẫn đường ạ?”

“Ừ. Năm ngoái lúc cậu ấy tìm đường đến cổ mộ có mời tôi dẫn đường. Tôi dẫn cậu ta đến nơi đó. À, Có lẽ giờ phải là đội khảo cổ của các cô rồi.”

Không ngạc nhiên khi Quan Dực nói ông thông thuộc mọi nơi ở Tây Bắc.

Ngôn Tiêu cũng đến giờ mới biết đội khảo đang khai quật một ngôi mộ. Cô suy nghĩ một chút:

“Ngôi mộ đó là do một mình anh ấy tìm thấy?”

“Đương nhiên là do một mình cậu ấy tìm thấy, khi đó chỉ có mình cậu ấy đến tìm tôi.”

Ngôn Tiêu có chút ngạc nhiên, anh có thể tự tìm thấy một ngôi cổ mộ? Rồi lại một mình tự thành lập ra đội khảo cổ này, thật sự khiến người ta không nghĩ tới.

“Cái cậu Quan này...” Bác Lộ quay đầu sang nhìn cô, cười hề hề không ngừng, rồi giơ tay dựng ngón cái lên.

Ngôn Tiêu không hiểu ông cụ đang khen Quan Dực cái gì. Ông cụ khiến người khác cảm thấy rất kỳ quái.

Bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt âm thanh lách ca lách cách, giống như một trận gió thổi qua cuốn theo các thứ va chạm với đất đập vào tường.

Bác Lộ nói: “Gió thổi qua cuốn theo cát”

Ngôn Tiêu cảm ơn bát cơm của ông, sau đó đi ra mở cửa.

Lúc này trời đã tối, Ngôn Tiêu nheo mắt, ngẩng đầu nhìn. Trong không khí chỉ toàn bụi bặm, trời và đất như thể nối liền nhau. Trong đồng hồ ồn ã là một màu vàng thẫm mờ mờ.

Cô khoác chiếc áo da của Quan Dực, kéo cổ áo che lấy mặt, cúi thấp đầu đi về phía trước.

Căn phòng nằm ở địa hình thấp nên phải đi một lúc mới lên đến mặt đường, phía đằng sau là một cánh rừng rộng lớn. Ngôn Tiêu vừa đi vừa đoán rằng khi còn công tác Bác Lộ là cán bộ bảo vệ rừng.

Gió đã giảm, nhưng khắp nơi đâu đâu cũng bị bao phủ bởi cát, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng bị thổi tung lên bám hết vào người. Ngôn Tiêu che lại mũi miệng, từng bước đi trên đường. Cô không thấy xe ở đâu, mặt đường bị cát bao phủ, chỗ xe đậu có một vệt kéo dài.

Ngôn Tiêu lần theo dấu vết đó, cuối cùng cũng thấy được chiếc xe. Chiếc xe hộp của cô dù sao cũng chỉ là một xe thể thao nhỏ gọn, cường độ gió lớn như vậy nên bị đẩy bằng qua đường, thân xe bị nghiêng, một nửa ở trên mặt đường, nửa còn lại bị mất kẹt trong rãnh, có vẻ như sẽ bị lật đổ bất cứ lúc nào.

Quan Dực lúc này đứng sau xe, đang cúi đầu, trong màn đêm chỉ thấy được đỉnh đầu đen như mực. Khi đến gần thì thấy anh đang một tay che miệng, một tay đang kích lửa. Cát từ trên thân xe chảy xuống, âm thanh xào xạc vang lên.

Ngôn Tiêu đi vòng qua, nghiêng vào trong ghế lái kiểm tra, chân bước hụt vào cát ngã xuống, đầu gối bị đập vào đá đau đến nhức nhối.

Vừa định đứng lên thì có một bàn tay đưa đến, cầm cánh tay cô kéo lên. Thân hình người đàn ông cao lớn đứng trước mặt cô. Giọng nói anh trong gió càng trở nên trầm thấp hơn: “Cô không biết kêu lên sao?”

Ngôn Tiêu chưa kịp phản ứng: “Cái gì?”

“Bị ngã mà cũng không biết đường kêu lên?” Quan Dực vẫn nắm cánh tay cô, đẩy cô sang bên cạnh.

Chỗ cô đứng vừa rồi có hơi nguy hiểm, trời tối cát lại nhiều nên tầm nhìn không rõ. Quan Được vừa rồi định mở cửa xe, nếu không chú ý khi mở cửa sẽ đụng trúng đầu cô.

Ngôn Tiêu không biết chuyện này, cô nhìn chăm chăm Quan Được đang mở cửa, cúi đầu vào xe làm lộ ra vòng eo. Cô nheo mắt, chống cằm tựa trên thân xe, đột nhiên mở miệng kêu một tiếng: “À~”

m thanh không cao không thấp, hòa cùng tiếng gió vang vào trong xe. Tựa như cát, lướt qua vành tai vuốt ve một cách ái muội.

Quan Được từ xe đi ra, đứng thẳng người. Thân hình anh trong gió như một cây cung được kéo căng.

Anh nhìn về phía Ngôn Tiêu nhưng ánh mắt không rơi trên mặt cô.

“Cô có ý gì?” Qua thật lâu anh mới lạnh lùng hỏi một câu.

Ngôn Tiêu ôm cánh tay: “Không phải anh muốn tôi kêu lên sao?” Quan Được cười lạnh một tiếng: “Tôi bảo cô kêu lên như thế à?” “Vậy phải kêu như thế nào, hay anh dạy tôi đi?” Quan Được trầm mặc không nói gì.

Gió xung quanh nhỏ dần, trên con đường tối tăm không một bóng người, một tiếng động dù là nhỏ nhất cũng không có, tựa như đây là một thế giới hoàn toàn khác.

Ngôn Tiêu nhìn Quan Được. Khi im lặng ở anh toát ra một loại khí thế bức người, người khác hoàn toàn không thể đoán ra được anh đang nghĩ gì.

Quan Được xoay người, cúi đầu vào trong xe, đèn pha đột nhiên sáng lên. Trước mắt bỗng xuất hiện luồng sáng cực mạnh, nhất thời Ngôn Tiêu không thể thích ứng, cô đưa tay lên che mắt.

Quan Được ra khỏi xe, cầm tay đẩy cô vào ngồi trong xe, trầm giọng nói: “Cô lái xe, tôi ở sau đây.”

Cửa xe bị đập mạnh, sau đó anh vòng ra phía đuôi xe.

Ngôn Tiêu ngồi trong xe, một tay cầm bánh lái, nghiêng người dùng tay kia cho chìa vào ổ khởi động xe. m thanh khởi động xe vang lên kéo hai người trở lại thực tại.

Khi đạp chân ga, bánh xe bị trượt trong cát, nhiều lần có cảm giác như xe chuẩn bị lật nhưng Ngôn Tiêu vẫn ngồi rất vững. Tuy nhiên sau nhiều lần cố gắng cuối cùng cũng khiến cô tức điên, cô cắn răng

đạp mạnh chân ga, bẻ tay lái sang bên phải.

Cô nhìn vào kính chiếu hậu, ánh đèn xe chỉ chiếu lên một cánh tay Quan Được. Tay áo anh xắn lên, cánh tay dùng lực đẩy xe khiến bắp tay bị kéo căng.

Cô vô thức cắn môi, dùng sức nhấn mạnh chân ga, cuối cùng xe cũng gian nan thoát khỏi khe rãnh, chiếc xe theo đà vọt lên phía trước một đoạn mới dừng lại.

Thật lạ, lúc này vầng trăng xuất hiện trên bầu trời, mặc dù vẫn chỉ là một cái bóng mờ mờ mông lung.

Quan Được đi về phía ghế lái. Ngôn Tiêu chủ động dịch sang ghế lái phụ. Cô không thông thạo đường nơi này, không cần phải thể hiện.

Cô ngồi trên ghế, tìm trong túi lấy ra ví tiền, rút hai trăm đồng ra nhét vào túi áo da của Quan Được.

Quan Được vừa lên xe thì nhìn thấy hành động này của cô: “Làm gì thế?”

“Trả anh tiền.”

“Tiền gì?”

“Tiền trả bác Lộ.”

Quan Được liền hiểu ý cô: “Không cần, Trước đây tôi đã trả đầy đủ cho bác ấy rồi.” “Trước đây? Lúc bác ấy dẫn đường cho anh hả?”

Tay đang mở khóa xe của anh khựng lại: “Bác ấy nói với cô?” “Nói rồi.”

“Còn nói gì nữa?”

Ngôn Tiêu suy nghĩ trong giây lát, hỏi ngược lại: “Thế nào, bác ấy phải nói gì với tôi?” Quan Được không trả lời, quay đầu tập trung lái xe.

17. Chương 17

Trở lại tuyến đường chính mới chứng kiến rõ ràng vết tích do cơn bão để lại. Cát phủ kín mặt đường, cây cối gãy đổ rạp khắp nơi, ánh trăng sáng mờ chiếu xuống tạo thành một cảnh tượng u ám và đổ nát.

Xe đi trên con đường thế này nhất định không thể lái nhanh nhưng Quan Được lại không giảm tốc độ, thậm chí còn đi rất thuận lợi. Ngoại trừ thỉnh thoảng va đập bên ngoài thì hầu hết thời gian chạy ổn định.

Ngôn Tiêu vốn bị thương ở đầu, đến khi lên xe liền cảm thấy rất mệt mỏi, không bao lâu sau đã ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh lại, ngoài trời yên tĩnh bất ngờ. Cô nhìn về phía ánh đèn xe, trong một khoảnh khắc đầu óc bỗng trở nên trống rỗng. Cô quay đầu lại nhìn thấy gương mặt nghiêng góc cạnh của người đàn ông. Lúc này cô mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng đã ẩn mình, không thể nhìn thấy được đường, chỉ có những dãy núi trùng điệp giống như rừng mực phác họa nên, tối đen nổi thành một mảnh.

Không có nhà cửa, không có cây cối, cũng không có sinh khí. Nơi đây hẳn là một khu đất bỏ hoang. Sau khoảng hai giờ đi trên đường cái, Quan Được bẻ tay lái chuyển hướng sang một con đường khác. Tốc độ xe chậm lại, vì con đường này khá gồ ghề nên ngồi trên xe rất tròng trành, có thể cảm

nhận được phía dưới lớp xe toàn là đá và cát.

Ngôn Tiêu rất khó chịu, nhíu mày nhìn ra ngoài cửa xe, giọng đột nhiên trầm xuống: “Cái đó là gì?”

Quan Được nhìn theo ánh mắt cô. Phía xa xa là một mảnh tối đen bên sườn ruộng, có ánh lửa bùng lên.

Anh tắt đèn, cho xe dừng lại, cảm giác tròng trành này giờ cũng dừng theo. Ngôn Tiêu nheo hai mắt nhìn kỹ, trong bóng tối ánh lửa kia càng trở nên rõ ràng.

Ngay sau đó ánh lửa liền tắt ngúm.

Quan Được hạ cửa xe xuống, gió theo đó thổi vào mang theo những âm thanh nhỏ vụn.

Không bao lâu sau, âm thanh đó dần trở nên rõ ràng. Ngón tay Quan Được đặt lên bánh lái, bật sáng đèn xe. Luồn sáng đột ngột soi rõ hai bóng người phía trước. Một người đứng trước, một người đứng sau, cả hai đều đang lăm lăm chiếc xẻng trong tay, hai mắt mở to, toàn thân căng cứng như bị đóng đinh.

Ngôn Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Bóng người phía trước động đậy: “Ngôn Tỷ! Quan đội! Hù chết bọn em!”

Là Thạch Trung Chu, cậu ta vừa nói vừa hạ chiếc xẻng trên tay xuống.

Quan Được mở cửa xuống xe: “Hai người đến đây lúc nào?”

“Cũng vừa đến được được một lúc. Chỗ này không có tín hiệu, bọn em sợ hai người liên lạc không được nên dừng ở đây chờ. Anh có muốn đi luôn không?”

Quan Được suy nghĩ một chút: “Không đi, nghỉ ngơi một lát hồi sức, chờ đến rạng sáng rồi đi.” Lúc Ngôn Tiêu xuống xe thì Vương Truyền Học đã đứng ở phía trước dẫn đường. Cô đi theo cậu ta

đến chỗ có ánh lửa cô trông thấy khi nãy. Đó là một đống ruộng, vừa vịn tránh được gió.

Vương Truyền Học đem mỗi lửa châm lên. Ngôn Tiêu giờ mới phát hiện bọn họ vừa rồi giấu lửa đi. Một chiếc nồi được treo trên một thanh sắt đặt trên lửa, trong nồi nước đang sôi sùng sục, tỏa ra hương vị của mì tôm.

“Mấy người còn có cả thứ đồ này nữa à.” Cô ngồi xuống bên cạnh.

“Ngôn tỷ chưa nghe nói qua sao? Người làm khảo cổ đều là chuyên gia sống ngoài trời, nên trên đường bọn em mới mua nhiều đồ như vậy.” Vương Truyền Học vừa nói vừa đưa cho cô một tô mì.

Ngôn Tiêu phẩy tay. Lúc ở chỗ Bác Lộ cô đã ăn qua một chút nên hiện giờ không đói.

Vương Truyền Học đưa tô mì đó cho Quan Dực. Anh nhận lấy, ra xa ngồi ăn, cách chỗ Ngôn Tiêu khoảng năm sáu mét. Anh ngồi ngược gió, hơi nóng từ bát mì bốc lên, bị gió thổi tạo thành những làn khói.

Thạch Trung Chu ôm túi ngủ từ trên xe xuống, có tất cả 4 màu: đỏ, vàng, xanh, đen. Vương Truyền Học dùng đèn điện thoại soi lên, sau đó cầm túi màu vàng đi: “Cái này là của tôi, không được phép cầm nhầm.”

Thạch Trung Chu chọn cái màu xanh, đưa cái màu đen cho Quan Dực. Cuối cùng đưa túi màu đỏ cho Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu nhận lấy, nhìn một lát rồi để xuống cạnh chân.

Sườn ruộng dốc như một cánh tránh gió an toàn. Lúc này mọi người đã dùng xong bữa tối. Thạch Trung Chu trải túi ngủ ra đất: “Thật sự là màn trời chiếu đất, tôi vì sự nghiệp khảo cổ học mà dâng hiến cả tuổi xuân, thật là tự hào quá cơ.”

Vương Truyền Học ở một bên cau mày nhìn cậu ta: “Tuổi thanh xuân của cậu thì đáng mấy xu, sự nghiệp khảo cổ cũng không cần cậu đâu.”

Hai người âm ỉ cãi nhau khiến khoảng đất trống trải hẻo lánh này cũng trở nên có sinh khí hơn. Ngôn Tiêu lấy thuốc ra, đưa đến đồng lửa làm mỗi châm, đi ra xa một chút, ngồi xổm xuống từ từ hút.

Vừa rồi trên xe mệt mỗi ngủ thiếp đi nên hiện giờ cô không buồn ngủ lắm. Hút xong điếu thuốc, quay đầu lại thấy Quan Dực lấy túi ngủ đến bên cạnh Thạch Trung Chu.

Ngôn Tiêu dụi điếu thuốc dưới chân, đứng lên về hướng đó.

Bên cạnh Quan Dực bỗng có một cái bóng lướt qua, quay đầu liền thấy Ngôn Tiêu cầm túi ngủ nằm xuống bên cạnh anh.

Anh định nằm ở phía ngoài, hiện giờ là cô nằm ngoài cùng. Thấy anh định chuyển chỗ, Ngôn Tiêu nói: “Tôi không quen nằm giữa, cứ để vậy đi.”

Quan Dực không nói gì, xoay lại nằm xuống.

Vương Truyền Học ở đầu kia thở dài: “Ngôn tỷ, thật đáng tiếc. Nếu trời đẹp thì có thể trông thấy bầu trời đầy sao. Sao ở Tây Bắc bọn em là đỉnh nhất. Đáng tiếc chị không được nhìn thấy cảnh đó.”

Ngôn Tiêu nói: “Ngắm sao hử, ở đâu chẳng như nhau, thế nào mà gọi là đỉnh nhất?”

“Không hề giống nhau, nằm trên mảnh đất Tây Bắc ngắm sao sẽ có một cảm giác thế sự xoay vần, mặc kệ lịch sử có biến đổi, những ngôi sao kia vẫn sẽ là chính nó, vàng trắng kia vẫn sẽ tỏa sáng như vậy.”

“Tôi còn tưởng cậu còn định thêm câu ”Vẫn là những ngọn núi kia” đấy.” Thạch Trung Chu đá đểu cậu ta.

Ngôn Tiêu bật cười: “Cậu cũng rất cảm tính nhỉ.”

Vương Truyền Học cười hề hề: “Phải trách cơn bão cát kia ấy, chao ôi, mấy người nói xem thời cổ đại có bão cát không?”

Không có ai tiếp lời, dường như không ai trả lời câu hỏi này.

Yên tĩnh một lúc, Ngôn Tiêu nói: “Có, rất nhiều ghi chép trong lịch sử có nói đến. Khi nhà ngoại Hán Thành Đế(1) lộng quyền, ở Tây Bắc mây mù đỏ vàng khắp tứ phía. Đại thần mượn hiện tượng này nói rằng

thượng đế đang nổi giận. Hoàng cữu bị dọa sợ lập tức xin thoái vị. Thực ra đó là hiện tượng bão cát. Thời gian Tần Huệ Đế(2) ở Cam Túc(3) cũng từng trải qua bão cát một lần, nhưng nổi tiếng nhất là lần Lưu Bang(4) bị Hạng Vũ(5) vây hãm. Sử ký viết rằng gió lớn bắt đầu từ Tây Bắc, tốc nhà

gậy cây, đất cát bị thổi tung, sở quân đại loạn, chính vì vậy Lưu Bang mới có thể thoát khỏi vòng vây. Về sau mới viết ra câu thơ “Đại phong khởi hề, vân phi dương”(6) trừ danh đó.”

(1) Hán Thành Đế: Hoàng đế thứ 12 của nhà Tây Hán, ông bị xem là vị hôn quân ham mê tử sắc không quản việc triều chính, để quyền lực rơi vào tay dòng họ của mẹ mình.

(2) Tần Huệ Đế: vị Hoàng đế thứ 2 của nhà Tây Tần.

(3) Cam Túc: một tỉnh nằm ở phía tây bắc Trung Quốc.

(4) Lưu Bang: Hán Cao Tổ - vị Hoàng đế khai quốc của triều nhà Hán.

(5) Hạng Vũ: một vị tướng quân nổi tiếng, người có công trong việc lật đổ nhà Tần và tranh chấp thiên hạ với Hán Cao Tổ Lưu Bang đầu thời nhà Hán.

(6) Trích từ bài thơ “Đại Phong Ca” của Lưu Bang.

Nếu không phải nơi này không có sóng điện thoại, Vương Truyện Học còn nghi ngờ cô lên mạng tra cứu: “Ngôn tử, Mấy chuyện này mà chị cũng nhớ sao?”

“Xem nhiều nên nhớ thôi.”

Thạch Trung Chu cũng giật mình: “Thế thì phải xem bao nhiêu. Ngôn tử, không phải chị từ nhỏ đã ngâm trong lịch sử lớn lên đầy chữ. Hèn chi mới trẻ tuổi vậy mà đã là chuyên gia giám định rồi.”

Ngôn Tiêu cười cười, quay mặt đi. Trong màn đêm trông thấy khuôn mặt Quan Dực đang quay về hướng cô, không rõ anh đang nhìn cô hay đã ngủ rồi.

Dần dần Vương Truyện Học và Thạch Trung Chu cũng đều không lên tiếng nữa, một lúc sau tiếng gáy của bọn họ vang lên.

Ngôn Tiêu trở mình, chui ra khỏi túi ngủ, rón rén đi ra xa. Cô muốn đi vệ sinh, suốt dọc đường vì không có nhà vệ sinh nên phải nhịn rất lâu.

Đi một mạch qua chỗ đậu xe, thân xe che khuất chỗ ba người kia đang nằm. Cô tìm một nơi hẻo lánh, cởi quần, ngồi xổm xuống.

Gió lớn vun vút thổi qua. Trong màn đêm, âm thanh đó tại khu đất hoang vu này có chút dọa người. Nhanh chóng giải quyết xong, Ngôn Tiêu quay trở lại. Vừa mới đi vòng qua xe thì bắt gặp một bóng người đen sì. Cô sợ hết hồn, cho đến khi thấy rõ bóng dáng người đó mới thả lỏng. “Anh đến khi

nào?”

Quan Dực cứ động một cái: “Vừa mới đến.” Anh đi theo cô đến đây, đoán được cô muốn làm gì nên dừng lại: “Lần sau đi đâu, yêu cầu cô nói trước một tiếng. Đừng có đơn phương hành động.”

“Thế nào, lo lắng cho tôi?”

“Bảo đảm an toàn cho đội viên là trách nhiệm của đội trưởng.”

Ngôn Tiêu “A” thật dài một tiếng. Cô tiến đến, kiễ chân ghé sát vào tai anh: “Cho nên tôi là trách nhiệm của anh?”

Quan Dực đã quen với cái thói bất cứ lúc nào cũng giả trò trên trọc của cô, anh đứng không nhúc nhích. Ngôn Tiêu lùi lại, đi ra phía sau mở cốp xe: “Bây giờ tôi xin phép anh, tôi muốn thay quần áo.”

“Nhất định phải thay?”

“Không thay đồ tôi khó chịu.”

Quan Được dứt một tay vào túi, nhìn cô cầm quần áo chui vào xe. Trong lúc đứng chờ, ánh mắt anh vô tình quét qua, chợt lóe sáng lên, là bóng lưng của người phụ nữ, phần còn lại bị màn đêm bao phủ không thấy được. Chỉ có một mảng trắng mờ mờ, một đoạn cánh tay duỗi dài trên cửa sổ xe, trắng nõn tựa ngọc sen.

Anh quay lưng lại nhìn về phía những ngọn núi phía xa. Gió dường như lớn hơn, thậm chí còn nghe được thấy tiếng rít gào.

Sau một lát, một bàn tay vỗ lên vai anh. Ngôn Tiêu đưa trả lại anh chiếc áo da: “Xong rồi.” Quan Được cầm lấy áo, quay trở về.

Ngôn Tiêu đi bên cạnh. Anh để ý thấy cô đã thay một chiếc sơ mi ôm lấy ngực và eo. Trong bóng đêm, những đường cong trên cơ thể cô càng được phác họa rõ nét. Một làn gió lùa đến làm mái tóc cô tung bay, bước chân cô nhẹ nhàng như một chú mèo.

Không còn mặc áo da trên người, gió đêm khiến cô thấy hơi lạnh. Ngôn Tiêu lấy tay ôm người, cúi xuống chui vào trong túi ngủ.

Lúc Quan Được nằm xuống, nghĩ rằng Ngôn Tiêu đã ngủ. Vừa mới nhắm mắt thì nghe cô nói: “Cái này của ai?”

Anh mở mắt ra: “Cái gì của ai?”

Ngôn Tiêu kéo kéo túi ngủ: “Cái này, là của ai?”

“Của đội.”

“Tôi biết, nhưng ba người mỗi người một cái rồi, vậy cái này nhất định là của người khác?” Trong bóng tối, khuôn mặt cô lộ ra một nửa, ánh mắt tỉnh mạch: “Tôi cảm thấy là của phụ nữ.”

Quan Được trầm giọng xuống: “Cô cảm thấy?”

“Trực giác của phụ nữ.”

“Trong đội có thành viên nữ có gì kỳ lạ sao?”

“Không kỳ lạ, tôi cũng là thành viên nữ.”

“Cô...” Quan Được muốn nói rằng cô không giống. Vừa mở miệng nói rồi lại thôi.

“Tôi làm sao?” Ngôn Tiêu truy hỏi.

Hai người nằm rất gần, hơi thở phả vào mặt nhau, như sợi lông vũ nhẹ nhàng vuốt ve.

Tách một tiếng, Quan Được kéo khóa túi ngủ lên, anh lạnh lùng nói qua kẽ răng ba chữ: “Không có gì.”

Ngôn Tiêu nhìn anh, cả người anh chìm trong bóng đêm, có thể cảm nhận được trên người đàn ông kia có một loại hơi thở đơn độc, hùng hực, nhưng cường ngạnh.

Anh trở mình, quay lưng về phía cô.

18. Chương 18

Đến sáng, Ngôn Tiêu vì lạnh quá nên tỉnh dậy.

Vừa chui ra khỏi túi ngủ, cô thấy bên cạnh có một bàn chải đánh răng mới, một chiếc khăn mặt, hai chai nước khoáng và một túi bánh mì.

Cô ngồi dậy, chà sát cánh tay, liếc nhìn xung quanh, ba người đàn ông kia đã dậy hết rồi. Thạch Trung Chu ở chỗ đậu xe vẫy tay với cô: “Ngôn tử, bọn em chờ chị.”

Khi còn ở Thượng Hải, Ngôn Tiêu cũng là người rất coi trọng chất lượng cuộc sống. Cuộc sống dù bận rộn nhưng rất tỉ mỉ. Bây giờ ở một nơi thế này, dù có muốn chất lượng thì cũng thế chất lượng nổi. Ba người đàn ông đang đứng đó chờ cô, nói đến “chất lượng” thì quả là già mồm.

Ngôn Tiêu đứng dậy, nhanh chóng rửa mặt cơm nước, tổng cộng mất khoảng mười phút.

Quan Duyệt đứng sau một thân cây, lấy hành lý của Ngôn Tiêu đưa cho Vương Truyện Học. Vương Truyện Học nhận đồ, mang để vào chiếc việt dã.

Ngôn Tiêu đi đến nhìn thấy: “Làm gì thế?”

Quan Duyệt: “Cẩn tắc vô ưu.”

Ngôn Tiêu không hiểu ý anh.

Quan Duyệt chỉ vào xe cô: “Xe cô gầm quá thấp, không biết đi được trên loại đường này bao lâu, có thể phải đổi xe bất cứ lúc nào.”

Đây là lý do lúc còn ở Tây An kêu cô đi cùng.

Ngôn Tiêu không nói gì, cô không có kinh nghiệm chạy xe trên địa hình thế này. Đây là địa bàn của anh, chỉ có thể nghe theo anh.

Thời điểm bọn họ lên đường thì gió đã ngừng, bầu trời vẫn còn âm u nhưng bụi bẩn trong không khí đã giảm nhiều. Tầm nhìn rất xa, xung quanh đều là cát đá và đất, xa xa là một mảnh sa mạc mù mịt.

Chạy việt dã trong điều kiện thế này như cá gặp nước, xe của Ngôn Tiêu quả thực không thể dùng. Chạy đường trường thì con xe này nhẹ nhàng như một con rồng, nhưng với loại đường này liền biến thành giun, hoàn toàn bị bỏ lại phía sau.

Lái xe hơn 2 giờ, cảm giác như dài cả thế kỷ. Vào dần bên trong khu đất, hai bên đường là gò đất phong hóa, đường hẹp dần, sỏi đá rải rác, càng ngày càng khó đi.

Dưới gầm xe bắt đầu phát ra những tiếng kêu ken két.

Ngôn Tiêu cảm thấy có gì không ổn. Chiếc xe đột nhiên rung lên, tắt máy.

Quan Duyệt đẩy cửa đi xuống, đi vòng quanh xe, sau đó đi lên phía trước kiểm tra, tắt cả đèn báo hỏng. Anh kéo Ngôn Tiêu sang cửa xe bên này: “Xuống đi.”

Chiếc việt dã chạy phía trước cũng dừng lại, Thạch Trung Chu và Vương Truyện Học cùng nhau đi qua bên này.

“Tiếc thật, đây là đoạn khó đi nhất, chỉ cần qua được đoạn này là sẽ về đến đội.” Quan Duyệt đập cửa xe lại: “Được rồi, đổi xe đi.”

Ngôn Tiêu đi theo bọn họ lên chiếc việt dã. Vừa đi được mấy bước, phía trước đột nhiên khói bụi mù mịt, một chiếc xe dọc theo con đường hẹp lao đến, phanh một tiếng két...

Là một chiếc jeep màu xanh quân đội, chắc chắn và mạnh mẽ. Xe vừa dừng, cửa xe mở ra, bốn năm gã đàn ông từ bên trong nhảy ra.

Ngôn Tiêu chưa kịp nhìn rõ liền bị Quan Duyệt đẩy ra phía sau. Vương Truyện Học và Thạch Trung Chu một trái một phải che chắn cho cô.

Trận chiến này rõ ràng không cân sức.

Hai gã vây quanh chiếc việt dã nhìn ngó, quay đầu lại gọi: “Đỉnh ca, là đội khảo cổ.”

Gã đàn ông được kêu là Đỉnh ca từ phía sau đi lên, trên người mặc một chiếc áo gió, mắt xích, trên mặt có một vết sẹo, mở miệng hỏi: “Thằng đứng đầu đâu?”

Quan Duyệt bước lên.

Đình ca nhìn anh từ trên xuống dưới: “Mày là thằng họ Quan hả. Không nói nhiều, bọn tao ở đây đợi mày hai ngày rồi, vũ trang đầy đủ. Đừng có tính chuyện phản kháng, khôn hồn thì thành thật giao đồ ra.”

Quan Được nói: “Đồ gì?”

“Con mẹ mày còn vờ vịt, là đồ mày cướp từ tay Chu ca.”

Thạch Trung Chu đứng đó liền chửi “Fuck”. Đúng là nực cười, đi ăn trộm còn không biết xấu hổ đòi về. Chu Mâu thực sự khiến cậu ta mở mang đầu óc.

Gã họ Đinh nghe được, tưởng cậu ta mắng mình, trừng mắt giận giữ, quay đầu nháy mắt với đàn em.

Hai gã đàn tóm lấy Thạch Trung Chu. Quan Được giơ chân đạp vào một tên, sau đó trở tay vặn cổ một gã khác. Lúc ngẩng đầu lên, sắc mặt hung hãn: “Đồ của đội khảo cổ mà bọn mày cũng dám cướp?” Đinh ca nghiêm mặt, vung tay lên, mấy tên đằng sau chui vào xe Jeep, lúc đi ra mỗi tên cầm một cây mã tấu dài nửa mét.

“Người anh em, tao biết mày đánh nhau rất giỏi. Chu ca có nói qua. Nhưng tao cũng nói rồi, bọn tao có chuẩn bị. Nếu thật sự động thủ, bản thân mày có thể không xảy ra chuyện gì, nhưng mấy người đằng sau...” Gã ta kiễng chân, rướn cổ lên liếc đến chỗ Ngôn Tiêu: “Ồ, còn có phụ nữ, cứ nghĩ cho kỹ đi.”

Quan Được sắc mặt âm trầm, không nói một lời.

Đình ca cho rằng anh thỏa hiệp, vỗ vỗ tay: “Lục soát xe bọn họ đi.”

Hai tên đàn em nghe theo trèo lên chiếc việt dã tìm một lượt trên dưới nhưng không tìm thấy gì, tay không xuống xe.

Đình ca cau mày, chỉ tay vào chiếc xe đỏ: “Lục chiếc xe kia.”

Hai tên kia đi về hướng chiếc xe, gã họ Đinh đột nhiên nhìn về phía Ngôn Tiêu, thấy cô tay đang ôm chặt ba lô, hần lập tức đổi ý: “Khoan đã, lục soát ba lô của cô ta trước.”

Quan Được tay nắm lại, mắt nhìn chằm chằm hai tên đang đến gần. Đột nhiên có một bàn tay nắm tay anh, quay đầu nhìn lại, Ngôn Tiêu liếc mắt nhìn anh một cái.

Hai tên đó tiến đến vẫn rất dè chừng Quan Được, giật nhanh cái túi trên tay Ngôn Tiêu, lùi lại thật xa.

Ngôn Tiêu nói: “Về mặt đạo đức mà nói, muốn gì thì tìm cái đó, đồ riêng của tôi mấy người đừng có mà động vào.”

Họ Đinh nghe được lời này, cười cười: “Người phụ nữ này cũng biết đạo lý lắm, bọn mày nghe rồi đấy, đừng có động vào đồ của cô ta.”

Hai tên đàn em vờ vịt nghe theo. Lúc mở túi ra thấy một gói băng vệ sinh phụ nữ thì bĩ ổi cười, tìm không sót cái gì, chỉ thiếu mỗi bước xé tung mọi thứ. Tìm một hồi vẫn không thấy Ngọc Hoàng, sau cùng nhìn chằm chằm vào ví tiền. Cuối cùng cũng trả lại túi cho Ngôn Tiêu.

Quan Được nhìn Ngôn Tiêu, thả lỏng nắm tay.

Đến lúc này thì gã họ Đinh không còn kiên nhẫn nữa: “Chắc chắn là trên người bọn mày. Mau giao ra, đừng có ép tao ra tay. Ở nơi như này bị thương xem như mất nửa cái mạng, không có ai cứu nổi bọn mày đâu. Suy nghĩ cho kỹ đi.”

Quan Được trầm mặt một lát, giả vờ như đang suy nghĩ, đột nhiên nói: “Được, tao bảo bọn họ đưa cho mày.”

Gã ta đắc ý vỗ chân: “Đưa sớm có phải xong rồi không?”

Quan Được quay đầu lại, nhỏ giọng đến mức thấp nhất: “Còn nhớ con đường tôi từng đưa hai cậu đi qua không?”

Thạch Trung Chu và Vương Truyền Học cùng nhau gật đầu. “Hai người quen thuộc chỗ này hơn bọn họ, tận dụng cho tốt.” Ngôn Tiêu thấy bọn họ chỉ cần trao đổi vài câu với nhau là xong. Quan Dực: “Tiểu Thạch, Tiểu Vương, đưa cho bọn họ đi.”

Thạch Trung Chu và Vương Truyền Học cúi thấp đầu đi lên xe việt dã. Đinh ca liếc mắt nhìn hai gã lục soát xe lúc trước, như vậy là đồ vẫn còn trên xe sao!

Trong chớp mắt, tiếng động cơ xe đột nhiên vang lên. Gã ta quay đầu lại đã thấy chiếc việt dã xông ra ngoài, lách qua chiếc xe Jeep, lao đi như một con ngựa hoang.

Đinh ca lúc này mới hoàn hồn: “Con mẹ nó, muốn chạy à!”

Vừa nghiêng đầu, cả gã họ Quan và người phụ nữ kia cũng không thấy đâu.”

“Fuck, chạy còn nhanh hơn thỏ!”

“Đại ca, đuổi theo đũa nào?”

Đinh ca không do dự: “Đuổi theo xe việt dã, lấy lại đồ của Chu ca quan trọng hơn!” Chiếc xe Jeep điên cuồng đuổi theo, chỉ để lại một đám bụi mịt mù.

Quan Dực từ mô đất đằng sau đứng lên, trong tay còn nắm chặt cổ tay Ngôn Tiêu, kéo cô đi ra. Ngôn Tiêu vừa rồi chạy quá nhanh, giờ vẫn còn thở hổn hển. Bị anh lôi đi theo không kịp, thiếu

chút nữa là ngã xuống. Cô dùng sức lắc cổ tay, cuối cùng cũng thoát khỏi tay anh.

Quan Dực quay đầu lại: “Đồ đâu rồi?”

Ngôn Tiêu vừa nói vừa thở: “Đồ gì?”

“Hoàng Ngọc.”

“Cất rồi”

“Cất ở đâu?”

Ngôn Tiêu nhìn anh: “Không phải anh nói giao cho tôi bảo quan sao, thế nào, không yên tâm hả?”

Quan Dực rất nghiêm túc: “Tôi không đùa, vật này vô cùng quan trọng.”

“Quan trọng thế nào?”

“Quan trọng hơn cô nghĩ.”

“Tôi cũng không đùa, thực sự cất rồi.”

“Rốt cuộc là cất chỗ nào?”

Ngôn Tiêu di chuyển mắt, nhìn lên mặt anh: “Anh nhất định phải biết rõ?”

Quan Dực kiên nhẫn: “Cô nói xem?”

Ngôn Tiêu gật đầu, đeo túi lên vai, bắt đầu cởi cúc áo.

Khi cởi đến cúc áo thứ hai, làn da trắng của cô bị lộ ra một mảng lớn. Quan Dực trầm mặt: “Cô đang làm gì thế?”

Ngôn Tiêu nhú mày: “Tôi làm gì? Tôi có thể làm gì? Không lẽ vào lúc thế này tôi còn có thể làm gì anh?”

Quan Dực nhìn cô chăm chăm.

Ngôn Tiêu tiếp tục cởi bốn cúc áo còn lại. Bộ đồ lót thêu tay màu đen lộ ra, bao lấy bộ ngực căng tròn, màu đen huyền bí ôm lấy màu trắng quyến rũ, viền ren như một sợi dây kéo dài quấn lấy ánh mắt người nhìn.

Cô thò tay vào khe ngực sâu, dùng đầu ngón tay kẹp ra một túi vải. Kéo dây ra, bên trong là hai miếng Hoàng Ngọc xếp chồng lên nhau, mỏng và nhẹ.

“Yên tâm chưa?”

Quan Được cúi xuống, nghiêng mặt sang một bên: “Mặc lại áo vào đi.”

Ngôn Tiêu cài cúc áo lại, không nhìn được bật cười.

Bầu trời cuối cùng đã có ánh nắng mặt trời, không quá gay gắt, chỉ là một màu trắng sáng, giờ đã là buổi trưa.

Ngôn Tiêu đi theo Quan Được, đi bộ giữa sa mạc không một bóng người.

Đường không dễ đi, phải liên tục nhìn xuống chân. Ban đầu vẫn ổn nhưng đi lâu sẽ dần cảm thấy mệt mỏi.

Ngôn Tiêu tay cầm nửa chai nước uống dở lúc sáng, giờ chỉ còn vài ngụm.

Khi lên đến dốc, Quan Được quay đầu nhìn lại. Trên trán cô lấm tấm mồ hôi, bị ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh. Anh quay lại, cầm chiếc túi cô đang đeo trên vai, giơ tay kéo cô lên.

Ngôn Tiêu nắm lấy cánh tay anh: “Chậm một chút.”

Quan Được ngừng lại: “Nghỉ một lát đi.”

Ngôn Tiêu như trút được gánh nặng, ngồi xuống, vặn chai nước uống hai hớp rồi đưa sang cho anh.

Quan Được ngồi xuống: “Không cần.”

“Chê tôi bần?”

“Không phải.”

“Vậy thì sao?”

Quan Được không trả lời.

Ngôn Tiêu mở nắp chai, đưa lên trên miệng anh, nghiêng chai đổ xuống một ngụm.

Quan Được lau nước trên cằm, mắt nhìn lại cô, nhú mào nuốt ngụm nước xuống.

19. Chương 19

Xung quanh hoang vu không một bóng người, bốn bề Đông Nam Tây Bắc dường như nhìn hết như nhau. Càng đi càng có ảo giác rằng bản thân vẫn đang giậm chân tại chỗ.

Đói khát rã rời, hai chân nặng như chì là cảm giác của Ngôn Tiêu lúc này. Cô nhìn lên phía trước, đôi chân người đàn ông kia vẫn bước đi như không hề biết mệt mỏi.

“Chúng ta rốt cuộc đi theo hướng nào?”

Quan Được tay xách ba lô của cô, không quay đầu lại nói: “Đi ra ngoài.”

“Anh đi đúng hướng chứ?”

“Đúng.”

“Khẳng định?”

Quan Được quay đầu lại, đảm bảo: “Khẳng định.”

Ngôn Tiêu đành phải cắn răng đuổi theo.

Đi qua khu vực hoang vắng, ánh nắng mặt trời lại càng gay gắt hơn. Lúc này trên mặt đất bao phủ đầy cát bụi bồng bềnh xuất hiện dấu vết bánh xe.

Ngôn Tiêu mệt mỏi đến mức dù có phấn khích cũng không thể nói lên lời.

Quan Được đột nhiên quay đầu lại, nắm chặt tay cô: “Đi mau.”

Ngôn Tiêu trở nên cảnh giác, bao nhiêu mệt mỏi đều biến mất: “Có chuyện gì?” “Đây là vết xe mới để lại.” Vết xe lưu trên cát rất sâu và rộng, là kiểu lốp của loại xe việt dã. Dựa vào độ sâu thì trên xe chắc chắn có không ít người.

Quả nhiên vừa đi một đoạn không xa đã nghe thấy tiếng động cơ xe, phía xa có một chiếc jeep đang đi tới.

Quan Được kéo Ngôn Tiêu vào trong lòng, ấn thấp đầu cô xuống, nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Đỉnh ca lúc này vòng xe trở lại. Gã không ngốc. Đuổi theo cả buổi nhưng vẫn không kịp chiếc việt dã, gã liền vòng lại đuổi theo hai người đang chạy trốn. Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, Quan Được chắc chắn không thể mọc cách bay đi được.

Càng nghĩ càng tức, gã ngồi trên xe hằm hằm nổi giận: “Toàn một lũ ăn hại! Đuổi theo một cái xe mà cũng không xong, mắt chúng mày mù hết rồi hả?”

Mấy tên đàn em ngồi sau đều cúi thấp đầu, một tên ngồi gần cười xòa: “Đỉnh ca bớt giận, thực ra cái món đồ cổ đó là thứ Chu ca muốn, đối với chúng ta cũng chẳng có lợi ích gì. Anh đã cố hết sức rồi, nếu quả thực không tìm thấy thì Chu ca cũng không thể trách anh, phải không?”

“Mày thì biết dẻo gì!” Đỉnh ca lại tức giận: “Vấn đề là người đằng sau tên họ Chu đó, nếu không thì lời thề đó thì tao thêm gì bỏ vào tai. Mày tưởng tao sợ cái thề oắt con đó à.”

“Vâng vâng.” Gã ta bị Đỉnh ca gần như hét vào mặt, vội vàng nói sang chuyện khác: “Anh xem, chúng ta đã lục tung chỗ này mà cũng không thấy hai đứa kia, hay là sang chỗ khác tìm thử xem?”

Đỉnh ca đập một phát vào sau gáy tên đàn em, khiến hắn giật nảy lên một cái: “Bảo mày ngu mà còn cãi, chỗ này chính là nơi tiếp giao. Bọn nó muốn thoát khỏi đây thì nhất định phải đi qua nơi này. Đi tìm lại lần nữa.”

Tên đàn bị đánh đến nổ đom đóm mắt, nắm chặt tay lái, không dám mở miệng nói nửa câu.

Đến chập choạng tối trời bắt đầu có gió. Điều này rất có lợi cho Quan Được và Ngôn Tiêu, gió thổi sẽ giúp xóa mờ dấu chân họ.

Hai người đang nấp dưới một con mương đất. Những con mương này trước đây được người dân đào để thoát nước. Về sau khu vực này bị sa mạc hóa, nước cạn dần, chỉ còn lại con mương đất này.

Phía sau là những bức tường dài cả mét đất bị phong hóa không còn trọn vẹn, vừa vụn vụn gió.

Xung quanh đây có rất nhiều những bức tường cao thấp khác nhau kiểu này. Nhiều nhất là những đồng đất nhấp nhô được hình thành từ những tòa nhà bị bỏ hoang sau đó phong hóa mà sụp đổ. Có thể thấy rằng, trước đây nơi đây cũng có dân cư sinh sống, thậm chí còn rất đông đúc.

Khi chiếc xe Jeep đến gần, từ sau bức tường nhìn ra có thể thấy rõ đầu của một vài tên trong xe.

Quan Được quan sát xong, ngồi xổm xuống quay trở lại chỗ nấp.

Ngôn Tiêu đột nhiên nói: “Giờ thì tôi tin gã Chu Mâu kia đúng là có bệnh.”

Quan Được quay lại nhìn cô: “Làm sao?”

Ngôn Tiêu ngồi tựa lưng vào tường, mồ hôi trên mặt giờ cũng đã hong khô, một vài cọng tóc dính lên trán, nhìn vào khiến người khác muốn giơ tay lên vén sang một bên giúp cô.

Cô nằm rạp xuống, nhỏ giọng nói: “Người ta trộm đồ là vì tiền, nhưng hắn lại chỉ muốn lấy tiền từ đội mấy anh, điều này thực sự không bình thường.”

Quan Được chỉnh lời cô: “Không được gọi là ”đội mấy anh“, hiện giờ cũng là đội của cô.”

Ngôn Tiêu liếc anh: “Ồ.”

Hai người không nói thêm gì nữa vì chiếc xe Jeep đang đến gần.

Quan Được nhét túi vào người cô: “Lái xe trong địa hình rất khó, bọn họ nhất định sẽ xuống xe. Cô cứ nấp ở đây, nếu có người đến gần thì chạy trốn sang bức tường khác phía sau. Lúc chạy nhớ chú ý cúi người thấp người nhất có thể.”

Ngôn Tiêu còn chưa kịp hỏi anh định làm gì, anh đã đứng lên đi ra ngoài.

Quả nhiên chiếc xe jeep không thể tiếp tục đi vào nữa do vướng những bức tường và mô đất. Đỉnh ca ở trong xe bí bách như chui vào cũi, khó chịu ra mặt, mất kiên nhẫn gào lên: “Dừng lại, dừng ở đây, xuống tìm cho tao. Chúng mày cầm sẵn vũ khí, tóm được thằng họ Quan đó phải cho nó ném mùi máu tanh, con mẹ nó dám chơi tao!”

Xe dừng lại, mấy gã đàn ông cầm dao từ trên xe đi xuống.

Nơi này vô cùng hoang vu, ánh mặt trời chiếu xuống tạo nên những bóng người trải dài trên mặt đất. Vô tình tiếp cho con người ta thêm chút can đảm, cũng khiến sự hung hãn trong lòng người ta trỗi dậy, chuyện đánh người giết người dường như cũng còn không tính là chuyện lớn nữa.

“Chia nhau ra, mẹ nó đừng lãng phí thời gian.” Đỉnh ca ngồi trong xe rít lên.

Bọn đàn em phân nhau ra, ở giữa các bức tường bắt đầu tìm kiếm. Đột nhiên có một bóng người chạy lướt qua.

“Mẹ kiếp, là thằng họ Quan!”

Một tên kêu lên, những tên khác lập tức chạy theo hướng đó. Hắn ta vội vàng xông lên trước nhưng chẳng thấy gã họ Quan nào, trước mặt chỉ có một bức tường lung lay sắp đổ.

Hắn ta cầm dao vòng ra phía sau bức tường, vừa bước chân qua thì có một bóng người lao ra, túm lấy hắn vật qua vai, con dao tuột khỏi tay rơi xuống đất. Hắn vừa định kêu lên thì cổ họng bị hai ngón tay chế trụ, miệng bị bịt chặt, ngay sau đó là một nhát dao cắt qua cổ họng.

Một tên khác thấy đồng bọn đi về phía sau bức tường nên chạy theo. Vừa chạy đến, trên bắp chân liền bị cắt một nhát dao, hắn chưa kịp kêu lên đã bị ăn một đập sau gáy, bất tỉnh nhân sự.

Đỉnh ca lúc này đang ngồi trên xe chờ, thấy bọn đàn em đi tìm quá lâu thì cảm giác có gì không ổn.

Bên ngoài xe, một tên đàn em gọi hắn: “Đỉnh ca, anh mau xuống xem, mấy anh em bị hạ rồi!”

Đỉnh ca lúc này mới biết không ổn ở chỗ nào. Mẹ nó, đến chỗ như thế này mà phân nhau ra tìm thì không phải là tạo cơ hội cho thằng khốn họ Quan ra tay sao?

Hắn vội vàng xuống xe hét lên: “Quay hết lại đây cho tao, cùng nhau tìm!”

Tên đàn em vừa báo cáo tình hình đi từ từ về chỗ tập kết. Đỉnh ca không lên tiếng, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi.

Quan Được từ sau lưng tên đàn em bước ra, con dao trên tay đang đặt trên cổ hắn, kéo hắn sang bên cạnh: “Tránh ra.”

Đỉnh ca bị dọa sợ, vội vàng tránh ra.

Quan Được nhìn chằm chằm hắn, từ từ đi về phía cửa xe, lấy tay đẩy tên đàn em khiến hắn loạng choạng va vào người Đỉnh ca ngã sõng soài.

Quan Được nhanh chóng lên xe, ngồi vào ghế lái, mở khóa khởi động xe.

Đỉnh ca đang loạng choạng đứng dậy thì bị hít một ngụm khói xe. Gã giơ tay lau mặt, sau đó giơ tay tát tên đàn em một bạt tai, đánh xong vẫn chưa hết giận, gã đuổi theo chiếc xe: “Mẹ kiếp, thằng chó này con mẹ nó khó chơi mà.”

Khi Ngôn Tiêu đang chạy xuyên qua các bức tường thì nghe thấy động tĩnh phía xa, không rõ liệu có phải Quan Được ra tay với mấy gã kia hay không.

Cô cần rằng, thừa dịp không có động tĩnh mà chạy về phía trước. Vừa chạy khỏi khu vực ghồ ghề đất cát liền thấy chiếc xe jeep dừng ở trước mặt.

“Lên xe.” Quan Được mở cửa xe.

Ngôn Tiêu sững người nhìn anh, sau đó giơ tay ra, được anh kéo lên xe.

Chiếc xe jeep lao nhanh, khi ra khỏi khu vực hoang vắng đó đã là buổi tối.

Quan Được dừng xe, kêu Ngôn Tiêu xuống.

Ở phía trước là khu vực có người ở, nếu tiếp tục lái chiếc xe này sẽ không thích hợp. Nếu gã họ Đinh không bỏ cuộc, có thể sẽ lần theo xe tìm được bọn họ.

Hai người đi bộ đến trấn gần đó.

Thị trấn nhỏ đến đáng thương, khắp nơi đều là bụi bẩn. Đi hết cả con con đường mới thấy một cột đèn đường chạy bằng sức gió, lúc đi qua còn nghe được âm thanh tiếng cánh quạt kêu cọt két.

Ngôn Tiêu chú ý thấy trên tay áo da của Quan Được lấm tẩm chấm tối màu, cô nheo mắt nhìn kỹ thì nhận ra đó là vết máu khô.

“Anh bị thương?”

Quan Được kéo tay áo cho cô xem: “Chỉ sướt qua da, không sao.” Cánh tay bị cắt một vết, vết máu đã khô lại.

Một mình đối phó với một đám người, còn lấy được xe, bị một vết thương nhỏ như thế cũng coi là không sao. Ngôn Tiêu nhìn sang chỗ khác: “Cái tổ chức Văn Bảo kia huấn luyện người cũng tốt thật đấy.”

Quan Được kéo tay áo xuống: “Vì thế tôi mới có thể làm đội trưởng.” Thật hợp tình hợp lý.

Phía trước có một quán ăn nhỏ, từ xa đã ngửi thấy mùi thức ăn. Ngôn Tiêu cả một ngày không có gì trong bụng, hiện giờ đang rất đói. Nhìn thấy Quan Được đi về hướng khác, liền kéo tay anh.

Quan Được quay đầu lại.

“Trông anh thế này không sợ dọa người khác à?” Cô chỉ vết máu trên tay anh: “Tìm một chỗ tắm rửa trước đi.”

Để tiết kiệm thời gian, trong lúc Quan Được đi tìm chỗ tắm thì Ngôn Tiêu đi mua quần áo mới, hai người hẹn sau mười phút gặp nhau.

Ngôn Tiêu đi vào một cửa hàng quần áo, ở đây chủ yếu bán quần áo trẻ em, quần áo người lớn rất ít. Vì không có nhiều để chọn nên cô lấy hai chiếc áo dài tay, sau đó quay sang chọn đồ lót.

Chủ hàng đang chuẩn bị đóng cửa, đột nhiên lại xuất hiện một vị khách nên có chút sốt ruột. Thấy Ngôn Tiêu đang đứng bên kệ chọn đồ, ngay lập tức nói: “Không, không phải, đó là đồ lót nam.”

Ngôn Tiêu: “Tôi đang muốn mua đồ của nam.”

“Cô mua đồ cho chồng à?”

Ngôn Tiêu “Ừ” một tiếng.

“Cô biết size bao nhiêu chứ?”

Ngôn Tiêu ngừng một lát: “Không biết rõ.”

Ông chủ há mồm như muốn nói cô đúng là một nàng dâu tồi, chỉ vào góc nói: “Vây chọn loại co dân đi, to nhỏ đều vừa hết.”

Ngôn Tiêu nghe theo, chọn một chiếc màu xanh đậm, thực ra cũng không có nhiều màu để chọn.

Cô cầm đồ trong tay, thử độ co giãn. Hình ảnh người đàn ông lưng hẹp eo thon thoáng hiện lên, nghĩ thầm trong đầu chắc sẽ không bị chật đâu.

“Tôi lấy cái này.”

Ông chủ nhận tiền, nói: “Lần sau cứ dẫn theo người ta đến mua cùng.”

Ngôn Tiêu mỉm cười. Vừa ra khỏi cửa liền thấy Quan Dực đi đến.

“Tìm được chỗ tắm rửa rồi.”

20. Chương 20

Nhà tắm nằm ở góc phố, trên cửa có treo một đèn biển hiệu “Phòng tắm mỹ nhân”, thực ra chỉ là ba căn nhà cấp bốn đơn giản.

Trong nhà tắm có một chiếc đèn mờ, cả phòng đầy hơi nước, trên tường là ảnh một cô gái mặc bộ áo tắm hai mảnh, mông to ngực lớn, đầy vẻ khiêu gợi.

Chủ tiệm là một cậu thanh niên, miệng đang phì phèo một điếu thuốc. Anh ta quan sát Ngôn Tiêu một lát: “Không có phòng cho nữ.”

“Thế nào, phụ nữ trần này không cần tắm hả?”

Anh ta cười hề hề: “Phụ nữ thì tắm ở nhà, không ai đến chỗ này tắm cả.” “Có phòng đơn không? Cho tôi một phòng.” “Cũng không có.”

Ngôn Tiêu nhìn sang Quan Dực: “Hay là đổi nơi khác?”

Quan Dực: “Cả trần chỉ có nhà tắm này.”

Cậu thanh niên cũng không muốn mất mỗi khách sộp: “Thế này đi, hiện nay phòng nam cũng không có ai tắm. Người đẹp, cô vào phòng nam đi, dù sao hai người cũng đi cùng nhau, còn sợ gì nữa?”

Ngôn Tiêu nhìn Quan Dực. Quan Dực nhìn cô.

Sau một lúc anh nói: “Cô vào tắm trước đi, chờ cô tắm xong thì tôi tắm.” “Cũng được.” Ngôn Tiêu cầm túi đi vào phòng tắm.

Trên cửa đang đóng chặt có dán hai chữ “Phòng Nam”. Mở cửa đi vào là một tấm màn ly lông, bên trong là một mảng tối đen.

Quan Dực đi phía sau, bật công tắc trên tường. Đèn trong này sáng hơn bên ngoài, vì trần nhà tắm rất thấp nên anh phải liên tục cúi đầu.

Sau khi kiểm tra một vòng, anh bước ra ngoài: “Cô tắm đi.”

Ngôn Tiêu đưa quần áo mới mua cho anh. Anh nhận lấy cái túi: “Lát nữa tôi trả cô tiền.”

Ngôn Tiêu cười: “Không cần, anh mời tôi lần tắm này là được.”

Anh gật đầu: “Được.”

Cậu thanh niên thấy Quan Dực đi vào lại đi ra, cười hỏi: “Sao thế đại ca, hai người không phải đi chung à?”

“Không phải kiểu đi chung như cậu nghĩ.”

“Ồ, ra vậy.” Cậu ta tỏ ra đã hiểu.

Quan Dực rút tiền ra: “ Bao nhiêu tiền một người?”

“Hai mươi.”

“Đắt vậy.”

“Đại ca, anh cũng phải nhìn xem đây là nơi nào chứ, nước còn quý hơn dầu. Tôi còn ưu tiên vì hai người mà bật bình nóng lạnh, tiền công còn chưa tính đến.”

Cậu ta còn đang lải nhải, Quan Được đưa tờ năm mươi đồng trước mặt hắn: “Người bên trong lần đầu tiên đến những nơi thế này, có thể không quen, cậu bật thêm nước nóng, đừng có tiết kiệm.”

“Không dám, không dám.” Cậu ta nhận lấy tiền, mắt đảo một vòng: “Đại ca có cần phục phụ cái khác không?”

Quan Được trầm mặt, liếc cậu ta, lấy thuốc trong túi đi ra ngoài hút.

Ngôn Tiêu tắm xong đi ra, trên người mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, đầu tóc ướt sũng. Mọi mỗi một đường như đã bị gột sạch, da trắng môi hồng, trông vô cùng sạch sẽ.

Quan Được vừa hút hết một điếu, quay đầu lại nhìn cô, sau đó đi vào trong tắm.

Hơi nước trong phòng tắm bốc lên mù mịt, mùi hương sữa tắm và dầu gội phụ nữ vẫn còn lưu lại. Anh đi vào trong, cởi quần áo, kéo ngăn để đồ ra, thấy một chiếc áo ngực phụ nữ lặng lẽ nằm bên

trong, là chiếc áo ngực màu đen lúc trước.

Quan Được đóng cửa tủ lại, đứng dưới vòi hoa sen. Nước xối xuống, mùi hương của phụ nữ vương lại cũng nhạt dần.

Anh nhanh chóng tắm rửa, một tay xoa đầu, một tay xoa người, dường như không muốn lãng phí một giọt nước nào.

Ngôn Tiêu ngồi chờ bên cạnh bàn nước. Cậu thanh niên kia sau khi gọi điện thoại, đi sang rót mời cô một chén nước, so với lúc trước có vẻ nhiệt tình hơn.

Sau một lát có một cô gái đi vào, đôi môi cô ta thoa son đỏ rực. Cô ta mặc một chiếc áo len màu đỏ cổ khoét sau, hai cánh tay đan chặt trước ngực, để lộ ra đôi chân. Dưới thời tiết thế này cô ta nhưng lại đang mang một đôi tất lưới. Khi cô ta đi ngang qua, mùi hương nước hoa nồng nặc xộc vào mũi Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu xoa mũi, ánh mắt nhìn theo cô gái kia. Từ lúc vào cửa, cô ta không thèm nhìn ai, trực tiếp đi thẳng vào phòng tắm nam.

Trong bụng cô nảy ra một ý nghĩ: “Đây là nhân viên của cậu hả?”

“Đúng” cậu ta bổ sung thêm: “Quét dọn vệ sinh.”

Ngôn Tiêu nhìn lên tấm áp phích phía trên, mỉm cười, đứng lên đi sang phía đó.

“Ồ này, cô vẫn chưa uống hết nước.” Cậu thanh niên kêu lên.

“Lát nữa tôi uống, đi vệ sinh đã.”

Quan Được đang thay quần áo trong phòng, vừa mặc quần dài lên, phía trên vẫn còn để trần. Nghe thấy âm thanh cửa bị đẩy ra, anh còn tưởng là Ngôn Tiêu, mở miệng nói: “Còn phải mặc đồ, cô đợi chút nữa.”

Tiếng giày cao gót vang lên, tiếp theo là bóng một phụ nữ dán sát vào anh: “Đại ca~.”

Quan Được ngẩng đầu lên, sắc mặt trầm xuống: “Cô là ai?”

Cô gái nhìn thấy anh, hai mắt liền rực sáng. Cô ta ở nơi này làm ăn cũng không phải ngày một ngày hai, có loại đàn ông nào mà chưa từng gặp qua, nhưng như người đàn ông trước mắt thì là lần đầu tiên.

Cô ta đi vào trong phòng thay đồ, thuận thực cởi chiếc áo len rộng cổ ra, lộ ra chiếc áo ngực đen ôm lấy bộ ngực vĩ đại, mạnh dạn dán lên người Quan Được: “Đại ca, tắm xong rồi sao? Để em giúp anh kỳ lưng nhé.” Nói xong cô ta giơ tay xoa xoa vào bụng người đàn ông, cơ bụng rắn chắc khiến cô ta nhón nhạo.

Quan Được giữ tay cô ả, thấp giọng quát: “Ra ngoài!”

Cô ta bị đau liền kêu lên một tiếng, định bụng sẽ nững nịu đong đưa, lúc ngẩng đầu thì nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh, bị dọa sợ không dám nói câu nào, nhặt quần áo lên, chạy ra ngoài.

Vừa ra đến cửa liền bắt gặp một người phụ nữ khác. Người phụ nữ dáng người cao gầy đang dựa vào cửa, mái tóc dài ướt sũng, vẻ mặt khó chịu, rũ ánh mắt lạnh nhạt quan sát.

Cô ta nhìn Ngôn Tiêu một lượt, đi được một đoạn lại quay đầu nhìn, như hiểu ra điều gì liền chạy về phía quầy.

Ngôn Tiêu sau đó nghe thấy bọn họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Anh ta mang theo bạn gái, anh còn kêu tôi tới làm gì?”

“Đâu phải, anh ta bảo bọn họ không phải là một đôi.”

“Bị bọm, nếu họ không là một đôi thì có gì gã ta hung dữ như vậy? Mẹ nó, tay chị mày đây chút nữa bị bẻ gãy rồi.”

Quan Được đẩy cửa ra, mắt quét về phía quầy, cô gái kia như bị điện giật, chạy vội ra ngoài. Cậu thanh niên cười gượng: “Đại ca...”

Cậu ta định mở miệng nói vừa rồi anh đâu có nói không, nhưng nhìn đến khuôn mặt âm trầm của người đàn ông đó, lời định nói đành phải nuốt xuống, chỉ có thể cười xòa.

Ăn cơm xong, hai người đi tìm nhà nghỉ. Sắc mặt Quan Được vẫn rất khó coi.

Ngôn Tiêu không nói gì cả, màn kịch diễn ra vừa rồi cũng khá thú vị đấy.

Trần này vừa nhỏ vừa cũ kỹ. Hôm nay không hiểu có chuyện gì mà có không ít khách ghé qua. Cả trần chỉ có hai nhà nghỉ, hiện giờ hầu hết phòng đều có khách.

Hai người cuối cùng cũng tìm được một nhà nghỉ mới mở. Vừa vào cửa, nhìn thấy dòng chữ ghi trên tấm biển trên cửa, còn hai phòng, một phòng giường đôi và một phòng dành cho sáu người.

Quan Được nói: “Lấy phòng thứ hai đi.”

Dù sao cũng không có lựa chọn khác, Ngôn Tiêu “Ừ” một tiếng.

Ông chủ nhắc nhở qua hai người phải tự bảo quản đồ cá nhân, sau đó giao chìa khóa phòng.

Căn phòng nằm trên tầng hai. Lúc hai người đi lên, Quan Được chợt nhớ ra gì đó, mở chiếc túi trong tay ra, lấy ra một thứ đưa cho Ngôn Tiêu: “Cái này của cô, vừa rồi quên ở phòng tắm.”

Ngôn Tiêu cúi đầu nhìn, kẹp trong quần áo anh là chiếc áo ngực của cô.

Cô lấy ngón tay kéo chiếc áo ra. Kéo được một nửa, có vẻ như bị mắc vào đâu đó, lôi theo quần áo của anh. Cô cũng không tỏ ra vội vã, thông thả kéo tiếp như thế đây là một việc vô cùng thú vị.

Quan Được đưa tay gỡ chỗ bị mắc, còn cô vẫn đang kéo chiếc áo. Chiếc áo ngực bị kéo hai đầu, sau một lúc cũng bật ra, nằm trên tay cô.

Quan Được nhìn lên, thấy Ngôn Tiêu đang cười.

Dưới ánh đèn mờ của cầu thang, cô gái kia đang mỉm cười. Nụ cười đó không phát ra âm thanh nhưng lại lay động lòng người.

“Cô cười cái gì?”

“Tôi nhớ tới người phụ nữ khi nãy, bỗng dưng có cảm giác tôi phá hỏng chuyện làm ăn của cô ta.” “Cô nhìn thấy hết mà còn để cô ta đi vào trong?”

Ngôn Tiêu nhìn anh: “Tôi làm sao mà biết anh có muốn hay không. Nhớ làm hỏng chuyện của anh thì sao?”

Quan Được hí hóp mắt nhìn cô, Ngôn Tiêu đột nhiên cảm thấy ánh mắt đó như hận không thể bóp chết cô.

Cô lại bật cười, cúi đầu khoanh tay trước ngực. Vẫn là nụ cười không phát ra âm thanh đó. Cô cười xong thì đi đến gần anh, bắt chước theo giọng nói của người phụ nữ kia, ghé sát vào tai anh kêu lên: “Đại ca~”

Giọng nói ấm áp, ngọt lịm như mật rót vào tai.

Quan Được không thèm để ý trò đùa dai của cô.

Ngôn Tiêu vẫn chưa chơi chán, đặt tay lên vai anh: “Đại ca, tắm xong rồi sao? Để em giúp anh kỳ lưng nha.”

Quan Được nhìn đôi bàn tay cô, những ngón tay trắng nõn mềm mại như đang nhảy nhót lướt trên phím đàn trên bờ vai anh.

Anh cười lạnh một tiếng, bất ngờ nắm lấy bàn tay kia, dùng sức kéo cô về phía mình. Hai khuôn mặt bỗng nhiên kề sát vào nhau, đôi mắt đen của Ngôn Tiêu trong màn đêm càng trở nên sáng hơn.

Quan Được không thấy một tia sợ hãi nào trong đôi mắt đó, chỉ thấy cô khẽ nhú mày.

“Buông ra, hơi đau.” Cô khẽ lắc cổ tay, giọng nói trở lại bình thường.

Quan Được buông lỏng bàn tay, đi thẳng lên tầng, bước chân rất mạnh.

Ngôn Tiêu dựa vào thành cầu thang trong chốc lát. Vừa rồi cô cảm nhận được Quan Được rất tức giận, nhưng không hiểu sao anh lại nhịn xuống.

Đi lên tầng, căn phòng sáu người so với ký túc xá thời sinh viên không có gì khác biệt.

Ngôn Tiêu chưa đi vào đã nghe thấy bên trong vọng ra tiếng nói chuyện, nam nữ đủ cả, giọng đủ các vùng miền.

Quan Được ngồi trên tầng hai chiếc giường đối diện với cửa ra vào, trên người mặc chiếc áo trắng dài tay cô mua, chiếc áo dài rộng, tay áo xắn lên làm lộ ra bắp tay săn chắc. Anh đang chỉnh lại ga gối.

Cô gái giường bên cạnh quay sang nói chuyện với anh: “Anh đi du lịch à? Đi chỗ nào vậy?”

Quan Được liếc nhìn cô ta một cái: “Không phải.”

Ngôn Tiêu đi tới, trèo lên giường của anh.

Quan Được nhìn sang cô: “Cô nằm giường bên dưới ấy.” “Không cần.” Cô đã trèo lên giường này rồi.

Cô gái kia liền hiểu ra hai người đi cùng nhau, thậm chí còn mặc đồ đôi, không tiếp tục bắt chuyện với Quan Được nữa.

21. Chương 21

Phòng nhiều người nên rất ồn ào, đến nửa đêm mới tắt đèn đi ngủ.

Ngôn Tiêu không thay đồ đã lên giường ngủ. Cô ngủ rất sâu, bôn ba trên đường cả ngày, ngay cả trong mơ cũng cảm thấy hai chân mình đang bước đi không ngừng nghỉ.

Càng về khuya cảm giác này càng rõ ràng, thậm chí cô còn cảm thấy có người đang chạm vào chân mình. Ngôn Tiêu rút chân, ngồi bật dậy.

“Ai!”

Cô vừa hô lên, Quan Được ở giường bên dưới cũng bật dậy.

Bên cạnh cô xuất hiện một dáng người mảnh mẽ cao lớn, một bàn tay thò ra từ chiếc giường phía dưới, không biết nắm phải chỗ nào của người kia, khiến anh ta kêu lên một tiếng: “Dừng lại, đừng động thủ!”

Mọi người bị tiếng ồn ào đánh thức, đèn trong phòng sáng lên.

Một người đàn ông đang đứng bên giường Ngôn Tiêu, vai bị đè ngang trên thành giường của cô. Quan Được một tay đang nắm bả vai của anh ta, trên mặt anh vẫn còn ngái ngủ, hành động này

giống như phản ứng theo bản năng của anh.

Người đàn ông bị vịn cứng nửa người: “Này anh, dừng tay, tôi không phải người xấu.”

Quan Được chân đất bước xuống giường: “Anh đang làm gì?”

Anh ta không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của Quan Được đành chỉ lên giường của Ngôn Tiêu: “Đây là giường của tôi, tôi đã đặt trước rồi, kết quả là bị cô ta chiếm lấy, anh nói xem...”

Ngôn Tiêu cắt ngang: “Không thể nào, chúng tôi đã trả tiền phòng.”

“Tôi đã đặt trước rồi. Cô xem, đây là chìa khóa phòng của tôi, nếu không tôi vào kiểu gì?” Anh ta giờ chìa khóa lên cho mọi người xem.

Mọi người xung quanh xì xào bàn tán, ông chủ nhà nghe tiếng ồn ào nên vội vàng chạy qua xem:

“Chuyện gì thế này?”

Ngôn Tiêu lạnh mặt nói: “Chỗ này là nhà nghỉ ma sao? Nửa đêm cho người vào dọa khách?”

Ông chủ vội vàng thanh minh: “Không thể nào, không thể nào, chắc là có hiểu lầm thôi.”

Ông ta kéo người đàn ông kia sang một bên hỏi han. Quan Được lúc này mới nhìn sang Ngôn Tiêu.

Sắc mặt cô rất không tốt, thái độ như muốn tuyên bố “muốn sống thì đừng có mon men tới gần”.

Ông chủ nhà quay lại, nhìn Ngôn Tiêu cười xòa: “Là lỗi của tôi, quả thực cậu ấy đã đặt trước chiếc giường này.”

“Thì sao, muốn tôi nhường giường cho anh ta à? Không phải ông đã thu tiền của tôi rồi sao?” “Điều này...” Ông chủ rơi vào tình thế khó xử.

Người đàn ông kia cũng không chịu để yên: “Tôi cả một ngày đi đường dài rất mệt mỏi, chỉ mong ngủ được vài canh giờ, bây giờ giường lại bị chiếm mất.”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Tôi cũng đi cả một ngày, không ngắn hơn của anh đâu.”

Ông chủ vừa nhìn là biết cô không phải là người dễ bắt nạt, tự nhận mình xúi quẩy: “Là tôi sai tôi sai. Người đẹp, tôi trả lại cô tiền phòng, hay là cô đi nơi khác tìm thử xem?”

Ngôn Tiêu cầm gối vút mạnh xuống giường: “Con mẹ nó, ông tìm cho tôi một chỗ nào khác thử xem?”

Mọi người bị cô dọa sợ. Quan Được nói: “Cô xuống đây.” Ngôn Tiêu nhìn anh.

“Xuống đây.” Anh nói: “Nằm giường của tôi.”

Ngôn Tiêu nheo mắt, thực ra cô cũng đã muốn xuống khỏi cái giường này, bây giờ lời nói này của anh lại tạo cảm giác dục dõ.

Quan Được vỗ vỗ thành giường: “Xuống đây, để người khác còn ngủ nữa.” Ngôn Tiêu nhìn những ánh mắt xung quanh, vén chăn lên, trèo xuống.

Người đàn ông kia không hề khách khí trèo lên giường, nằm vật xuống, ngay tức khắc ngáy rung trời, không buồn đánh răng rửa mặt.

Ngôn Tiêu ngồi trên giường Quan Được, lúc này đã hoàn toàn tỉnh ngủ. Tiếng ngáy và mùi hôi của người đàn ông phía trên khiến cô không thể tiếp tục ngủ tiếp.

Cô nằm xuống, dịch vào bên trong. Quan Được không nằm mà ngồi dậy, đứng lên đi ra ngoài.

Ngôn Tiêu xoay người lại: “Anh đi đâu?”

“Cô ngủ đi.”

Ngôn Tiêu không ngủ được, chỗ này vẫn còn vương lại mùi của anh, không thể nói rõ là mùi vị gì.

Cuối cùng cô cũng đứng lên, đi ra ngoài.

Nhiệt độ bên ngoài hiện giờ rất thấp, Quan Được đang đứng hút thuốc trong bóng tối.

Ngôn Tiêu đi ra, thấy anh đang đứng tựa vào tường, giữa ngón tay lập lòe ánh lửa nhỏ. Cô chưa kịp đến gần, anh đã phát hiện ra.

“Cô ra ngoài làm gì?”

“Anh vào trong ngủ một lát đi.”

Trong miệng anh phát ra một âm thanh, hình như đang cười.

Ngôn Tiêu ôm lấy cánh tay, đứng bên cạnh anh, cảm thấy gió thổi cũng nhẹ hơn.

“Còn thuốc không?”

Quan Được lấy một bao thuốc từ trong túi, dùng ngón tay đẩy ra một điếu.

Ngôn Tiêu duỗi tay nhận lấy. Vì trời tối nên cô sợ trượt, cô chạm vào ngón tay anh, cố ý nắm lấy, sau đó mới rút điếu thuốc kia ra.

“Xin chút lửa.”

Lần này Quan Được đã rút kinh nghiệm, cầm bật lửa đưa trước mặt cô. Anh không giúp mà để cô tự mình làm.

“Hẹp hòi.” Ngôn Tiêu mỉm cười nhận lấy bật lửa, tự mình châm.

Hút chừng nửa điếu, mùi vị nicotin nồng nặc khiến cô càng thêm tỉnh táo. Phía trước lấp lóe ánh sáng, giống như có một chiếc xe đang đi về hướng này.

Trời dần hửng sáng, chiếc xe kia tiến đến gần dưới những tia nắng ban mai, dừng ở đối diện cửa ra vào.

Đó là một chiếc xe tải, cửa xe mở ra, một vài người xuống xe, đều là đàn ông.

Ngôn Tiêu lúc đầu vốn không để ý đến, dù sao trong thị trấn nhỏ này có người dậy sớm đi làm cũng là chuyện bình thường. Nhưng khi họ đi ngang qua, âm thanh bọn họ nói chuyện vô tình lọt vào tai cô.

Là giọng của Tống Phương.

Bọn họ đi xa dần.

Ngôn Tiêu hoài nghi liệu mình có nghe nhầm không, dù sao cô đứng xa nên cũng không nghe rõ lắm.

Khi trời sáng hẳn, Ngôn Tiêu và Quan Được cùng nhau đi ăn sáng, sau đó thu dọn đồ đạc rồi trả phòng.

Lúc Ngôn Tiêu đang xếp đồ vào túi, cô gái hỏi Quan Được tối qua đột nhiên đi đến: “Này, người lái xe hôm qua thật khiến người khác đau đầu, chắc sau đó cô không ngủ lại được đúng không?”

Người đàn ông đó sáng sớm đã rời đi.

Ngôn Tiêu “Ừ” lấy lệ một tiếng.

“Nhóm chúng tôi cũng bị anh ta làm ồn ào không ngủ được, hiện giờ đều rất mệt.” Sau đó cô gái chuyển đề tài: “À đúng rồi, thiết bị cô vừa cho vào túi là dụng cụ giám định phải không? Tôi từng thấy qua, tôi cũng làm về khảo cổ.”

Hóa ra đây là nguyên nhân cô ấy đến bắt chuyện.

Bây giờ Ngôn Tiêu mới nhìn kỹ cô gái đó, đó là một cô gái rất thanh tú, trên mũi lổm đóm một ít tàn nhang, trông khá hoạt bát.

“Nhóm khảo cổ bọn tôi đi theo giáo sư đến nơi này khảo sát, phải đi qua khu hoang vu không người mới đến được trấn nhỏ này. Còn cô và người đi cùng thì sao?”

Ngôn Tiêu vẫn chưa trả lời, có một người tới gõ cửa: “Đi thôi.”

Là Quan Được, anh nhìn cô gái kia, sau đó giục: “Nhanh lên.”

Ngôn Tiêu gật đầu chào cô ấy, đeo ba lô lên đi ra ngoài.

“Tôi đang thắc mắc sao thị trấn nhỏ vậy mà nhiều người đến thế, hóa ra là có một đội khảo cổ tới.” Ngôn Tiêu hất mặt về phía căn phòng: “Anh với bọn họ là đồng nghiệp, không chào hỏi nhau một chút à?”

“Không cần.”

Trước khi đi, Ngôn Tiêu quay đầu lại nhìn, thấy cô gái kia vẫn đang nhìn theo.

Cô giơ tay lên vẫy, cô ấy cũng giơ tay vẫy lại.

Ngay lúc đó có một thanh niên lướt qua bọn họ, chạy vào trong phòng, gọi cô gái kia: “Mau đến phòng giáo sư, trong đội bị mất đồ rồi.”

Cô gái đó vội vàng đi theo cậu ta: “Mất cái gì?”

Cậu thanh niên vừa chạy vừa nói: “Là bức họa nung Tây Vực, tối qua bị trộm mất.” “Cái gì? Đó chính là di vật đấy...”

Cậu bạn quay đầu lại “Xuyt” một tiếng, cả hai người cùng chạy đi.

Quan Được nhìn theo bóng hai người đó, nói: “Đi thôi.” Ngôn Tiêu: “Đồng nghiệp bị trộm di vật, cứ như vậy đi à?” “Có giáo sư của đội, còn cần chúng ta nhúng tay vào làm gì.” Ngôn Tiêu trong lòng cũng nghĩ vậy.

Từ lúc bão cát ập đến, hôm nay là ngày ánh mặt trời rực rỡ nhất, thậm chí khiến cả cái thị trấn âm u này trở nên sáng sủa hơn.

Hai người rời khỏi nhà trọ, đi vào trong trấn tìm một cửa hàng sửa xe. Quan Được đưa điện thoại cho Ngôn Tiêu để cô liên lạc với bọn Thạch Trung Chu, còn anh tự mình chọn xe.

Phương tiện di chuyển phù hợp nhất ở đây là xe máy. Mua một chiếc mới thì không kinh tế, người ta lại không cho thuê vì sợ khách thuê xong liền một đi không trở lại, vì vậy chỉ có thể chọn mua hàng second-hand.

Khu vực này có sóng, ban đầu Ngôn Tiêu gọi mấy lần đều nhận được thông báo điện thoại không thể liên lạc. Sau một hồi cũng có tín hiệu thì máy báo lại bận.

Đầu bên kia là giọng Thạch Trung Chu: “Vâng, Quan đội! Anh đang ở đâu?” Cậu ta gần như là gào lên.

Ngôn Tiêu cho điện thoại ra xa: “Là tôi.”

“Ngôn tỷ! Hai người không sao chứ? Hình như bọn em thấy Đinh ca quay xe lại đuổi theo bọn chị.”

“Không có việc gì.” Ngôn Tiêu trả lại điện thoại cho Quan Được: “Anh nói đi.”

Quan Được cầm lấy, nhanh chóng dặn bọn họ địa điểm gặp mặt. Lúc anh cúp điện thoại thì cũng chọn xong xe: “Lấy chiếc kia đi.”

Đó là một chiếc xe máy bị bong tróc sơn gần hết, nhưng tạo hình này ngược lại rất có phong cách.

Ngôn Tiêu thầm nghĩ, nếu dùng con mắt nghệ thuật của các nhiếp ảnh gia mà xem xét thì chiếc xe này có thể lấy ra làm đạo cụ chụp hình.

“Bao nhiêu?”

“Tám trăm.” Chủ tiệm trả lời.

“Quá đắt.” Ngôn Tiêu đến gần, dùng chân đá vào bánh sau chiếc xe, một loạt tiếng leng keng vang lên: “Tối đa bốn trăm.”

“Ôi trời, người đẹp trả giá còn có một nửa, vậy cũng ác quá đi!” Chủ tiệm sớm đã để ý cô vai đeo túi LV, nhìn không được mà phàn nàn: “Nhìn cô cũng đâu giống người nghèo, sao lại tiếc một chút tiền lẻ như vậy?”

“Tiêu tiền cũng phải tiêu đúng chỗ, hơn nữa làm sao anh biết tôi không nghèo? Tôi trước đây rất nghèo.”

Chủ tiệm cãi lại: “Cô nghèo, nghèo chỗ nào chứ?”

“Nghèo đến mức tiền học phí cũng không đóng nổi. Để tiết kiệm tiền điện đến ăn mỳ tôm cũng không dám dùng nước nóng, được chưa?”

Quan Được nhìn Ngôn Tiêu, ngón tay cô đang siết chặt gương chiếu hậu, nhưng khẩu khí chỉ như thuận miệng mà thôi.

Chủ tiệm không còn lời gì để nói.

Ngôn Tiêu ra giá cuối cùng: “Đúng bốn trăm, hơn nữa tôi thấy giá này cũng là quá cao rồi.” “...” Chủ tiệm đau lòng chấp nhận.

Hai phút sau, Quan Được ngồi lên xe máy. Ngôn Tiêu ngồi phía sau ôm lấy thắt lưng anh.

Quan Được nhìn qua gương chiếu hậu, thấy gương mặt đang lộ ra của cô, nói: “Cúi đầu xuống đi.” “Sao?” “Cúi đầu xuống.”

Ngôn Tiêu rất nhanh đã hiểu tại sao anh nói như vậy. Vì gió quá lớn, hai người lại không có mũ bảo hiểm, sức gió khi ngồi trên xe so với khi đứng trên mặt đất tăng gấp đôi.

Tóc cô tung bay trong gió, có lúc tóc dán vào mặt, cô đành phải áp mặt lên lưng Quan Được, giọng cô vang lên trong gió: “Hiện giờ tôi chắc chắn giống như mấy chú chim nhỏ e ấp nép vào người.”

Quan Được nhìn vào kính chiếu hậu, thấy cô đang ép mặt vào lưng anh, hai tay ôm chặt eo anh.

Cũng có chút giống.

Lợi ích của việc đi xe máy là không cần phải đi đường lớn, đường nhỏ hẹp kiểu gì cũng có thể đi được.

Quan Được tựa như một tấm bản đồ sống, lúc hai người dừng xe ăn trưa đã cách trấn nhỏ kia cả trăm dặm, tất cả đều nhờ đi đường tắt.

Cả một đường bị gió tạt rất khó chịu, Ngôn Tiêu tìm một chỗ khuất gió ngồi xuống ăn bánh quy. Đây là bánh cô mua ở trấn lúc sáng, cũng không rõ bánh này được bày trên kệ bao lâu rồi, hiện giờ đều ỉu hết, cô ăn vài miếng đã thấy nuốt không nổi.

Quan Được ở bên cạnh đang kiểm tra lại xe, dù sao cũng là đồ rẻ tiền, không thể nào chịu nổi lăn lộn liên tục, chỉ mới chạy vài tiếng đồng hồ mà đã lực bất tòng tâm.

Phía xa, khói bụi mịt mù một khoảng, trên đường lớn có xe đang tới.

Khi chiếc xe đó đến gần, có hai gã đàn ông huyết sáo nhảy xuống xe, vừa nói vừa cười đi đến vệ đường “giải quyết nỗi buồn” rồi đứng hút thuốc.

Cửa xe không đóng lại, trong xe vẫn còn có một người đang ngồi. Ngôn Tiêu nheo mắt nhìn kỹ, bỗng nhiên đứng dậy đi về hướng đó.

“Cô đi đâu thế?” Quan Được hỏi.

Ngôn Tiêu không quay đầu lại: “Đi loanh quanh thôi.”

Quan Được đuổi theo, nhìn thấy một chiếc xe đậu ở phía xa: “Bớt nói nhảm. Tôi nhìn thấy rồi.” Anh từng thấy người đàn ông ngồi trong xe, chính là người đi vào trong Tổ tử hôm đó. Tống Phương.

Giọng nói mà Ngôn Tiêu nghe được lúc sáng trong chấn không sai, quả thật chính là ông ta. “Cô muốn làm gì?”

Ngôn Tiêu nói: “Tôi chỉ đi xem một chút thôi.”

“Xem một chút? Cô lại muốn đi trả thù?” Quan Được biết rõ Ngôn Tiêu không phải là người chấp nhận chịu thua thiệt.

Ngôn Tiêu không giấu diếm, liếc mắt nhìn anh: “Phải, tôi muốn trả thù. Thế nào, quanh đây lại có đồn công an hả?”

“Không có.”

“Không phải tốt rồi sao?”

Quan Được lại nhìn chiếc xe một lượt: “Cô muốn làm gì?”

Ngôn Tiêu nói lảng: “Anh đừng cản tôi.”

Cô vẫn còn tức chuyện Ngô An An lần trước.

“Tôi không cản cô.” Quan Được dứt tay vào túi quần, đầu cúi xuống: “Tôi giúp cô, nói đi, cô muốn thế nào?”

Ngôn Tiêu nhìn thẳng vào anh, khi nói những lời này giọng anh vừa trầm thấp vừa âm áp, gợi cảm vô cùng.

“Thật?”

“Thật.”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Cũng không có gì, tôi chỉ muốn cho ông ta lên hot search một lần thôi.” Tổng Phương ngồi trong xe, trong lòng ôm chặt một cái túi. Hai người kia xuống xe vẫn chưa thấy

quay lại, đột nhiên có một tiếng gõ trên cửa xe.

Ông ta quay đầu lại, thấy một người đàn ông đang nhìn ông ta, cả người dựa sát vào cửa xe, có thể thấy được vóc dáng anh ta rất cao.

“Anh là ai?” Tổng Phương cảnh giác.

Quan Được chỉ xuống bánh xe: “Xe ông hỏng rồi.”

“Cái gì?” Tổng Phương thò người ra ngoài xem.

Vừa vươn đầu ra, trên gáy đã bị đập một phát, ông ta liền lăn ra ngất xỉu.

Tranh thủ khi hai người đàn ông kia chưa quay lại, Quan Được nhanh chóng kéo ông ta ra khỏi xe, trong tay ông ta vẫn đang ôm chặt chiếc túi.

Tại một căn nhà đất bị bỏ hoang, chiếc xe máy cũ kỹ đang dựa vào bức tường đã sụp đổ gần hết. Cách đó hai mét, có một cây cổ thụ thấp sắp chết bị nghiêng sang một bên, một nửa cây vẫn còn xanh tươi, phần còn lại đã héo khô.

Tổng Phương bị kéo đến ngồi dưới gốc cây. Ông ta vẫn chưa tỉnh, áo bị tốc ngược lên, để lộ ra cái bụng phệ tuổi trung niên, hai tay bị trói sau lưng. Thoạt nhìn giống như đang ngủ gật.

Ngôn Tiêu đứng đối diện, giơ điện thoại trong tay lên: “Sang trái một chút, đúng rồi, xoay mặt ông ta lên.”

Quan Được ngồi xổm cạnh gốc cây, làm theo chỉ đạo của cô.

Ngôn Tiêu ấn nút chụp, một loạt âm thanh chụp hình tách tách vang lên.

“Tiếp theo thế nào?” Quan Được đứng lên.

Ngôn Tiêu cúi đầu, gửi ảnh đi: “Gửi cho Bùi Minh Sinh, để anh ta giải quyết.” Quan Được nhận ra rằng cô sớm đã lên kế hoạch.

Không chắc liệu hai người đàn ông kia có tìm phía này hay không, Quan Được đi xung quanh kiểm

tra một lượt. Khi quay lại thì thấy chiếc túi trên tay Tổng Phương rơi trên mặt đất, miệng túi bị mở ra, đồ vật bên trong lộ ra một góc.

22. Chương 22

Quan Được duỗi tay ra định nhặt chiếc túi kia lên, Ngôn Tiêu cũng đồng thời trông thấy, cô nhanh tay hơn một bước, thò tay vào lấy thứ trong túi ra.

Đó là một miếng gạch màu xanh xám đậm, rộng vài centimet vuông, dày khoảng năm sáu centimet, trên bề mặt là một bức chân dung người.

Bút pháp màu xám trắng, bị mài mòn nghiêm trọng, có lẽ là do bị chôn vùi quá lâu, màu sắc đã bạc đi gần hết. Nét vẽ phiêu dật lưu loát, phong cách vẽ tranh rất giống các bức họa trong hang đá Mạc Cao Đôn Hoàng*, độ nhận dạng rất cao.

*Hang đá Mạc Cao (xem ảnh đính kèm): là một hệ thống 492 ngôi đền cách trung tâm thành phố Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc, Trung Quốc 25 km về phía Đông Nam, còn được gọi là Thiên Phật Động. Đây là một ngôi nhà đá có quy mô lớn nhất, có giá trị nghệ thuật cao nhất Trung Quốc còn tồn tại cho đến ngày nay. Các tác phẩm nghệ thuật chủ yếu trong ngôi nhà đá này là các tượng điêu khắc và các bức bích họa.

“Không trùng hợp vậy chứ?” Ngôn Tiêu lạnh nhạt hỏi, nhìn sang Quan Được.

Quan Được nhìn lại cô, hai người đều đang nghĩ giống nhau.

Đội khảo cổ học bọn họ gặp trước khi rời đi cũng bị mất một bức họa nung Tây Vực.

Ngôn Tiêu đặt bức họa vào trong tay Quan Được, sau đó lại lục túi của Tống Phương. Bên trong trống rỗng, ngoại trừ miếng gạch thì chỉ có một mảnh giấy dán trên đó.

Quan Được nói: “Trông có vẻ như ông ta muốn làm bản phục chế (bản sao).”

“Từ một chuyên gia giám định trở thành một tên cướp, giờ còn muốn làm đồ giả, tôi thực sự khinh thường ông ta.” Ngôn Tiêu rút điện thoại ra: “Càng tốt, tôi phải cho lão lên trang nhất tin tức toàn quốc.”

Ngón tay cô vừa nhấn vào số 1, Quan Được liền giơ tay ngăn cản: “Đừng báo cảnh sát.” *110 là số điện thoại khẩn cấp của Trung Quốc, giống kiểu 911 ở Mỹ. Ngôn Tiêu ngẩng đầu: “Vì sao?”

Quan Được nhìn Tống Phương, sau đó chuyển sang nhìn cô: “Đừng làm lớn chuyện.”

Ngôn Tiêu buồn cười: “Thế nào là làm lớn chuyện, ông ta tự tìm đường chết, tại sao tôi lại không thể đưa chuyện này ra ánh sáng?”

“Làm thế là được rồi.” Quan Được nhặt cái túi lên, lấy miếng gạch nung nhét vào trong, sau đó kéo Ngôn Tiêu đi: “Quay trở lại trả đồ cho đội khảo cổ, chúng ta còn phải về đội nữa, không có nhiều thời gian để lãng phí đâu.”

Cô bị anh kéo đến gần chiếc xe, cười lạnh: “Vừa rồi là anh nói muốn giúp tôi, bây giờ quay ngoắt đổi ý?”

Quan Được đặt chiếc túi lên xe, nhìn cô: “Tôi đã giúp cô. Lên xe.”

Ngôn Tiêu không cử động.

Quan Được lặp lại: “Lên xe.”

Ngôn Tiêu không những không làm theo mà còn bật di động lên, nhấn gọi 110.

Quan Được giật lấy điện thoại, hai tay kẹp dưới nách nhấc cô lên, ôm cô đặt lên xe. Một tay anh giữ chặt vai cô, tay kia kéo một chân qua vắt qua xe.

Khi Ngôn Tiêu kịp phản ứng thì bản thân đã ở tư thế ngồi trên xe.

Quan Được nhấc chân qua, ngồi trên ghế lái, đạp cần nổ máy.

Xe đột nhiên lao đi khiến Ngôn Tiêu không còn cách nào khác phải ôm chặt thắt lưng anh, hông anh rắn chắc căng đầy, cô dùng lực bám thật chặt: “Họ Quan, đừng có liên tục chọc tức tôi.”

Quan Được nói: “Là do cô dễ bị chọc thôi.”

Ngôn Tiêu nghiêng răng nhìn lên, thấy gương mặt anh trong kính chiếu hậu, biểu hiện lạnh lùng, đôi mắt sâu thâm trầm.

Xe chạy tốc độ rất nhanh, cả đường gấp ghe. Quan Được cố gắng tránh đi lại đường cũ, phòng trường hợp gặp chiếc xe tải.

Đi tắt qua một con đường gần với quốc lộ, không bao lâu sau xe dừng lại.

Có hai chiếc xe tải nhỏ đang đỗ bên lề đường, bên cạnh là một nhóm người đang ngồi ăn.

Quan Được xuống xe, cầm theo chiếc túi, giọng nói giấu cợt của Ngôn Tiêu vang lên phía sau:

“Thật khéo, xem ra không cần phải quay lại trấn kia rồi.”

Trong đám người kia, có cô gái lúc trước nói chuyện với bọn họ và cậu đồng nghiệp đến thông báo mất di vật. Đông người như vậy thì chắc là đội khảo cổ.

m thanh chiếc xe máy chạy trên đường khá lớn, khiến đám đông ngồi đó bị thu hút. Cô gái kia đứng bật dậy: “Ồi, hai người từ đâu đến vậy?”

Cô gái hướng về phía Ngôn Tiêu nói chuyện, nhưng mắt lại đang nhìn Quan Được.

Ngôn Tiêu không trả lời.

Quan Được nói thẳng: “Giáo sư của mọi người có ở đây không? Tôi có thể gặp chứ?”

“Anh muốn gặp giáo sư Hoa?” Cô gái quay đầu tìm một lát: “Ồ bên đó, anh chờ một chút, tôi gọi giúp anh.” Nói xong cô ta chạy ra phía sau một chiếc xe.

Sau một lát, giáo sư Hoa đi tới, là một người đàn ông tóc hoa râm, quần áo chỉnh tề theo kiểu Tôn Trung Sơn, dáng người thẳng tắp, trông rất minh mẫn, sải bước chân rất nhanh.

“Ai muốn gặp tôi?”

Cô gái chỉ về phía Quan Được và Ngôn Tiêu: “Bọn họ, tới qua ngủ cùng phòng chúng em.”

“Ồ,” giáo sư Hoa nhìn sang: “Hai người tìm tôi có chuyện gì?”

Quan Được nói: “Buổi sáng nghe nói trong đội bị mất một món đồ, có thể cho tôi hỏi món đồ đó có hình dáng thế nào?”

Giáo sư Hoa nhíu mày: “Cậu hỏi việc này làm gì?”

Quan Được nhắc chiếc túi trong tay lên: “Chúng tôi vô tình thấy một vật tương tự, không biết liệu có phải là món đồ bị trộm mất của đội không.”

Giáo sư Hoa vừa nghe thấy lời này liền không che giấu: “Là một bức chân dung gạch nung, hình vuông, cạnh dài mười bốn centimet, màu xanh xám, bề mặt vẽ một người một ngựa, suy đoán ban đầu là bức vẽ sứ giả đi Tây Vực Trương Khiên.”

*Trương Khiên là nhà ngoại giao, nhà thám hiểm kiệt xuất đời Tây Hán trong lịch sử Trung Quốc, có đóng góp to lớn trong việc mở ra con đường Tơ Lụa, kết nối giao thông nhà Hán với các nước Tây Vực.

Quan Được quay lại nhìn Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu nhìn lại anh: “Nhìn tôi làm gì?”

Quan Được: “Cô thấy thế nào?”

Ngoài cô ra, còn ai có khả năng xác nhận được lời nói của giáo sư Hoa. Ngôn Tiêu giọng ôn hòa nói: “Không sai. Chính là bức chân dung đó.” Quan Được đưa chiếc túi cho giáo sư Hoa.

Giáo sư Hoa vội vàng giật lấy, vừa kéo vừa nhìn, thiếu chút nữa là nước mắt như mưa: “Thật tốt, thật tốt. Tôi quả thật lo lắng nó cứ như vậy mà mất trong tay tôi, vậy thì tôi trở thành tội nhân rồi.”

Cô gái kia an ủi ông: “Không đâu, không phải nó đã trở về rồi sao?”

Những người khác trong đội cũng chạy qua, vây lại xem. Vì bị mất di vật nên không khí trong đội có phần nặng nề, nay tìm được rồi lại trở nên náo nhiệt.

giáo sư Hoa nhìn Quan Dược: “Món đồ này thế nào lại rơi vào tay hai người thế?”

Quan Dược không nói rõ: “Ngẫu nhiên gặp được một người, phát hiện vật này trên người ông ta.”

Giáo sư Hoa lập tức tiếp lời: “Là Tống Phương phải không?”

Ngôn Tiêu hơi ngạc nhiên: “Ông cũng quen Tống Phương?”

“Trước đây không quen, trên đường đi lần này thì biết nhau. Hai người cũng quen ông ta?” Lời này mang ý tứ thăm dò.

Lần này đến lượt Ngôn Tiêu nhìn Quan Dược, nếu nói mình và Tống Phương là đồng nghiệp, không chừng sẽ bị đánh đồng là đồng bọn.

Quan Dược dừng lại một chút rồi nói: “Biết nhưng không quen. Trước đây tôi làm ở tổ chức bảo tồn di vật từng gặp qua, mọi người yên tâm.”

Ngôn Tiêu cảm thấy lạ, nói thẳng bản thân làm khảo cổ không phải sẽ xóa bỏ nghi ngờ của bọn họ sao?

“Thì ra là vậy.” Giáo sư Hoa có vẻ yên tâm hơn.

Dù sao thì ông cũng là người cao tuổi, đứng một lúc đã thấy mệt mỏi, ông ôm bức tranh nung vào người, ngồi xuống gần cửa xe, tiếp tục nói: “Tôi và Tống Phương cũng là tình cờ gặp nhau. Ban đầu nghĩ anh ta là người am hiểu về di vật, tán ngẫu một lúc mới biết anh ta làm giám định. Sau đó anh ta bất ngờ rủ tôi nhập hội, hóa ra anh ta không chỉ dừng lại ở giám định.”

Ngôn Tiêu hỏi: “Hắn ta rủ ông nhập hội gì?”

“Hắn bảo tôi giao di vật của đội cho họ, bọn họ sẽ làm bản sao. Sau đó sẽ nhờ một vài chuyên gia giám định trong nước ra mặt, biến giả thành thật, bán với giá cao. Đồ thật sẽ buôn lậu ra nước ngoài. Kiếm tiền được cả hai nơi, còn tôi sẽ được họ chia lợi nhuận.”

Ngôn Tiêu hiểu ra: “Ông đã từ chối?”

“Đương nhiên, đó chính là biển thủ, tôi không đồng ý với ông ta. Vốn cho rằng ông ta là người đứng đầu, sau mới biết ông ta cũng có chỗ khó xử, cô đoán thử xem?”

Ngôn Tiêu phát hiện người đàn ông trước mắt rất có khiếu kể chuyện, rất phối hợp mà hỏi: “Thế nào ạ?”

“Ông ta cũng bị ép mà thôi.” Giáo sư Hoa thở dài: “Ông ta nói tổ chức này rất lớn, người đứng đầu có khả năng một tay che trời, thuộc hạ đều là kẻ giả mạo, có buôn lậu, thậm chí là cả đào trộm mộ cũng có. Ban đầu ông ta chỉ làm giám định, sau bị ép buộc nhập hội, hiện giờ đã lún quá sâu không thể rút ra. Tên trộm đồ tối quá chắc cũng là dân chuyên nghiệp, quả thực khó đề phòng được.”

Ngôn Tiêu tin tưởng những lời này. Mặc dù trước đây cô và Tống Phương không tiếp xúc nhiều, nhưng cô biết rõ ông ta là một người sợ phiền phức. Ngay cả trước mặt cô ông ta cũng không dám nói gì gay gắt, vậy mà lần này lại có gan đâm sau lưng cô.

Tuy nhiên cô lại không đồng tình với cách làm của người trước mặt: “Vậy sao ông không báo cảnh sát?”

Giáo sư Hoa đột nhiên không nói.

Mọi người đã vô thức vây quanh thành một vòng tròn, hiện giờ thấy giáo sư trầm mặc, mười mấy ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía ông.

Sau một lúc lâu giáo sư mới tiếp tục nói: “Tôi có một đàn anh, luôn chăm chỉ nghiên cứu khảo cổ học. Khoảng đầu thập niên 80, anh ấy gặp qua một sự việc giống y hệt. Cũng có người kéo anh ấy nhập hội, anh ấy đã từ chối, rồi báo cảnh sát. Kết quả cảnh sát chưa kịp bắt người thì anh ấy đã mất hết danh tiếng, về sau khó khăn mọi bề, đi đâu cũng bị gây khó dễ. Đã nhiều năm trôi qua, không biết anh ấy còn

ở đó hay không. Nếu năm đó không xảy ra chuyện, hiện giờ anh ấy chắc đã là một nhân vật được kính trọng trong giới khảo cổ rồi.”

Dừng một chút, ông nói thêm: "Không phải tôi tham luyện cái danh hiệu giáo sư này, dù sao thì cũng chỉ còn vài năm nữa là tôi nghỉ hưu rồi. Chỉ là cảm thấy cái tổ chức đó chỗ nào cũng nhúng tay vào, tôi lại đang dẫn dắt nhiều sinh viên như vậy, phải có trách nhiệm với bọn họ. Nếu như có ai xảy ra chuyện, khi về phải ăn nói với gia đình họ ra sao? Muốn báo cảnh sát thì cũng không thể báo ở đây."

Không rõ là do giọng ông quá nghiêm trọng hay là vì vẫn tiếc nuối cho người đàn anh kia của ông, mà trên mặt mọi người đều rất nghiêm túc.

Quan Được bỗng nhiên hỏi: "Vị đàn anh kia của bác có phải họ Lục không?"

giáo sư Hoa sững sờ: "Làm sao cậu biết?"

"Tôi từng nghe qua chuyện này."

"À." giáo sư Hoa nhìn anh. Từng ghe kể qua cũng không có gì lạ, chuyện này khi đó rất âm ỉ. Chỉ là anh còn trẻ như vậy nhưng lại biết rõ nên có chút bất ngờ.

Ngồi trò chuyện quá lâu, lúc khởi hành lên đường đã là hai giờ chiều.

Vì rất cảm kích hai người, giáo sư Hoa chủ động mời bọn họ đi cùng: "Xe của hai người cũng nát quá rồi, đi đường như vậy không an toàn. Hay là đi cùng xe chúng tôi."

Cô gái kia ở bên cạnh cũng nói thêm vào.

Quan Được suy nghĩ một lát, hiện giờ cũng đã muộn, nên đi cùng xe có thể đến điểm hẹn với bọn Thạch Trung Chu sớm hơn, vì vậy anh gật đầu đồng ý.

Ngôn Tiêu lên xe, đi xuống hàng ghế cuối ngồi. Chỗ đó vốn là của một cậu thanh niên, cậu ta thấy Quan Được đi về hướng mình thì đứng lên, trước khi đi còn nói: "Không cản trở hai người."

Đi chung một chiếc xe máy, mặc quần áo kiểu đồ đôi, mọi người trong đội đều cảm thấy hai người họ là một cặp.

Dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau nên Quan Được không buồn giải thích.

Anh ngồi xuống, nhìn sang bên cạnh. Trong tay Ngôn Tiêu đang cầm một bao thuốc, không rõ là rút ra từ lúc nào, ánh mắt cô đang nhìn ra bên ngoài cửa xe.

Mới đầu Quan Được còn nghĩ rằng cô đang bực mình chuyện của Tống Phương, nhưng khi nhìn kỹ về mặt cô mới phát hiện không phải do chuyện đó.

Mặt cô thất thần, hai mắt khẽ nhắm lại, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Khi xe bắt đầu lăn bánh, như cảm nhận được ánh mắt anh, cô đột nhiên quay sang.

"Anh nhìn gì?"

Quan Được trực tiếp hỏi: "Cô đang nghĩ gì vậy?"

"Đang suy nghĩ đến lời giáo sư Hoa nói." Ngôn Tiêu tựa ra đằng sau, trên mặt nở một nụ cười, thấp giọng nói: "Anh đoán xem người đứng đầu tổ chức kia là ai?"

Quan Được nhìn chằm chằm cô: "Cô cảm thấy là ai?" Ngôn Tiêu giơ một ngón tay lên ngoắc ngoắc.

Quan Được nhìn một lượt qua những người ngồi phía trước, cử động chân một cái, dịch người đến gần cô.

Đôi chân rắn chắc của anh dựa sát vào chân cô, bả vai anh hạ thấp xuống, gò má ghé gần vào. Ngôn Tiêu hạ tay xuống, ghét sát vào tai anh. Cô cố ý dừng một lúc, đợi đến khi anh không nhận

được quay đầu sang, cô mới mở miệng: "Là người tôi đã đắc tội."

Giọng cô rất nhẹ, Quan Được thấy khóe miệng cô nhếch lên, giống như cười, càng giống như khinh thường: "Ngũ Gia, đứng đầu Quốc Bảo Bang, đến cảnh sát cũng không biết lão ta là ai. Nhất định là lão ta."

Những gì giáo sư Hoa miêu tả đều phù hợp với Ngũ gia, thuộc hạ của ông ta đều làm ăn trong bóng tối tối, những thủ đoạn không hợp pháp có đủ cả, cũng chỉ có ông ta mới có khả năng ép Tống Phương làm như vậy.

Quan Được ngẩng đầu ngồi thẳng, vẻ mặt không đổi.

Ngôn Tiêu nhướn mày: “Anh không ngạc nhiên chút nào à?”

Anh hỏi ngược lại: “Sao phải ngạc nhiên?”

“...” Ngôn Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, xoay xoay bao thuốc trong tay, lúc quay mặt lại cô nói: “Đôi khi anh khiến tôi cảm thấy, cái gì anh cũng biết.”

Quan Được cúi đầu, nhìn xuống chân, không nói một lời.

23. Chương 23

Thạch Trung Chu và Vương Truyền Học chờ ở lối vào thị trấn đã bốn tiếng đồng hồ, đây là nơi cuối cùng có người sinh sống trên đường quay trở lại đội.

Khoảng bốn giờ chiều, hai chiếc xe tải nhỏ đi đến, dừng lại ở phía xa, cửa xe mở ra, có hai người bước xuống.

Là Quan Được và Ngôn Tiêu.

Một ông già và một cô gái cũng thò đầu từ trong xe ra, giơ tay vẫy chào tạm biệt.

Hai người Thạch Trung Chu và Vương Truyền Học chạy tới.

“Quan đội, bọn họ là ai thế?”

Quan Được: “Là một đội khảo cổ.”

Hóa ra là đồng hành, chẳng trách lại nhiệt tình như vậy.

Thạch Trung Chu ân cần cầm túi giúp Ngôn Tiêu, thấy quần áo của cô và Quan Được thì không nhịn được cười: “Ngôn tỷ với Quan đội ở cùng nhau cũng không tệ lắm nhỉ.”

Còn mặc cả đồ đôi nữa chứ.

Ngôn Tiêu ngoài cười trong không cười: “Ở cùng với đội trưởng của các cậu lúc không chọc tức người khác cũng không tệ lắm đâu.”

Thạch Trung Chu: “...”

Vừa đi vừa nói chuyện, cả bốn người đã vào trong trấn. Lúc đi qua chỗ rẽ, Vương Truyền Học và Thạch Trung Chu vượt lên phía trước, Ngôn Tiêu bị một cánh tay kéo lại.

Quan Được nhìn cô: “Tôi nhắc nhở cô, đây cũng là đội của cô. Tôi không chỉ là đội trưởng của bọn họ, mà cũng là đội trưởng của cô.”

Ngôn Tiêu nghĩ một lúc mới hiểu được câu nói “đội trưởng của cô” của anh là nhắm vào cô.

“Ồ, vậy hóa ra anh là...” Cô cố ý kéo dài giọng, híp mắt nhìn anh một cái, sau đó mới nói nốt:

“Đội trưởng của tôi.”

Quan Được mím môi: “Tôi biết rõ cô bực mình chuyện của Ngũ Gia, nhưng đừng lôi tôi ra tiêu khiển.”

Sắc mặt Ngôn Tiêu nhạt đi: “Anh bớt dùng Ngũ Gia chọc tức tôi đi.” “Cô được phép đùa bỡn tôi, nhưng không cho tôi chọc cô?” “Đúng vậy.”

“...” Quan Được gần như bị độ vô liêm sỉ của cô chọc cười, không buồn nói nữa, nhắc chân đi trước.

Thị trấn này rất hẻo lánh, khác hẳn so với trấn nhỏ trước. Ở đây hoàn toàn không có các hoạt động buôn bán, phần lớn các gia đình đều là dân tộc thiểu số, đi dọc đường còn có thể thấy những bầy dê được thả đi ăn cỏ khắp nơi. Nói là thị trấn nhưng thực chất chỉ là một thôn làng.

Chiếc xe việt dã đỗ bên ngoài một căn nhà mái bằng, có vài người đi lại, một đám trẻ con đang túm tụm lại đùa nghịch. Bọn chúng dùng nhánh cây chọc vào lốp, thậm chí dùng đá ném vào cửa xe.

Một cô bé bị chặn ở đuôi xe, miệng liên tục trách mắng, bọn trẻ con thấy có người đến, trong nháy mắt chạy hết sạch.

Thạch Trung Chu từ xa đi đến liền cười: “Từ đâu ra một gái ngoan như vậy, còn trông xe giúp anh nữa.”

Cô bé không hề sợ người lạ, từ trong túi lấy ra một chiếc đồng hồ đeo tay cũ kỹ, nhìn Thạch Trung Chu nói: “Em trông xe giúp anh tổng cộng trong ba giờ bốn mươi hai phút, một tiếng năm đồng, anh trả tiền đi.”

Thạch Trung Chu sững sờ, quay đầu lại nói: “Làm sao đây, gặp phải ăn vạ rồi.”

Vương Truyền Học nói: “Thôi, đừng lễ mễ nữa, con bé đòi tiền thì đưa cho nó.”

“Được rồi.” Thạch Trung Chu lấy ra 20 đồng đưa cho cô bé: “Đây.” “Em trả lại anh tiền thừa.” Cô bé tìm tiền trong túi. “Không cần không cần, bọn anh phải đi luôn.”

Cô bé tránh sang một bên, nhìn mấy người lên xe.

Ngôn Tiêu từ bên cạnh đi ra, nhìn bé gái. Cô bé vừa nhỏ vừa gầy, khuôn mặt rất đen, đặc biệt là đôi tay, làn da nứt nẻ, thô ráp, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi.

“Em không phải đi học sao?”

Hôm nay không phải là cuối tuần.

Cô bé nhìn Ngôn Tiêu, lắc đầu: “Trong nhà không có tiền.” “Cho nên đến đây kiếm tiền?” “Vâng.”

Ngôn Tiêu cười: “Em rất có đầu óc buôn bán.”

Cô bé bị cười nên xấu hổ, nhưng có vẻ không đồng ý, nhỏ giọng nói: “Em dựa vào bản lĩnh để kiếm tiền.”

Ngôn Tiêu nhìn xuống cô bé, hỏi: “Năm nay em bao nhiêu tuổi?” “Mười sáu ạ.”

Năm cha mẹ nuôi qua đời cô cũng mười sáu tuổi.

“Ngôn tỷ?”

“Hả?” Ngôn tiêu hoàn hồn.

Thạch Trung Chu ở trên xe gọi cô: “Lên đường thôi.”

“Đợi một chút.” Ngôn Tiêu đưa túi mình cho cậu ta, quay đầu lại gọi cô bé: “Em đi theo chị một lát.”

Cô bé không hiểu lắm, đi theo Ngôn Tiêu đến bên cạnh căn nhà trong ngõ. Vừa vào nhà, thấy Ngôn Tiêu mở túi lấy ra ví tiền. Một tập tiền đồ được rút ra, từng tờ từng tờ rút ra thành một tập trong tay.

Cô bé nhìn chằm chằm, từ nhỏ đến giờ chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Ngôn Tiêu đưa tập tiền nhét vào tay cô bé: “Cầm lấy.”

“Cho em?” Cô bé mở to mắt.

“Ừ.”

Cô bé đưa tay ra nhận, vẫn nghĩ mình đang mơ.

Ngôn Tiêu khoác túi lên vai, nhẹ nhàng nói: “Có thể đi học thì hãy đi học.”

Cô bé vẫn đứng ngây ra, trong đầu vẫn lăm lăm, sao lại có người lạ lòng như thế.

Thạch Trung Chu núp ở trong ngõ hẻm, lén lút chạy trở lại xe, giơ hai tay trước mặt hai người, khoa trương kêu lên: “Ngôn tỷ cho cô bé rất rất nhiều tiền, ít nhất từng này, em thấy ví của chị ấy cũng cạn sạch rồi.”

Vương Truyện Học ngạc nhiên kêu lên: “Thật á?”

“Lừa cậu là rùa rụt đầu.”

Quan Được tay đang đặt trên bánh lái, mắt nhìn về hướng con hẻm nhỏ, đúng lúc Ngôn Tiêu đi ra. Thạch Trung Chu không nhận được, vừa thấy cô lên xe, chưa để cô kịp ngồi đã vội hỏi: “Ngôn tỷ, sao chị tốt với cô bé kia quá vậy?”

Ngôn Tiêu vừa cài dây an toàn vừa nói: “Giúp đỡ người nghèo thôi.” “Hả? Chị đâu có giống người hay làm từ thiện.”

Ngôn Tiêu liếc mắt ra sau: “Ừ, tôi là kiểu không biết thương người đúng không?”

Thạch Trung Chu biết mình lỡ lời, lấy tay vỗ vỗ vào miệng mình: “Không phải, không phải, là em nói sai. Ngôn tỷ chính là Bồ Tát sống.”

Ngôn Tiêu lườm cậu ta một cái, quay đầu lại nhìn Quan Được: “Thế nào, anh cũng thấy kỳ lạ?”

Quan Được nói: “Tùy cô, tiền của cô, cô thích làm gì thì làm.”

Ngôn Tiêu cười: “Cũng có gì khác đâu.”

Quan Được lái xe, nghĩ đến lời cô vừa nói “Giúp đỡ người nghèo”, không hiểu sao lại liên tưởng đến những gì cô nói khi mua xe máy: “Nghèo đến mức tiền học phí cũng không đóng nổi. Để tiết kiệm tiền điện, đến ăn mì tôm cũng không dám dùng nước nóng.”

Mặt trời dần khuất về phía tây, nhưng những tia nắng vẫn như còn lưu luyến, chiếc xe việt dã rời khỏi trấn nhỏ, tiến dần vào hoang mạc.

Mặt đường lồi lõm, cát bụi bay mịt mù, dưới ánh nắng mặt trời, dường như có thể trông thấy từng hạt cát nhỏ li ti.

Lúc này đã cách đội khảo cổ rất gần, cả Vương Truyện Học và Thạch Trung Chu đều có chút hưng phấn, không biết mệt mỏi mà đề nghị luân phiên nhau lái xe qua đêm, hi vọng sáng mai sẽ đến nơi. Quan Được để mặc bọn họ bàn bạc với nhau.

Màn đêm buông xuống, lúc này điện thoại của Ngôn Tiêu vang lên, báo hiệu có tin nhắn.

Cô ấn mật mã điện thoại, một hình ảnh hiện lên, là ảnh chụp màn hình tin tức Tống Phương bị tước giấy phép, do Bùi Minh Sinh cho người truyền ra ngoài.

Ngôn Tiêu cẩn thận đánh giá, ảnh cô chụp không tệ, so với hình Tống Phương chụp cô thì rõ nét hơn rất nhiều.

“Nhìn này.” Cô giơ di động lên trước mặt Quan Được.

Anh vừa lái xe, vừa quay sang nhìn, lại thấy gương mặt cô bị ánh sáng từ điện thoại chiếu lên, hốc mắt càng sâu hơn: “Vui sao?”

“Cũng tạm.” Ngôn Tiêu mỉm cười, khóe mắt cong lên như lưỡi liềm, nhìn kỹ sẽ thấy trên khóe miệng bên phải của cô có một lúm đồng tiền nhẹ nhàng, trước giờ anh chưa từng chú ý đến.

Quan Được thu mắt nhìn trở lại đường, tập trung lái xe.

“Ngôn tỷ, mau nhìn bên ngoài.” Vương Truyện Học đột nhiên ở phía sau la lên.

Ngôn Tiêu nhìn ra: “Cái gì?”

“Đó là rừng Hồ Dương, chị thấy không?”

Ngôn Tiêu nhìn theo, cánh rừng Hồ Dương hiện ra trước mặt, một mảng lớn màu vàng trong xa mạc chói mắt như pháo hoa.

*cây Hồ Dương: xem ảnh đính kèm ^^

“Nơi này chính là cảnh đẹp số một, chị có muốn xuống xem một lát không?”

Ngôn Tiêu nói: “Có.”

Quan Được dừng xe.

Thạch Trung Chu và Vương Truyền Học xuống xe trước, khí thế bồng bồng dẫn đường. Ngôn Tiêu xuống sau, quay lại thấy Quan Được vẫn ngồi yên, hỏi: “Anh không đi à?” “Có Tiểu Thạch và Tiểu Vương dẫn cô đi là được.”

“Vậy không được.” Ngôn Tiêu vịn vào cửa xe, nhàn nhã nói: “Anh không phải là ~ đội trưởng ~ của tôi sao?”

Quan Được trầm mặt, liếc nhìn cô một cái.

Ngôn Tiêu không cử động, vẫn đứng chờ anh.

Anh đành phải cởi dây an toàn ra.

Cây Hồ Dương có sức chống chịu mạnh mẽ đối với thời tiết khô hạn, còn được gọi là loài cây anh hùng trong sa mạc. Tuy nhiên vẫn rất hiếm thấy được một cánh rừng Hồ Dương rộng lớn thế này. Trong rừng không hề thấy dấu vết của con người, giống như tách biệt khỏi phần còn lại của thế giới.

Ngôn Tiêu di loanh quanh, thấy một cây Hồ Dương chết héo khô trên mặt đất, thân cây trụi lủi, trên đó có khắc chữ. Cô ghé sát vào nhìn mới phát hiện đó là tên người, là tên Vương Truyền Học và Thạch Trung Chu.

“Hai người khác à?”

Vương Truyền Học đứng phía sau cười hì hì: “Vâng. Lần đầu bọn em đến sợ lạc đường, nên khắc tên lên thân cây bị chết này.”

Ngôn Tiêu chăm chú nhìn, quay đầu lại hỏi Quan Được: “Không có anh?”

Thạch Trung Chu cướp lời: “Có chứ, là Quan đội nghiêm khắc yêu cầu bọn em phải khắc một hoặc tên cả hai người, cứ như gốc vậy, nhưng mà không ở chỗ này.” Cậu ta quay lại, chỉ tay lên phía trước: “Chắc là ở bên kia.”

Vương Truyền Học nói ngược lại: “Đầu bên kia chứ.”

Hai người tách ra đi tìm chỗ khắc. Ngôn Tiêu cũng trầm nghĩ trong đầu “Gốc thật”, cứ trực tiếp hỏi đương sự là được chứ sao.

Cô đi đến bên cạnh Quan Được: “Anh dẫn tôi đi xem.” “Khắc chữ thì có gì hay mà xem.”

“Không phải đến nơi thế này để nhìn ngó lung tung sao?” Quan Được không trả lời, đi trước dẫn đường.

Càng đi sâu vào trong trời càng tối, ánh sáng bên trong cánh rừng mờ lung, lúc này Quan Được dừng lại: “Chỗ này.”

Ngôn Tiêu ngó xỏ xuống nhìn, cũng là một thân cây đã héo khô, giống với gốc cây lúc trước, khó trách bọn họ sợ lạc đường.

Tìm cả buổi mới tìm được chữ khắc, bên trên bề mặt thân cây chỉ khắc một chữ “Được” qua loa lấy lệ.

Cô ngẩng đầu: “Có dao không?”

Quan Được: “Làm gì?”

“Tôi cũng muốn khắc.”

Quan Được khom lưng, cúi người nhặt một hòn đá sắc đưa cho cô.

Ngôn Tiêu nhíu mày: “Dùng cái này?”

“Bọn tôi đều dùng nó để khắc.”

Ngôn Tiêu cầm hòn đá trong tay, ấn lên trên thân cây, lắc đầu: “Không khắc được, chắc phải dùng lực mạnh như anh mới khắc được”

Quan Được thấy trời sắp tối, ngồi xồm xuống, lấy hòn đá trong tay cô: “Tôi giúp cô, khắc chỗ nào?”

“Khắc bên cạnh tên anh.”

“...”

Quan Được nắm chặt hòn đá, vẽ xuống bên cạnh chữ “Được”.

Bỗng có một bày tay đưa ra, phủ lên mu bàn tay anh, Ngôn Tiêu cầm tay anh nói: “Sai, phải khắc chữ ”Tiêu“. Anh khắc chữ ”Được“, tôi đương nhiên phải khắc chữ ”Tiêu“. Thế mới tương xứng chứ?” Quan Được quay đầu, khuỷu tay anh đang chạm vào ngực cô, mặt cô kề sát trước mắt, gần đến mức

có thể thấy rõ những sợi tóc tơ trên trán cô.

Ngôn Tiêu nhìn chăm chăm anh, lòng bàn tay cô đặt trên mu bàn tay anh, nhẹ nhàng xoa một cái.

Anh vẫn bất động.

Cô xòe bàn tay ra, đan xen kẽ vào ngón tay anh.

Bốn bề không một tiếng động, bàn tay cô như một tấm lưới, lặng lẽ bao lấy.

Quan Được nghiêng chặt hàm, đáy mắt tối lại.

Tiếng Ngôn Tiêu nỉ non: “Khắc đi ~”

Anh bỗng nhiên rút nhanh tay ra, mạnh mẽ nắm lấy cô.

“Bớt giở trò này với tôi.” Giọng nói anh rít qua kẽ răng: “Đừng cho rằng tôi không dám làm gì cô, nếu không phải cô là người do nhà tài trợ đưa đến thì tôi cũng không nhìn cô như vậy. Lập tức trở về đội, cô an phận một chút cho tôi.”

Ngôn Tiêu tiến lên phía trước dựa vào, dán môi sát tai anh: “Anh dám làm gì tôi? Anh là cái dạng gà đưa đến cửa cũng không dám động... Fuck!”

Quan Được đột nhiên dùng sức, ngón tay cô bị bóp chặt, đau đến đổ mồ hôi sau lưng. “Là không dám hay không muốn, cô nói rõ cho tôi.”

Ngôn Tiêu cắn răng: “Thế anh đối với tôi không dám hay là không muốn, hả?”

“Không muốn.” Quan Được trả lời như chém đinh chặt sắt: “Tôi không có hứng thú với cô.”

Ngôn Tiêu nheo mắt, cười lạnh: “Không có hứng thú với tôi hay không có hứng thú với phụ nữ?” “Đối với cô.” Quan Được dường như nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi đối với cô không có hứng thú.” Ngôn Tiêu chậm rãi mím môi, mặt không chút biểu cảm.

Từ xa có tiếng gọi bọn họ, Quan Được buông cô ra, đứng lên.

Ngôn Tiêu vẫn ngồi ở chỗ đó. Khoảng chừng nửa phút sau cô cuối cùng cũng đứng dậy, dưới chân vang lên âm thanh cành cây bị giẫm gãy.

Cô đi ra ngoài, khi ngang qua anh, cô kiễng chân nói nhỏ vào tai anh: “Anh chờ xem.”

24. Chương 24

Khi quay trở lại xe, bên ngoài trời bắt đầu nổi gió, gió thổi cả đêm, đến rạng sáng hôm sau mới ngừng.

Ánh sáng ban mai chiếu qua sa mạc hoang vắng, những mỏm đất xung quanh được bao phủ một tầng màu hồng, tạo nên cảm giác thần bí.

Chiếc xe cuối cùng cũng đến được nơi đội khảo cổ đóng quân.

Ngôn Tiêu lúc này mới thức dậy. Mấy người đàn ông thay phiên nhau lái xe, hiện giờ Thạch Trung Chu đang ngồi trên ghế lái, cậu ta chỉ phía trước: “Ngôn tỷ, phía trước chính là trại của đội chúng ta.” Ngôn Tiêu nhìn ra ngoài, bên dưới sườn núi có dựng vài cái lều màu xanh quân đội, nhìn từ xa như

những đóa hoa xanh mọc trên sa mạc Gobi.

Phía sau có động tĩnh, cô quay đầu lại, là Quan Được đang khoanh tay ngồi ở ghế sau, đầu cúi thấp, có vẻ cũng vừa thức dậy, mắt vẫn còn ngái ngủ.

Nắng sớm chiếu vào cửa sổ xe, khiến cho những đường nét trên người anh trở nên mờ ảo, ánh mắt anh lay động, đối diện với ánh mắt cô.

Thạch Trung Chu nói: “Ngôn tỷ, phía trước có nước, chúng ta rửa ráy một chút rồi về đội.”

Ngôn Tiêu quay đầu lại: “Được”

Nước mà cậu ta nói đến là một dòng suối nông, trong vắt đến mức có thể nhìn thấy những hòn đá dưới đáy.

Đây vốn dĩ là một con suối ngầm, hai năm trước không rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên phun trào từ dưới đất. Vì vậy xung quanh đó khoảng vài chục dặm hình thành một thảm thực vật xanh tươi, so với khu vực hoang vắng phía trước không ăn nhập chút nào.

Ngôn Tiêu dùng nước suối rửa mặt, lúc đứng lên thấy Quan Được đi về hướng này.

Anh không nhìn cô, đi đến ven suối, ngồi xổm xuống rửa mặt.

Ngôn Tiêu ngồi xuống, lấy tay hắt nước một cái, nhìn về phía trước: “Đội của anh cũng không lớn.”

Chỉ thấy khoảng bốn năm cái lều, không thể so sánh với đội giáo sư Hoa mang theo.

Quan Được vốc nước lên súc miệng, hờ hững “Ừ” một tiếng.

“Anh ở đây bao lâu rồi?”

“Bốn tháng.”

“Ồ, đủ lâu.” Ngôn Tiêu im lặng một lát, thêm một câu: “Anh quả thực chịu được.”

Quan Được quay đầu, nước từ trên mặt nhỏ xuống, muốn nhìn xem lời cô nói có ý tứ gì, là muốn nói anh đối với môi trường khắc nghiệt này có thể chịu được, hay là có ám chỉ gì khác.

Ngôn Tiêu nhìn lại anh, mặt tỏ vẻ rất hồ hững.

Quan Được cúi đầu, lấy hai tay xoa xoa rửa mặt.

Mặt trời đã lên cao, nhìn xa xa là một cánh đồng hoang vu dập dờn.

Xe việt dã dừng bên ngoài trại. Một người đàn ông thân hình to cao đang đứng bên ngoài, thấy Quan Được xuống xe lập tức kêu lên một tiếng: “Quan đội.”

Quan Được gật đầu, chỉ Ngôn Tiêu: “Đây là chuyên gia giám định mới tới, tên Ngôn Tiêu.”

Ngôn Tiêu xuống xe, mỉm cười bắt tay cũng người đó: “Chào anh.”

Thạch Trung Chu và Vương Truyền Học đứng bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, lúc trước bọn họ có đâu được cô đối xử như thế, hoàn toàn chỉ nhận được thái độ khinh khỉnh mà thôi.

Người thanh niên đó người cũng như tên, Trương Đại Minh, trông rất chất phác, thành thật.

Ngôn Tiêu vừa rửa mặt xong, tuy không trang điểm nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp, nước da trắng

nôn, dáng người cao gầy, khi đứng trước người khác mang một vẻ đẹp thành thực. Cậu ta nhìn cô trông chốc lát, xấu hổ sờ sờ đỉnh đầu.

Quan Được hỏi anh ta: “Trong đội gần đây vẫn an toàn chứ?”

Trương Đại Minh gật đầu: “Hai ngày trước có chút động tĩnh, bọn em đã cất đồ rất kỹ rồi, không có gì xảy ra.”

“Ừ”. Lúc Quan Dực nói chuyện có nhìn thoáng qua Ngôn Tiêu, cô đang theo túi, muốn đi vào trong lều.

Đúng lúc đó có người từ trong lều đi ra, hai người thiếu chút đụng phải nhau. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, người kia liền đứng khựng lại.

Đó là một cô gái, mặc chiếc áo len màu vàng, tóc ngắn ngang tai, thấp hơn Ngôn Tiêu nửa cái đầu, lông mày được vẽ cẩn thận, son môi màu hồng nhạt.

Cô gái nhìn Ngôn Tiêu một lát, rồi quay sang nhìn Quan Dực: “Quan đội, đây là...?”

Quan Dực nói: “Ngôn Tiêu, mới đến đội.”

“À, là vị chuyên gia giám định đó...” Cô gái quan sát Ngôn Tiêu, có vẻ miễn cưỡng, một lúc sau mới giơ tay ra: “Chào cô, tôi là Bồ Giai Dung.”

Ngôn Tiêu bắt tay cô ấy, hất cằm về phía căn lều sau lưng cô: “Đây là lều của cô?”

“Phải. Chỗ ở của cô tôi đã chuẩn bị xong, ở phía sau.” Giọng cô ấy khi nói chuyện rất nhỏ và chậm.

Thạch Trung Chu khen ngợi: “Vẫn là Tiểu Bồ tử mĩ, mọi thứ đều chuẩn bị rất tốt.”

Bồ Giai Dung xấu hổ cười một cái, quay sang nhìn Quan Dực: “Quan đội về lúc nào vậy?”

Quan Dực đã đi vài bước, tay đang tìm thuốc, nghe vậy cũng không ngừng đầu: “Vừa về.”

Cô gái “À” lên một tiếng, không có gì để nói, ngoắc ngón tay, nhìn về phía Ngôn Tiêu: “Để tôi đưa cô về lều.”

Ngôn Tiêu gật đầu: “Vậy phiền cô.”

Bồ Giai Dung đến trước mặt Quan Dực: “Quan đội, em dẫn cô ấy đi.”

Quan Dực gật đầu: “Đi đi.”

Bồ Giai Dung nhìn anh, sau đó đi lên phía trước.

Ngôn Tiêu đi theo cô ta, lúc đi qua, vô tình hay cố ý, cô cũng nhìn anh một cái.

Quan Dực trong nháy mắt cũng nhìn cô, giống như đang thăm dò xem ánh mắt cô có ý gì.

Ngôn Tiêu không nói gì, đeo túi lên vai, đi theo sau Bồ Giai Dung.

Cái được gọi là lều chính là một miếng vải bạt màu xanh được dựng lên, mỗi người một gian, cách nhau khoảng hai mét, được chia thành ba hàng xếp sát nhau.

Trên đường đi, Bồ Giai Dung giới thiệu về mỗi lều, trong đó có một cái lều to nhất, rèm mở, đó là phòng bếp.

“Bình thường là Đại Minh nấu ăn, trách nhiệm của anh ấy là cơm nước và trông nom mọi người.” Cô ấy giới thiệu rất chi tiết.

Ngôn Tiêu vừa đi vừa nhìn, ậm ừ vài tiếng, chứng tỏ mình đang lắng nghe.

Đến hàng cuối cùng, phía bên phải có một chiếc lều, vừa nhìn là biết mới dựng, không hề nghi ngờ gì đây chính là lều của cô.

Bồ Giai Dung nói: “Rất may tiểu Thạch gọi điện trước, nếu không bọn em cũng không kịp chuẩn bị.”

Ngôn Tiêu nhìn sang căn lều bên cạnh: “Kia là lều của ai?” “Quan đội.”

“À.” Cô ra vẻ như không thèm để ý, vén rèm đi vào trong lều của mình.

Bên trong không rộng, giường là tấm ván gỗ đặt lên, chỉ đủ một người nằm, chăn đệm đều là đồ

mới, kẻ sọc caro đỏ.

Chiếc bàn được đặt một góc trong phòng trông khá sơ sài, nhìn thoáng qua đã biết là dùng vài cái đinh ghép mấy miếng gỗ làm thành.

Cô đặt túi lên giường, nhìn xung quanh một lượt. Thấy Bồ Giai Dung đang nhìn mình, dường như đang đợi đánh giá của cô, vì vậy Ngôn Tiêu mỉm cười nói: “Tốt quá, mọi người vất vả rồi.”

“Nên làm mà.”

Ngôn Tiêu phát hiện cô gái này rất nghiêm túc, lúc không cười trên mặt không có biểu cảm gì, như một khúc gỗ.

Ngôn Tiêu hỏi: “Những người hôm nay gặp là toàn bộ đội viên phải không?” “Phải, là cả đội.”

Ngôn Tiêu “À” một tiếng, vì vậy cả đội chỉ có một thành viên nữ này thôi. Bồ Giai Dung nói: “Không nghĩ đến cô cũng là nữ, lại còn rất trẻ.” “Vậy sao?”

“Nghe nói người làm giám định phần lớn là người có tuổi, hơn nữa chủ yếu là nam.”

“Ngành nghề nào cũng có ngoại lệ.”

Cô ấy dường như không có gì để nói.

Đến khi Ngôn Tiêu định vén rèm đi ra ngoài, cô ấy có vẻ như cuối cùng cũng đã tìm được đề tài để nói: “Mọi người... sao lại trở về cùng nhau?”

Ngôn Tiêu đứng thẳng dậy: “Tôi cũng không định đi cùng bọn họ, do số mệnh an bài rồi.” “...”

Quan Dực đứng trong gió hút thuốc, thấy Thạch Trung Chu đang xách hành lý của Ngôn Tiêu mang vào. Một lát sau cậu ta và Bồ Giai Dung cùng nhau đi ra.

Ngôn Tiêu đi phía sau họ.

Bên ngoài gió lớn, trên người cô đã mặc thêm một lớp áo, cổ áo dựng thẳng lên, dáng người cô càng thêm cao ráo, thon thả.

“Quan đội chắc vẫn chưa ăn sáng phải không? Bọn em cũng vừa mới dậy, cùng nhau ăn đi.” Bồ Giai Dung vừa đi vừa nói.

Quan Dực nói: “Mọi người cứ đi trước, lát nữa tôi qua.”

Bồ Giai Dung nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, cùng Thạch Trung Chu đi về hướng gian bếp.

Ngôn Tiêu thong thả đi đến, không đầu không đuôi nói một câu: “Trực giác của phụ nữ luôn chính xác.”

Quan Dực nhìn cô, như đang đợi cô giải thích.

Ngôn Tiêu nhìn về phía Bồ Giai Dung, rồi chuyển ánh mắt nhìn sang anh: “Cái túi ngủ ấy ~” Đêm đó ngủ ngoài trời, cô đã cảm thấy chiếc túi đó nhất định là của phụ nữ. Quan Dực không đưa ra bất kỳ ý kiến nào.

Ngôn Tiêu dựa gần vào, thấp giọng hỏi: “Anh có hứng thú với cô ta chứ?”

Quan Dực nhướng mắt: “Bớt nói linh tinh.”

“Ồ.” Vậy là không có hứng thú.

Ngôn Tiêu vốn định nói “Nhưng người ta có ý với anh”, nhưng cô lại quay đầu nghĩ việc này thì liên quan gì đến cô chứ? Bồ Giai Dung dậy sớm trang điểm tỉ mỉ đợi anh về, chỉ cần anh không ngốc thì có thể nhận ra. Nếu bản thân anh còn không quan tâm, cô cũng đâu cần phải bận tâm đến.

Quan Dực phẩy tàn thuốc: “Đến đội rồi, yêu cầu cô tập trung chuyên môn, bớt nghĩ những chuyện khác đi.”

Chân Ngôn Tiêu chà xát cát trên mặt đất: “Tôi nghĩ cái gì?” “...”

“Hả? Nói xem, anh biết tôi đang nghĩ cái gì à?”

Quan Được nắm chặt thuốc trong tay, tránh ánh mắt cô: “Ăn cơm xong sẽ kêu Tiểu Thạch đưa cô đến hiện trường khai quật xem một lát, sau đó tập trung nghiên cứu Hoàng Ngọc.”

Ngôn Tiêu nhắc chân cản anh: “Anh dẫn tôi đi.”

Quan Được bước đi hai bước, sau đó chuyển mắt sang nhìn cô.

Ngôn Tiêu nói thêm trước khi anh mở miệng từ chối: “Anh là trưởng nhóm.”

Quan Được từ từ nhả khói thuốc trong miệng ra, dụi điều thuốc dưới chân: “Khi nào đi sẽ gọi cô.” Thời tiết ở sa mạc Gobi rất kỳ lạ, buổi sáng vẫn có nắng, đến chiều lại đột nhiên âm u.

Khoảng một rưỡi chiều, Quan Được đến gọi Ngôn Tiêu, lúc này cô còn đang chuẩn bị đồ đạc. Anh đứng ở cửa nhìn, trên mặt bàn đang bày hai thiết bị mô hình, sổ ghi chép, một tập tài liệu dày,

còn có một số dụng cụ không rõ là gì.

Ngôn Tiêu đang cúi người bận rộn sắp xếp, cả buổi không để ý đến anh.

Anh đột nhiên nhận ra, lúc cô nghiêm túc so với bộ dạng bình thường như hai người khác nhau. Khoảng mười phút sau, cô cho đồ đạc vào túi nói: “Đi thôi.”

Địa điểm khai quật ở gần đó, địa hình rất đặc biệt, không giống như sa mạc Gobi cát dài trải rộng, nơi này chủ yếu là đất. Hố khai quật không lớn lắm, rộng chừng hai mét, dài một mét. Xung quanh bốn phía đều có các bãi đất, bao quanh miệng hố ở giữa, giống như tấm bình phong tự nhiên che chắn.

Ngôn Tiêu đi đến cạnh hố, nhìn xuống dưới. Bên dưới rất tối, dường như khá sâu.

Quan Được chống tay nhảy xuống trước, ngẩng đầu nói: “Cô cẩn...”

Nói chưa dứt lời Ngôn Tiêu đã nhảy xuống theo, sau đó liền mắng một câu: “Fuck! Sao anh không nói trước bên dưới là đá!”

Chân cô khụy xuống, đau điếng nhắc một chân lên, trừng mắt lườm anh, nhìn giống như chú gà co một chân.

Quan Được mím môi, không buồn giải thích, lúc quay đầu đi trong miệng dường như phát ra một âm thanh.

Ngôn Tiêu nhón chân đuổi theo: “Anh vừa cười tôi phải không?”

“Không có.”

“Tôi nghe thấy.”

“Cô nghe thấy tôi cười?”

“...” Ngôn Tiêu cắn môi, nhìn chằm chằm sau gáy anh.

Tóc anh dường như đen hơn so với người thường, được cắt ngắn gọn gàng, vết cắt ngay ngắn.

Thậm chí cô còn có ý nghĩ giờ tay kéo thử xem anh có phản ứng gì.

Vừa mới nghĩ như vậy, Quan Được đột nhiên quay đầu.

Ngôn Tiêu chớp mấy mắt, còn tưởng anh có khả năng biết trước, ngay sau đó nghe thấy anh nói:

“Nhắc cô trước, lát nữa vào trong cô có thể sẽ thất vọng.”

“Vì sao?”

“Vào trong sẽ biết.”

Bên dưới hố rất sâu và tối vì có hang động, bản thân cái hố này chính là chỗ giao nhau của các cửa hang.

Đi đến cuối hang có một cầu thang, nhỏ và hẹp, được tạc ra từ các tảng đá. Bước vào bên trong, hơi thở từ niên đại xa xưa phả vào mặt.

Lòng bàn chân Ngôn Tiêu có chút đau nên cô đi rất chậm.

Quan Được đi trước cô, vì đi xuống cầu thang nên chênh lệch chiều cao giữa cô và anh được cân bằng, cô đặt tay lên vai anh: “Tôi vịn một lát.”

Quan Được quay đầu lại nhìn cô, không lên tiếng, nhưng Ngôn Tiêu có thể cảm nhận được những thớ thịt trên bả vai anh căng lên, bờ vai anh dường như rộng hơn, cách một tầng áo cũng có thể thấy được cơ bắp rắn rỏi nhô cao.

Hai người tiếp tục đi xuống bậc thang, Quan Được dừng lại, nói: “Đến rồi.”

25. Chương 25

Bên trong là một mảnh tối đen, đưa tay ra cũng không thấy được bàn tay mình. Chỉ đến khi đèn pin được bật lên, Ngôn Tiêu mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Một gian nhỏ khoảng hai mét vuông, bốn phía là ngọc bích nhẵn bóng, chân được bao phủ bằng đá, có một khối bệ đá nho nhỏ ở giữa phòng. Ngoài những thứ đó ra thì xung quanh không còn gì khác.

Ngôn Tiêu xem qua một vòng, nhìn lại: “Thế này thôi?” Quan Được gật đầu: “Nên tôi mới nói cô sẽ thất vọng.” “Không phải nói đây là cổ mộ sao?”

“Có một mộ đất, đáng lẽ là một ngôi cổ mộ, nhưng không hiểu vì sao khi đào ra lại chỉ có vậy.” Ngôn Tiêu nhìn lại lần nữa. Trong này quá trống rỗng, đừng nói là quan tài, ngay cả chỗ để đặt đồ

chôn cất cũng không có. “Mấy người tìm được gì trong này?” “Chỉ có mấy miếng Hoàng Ngọc kia, còn lại không có gì cả.” “...”

Quan Được giơ đèn pin chiếu về hướng bệ đá: “Tìm được ở chỗ kia.”

Ngôn Tiêu đến gần, cúi xuống nhìn, trên bệ đá một khe rãnh nông, cô dùng ngón tay xoa nhẹ, chính là hình dáng miếng Hoàng Ngọc, mỗi miếng tương ứng với một rãnh, có tất cả năm miếng.

Năm rãnh tạo thành một vòng tròn không nối liền, vì còn thiếu một bộ phận. “Hoàng Ngọc phải có đủ sáu miếng, tại sao ở đây chỉ có năm rãnh?” Quan Được nói: “Lúc tìm thấy thì chỉ có như vậy, năm miếng tất cả.” “Bị trộm sao?”

“Không có khả năng. Hoàng Ngọc đều được đặt trong những rãnh này. Nếu có sáu miếng thì cũng phải có sáu rãnh chứ?”

Ngôn Tiêu suy nghĩ một lát: “Vì vậy có hai khả năng, một là không phải có sáu miếng, hai là có sáu miếng nhưng miếng thứ sáu không ở chỗ này.”

“Ừ, Cuối cùng thì phải dựa vào kết quả đánh giá của cô.”

Ngôn Tiêu trầm mặc, vốn dĩ việc xuất hiện một cổ mộ ở sa mạc không một bóng người này đã rất cổ quái rồi, nhưng đây căn bản không thể xem là mộ. Càng kỳ lạ hơn là bên trong không có gì cả, chỉ có vài miếng Hoàng Ngọc, còn thiếu một chi tiết. Đây giống như một câu đố.

Không còn gì để xem, hai người quay trở về.

Quan Được đột nhiên hỏi: “Nhanh nhất bao giờ có kết quả?”

Ngôn Tiêu hỏi ngược lại: “Anh gấp lắm à?”

“Tôi hy vọng càng nhanh càng tốt.”

Ngôn Tiêu không trực tiếp trả lời, hơn nữa còn cảm thấy kỳ lạ: “Người khác nếu gặp phải tình huống thế này, chắc đã từ bỏ rồi. Người sáng suốt sẽ cho rằng chỗ này không có giá trị nghiên cứu, vì sao anh lại muốn tìm cho ra kết quả?”

Giọng nói trầm ấm của Quan Dực trong hành lang hẹp tối vang lên: “Việc này rất quan trọng.” “Quan trọng thế nào?”

Dừng một lát, anh mới nói: “Có hữu ích.”

Ngôn Tiêu không hỏi, cô cảm thấy dù có hỏi anh cũng sẽ không nói.

Ra khỏi hành lang xuống đáy hố, ngẩng đầu lên thấy trời đã rất âm u.

Ngôn Tiêu nhìn những bức tường lồi lõm trong hố, sau đó quay sang nhìn Quan Dực. Anh đang chùng gối tựa vào tường, trông như đang đứng tấn, hai tay đan vào nhau: “Giẫm lên tay tôi leo lên.”

Một tay Ngôn Tiêu nắm bả vai anh, giẫm lên lòng bàn tay, Quan Dực đột nhiên dùng lực nhấc tay, cả người cô bị nâng lên, cô vô ý thức ôm lấy đầu anh.

Quan Dực từ trong tay cô ngẩng đầu lên, đôi mắt anh nhìn cô chăm chú.

Đáy hố tối tăm, đáy mắt anh lại càng tối hơn. Ngôn Tiêu nhìn thấy khuôn mặt mình trong đôi mắt ấy. Trong mắt anh có cô, trong mắt cô cũng có anh. Trên trời mây mù bao phủ, dưới một tắc đất hố này lại chỉ có hai người bọn họ.

Vô tình hay hữu ý, tay của cô sờ lên gò má anh, nhỏ giọng nói: “Thật là lạnh.”

Khuôn mặt bị gió thổi lạnh, con người ấy cũng lạnh.

Quan Dực cúi thấp mặt, trầm giọng nói: “Lên đi!”

Ngôn Tiêu giơ tay túm lấy vách nhô lên trên miệng hố trèo lên, quả thực rất khó, sau cùng chỉ còn cách giẫm lên vai anh leo lên.

Ngồi chờ một lát thì thấy Quan Dực bò lên, cô nói: “Chỗ này phải để một cái thang cuốn.”

“Thực ra có, để đề phòng Chu Mâu chạy trốn.” Anh vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai, trên đó có dấu giày của Ngôn Tiêu, phải một hồi vẫn không hết.

“Sao hôm nay không mang theo?”

Quan Dực bị hỏi nên dừng phải áo: “Quên.”

“Ồ, thì ra là quên, tôi còn tưởng anh cô ý.” Ngôn Tiêu đứng dậy, phải quần áo rồi rời đi.

Quan Dực nhìn chăm chăm theo bóng lưng cô, nắm chặt tay kim chế. Nghe khẩu khí của cô, chắc chắn là do lúc ở dưới hố anh bất ngờ đẩy tay lên.

Người phụ nữ này, ngay cả trả đũa cũng đều coi là lẽ đương nhiên.

Lúc đến gần trại, Ngôn Tiêu hỏi anh: “Ai đang giữ ba miếng Hoàng Ngọc còn lại? Tôi cần tập hợp chúng để nghiên cứu.”

Quan Dực nói: “Ở chỗ Tiểu Bò, trở về sẽ bảo cô ấy đưa cho cô.”

Ngôn Tiêu liếc nhìn anh đầy ẩn ý: “Không ngờ anh cũng rất tín nhiệm cô ấy nha.”

Tín nhiệm đến mức có thể giao cho cô ấy cả ba miếng. Không hiểu sao cô lại nhớ tới hai miếng ngọc trong tay mình.

“Cô ấy đáng được tín nhiệm.”

“Vậy à, vì cô ta một lòng một dạ với anh sao?”

Quan Dực lạnh mặt: “Cô cứ làm tốt việc của mình là được.”

“Đương nhiên.” Ngôn Tiêu mỉm cười đầy ẩn ý, sau đó đi vào lều của mình.

Đến tối, Bồ Giai Dung mới đem Hoàng Ngọc đến.

Ngôn Tiêu lúc này đang ở bên trong bật công tắc điện. Nơi này không có điện nhưng trong đội có máy phát. Cô phải ấn nhiều lần đèn mới sáng, bên ngoài giọng nói Bồ Giai Dung chậm chậm gọi: “Cô Ngôn.”

Không ngờ cô ta lại dùng kính ngữ, Ngôn Tiêu cũng khuôn buồn chỉnh lại: “Vào đi.”

Bồ Giai Dung đi tới, đặt chiếc hộp đang cầm trên tay lên bàn: “Tôi để đồ ở đây.” “Được.”

Bồ Giai Dung nhặt nhẽo như mọi khi, đưa đồ xong nói: “Vậy tôi đi.” “Ừ.”

Đợi cô ta ra cửa, Ngôn Tiêu mở hộp ra, đeo một đôi găng tay màu trắng lên.

Mấy miếng Hoàng Ngọc trông tương tự nhau, ba miếng ngọc này cũng như vậy, nhưng khi nhìn kỹ thì họa tiết trên ngọc cũng không hoàn toàn giống nhau. Cô cầm một miếng trong hộp ra ước tính trọng lượng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Bồ Giai Dung đi được nửa đường, phía sau có người gọi theo: “Cô Bồ.”

Cô ta quay đầu lại, trông thấy thân ảnh cao gầy của Ngôn Tiêu bước đến dưới ánh hoàng hôn. “Vội vàng đi như thế làm gì, hai ta tán gẫu một chút.”

Bồ Giai Dung có chút sững sờ: “Ồ, cô muốn tán gẫu chuyện gì?”

“Gì cũng được.” Ngôn Tiêu chậm rãi đi quanh cô ấy, cẩn thận quan sát: “Cô biết làm đồ phục chế sao?”

Bồ Giai Dung cúi đầu “Ừ” một tiếng: “Nhiệm vụ của tôi ở trong đội là phục chế di vật và mài đá*.”

*tiếng anh là Stone-rubbing - cái này hiểu nhưng ko biết thuật ngữ chuyên môn trong tiếng Việt là gì

“Như vậy trong đội cô chỉ chịu trách nhiệm làm phục chế Hoàng Ngọc và stone-rubbing?” “Phải.”

Ngôn Tiêu gật đầu, giọng nói lạnh nhạt: “Tôi mới đến, đối với cô có thể xem như khách khí?” “Ừ... cô rất khách khí.”

Ngôn Tiêu hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào cô ta: “Phải chăng vì tôi đối với cô quá khách khí, khiến cô thấy tôi dễ bắt nạt? Cô dám mang ba miếng Hoàng Ngọc giả đến lừa tôi?”

Sắc mặt Bồ Giai Dung trắng bạch, nắm chặt tay. Cái hộp cô ta mang đến bị Ngôn Tiêu ném trở lại.

“Thế nào, cô còn gì để nói không?” Ngôn Tiêu thẳng người.

Lúc cầm trên tay mấy miếng ngọc cô ta cầm đến, Ngôn Tiêu đã cảm thấy trọng lượng không ổn, đó chỉ là ngọc phục chế thứ đẳng, so với cổ ngọc hoàn toàn không cùng cấp bậc.

“Tôi...” Bồ Giai Dung muốn mở miệng nhưng lại không nói được gì.

Ngôn Tiêu lấy bao thuốc trong túi, rút ra một điếu kẹp trong tay, bật lửa châm lên, tiến đến gần cô ta, cười lạnh một tiếng: “Đều là phụ nữ nên tôi nể tình, thật lòng nhắc nhở cô một câu. Đừng chọc giận tôi, con người tôi tính tình không tốt, không tin thì có thể đi hỏi gã họ Quan đó.”

Bồ Giai Dung nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn Ngôn Tiêu, lúng túng nói: “Không phải tôi muốn chọc giận cô.”

“Không muốn chọc giận tôi nhưng lại mang ba miếng ngọc giả đến lừa tôi?” “...”

“Có chuyện gì?” Một giọng nam đột ngột chen vào.

Ngôn Tiêu nhìn sang, thấy Quan Dực từ xa đi tới.

Cô nhả một ngụm khói, nghiêng người, quay lưng về phía anh: “Đừng hỏi tôi, hỏi cô Bồ ấy.”

Quan Dực nhìn cô, sau đó gọi Bồ Giai Dung: “Cô qua đây một chút.” Bồ Giai Dung đi theo anh ra xa.

” Xảy ra chuyện gì?” Quan Dực đứng thẳng, một tay đút vào túi.

Bồ Giai Dung chậm rãi nói: “Em có nghe qua chuyện của cô ấy. Nghe nói cô ấy không biết giám định, cùng đường ở Thượng Hải mới đến đội chúng ta, cho nên em...”

“Nên cô muốn thử xem cô ấy có biết giám định không?” Bồ Giai Dung gật đầu.

Quan Dược cứng họng, một lát sau mới nói lên lời: “Lần sau đừng như vậy, cô ấy không giống như lời bên ngoài đồn. Nếu nghi ngờ gì thì tìm tôi, cô ấy không dễ chọc đâu.”

Cô ấy không dễ chọc.

Bồ Giai Dung nhìn người phụ nữ đang đứng ở phía xa. Ngôn Tiêu khi nãy nói bản thân mình không dễ chọc, còn nói nếu không tin thì đi hỏi Quan đội, có vẻ như anh hiểu rất rõ người đó.

Tay cô ta chà xát vạt áo, gật đầu: “Em biết rồi.”

Quan Dược nói: “Được rồi, cô đi đi, trở về nhớ đưa đồ thật qua.”

“Vâng.” Bồ Giai Dung chần chừ, còn có lời muốn nói, nhưng khi ngẩng đầu lên, Quan Dược đã xoay người đi trước.

Cô ta nhìn Ngôn Tiêu một cái, cúi đầu rời đi.

Ngôn Tiêu vẫn đang hút thuốc, Quan Dược đến gần, nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, dù không có biểu hiện gì nhưng lại thoát lên cảm giác lạnh lùng.

Hiểu rõ tính cô, anh tránh nặng tìm nhẹ: “Tôi nói với cô ấy rồi, cô đừng để bụng.”

Ngôn Tiêu hừ một tiếng: “Không muốn tôi làm thì cứ nói thẳng, chẳng qua là đi thôi, tôi lại không phải bắt buộc phải đến”.

“Không có ai không muốn muốn cô làm, cô đi cái gì mà đi.”

“Ồ.” Ngôn Tiêu nhả khói: “Gây khó dễ cho tôi còn không phải là không muốn tôi làm?”

Quan Dược nói: “Sau này không có ai gây khó dễ cô, bọn họ sẽ phối hợp với cô.” “Còn anh? Anh cũng sẽ phối hợp với tôi?” “Đương nhiên, chỉ cần sớm có kết quả.”

Ngôn Tiêu gật đầu, thái độ vẫn rất thờ ơ, tay cầm thuốc đưa lên miệng hút.

Quan Dược nhìn vào tay cô, trên tay vẫn còn đeo bao tay màu trắng. “Sao hút thuốc lại phải đeo bao tay?”

“Hả?” Ngôn Tiêu theo ánh mắt anh nhìn vào tay mình: “Khi giám định phải dùng bao tay, đặc biệt là ngọc. Hơn nữa còn cần phân biệt mùi, vì vậy không thể để mùi thuốc dính vào tay.”

Cô cho thuốc lên miệng, tháo bao tay ra, giơ tay về phía anh: “Ngửi xem, thấy mùi thuốc lá không?”

Trời chạng vạng tối, đôi mắt người đàn ông đó sâu thẳm, sau lưng là sa mạc mịt mù, dưới chân là cát bụi. Anh rất phù hợp đứng trong bóng đêm, trời và đất tựa như áo khoác ngoài của anh.

Ngôn Tiêu vẫn giơ ngón tay trước mũi anh, cảm nhận được từng đợt hơi thở ấm áp phả vào tay:

“Có không?”

Quan Dược không có lý do gì để phản bác, là do anh tự mình hỏi, tự làm tự chịu.

Anh nghiêng mặt, tránh ra hai bước: “Không có.”

“Anh thực sự ngửi thấy?”

Quan Dược không đáp, quay đầu đi.

Ngôn Tiêu chà xát ngón tay, hơi thở của anh sâu, dường như vẫn còn vương trên đầu ngón tay cô. Chẳng bao lâu trời đã tối. Thời tiết ban ngày âm u xám xịt, đến tối mưa gió gào thét, cát bay đá

chạy.

Thạch Trung Chu vốn muốn tổ chức một bữa ăn mừng Ngôn Tiêu đến đội, Trương Đại Minh còn đặc biệt nấu thêm nhiều món ăn, nhưng lại phải tiếc nuối hủy bỏ dưới thời tiết thế này.

Thực ra dù kế hoạch có thực hiện được thì cũng không vui vẻ gì, Bồ Giai Dung tâm trạng có vẻ không tốt, lúc ăn cơm Ngôn Tiêu không thấy cô ấy.

Trở lại lều của mình, Ngôn Tiêu ngồi trên giường, đặt hai miếng Hoàng Ngọc dưới đèn nghiên cứu.

Men ngọc* dưới ánh sáng tựa như dầu mỡ trơn bóng, cô nhìn chăm chú vào các họa tiết trên miếng ngọc, có vẻ như đã có phát hiện trong đầu. Cô cất Hoàng Ngọc, chờ sáng mai nghiên cứu tiếp, dưới ánh sáng tự nhiên sẽ cho kết quả tốt hơn.

* nói đến các cổ vật sau một thời gian dài, trên bề mặt tạo thành một lớp lấp lánh tự nhiên.

Mình không biết thuật ngữ này trong tiếng Việt là gì, nên dùng tạm “men ngọc”.

Sa mạc đêm nay là một đêm bão cát.

Sáng hôm sau, Ngôn Tiêu vừa rửa mặt trở về, thấy Bồ Giai Dung đứng chờ ở cửa.

Trông thấy Ngôn Tiêu, cô ấy có vẻ lảng tránh, vẫn là bộ dáng chậm chạp từ tốn: “Tôi đến đưa Hoàng Ngọc.”

Ngôn Tiêu đưa tay vén rèm cửa: “Lần này là thật?”

“Ừ.” Giọng cô ta rất nhỏ, như tiếng muỗi vo ve.

“Cô vào đi.”

Bồ Giai Dung đi vào.

“Cứ đặt đồ ở đó. Cô có thể đi.”

“...” Bồ Giai Dung đặt ba miếng Hoàng Ngọc lên bàn, do dự một chút, đứng yên ở đó: “Ngày hôm qua... thật xin lỗi cô.”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu, nhìn cô ta một cái, cười lạnh lùng: “Ừ, tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô.” Tâm trạng Bồ Giai Dung thả lỏng, không hiểu sao khi đối diện với người phụ nữ này, cô luôn có cảm giác bị áp bức.

Cô ta cần môi tìm đề tài nói chuyện: “Cô có đầu mối gì chưa?”

Ngôn Tiêu nói: “Nghe có vẻ như cô tìm được manh mối gì rồi, nói thử một chút xem.”

Hôm qua Bồ Giai Dung đã thấy được bản lĩnh của Ngôn Tiêu, nên giờ nói chuyện có phần thiếu tự tin: “Tôi cảm thấy bộ Hoàng Ngọc này có lẽ có từ triều nhà Hán(1).”

“Vậy sao? Đông Hán(2) hay Tây Hán(3)?”

“Không xác định.”

“Lăng mộ triều Hán rất ưa chuộng bích họa(4), mà lăng mộ kia không có điểm nào phù hợp với hình thức mộ táng Hán triều cả. Bốn bức tường nhẵn nhụi không có gì. Sao có thể là đồ vật từ triều Hán được?”

Ngôn Tiêu trên người mặc một chiếc sơ mi màu trắng, tay áo xắn lên hai vòng, để lộ ra cánh tay trắng nõn. Lúc cô nói chuyện không nhìn vào người khác, tay nghịch nghịch mấy miếng Hoàng Ngọc để trên bàn, thần sắc thư thái, hơi thở toát ra sự tự tin.

Bồ Giai Dung nhất thời không biết nói gì, đành hỏi: “Vậy cô cảm thấy từ thời đại nào?”

“Lùi về trước, chí ít là trước thời Xuân Thu(5), nếu không có ngoại lệ thì có lẽ là đồ thời nhà Thương Chu(6).”

Ngôn Tiêu nói xong, hỏi cô ta: “Sao cô lại quan tâm đến vậy?”

“Vì Quan đội luôn muốn sớm có được kết quả, nên cả đội đều rất quan tâm chuyện này.” “Ồ, là vì Quan đội...” Ngôn Tiêu bắt lấy trọng điểm.

Bồ Giai Dung hơi đỏ mặt, bước đi về phía cửa. Ngôn Tiêu cho rằng cô ấy muốn rời đi nên cũng không khách khí, không ngờ cô ấy đột nhiên dừng lại.

“Tôi với Quan đội không có gì, anh ấy...”

Ngôn Tiêu định buột miệng nói “Liên quan gì tới tôi”, nhưng khi nghe thấy khẩu khí của cô ta, liền liếc mắt nhìn sang: “Anh ta thế nào?”

Bồ Giai Dung có vẻ đang cân nhắc câu chữ, một lúc sau mới nói: “Tôi từng nói chuyện với anh ấy, anh ấy nói hiện giờ không có tâm tư cho những chuyện như vậy. Trong lòng anh ấy đang có một việc hết sức quan trọng, không thể để mắt đến người nào, cho nên... Tôi với anh ấy không có gì cả.”

Ngôn Tiêu hiểu ra: “Cô nói với tôi chuyện này làm gì?” “Tôi cho rằng hai người...”

“Hai chúng tôi làm sao?” Ngôn Tiêu tựa như cười như không, ôm tay đứng tựa vào bàn: “Tôi với anh ta cũng không có gì. Cho dù có cái gì, cũng không giống như ”cái gì” đó của cô.”

“...” Bồ Giai Dung không phản bác được, đành quay người đi ra.

(1) Nhà Hán (206 TCN – 220): được thành lập bởi Lưu Bang, là triều đại kế tục nhà Tần và được tiếp nối bởi thời kỳ Tam Quốc.

(2) Đông Hán và (3) Tây Hán: Nhà Hán được chia thành hai giai đoạn là Tây Hán (206 TCN - 9) với kinh đô ở Trường An và Đông Hán (23 - 220) với kinh đô ở Lạc Dương.

(4) bích họa: tranh vẽ lên tường.

(5) Xuân Thu: là tên gọi một giai đoạn lịch sử từ 771 đến 476 TCN trong lịch sử Trung Quốc.

Giai đoạn này xảy ra rất nhiều các trận chiến và sự sáp nhập khoảng 170 nước nhỏ.

(6) Nhà Thương (1766 TCN–1122 TCN): là triều đại đầu tiên được công nhận về mặt lịch sử là một triều đại Trung Quốc.

26. Chương 26

Thời tiết trên sa mạc Gobi không thể nào đoán trước được, bão cát thường xuyên xảy ra, ngay sau khi bão qua lại có thể thấy ánh sáng mặt trời rực rỡ chiếu trên cao.

Quan Dực đi kiểm tra xung quanh trở về, khi ngang qua ngôi mộ thì bắt gặp Thạch Trung Chu và Vương Truệ Học vừa hoàn tất đo vẽ bản đồ.

“Quan đội.” Thạch Trung Chu vẫy tay, trên mặt đầy hưng phấn: “Anh nghe Tiểu Bồ nói chưa? Ngôn tỷ nói Hoàng Ngọc là từ thời Thương Chu.”

Quan Dực ngạc nhiên, không ngờ tiến triển nhanh như thế: “Cô ấy nói vậy?”

“Vâng.” Thạch Trung Chu ôm vai Quan Dực, ái muội nháy mắt: “Quan đội, anh nói xem, chúng ta đưa cả bộ Hoàng Ngọc cho Ngôn tỷ đánh giá, với tốc độ như thế này, nói không chừng chẳng bao lâu sẽ xong việc rồi đi, có phải rất đáng tiếc hay không?”

Quan Dực đứng thẳng người dưới ánh mặt trời: “Đáng tiếc cái gì?”

“Lại còn vờ vịt, đừng nói anh với Ngôn tỷ không có gì với nhau. Lúc trước hai người cùng nhau bỏ trốn không phát sinh gì sao?”

“Không có.” Quan Dực đẩy cậu ta ra, cúi đầu bước đi: “Cô ấy có thể sớm hoàn thành công việc là tốt nhất.”

“...”

Trong lều, một miếng vải đen được trải trên bàn, năm miếng Hoàng Ngọc được xếp theo thứ tự dựa theo họa tiết trên bề mặt, mép của các lỗ dùng một sợi dây nhỏ cố định các miếng ngọc lại với nhau, liên kết thành một vòng tròn mở.

Ngôn Tiêu bắt đầu giám định.

Cô ngồi xếp bằng trên giường, bên cạnh là tài liệu mang theo, từng tờ từng tờ phủ kín trên giường.

Xem đến trang cuối cùng, cô lấy thuốc ra ngoài hút.

Lúc Quan Dực trở lại trại liền thấy Ngôn Tiêu đang ngồi trên sườn dốc hút thuốc, dưới chân rải rác vài tàn thuốc.

Ánh mặt trời chiếu xuống bóng lưng mảnh mai của cô tạo thành một cái bóng dài trên mặt đất. Anh đi tới, anh vừa vận che nắng cho cô.

“Cô khẳng định Hoàng Ngọc có xuất xứ từ thời nhà Thương?”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu, ánh mặt trời chói chang khiến cô phải nheo mắt lại khi nhìn anh. “Ừ, chắc chắn. Đương đây là phán đoán của tôi, anh có thể không tin.”

Quan Dực nhìn cô, lúc cô hút thuốc ấn đường khẽ nhú lại. Có lẽ bản thân cô cũng không biết điều này. “Còn phát hiện gì nữa?”

“Có sáu miếng Hoàng Ngọc”. Ngôn Tiêu lấy điện thoại ra, đưa ảnh cho anh xem: “Hai đầu mỗi miếng đều có lỗ, nếu như không có miếng thứ sáu thì đầu hai miếng ngọc kia chỉ cần một lỗ thôi.”

Quan Dực nhìn ảnh, rồi “Ừ” một tiếng.

“Nhưng tôi không nhìn ra trên đó khắc hoa văn gì.”

Cô đã tìm tất cả tài liệu, đó không phải là hoa văn ác thú, vân sấm vân(1) hay quỳ văn lưu truyền(2) thường gặp thời Thương Chu.

(1) Vân sấm vân: hoa văn hình chim.

(2) Quỳ văn: hoa văn hình con Quỳ - Quỳ là một bò 1 sừng 1 chân trong trang trí truyền thống của Trung Quốc.

Nếu không xác định được hoa văn trên đó sẽ không thể biết rõ nguồn gốc cũng như vị trí của miếng ngọc thứ sáu đang ở đâu.

Quan Dực đột nhiên nói: “Tôi sẽ cho cô manh mối.” “Hả?” Ngôn Tiêu bị anh kéo dậy.

Quan Dực kéo vai cô sang hướng bên trái: “Nhìn về phía trước, là cái gì?”

Anh cúi đầu xuống nói, giọng anh trầm ấm, hơi thở phả vào vành tai cô.

Ngôn Tiêu nói: “Đó là suối nước ngầm.”

Quan Dực lại quay vai cô sang hướng khác: “Hiện giờ?” “Trại của chúng ta.”

Bả vai cô bị đẩy sang bên phải: “Nhìn lại.”

“Ngôi cổ mộ.”

Quan Dực gật đầu: “Chỗ chúng ta đang ở giống như hẻm núi, vốn dĩ bị che khuất, còn có một dòng suối ngầm bên cạnh gần cách. Ngôi mộ kia lại rất hẻo lánh, không dựa vào núi, không dựa vào nước, bốn phía có bốn gò đất sừng sững, giống như bị cô lập. Cái này trong phong thủy gọi là địa hung.”

“Địa hung?”

“Ừ.” Anh bổ sung thêm: “Đương nhiên đây là phán đoán của tôi, cô cũng có thể không tin.”

Ngôn Tiêu quay đầu lại, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, cười như không cười: “Tôi tin.”

Vương Truyện Học và Thạch Trung Chu vừa trở về, từ xa nhìn thấy hai người đang đứng cùng một chỗ.

“Cắt! Quan đội đã nói giữa họ không có gì!” Thạch Trung Chu cười mờ ám: “Ai cũng nhìn ra ánh mắt Ngôn tỷ nhìn anh ấy không bình thường.”

Vương Truyen Học: “A, tôi nhìn không ra.”

“... Cậu ngốc thôi!”

Tối hôm đó Ngôn Tiêu ngồi trong lều nghiên cứu hơn vài tiếng đồng hồ.

Cô lật mấy tờ bản đồ cổ, xem kỹ Hoàng Ngọc. Khoảng chừng bốn năm phút sau gửi tin nhắn cho Quan Dực: “Đang ở đâu?”

Tín hiệu ở nơi này không tốt, phải một lúc sau Quan Dực mới trả lời: “Trong lều.”

Ngôn Tiêu gõ: “Có tiến triển”. Vừa định nhắn gửi thì cô dừng lại, xóa đi gõ lại: “Năm phút nữa tới tìm tôi.”

Sau vài phút Quan Dực mới nhận được tin nhắn, ước tính thời gian, anh nhanh chóng qua tìm Ngôn Tiêu.

Lúc vào trong lều không thấy ai, anh nhìn sang phía giường. Không rõ Ngôn Tiêu từ lúc nào đã căng một sợi dây, phủ một miếng vải lên trên ngăn lại, cô ở phía sau đang sột soạt thay quần áo.

Cơ thể người phụ nữ dưới ánh đèn phản chiếu lên miếng vải. Anh dời ánh mắt, nhìn Hoàng Ngọc đang nằm trên bàn.

Ngôn Tiêu nghe được thấy tiếng động: “Anh đến rồi à?” “Ừ.”

Rèm được vén lên, cô bước ra.

Quan Dực nhìn sang, nhắm mắt.

Ngôn Tiêu mặc trên người một chiếc váy đen, váy ôm lấy thân hình cao gầy mảnh mai của cô. Chiếc váy trễ vai phô bày những điểm hấp dẫn nhất trên cơ thể cô, chiếc cổ thon dài, xương quai xanh gợi cảm, rãnh sâu dưới cổ áo như ẩn như hiện.

“Tìm tôi vì có phát hiện gì mới sao?” Quan Dực nhìn xuống đất, cô đang đi chân trần. Đôi chân kia bước đến bên cạnh anh, bàn chân trắng nõn, móng chân sơn màu đỏ tươi. “Ừ, có tiến triển, nhưng cần anh phối hợp một chút.” “Phối hợp thế nào?”

Ngôn Tiêu nói: “Cởi quần áo.”

Quan Dực nhìn thẳng vào cô: “Cô nói gì?”

Ngôn Tiêu nhếch miệng: “Thế nào, chính miệng anh hứa sẽ phối hợp công việc với tôi, nuốt lời sao?”

“Cái này thì liên quan gì đến công việc của cô?”

“Đương nhiên là liên quan.” Ngôn Tiêu thông thả nói rõ lý do: “Theo giả thiết của anh, chỗ ngôi mộ là địa hung, vương triều Thương Chu không thể nào đem lễ khí của mình chôn ở trên đất xấu. Vì thế có thể xem Hoàng Ngọc là đại biểu cho thế lực thù địch, cũng chính là ngoại tộc. Thời điểm đó khu vực này của Thương Chu thuộc về một ngoại tộc có tên là Hiểm Doãn. Có tư liệu lịch sử viết rằng, đàn ông Hiểm Doãn lúc xung trận, trên lưng có một thứ được mô tả là đầu sói, đó là vật tổ của họ, có lẽ trong ấn tượng của người Thương Chu thì đó là sói. Tôi muốn ở trên lưng anh xác minh, liệu hoa văn được khắc trên miếng Hoàng Ngọc có phải là hình sói. Đây là công việc phải không?”

“...” Nói có sách mách có chứng, Quan Dực không có lý do để từ chối.

Ngay tức khắc anh đứng dậy, cởi áo khoác ngoài. Áo sơ mi được kéo ra khỏi quần, từng cúc áo được mở ra, sau cùng là áo ba lỗ. Nửa người trên để trần, anh cúi đầu hỏi: “Tiếp theo?”

Ngôn Tiêu liếc nhìn anh. Người đàn ông trước mặt có làn da màu đồng trắng kiện, mỗi tác thịt trên bắp vai và cánh tay đều căng tràn cơ bắp, cơ bụng gồ lên những đường cong rõ nét, đường nhân ngư ẩn hiện trong thắt lưng quần.

Cô nói: “Ngồi lên giường.”

Quan Dực ngồi xuống giường, rất nhanh, anh cảm giác được Ngôn Tiêu đứng sau lưng.

Anh quay lại, thấy cô ở phía sau đang bước chân lên giường, chiếc váy màu đen bị vén lên, làm lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn. Khi đến gần sau lưng anh, cô ngồi quỳ xuống.

“Chỗ này bị làm sao?” Ngón tay cô trên bờ vai anh chạm vào. Chỗ đó có một vết sẹo rất sâu, có vẻ như bị thương không nhẹ.

“Không có gì, không cần thận bị thương.” Quan Được không nói nhiều, thúc giục: “Cô làm nhanh đi.”

Ngôn Tiêu bị anh cắt lời cũng không hỏi tiếp: “Giọng điệu của anh giống như tôi là ác phụ bức hiếp con trai nhà lành vậy.”

“...”

“Đừng cử động.” Cô nhẹ nhàng nói, hơi thở phả qua cổ anh.

Quan Được cúi thấp đầu, đường cong sau gáy bị kéo căng.

Ngôn Tiêu mở ảnh chụp trong điện thoại ra, vẽ lên lưng Quan Được theo các chi tiết trên đó. Đường cong phía sau anh càng trở nên rõ ràng hơn, kéo dài đến thắt lưng, tạo nên một hình tam

giác hoàn hảo. (Cơ thể hình tam giác: vai rộng, eo thon)

Không khí trong lều vô cùng yên tĩnh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Đến vẽ nét cuối cùng, Ngôn Tiêu cố ý thổi một hơi trên lưng anh khiến Quan Được khẽ rụt người lại, ngoài lần đó ra thì anh gần như không động đậy gì.

“Xong rồi.”

Quan Được đứng lên như vừa trút được gánh nặng, đi vài bước về phía chiếc bàn.

“Đừng vội.” Ngôn Tiêu xuống giường, đến cạnh bàn cầm một tờ giấy trắng, đặt nó lên lưng anh, dùng bàn tay vuốt mạnh hai cái. Hình được vẽ trên lưng anh được in lên mặt giấy.

Cô đưa tờ giấy cho Quan Được xem: “Là đầu sói, hoa văn trên miếng ngọc còn thiếu kia chắc là mắt hoặc nanh sói.”

Quan Được cầm giấy lên xem.

Sức tưởng tượng của người xưa luôn rất phong phú, nét khắc trên các miếng Hoàng Ngọc rất trừu

tượng. Ngôn Tiêu dựa theo tập hợp trên miếng ngọc mà vẽ lên, anh nhìn một hồi cũng không thể nhìn ra hình đầu sói.

Ngôn Tiêu dựa vào gần, chỉ vào vài đường nét gợi ý cho anh: “Phần này là miệng sói, người xưa thích sử dụng nét cong khoáng đạt để miêu tả miệng to đầy máu.”

Giọng nói cô rất thấp, có vẻ như cô đang vô cùng kiên nhẫn.

Quan Được nhìn chằm chằm vào tờ giấy, bức vẽ có màu son như chu sa: “Cô dùng cái gì vẽ?”

Ngôn Tiêu đứng trước mặt anh, giơ một vật ra, xoay một vòng, vẽ một vạch lên ngực anh: “Cái này.”

Là son của cô.

Một vệt màu đỏ được vẽ ngực anh, chói lóa dễ gây sự chú ý.

Trong tích tắc không ai trong hai người lên tiếng, thậm chí quên mất vấn đề họ vừa trao đổi là gì.

Ngôn Tiêu giơ ngón tay ra, đặt lên vết màu đỏ kia, lau đi.

Đầu ngón tay cô chạm vào lồng ngực ấm áp, cũng dính màu son đỏ tươi, ánh mắt cô nhìn lên, chậm rãi rút tay về, đặt lên trên môi mình.

Ánh mắt Quan Được trầm xuống, hình ảnh cô lúc này hiện lên trong mắt anh, ngón tay đặt trên môi đang từ từ xoa, sau đó đôi môi nhẹ nhàng mím lại.

Tay cô đột nhiên bị nắm chặt.

Bàn tay người đàn ông nắm chặt ngón tay không an phận kia, lòng bàn tay anh nóng bỏng. Ngôn Tiêu hững hờ nhướn mày: “Làm gì thế?”

Quan Dược cúi xuống nhìn cô: “Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi.” “Ánh mắt tôi thế nào?”

Ánh mắt cô thế nào? Quá rõ ràng, không cần nói cũng biết.

Quan Dược nghiêng rằng, nhớ tới lời cô từng nói trong rừng Hồ Dương: “Anh chờ đấy”. Anh sớm phải biết, người phụ nữ như cô, trong từ điển không có cụm từ “chịu để yên”.

Ngôn Tiêu dán sát người, môi cô gần như chạm vào chỗ vết son đang dính trên ngực anh, thấp giọng như đang nói mê: “Không cho tôi dùng tay, chẳng lẽ muốn tôi dùng thứ khác lau đi?” Lúc nói lời này cánh môi cô chạm nhẹ vào làn da anh.

Trong nháy mắt, Quan Dược xoay người, ép cô sát cạnh bàn. Cả người Ngôn Tiêu bị thân hình cao lớn của anh bao lấy, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh.

Những đường nét trên khuôn mặt anh dường như sâu hơn, ánh mắt tối lại, cơ thể dán sát vào người cô, tựa như dây cung bị kéo căng.

Bồ Giai Dung từng nói trong lòng anh đang mang trọng trách, không còn để ý đến thứ khác, nhưng hiện tại trong mắt anh có hình ảnh của cô.

Ngôn Tiêu cười nhếch miệng, ngửi thấy mùi hương của anh, không rõ là hương vị gì nhưng cô thấy nó rất đặc biệt, không hề giống bất kỳ ai.

Hơi thở của Quan Dược nặng nề, từng đợt phả trên mặt cô. Anh cúi thấp đầu, đột nhiên nắm lấy cổ cô: “Cô lại phải tốn nhiều tâm tư thế này, nhưng tôi đối với cô vẫn không hề có hứng thú.”

Giọng anh trầm thấp đáng sợ.

Anh đẩy cô ra, lùi về đằng sau vài bước, nhấc áo lên, chỉ mặc lên người chiếc áo khoác, vén rèm bước nhanh ra ngoài.

Điện trong lều không ổn định, chớp chồm vài cái rồi vụt tắt.

Xung quanh đột nhiên tối đen, Ngôn Tiêu đứng thật lâu, trong đầu không nghĩ gì, một lúc sau cô châm một điếu thuốc, hít vào một hơi thật sâu.

27. Chương 27

Sáng sớm tinh mơ, Trương Đại Minh tỉnh dậy, ngáp dài đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Ngái ngủ đi vào, mơ màng trông thấy một người đang đứng bên bếp, cậu ta giật mình tỉnh cả ngủ, sau đó liền phát hiện người đứng đó là một phụ nữ.

“Ồ, là cô sao?” Cậu ta hơi bối rối, vừa rồi còn tưởng là người nào xông vào trong đội, chút nữa đã động tay động chân.

Ngôn Tiêu đứng ở đó, mỉm cười: “Chào buổi sáng.”

Trong bếp ngập tràn mùi thơm của cà phê, Trương Đại Minh lúc này mới nhận ra cô đang pha cái gì: “Sao cô lại uống thứ này, có phải ngủ không ngon giấc không?”

“Rất ngon, ngủ một mạch đến sáng.”

Giọng của cô rất thờ ơ, Trương Đại Minh không trò chuyện nhiều với cô, nhưng cảm thấy cô vẫn luôn nói chuyện như vậy, không rõ thật giả.

Lúc hai người đang nói chuyện, có người đi vào, Trương Đại Minh quay đầu lại nhìn: “Quan đội, hôm nay anh cũng dậy sớm vậy?”

Quan Được vừa vào cửa đã nhìn thấy Ngôn Tiêu, ánh mắt anh vừa nhìn đến cô liền chuyển hướng:

“Ừ.”

“Vậy để em làm cơm luôn, mọi người đợi một lát.”

Quan Được nói: “Không cần vội, lát nữa cậu chuẩn bị thêm chút lương khô.”

“Lương khô? Anh định ra ngoài à?”

“Ừ, đi sa mạc một chuyến.”

Ngôn Tiêu nắm chặt chiếc thìa, chậm rãi khuấy cà phê. Trương Đại Minh hỏi tiếp: “Đi sa mạc làm gì ạ?”
“Ồ đó có một chỗ, nghe nó có liên quan đến sói.”

“Hả? Có liên quan đến cái gì?” Trương Đại Minh nghe không hiểu, Quan Được hình như không phải đang nói cho cậu ta nghe, ánh mắt anh lúc nói chuyện lại nhìn sang Ngôn Tiêu.

“Có một đội khảo cổ tìm ra chỗ đó vào những năm 80, vì một lý do nào đó mà không thể tìm kiếm sâu hơn, tốt nhất cứ đến đó xem một chút.”

“...” Trương Đại Minh khẳng định Quan Được không phải đang nói chuyện với mình, từ đầu tới cuối anh ấy vẫn nhìn về phía Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu đặt thìa xuống, cầm cốc cà phê đi ra ngoài.

Hai người đàn ông cao lớn đứng trong lều khiến không gian trở nên nhỏ hẹp hơn. Lúc Ngôn Tiêu đi qua phải nghiêng người, dấn vào lòng ngực Quan Được bước qua, mặt cô cũng nghiêng theo, không nhìn vào anh.

Quan Được nói: “Đi xem một lát.”

Đây là câu trần thuật, không phải câu hỏi.

Ngôn Tiêu đứng ở cửa, đưa lưng về phía anh, cô thong thả ung dung uống cà phê, như thể không nghe thấy lời anh nói.

Quan Được vẫn nhìn cô không rời mắt.

Hai người duy trì tình trạng này trong một lúc lâu.

Trương Đại Minh không thể hiểu được, cậu ta nhìn Quan Được, rồi lại quay sang nhìn Ngôn Tiêu. Kể ngốc cũng có thể nhìn ra giữa hai người họ có gì đó không đúng, chỉ là cậu ta không nói ra được đến cùng là không đúng ở chỗ nào.

Uống đến ngụm cà phê cuối cùng, Ngôn Tiêu mới quay đầu lại nhìn Quan Được: “Khi nào đi?”

Một giây trước còn kéo căng như một cây cung, một giây sau đột nhiên buông lỏng.

Trương Đại Minh càng xem càng thấy kỳ quái, cậu ta gãi gãi đầu, xoay người vào bếp làm cơm.

Khoảng mười một giờ trưa, Quan Được thông báo cho Ngôn Tiêu chuẩn bị xuất phát.

Ngôn Tiêu đeo túi xách đi về phía chiếc xe đang đỗ, từ xa thấy Quan Được đứng bên cạnh con suối gọi điện thoại, không rõ có phải do tín hiệu đường truyền không tốt hay không, cuộc gọi của anh kéo dài rất lâu.

Khi Quan Được quay đầu lại, thấy Vương Truyền Học từ đằng xa chạy tới: “Quan đội, nghe Đại Minh nói anh muốn ra sa mạc? Sao không mang theo bọn em?”

Theo sau cậu ta có Thạch Trung Chu và Bồ Giai Dung.

Quan Được nói: “Chỉ đi khảo sát một lát, không có chuyện gì đâu, về nhanh thôi.”

Bồ Giai Dung từ tốn nói chuyện: “Quan đội, cứ cho bọn em đi theo anh, trên đường sẽ có thêm người chăm sóc.”

“Không cần, trong đội cũng đang cần người.”

Bồi Giai Dung nhìn sang Ngôn Tiêu: “Chỉ có hai người đi thì đâu có đủ?” “Tôi có kêu thêm người rồi.”

Ngôn Tiêu dựa người và xe nghe bọn họ nói chuyện, ngoại trừ Thạch Trung Chu thì Vương Truyền Học và Bồi Giai Dung đều rất nhiệt tình.

Cô hít vào một hơi rồi thở mạnh ra, nhìn đồng hồ trên tay rồi đi đến chỗ mấy người bọn họ.

“Chìa khóa xe.” Cô giơ tay ra.

Quan Được nhìn cô, móc chìa khóa ra đưa cho cô.

Ngôn Tiêu nhận lấy chìa khóa, nói: “Anh ra xe một lát, tôi có chuyện cần nói.” Cô ngồi vào ghế lái, Quan Được đi theo, ngồi lên xe. “Chuyện gì?”

“Cứ đây đưa như vậy, bao giờ thì đi được?” Ngôn Tiêu cắm chìa vào ổ, khởi động xe: “Nói xong rồi.”

Xe vọt đi, để lại một trận khói bụi trên sa mạc.

Bồi Giai Dung trừng lớn hai mắt, gay gắt phản ứng: “Tại sao cô ấy lại lái xe đi?”

Thạch Trung Chu bật cười một tiếng, trong lòng thầm nghĩ đúng là phong cách của Ngôn Tiêu.

Khi xe đi được một đoạn, Quan Được quay sang nhìn Ngôn Tiêu.

“Nhìn cái gì?” Ngôn Tiêu liếc xéo anh: “Anh còn không nghĩ như thế? Nếu muốn dẫn bọn họ đi thì anh đã kêu tôi dừng lại từ lâu rồi.”

Quan Được để tay lên cửa sổ: “Ừ.”

Quả thật anh nghĩ như vậy. Chuyến đi lần này không thích hợp mang theo nhiều người.

Mười mấy phút sau, xe dừng tại một nơi đóng quân của một đội khảo cổ, khu vực này bị sa mạc hóa rất nghiêm trọng, cát sỏi bao phủ gần như một nửa. Ngôn Tiêu không biết đường nên hai người đổi vị trí cho nhau.

Mặt trời lên cao, ánh mặt trời chiếu xuống, tầm nhìn dần trở nên xa hơn, những cồn cát trên sa mạc lấp lánh làm cho nơi này trở nên bớt hoang vu.

Ngôn Tiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong khoảnh khắc, cô cảm giác như mình đang ở trong một bức tranh bị đóng băng.

Lúc Quan Được lái xe dường như cũng bất động, anh không nói gì cũng không hỏi gì.

Càng đi về hướng tây, đường càng khó đi hơn.

Tiếng bánh xe đi trên sỏi cát khiến không gian yên tĩnh trong xe dường như bớt tĩnh lặng.

Rong ruổi trên đường hơn ba giờ đồng hồ, hai người cũng đi ra khỏi sa mạc. Dưới bầu trời trong xanh, những đám mây trắng như tuyết lơ lửng trôi, mặt đất mênh mông nối liền bên dưới. Đường đi dần dần bằng phẳng, những bãi cỏ xanh xen kẽ.

Càng đi cây cỏ xung quanh càng nhiều, rất nhanh trước mắt đã xuất hiện một cánh đồng rộng lớn, cỏ tuy không cao nhưng nhìn từ xa đã là thấy một mảnh màu xanh ngát.

Những ngôi lều màu trắng trên thảo nguyên Mông Cổ, nhìn từ xa tựa như những cây nấm nhỏ.

Đường đi thuận lợi nên chẳng bao lâu chiếc việt dã đã dừng bên ngoài một căn nhà lều.

Ngôn Tiêu đang nhìn phong cảnh bên ngoài, quay đầu lại, không lạnh không nhạt hỏi: “Đây là nơi nào?”

Quan Được nói: “Nhà một người bạn.”

“Tới đây làm gì?”

“Chờ một người, phải nhờ người đó dẫn đường.”

Quan Được nói xong liền xuống xe, vừa đi vào bên trong căn lều vừa gọi: “A Cổ, A Cổ Đạt Mộc!” “Đến! Đến đây!” Từ trong nhà một cậu thanh niên người dân tộc Mông cổ vội vàng chạy ra, cậu ta mặc một bộ trang phục Mông Cổ màu xanh đậm, làn da đen sẫm, vừa nhìn thấy Quan Được liền nheo

mắt cười: “Tiểu Thập Ca, sao anh lại tới?”

Ngôn Tiêu đi tới, nghe thấy cậu ta gọi Quan Được như vậy, quay sang hỏi: “Cậu ấy coi anh là Tiểu Thạch à?”

Quan Được thuận miệng “Ừ” một tiếng.

Cậu ta thấy Ngôn Tiêu thì bất ngờ, định gọi xong lại thay đổi: “Anh, đây là chị dâu?”

Quan Được chưa kịp trả lời, Ngôn Tiêu đã tiếp lời: “Không phải.”

Anh nhìn cô, trên mặt cô không có biểu cảm gì, thái độ thờ ơ, không rõ cô đang nghĩ gì.

A Cổ lập tức đổi cách xưng hô, gọi cô là chị.

Cậu nhóc này rất nhiệt tình, vừa chào hỏi xong vội vàng mời hai người hết trà sữa rồi đến đồ ăn.

Từ lúc vào cửa đến giờ Ngôn Tiêu chỉ gặp cậu ta, không trông thấy ai khác.

Trong khi Quan Được đi vệ sinh, Ngôn Tiêu vừa uống trà vừa trò chuyện với A Cổ: “Cậu với Quan Được làm sao quen nhau?”

“Trước đây em với anh ấy cùng làm trong tổ chức Văn Bảo, sau đó em không làm nữa, về nhà chăn ngựa.” A Cổ cười ha ha, đưa quả hạch mời Ngôn Tiêu: “Chị ăn thêm đi.”

Ngôn Tiêu gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, như vậy mà cũng có thể nhận làm người sao.

Hai người đang trò chuyện thì Quan Được trở về.

“A Cổ, sân sau của chuồng ngựa sao lại hổng thế?”

A Cổ trả lời: “Em vẫn chưa kịp sửa.”

Quan Được cởi áo khoác, cơ bắp nổi cuộn cuộn nổi lên trên bắp tay: “Để anh giúp chú sửa.” “Đừng, đừng, anh là khách đến chơi mà.”

“Bớt nói nhảm, đi thôi.” Anh nhìn Ngôn Tiêu: “Cô chờ một lát.”

Ngôn Tiêu thấy anh cùng A Cổ đi về phía sân sau, nghĩ thầm trong đầu: người ta là anh em thân thiết, còn cô chỉ là khách mà thôi.

Cho đến chạng vạng tối, người họ đang chờ vẫn không tới.

Ngôn Tiêu đi dạo xung quanh, Quan Được còn đang bận bịu giúp A Cổ sửa chuồng ngựa. Chuồng ngựa là một cái lều, anh đang ở đó cúi người xuống, nửa người bị một cây cột che khuất, nhìn từ xa cả người đều mờ mờ.

Cô đi về hướng đó, nhìn thấy vài con ngựa đang ăn cỏ, cô dừng lại xem, vậy mà đám ngựa đó không hề tỏ ra sợ người.

“Chị muốn cưỡi thử không?”

Ngôn Tiêu quay đầu lại, A Cổ không biết đến gần từ lúc nào.

“Có thể cưỡi sao?”

“Đương nhiên có thể, chị thử không?” A Cổ giơ tay chỉ vào một con ngựa: “Nó tên n Hòa, là con ngựa già, rất ôn hòa.”

Ngôn Tiêu lắc đầu: “Tôi không biết cưỡi ngựa.”

“Bảo anh em dạy chị.” A Cổ không đợi Ngôn Tiêu trả lời liền quay đầu vẫy tay: “Anh, qua đây.” Quan Được bỏ đồ trên tay xuống, đi ra khỏi chuồng ngựa.

Ngôn Tiêu nhìn anh và nói: “Anh ta còn biết cưỡi ngựa?” “Còn rất lợi hại nữa, anh ấy cái gì cũng biết.” Ngôn Tiêu ngạc nhiên nhưn mày.

Quan Được đi đến bên cạnh: “Sao thế?”

A Cổ nói: “Anh dạy chị ấy cưỡi ngựa đi, anh đưa người ta đến rồi mặc kệ người ta đi lang thang, có vui nổi không?”

“Chúng tôi không đến đây chơi.”

Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm con ngựa nói: “Cưỡi nó thế nào?”

Quan Được thấy cô hỏi chuyện, cũng không thể nói thêm gì nữa: “Giẫm lên bàn đạp leo lên lưng.” Ngôn Tiêu nghĩ trong đầu nói vậy cũng như không, cô vẫn dùng tay vịn yên ngựa, chân đạp lên bàn đạp, bò lên trên.

Chân vừa đặt lên, thiếu chút nữa là trượt xuống, bất ngờ có một bàn tay lớn đỡ lấy bắp đùi cô, tay kia đặt lên mông cô đẩy một cái, cô đã ngay ngắn ngồi trên lưng ngựa.

Khi cô quay đầu lại, thấy Quan Được vẫn đứng thẳng người, khiến cô thậm chí còn không rõ liệu anh có phải là người vừa giúp đỡ cô hay không.

“Cưỡi đi.” Anh đưa tay vỗ vào mông con ngựa.

Con ngựa chạy thông thả, chậm rãi tiến về phía trước.

Ngôn Tiêu nắm chặt dây cương.

Quan Được theo ở phía sau, không nhanh không chậm: “Thả lỏng cơ thể, đừng kẹp chân, cô sẽ dọa nó.”

“...”

“Thăng người lên, chú ý thăng bằng.”

“Nhìn phía trước, trước tiên thích ứng với nhịp điệu” Ngôn Tiêu ngoái đầu lại, từ trên cao nhìn thấy đỉnh đầu anh.

Anh khoanh tay đứng ở nơi đó, ánh mặt trời khiến bóng anh trải dài trên thảm cỏ xanh đậm, cao ngất không gì sánh được.

Đúng lúc đó, giống như bị dọa sợ, con ngựa cô đang cưỡi đột nhiên lao đi. Ngôn Tiêu ngồi không vững nên ngã xuống.

Khi cô sắp bị ngã xuống thì Quan Được đã lao đến. Ngôn Tiêu không ngã xuống đất mà ngã lên người anh. Do lực đẩy mà Quan Được cũng ngã xuống theo, nửa người cô đè lên anh, cả hai cùng lăn trên cánh đồng cỏ xanh ngất.

Trong nháy mắt cơ thể hai người đều trở nên cứng nhắc, nhưng ngay sau đó, Ngôn Tiêu thả lỏng người, vì vậy cô cảm nhận được phần dưới của cơ thể người đàn ông đang căng lên, giống như một viên đá lạnh.

Quan Được đẩy cô ra, ngồi dậy, kéo cô đứng dậy rồi buông tay ra ngay lập tức: “Không sao chứ?”

Ngôn Tiêu nhàn nhạt trả lời: “Ừ.”

Quan Được quay đầu rời đi.

Một giờ đồng hồ sau, lúc A Cổ đi sửa chuồng ngựa trở lại vẫn thấy Ngôn Tiêu đang tập cưỡi ngựa. Cậu ta rất hiếu kỳ, chờ đến khi cô đi gần về phía mình mới hỏi: “Nhìn chị như vừa bị ngã, vậy mà vẫn dám cưỡi à?”

Ngôn Tiêu kéo dây cương, thái độ hờ hững: “Ngựa thôi mà, tập cưỡi thì ngã một vài lần cũng không vấn đề gì.”

“...”

A Cổ trở lại nhà lều, thấy Quan Được đang đứng ở cửa hút thuốc lá.

“Anh.” Cậu ta đến, nhìn về phía Ngôn Tiêu bĩu môi: “Có chuyện gì vậy, em còn tưởng con gái chỉ hào hứng khoảng vài ba phút thôi, sao đến giờ mà chị ấy vẫn còn đang học cười thế?”

Quan Duyệt cười lạnh: “Cô ấy không giống với con gái khác.”

“Chỗ nào không giống?”

“Chỗ nào cũng không giống.” Quan Duyệt dừng lại một lát, rồi nói thêm: “Bướng bỉnh.” Nói xong, dường như nhớ ra gì đó, anh mím chặt môi. “Cũng rất kiên trì.”

A Cổ nhìn ra phía xa: “Rất đẹp.”

Quan Duyệt ngậm điều thuốc, nhìn thoáng về phía đó, người phụ nữ trên lưng ngựa mặc áo trắng, quần đen, mái tóc dài tung bay trong gió.

Anh không nói gì cả.

28. Chương 28

Ngôn Tiêu quả thực đã học được, mặc dù không thuần thục nhưng cũng tạm ổn.

Tuy nhiên cái giá phải trả là vô cùng thâm trọng: đau lưng.

Ban đêm nằm trong căn lều nhà A Cổ, nửa người trên căng cứng, nửa người dưới ê ẩm, cả người rệu rã, cô trần trọc cả buổi mà vẫn chưa ngủ được.

Trái lại với cơ thể đau ê ẩm, tâm trạng cô lại rất sảng khoái, cô chẳng thể nói rõ cảm giác này nhưng chính là rất sảng khoái. Trong đêm tối, Ngôn Tiêu nhẹ nhàng bật cười một tiếng.

Quá nửa đêm Ngôn Tiêu mới ngủ thiếp đi, trong giấc mơ, cô thấy mình ngã lên người Quan Duyệt trên thảm cỏ.

Anh nhíu mày, đẩy cô: “Ngôn Tiêu, dậy đi.”

Cô cao giọng “Ừ” một tiếng, không động dậy.

Anh lặp lại lần nữa: “Ngôn Tiêu, dậy đi.”

m thanh lúc này rõ ràng hơn rất nhiều, Ngôn Tiêu mơ màng mở mắt ra, phát hiện âm thanh từ bên ngoài căn lều truyền vào.

Ánh sáng ban mai chiếu lên tấm vải, in lên bóng dáng cao lớn của người đàn ông. Quan Duyệt ở bên ngoài lặp lại: “Dậy đi, người đến rồi, phải đi thôi.”

Ngôn Tiêu lười biếng đáp một tiếng, trở mình, những gì xảy ra sau đó trong giấc mơ cũng bị quên sạch.

Bên ngoài mặt trời vẫn chưa ló dạng, bầu trời buổi sáng âm u, từng cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh.

Ngôn Tiêu vệ sinh cá nhân xong, ăn qua loa bánh rán do A Cổ làm, đeo túi xách đi ra thảo nguyên.

Quan Duyệt lúc này đã chờ trong xe việt dã.

Trời âm u không có nắng, xe việt dã màu đen cũng trở nên tối tăm hơn. Phía sau xe có một ông cụ đang ngồi, trên đầu đội một chiếc mũ đã bạc màu, trông đáng vẻ có lẽ là một người già, ngồi trong bóng tối không thu hút sự chú ý của người khác.

Lúc Ngôn Tiêu đến gần mới nhận ra người đó là ai: “Bác Lộ?”

Bác Lộ gật gù đầu, nhìn về phía cô mỉm cười có chút gượng gạo: “Là tôi.”

Ngôn Tiêu nói: “Hóa ra người bọn cháu đang đợi là bác sao?”

“Phải. Đội trưởng các cô lên tiếng, ai có thể không đến chứ.” Ông cụ nói nhỏ.

“Sao thế, bác không muốn kiếm tiền nữa à?”

Bác Lộ giật giật khóe miệng, xem ra là vì tiền mà đến thật.

Quan Được ngồi trên xe ấn hai hồi còi, nhắc nhở đến giờ lên đường. Ngôn Tiêu mở cửa, ngồi vào xe.

Bác Lộ nhắm mắt nghỉ ngơi, hai người cũng không mở miệng nói chuyện. Suốt dọc đường trong xe rất yên tĩnh, chỉ thi thoảng khi cần thiết Quan Được mới hỏi vài câu, những lúc này, đôi ngất đục ngầu của bác Lộ mới mở ra, chỉ đường xong lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Yên tĩnh lái xe trong hai giờ, Ngôn Tiêu cũng có chút buồn ngủ, cô nhìn ra ngoài cửa xe. Lúc này bầu trời âm u được ngăn cách với đường chân trời bởi một mảng dày màu vàng sậm, tiếp sau đó, đập vào mắt là màu vàng bao phủ đất trời.

Cơn buồn ngủ biến mất trong nháy mắt, họ đã đến sa mạc.

Quan Được kéo cửa xe lên, tốc độ xe không giảm, lao thẳng vào sa mạc, cát bụi mịn mù như khói che khuất tầm nhìn, có những lúc cát văng lên trên mặt kính, tạo ra những âm thanh răng rắc.

Tiến dần vào trong, bánh xe càng lún trong cát. Bốn phía xung quanh đều là cồn cát, rất khó có thể

phân biệt phương hướng. Quan Được vẫn lái xe vững vàng, anh không sử dụng bất kỳ thiết bị trợ giúp nào, lái thẳng một đường không hề dừng lại.

Sắp đến trưa nhưng trời vẫn rất âm u, nhiệt độ tăng cao, đường không còn lún nữa, mặt đất càng lúc càng cứng rắn, hoang mạc dần hiện ra trước mắt, thấp thoáng đâu đó vài cây cỏ và cây Hồ Dương.

Tiếp tục lái xe khoảng nửa giờ, ở phía trước bất ngờ xuất hiện một ốc đảo. Địa hình khá dốc, ốc đảo lúc này giống như một thung lũng, được bao quanh bởi cát, không nhìn thấy nước, nhưng có một vài đám cây xanh, có lẽ mọc lên do nước ngầm.

Quan Được dừng xe, quay đầu gọi bác Lộ: “Xuống thôi.”

Ngôn Tiêu xuống xe đầu tiên, bác Lộ ngồi ở ghế sau mở mắt, háng giọng mấy cái, cong lưng chui ra khỏi xe.

Ốc đảo cũng không lớn, khoảng một tác vuông, vừa nhìn đã thấy đỉnh, giống như một miếng ngọc lục bảo rơi trên mảnh vải màu vàng, có lẽ chỉ khoảng vài năm nữa sẽ bị cát nhấn chìm toàn bộ.

Quan Được ra phía sau xe lấy ra một chiếc xẻng, cầm trong tay, đi thẳng về phía trước.

Đi khoảng vài chục bước, anh dừng lại, dùng xẻng bắt đầu xúc xuống.

Có lẽ vì thời tiết khô ráo nên sau một lúc đào, bên dưới hiện ra đất màu xám trắng.

Ngôn Tiêu không am hiểu về lĩnh vực này, chỉ nghe nói qua một loại đất ngũ sắc, nhìn thấy nó nghĩa là bên dưới nhất định có cổ mộ.

Đào được khoảng mười mấy xúc, Quan Được dùng xẻng xĩa xĩa vào trong đất, ngừng đầu gọi:

“Bác Lộ.”

Bác Lộ không biết từ lúc nào đã ngồi cách xa nơi này, miệng đang ngậm một tẩu thuốc.

Giọng của Quan Được trầm thấp hơn so với bình thường, dường như còn mang một tầng ý nghĩa khác. Bác Lộ dùng hút, gõ gõ diều tẩu trên mặt đất, hai tay chống vào đầu gối đứng dậy.

Ông từ từ từng bước đến trước mặt Quan Được, nhìn xuống chỗ đất vừa bị xúc lên, đi xung quanh hai vòng, dừng lại, dùng mũi chân di di: “Xúc chỗ này thử xem, dưới này mới có vẻ như có gì đó”.

Quan Được quay lại xe lấy thêm hai cái xẻng, đưa cho bác Lộ một cái.

Bác Lộ chậm rãi nhận lấy, cầm xẻng cùng Quan Được đào theo vị trí ông vừa bảo.

Vì loại đất này rất cứng, hai người phải rất vất vả mới đào được xuống khoảng một mét, công việc này quả thực không dễ dàng gì.

Nhiệt độ càng ngày càng lên cao, ở trong sa mạc khiến người ta càng cảm thấy nóng bức hơn.

Hai người dừng lại nghỉ ngơi, ăn cơm trưa. Ngôn Tiêu đưa lương khô cho bác Lộ nhưng bác từ chối, chỉ ăn bánh nướng mình mang theo.

Ngôn Tiêu cũng không miễn cưỡng ông, cô cũng đã quen với thái độ luôn kỳ quái của ông cụ này. Cô quay đầu lại, đưa mắt tìm kiếm Quan Dực. Anh đang đứng phía sau chiếc thùng chứa đồ, cầm

trên tay một chai nước, áo ngoài đã cởi ra, chỉ mặc một chiếc ba lỗ màu đen bị mồ hôi thấm ướt, dán chặt lên người, lộ ra những đường cong cơ bắp.

Uống hết nửa chai, anh đổ phần còn lại lên mặt, nước chảy ướt một khoảng trước ngực. Anh vừa quay đầu liền bắt gặp ánh mắt cô.

Ngôn Tiêu không tránh ánh mắt anh, đi về phía đó, nói: “Chừa cho tôi một ít nước.”

Quan Dực nói: “Cô tự mình ra lấy.”

Trong chiếc thùng đằng sau vẫn còn.

Ngôn Tiêu không lấy chai mới, cô cầm chai nước trong tay anh, còn dư lại một ít, cô ngửa đầu uống cạn. Chiếc cổ trắng ngần của cô căng lên, cổ họng chuyển động, chậm rãi nuốt xuống, có vài giọt nước dính trên môi và cằm cũng bị cô dùng ngón tay cho vào miệng.

Quan Dực nhìn cô, vẻ mặt và giọng nói cô vẫn như thường lệ, lúc này cô đang uống nước, ngay cả nhìn anh cũng không nhìn lấy một cái.

“Đừng lãng phí, nơi này không phải Thượng Hải, không phải anh dạy tôi như vậy sao?” Ngôn Tiêu không quên giải thích một câu. Nói xong cô vứt vỏ chai vào chiếc thùng phía sau, vỗ vỗ tay rời đi.

Đi rất dứt khoát, dường như cô tới chỗ anh chỉ là vì muốn uống nước mà thôi.

Quan Dực mím chặt môi, cho đến khi cô đi xa, anh dùng tay đập mạnh cốp sau xe, cầm xẻng lên tiếp tục đào.

Bác Lộ cũng chỉ giúp đỡ đào lúc trước, công việc sau đó hoàn toàn do một mình Quan Dực làm.

Khoảng đến hơn hai giờ chiều, hai âm thanh bang bang vang lên, xẻng xúc vào một vật gì đó.

Bác Lộ đang ngồi hút thuốc, nghe thấy liền đứng bật dậy: “Cẩn thận, có vẻ như có gì đó, đừng đào hổng!”

Ông bước rất nhanh, ông cụ chậm chậm lúc trước đột nhiên biến mất. Đi vài bước đã đến miệng hố, ông nhảy xuống, thiếu chút nữa là ngã.

Quan Dực đã dừng lại.

Ngôn Tiêu tiến đến, cúi nhìn xuống hố.

Bác Lộ đang ngồi xổm quan sát, dùng tay xoa xoa mặt đất.

Một mảnh đá màu sẫm hơi đen lộ ra, bề mặt bằng phẳng. Chỉ cần nhìn thoáng qua, Ngôn Tiêu có thể nhận ra mảnh đá này có chất liệu tương đồng với các bức tường tại ngôi cổ mộ kia.

Cô nhảy xuống theo, lấy từ trong túi ra một cây chổi lông nhỏ, ngồi đối diện với bác Lộ, cẩn thận phủi lớp bụi trên miếng đá.

Toàn bộ phiến đá lộ ra, hình vuông, giống như một cái nắp, cũng giống như một bia đá.

Ngôn Tiêu nhìn sang bác Lộ, tò mò vì sao ông lại có phản ứng mạnh như vậy.

Khi lớp bụi được phủi đi, trên bề mặt miếng đá hiện ra các hoa văn, được khắc rất sâu, có một số họa tiết đã bị mòn, có lẽ từng bị động qua.

Ngôn Tiêu nhìn thật kỹ các hoa văn, lấy điện thoại ra chụp, sau đó đứng lên, cảm giác được có ánh mắt đang nhìn cô, không cần nói cũng biết là Quan Được, anh đang chờ kết luận của cô.

Cô chậm rãi nói: “Phong cách khắc họa văn trên miếng và trên miếng Hoàng Ngọc như nhau, có lẽ là khắc mắt sói, cũng chính là bộ phận quan trọng nhất của sói, rất có thể đồ được chứa bên trong có quan hệ đến Hiểm Doãn.”

Bác Lộ không hiểu: “Hai người đang nói gì thế?”

Không ai trả lời ông. Quan Được ngồi xuống, di chuyển miếng đá kia.

Bác Lộ đột nhiên nói: “Cậu đừng động vào, để tôi.”

Quan Được bỏ tay ra, để cho ông ấy làm.

Bác Lộ lấy trong túi ra vài miếng sắt rất dài, mỏng nhưng trông rất cứng. Ông cầm đầu chuỗi của xẻng như một chiếc búa, gõ vào bốn góc trên tấm đá, sau đó bẻ cong từng miếng sắt, dần dần nắp đá được dịch chuyển ra khỏi lớp đất.

Chỉ riêng chuyện này đã khiến ông mất hơn nửa tiếng, lúc dừng lại ông thở hổn hển, nói với Quan Được: “Giúp một tay.”

Quan Được hỗ trợ nâng miếng nắp đá lên, hở được khoảng vài centimet, ngẩng đầu hỏi: “Có thể thăm dò bên trong không?”

Sắc mặt Bác Lộ vô cùng nghiêm trọng, lắc lắc đầu: “Cái này giống như một cột mốc biên giới, dù đào được cũng không làm gì cả, đất bên dưới chắc chắn là rất dày.”

“Cho nên bây giờ chúng ta không thể nhìn thấy gì cả?” giọng Quan Được hơi lạnh.

Bác Lộ trầm mặc, rút tẩu thuốc bên hông ra, nhứm mòi khiến các nếp nhăn trên trán sâu thêm: “Quan đội, bỏ đi, phía dưới có cái gì cũng không biết, chỉ có vài người chúng ta, làm sao có thể đào vào bên trong.”

Quan Được đẩy nắp đá lại, nhảy ra khỏi hố.

Bác Lộ không động dậy, vẫn ngồi xổm ở đó, hút từng ngụm từng ngụm thuốc.

Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm vào bóng lưng già nua của ông, đi ra khỏi hố, đến bên cạnh Quan Được.

Lúc này Quan Được đang lấy áo từ trong xe, mặc áo vào người.

“Rốt cuộc là sao?”

Quan Được nhìn sang cô: “Chuyện gì?”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Vờ vịt cái gì? Tôi đang hỏi bác Lộ, ông ấy cổ quái, làm dẫn đường, sao lại hiểu rõ các phương thức khảo cổ như vậy?”

“Tôi chưa bao giờ nói bác ấy chỉ làm dẫn đường.”

“Vậy ông ấy làm gì?”

Quan Được đột nhiên nhìn thẳng vào mắt cô.

Đôi mắt Ngôn Tiêu rất sâu, linh động, lúc nào cũng giống như hai điểm sáng. Những người làm giám định có đôi mắt giỏi quan sát, anh cũng không thấy ngạc nhiên khi cô hỏi anh như vậy.

“Còn nhớ câu truyện kia giáo sư Hoa đã từng kể không?”

Quan Được vừa nói chuyện vừa cài cúc áo, Ngôn Tiêu nhìn vào những ngón tay đang chuyển động của anh, càng nhìn càng thấy chúng thon dài, mạnh mẽ: “Câu chuyện kia?”

“Giáo sư Hoa từng nói, ông ta có một đàn anh, vào thập niên 80 dẫn đầu một đội khảo cổ, sau đó bị mất chức, không rõ tung tích.”

Ngôn Tiêu tựa người vào thành xe: “À, là vị giáo sư Lục đó?”

“Ừ” Quan Được nói: “Bác Lộ chính là Lục giáo sư, ốc đảo này là do bác ấy tìm được.” Ngôn Tiêu sững sờ, ngược mắt nhìn anh, sau đó quay ngoắt đầu về phía hố đất.

Bác Lộ từ trong hố trèo lên, tay lấy mũ trên đầu xuống phủi bụi, lộ ra mái tóc hoa râm, vừa đi vừa ho hai tiếng, biểu tình trên mặt vẫn rất nghiêm túc.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Ngôn Tiêu vì quá kinh ngạc nên không để ý vì sao Quan Được lại biết được chuyện này.

Trong chốc lát, Quan Được cầm xẻng xúc đất lấp cái hố, che kín miếng bia đá, sau đó gọi mọi người lên xe.

Trên đường trở về trong xe vẫn yên tĩnh như lúc đến, khi xe chạy đến khu vực sa mạc, Ngôn Tiêu lên tiếng nói chuyện với bác Lộ.

“Bọn cháu từng gặp qua một đội khảo cổ học,” cô giống như chỉ thuận miệng nhắc tới: “Người dẫn đầu là Hoa giáo sư, nghe nói là đàn em của bác, có vẻ rất lo lắng cho bác, có rảnh bác liên lạc với ông ấy một chút.”

Sau một lúc, phía sau xe truyền ra một tiếng cười, vì xe tròng trành mà cơ thể bác Lộ cũng khẽ nghiêng ngã theo: “Thằng nhóc đó đã thành giáo sư rồi, chớp mắt mà đã vài chục năm trôi qua. Ai cũng già rồi, liên lạc làm gì nữa, tôi còn bận canh rừng.”

Quan Được liếc mắt nhìn sang bên cạnh.

Ngôn Tiêu đang chống tay trên cửa xe, nhận thấy bác Lộ có vẻ không khó chịu khi nhắc đến chuyện này, vì vậy cô liền hỏi mấy câu mình muốn hỏi: “Người năm đó làm hại danh tiếng của bác, có phải là Ngũ gia không?”

Phía sau đột nhiên rơi vào im lặng, sau đó Bác Lộ vừa cười vừa nói: “Ôi, cái gì Ngũ gia Lục gia, không nhớ nữa rồi.”

Ngôn Tiêu quay đầu lại nhìn ông, ông đã nhắm mắt lại.

Đến chạng vạng tối, xe dừng lại, bọn họ trở lại căn lều trên thảo nguyên của A Cổ.

Buổi sáng trước khi đi Quan Được đã dặn dò A Cổ, buổi tối bọn họ sẽ ngủ ở đây một đêm.

A Cổ đã chờ từ sớm, khói tại gian nhà bếp bốc lên nghi ngút, cậu ta chuẩn bị xong cơm tối đầu vào đây.

Bác Lộ vì quá mệt mỏi nên đi vào lều trước, ngồi ở đó yên lặng đầm chân.

Ngôn Tiêu đi đến lều của mình cất đồ đạc, lúc đi ra thấy từ xa Quan Được đang bị A Cổ kéo đi, người đứng ở đó nói chuyện.

Cách chỗ bọn họ nói chuyện không xa, con ngựa tên n Hòa ngày hôm qua Ngôn Tiêu cưỡi đang bị cột bên cạnh.

Ngôn Tiêu cố ý huýt sáo, n Hòa hí một tiếng, giơ hai chân lên, Quan Được quay đầu nhìn về phía cô.

“Vẫn còn biết phản ứng lại, không tệ nha, chính là được dạy dỗ tốt.” Ngôn Tiêu miệng nói chuyện với chú ngựa, mắt lại đang nhìn ai đó.

Mặc dù ở rất xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được đôi mắt thâm trầm của Quan Được. Ngay sau đó anh quay sang tiếp tục nói chuyện với A Cổ, chỉ để lại cho cô gương mặt nghiêng và đường quai hàm đang nghiêng chặt.

Ngôn Tiêu nở nụ cười không rõ ý tứ, quay đầu nhìn vu vơ trên thảo nguyên rộng lớn trước mắt. Phía xa có một chiếc xe cảnh sát đang ngày chàng chạy xa hướng này, cuối cùng chỉ còn lưu lại một dấu chấm nhỏ màu đen.

Cô liếc nhìn lại người đàn ông kia lần nữa, nhìn từ góc nghiêng đáng người anh rất thẳng, thái độ chuyên chú, dường như không gì có thể quấy rầy anh.

29. Chương 29

Buổi tối, bão cát lại đến.

Vị trí của thảo nguyên rất trống trải, địa hình lại bằng phẳng, gió thổi đến không có gì cản lại, vì vậy mấy căn nhà lều đều bị thổi lung lay nhẹ.

Khoảng mười giờ tối, A Cổ giúp Quan Dực thu dọn đồ đạc.

Lớn thì có xềng, nhỏ là dây thép, còn có đèn pin, dây thừng và một số dụng cụ phức tạp khác. Bỏ tất cả đồ đạc vào một cái bao lớn, sau đó cậu ta khiêng nó ra khỏi căn lều.

Đêm đen gió lớn, Quan Dực đứng bên ngoài gọi điện thoại, lúc quay lại thấy A Cổ đặt cái bao bên cạnh, đứng ngược gió hỏi: “Anh, chuyện ban ngày em nói với anh không cần vội đâu.”

“Không vội.” Quan Dực nhắc chiếc túi lên xem: “Lần tới bọn họ cử người đến, cậu cứ theo tình hình thực tế nói không biết gì cả.”

A Cổ gật đầu: “Nhớ rồi ạ.”

Hai người đứng ngoài đứng bên ngoài một lát, từ xa có một chiếc xe đi đến, ánh đèn pha chiếu xuyên màn đêm, lơ mơ bóng dáng một chiếc xe đồ sộ như một con thú lớn.

Xe dừng lại, cửa mở, vài người đàn ông trên xe bước xuống, trông thấy Quan Dực, rất cung kính chào: “Tiểu Thập Ca.”

“Ừ.” Quan Dực mang cái túi chất lên xe, sau đó quay đầu nói với A Cổ: “Đừng quên chuyện tôi dặn.”

“Anh yên tâm, đến giờ em sẽ gọi dậy.”

Cất xong đồ, Quan Dực lái xe rời đi.

Ngôn Tiêu nửa tỉnh nửa mơ, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài tiếng đàn ông nói chuyện, còn có tiếng xe khởi động. Cô vén rèm nhìn ra ngoài, mơ màng trông thấy chiếc việt dã đang dừng ở chỗ đó, cô cũng không quan tâm, quay đầu lại nằm xuống.

Nửa đêm, A Cổ đến lều gọi cô: “Chị, phải đi ra sa mạc rồi.”

Ngôn Tiêu vừa nghe thấy từ cát liền ngồi bật dậy: “Đi đâu?”

“Sa mạc, anh đã đi trước rồi, anh dặn đến giờ này gọi chị dậy, chị lái xe chở bác Lộ cùng nhau đi.”

“...”

Sau mười phút, Ngôn Tiêu soạn sửa xong, lúc đi ra ngoài thấy bác Lộ cũng bị A Cổ lôi dậy, ông khoanh hai tay trước ngực dựa vào cửa sổ xe ngủ gục.

Ngôn Tiêu bước lên xe với một bụng tức giận, không rõ Quan Dực đang bày trò gì, tên đàn ông này việc gì cũng tự ý làm một mình.

Thời điểm xe bắt đầu rời đi, ngoài trời vẫn tối đen, bão cát đã yếu đi bớt, bác Lộ ngồi ở ghế lái phụ chỉ đường, Ngôn Tiêu lái xe đi rất nhanh.

Bác Lộ than phiền: “Ai da, cô lại lái nhanh như vậy, tôi muốn xuống ghế sau ngồi, tôi còn chẳng kịp nhìn đường nữa.”

Ngôn Tiêu mặt không đổi, hạ cửa kính xe xuống, gió mạnh hòa vào, tạt vào mặt như bị dao cắt. “Thôi được rồi, được rồi, coi như cô lợi hại.” Bác Lộ lấy tay che mặt, giống như đầu hàng, lẩm

bẩm trong miệng: “Thật nóng tính mà...”

Lúc này Ngôn Tiêu mới kéo cửa sổ lên.

Lần này trở lại ốc đảo vẫn là nửa đêm.

Trong sa mạc, gió từ bốn phía lượn vòng trên những cồn cát, khiến xe không thể tiếp tục đi vào trong. Chiếc xe dừng lại giống như cơn thủy triều ủa vào bờ, gió từ từ lắng xuống.

Ngôn Tiêu xuống xe liền nhìn thấy một bóng người phía trước, dáng cao lớn rắn rỏi, khoác trên người sắc màu âm u của đất trời, giữa ngón tay lập lòe ánh lửa, vừa nhìn là biết anh đang chờ bọn họ.

“Qua bên này.” Quan Dực dụi điếu thuốc, bật đèn pin cầm trên tay.

Ngôn Tiêu nheo mắt do bị ánh sáng chiếu tới, lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Quan Dực chuyển ánh đèn về phía trước: “Tôi đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Ngôn Tiêu nhìn về phía miệng hố hôm qua bọn họ vừa đào, nó lại được đào lên, nắp đá cũng bị dịch sang một bên, một cửa động tĩnh mịch lộ ra.

Ngôn Tiêu nghiêng đầu nhìn anh: “Một mình anh có thể đào được tới bên trong?” “Tôi gọi mấy đồng đội trong tổ chức Văn Bảo trước đây đến giúp.” “Bọn họ xuống dưới đó rồi?”

“Không có, họ đi từ lâu rồi.”

Bác Lộ đột nhiên nói chen vào: “Quan đội, anh làm như vậy là không phù hợp.” Hiện giờ ông đang đứng bên cạnh hố, giọng có vẻ không được tốt.

Quan Dực bình thản nói: “Bác Lộ, bác không còn là giáo sư Lục nữa, là tôi trả tiền mời bác đến.”

“...” Bác Lộ không thể nói gì, rút tẩu thuốc bên hông, cúi đầu rút một hơi thuốc.

“Có điều bác cứ yên tâm, hang này được đào từ mặt bên xuống, không phá hỏng kết cấu phần đỉnh. Tôi mời bác tới, chính là đợi sau khi xong việc, bác sẽ niêm phong nơi này nguyên vẹn lại như cũ.”

Bác Lộ cầm tẩu thuốc trên tay, hít hai ngụm: “Phiền phức như vậy, rốt cuộc cậu muốn làm gì?” “Vào trong xem đi.” Quan Dực chống tay, nhảy xuống dưới hầm, sau đó đuổi tay về phía Ngôn

Tiêu: “Cô cũng xuống đi.”

Ngôn Tiêu cầm lấy tay anh, nhảy xuống, sau đó mới chợt nhớ ra: “Không phải anh muốn tôi cùng anh vào trong đó chứ?”

Quan Dực đã cầm dây thừng trên tay: “Tôi xuống trước, cô theo đằng sau.” “...Fuck!”

Ngôn Tiêu còn chưa kịp xoay người đã bị một sợi dây thừng buộc chặt ngang hông, Quan Dực rút tay lại, ngay sau đó cô bị kéo về phía anh.

“Không còn nhiều thời gian.” Anh siết chặt cô, một tay che miệng cô bằng một chiếc khẩu trang. Anh quấn sợi dây thừng trong tay thêm vài vòng, đầu bên kia thì quấn vào eo của mình, sau đó đi

vào trong.

Giọng Ngôn Tiêu cách một lớp khẩu trang, tức giận nói: “Họ Quan, anh dám kéo tôi vào trong thử xem?”

Quan Dực cười lạnh: “Đương nhiên tôi dám.”

“...” Ngôn Tiêu cúi đầu tháo sợi dây đang quấn ngang hông, anh ta buộc nút khó cởi muốn chết. Thất lưng bỗng nhiên bị kéo căng, người phía trước đi loạn choạng hai bước, cô ngẩng đầu lên, thấy anh đang đi về phía cửa hang.

“Mẹ kiếp.” Ngôn Tiêu giữ chặt sợi dây thừng, nhưng không thể địch nổi sức mạnh của anh, bị kéo đến cửa hang, anh nắm lấy cánh tay cô, nhún đầu cô xuống thấp, cả người cô bị anh lôi vào bên trong.

Bên trong hang động khúc khuỷu, chật hẹp, may mà bằng phẳng, nhưng chỉ có thể đi thật chậm. Quan Được đi rất nhanh, thấy Ngôn Tiêu bị tụt lại ở phía sau, anh liền giật sợi dây giục cô. Ngôn

Tiêu cắn răng theo sau, cô chưa từng chập vấp như thế này.

Cả đầu và mặt bám đầy đất, nếu như cô không đeo khẩu trang, chỉ sợ cả miệng cũng dính bụi đất. Không rõ qua bao lâu, Ngôn Tiêu giơ tay ra chỉ bắt được khoảng trống, có một bàn tay giữ lấy cô,

nửa ôm nửa kéo lôi đi, cuối cùng cô cũng đặt được chân lên đất bằng phẳng.

“Anh nhất định phải bắt tôi xuống?” Cứ mở miệng ra nói là cô thấy tức điên lên.

Quan Được lấy chiếc đèn pin từ trong túi ra, bật lên, cả hai bọn họ người đầy bụi đất: “Cô không xuống thì tôi không thể tìm được Hoàng Ngọc, đây cũng là công việc của cô.”

Ngôn Tiêu trừng mắt lườm anh, quay đầu nhìn xung quanh.

Xung quanh tối đen, ánh đèn đường như không có tác dụng gì, chỉ có thể chiếu sáng một khoảng không gian nhỏ trước mắt, nơi này được phủ bằng đá, chất liệu giống ngôi mộ được đội khảo cổ khai quật.

Quan Được tiến lên phía trước, Ngôn Tiêu bị buộc chung một sợi dây với anh, vì vậy khi anh di chuyển, cô không thể không đi theo.

Nơi đây chỗ nào cũng phủ đầy bụi bặm, một màu xám trắng bao trùm, không thể phân biệt được thứ gì, tạo cảm giác rất vô cùng đáng sợ.

Ngôn Tiêu đi phía sau Quan Được, đi được một lúc, đột nhiên dưới chân đá vào một vật. Quan Được quay đầu lại, chiếu đèn xuống, hóa ra là bậc thang.

Anh quay trở lại, chiếu đèn pin về hướng những bậc thang, khi chiếu lên trên cao, ở đó dường như có một bệ đá.

Ngôn Tiêu bước về phía đó.

Bệ đá cũng bị phủ một lớp bụi dày, Quan Được dùng tay phải, trên bề mặt hiện ra một miệng rãnh, bên trong có một miếng Hoàng Ngọc, giống hệt miếng Hoàng Ngọc lúc trước.

Anh hỏi: “Là cái này phải không?”

Ngôn Tiêu đeo găng tay vào, cầm miếng Hoàng Ngọc giơ lên trước ánh sáng, ngửi vị phân biệt sắc, một lúc sau mới đặt xuống: “Bóng dáng.”

“Bóng dáng gì?”

“Trước đây Địa cung chùa Pháp Môn chôn Xá lợi ngón tay Phật, tổng cộng có bốn viên, chỉ có một viên là thật, ba viên kia được gọi là ảnh cốt. Miếng Hoàng Ngọc này cũng như vậy, là hình ảnh phản chiếu của đồ thật, được tạo ra để phòng bọn trộm.”

Mặc dù Ngôn Tiêu vẫn còn tức giận, nhưng khi nói những điều này, giọng cô cũng dịu đi đôi chút.

Quan Được mím môi, đi xuống bậc thang.

Ngôn Tiêu giật sợi dây một cái: “Phía đối diện.”

Quan Được đi về phía đối diện, nơi đó có một cái đôn bằng đá, trông nó không có gì đặc biệt.

Vừa rồi Ngôn Tiêu phát hiện chỗ này phát ra một tia sáng, cô cảm giác đó ánh ngọc bích.

Phía sau cái đôn quả nhiên có một rãnh nhỏ, cô thò tay vào lấy, là một miếng Hoàng Ngọc.

Hoa văn được khắc có lẽ chính là mắt sói, chất ngọc cũng giống hệt.

“Chính là nó.” Cô ôn hòa nói.

Quan Được cầm lấy, nhìn vào miếng ngọc, không lên tiếng.

Phía sau cũng không còn gì để tìm, chỉ vào tìm miếng ngọc mà đã mất hơn một tiếng đồng hồ.

Trong này không khí rất loãng, Ngôn Tiêu bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Quan Được kéo sợi dây thừng: “Đi thôi.”

Dù trong lòng Ngôn Tiêu rất bức bối nhưng không còn sức mà cãi nữa, cô đi phía sau anh, được vài bước, đột nhiên dừng lại: “Anh có nghe thấy tiếng gì không?”

Quan Được nói: “Cô đang tự dọa mình đấy.”

“Không phải. Anh nghe kỹ lại xem.”

Quan Được lắng nghe, là tiếng nước chảy: “Mạch nước ngầm.”

“Mạch nước ngầm từ trong này chảy qua? Vậy chỗ này phải rộng bao nhiêu chứ?” Ngôn Tiêu giật chiếc đèn pin trên tay anh, bật lên nút sáng nhất, chiếu về phía đằng sau, sau lưng là một mảnh đen kịt.

Quan Được cầm tay cô đi về hướng đó: “Muốn nhìn thì đi xem xem.”

Đi khoảng mười mấy bước, dường như khoảng không phía trước vẫn là một mảng tối đen. Ngôn

Tiêu ban đầu nghĩ rằng đó là một bức tường đá, nhưng hiện giờ lại cảm thấy không đúng. Cô tháo khẩu trang xuống, giơ tay ra, sau đó rút tay lại.

Quan Được hỏi: “Sờ phải cái gì?”

“Không có gì cả, không có tường, nơi này rất rộng.” Ngôn Tiêu giơ chiếc đèn lên cao, vẫn tối đen như mực không thể thấy gì.

Hai người đều bị phát hiện đột ngột này làm cho chấn động, không ai nói lời nào.

Một lúc lâu sau, Quan Được kéo cô ngược trở lại: “Đi lên.”

Lúc này bác Lộ đang đứng chờ ở cửa động, vừa nhìn thấy bóng người liền kéo hai người ra ngoài. “Bên trong có gì?”

Quan Được nói: “Không có gì cả.”

Ngôn Tiêu không nói gì, chỉ phủ bụi đất trên người.

Bác Lộ dùng đèn pin soi lên hai người, có vẻ như thật sự không có gì, sau đó đi về phía động.

Mất khoảng năm sáu tiếng mới đóng được cửa động, sau đó lấp miệng hố, bác Lộ dùng cây cỏ che ở phía trên, nguy trạng cực kỳ cẩn thận.

Khi chiếc xe ra khỏi xa mạc đã là buổi sáng, gió thổi mạnh, ngay cả dấu bánh xe cũng bị xóa mất.

Không bao lâu, bọn họ đã trở lại thảo nguyên, Quan Được dùng xe, gọi Ngôn Tiêu xuống.

Anh đi về phía sau xe, từ trong người rút ra một cái khẩu trang: “Tôi đưa bác Lộ ra thị trấn bắt xe, cô đeo cái này đi tìm A Cổ, chờ tôi ở đó.”

Ngôn Tiêu nhận lấy, cảm thấy trong miệng vải gì đó, mở ra nhìn, hai mắt nhắm lại: “Anh như vậy mà lại lấy nó ra sao?”

Là miếng Hoàng Ngọc kia.

Quan Được cúi đầu, ánh mắt sâu hơn: “Chuyện này chỉ có hai chúng ta biết, đừng lộ ra.”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Chuyện phạm pháp thế này, sao tôi phải giữ bí mật giúp anh?”

Quan Được đề thấp giọng nói: “Sao cô lại không giữ bí mật giúp tôi? Cô cũng đi xuống đó cùng tôi.”

“...” Ngôn Tiêu hận không thể dùng mắt mà giết chết anh ta.

Quan Được lên xe trời đi.

Lúc Ngôn Tiêu trở lại nhà A Cổ đã là buổi trưa.

Vừa đi đến cửa, bên trong có một cô gái mặc áo xanh từ bên trong lều đi ra, A Cổ đi ở đằng sau, trông thấy cô thì kêu lên: “Chị, chị về rồi à?”

“Ừ.”

Cô gái kia trông thấy Ngôn Tiêu, quay đầu cười: “A Cổ Đạt Mộc, anh còn có một cô chị người Hán nữa hả?”

A Cổ tức giận: “Tôi nhận người ta là chị không được sao?”

“Được chứ, Mông Hán một nhà mà.” Cô gái này mặt mày thanh tú, khi cười lộ ra hai chiếc răng khểnh, lúc đi qua Ngôn Tiêu thì gật đầu chào, sau đó đi thẳng.

Ngôn Tiêu hỏi A Cổ: “Ai thế?”

Giọng A Cổ có vẻ không vui: “Cóm.”

“Cảnh sát à?” Ngôn Tiêu quay đầu nhìn theo cô gái đó: “Cảnh sát đến nhà cậu làm gì?”

A Cổ nói: “Rồi hơi ấy mà, lúc nào cũng thích hỏi bọn em mấy chuyện về tổ chức Văn Bảo.” “Có gì hay mà hỏi?”

“Cũng không rõ, em chỉ ở đó nửa năm, sau đó về nhà chăn ngựa. Đã nói không biết gì nhưng cô ta vẫn cứ đến?” A Cổ bực tức nói vài câu, xách xô đi cho ngựa ăn.

30. Chương 30

Ngôn Tiêu mệt mỏi quay trở lại căn lều, vốn nghĩ sẽ không quan tâm chuyện gì mà lăn ra ngủ, nhưng cả người cô bám đầy bụi đất, nằm xuống cũng không thể ngủ nổi, cuối cùng đứng dậy đi tìm A Cổ.

A Cổ cho ngựa ăn xong, không còn ở chuồng ngựa, Ngôn Tiêu đi tìm một vòng, tìm đến gần Ovoos mới trông thấy cậu ta.

Ovoos là những cột đá được tạo thành bởi những viên đá xếp chồng lên nhau, thường được đặt trên đỉnh núi hoặc đồi cao, bên trên treo rất nhiều lá cờ cầu nguyện bay phấp phới trong gió.

A Cổ đặt thêm một viên gạch trên Ovoos, mặt trời từ từ ló dạng, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt ngăm đen của cậu ta, vẻ mặt ấy vô cùng thành kính.

Ngôn Tiêu không muốn quấy rầy đức tin của người khác, đứng ở bên cạnh chờ.

A Cổ quay đầu lại nhìn thấy Ngôn Tiêu, híp mắt cười thành một đường thẳng: “Chị đến bái Ovoos sao?”

Ngôn Tiêu nói: “Bái gì đâu, tôi cũng không có gì để xin.”

“Bái Đàng Cách Lí đi, đó là thần Trường Sinh, chị có thể xin ngài cho cha mẹ sống lâu.” “Không cần, cha mẹ tôi đã mất.”

A Cổ cảm thấy ngại: “Xin lỗi chị, em không biết chuyện này.”

Ngôn Tiêu không để ý: “Không việc gì.”

A Cổ an ủi cô: “Chị có thể thông qua Đàng Cách Lí nói chuyện với cha mẹ, chỉ cần cha mẹ chị là người tốt, Đàng Cách Lí nhất định sẽ giúp chị chuyển tâm ý.”

Ngôn Tiêu cười: “Ừ, bọn họ quả thực nhà người tốt, chỉ tiếc là người quá hiền lành.”

A Cổ ngạc nhiên: “Người hiền lành không tốt sao?”

Ngôn Tiêu yên lặng thật lâu không lên tiếng, A Cổ còn tưởng cô không muốn nói chuyện nữa, cô lại mở miệng: “Trước khi bọn họ qua đời đã quyên góp hơn một nửa tài sản, phần còn lại giao cho họ hàng quản lý

giúp tôi. Nhưng họ đã tin lầm người, khiến tôi bao năm khổn khổ, suýt nữa không có cả cơm mà ăn. Người như vậy cậu còn thấy được không?”

A Cổ cũng sờ nhìn cô, Ngôn Tiêu vẫn đang cười, khiến người khác thể nói rõ những lời đó là thật hay giả.

“Sau đó thế nào?” A Cổ tò mò hỏi.

“Sau đó?” Ngôn Tiêu giang tay ra: “Cậu không thấy tôi hiện giờ rất tốt à, số tôi có quý nhân phù trợ.”

A Cổ bật cười: “Vậy chị thay quý nhân đó cầu Đàng Cách Lí.”

Sắc mặt Ngôn Tiêu đột nhiên lạnh xuống, cô không lên tiếng, nhìn chằm chằm vào cột đá, không rõ đang nhìn gì. Sau đó cô khom lưng nhặt một viên đá, đi đến bên cạnh Ovoos, lúc định thả viên đá xuống lại ném nó đi: “Quên đi.”

A Cổ không hiểu gì, quay đầu nghĩ thầm, có lẽ người Hán không tin điều này, cậu ta theo Ngôn Tiêu rời đi: “Đúng rồi, chị đến tìm em có việc gì sao?”

Ngôn Tiêu mới nhớ ra mục đích mình đến: “Ừ, nơi này có nước nóng không? Tối muốn tắm rửa.”

“Có, để em đun nước cho chị.” A Cổ đi một lúc, sau đó trở lại: “Sao tự nhiên lại muốn tắm, tối qua mọi người đi ra sa mạc làm gì thế?”

Ngôn Tiêu chợt lạnh mặt: “Hỏi anh cậu ấy.”

“...”

Không bao lâu A Cổ đã đun sôi nước, cậu ta đưa một thùng gỗ to đến căn lều của Ngôn Tiêu, xách từng thùng nước nóng đổ vào.

Ngôn Tiêu gọi đầu ở bên ngoài, sau đó giữ lấy mái tóc ướt sũng đi vào trong, không khí bên trong chiếc lều nhỏ đã nóng hầm hập.

A Cổ cẩn thận giúp cô để quần áo ở cửa, xách thùng đi ra, còn không quên dặn một câu: “Chị tắm nhanh một chút, cẩn thận cảm lạnh.”

“Ừ.” Ngôn Tiêu kéo rèm lên, hiện giờ là lúc nhiệt độ cao nhất trong ngày, chỉ là vẫn có gió thổi, lúc chui vào lều vẫn cảm thấy lạnh.

Cô cởi quần áo ra, nhanh chóng ngồi vào thùng, cảm giác cả người chỗ nào cũng bám bụi bẩn, lại còn là bụi từ trong cổ mộ, nói không chừng còn có vi khuẩn. Càng nghĩ càng thấy khó chịu, cô ra sức kỳ cọ.

Tắm được một lúc, bên ngoài có tiếng động cơ xe, giọng nói của A Cổ vang lên: “Anh về rồi à?” “Ừ.” Xe dừng lại, tiếp đó là tiếng chân Quan Dực.

Ngôn Tiêu khoát nước, duỗi tay cầm chiếc áo gió đang treo trên tủ gỗ, lấy di động ra, gửi một tin nhắn: “Mang giúp tôi một bộ quần áo.”

Bên ngoài lều có tiếng di động “Đing” lên một tiếng, dường như Quan Dực đã đi xa, âm thanh truyền đến từ rất xa, rất nhỏ: “A Cổ, Ngôn Tiêu đang làm gì?”

A Cổ trả lời: “Đang tắm.”

Quan Dực không lên tiếng.

Ngôn Tiêu tựa vào thành thùng gỗ, chờ rất lâu nhưng không thấy anh đến, bên ngoài cũng vô cùng yên tĩnh.

Cô không vội, vẫn tiếp tục chờ.

Khoảng nửa tiếng sau, bên ngoài có tiếng bước chân, rèm bị kéo lên, Quan Dực nói: “Cô tự ra lấy, tôi đưa cho cô.”

Ngôn Tiêu bước ra khỏi thùng, đi đến cạnh rèm, rèm vừa kéo ra, một luồng gió lạnh lùa vào, tay anh đang cầm một chiếc áo sơ mi trắng.

Cách một lớp rèm cửa, Ngôn Tiêu lửa thề, cô không cầm lấy đồ, lạnh lùng nói: “Muộn như vậy mới đến, nước nguội hết rồi, anh muốn làm tôi chết rét?”

Giọng nói Quan Được vô cùng bình tĩnh: “Không tìm thấy quần áo của cô.”

Ngôn Tiêu vươn ngón tay ướt đầm nước qua rèm, lấy chiếc áo sơ mi trong tay anh: “Đây là đồ của ai?”

“Của tôi.”

“Vậy sao?”

Ngôn Tiêu nhìn qua chiếc áo, đúng là áo của đàn ông, cô mặc vào người, còn thoáng thấy mùi xà phòng lưu trên cổ áo, giống như mùi trên người anh.

Có tiếng bước chân ở bên ngoài, Quan Được đã rời đi.

Ngôn Tiêu cúi đầu nhìn chiếc áo trên người, chiếc áo sơ mi đàn ông rộng rãi, dài đến bắp đùi, che khuất đi hông cô.

Cô đi ra ngoài, bên ngoài rất yên lặng, không thấy bóng dáng ai cả.

Ngôn Tiêu mặc áo khoác* lên, đi về phía căn lều của Quan Được.

* dịch ra tiếng việt là áo gió nhưng thực ra trong tiếng Trung nó là Trench-coat: áo khoác dài, vải kaki

Vén rèm đi vào, ánh sáng bên trong mờ ảo, Quan Được không có ở đây. Cô ngồi xuống giường, sấy khô tóc.

Một lát sau, rèm cửa được vén lên, Quan Được bước vào.

Ngôn Tiêu nhìn không dời mắt.

Có vẻ như anh cũng vừa tắm xong, trong tay cầm một chậu đồng nhỏ, đầu tóc ướt sũng, chân đi dép lê, trên người mặc một bộ đồ Mông Cổ rộng thùng thình, vẫn chưa kịp buộc đai lưng, bên trong chỉ mặc quần đùi.

“Có chuyện gì?” Anh bỏ chậu trên tay xuống, quay người lại buộc dây lưng.

Ngôn Tiêu chớp mắt: “Không có việc thì không thể tới?”

Quan Được không trả lời, cầm túi hành lý trên bàn, sắp xếp lại từng món đồ.

Ngôn Tiêu vắt chéo chân, nhìn anh chăm chăm, nở nụ cười: “Áo choàng này rất hợp với anh.”

A Cổ thấp hơn anh nửa cái đầu, anh mặc chiếc áo này chỉ đến bắp chân nhưng trông rất quyến rũ. Bờ vai rộng và cái eo hẹp của người đàn ông đều được che khuất bởi chiếc áo choàng dài, thô ráp, tạo cảm giác nguyên thủy.

Quan Được quay đầu nhìn cô: “Cô mặc sẽ thích hợp hơn tôi.”

Ngôn Tiêu mở miệng, “Ồ” nhẹ một tiếng, ngồi thẳng, cởi chiếc áo khoác trên người, bên trong là chiếc áo sơ mi: “Là muốn tôi trả lại cho anh sao?”

Quan Được nhìn cô chăm chăm, mím chặt môi.

Áo khoác của cô rất dài, sau khi cởi ra mới thấy được cô không mặc quần bên trong, chỉ có chiếc áo sơ mi của anh, vừa đủ che bắp đùi, làn da trắng bắt mắt, chân cô mang một đôi giày da thô cứng, chân vắt lên phía trước, dịu dàng như nước.

Có chuẩn bị mà đến. Quan Được quay đầu, miệng nhếch lên, anh phát hiện bản thân không hề ngạc nhiên. Lúc còn trong sa mạc anh chọc giận cô, vì vậy đã sớm chuẩn bị cho những tình huống thế này.

Trong ánh sáng đèn mờ, Ngôn Tiêu bước đến gần chất vấn: “Nói đi, anh muốn tôi trả lại chứ?” Quan Được cúi thấp đầu, phát hiện vừa rồi mình tạm dừng quá lâu, tạo cơ hội cho cô tấn công. “Nếu tôi nói muốn, cô sẽ cởi sao?”

“Đúng vậy.” Ngôn Tiêu đặt một tay lên cổ áo, cởi một cúc. Chiếc áo vốn rộng thùng thình, nay được nới lỏng nên đã rơi xuống, bên trong như ẩn như hiện.

Quan Được quét ánh mắt đến trước ngực cô, nơi đó căng đầy, cô thực sự không mặc nội y.

Phụ nữ khi khoác trên người áo sơ mi của đàn ông mang một vẻ quyến rũ vô hình, áo anh ôm lấy cơ thể cô. Cơ thể đó hoàn toàn không mặc gì bên trong, ý niệm này khiến hình ảnh trước mặt càng thêm gợi cảm.

Anh dựa vào mép bàn, cắn chặt hàm: “Được, cô cởi đi.”

Ngón tay Ngôn Tiêu chuyển động, tiếp tục cởi xuống đến chiếc cúc cuối cùng. Khi chiếc áo trên người cô chuẩn bị trượt xuống, Quan Được đột nhiên áp sát người vào.

Cơ thể anh áp sát vào bộ ngực cô, chỉ cách một tầng áo choàng của anh và lớp áo sơ mi mỏng. Ngôn Tiêu lùi về phía sau, thân hình cao lớn của anh vẫn tiếp tục tiến lên phía trước, cho đến khi

cô ngồi xuống giường.

Trong nháy mắt, Quan Được đổi khách thành chủ.

Ngón tay anh nắm lấy cằm cô: “Rốt cuộc cô muốn gì?”

Rốt cuộc muốn gì?

Ngôn Tiêu cầm bàn tay anh, cười như không: “Anh có thể cho tôi cái gì?”

“Cái gì tôi cũng không thể cho cô.”

“Vậy sao còn hỏi?”

Quan Được liếm môi, cảm thấy quyền chủ động vừa mới giành được lại bị cô lấy đi.

Ngôn Tiêu khép vạt áo lại, cố tình để nửa kín nửa hở. Cô lắc chân cởi giày ra, chân dọc theo viền áo choàng đi vào, trèo lên trên đùi anh, bàn tay cô đặt lên dây thắt lưng anh, chậm rãi kéo.

“Anh là đàn ông, tôi là phụ nữ, nam nữ không phải cứ như vậy mà hành sự à, anh nói xem tôi muốn gì?” Giọng cô biến đổi, gợi cảm thấu xương.

Dây lưng bị buông lỏng, cơ thể người đàn ông như ẩn như hiện. Ngôn Tiêu đặt tay lên vòng eo rắn chắc đó, cảm giác thật tuyệt, khi ngón chân cô chạm vào chân anh thì vô tình rụt lại.

Quan Được bắt lấy bắp chân cô, lạnh giọng: “Vậy thì cô đi tìm đàn ông khác đi, đừng tìm tôi.” “Đàn ông khác không kéo tôi xuống hố, không trói tôi vào cùng một sợi dây với anh ta, càng không

uy hiếp tôi che giấu bí mật cho anh ta, đàn ông khác cũng chọc tức tôi.” Ngôn Tiêu nói: “Anh chọc tức tôi, liên tục chọc tức tôi.”

Từ đầu tối cuối, từ khi quen biết đến giờ.

Quan Được nhú chặt mày, trong mắt tối sâu một mảng: “Tôi chọc cô, nên cô trả thù tôi bằng cách này?”

Ngôn Tiêu cười khê: “Cũng không rõ là ai trả thù ai đâu, chuyện thế này, không phải đôi bên đều rất hưởng thụ sao?”

Quan Được hất chân cô về phía trước. Trong chớp mắt, Ngôn Tiêu ngã xuống giường, anh đè người lên, một chân chặn chân cô, từ trên cao nhìn xuống.

“Cô muốn hưởng thụ thế nào?” Anh cúi đầu, ngón tay anh vuốt một cái vào bên trong cổ áo đang mở rộng của cô: “Thế này?”

Một cơn ngứa ngáy nhẹ khiến Ngôn Tiêu nhin không được cử động người, nhìn ngược lại vào ánh mắt anh, anh vẫn đang theo dõi phản ứng của cô, nét mặt lạnh lùng.

Ngôn Tiêu không chịu thua, giơ ngón tay sờ lên vành tai anh, nhẹ nhàng bật ra một hơi thở: “Vẫn chưa đủ.”

Quan Được cười lạnh, đè sát cơ thể lên người cô, phía dưới hai người dán chặt nhau.

Sự cứng rắn của đàn ông kề sát sự mềm mại của phụ nữ.

Anh đột nhiên kéo cổ áo cô xuống, lộ ra bờ vai trắng nõn, nửa bầu ngực ẩn hiện trước mắt. Đáy mắt Quan Được tối lại, anh cúi thấp đầu, chạm vào bờ vai cô.

Hơi thở nóng rực của đàn ông phả lên, thất lưng Ngôn Tiêu cong lại. Nhưng cô lại không cảm nhận được hơi nóng của đôi môi anh mà thay vào đó là một cơn đau trên bờ vai, cả người cô đổ một tầng mồ hôi lạnh, bật giọng chửi: “Fuck!”

Quan Được cắn một cái trên vai cô, ngẩng đầu lên hỏi: “Thế nào, chỗ này làm cô không thấy hưởng thụ à?”

Ngôn Tiêu trừng mắt, tức giận nhìn anh.

“Anh, anh!” Bên ngoài đột nhiên có tiếng gọi của A Cổ.

Quan Được lập tức ngồi dậy, lấy chăn phủ lên người Ngôn Tiêu, không kịp sửa sang lại quần áo, đi thẳng ra ngoài: “Làm sao?”

A Cổ định đi vào, vừa bước chân, đúng lúc Quan Được đi ra.

“Anh sao vậy?”

“Không sao, có chuyện gì thì nói đi.”

“À, em đã đổ thêm xăng, quần áo vẫn chưa khô, hay là hôm nay anh đừng đi?” “Không được, vẫn phải về, cậu đi trước đi, tôi còn chút việc.” “Vậy được.”

A Cổ rời đi, Quan Được vén rèm quay trở lại. Lúc này Ngôn Tiêu ngồi ở mép giường, đã mặc lại áo khoác, che kín người, cô đang đi giày.

“Trở về thu dọn hành lý, phải đi rồi.”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu, mặt lạnh tanh nhìn anh, đứng dậy rời đi.

Quan Được không nói gì thêm, cho đến khi cô bước ra khỏi căn lều, anh đến bên cạnh bàn lấy bao thuốc.

Hơi thở phụ nữ tràn ngập trong không gian nhỏ này, sữa tắm, dầu gội đầu, hòa lẫn với mùi thơm của cơ thể, dường như trong miệng anh cũng phảng phất mùi hương của cô.

Ngậm miếng thuốc trên miệng, anh bật bật lửa trong tay, nhưng bật mấy lần cũng không được. Quan Được bực bội ném chiếc bật lửa xuống đất.

Người phụ nữ này, thật sự là độc được mà.

Lẽ mề hơn nửa giờ sau hai người mới lên xe.

Quan Được đã đổi sang quần áo của mình, Ngôn Tiêu cũng mặc một bộ đồ của bản thân, chiếc áo sơ mi đã bị cô vứt lại phía sau.

Hai người không ai nhắc lại chuyện trước đó.

31. Chương 31

Đến chạng vạng tối, hai người mới đi được nửa quãng đường.

Những đám mây phía trời đông đang tụ lại, ánh nắng cuối chiều rực đỏ một góc trời, nhiệt độ dần giảm xuống.

Quan Được trầm mặc lái xe, liếc nhìn sang bên cạnh, Ngôn Tiêu tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi suốt dọc đường. Ánh nắng cuối chiều xuyên qua cửa sổ, phủ lên trên mi mắt cô, khuôn mặt kia không có bất kỳ biểu cảm gì, đôi mắt khép chặt tạo nên dáng vẻ lạnh lùng.

Anh quay đầu, tiếp tục nhìn về phía trước.

Khi xe chuyển hướng, mặt đường bắt đầu gồ ghề, xe lắc lư dữ dội, Ngôn Tiêu chỉ cử động người, vẫn không mở mắt ra.

Quan Được lại quay sang nhìn cô, cảm thấy có gì không ổn.

Hai má cô đỏ bừng, lúc đầu anh còn cho rằng cô giả vờ ngủ, sắc hồng trên gương mặt là do ánh nắng chiếu vào, nhìn kỹ mới phát hiện ra nó là ửng đỏ. Anh giơ tay ra chạm vào trán cô, quả nhiên rất nóng.

Thật hay, ban ngày tìm cách trả thù anh, ngược lại hiện giờ bị báo ứng.

“Cô đang sốt.”

Ngôn Tiêu mở mắt ra, “Ồ” một tiếng, giọng hơi khàn, nhưng vẻ mặt lại vô cùng tỉnh táo, thậm chí còn khá lạnh lùng. Nếu như không phải khuôn mặt cô đang đỏ ửng thì không hề giống bộ dạng khi phát sốt.

Quan Được mím môi, không biết là nên tức giận hay nên bật cười.

Phía xa trước xe, thấp thoáng một cánh rừng phòng hộ, những cây bạch dương vì lâu ngày bị gió thổi mà đồng loạt phát triển về một hướng.

Có một số gia đình chăn nuôi sống quanh đó, Quan Được dừng xe lại gần.

Ngôn Tiêu mở mắt ra, thấy anh đang bước vào một căn nhà chăn nuôi gia súc.

Một lát sau Quan Được trở về, một tay cầm vài viên thuốc, tay kia bưng cốc nước. Anh đứng ngoài cửa xe, nhét thuốc vào miệng Ngôn Tiêu, để chiếc cốc bên miệng cô: “Uống đi.”

Ngôn Tiêu muốn tự mình cầm cốc, nhưng cả người không còn tí sức lực nào. Quan Được dốc ngược cốc, ép cô uống một ngụm: “Nuốt xuống.”

Cô uống liên tiếp mấy hớp, uống thuốc vào nhưng cổ họng vẫn rất đau.

Quan Được dùng cốc gõ vào cửa xe: “Kéo cửa sổ lên, có gió.”

Ngôn Tiêu ấn nút kéo cửa lên, vì quá mệt nên cũng không quan tâm cửa đã kéo lên hết chưa.

Một lát sau Quan Được trở lại xe, thấy cô đang nghiêng đầu tựa lưng vào ghế, cửa sổ chỉ kéo lên một nửa, anh đến gần định ấn tiếp.

Ngón tay Ngôn Tiêu vẫn để trên nút ấn, khi tay anh chạm phải tay cô thì bị cô hất ra, nói: “Tự tôi làm.”

Giọng nói cô đầy mệt mỏi, anh giữ chặt tay cô, ấn xuống: “Ấn còn không nổi mà sĩ diện cái gì, lần tới cô còn mặc ít như vậy thử xem.”

Ngôn Tiêu trừng mắt, nhìn anh chằm chằm.

Hai gò má ửng hồng, mắt mở rất to, trông cô lúc này khác hẳn lúc bình thường. Quan Được nhìn cô lại nghĩ đến một con vật nhỏ bị chọc cho kích động, cúi đầu xuống, thấy mình đang nắm lấy ngón tay cô, ngón tay đó nóng như lửa đốt.

Anh ngồi vào ghế lái, khởi động xe, thì thoáng lại quay sang nhìn Ngôn Tiêu ngồi bên cạnh vẫn đang khép hai mắt.

Phía xa trên đường, một chiếc xe dừng lại, có một người đàn ông đứng vẫy tay.

Quan Được lái xe đến gần, người kia lập tức chạy qua: “Người anh em, xe tôi bị hỏng, có thể phiền anh xem giúp được không?”

Người đó mặc một chiếc áo khoác leo núi, trông rất trẻ tuổi, có vẻ là khách du lịch.

Ngôn Tiêu bị tiếng ồn đánh thức, cô mở mắt ra một cái rồi khép lại.

Quan Được nhìn sang cô, sau đó cởi thắt dây an toàn: “Tôi xuống xe một chút.” Cô không có phản ứng gì.

Chiếc xe này khá cũ, cản trước của xe bị lệch, kính xe là loại phản quang, còn mới.

Quan Được đi tới, mở nắp capo ra kiểm tra, chập hai dây điện đánh lửa, phát hiện công tơ không bình thường. Anh nhìn sang bên cạnh, người đàn ông đó đứng ngay đó, một tay đang đút vào túi áo khoác, chỗ đó căng phồng do giấu gì đó.

Quan Được đứng thẳng người: “Không có việc gì, tiếp xúc kém, nối lại là được.”

Tay anh ta dừng lại không động, sau đó rút tay ra, thò vào túi quần móc ra một bao thuốc: “Cảm ơn người anh em, hút điều thuốc đi.”

“Không cần.” Quan Được quay đầu định trở lại xe.

“Chờ chút.” Người kia gọi anh lại: “Có thể dẫn tôi đi một đoạn không? Tôi muốn đến sa mạc nhưng không quen đường, sợ lạc.”

Quan Được dừng chân: “Cậu muốn đi sa mạc?”

“Phải.”

Anh suy nghĩ một lát, gật đầu: “Được, vậy cậu chạy xe theo sau.” Anh ta liên tục nói cảm ơn.

Quan Được ngồi trên xe, đẩy nhẹ Ngôn Tiêu: “Năm miếng Hoang Ngọc của đội cô đều mang theo phải không?”

Ngôn Tiêu mở mắt, không có sức nói chuyện, chỉ nhướng mắt về phía sau, chỗ đó đang để túi của cô.

Quan Được hiểu ý, đồ được để trong túi: “Được rồi, ngủ đi, đến nơi tôi gọi.” Ngôn Tiêu lại nhắm chặt hai mắt.

Quan Được lái xe phía trước, chiếc xe kia đi theo phía sau.

Lúc về đến gần sa mạc trời đã tối đen.

Quan Được cho xe dừng lại. Chiếc xe đằng sau không dừng theo mà lướt qua chạy thẳng đến khu đồi đất của địa hình Yardang*, từ xa có thể nghe thấy tiếng rít của bánh xe.

*Địa hình Yardang (xem ảnh): là một dạng địa hình phong hóa điển hình. “Yardang” trong tiếng Duy Ngô Nhĩ có nghĩa là “ngọn đồi nhỏ có vách dựng đứng”.

Người đàn ông kia nhanh chóng từ chỗ mô đất đi ra, gọi Quan Được: “Này người anh em, phiền anh một chút, tôi không rõ phương hướng lắm, anh có thể xuống đây chỉ đường giúp tôi không?”

Quan Được gật đầu: “Được, tôi xuống đây.”

Anh nói xong, không xuống xe ngay mà dựa gần vào Ngôn Tiêu, duỗi tay kéo chặt cửa xe bên phía cô, sau đó lấy từ trong ngăn kéo chỗ cô ra một thứ trong một bọc vải, nhét vào tay cô.

Động tác của hai người lúc này rất thân thiết, bả vai tì lên nhau, anh thấp giọng gọi cô: “Ngôn Tiêu, Ngôn Tiêu.”

“Hử?” Ngôn Tiêu mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Quan Được nói: “Tôi ra ngoài một lát, cô nhớ khóa cửa xe lại, đừng xuống xe, chờ đến khi tôi quay lại.”

Ngôn Tiêu nhấp nháy mắt, vẫn nửa tỉnh nửa mơ: “Anh muốn làm gì?” “Không có gì.”

“Sẽ không trở lại sao?”

Quan Được có chút buồn cười, nói đùa một câu: “Tôi không về thì cô phải làm sao?” Nói xong lại cảm thấy nó có hàm ý khác, tựa như có ý quan tâm không thể hiểu được, bầu không khí trở nên có chút áy náy.

Ngôn Tiêu nhìn anh, ánh mắt hơi dụi dụi.

Sợ mình càng nói càng nói càng tệ hơn, Quan Được dứt khoát im lặng, mở cửa đi xuống.

Ở ngoài xe, người đàn ông kia nhìn thấy cảnh hai người trong xe ghé sát vào nhau, khi Quan Được xuống xe đóng cửa còn cẩn thận quay lại nhìn vào bên trong. Lúc đi ra, mặc dù trên mặt không có biểu cảm gì nhưng ánh mắt có vẻ thả lỏng.

Anh ta thấy vậy liền trêu: “Bạn gái của anh đó hả?”

Quan Được thuận miệng trả lời: “Tính không dễ chiều, không chịu để tôi đi quá lâu, tôi xem giúp cậu một lát rồi đi ngay.”

“Được, được, nên như vậy, làm chậm trễ chuyện của hai người tôi ngại quá.” Anh ta dẫn Quan Được đi vào trong.

Phải đi vài vòng mới thấy chiếc xe kia, anh ta đậu chỗ rất kín. Lúc gần đến xe, Quan Được bất chợt hỏi: “Sao cậu biết tôi biết rõ đường đi trong này?”

Người đàn ông đó không quay lại, cười gượng: “Trông anh có vẻ là người thấy nhiều biết rộng, đánh cược một lần thôi.”

“Nếu cược sai thì sao?”

“Anh trai, nếu cược sai thì anh còn đi cùng tôi tới đây à?”

Phía sau không có tiếng động, anh ta nghi ngờ quay đầu lại, liền thấy một đôi mắt lạnh lùng, Quan Được lúc này đã đến sát phía sau, một tay ghì chặt cổ anh ta, kéo về phía chiếc xe.

Anh ta không thể phát ra âm thanh nào, chân giãy giụa đạp trên mặt đất.

Quan Được siết chặt anh ta ở cửa xe sau, vì kính xe là loại phản quang nên không thấy rõ bên trong, anh muốn chọn một trí thuận lợi cho cả tấn công và phòng thủ.

“Ra đi.” Anh đá một chân lên cửa xe: “Tốn bao nhiêu công sức dụ tao đến đây, tao đến rồi thì thôi diễn trò đi.”

Người đàn ông đang bị Quan Được siết cổ nói năng quanh co hai tiếng.

Cửa xe mở ra, Đinh ca mặt sọc ngồi bên trong, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quan đội, mày được lắm, vẫn có bản lĩnh như thế.”

Quan Được định hỏi gã ta làm sao tìm được đến chỗ này, sau đó liền phát hiện còn có một người ngồi bên cạnh gã, thân hình gầy đét, vì bị che khuất nên không nhìn rõ.

Đinh ca tỏ ra nóng nảy: “Họ Quan, mày thả người ra, đừng tưởng hôm nay bọn tao mang ít người mà không xử được mày.”

Quan Được càng siết chặt người trong tay: “Mày muốn ra tay thì cũng không cần phải bày lắm trò như vậy, kêu người ngồi cạnh mày ra đây nói chuyện với tao.”

Đinh ca tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngồi trên xe chăm chăm nhìn Quan Được.

Bóng người gầy khô trong xe di chuyển ngồi sang bên cạnh, bắt gặp ánh mắt Quan Được, gã ta cũng quắc đôi mắt điều hâu nhìn lại: “Khá lắm Quan đội, chẳng trách không thể lấy được đồ trên tay mày, lấy rồi cũng không mang đi được.”

Quan Được lạnh lùng nhìn gã ta: “Thế nào, vẫn chưa bỏ ý định nhòm ngó đồ của đội?”

Người đàn ông kia cười ha ha hai tiếng, giọng nói trầm thấp: “Đúng vậy. Mày biết rõ chưa lấy được đồ thì tao chưa hết hy vọng. Hôm nay nếu đã chạm mặt nhau rồi thì tao cũng không giấu giếm, chúng ta nói cho rõ ràng chuyện hai miếng Hoàng Ngọc kia, phải làm thế nào thì tự thân mày biết.”

Đinh ca bên cạnh, nhìn Quan Được chăm chăm như hổ đói. Quan Được trầm giọng hỏi: “Mày muốn nói trước mặt bọn họ?”

“Dĩ nhiên là không, mày chọn địa điểm.”

Quan Được suy cân nhắc chốc lát, buông lỏng tay ra: “Tối muộn, trong sa mạc, một mình mày đến.”

Ngôn Tiêu uống thuốc nên gây buồn ngủ, mê man chờ đến lúc Quan Được về, anh ngồi ở ghế lái, nhìn sang cô: “Được rồi, ngủ đi.”

Lái xe ra ngoài, trên mặt anh không lộ ra cảm xúc gì, dường như tất cả đều bình thường, cô lại gục đầu yên tâm ngủ tiếp.

Ngủ một giấc thật dài, lúc Ngôn Tiêu tỉnh lại phát hiện ra ghế ngồi đã được hạ xuống, sờ lên trán thấy không còn nóng nữa.

Ánh trăng bên ngoài sáng vàng vạc, đến mức có thể nhìn thấy một khoảng rất xa, khắp nơi đều lơ mơ những mô đất và cồn cát. Bọn họ vẫn đang ở trong sa mạc, đêm đã rất khuya.

Quan Được không có ở trong xe, Ngôn Tiêu nhìn ra bên ngoài cũng không thấy anh.

Ngồi trong xe một lát, vẫn chưa thấy anh trở về, có vẻ như không phải là đi vệ sinh.

Ngôn Tiêu thấy có gì không ổn, đẩy cửa bước ra ngoài.

Xung quanh rất trống trải, đi tìm một đoạn mà vẫn không thấy có dấu chân.

Một cơn gió thổi đến cuốn theo cơ buồn ngủ của cô, đầu óc trở nên thanh tỉnh, nhưng trong lòng lại thấy bức bối. Trước kia anh còn dẫn dò cô ở những nơi thế này không được đơn độc hành động, hiện giờ thì đi đâu không thấy tăm hơi, hại cô phải đi tìm.

Cô đi rất nhanh, vòng qua một mô đất cao, đập vào mắt là một óng dáng cao lớn rần rở, vừa nhìn đã có thể nhận ra là Quan Được.

Ngay khi cô định bước đến, bỗng nhiên có người lên tiếng, cô dừng lại, lùi về phía sau.

Đó không phải là giọng của Quan Được.

Ngôn Tiêu đứng sau mô đất, hướng đến gần nơi phát ra giọng nói, yên lặng quan sát.

Đầu kia của mô đất là Quan Được, cả người anh bao được bao phủ bởi ánh trăng, trông như một pho tượng.

Đứng đối diện anh là một người mặc đồ đen, gầy như cây trúc.

Ngôn Tiêu vừa liếc mắt liền nhận ra người đó, là Chu Mâu, không hiểu sao cô đặc biệt nhớ rõ thân hình của người này.

Không rõ hai người họ đã đứng ở đây bao lâu, gió thổi qua khiến âm thanh của Chu Mâu truyền đến cũng trở nên đứt quãng: “... Trong ngôi mộ đó chẳng có gì cả, mấy miếng ngọc kia mà vẫn không chịu giao ra?”

Giọng Quan Được đè thấp: “Tao không giao ra nên mày ăn trộm?”

“Con mẹ nó mày bớt nói nhảm. Tao vì sao phải lấy trộm mày lại không phải không biết, còn không phải là nhằm vào mày. Giao đồ muốn đưa cho Ngũ Gia ra, tao ở đây nói cho rõ ràng, sau này thứ của đội khảo cổ, một cọng lông tao cũng không động vào.”

Ngôn Tiêu xoa xoa ngón tay, trong đầu liền hiểu rõ, cô nghe được, Chu Mâu là người của Ngũ Gia, không hề thấy bất ngờ.

“Rốt cuộc mày định thế nào?” Chu Mâu lại hỏi.

Quan Được đứng yên không nhúc nhích, một lúc lâu sau anh giơ tay lên, trong tay cầm một chiếc túi.

Là túi của Ngôn Tiêu.

Túi mở ra, Quan Được lấy một vật từ trong đưa ra. Chu Mâu xì một tiếng khinh miệt: “Chỉ có một miếng?” “Lấy thì lấy, không thì vứt.”

“Mẹ kiếp, con mẹ nó mày có ý gì.”

“Chính là ý này, mang miếng ngọc này cho Ngũ Gia, việc gì không nên làm thì đừng làm, mày còn giở trò với đội khảo cổ nữa thì tao không khách khí đâu.”

Cơn gió đêm rất lạnh, ánh mắt Ngôn Tiêu càng lạnh hơn, cô nhìn thấy rất rõ, Quan Dực đưa ra một miếng Hoàng Ngọc.

Chu Mâu nhận lấy, trong miệng chữi rửa, nghe không rõ.

Ngôn Tiêu thu lại suy nghĩ của mình, nhanh chóng quay trở lại, đi thẳng một mạch đến chiếc viêt dã, cô còn không nhớ cô đã nghĩ gì trên đường quay về, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Những gì hai người kia nói, giống như nằm mơ, giờ nghĩ lại vẫn thấy không chân thực.

Chưa bao giờ cô thấy mình nhạy bén như lúc này. Trong một khoảnh khắc, cô nhớ lại rõ các sự kiện.

Quan Dực ngăn cản cô đánh Ngô An An vì không muốn gây chú ý.

Không cho cô báo cảnh sát để trả thù Tống Phương.

Không nói mình làm về khảo cổ trước mặt giáo sư Hoa.

Lúc cô nói Ngũ Gia là người đứng sau tổ chức đó, anh không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Giống như một cây kim chọc đúng lỗ, những gì vừa chứng kiến là một sợi dây, trong khoảnh khắc, tất cả được sâu chuỗi cùng nhau.

“Fuck!”. Cô mở cửa xe, ngồi lên ghế lái.

Anh ta có thể trở về bất kỳ lúc nào, còn cầm theo túi sách của cô, nắm miếng Hoàng Ngọc vẫn trong tay anh ta.

Ngôn Tiêu cắn chặt môi, chạm tay vào túi, miếng Hoàng Ngọc thứ sáu được bọc trong một miếng vải, đặt trong túi cô.

Cô đưa ra quyết định gần như ngay lập tức, vặn chìa khóa xe.

Chiếc xe xông ra ngoài, tăng tốc phóng đi.

32. Chương 32

Một cánh đồng hoang vu kéo dài ngay trước mắt, sa mạc yên tĩnh, chỉ có âm thanh xe chạy trên đường.

Ngôn Tiêu một tay lái xe, một tay gọi điện thoại, người vẫn chưa hết sốt khiến cho tâm trạng cũng trở nên sôi sục.

Sau vài tiếng báo bận, đầu bên kia cũng truyền ra giọng nói buồn ngủ mớ màng “Alo.”

“Bùi Minh Sinh,” Ngôn Tiêu nhấn mạnh từng chữ trong tên anh ta: “Con mẹ nó, anh là tên khốn khiếp!”

Bùi Minh Sinh tỉnh cả ngủ: “Ngôn Tiêu? Em sao rồi?”

“Tôi sao rồi? Chuyện tốt anh làm, đưa tôi đến nơi này, con mẹ nó hần đầu phải đội khảo cổ gì chứ!”

“...Đừng nói linh tinh, thế nào là không phải đội khảo cổ, các thành viên đều có giấy phép hành nghề.”

“Vậy gã Quan Dực thì sao!” Tay Ngôn Tiêu nắm chặt điện thoại, toàn thân run lên: “Hắn ta làm việc cho Ngũ Gia! Anh như vậy mà để tôi đến làm việc cho thuộc hạ của Ngũ Gia, anh to gan lắm!”

Điện thoại bị cắt đứt, cô ném điện thoại lên trên ghế.

Cô dừng xe lại, cầm điện thoại lên tắt máy.

Sau nửa đêm, ánh trăng sáng hơn, Ngôn Tiêu không mở đèn xe. Trên sa mạc rất khó xác định phương hướng, hiện giờ Ngôn Tiêu không biết phải nên đi thế nào.

Cô dừng xe lại, duỗi tay tìm định vị, tìm cả buổi mà vẫn không có phản ứng, tức giận đập mạnh:

“Mẹ kiếp!”

Nghĩ lại mới nhớ ra, cô chưa từng thấy Quan Được dùng đến bản đồ, bản thân anh chính là một bản đồ sống, cần bản không cần đến nó, hoặc anh đã lường trước có ngày hôm nay, cô muốn chạy cũng không chạy được.

Ngôn Tiêu hít sâu một cái, bình tĩnh trở lại, lại tiếp tục đi theo hướng đã được chỉ ra.

Mặt đường nhấp nhô, khi ánh trăng chiếu lên tựa như những cái bóng lay động, có cảm giác như bất kể lúc nào cũng có người xông ra, Ngôn Tiêu lái xe rất nhanh.

Quan Được đứng ở chỗ đỗ xe, nhìn chăm chú vào vết bánh xe để lại trên mặt đất, bàn tay siết chặt.

Chỉ một giờ trước, người phụ nữ đó vẫn sốt đến mê man, hiện giờ không thấy tăm hơi đâu.

Điện thoại đột nhiên vang lên, anh lập tức bắt máy, người gọi đến không phải là Ngôn Tiêu: “Quan Được, Ngôn Tiêu biết hết rồi.”

Là Bùi Minh Sinh, giọng nói của anh rất nóng vội.

Quan Được không lên tiếng, anh đã đoán được, nếu không cô không thể nào đột nhiên bỏ đi, còn mang theo miếng Hoàng Ngọc kia.

Bùi Minh Sinh không thấy anh trả lời, càng tỏ ra sốt ruột: “Con bé tắt máy rồi, không liên lạc được, cậu định làm thế nào?”

Quan Được lần theo vết bánh xe, một lúc sau mới mở miệng rít qua kẽ răng hai từ: “Đi tìm.”

Lái xe suốt hai giờ đồng hồ, các đồi cát thưa dần, gần đến ranh giới sa mạc, Ngôn Tiêu tăng tốc lao thẳng.

Trời dần sáng, chiếc xe chạy trên một con đường cái đang được thi công, đầy đất gập ghềnh nhấp nhô. Hai bên đường xuất hiện nhà dân, đường bằng phẳng hơn, phía trước chắc hẳn là một thị trấn.

Ngôn Tiêu đậu xe ở một nơi hẻo lánh, đẩy cửa đi xuống, kéo cao cổ áo khoác, cúi thấp đầu đi thẳng phía trước.

Không thể tiếp tục dùng chiếc xe này nữa, Quan Được rất thông thuộc khu vực này, chạy xe của anh ở đây sẽ dễ bị phát hiện.

Đi bộ đến một ngã tư, trời lúc này vẫn chưa sáng hẳn, có vài người dậy sớm vác túi lớn túi nhỏ ngồi xổm ở góc đường, bên cạnh là một cột sắt, trên đó có treo tấm bảng sơn màu hồng ba chữ “Nơi đợi xe”, trông loang lổ và kỳ cục.

Ngôn Tiêu sờ tay vào túi, nhớ ra ví tiền để trong túi sách, nhìn một lượt qua mấy người đang ngồi, đi về phía một cô gái trẻ: “Cô có thể giúp một chuyện không? Tôi không mang theo tiền, tôi dùng điện thoại trả cho cô.”

Cô gái đó có vẻ như sợ bị lừa, ấp úng từ chối: “Tôi cũng chỉ có một ít tiền lẻ thôi.”

Ngôn Tiêu nói: “Tôi trả cho cô gấp đôi, cô chỉ cần đưa cho tôi vài trăm đồng là được.”

Lúc này cô gái mới đồng ý, thò tay vào túi lấy ví tiền.

Ngôn Tiêu bật điện thoại lên, một danh sách dài các cuộc gọi nhỡ hiện ra, đều là số của Quan Được.

Cô liếm môi, dùng ngón tay vuốt lên màn hình, xóa tất cả.

Đổi tiền với cô gái kia chỉ tốn khoảng một hai phút, đúng lúc này chuông điện thoại vang lên.

Vào sáng sớm, tiếng chuông điện thoại đặc biệt rõ ràng, cái tên Quan Được cùng với âm thanh vang lên không ngừng hiện lên trên màn hình.

“Cô có điện kìa.” Cô gái kia tốt bụng nhắc.

“Không có gì.” Ngôn Tiêu lạnh mặt, tắt máy.

Vừa quay đầu liền thấy chiếc xe đến bến đầu tiên.

Là xe đi Cam Túc, nghe nói phải chạy một ngày mới đến nơi.

Vẫn còn sớm nên mọi người vừa lên xe đã ngủ, ngoại trừ Ngôn Tiêu.

Cô ngồi hàng ghế cuối cùng, xoa ngón tay suy nghĩ, cô không quen thuộc cuộc sống ở đây, trở về Thượng Hải là sự lựa chọn duy nhất, vì vậy quyết định ra sân bay nhanh nhất có thể.

Mặt trời dần lên cao, nhiệt độ cũng tăng lên, xe dừng giữa đường nghỉ ngơi.

Ngôn Tiêu nhìn ra bên ngoài, bên xe chen chúc nhiều người, suy nghĩ trong giây lát, cô đổi ý tạm thời xuống xe.

Hôm qua mới bị bệnh, đến giờ vẫn chưa có gì vào bụng, lúc rời khỏi bến xe kia cô cũng bắt đầu thấy đói.

Thị trấn này là điểm tiếp giáp giữa các tỉnh, lượng xe cộ và người qua lại rất đông, giọng các vùng miền đủ cả, đường xá chen chúc, bụi bặm khắp nơi.

Ngôn Tiêu sải bước nhanh, trong đầu bình tĩnh, động tác cũng vô cùng nhanh nhẹn. Đầu tiên cô tìm nơi để ăn uống, sau đó đi mua đồ lót để tắm rửa sạch sẽ, cuối cùng tìm khách sạn nghỉ ngơi.

Chỉ cần Quan Dực muốn, anh sẽ dễ dàng lần theo dấu vết mà tìm được. Vì vậy cô quyết định dừng lại, sẽ khiến anh bị nhầm lẫn về thời gian.

Nhà nghỉ này rất cũ, Ngôn Tiêu chọn căn phòng cuối hành lang, khá vắng vẻ, sẽ không khiến người khác chú ý.

Làm thủ tục nhận phòng xong, cô hỏi ông chủ: “Sân bay gần đây nhất là ở đâu vậy?”

Khuôn mặt mập mạp của ông chủ ngẩng lên: “Ở Ngân Xuyên, sân bay Hà Đông, từ đây đi mất khoảng mười tiếng.”

“Phải ngồi xe nào đi?”

Ông chủ giơ tay chỉ ra bên ngoài: “Cô ra ngoài xem, chính là chỗ đối diện phố bên kia, đi thẳng đến một ngã ba, ở đó một trạm xe, mỗi ngày chỉ có một chuyến đi Ngân Xuyên vào chín giờ sáng, nếu không bắt được thì phải thuê xe đi.”

Ngôn Tiêu gật đầu: “Cảm ơn.”

Cô đi ra cửa để nhìn con phố kia, trong đầu ra quyết định, quay người định về phòng.

Trên đường có một chiếc xe khách đi ngang qua, một người đang ngồi gần cửa sổ, vừa nhìn thấy Ngôn Tiêu liền kéo cửa, vẫy tay về phía cô: “Chị! Chị ơi!”

Là Hứa Nhữ, cậu ta chuẩn bị đi Cam Túc, không ngờ lại gặp Ngôn Tiêu ở đây.

Ngôn Tiêu không nghe thấy, quay người bước vào trong nhà nhĩ, biến mất trong chớp mắt.

Chiếc xe khách cũng không dừng lại, tiếp tục chạy trên đường.

Hứa Nhữ rút tay về, trong miệng lẩm bẩm: “Chả nhẽ mình nhìn nhầm?”

Ngôn Tiêu bước vào phòng, nhìn đồng hồ, hiện giờ mới hai giờ chiều, đã mười hai tiếng kể từ lúc cô đi khỏi sa mạc, Quan Dực không có xe, không hiểu hiện giờ anh ta đang ở đâu.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên lại nhớ đến lời anh ta nói ngày hôm qua lúc cô bị sốt: “Tôi không trở về thì cô phải làm sao?”. Bây giờ nghĩ lại, thật sự quá nực cười.

Ngôn Tiêu nhận ra, một khi đem Quan Dực trở thành đối thủ, càng thấy được rõ ràng năng lực của anh ta. Người đàn ông này ưu tú hơn bất kỳ một người khác phái nào cô từng gặp: bình tĩnh, lý trí và còn rất bản lĩnh, trải nghiệm trong suốt hành trình vừa qua đã cho cô thấy điều đó. A Cố từng nói anh ta cái gì cũng biết, vì vậy cô cần phải suy nghĩ thật cẩn thận, một bước cũng không thể đi sai.

Cô đóng chặt cửa, vào phòng tắm bật nước nóng lên. Rong ruổi số từ ngày hôm qua cho đến hôm nay, cả người cô đều mồ hôi, đã hoàn toàn hết sốt.

Cô tắm rửa nhanh chóng, đứng trước gương lau khô người, không một mảnh vải che thân. Cô đứng hút thuốc, mắt nhìn chăm chăm không chớp miếng Hoàng Ngọc.

Mặc quần áo xong, cô đi ra ngoài, bên ngoài phòng tối đen.

Ngôn Tiêu đứng bên cửa sổ, vén rèm nhìn đường phố, ngoài trời âm u, không có nhiều người qua lại, nơi này có vẻ an toàn.

Cô sạc đầy điện thoại, chuẩn bị thật tốt mọi thứ, đợi đến sáng mai sẽ đi sân bay Ninh Hạ.

Ngồi trên giường một lát, cơn mệt mỏi do đi đường ập đến, cô nằm xuống.

Căn phòng rất yên tĩnh, Ngôn Tiêu ngủ thiếp đi lúc nào không hay, nhưng vì cả người ở trạng thái căng thẳng, nên vừa nghe thấy tiếng động cô liền tỉnh.

Bên ngoài có người có tiếng người đi lại, càng ngày càng gần, tiếng bước chân đó đến gần cửa phòng cô, ngay sau đó có người gõ cửa phòng.

Ngôn Tiêu cảnh giác ngồi dậy, không lên tiếng.

Một giọng nữ vang lên phía ngoài cửa: “Xin chào, có ai ở đây không?” Ngôn Tiêu lúc này mới thả lỏng, đi ra mở cửa.

Một phụ nữ trung niên đứng ở đó, mỉm cười nhìn cô: “Nghe nói mai cô định đi Ngân Xuyên, đi cùng xe với chúng tôi, như thế cô sẽ tiết kiệm tiền.”

Ngôn Tiêu lạnh mặt: “Bà nghe từ đâu?”

Người đó cười một cách chuyên nghiệp: “Nghề nghiệp mà, tôi với ông chủ ở đây có quan hệ khá tốt. Cô yên tâm, chúng tôi là xe chính hãng, cô sẽ không chịu thiệt.”

Sắc mặt Ngôn Tiêu càng lạnh hơn, mấy địa phương nhỏ như thế này, căn bản không biết thế nào là việc riêng tư, bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng tiết lộ thông tin của cô.

“Không cần.” Cô đóng sầm cửa, quay người đi thu dọn đồ đạc, quyết định đổi nơi khác.

Người phụ nữ ngoài cửa bị từ chối thẳng thừng, mở miệng mắng mỗ hai câu rồi mới rời đi.

Ngôn Tiêu nhanh chóng cất điện thoại, mặc áo khoác vào.

Đi tới cửa, vừa mở ra cô liền trông thấy một đôi mắt, cô bất ngờ sửng sốt.

Quan Dực một tay vịn lên cửa, khuôn mặt lạnh lùng nhìn thẳng cô. Không rõ anh ta làm sao tìm đến được đây, như từ trên trời rơi xuống.

Chỉ một giây sau, Quan Dực nhanh chóng đi vào trong, thò tay sau lưng khóa cửa lại.

Ngôn Tiêu đề phòng, lui về sau một bước.

Trên mặt anh lộ rõ vẻ mệt mỏi, quần áo thâm đen, giày bám đầy bụi, anh đứng cách cô vài bước chân, đáy mắt tối đen: “Muốn chạy đi đâu?”

Ngôn Tiêu cắn môi dưới, câu nói này khiến cô cảm thấy như mình chỉ là một con mồi, chạy không thoát khỏi bàn tay anh.

Quan Dực tiến gần đến, hai mắt nhìn cô chăm chăm: “Tối qua cô nhìn thấy gì?”

Cô lạnh nhạt nói: “Không có gì.”

“Vậy sao? Thế cô chạy cái gì?”

“Giám định Hoàng Ngọc cũng sắp xong rồi, công việc của tôi kết thúc, không thể đi à?”

Quan Dực nghiêng hàm, anh sớm biết cô sẽ không hoảng sợ, nhưng khi thấy thái độ của cô hiện giờ, anh phát hiện ra rằng cô so với tưởng tượng của anh bình tĩnh hơn nhiều, như thể chưa hề xảy ra chuyện gì.

Suốt một đường tìm cô cho đến giờ, anh không nghỉ ngơi giây phút nào, nhưng hóa ra chỉ có một mình anh là người khấn nguyện mà thôi.

“Muốn đi chứ gì?” Anh giơ tay ra: “Được thôi, trả Hoàng Ngọc lại cho tôi.”

Ngôn Tiêu hất cằm: “Hoàng Ngọc nào?”

Quan Được trầm mặt, sải bước đến gần, bàn tay anh nắm trên eo cô, Ngôn Tiêu chưa kịp lùi lại đã bị anh kéo đến, siết chặt trong lòng.

“Giả ngốc không có tác dụng gì đâu” Anh thò tay vào trong túi áo cô, kiểm tra cả hai bên đều không tìm thấy gì cả.

“Hoàng Ngọc đâu?”

Ngôn Tiêu ngửa đầu nhìn anh, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì: “Sao tôi biết, có lẽ bị Chu Mâu đánh cắp rồi?”

Quan Được mặt không chút thay đổi, tay siết chặt cô, đôi mắt đảo xung quanh một vòng, sau đó nhìn trên người cô, ánh mắt từ trên khuôn mặt cô dần dần dời xuống dưới, dừng lại ở cổ áo, nghĩ tới điều gì, đột nhiên đưa tay kéo cổ áo cô ra, dùng sức đẩy xuống.

“Anh làm gì vậy?” Ngôn Tiêu trầm mặt.

Quan Được buông cô ra, hai tay kéo vạt áo, chiếc áo tuột khỏi người cô.

Ngôn Tiêu túm chặt cổ áo, xoay người lại.

Quan Được đến gần, tóm lấy cô, ôm ngang người, ném lên giường.

Ngôn Tiêu ngồi bật dậy, liền bị anh dùng chân đè trở lại.

Bàn tay anh từ phía dưới vén áo của cô lên đến cổ. Hai tay Ngôn Tiêu bị giữ chặt trên đỉnh đầu, mặt cũng bị che kín, anh thuận tay thắt luôn một nút.

Cô không nhìn thấy, cũng không thể cử động, chỉ cảm thấy phần cơ thể bị tiếp xúc với không khí hơi lạnh.

“Anh đừng có mà quá đáng!” Cô tức giận thở hổn hển, bộ ngực dưới lớp nội y phập phồng lên xuống như những đợt sóng trắng.

Quan Được nhếch miệng, dùng hai ngón tay đút vào khe rãnh áo ngực vuốt một cái.

Cơ thể bị anh đè dưới đùi bỗng run lên.

Quan Được mím chặt môi, rút tay ra, ngón cái chui vào theo viền áo ngực, sờ một vòng từ trước đến sau.

Lòng bàn tay thô ráp của anh truyền đến cảm giác ngứa ngáy, cơ thể Ngôn Tiêu run lên, đóa hồng nhỏ trước ngực dần lộ ra.

Quan Được liếc nhìn chỗ màu hồng bắt mắt đó, anh kéo áo thun của cô xuống che lại.

Lúc này Ngôn Tiêu mới có thể nhìn thấy, anh không nhìn cô, ngồi bất động, sắc mặt âm u.

Cô không còn giấu Hoàng Ngọc ở ngực, nhưng lại luôn trong tư thế sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào, tuyệt đối không thể nào không để nó trong người.

Mắt Quan Được di chuyển, dừng trên eo cô.

“Con mẹ nó anh buông tay!” Lúc Ngôn Tiêu kêu lên, Quan Được đã bắt đầu cởi cúc quần cô. Quần dài bị cởi xuống, Ngôn Tiêu giãy giụa muốn đứng dậy, liền bị một tay anh đè trở lại, tay kia

đưa vào lưng quần, men theo quần lót sờ đến bắp chân cô.

Đôi chân phụ nữ mịn màng như được phủ bằng kem, lòng bàn tay người đàn ông lại thô ráp, khi xoa lên tạo cảm giác đối lập mãnh liệt đối với cả hai bên.

Quan Được dời mắt đi chỗ khác, dù không nhìn anh cũng có thể cảm nhận được xúc cảm dưới tay mình, bàn tay anh đang để cạnh nơi huyền bí nhất trên người cô. Chân Ngôn Tiêu động dậy, anh nhìn vào mặt cô, cô đang cắn môi, ngón tay co lại, tức giận giãy giụa.

Ngón tay anh trượt đến giữa hai chân cô.

Trong nháy mắt hai người đều khựng lại.

Đôi mắt Quan Được đột nhiên tối lại, bàn tay đưa về giữa hai bắp đùi cô.

Ngôn Tiêu dùng sức kẹp chặt hai chân.

“Đừng kẹp.” Anh cúi đầu nhìn cô chằm chằm, tay đẩy về phía trước.

Câu này nói ra ngược lại mang lại một cảm giác mãnh liệt hơn. Dưới tay nóng bỏng, không rõ là do chân cô nóng hay do tay anh.

Cuối cùng, Quan Được chạm đến bắp đùi cô, cơ thể Ngôn Tiêu run nhẹ lên, cắn chặt môi, nhìn anh chằm chằm.

Ngón tay kia ở nơi đó lấy ra một thứ, Quan Được buông cô ra ngồi thẳng dậy, giữa hai ngón tay kia đang kẹp một miếng vải, ở đó lộ ra một góc Hoàng Ngọc.

Ngôn Tiêu xoay người ngồi dậy, giơ tay tát một cái vào mặt anh.

“Bang” một tiếng vang lên, mặt Quan Được nghiêng sang một bên, răng va vào lưỡi, máu từ miệng chảy ra. Anh quay đầu lại, lạnh lùng nhếch miệng.

33. Chương 33

Căn phòng trở nên yên tĩnh.

Trên cổ và mặt Ngôn Tiêu xuất hiện một vết đỏ, ánh mắt giá lạnh.

Quan Được từ trên giường đứng dậy, đi đến bên cạnh cửa sổ, kéo rèm ra.

Ngoài trời âm u, anh đẩy một cánh cửa sổ, châm thuốc hút.

Đứng trước gió, dường như điều thuốc này cũng hút nhanh hơn, chỉ vài hơi đã hết nửa điếu. Anh kẹp đầu thuốc, không quay đầu lại nói: “Mặc quần áo vào đi.”

Quần áo Ngôn Tiêu lúc này vẫn xộc xệch, ngồi ở đó: “Không phải tôi cởi, anh cởi đồ của tôi thế nào thì ra mà mặc vào thế đấy.”

Quan Được không nói gì, cũng không cử động.

Cho đến khi hút hết điếu thuốc, anh di đầu thuốc trên cửa sổ, xoay người đi đến bên giường, cúi xuống, nâng thắt lưng cô, kéo quần lên, sau đó cài cúc, kéo dây kéo lên.

Động tác rất nhanh, suốt quá trình không hề nhìn đến Ngôn Tiêu một lần, chỗ bị cô tát trên má đã hơi sưng lên, ửng đỏ, những vết giữ về lạnh lùng vốn có.

Ngôn Tiêu nhìn ra anh cũng tức giận, hơn nữa cơn tức này không nhỏ.

Cô đẩy anh ra, đứng lên: “Đồ đã ở trong tay, anh rút được rồi.”

Quan Được thẳng người: “Cút? Chỉ sợ cả tôi và cô phải cùng nhau cút. Cô đừng quên chúng ta phát hiện gì bên dưới ốc đảo đó. Cô cho rằng mình thích đi thì đi sao?”

“...” Sắc mặt Ngôn Tiêu lạnh đến dọa người.

Bọn họ khi đó không ai nói ra, nhưng thứ bọn họ nhìn thấy ở dưới đó, trong lòng cả hai đều biết rất

rõ.

Nơi đó vốn không là mộ cỏ gì cả, bên trong rất rộng, giống như tàn tích, thậm chí có khả năng là một tòa thành.

Anh ta sợ cô tiết lộ điều này ra, có lẽ còn sợ chuyện anh ta mang Hoàng Ngọc từ trong đó ra bị bại lộ.

Nghĩ vậy cô liền bật cười: “Họ Quan, anh biết rõ tôi vì sao phải đi, những chuyện khác tôi có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua, nhưng việc này, anh nằm mơ đi.”

Ngôn từ rất bình tĩnh, nhưng mỗi chữ đều rất cay độc. Con người ta khi quá tức giận, ngược lại sẽ không bị kích động, chỉ còn tâm lạnh khắc cốt, thậm chí ngay cả hơi thở cũng lạnh lẽo.

Ngôn Tiêu cúi người, nhặt áo khoác lên, bước về phía cửa.

Ra đến ngoài, cô đi thẳng đến phía quầy lễ tân, chỉ có ông chủ đang ở đó. Cô còn chưa tới gần, trên khuôn mặt mập mạp của ông ta đã nở một nụ cười, nhìn về phía sau lưng Ngôn Tiêu: “Thì ra cô ấy chính là người cậu muốn tìm, vậy mà còn hỏi đường tôi.”

Ngôn Tiêu quay đầu, Quan Dực đang đứng sau lưng cô, mắt vẫn đang nhìn cô chằm chằm: “Vâng, cảm ơn.”

Ngôn Tiêu lạnh mặt ra khỏi cửa, thấy chiếc viêt đã đang đậu ở đầu đường.

Quan Dực thấy ánh mắt cô: “Ngạc nhiên sao? Tôi ở đất Tây Bắc này mấy năm rồi, cho dù là đường hay người đều rất quen thuộc, lần sau cô nên đổi hướng khác mà đi.”

“...”

Anh kéo một bên áo cô: “Còn nữa, lần sau mà bỏ chạy thì nhớ thay bộ đồ khác.”

Cô không hề biết rằng phụ nữ như cô khi đi lại ở những địa phương nhỏ thế này rất dễ gây chú ý, để lại rất nhiều dấu vết.

Ngôn Tiêu đành mặt không thể nói gì.

Quan Dực nắm cánh tay cô, kéo về phía xe.

Ngôn Tiêu hất tay anh ra: “Đừng chạm vào tôi, tôi nhìn anh lâu lắm rồi!”

Cô xoay người lấy điện thoại ra, ấn 110. Điện thoại còn chưa kịp kết nối đã bị người phía sau cướp đi. Ngôn Tiêu vừa quay đầu đã bị một đôi tay ôm lấy thắt lưng, trời đất xoay vòng, cả người cô nằm trên vai anh.

Quan Dực khiêng cô bước đến chiếc xe đang đỗ.

“Buông ra!” Ngôn Tiêu túm lấy gáy anh, móng tay cạo một vết dài trên cổ anh. Quan Dực không hề có phản ứng gì, mở cửa xe, ném cô vào bên trong.

“Con mẹ nó anh...” Ngôn Tiêu ngồi dậy lại bị anh ấn trở lại.

“Tôi con mẹ nó bảo cô ở yên đây!” Quan Dực nắm lấy cằm cô: “Cô còn ở trong cái đội một ngày thì cô phải nghe lời tôi.”

Ngực Ngôn Tiêu kịch liệt đập phồng, hai mắt nheo lại.

Vết sưng trên má Quan Dực càng rõ ràng hơn, ánh mắt tối lại, vết hằn di chuyển lên xuống, như một con dã thú mất hết kiên nhẫn.

Hai người giằng co như nước với lửa, nhưng thế lực của đàn ông và phụ nữ chênh lệch rõ ràng, Ngôn Tiêu hiểu rõ rằng bản thân lúc này không thể nào thoát được khỏi anh.

Cửa xe đóng lại, Quan Dực lách người lên xe, nửa ôm nửa đẩy kéo cô ngồi thẳng, kéo dây an toàn qua người cô.

Chưa kịp cho chìa khóa vào ổ, trông thấy đầu đường phía trước có một chiếc xe đang đi qua.

Quan Được nhận ra chiếc xe cũ có kính phản quang đỏ, Chu Mâu và Đinh ca ngồi trên xe.

Anh lùi xe lại phía sau, đi theo hướng ngược lại với bọn chúng.

Ngôn Tiêu tựa lưng vào ghế, mắt nhìn chăm chăm bên ngoài cửa, có vẻ như bị anh dọa cho sợ, không phản kháng nữa.

Xe chạy trên đường phố, các gian hàng san sát hai bên, tất cả đều chen chúc tập trung vào giữa phố, Ngôn Tiêu đột nhiên cử động.

Quan Được thoáng liếc qua, thấy cô đang nhìn mình chăm chăm, trên miệng nở nụ cười, sắc mặt cũng rất lạnh.

Trên đùi bỗng nhiên mát lạnh, là tay cô đang áp lên, bàn tay đó rất lạnh.

Quan Được nhìn chăm chăm vào con đường phía trước, giọng trầm xuống: “Đừng giở trò.”

“Thế này thì đã là gì, không phải vừa rồi anh cũng sờ tôi đấy sao?” Tay Ngôn Tiêu đặt trên đùi anh di chuyển.

Một tay Quan Được nắm lấy cổ tay cô: “Tôi lúc đó là sờ sao?”

“Phải, anh không gọi nó là sờ, để tôi cho anh biết thế nào là sờ.” Ngôn Tiêu cởi dây an toàn, dựa sát người vào, bàn tay thò vào giữa đùi anh.

Trong nháy mắt cả người Quan Được căng lên, nhưng không thể buông tay đang cầm lái, chỉ có thể để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Bàn tay Ngôn Tiêu ngày càng to gan, từ từ di chuyển đến nơi bí ẩn nhất trên người anh, nghe thấy hơi thở dốc của anh trên đỉnh đầu.

“Ngôn Tiêu!”

Quan Được không thể nhịn nổi phải gọi tên cô, tay của cô đặt ở nơi đó, thứ đó mạnh mẽ hùng hực, trái tim cô nhảy lên một nhịp, nghe thấy vài âm thanh rên rỉ trầm thấp đứt quãng của anh.

Ánh mắt Ngôn Tiêu lập tức nhìn về phía ngoài cửa xe, giật tay khỏi tay anh, cầm lên bánh lái, dùng sức bẻ một vòng.

Xe lao về phía quầy hàng phía trước, Quan Được phản ứng kịp thời, nhấn chân phanh ngay lúc tay lái bị xoay.

Bùm một tiếng, chiếc xe sượt qua quầy hàng bán trái cây, những chiếc thùng lăn trên mặt đất, nho táo vương vãi, vài tiếng kêu thất thanh vang lên.

Do phanh gấp nên cả người Ngôn Tiêu lao về phía trước, tay bị đập mạnh, cô không bận tâm có đau hay không, đẩy cửa nhảy xuống.

Quan Được định đuổi theo, nhưng có rất nhiều người đang chặn trước xe, chủ quán cùng những người đi đường vây lại xung quanh, gào thét muốn anh bồi thường.

Anh ngồi trong xe thở dốc một hơi, nhìn ra ngoài, lúc này không còn thấy bóng dáng Ngôn Tiêu đâu nữa.

Vừa tức giận lại vừa buồn cười, anh cắn chặt môi, kìm chế cơn xao động đang cuộn trào trong người.

Thật giỏi, người phụ nữ này so với anh nghĩ khá hơn rất nhiều.

Màn đêm buông xuống, người đợi xe tại bến xe khách đường dài đông nghịt, ngoài trời gió to, nên ai nấy đều mặc nhiều quần áo.

Ngôn Tiêu cúi đầu đứng lẫn trong đám người.

Di động bị Quan Được lấy đi, mua vé xong thì chỉ còn vài chục đồng trong người. Cô mua một chiếc mũ đi nắng, vén tóc giấu bên dưới mũ.

Chiếc xe này không đi đến Ngân Xuyên, chỉ dừng lại ở Cam Túc. Hiện giờ cô cần phải rời khỏi chỗ này nên không có sự lựa chọn khác.

Cô còn không đủ tiền để mua vé máy bay, Ngôn Tiêu ngồi suy nghĩ và nhận ra rằng, ngoài Bùi Minh Sinh thì trong những năm qua cô không hề có bất kỳ một người bạn thân nào, vào những lúc thế này không thể nhờ ai giúp đỡ.

Vừa nghĩ đến đây, bỗng có người vỗ vào vai cô. Ngôn Tiêu cảnh giác nghiêng đầu, sững sờ: “Là cậu?”

Đứng trước mặt cô là một cậu nhóc lớn đầu, đeo túi sách trên lưng, trông khá mệt mỏi, chính là Hứa Nhữ.

“Chị! Thật sự là chị rồi! Lúc đó em còn tưởng mình nhận lầm người.”

Ngôn Tiêu nhìn xung quanh một lượt, kéo cậu ta đứng bên cạnh: “Nói nhỏ chút, lúc cậu đến đây có gặp người quen nào không?”

Hứa Nhữ không hiểu: “Người quen? Không có.”

Ngôn Tiêu gật đầu, nhìn thấy chiếc xe cô chờ đang từ xa đi đến.

Hứa Nhữ thấy cô chuẩn bị đi liền hỏi: “Chị định đi Cam Túc ă?”

Ngôn Tiêu nhìn cậu ta: “Sao vậy, cậu cũng định đi?”

“Vâng, em đến đó thăm người thân, vốn là định đi cùng An An...” Hứa Nhữ có chút lúng túng khi nhắc đến Ngô An An: “Thôi không nhắc đến cô ấy nữa, em đã đưa cô ấy về rồi, sẽ tự kiểm điểm mình thật tốt. Chị, chị cũng đừng tức giận, khi đó bọn em thật có lỗi với chị. Em đã nói rõ với anh đó, sau này sẽ coi chị như chị ruột, em có thể giúp chị được gì thì chị cứ nói.”

Chiếc xe khách dừng ở phía trước, mọi người bắt đầu lục đục lên xe, Ngôn Tiêu dừng lại, nói:

“Vây tốt, cậu cho mượn chút tiền.”

Chín giờ năm phút, xe dừng tại trạm phục vụ giữa đường.

Ngôn Tiêu không tiếp tục ngồi xe, chuẩn bị từ đây trung chuyển ra sân bay.

Hứa Nhữ xuống xe cùng cô, vội vàng rút ví tiền ra: “Chị chờ em ở phía trước một lát, em ra ATM rút tiền cho chị.”

“Ừ.”

Hứa Nhữ nhanh chóng chạy về phía cây ATM sáng đèn phía xa.

Gió có vẻ lớn, Ngôn Tiêu ôm chặt cánh tay đi về phía trước, nơi đó có một cây xăng, có thể chắn gió. Ngôn Tiêu đứng dưới mái hiên, tựa vào một cột đá.

Một chiếc việt dã vừa đổ đầy xăng lái ra khỏi đó, cô vừa liếc mắt nhìn tới liền lùi về phía sau, khi nhìn thấy rõ biển số xe mới yên tâm.

Vài chiếc lá bị gió thổi bay là tà trên mặt đất, bay đến bên cạnh bóng dáng mờ ảo của cô. Ngôn Tiêu nhìn thấy mà không khỏi thấy tự giễu, bật cười một tiếng, vì lẽ gì mà cuộc sống của cô lại trở nên như thế này?

Dường như cô đang quay lại quãng thời gian sau khi cha mẹ nuôi qua đời, một mình cô độc, không có gì cả.

Cô cảm thấy thật đáng châm chọc, nhân sinh thay đổi quá nhanh, vinh quang chói lọi lúc nào cũng có thể tan thành mây khói, sau tất cả cũng chỉ còn lại bóng dáng đơn độc mình cô.

Lại có một chiếc xe nữa đi qua, dừng lại trước mặt cô, người trong xe bấm còi một tiếng: “Xin hỏi một chút...”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu lên.

Người đối diện sững sờ, nhìn chằm chằm cô: “Tôi đã gặp cô ở đâu rồi phải không?”

Ngôn Tiêu nhìn người trước mặt, một thanh niên còn rất trẻ, mặc một bộ đồ bảo hộ. Cô khẳng định không biết người này, nhưng có cảm giác đã gặp qua ở đâu.

Cô nhìn sang chiếc xe anh ta đang lái, là một chiếc xe cũ, chắn bảo vệ xe đã bị lệch nghiêng sang một bên, cửa kính xe mới lắp, là loại phản quang, không nhìn thấy bên trong xe, hình như cũng đã từng thấy qua ở đâu.

Người kia nhìn cô một lúc lâu, sau đó quay đầu nói thầm với ai đó vài câu, cửa phía sau xe đột nhiên mở ra, lộ ra một gương mặt đầy sẹo.

Ngôn Tiêu nhíu mày, xoay người bỏ đi.

Là Đinh ca.

“Đạch, đây không phải là con đàn bà bên cạnh thằng họ Quan sao!” Đinh ca vừa nhìn thì nhận ra cô.

Người ngồi ghế lái liền vỗ một cái lên tay lái: “Đúng! Là bồ của Quan Được! Hèn chi em thấy quen thế, hai người họ lúc ở trong xe thân mật lắm!”

Ngôn Tiêu chưa đi được bao xa đã bị chiếc xe đuổi kịp.

Chiếc xe lao thẳng đến trạm xăng, không thèm quan tâm xung quanh, thiếu chút nữa là đụng trúng cô.

Ngôn Tiêu bị dồn đến một chỗ vắng vẻ, lạnh lùng đứng đó.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt gầy guộc, đôi mắt nham hiểm hung ác như một con diều hâu, hắt quét mắt qua người Ngôn Tiêu hai lần: “Nói mới thấy, nhìn cô ta tao cũng cảm thấy quen quen.”

Đinh ca ngồi bên cạnh gã ta cũng chen ra nhìn: “Chu ca, hay do anh gặp nhiều đàn bà đẹp quá nên nhìn ai cũng thấy quen mắt không?”

“Ai biết được.” Chu Mâu lạnh lùng cười: “Tao chưa từng thấy bên cạnh Tiểu Thập Ca có phụ nữ, không cần biết có phải là người của nó không, cứ mời lên xe, đỡ mất công tao phải tìm nó.”

Hứa Như thấy Ngôn Tiêu có vẻ rất lạnh, lúc quay trở lại còn đặc biệt đi mua cho cô một cốc sữa nóng, vì vậy bị muộn vài phút. Lúc cậu đến trạm xăng thì không thấy một bóng người nào cả.

Tưởng Ngôn Tiêu chờ lâu quá nên đi tìm mình, cậu ta quay trở lại cây ATM tìm một vòng, nhưng vẫn không thấy cô.

Đang lo lắng, liền trông thấy một chiếc việt dã màu đen đi đến. Chiếc xe vốn đã đi lướt qua, đột nhiên dừng lại, lùi đến bên cạnh cậu ta.

Từ trong xe có một người đàn ông thò đầu ra, Hứa Như vừa nhìn đã nhận ra: “Anh, là anh à.”

Quan Được nhìn cậu ta: “Có gặp Ngôn Tiêu không?”

“Ngôn Tiêu?” Ngôn Tiêu không cho Hứa Như biết tên nên cậu ta chỉ quen gọi cô là chị. Quan Được nhắc: “Là người cậu cảm thấy có lỗi ấy.” “À! Em đang tìm chị ấy đây.”

Anh gật đầu: “Vậy là cậu gặp qua cô ấy rồi.”

“Gặp rồi, anh muốn tìm chị ấy sao?”

“Ừ.”

Hứa Như từ trong túi lấy giấy bút ra, tì lên cửa xe viết hai dòng: “Anh, đây là số của em, nếu anh tìm được chị thì báo cho em một tiếng được không? Em rất lo lắng, trên người chị ấy không có đồng nào cả.”

Quan Được nhíu mày nhận lấy tờ giấy, nhìn thoáng qua, đột nhiên nhướn mày: “Cậu tên là Hứa Như?”

“Vâng. Hứa Như.”

Quan Được lại nhìn cậu ta một lượt nữa, không nói gì, kéo cửa sổ lên lái xe đi, tốc độ rất nhanh, lao thẳng vào màn đêm, thoảng cái đã không còn thấy bóng dáng đâu.

34. Chương 34

Trong một căn phòng nhỏ hẹp, xung quay bày đủ thứ hỗn tạp, gần như không có chỗ đặt chân, chỉ có một chiếc giường trống đặt ở lối vào, phủ bên trên là một tấm ga trắng đã bạc màu.

Ngôn Tiêu ngồi trên giường, hai tay bị khóa bởi một sợi xích, chân bị trói ở đầu giường.

Càng về đêm gió càng nổi lớn, từng trận gió thét gào khiến những ô kính trên cửa sổ va đập mạnh. Trước khi bị nhốt ở đây cô đã đi qua một cầu thang, cho nên hiện giờ cô đang ở gác hai của căn nhà, không thể nào dễ dàng chạy thoát được.

Những lúc thế này sợ hãi cũng không giải quyết vấn đề, cô nhắm mắt nghỉ ngơi, tựa sát cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Có người đang đi lên lầu.

Đình cả ở tầng dưới nói vọng lên: “Chu ca, không phải anh lên lầu tìm người phụ nữ đó chứ? Khả khả, nếu tên họ Quan kia mà biết được...”

“Bố đây có việc cần giải quyết, đầu mày toàn chứa cái mẹ gì thế?” Chu Mâu mắng một câu, chẳng bao lâu đã đứng trước cửa.

m thanh mở khóa vang lên, cửa được đẩy ra.

Chu Mâu đi tới, nhìn một vòng quanh người Ngôn Tiêu, nhếch miệng cười đầy vẻ dâm tà. Hắn ta lại không để ý cô đang ở đây mà đi thẳng về phía mấy cái thùng ở góc phòng.

Ngôn Tiêu không cử động, mắt nhìn chăm chăm hắn.

Nhìn gần thế này mới thấy gã ta rất gầy, bộ quần áo màu đen trên người rộng thùng thình, trong ánh sáng tối tăm của căn phòng, gã ta đứng đó tựa như một cái bóng.

Chẳng bao lâu sau một thùng nhỏ được bê ra, gã xé băng dán phía trên, thò tay vào trong lấy ra một đồng hồ.

Các món đồ được bày trên mặt đất, kích cỡ khác nhau, đủ loại hình dáng, đều có màu xanh lục thẫm, va vào nhau kêu leng keng.

Ngôn Tiêu biết rõ đó là đồ cổ, nghe âm thanh thì có vẻ là đồ đồng đen.* * : Đồ đồng cổ có màu xanh lục.

“Tiểu Tử!” Chu Mâu đột nhiên gọi, giọng đầy tức giận.

Có một người đàn ông mặc đồ bảo hộ vàng từ lầu dưới chạy lên: “Chu ca.”

Chu Mâu chỉ đồng hồ dưới đất: “Ông đây khó khăn lắm mới lấy được mấy món này, con mẹ nó mày lại để như thế này hả? Mang nó ra ngoài ngay bây giờ.”

Người kia không hiểu ra sao: “Để như vậy không đúng ạ?”

“Đúng cái c**!” Chu Mâu cho anh ta một bạt tai rồi đuổi ra ngoài: “Con mẹ nó cái gì cũng không phân biệt được, tao đã biết không thể trông chờ gì được từ mày mà.”

“Vâng vâng, em xin lỗi Chu ca.”

Bọn họ hoàn toàn không thèm quan tâm rằng Ngôn Tiêu đang ở đó, cứ như thể cô không tồn tại. Không bao lâu, Đình ca cũng chạy lên: “Sao vậy? Sao vậy?”

Chu Mâu nhìn gã ta: “Không có gì, mẹ kiếp mày bớt xem vào việc của người khác đi, lo đối phó với thằng họ Quan là được.”

Đinh ca bị chửi mà không dám nói gì, đành mặt đi xuống tầng dưới.

Chu Mâu tóm cổ áo của gã mặc đồ bảo hộ đè xuống: “Thất thần đứng đó làm gì, mau xếp đồ mang ra ngoài, đúng là đồ ăn hại!”

Tên đàn em vội vàng ngồi xuống nhặt các món đồ lên, cuống cuồng nhét tất cả đồ vào trong quần áo.

Ngôn Tiêu đột nhiên nói: “Anh như vậy sẽ làm hỏng đấy.” Hai người đồng thời quay sang nhìn cô.

“Gỉ sắt trên đồ đồng rất quan trọng, nhiều người chỉ nhìn vào vết gỉ để quyết định mua. Anh ôm trong người, quần áo cọ vào làm rơi hết gỉ ra, như thế còn ai mua?”

Chu Mâu nhìn cô: “Cô biết?”

“Nếu không anh cho rằng vì sao Quan Được lại mang theo tôi?” Nói cũng đúng, ánh mắt Chu Mâu nhìn cô liền thay đổi.

Ngôn Tiêu ngồi khoanh chân: “Tôi có thể giúp anh xử lý cái này, đó là nghề của tôi.” “Ông đây có thể tin cô chứ?”

“Ai cần anh tin.” Ngôn Tiêu cử động tay: “Nếu không phải tôi đang bị trói, anh cho rằng tôi sẽ làm việc cho anh sao?”

Chu Mâu nhìn cô, cười thầm, đá một phát vào tên đàn em: “Nhanh, mang đồ bày lên giường.” Những món đồ lần lượt được xếp lên giường, Chu Mâu tự mình cởi trói cho Ngôn Tiêu, nhưng vẫn

không tháo xích ở chân, không cho cô cơ hội chạy trốn.

“Làm cho tốt, nếu làm hỏng thì cô biết tay.” Chu Mâu bóp bắp chân cô một cái, sau đó đi ra ngoài.

Tên đàn em cũng vội vàng đi theo, đóng cửa, khóa lại.

Ngôn Tiêu xoay cổ tay một vòng, nhìn về phía các món đồ.

Một vài vật thể dài, mảnh, hình tam giác, giống như là mũi tên, còn lại giống như bộ phận của máy móc gì đó. Cô nhìn một lúc thật lâu mới nhận ra, đây là một cái nỏ và tay nỏ, làm bằng đồng thau, chi tiết rất tinh xảo, được bảo quản cực kỳ tốt.

Khả năng là bị Chu Mâu đánh cắp, rất nhiều mảnh ghép, có lẽ chính gã cũng không biết những món đồ này làm gì.

Một lúc lâu sau, dưới lầu đột nhiên vang lên một tiếng hét: “Mẹ kiếp, Chu ca mau tới đây.” Là Đinh ca đang gọi.

Ngôn Tiêu gom đồng đồ lại, ghé sát cửa nhìn ra ngoài.

Chu Mâu mắng Đinh ca: “Con mẹ nó mày gào cái gì?”

Dường như Đinh ca cũng tức giận, giọng nói cũng cao hơn: “Đm, bên ngoài có động tĩnh!”

Gió rất lớn, có cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể giật tung cánh cửa. Căn phòng dưới tầng rất trống, chỉ đặt duy nhất một cái bàn.

Đinh ca lùi về phía sau, liền bị Chu Mâu tóm cổ đứng lại. Một giây sau cửa bị người bên ngoài đập tung ra.

Trong nháy mắt gió lớn ùa vào, khiến bóng đèn trong phòng lắc lư. Người ở phía ngoài cúi đầu đi vào bên trong, trên người mặc một chiếc áo da, lạnh lùng cầm trên tay một chiếc áo gió, ném thẳng lên bàn.

“Người đâu?”

Là Quan Được.

Áo khoác của Ngôn Tiêu bị Đinh ca cởi ra treo ở bên ngoài xe, không cần nói cũng biết, là muốn dụ Quan Được đến.

Nhưng tốc độ anh đến so với bọn họ nghĩ nhanh hơn nhiều. Chu Mâu không nhịn được, đẩy Đinh ca ra: “Nhanh vậy Tiểu Thập Ca, mũi chó cũng không thính bằng mày.”

Đinh ca cùng mấy tên đàn em đứng đằng sau Chu Mâu đều đã từng ném đòn của Quan Được nên rất cảnh giác.

Quan Được nhìn Chu Mâu: “Đừng làm mọi chuyện đến cùng, người phụ nữ đó là người của tao, mày biết rõ quy tắc.”

“Là con mẹ mày làm mọi chuyện đến cùng.” Chu Mâu lấy từ trong túi miếng Hoàng Ngọc đã bị vỡ làm đôi, ném lên trên bàn: “Mẹ kiếp vừa động vào đã vỡ, mày dám cầm hàng giả lừa tao hả?”

Quan Được chống một tay lên bàn, lạnh lùng nhìn hắn ta: “Là do mày chuốc lấy. Không ai biết tao thay Ngũ Gia làm việc, mọi việc đang rất thuận lợi, nhưng do mày liên tục bởi móc mới phát sinh nhiều chuyện như vậy. Nếu không đưa ra miếng ngọc giả này, mày lại đến đội gây chuyện. Cuối cùng mọi chuyện mà vỡ lở bị Ngũ Gia biết được, mày chịu trách nhiệm hay tao chịu trách nhiệm?”

Chu Mâu đập tay lên bàn: “Ông đây vì sao phải bởi móc, mày là người biết rõ nhất. Cái mộ đó do tao tìm được, nhưng Ngũ Gia hết lần này đến lần khác giao cho mày, dựa vào cái gì?”

Quan Được nói: “Dựa vào việc tao có thể lập ra một đội khảo cổ, quang minh chính đại khai quật, mày có thể sao?”

Ánh mắt Chu Mâu càng trở nên thâm độc: “Được, không hổ danh là Quan thập ca, coi như mày có bản lĩnh, khó trách nhảy dù vào chỗ Ngũ Gia mà lại được coi trọng như vậy. Không phải tao không phục mày, mà mày phải làm được gì khiến tao phục. Cho đến hôm nay mày đã đưa được thứ gì cho Ngũ Gia chưa?”

“Tao không đưa là có lý do, tao muốn tự tay giao cho Ngũ Gia.”

Chu Mâu vốn dĩ không tin những lời này: “Chưa ai từng gặp Ngũ Gia, tao làm thuộc hạ cho ông ấy nhiều năm như vậy mà còn chưa gặp, mày vẫn chưa đủ tư cách, con mẹ nó còn mượn cớ.”

Quan Được cười lạnh: “Vậy được, muốn giao đồ chứ gì? Tao đi cùng bọn mày. Giao cả sáu miếng trước mặt mày luôn, thế nào?”

Chu Mâu không nói gì.

Ngón tay Quan Được gõ lên mặt bàn, ánh mắt mạnh mẽ: “Mọi người đều thay Ngũ gia làm việc, mày biết rõ, lập tức đưa người phụ nữ của tao ra, đừng khinh người quá đáng, Quan thập tao có thể đi đến ngày hôm nay cũng không ăn chay đâu.”

“...”

Dưới lầu dần dần yên tĩnh.

Không lâu sau, Ngôn Tiêu qua khe cửa nhìn thấy có người đi lên, bước chân rất nặng nề, người đó đang đi từ góc cầu thang, mái tóc đen, cắt ngắn gọn gàng.

Tiếng cửa ken két vang lên, Quan Được đẩy cửa bước vào, đưa mắt nhìn về phía cô.

“Thế nào Tiểu Thập Ca, không động vào một cọc tóc của cô ta chứ?” Chu Mâu đứng ở cửa nói. Quan Được nhìn về phía cổ chân Ngôn Tiêu: “Vậy đây là cái gì?”

“Được, để tao cởi cho cô ta.” Chu Mâu rút chìa khóa ra mở xích, đi ra cửa: “Không còn sớm nữa, đi nghỉ đi, đừng quên mai cùng nhau lên đường.”

Quan Được cởi áo da xuống, quay đầu lại thấy gã ta vẫn đứng ở cửa: “Còn chưa đi?” Ánh mắt Chu Mâu nhìn hai người họ, cười quỷ dị, quay đầu rời đi. Quan Được đóng cửa lại, nhìn Ngôn Tiêu: “Bị họ bắt bao lâu rồi?”

“Hơn ba tiếng.” Ngôn Tiêu tựa vào đầu giường: “Sao thế, đến cứu tôi?” “Không tới cứu cô chẳng lẽ đến thưởng thức cô gặp nạn?” “Anh không sợ đắc tội Ngũ Gia?”

Quan Được nhìn vào đôi mắt cô, đôi mắt ấy vừa đen vừa sáng, khẽ nheo lại, đầy vẻ châm chọc. “Tôi là người đắc tội với Ngũ Gia, anh thay lão ta làm việc, không sợ chọc giận lão sao?” Quan Được cúi đầu: “Vừa rồi cô đều nghe thấy hết?”

“Rõ ràng tường tận.” Ngôn Tiêu cười lạnh: “Đến nước này thì không cần phải giấu giếm làm gì, bây giờ tôi nên gọi anh là Quan đội trưởng hay Tiểu Thập Ca?”

Quan Được không khỏi cười một tiếng, rất lạnh rất nhẹ.

Ngôn Tiêu trầm mặt đứng lên, giơ tay định mở cửa, bị anh kéo trở lại.

Cô vừa quay người lại liền bị anh áp lên trên cửa: “Vẫn còn muốn chạy? Giờ bọn họ đều cho rằng cô là người của tôi, cô chạy nổi không?”

Ngôn Tiêu không ngu ngốc muốn trốn chạy lúc này, nhưng khi nghe những lời này lại vô cùng tức giận, mở miệng chửi “Fuck”, giơ chân định đá anh, lại bị anh đè xuống. Anh dùng hai chân kẹp chặt cô, bên eo cô có một thứ cứng rắn chọc vào, cô giơ tay ra sờ, sau đó rút ngay lại.

“Sợ à?” Quan Được nhìn cô chằm chằm: “Trên tay bọn chúng còn có thứ kinh khủng hơn cơ.” Ngôn Tiêu lấy vật đó ra, có lẽ là dao, đã được bọc vải.

Cửa sổ lúc này vẫn bị gió làm va đập mạnh, nhưng phòng lại không có một tiếng động.

Mấy giây sau, Quan Được đột nhiên ôm lấy cô ném lên giường, kéo áo sơ mi trên người xuống, đè lên người cô, hai tay nhanh chóng cởi thắt lưng.

“Con mẹ nó anh điên à?” Ngôn Tiêu lạnh mặt đẩy anh ra.

Quan Được kéo áo cô xuống, vùi mặt trên cổ cô nói: “Kêu lên đi.” Ngôn Tiêu sững người, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Quan Được vươn tay vào trong quần áo cô vuốt ve mấy cái, phía dưới đang đè lên cô, trong miệng Ngôn Tiêu bật ra một tiếng rên.

“Kêu to hơn.” Hô hấp của anh nóng hổi, lại cọ sát thêm một lần.

“Ừm~~” Ngôn Tiêu không nhịn được mà bóp chặt lưng anh, nửa thật nửa giả rên lên. Cửa bị đẩy ra, Quan Được lập tức bật dậy, lạnh lùng quay đầu: “Làm gì thế?”

Đinh ca cười bỉ ổi: “Ôi ngại quá, tao nghe thấy có tiếng động, lại tưởng bọn mày cãi nhau, không phải muốn quấy rầy chuyện tốt của hai người đâu.”

“Cút.”

“Được được, hai người tiếp tục.” Đinh ca đóng cửa bước đi.

Quan Được buông Ngôn Tiêu ra.

Đinh ca không phải là người có đầu óc, chuyện này chắc chắn là do gã Chu Mâu đa nghi.

Cũng không quan tâm quần áo trên người vẫn xộc xệch, anh ngồi ở mép giường, lấy thuốc ra hút. Nhìn sang bên cạnh, thấy Ngôn Tiêu thở nhẹ, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh chằm chằm, anh quay mặt

đi, rút mạnh hai hơi thuốc.

35. Chương 35

Ngôn Tiêu lấy lại bình tĩnh rất nhanh, cô nằm phía trong, quay lưng lại.

Quan Được ngồi yên, điều thuốc này anh hút rất lâu, cho đến khi mùi thuốc tan gần hết mới đứng dậy.

Đèn trong phòng tắt, Ngôn Tiêu cảm giác sau lưng lún xuống, có người nằm xuống.

“Lại đây.” Anh thấp giọng nói.

Ngôn Tiêu hiểu ý anh muốn nói gì, Chu Mâu có thể quay lại bất cứ lúc nào, đã diễn thì phải diễn đến cùng.

Nhưng cô vẫn nằm yên.

Quan Được không nói gì, tự mình nằm sát cô, cởi áo quần cô ra, ôm lấy người cô từ phía sau, không có bất kỳ hành động gì khác.

Ngôn Tiêu gần như không mặc gì, tấm lưng trần dán vào ngực anh, anh cũng đang để trần, da thịt gần kề, cặp mông của cô ép sát bụng anh.

“Ngủ đi.” Giọng nói Quan Được dường như khản mất tiếng.

Ngôn Tiêu bị khiêu khích, cử động mông, cọ lên bụng săn chắc của anh.

Bàn tay Quan Được đè thắt lưng cô, ôm chặt lại, cầm tì trên đỉnh đầu cô, hô hấp dồn dập nóng bỏng.

Anh biết cô đang cố ý, cô sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội để kích thích anh.

Cô đã ghi thù, chọc cô một cô sẽ trả lại mười. Bây giờ lại biết anh làm việc cho Ngũ Gia, trong lòng cô có lẽ đã coi anh thành lũ cặn bã rồi.

Quan Được thở dài, cô chính là người phụ nữ như vậy.

Thực ra Ngôn Tiêu đã mệt mỏi từ lâu, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Ngủ không được bao lâu, lúc cô vẫn đang nằm mơ liên bị người nào đó đánh thức.

Vừa mở mắt ra, thấy Quan Được đặt tay lên miệng cô, thấp giọng nói: “Đừng nói gì, rời giường ngay.”

Ngôn Tiêu không nói gì, ngồi dậy, mặc quần áo lên. Nhớ đến những món đồ bằng đồng kia, liền xé miếng vải giường bọc lấy chúng, buộc trên người, còn mấy mũi tên thì nhét vào túi quần.

Quan Được ngồi trên giường, cầm món đồ kia trên tay, tháo lớp vải ra. Là một con dao dài khoảng nửa cánh tay, anh cầm nó đi đến bên cửa sổ.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, gió vẫn thổi rất to, những cánh cửa rung lên cọt két.

Anh nhét dao vào dọc theo khe cửa sổ, tay di chuyển, khung cửa sổ rung lên kéo kẹt nhưng bị tiếng gió át đi.

Ngôn Tiêu đến gần, thấy một tay anh đang đẩy một bên cánh cửa, gió lập tức ùa vào.

Quan Được nhét dao vào trong cặp quần, từ trong áo da lấy ra một cuộn dây thừng quấn vào eo cô, thấp giọng nói: “Chu Mâu là kẻ đào mộ, làm việc và nghỉ ngơi không giống như người thường, hẳn chỉ ngủ khoảng một hai tiếng vào thời điểm này trong ngày. Nhân lúc gió lớn, phải trốn đi, cố gắng nhỏ giọng một chút.”

Ngôn Tiêu ngẩn ra: “Anh muốn dẫn tôi chạy?”

Vì trời vẫn tối nên không thể thấy rõ vẻ mặt Quan Được, mặt anh cách cô rất gần: “Nếu không cô cho rằng tôi thực sự đi giao đồ cùng bọn nó?”

“...”

Anh ôm lấy cô lên bệ cửa sổ: “Xuống đi.”

Ngôn Tiêu kéo sợi dây đang buộc ngang hông, trông rất mảnh nhưng vô cùng chắc.

Cô chưa từng làm qua việc gì mạo hiểm thế này, hai tay cô bám vào bệ cửa sổ, chậm rãi thả người xuống. Gió thổi mạnh khiến cả người cô lắc lư, cuối cùng cô cắn răng dứt khoát thả lỏng tay, cả người theo vách tường rơi xuống.

Quan Dược vững vàng điều chỉnh dây thừng, Ngôn Tiêu bị va vào tường vài lần, lòng bàn tay bị cọ rách, cô cố gắng chịu đau, tránh bệ cửa sổ của tầng một, ngã lăn trên đất.

Cô đứng dậy cởi dây buộc ở người, phía trên Quan Dược cũng đang thu dây lại.

Động tác của anh rất nhanh, một đầu dây thừng buộc ở cửa sổ, anh nắm chặt dây nhảy ra ngoài, sau đó tụt xuống, dường như mọi việc vô cùng đơn giản.

“Đi thôi.” Anh cởi áo da ra, choàng lên người Ngôn Tiêu, sau đó kéo tay cô đi.

Ngôi nhà hai tầng cũ kỹ này chắc hẳn là sào huyệt của bang Quốc Bảo, xung quanh phía trước không có thôn xóm, phía sau không có nhà dân, chỉ thấy núi đồi đen kịt.

Đi bộ khoảng mười phút mới trông thấy xe.

Lúc mở cửa xe, Ngôn Tiêu hỏi: “Cứ như vậy mà đi, anh không sợ hậu quả sao?”

Quan Dược cầm chìa vào ổ khóa: “Ở lại nguy hiểm hơn, Chu Mâu thỏa hiệp vì hiện giờ hẳn không có người trợ giúp. Chờ đến nửa đường được đồng bọn tiếp ứng, nhất định sẽ cướp Hoàng Ngọc tranh công.”

Ngôn Tiêu khẽ cười: “Mấy người vì muốn tranh sủng của Ngũ Gia mà đấu đá gay gắt thật.”

Cô cảm thấy mình thực sự suy nghĩ quá nhiều, không có chuyện anh ta đột nhiên đổi tính phản bội lại Ngũ Gia.

Quan Dược nghe ra hàm ý trong lời cô nói, mím chặt môi.

Khi xe rẽ ngoặt sang một đường khác, bỗng nhiên phía sau lóe lên hai ánh đèn và âm thanh còi xe vang lên.

Ngôn Tiêu quay đầu lại nhìn, phía xa có một chiếc xe đang lao về phía này, cô nhú chặt mày, mắng: “Fuck.”

“Chu Mâu cảnh giác cao, xem ra đã xem thường hẳn rồi.” Quan Dược đánh lái hết vòng, xông vào vùng hoang dã bên đường.

Có lẽ chưa thông thuộc địa hình nên xe của Chu Mâu không thể đuổi kịp, tuy nhiên vẫn không thể cắt đuôi bọn chúng được. Nhiều lần tưởng không còn trông thấy hai chiếc xe đó nữa, một lát sau phía sau lại sáng ánh đèn xe.

Vài tiếng trôi qua nhanh như chớp, trời dần sáng, gió cũng dịu đi, phong cảnh ngoài xe ngày càng quen thuộc, Ngôn Tiêu phát hiện ra đây giống con đường lúc họ đến.

Trước khi đi đến khu rừng phòng hộ, Quan Dược dừng lại, xuống xe đi sang bên cửa của Ngôn Tiêu, kéo cô xuống: “Xuống đi bộ.”

Ngôn Tiêu chưa kịp nói gì đã bị anh kéo ra ngoài, anh đi rất nhanh, cô khó khăn lắm mới theo kịp. Đi vào rừng được một lát, loáng thoáng nghe thấy tiếng xe, có vẻ như Chu Mâu đã đuổi đến chỗ bọn họ dừng xe.

Ngôn Tiêu thò tay vào túi quần, lấy ra một mũi tên.

Bỗng nhiên Quan Dược cảm thấy lưng có cơ thể người phụ nữ dán sát vào, bước chân dừng lại, ngay lúc này một thứ gì đó đang đặt trên lưng anh.

Ngôn Tiêu lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Gió vẫn đang thổi, tiếng lá cây xào xạc, giọng nói Quan Dược hòa vào trong gió: “Cô vẫn muốn chạy?”

“Anh cho rằng tôi sẽ đi cùng chó săn của Ngũ Gia sao?”

Quan Dược không buông tay, bả vai rộng lớn không cử động, lạnh lẽo như một bức tường.

Ngôn Tiêu ấn tay về phía trước, mũi tên rất cùn, cách một lớp áo sơ mi mỏng, nhưng nếu dùng sức

vẫn làm rách da.

Quan Được không cử động người, chỉ dùng tay, đưa khuỷu tay về phía sau, Ngôn Tiêu bị đụng vào phải lùi lại, anh liền quay người bắt lấy cánh tay cô, ép cô tựa lên cây Bạch Dương bên cạnh.

Ngôn Tiêu bị anh ép cho phát cáu, chống tay lên ngực nhìn anh.

Đám người kia đã đuổi gần đến nơi, dù anh không bị cô uy hiếp cũng không được, người phụ nữ này luôn biết chọn thời điểm.

Sắc mặt Quan Được tái nhợt: “Được, vậy hai ta ở chỗ này nói cho rõ ràng, tôi muốn tự tay giao đồ cho Ngũ Gia, nếu thuận lợi sẽ biết được hẳn là ai.”

Ánh mắt Ngôn Tiêu chuyển động, cảm bị anh nắm lấy: “Thân phận của Ngũ gia rất đáng giá, ngay cả Bùi Minh Sinh cũng rất quan tâm, cô muốn đi thì cứ việc nhưng đừng làm hỏng việc của tôi. Ra khỏi khu rừng này, đi thẳng về hướng bắc sẽ đến được thảo nguyên nhà A Cổ, bảo cậu ta đưa cô ra sân bay, hãy coi như cô chưa từng đến nơi này.”

Anh lấy điện thoại của cô đưa cho cô, lùi về sau hai bước.

Lúc này Chu Mâu có lẽ đã đi vào trong rừng, từ xa có thể nghe thấy tiếng chân giẫm lên lá rụng. “Đi đi, tôi sẽ ngăn bọn họ lại.”

Xung quanh bỗng chốc tĩnh lặng, trước mắt chỉ còn lại khuôn mặt của anh, gương mặt ấy là thâm trầm không thể nhìn rõ tâm tư, hốc mắt sâu thẳm, chỉ có đáy mắt lộ ra ánh sáng âm trầm.

Anh thả cô đi.

Ngôn Tiêu cắn môi, quay đầu chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau đã ra khỏi khu rừng, cô không hề dừng lại cũng không nghĩ ngợi gì.

Xa trên thảo nguyên, A Cổ đã dậy từ sớm, đang sách cỏ khô chuẩn bị cho ngựa ăn, trông thấy một người đang chạy tới.

“Chị?” Cậu ta mở to mắt: “Sao chị lại đi một mình?”

Ngôn Tiêu mồm hời nhể nhại, thở hổn hển nói: “Có xe không, đưa tôi ra sân bay.”

“Chị muốn ra sân bay?”

“Phải.”

“...Ồ” A Cổ nhìn cô, bỏ đồng cỏ khô xuống, đi ra sau lấy xe.

Ngôn Tiêu đi vào trong căn nhà lều, uống cạn một cốc trà sữa, trà lạnh ngắt, có mùi tanh nhàn nhạt, cô liếm môi, trong người cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Một lát sau A Cổ trở ra, vừa mặc áo vừa hỏi cô: “Chị, sao anh em không đưa chị đi.”

Ngôn Tiêu nhăn trán: “Anh ta không ở đây.”

A Cổ thấy kỳ lạ: “Nhưng chị đang mặc áo của anh mà.”

Ngôn Tiêu cúi đầu, thấy mình đang mặc chiếc áo da của Quan Được trên người.

Cô cởi áo ra, sờ vào miếng ga giường đang quấn quanh eo.

“Chị, đi chưa?” A Cổ đã chuẩn bị xong, đứng ở cửa đợi cô.

Ngôn Tiêu không cử động, mắt nhìn xuống đất, không rõ đang nhìn gì.

“Chị?” A Cổ lại gọi thêm một tiếng.

“Fuck!” Ngôn Tiêu bật chột chữ thề một câu.

A Cổ thấy sắc mặt cô không ổn, bị dọa sợ, không dám lên tiếng.

Đột nhiên Ngôn Tiêu ngẩng đầu: “Sẽ đánh nhau sao?”

A Cổ sững sờ, lắc đầu.

Ngôn Tiêu lấy các mũi tên trong túi ra: “Cậu đi mài giúp tôi, càng sắc càng tốt.”

A Cổ nhận lấy: “Không đi nữa?”

“Nhanh lên.”

“A.” Cậu chạy đi, cầm theo mũi tên.

Ngôn Tiêu tháo miếng vải quấn quanh người, lấy những món đồ đồng thau được bọc trong đó ra, xếp trước mặt.

Lắp ráp những món đồ này không làm khó được cô, cô ngồi xuống ghép từng mảnh một, nhớ tới lời Quan Được nói lại không nhận được mà chửi một câu: “Mẹ kiếp!”

A Cổ quay trở lại sau khi mài sắc mấy mũi tên, đúng lúc Ngôn Tiêu đi ra cửa, trên tay cô đang cầm một thứ trông rất lạ, cậu ta nhìn nhưng không biết là gì.

Ngôn Tiêu nhận lấy mũi tên A Cổ đưa cho: “Có thể cho tôi mượn n Hòa một lát được không?” A Cổ không hỏi han gì, dắt con ngựa đến.

Ngôn Tiêu ngồi lên lưng ngựa, nói với cậu ta: “Cậu đi tìm nữ cảnh sát bữa trước hỏi chuyện cậu, nói gần đây có trộm mộ, để cô ta đi về phía nam rừng phòng hộ kiểm tra.”

A Cổ chưa kịp sững sờ, cô đã cưỡi ngựa rời đi.

Con ngựa của Ngôn Tiêu vẫn chưa quen bị cưỡi, cả một đường chạy lung mới đến nơi.

Cô xuống ngựa, vỗ vỗ trán an n Hòa, rón rén đi vào cánh rừng.

Đi được một đoạn cô liền dừng lại, ngồi xuống sau gốc cây bạch dương, cúi thấp người xuống.

Quan Được đang đứng cùng hướng với cô, đối diện anh là Chu Mâu và Đinh ca.

Cô nheo mắt nhìn kỹ, trong lòng sững sờ.

Chu Mâu cầm trong tay một thứ đen kịt, chìa về phía anh.

Là súng.

Đêm qua Quan Được nói trên tay bọn chúng có thứ kinh khủng hơn, cô không ngờ thứ đó lại là súng.

Bọn họ đang nói gì đó, dứt quãng không nghe rõ, Chu Mâu đột nhiên giơ tay ra, hòng súng dí lên trán Quan Được.

Bàn tay Ngôn Tiêu lạnh cóng, cô xoa xoa ngón tay, tháo những món đồ trên người xuống.

Chiếc nỏ đồng thau kia sau khi được lắp ráp thì miễn cưỡng cũng có thể sử dụng, cô dùng dây điều ở nhà A Cổ làm dây cung.

Đây có lẽ là đồ từ thời Hán, theo sách sử thì tầm bắn trong khoảng hai mươi đến hai mươi lăm mét. Những thứ này cô đều biết rõ, cũng biết dùng, nhưng chưa từng dùng để đối phó với con người.

Ngôn Tiêu cắn răng, nâng chiếc nỏ trong tay lên, nhắm về phía Chu Mâu, tay hơi run run.

“Dừng run.” Ngôn Tiêu tự nhủ như vậy nhưng lại không có tác dụng, cô đè mạnh tay mình: “Con mẹ nó đừng run!”

Trong lòng có quyết tâm nên đẩy lùi mọi căng thẳng, Ngôn Tiêu hít một hơi thật sâu, nheo mắt nhắm bắn.

Quan Được đứng thẳng người, sẵn sàng phản kích.

Ngón tay anh co vào trong tay áo, con dao giấu trong đó lúc nào cũng có thể lấy ra, nhưng không thể nhanh hơn đạn.

“Tiểu Thập ca, giao đồ ra thì có thể đi, hôm nay coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.” Chu Mâu mở chốt súng đe dọa.

“Tao nói rồi, đồ tao sẽ tự tay giao cho Ngũ Gia.”

“Con mẹ nó mày bỏ cuộc đi, Ngũ Gia sẽ không gặp mày.” “Trước kia thì sẽ không, bây giờ thì chưa chắc.”

Chu Mâu âm hiểm nhìn Quan Dực, vừa cử động họng súng, đột nhiên ôm cổ “hự” một tiếng, máu tươi tuôn ra giữa các kẽ tay.

Đinh ca sợ hết hồn, quay đầu kêu: “Ai!”

Quan Dực phản ứng rất nhanh, giơ tay giật lấy cây súng, đập Đinh ca một phát, xoay người bỏ chạy.

Vừa lao ra khỏi rừng thì có một chú ngựa phi đến, Quan Dực ngẩng đầu, thấy Ngôn Tiêu ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt lạnh tanh: “Lên đi.”

Gió đã ngừng thổi, cảnh rừng thanh tĩnh, anh thất thần một giây, sau đó nhanh chóng leo lên lưng ngựa.

Lúc nHòa phóng đi, Ngôn Tiêu ngồi trong lòng anh, không quay đầu lại nói: “Làm theo lời anh nói, tôi cũng muốn biết Ngũ Gia

36. Chương 36

Lúc ánh mặt trời bắt đầu chiếu sáng, n Hòa đã chạy men theo cánh rừng phòng hộ hơn nửa vòng. Hai người trên một ngựa, chỉ có thể ngồi kề sát vào nhau. Quan Dực một tay nắm dây cương, một

tay ôm thắt lưng Ngôn Tiêu. Anh cúi thấp người nhằm đề phòng bị bọn chúng đuổi theo, vây cô trong lòng ngực mình.

Phía xa thấp thoáng tiếng còi xe cảnh sát truyền đến.

Ngôn Tiêu nói: “Xuống xem một chút.”

Quan Dực cho ngựa dừng phía dưới một ruộng dốc, nhảy xuống, sau đó ôm Ngôn Tiêu xuống. Hai người đi lên đỉnh đồi, ngồi xuống nhìn về phía xa. Chỗ này cách bìa rừng vài trăm mét, là

vùng giáp ranh nên cây cỏ không um tùm. Có thể trông thấy một chiếc xe cảnh sát từ cuối con đường phía bên kia cánh rừng đang đi tới.

Quan Dực thấp giọng hỏi: “Cô báo cảnh sát?”

“Đúng vậy, những lúc thế này, ai có thể giữ được bọn họ ngoài cảnh sát?” Ngôn Tiêu từ bên cạnh quay đầu, thờ ơ nhìn anh: “Yên tâm đi, mục đích của tôi và anh còn chưa đạt được, tôi chưa đến nỗi gom anh vào luôn đâu.”

Quan Dực mím môi, không sai, cô còn nhiều tính toán hơn anh nghĩ, sao trước đây anh không nhận ra cô có bản lĩnh này.

Xe cảnh sát dừng lại ở bên đường, vài người đi xuống. Vì cách một khoảng quá xa lại còn vướng cây cối và nên không thể nhìn rõ, đi trước là một nam một nữ mặc đồng phục, phía sau là A Cổ, cậu ta mặc một bộ áo choàng Mông Cổ.

Chỉ thoáng một cái đã không thấy bọn họ đâu nữa, có lẽ đã đi vào trong rừng.

Khu rừng này rất rộng, nhưng chỉ một lát sau đã thấy mấy người đó đi ra, chiếc xe cảnh sát rời đi. “Chắc chắn Chu Mâu đã chạy rồi.” Quan Dực kéo Ngôn Tiêu đứng lên, nghĩ đến cái gì liền quay

sang hỏi cô: “Vừa rồi cô dùng thứ gì bắn anh ta?”

Ngôn Tiêu giơ chiếc nỏ đồng thau lên, hơi nặng, cô treo nó lên yên ngựa.

“Là di vật, do đích thân Chu Mâu ăn trộm.”

Quan Được nhìn vật đó: “Đồ vật cổ thế này sẽ rất dễ bị nhiễm trùng, xử lý không tốt thì Chu Mâu phải nằm một thời gian dài đấy.”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Vậy thì càng tốt, hần đỡ phải đến gây chuyện nữa.”

Cô dắt ngựa đi được vài bước, đột nhiên dừng lại: “Mẹ kiếp!” “Có chuyện gì?” Quan Được nhìn cô.

Ngôn Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu: “Mùi tên kia cũng là di vật! Có lời cho hần quá!” “...” Quan Được nhìn khuôn mặt nghiêng của cô, thật lâu sau, quay người cúi đầu cười một tiếng. “Anh cười cái gì?”
Ngôn Tiêu lườm anh: “Đây là đồ từ triều Hán, bán anh đi cũng không đền nổi đâu!”

Quan Được bước qua, nắm lấy dây cương trong tay cô, cúi đầu, nhìn vào mắt cô: “Sao cô biết bán tôi đi không đáng bao nhiêu, cô từng bán rồi à?”

Dù mặt trời đã lên cao nhưng nhiệt độ vẫn không tăng, vết sưng trên mặt anh đã nhạt đi, khóe miệng vẫn lưu lại một vết màu tím thẫm, trên cổ cũng có vết thương, vài chiếc lá vương trên áo sơ mi. Bộ dáng chật vật nhưng trông anh lại rất thanh thoi.

Ngôn Tiêu nhìn lên khuôn mặt anh, người đàn ông thế này chắc hẳn là một mối nguy hiểm, thế nhưng cô hết lần này đến lần khác lại luôn cảm nhận được sự mãnh liệt nam tính từ anh.

Không đợi cô trả lời, Quan Được đã dắt ngựa tiến lên phía trước.

Thảo nguyên xanh mướt dần hiện ra trước mắt, một chiếc xe cảnh sát dừng ở gần đó. Quan Được buông dây cương, vỗ nhẹ vào mông ngựa, n Hòa cũng tự biết đường, hào hứng chạy về phía đồng cỏ.

“Đi thôi, giao mọi việc cho A Cổ, cậu ta biết rõ phải làm thế nào.”

Ngôn Tiêu đi theo anh quay lại khu vực gần cánh rừng, khi đi đến mặt đường, chiếc xe việt dã vẫn còn đậu ở đó.

Lên xe, Quan Được đánh tay lái quay đầu xe về hướng ngược lại, bánh xe ma sát trên mặt đường gập ghềnh.

Ngôn Tiêu nhìn ngoài cửa xe: “Đi đâu vậy? Đây không phải đường về đội.”

“Không về đội, đi gặp một người.” Quan Được lấy từ trong túi ra một mảnh giấy đưa cho cô: “Gọi cho cậu ta, nói cô hiện giờ đã an toàn, hẹn gặp cậu ta một lần.”

Ngôn Tiêu nhận lấy tờ giấy, là số điện thoại của Hứa Nhữ: “Anh gặp cậu ta rồi?” “Ừ.”

“Gọi điện thoại là được, không cần phải gặp.” Ngôn Tiêu là người lạnh lùng, nếu không phải Hứa Nhữ đã từng thật tâm giúp cô trước đó, thì điện thoại cô cũng chẳng muốn gọi.

Quan Được nói: “Có hai người tài trợ cho đội khảo cổ, một người là Bùi Minh Sinh, một người tên là Hứa Nhữ. Tôi sớm đã có tiếp xúc với Bùi Minh Sinh, nhưng chưa từng gặp qua người tên Hứa Nhữ này, hẳn là tâm phúc của Ngũ Gia, người duy nhất từng gặp Ngũ Gia, muốn gặp Ngũ Gia phải qua hần ta trước.”

Khuôn mặt trẻ măng của Hứa Nhữ hiện lên trong đầu Ngôn Tiêu, cô nhú mày nói: “Không thể nào là cậu ta.”

“Quả thực nhìn không giống, cậu ta chỉ mới từng đó tuổi chắc chắn không có khả năng tài trợ, nhưng cái tên này không thấy nhiều, tốt nhất cứ gặp một lần để làm rõ.”

Ngôn Tiêu lấy di động ra quay số.

Hứa Nhữ vì lo lắng cho Ngôn Tiêu nên không rời đi ngay mà ở lại một đêm tại một nơi gần chỗ Ngôn Tiêu mất tích hôm đó.

Lúc Ngôn Tiêu gọi điện thoại đến, cậu ta đang lướt tin tức trên di động, xem có bản tin vào về phụ nữ bị mất tích hay không, còn suy nghĩ liệu có nên đi báo cảnh sát. Lúc nghe được giọng Ngôn Tiêu, cậu ta vừa ngạc nhiên vừa mừng, thiếu suyết nữa nói không lên lời.

Ngôn Tiêu thống nhất địa điểm gặp mặt. Hơn bốn giờ chiều chiếc viêt dã mới đến nơi.

Địa điểm là quán cơm nhỏ ven đường, ánh đèn trong quán tối mờ nên dù là ban ngày vẫn phải bật điện. Nền gạch rất bẩn không thể nhìn rõ hoa văn, mỗi bước chân giẫm lên đều dính dính.

Ngôn Tiêu đi vào trong, trông thấy Hứa Nhữ ngồi ở một góc vắng vẻ, cậu ta rất trắng, mặc trên người một bộ đồ màu trắng giản dị, vô cùng nổi bật giữa đám khách khứa lúi nhúi nhếch nhác bên trong.

“Chị, ở đây!” Cậu ta đứng lên vẫy tay.

Nhiều người chen chúc trên vài mét vuông đất, lối đi nhỏ chật hẹp. Lúc Ngôn Tiêu đi qua không cẩn thận đụng vào tay một người đàn ông, cả bàn bốn người đàn ông đang ngồi cùng bàn đều quay sang nhìn cô.

Khuôn mặt người phụ trắng nõn, mặc một chiếc áo da nam trên người, màu áo đen càng làm nổi bật chiếc cổ trắng ngần, cảnh hiem gặp ở Tây Bắc, những ánh mắt đỏ dán lên người cô không rời.

Phía sau có một bàn tay giơ ra đặt lên vai Ngôn Tiêu, Quan Duyệt nghiêng người áp sát vào cho cô đi tiếp. Dáng người cao ráo, đôi chân dài, tạo cảm giác bức bách, mắt anh đảo một lượt về phía chiếc bàn kia, lập tức không có ai dám tiếp tục nhìn.

Hai người bọn họ đến chỗ Hứa Nhữ, cậu ta tỏ ra ngại ngùng: “Nơi này dễ tìm, nếu không chúng ta đổi đến quán ăn tốt hơn.”

Ngôn Tiêu nói: “Không sao.”

Hứa Nhữ vốn đã vô cùng thắc mắc, hiện giờ trông thấy cô không nhận được liên hồi: “Chị, rốt cuộc chị đi đâu vậy?”

“Không đi đâu cả, chỉ đi loang quanh sau đó bị lạc cậu. lại không có số điện thoại của cậu, nếu không tôi đã báo cho cậu một tiếng.”

Hứa Nhữ hoàn toàn không nhận ra cô nói dối, còn thở phào nhẹ nhõm: “Làm em lo quá, khi đó anh ấy cũng đi tìm chị.” Cậu ta nói xong quay sang nhìn Quan Duyệt, dè dặt trời tối nên không để ý, giờ mới thấy trên miệng anh bị thâm tím: “Anh bị thương à?”

Quan Duyệt nhìn Ngôn Tiêu: “Ừ, bị mèo cào.”

Hứa Nhữ ngạc nhiên: “Anh còn nuôi mèo nữa?”

Quan Duyệt nói: “Không nuôi, là mèo hoang, rất hoang dã.” Ngôn Tiêu nhú mày lại, trầm tĩnh nhìn anh.

Đúng lúc này thức ăn được đưa lên, tầm mắt cô cũng dời đi.

Lúc ăn cơm, Quan Duyệt giống như thuận miệng hỏi thăm Hứa Nhữ: “Cậu vẫn đang đi học à?”

Hứa Nhữ gật đầu: “Vâng.”

“Học khảo cổ sao?”

“Khảo cổ?” Hứa Nhữ lúng túng lắc đầu: “Không phải, em học mỹ thuật.”

Quan Duyệt gật đầu: “Thấy cậu chạy đến đất Tây Bắc này, còn tưởng cậu cũng giống mấy người học khảo cổ kia đến đây khảo sát.”

Hứa Nhữ lúc này mới vỡ lẽ, hèn gì anh ấy lại nhắc tới khảo cổ.

Quan Duyệt nói thêm: “Cậu có chắc chắn chưa từng tiếp xúc với đội khảo cổ?” “Không có, mấy đội khảo cổ có cảm giác rất thần bí, em chưa từng thấy qua.”

Quan Duyệt dừng lại một lát, chuyển sang hướng khác: “Nhà cậu ở đâu? Cách đây có xa không?” “Nhà em ở Quảng Đông, xa lắm, thực ra cũng không thể gọi là nhà.” Hứa Nhữ cúi thấp đầu, tâm

trạng có vẻ trầm xuống: “Ba mẹ em mất hai năm trước, chỉ còn lại một mình, mà em cũng sắp đi du học rồi.”

Ngôn Tiêu đột nhiên nói: “Thảo nào.”

Hứa Nhữ ngẩng đầu: “Thảo nào gì ạ?”

Mặt Ngôn Tiêu không biểu lộ cảm xúc: “Thảo nào cậu lại dung túng Ngô An An, vì cô ta cũng mồ côi cha?”

“...” Hứa Nhữ bị cô nói trúng, đầu càng cúi thấp hơn.

Cậu ta và Ngô An An quen nhau từ nhỏ, hoàn cảnh lại giống nhau, tự nhiên sinh ra cảm giác đồng bệnh tương lân*. Hơn nữa Hứa Nhữ vốn là người mềm lòng, có chuyện gì cũng dễ bỏ qua, làm cho Ngô An An càng ngày càng kiêu căng. Nếu không phải chuyện xảy ra với Ngôn Tiêu, có lẽ cậu ta vẫn tiếp tục dung túng cô ta.

*cùng cảnh ngộ nên thông cảm với nhau.

Quan Được nhìn Ngôn Tiêu, Ngôn Tiêu tay đang cầm đĩa, cũng nhìn lại anh.

Không có khả năng cậu ta và người nhà cậu ta từng tiếp xúc với đội khảo cổ, dường như không phải là người kia.

Ăn xong cơm, Hứa Nhữ kiên quyết giành trả tiền, Quan Được không cho cậu ta cơ hội, đi lên trước trả tiền.

Đi ra cửa, Hứa Nhữ đeo ba lô trên lưng, nhìn Ngôn Tiêu: “Chị, không phải chị nói muốn ra sân bay sao? Nếu không có tiền, em có thể cho chị mượn.”

Ngôn Tiêu nhìn Quan Được: “Không đi.”

“Vậy cũng được, thấy chị không có việc gì em cũng yên tâm, em sẽ không ở lại nữa.”

Ngôn Tiêu hỏi: “Cậu muốn đón xe đi Cam Túc hả?”

Hứa Nhữ gật đầu: “Còn một chuyến buổi tối.”

Quan Được nhìn sang: “Đi Cam Túc làm gì?”

Hứa Nhữ đáp: “Thăm người thân, em tranh thủ trước khi xuất ngoại đến đây đây thăm họ hàng. Mấy bữa trước cùng An An du lịch giải khuây đã tốn không ít thời gian, nếu không cũng đến nơi từ lâu rồi.”

“Người thân nào?”

“Dượng và cô, họ là người chăm sau em sau khi ba mẹ qua đời, tất nhiên phải đến thăm họ trước khi đi.” Cậu ta vẫy tay rồi đi ra ngoài đường: “Tạm biệt anh chị, nếu rảnh thì gọi điện liên lạc.”

Quan Được đột nhiên nói: “Không cần phải vội bắt xe, chúng tôi đưa cậu đi.”

Hứa Nhữ vội vàng khoát tay: “Không cần, không cần, như vậy phiền hai người quá.” “Không sao, cậu cũng sắp ra nước ngoài rồi, lần tới gặp lại không biết là bao giờ nữa.” Nghe nói vậy, Hứa Nhữ liền đồng ý: “Vậy cảm ơn anh.” Trước khi lên đường, mọi người chia nhau ra đi mua đồ.

Hứa Nhữ cảm thấy buổi tối bọn họ có lẽ vẫn sẽ còn trên đường, không yên tâm, phải đi tìm nơi mua đồ ăn.

Ngôn Tiêu và Quan Được cùng nhau đi đến một cửa hàng quần áo.

Đã là chạng vạng tối, trong tiệm rất im ắng, ông chủ còn đang ngủ gật.

Quan Được chọn bừa một chiếc áo sơ mi đen, cúi đầu đi vào phòng thay đồ, chưa kịp đóng cửa thì có một bàn chân chen vào, tiếp theo là cơ thể một người phụ nữ.

Ngôn Tiêu cài chốt cửa.

“Có chuyện gì?”

Quan Được biết cô đang hỏi gì, thấp giọng nói: “Người tài trợ kia ở Cam Túc, nếu người đó không muốn tiết lộ danh tính của mình, hoàn toàn có khả năng dùng danh tính của người khác ra mặt.”

Ngôn Tiêu nghe thì hiểu ngay, có lẽ cái tên Hứa Nhữ này chỉ dùng để che đậy, không nhất định là người đứng phía sau, chẳng trách anh muốn đưa cậu ta đi.

“Anh nghi ngờ dượng cậu ta?”

“Có khả năng.”

Ngôn Tiêu “A” một tiếng.

Quan Được nhìn cô, cô đã cởi chiếc áo da của anh ra, mặc một chiếc áo hoodie màu đỏ tươi, kiểu dáng đường phố thể này ở trên người cô lại rất nổi bật.

“Cô ra ngoài đi, tôi muốn thay đồ.”

Ngôn Tiêu dựa vào cửa, buồn cười nhìn anh: “Cũng không phải chưa từng nhìn thấy.” Quan Được không nói gì, phòng thử đồ rất nhỏ hẹp, anh chỉ có thể nghiêng người cởi đồ.

Ngôn Tiêu nhìn vào khoe miệng anh, nhớ tới câu nói lúc này, nghiêng người, ghé sát vào tai anh:

“Tôi rất ”hoang dã” sao?”

37. Chương 37

Quan Được chưa kịp phản ứng: “Cái gì?”

“Lời anh nói lúc ăn cơm.” Ngôn Tiêu chậm rãi nói: “Tôi cực kỳ hoang dã?” Quan Được nhớ ra, cúi đầu mặc áo sơ mi.

Ngôn Tiêu ghé lại gần anh hơn, ngực tì sát trên cánh tay anh: “Chỗ nào của tôi hoang dã?”

Cúc áo cũng chưa cài xong, Quan Được duỗi tay ra áp chế cô lên ván cửa: “Cô hoang dã nhất vào những lúc này.”

Ngôn Tiêu phát hiện ra đàn ông cũng là một loài động vật cảm tính, giọng nói cũng thay đổi theo tâm tình. Thanh âm anh lúc này vô cùng trầm thấp, tràn đầy mê hoặc.

“Chỉ khi đàn ông nhìn không nổi trước một người phụ nữ, mới có thể dùng một từ ”dã” để che đậy.” Cô ôm lấy thắt lưng anh, nghiêng người về phía trước, cổ tình áp sát vào bụng anh cọ một cái. Đôi môi cô khẽ nhếch lên, chậm rãi nói: “Có phải anh không nhìn được nữa rồi đúng không?”

Quan Được đột nhiên dùng sức ép sát cô hơn, cánh cửa bị dè vang lên một tiếng. Trong không gian chật hẹp tối tăm của phòng thay đồ, hô hấp dần trở nên nặng nề, hai mắt anh bám chặt lấy gương mặt cô, đôi môi mỏng mím chặt.

Ngôn Tiêu mềm mại tựa vào người anh, ngón tay len lỏi vào trong chiếc áo sơ mi đang mở rộng, chậm rãi từ bụng dưới trượt lên, cơ thể anh dần căng cứng. Khi bàn tay kia di chuyển đến xương quai xanh thì bị Quan Được bắt lấy.

Một giây sau, Ngôn Tiêu đột nhiên cao giọng hô lên: “Ông chủ, tính tiền!” Quan Được lập tức buông cô ra.

Người phụ nữ trước mặt đang giấu nụ cười, vươn tay ra sau lưng khéo chốt, mở cửa bước ra ngoài.

Không hề vênh váo đắc ý, nhưng lại không thể che đi vẻ kiêu ngạo càn quấy của cô. Sự gọi tình của phụ nữ được cô sử dụng vô cùng tinh tế, công khai nhưng không lộ liễu, khi cô muốn tấn công thì không ai có thể ngăn cản.

Quan Được đứng chống tay trên cửa, thở hắt ra.

Một lúc sau anh mới đứng thẳng cài cúc áo, không tập trung nên cài sai hai cúc, ngừng lại một chút rồi cởi ra cài lại, từng cúc từng cúc.

Khi Ngôn Tiêu lên xe thì Hứa Nhữ đã trở về, ngồi ở ghế sau, cậu ta mua một túi lớn đồ ăn.

Ngôn Tiêu ngồi cạnh ghế lái, hai người trò chuyện câu được câu không. Thấy Quan Được mở cửa xe, cô thờ ơ nhìn sang, trên mặt không có biểu hiện gì, chỉ có một nụ cười nhẹ như ẩn như hiện trên khóe môi.

Quan Được lờ đi như không thấy.

Xe chạy được một lúc, Có điện thoại gọi đến máy Hứa Nhữ.

“Alo? Được ạ, con đang ở trên đường, có lẽ hôm nay sẽ đến nơi... Được yên tâm, con rất an toàn... Có người đưa con đi...”

Quan Được lái xe, nghe Hứa Nhữ nói điện thoại, chỉ là vài câu hỏi thăm thông thường, một lát sau đã dập máy.

“Anh, được nói muốn lái xe đến đón em, vậy chúng ta chỉ cần vào địa phận Cam Túc là được, nói không chừng đi nửa đường đã có thể gặp được bọn họ rồi.”

Quan Được gật đầu, vờ như vô tình hỏi thăm: “Được cậu đối với cậu cũng tốt nhỉ.”

Hứa Nhữ nói: “Vâng, ông ấy và cô em không có con, luôn coi em như con ruột. Thực ra em không muốn ra nước ngoài, nhưng ông ấy khẳng định muốn em đi để học cao lên.”

“Du học để học cao lên là chuyện tốt, vì sao lại không muốn đi?” Ngôn Tiêu hỏi.

Hứa Nhữ thở dài: “Em thấy chi phí đi du học quá cao, được em từ nhỏ đã vất vả, lúc trẻ còn không được học nhiều, luôn nỗ lực kiếm tiền hơn bất kỳ ai nhưng lại luôn cảm thấy bản thân mình là người thô kệch, bây giờ lại phải tốn bao nhiêu tiền tài công sức đưa em ra nước ngoài, quả thực em thấy rất áy náy.”

“Ông ấy đúng là người được tốt.” Ngôn Tiêu không quay đầu lại, không biết cô đang nghĩ gì. Màn đêm buông xuống rất nhanh, xe bắt đầu tiến vào Cam Túc, hai bên đường không một bóng

người, chỉ có những ngọn núi nhấp nhô nối thành một dãy.

Bữa tối là đồ ăn do Hứa Nhữ chuẩn bị, cậu ta hiện giờ đã ngủ gục ở băng ghế sau.

Quan Được cho xe dừng lại bên đường, quay sang nói với Ngôn Tiêu: “Nghỉ qua đêm ở đây đi, chỗ này không có gió.” Nói xong mở cửa xuống xe: “Tôi gọi điện thoại.”

Ngôn Tiêu hạ cửa sổ xe, thấy anh đi ra ven đường gọi một cuộc điện thoại, chiếc áo sơ mi màu đen hòa vào màn đêm khiến hình dáng anh mờ ảo, chỉ còn lại một bóng dáng cao lớn thẳng tắp.

Cuộc điện thoại kết thúc sau khoảng mười phút.

Ngôn Tiêu đẩy cửa đi xuống, ngoắc ngón tay về phía anh.

Quan Được đi qua: “Chuyện gì?”

Ngôn Tiêu nói: “Hút thuốc.”

Nghe cô nói vậy, Quan Được cũng thấy muốn hút, lấy bao thuốc và bật lửa ra.

Ngôn Tiêu đang ngậm một điếu trên miệng, nghiêng đầu, mắt nhìn Quan Được, chờ anh chủ động đưa bật lửa đến.

Quan Được đánh lửa, khoảng không trước mắt hai người được ánh sáng vàng ấm chiếu rọi.

“Tự cô châm đi.” Anh nhìn cô, không cử động tay.

Miệng Ngôn Tiêu ngậm điếu thuốc, cười một cách khó hiểu: “Đàn ông các anh có phải đều thích phụ nữ chủ động sao?”

Cô vừa nói vừa ghé sát vào, châm thuốc trên tay anh, lúc ngẩng đầu làn khói thuốc bay lên như sương mù.

Quan Được không trả lời, cúi đầu, ngậm điếu thuốc vào miệng. “Tách” một tiếng, nắp bật lửa đóng lại, nhanh chóng gọn gàng.

Trong màn đêm, chỉ có ánh lửa của hai đèn thuốc lập lờ, gương mặt của anh khi nhìn gần càng trở nên góc cạnh, Ngôn Tiêu phả một hơi thuốc, chậm rãi nói: “Sao bọn họ lại gọi anh là Tiểu Thạch Ca?”

Quan Dược sợ đánh thức Hứa Nhữ, quay lại nhìn về phía xe: “Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?” “Tò mò thôi.”

Quan Dược rít một hơi thuốc, nói: “Lúc gia nhập tổ chức Văn Bảo kia chỉ có mười người, tôi là người trẻ nhất, sắp xếp theo tuổi nên bị gọi như thế từ đó cho đến giờ.”

Ngôn Tiêu nhàn nhạt gật đầu: “Anh coi như là nguyên lão trong tổ chức đó, sau này lại thành thuộc hạ của Ngũ Gia, thế có coi là cải chính quy tắc không?”

Quan Dược nhếch miệng: “Tùy cô nói thế nào cũng được.”

Anh đối với chuyện của mình luôn cho qua như vậy, Ngôn Tiêu đã quen với việc đó, cô dừng lại một lát rồi hỏi tiếp: “Bọn Tiểu Thạch chắc không biết những điều này?”

“Không ai trong đội biết.” Quan Dược hít hai hơi, gắp tàn thuốc: “Chỉ có cô.”

Ngôn Tiêu hất cằm, kêu nhỏ một tiếng: “Ồ.”

Câu này của anh giống như muốn nói, đây là bí mật giữa hai người họ.

“Anh tín nhiệm tiểu Bò như thế thì cũng không biết được.”

Quan Dược quay người lại, đối mặt với cô, trong bóng tối anh đột nhiên ghé sát vào, khuôn mặt phóng to trước mắt cô: “Đừng quên hiện giờ tôi chỉ có thể tin cô, cô cũng chỉ có thể tin tôi.”

Mùi thuốc lá hòa lẫn với hơi thở của anh, Ngôn Tiêu bất giác liếm môi.

Hút xong đèn thuốc, hai người lên xe, ngã lưng ghế xuống, nằm ngửa cạnh nhau.

Ngoài trời yên tĩnh, giấc ngủ đến rất nhanh và đáng ngạc nhiên là họ ngủ đặc biệt say.

Sáng hôm sau, một loạt còi xe khiến Ngôn Tiêu tỉnh giấc. Cô mở mắt ra, thấy Quan Dược đang đứng bên ngoài, có lẽ vừa rửa mặt xong, trên mặt vẫn còn đọng vài giọt nước.

Một chiếc xe ngược chiều đi tới, phía sau Hứa Nhữ cũng vừa tỉnh, ngó đầu ra ngoài cửa xe nhìn, lập tức kêu lên: “Chị, đừng em đến rồi.”

Nói xong liền vội vàng lao xuống xe.

Ngôn Tiêu xuống xe là lúc xe kia dừng ngay bên cạnh, một chiếc Audi, bám đầy bụi bẩn, xem mẫu mã thì có vẻ là loại xe thời kỳ đầu.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông trông khôi ngô bước xuống, Hứa Nhữ gọi ông ta: “Dượng.” “Ừ.” Ông ta đáp một tiếng, giọng nói thô kệch nhưng rất thân thiết, quay đầu nhìn về phía Quan

Dược: “Là bọn họ đưa con đi à?”

“Vâng, là bạn con.”

Quan Dược đi tới, người kia đã giơ tay về phía anh: “Chào cậu, tôi là Dượng của Hứa Nhữ, tên Tề Bằng.”

“Chào ông.” Quan Dược bắt tay, trình trọng giới thiệu mình: “Tôi là Quan Dược.” Tề Bằng đột nhiên nhìn anh.

Ông ta đã có tuổi, mái tóc điểm bạc, trông ít nhất cũng phải năm mươi tuổi, nhưng dáng người rất cao lớn, vạm vỡ, mặt vuông chữ điền, mày rậm, tướng mạo nghiêm túc, ánh mắt khiến người khác có cảm giác áp lực.

Quan Dược nhắc lại: “Tôi là Quan Dược.”

“Ồ, tôi nhớ rồi.” Tề Bằng quay đầu nói: “Tiểu Nhữ, con lên xe trước đi.”

Hứa Nhữ rất nghe lời ông ta, vẫy tay với Quan Dược và Ngôn Tiêu rồi lên xe, trước khi đóng cửa xe còn nói một câu: “Dượng, đừng giúp con cảm ơn bọn họ với ạ.”

“Biết rồi.” Tề Bằng rút một bao thuốc ra, lấy một điếu mời Quan Dực. Quan Dực từ chối: “Rất cảm ơn Tề ca, nên là tôi mời anh thuốc mới phải.” Tề Bằng lại nhìn anh, ánh mắt lúc này không thoải mái, cất thuốc đi.

Quan Dực lúc này đã khẳng định được ông ta chính là người giúp đỡ, thấp giọng nói: “Tôi có chút việc, Tề ca có thể dành chút thời gian nói chuyện với tôi một lát không?”

Tề Bằng nhìn về phía Ngôn Tiêu đang đứng phía xa: “Người phụ nữ kia là ai?” “Là phụ nữ của tôi.”

Tề Bằng trầm mặc không nói, một lúc sau mới mở miệng: “Tôi cho cậu địa chỉ, ba giờ chiều, một mình cậu đến.”

Từ đầu đến cuối Ngôn Tiêu chỉ đứng bên cạnh xe nhìn qua.

Thoạt nhìn, bóng dáng Tề Bằng khiến cô nhớ đến Trương Đại Minh trong đội. Nhưng ở Trương Đại Minh có thể thấy được sự chất phác, thật thà phúc hậu, còn trên người Tề Bằng lại mang cảm giác không thể nhìn thấu tâm tư, vừa nhìn đã biết là người từng trải qua nhiều thăng trầm.

Hai người đàn ông nói chuyện với nhau rất lâu, sau đó Tề Bằng lên xe rời đi.

Xe đi một đoạn xa vẫn thấy Hứa Nhữ giơ tay về phía bọn họ vẫy.

Ngôn Tiêu đột nhiên cảm thấy gia đình này có chút cổ quái, nhưng lại không rõ cổ quái chỗ nào. Quan Dực trở lại xe: “Tìm một chỗ để dừng chân trước, buổi chiều tôi phải một mình đi gặp ông ta.”

Ngôn Tiêu hỏi: “Tại sao anh phải đi một mình?”

Quan Dực mở cửa xe, trên mặt vô cùng nghiêm túc: “Ông ta nói Ngũ Gia cũng ở đó.”

“...”

Thị trấn gần nhất cũng cách chỗ này vài chục kilomet, Quan Dực đưa Ngôn Tiêu đến đó, chỉ nghỉ ngơi khoảng một hai tiếng liền lái xe đi.

Địa điểm gặp mặt rất vắng vẻ, lúc xe dừng dưới chân núi cũng sát với giờ hẹn. Sau khi xuống xe, phải men theo đường núi ngoằn ngoèo lên dốc, lúc gần đến đỉnh núi mới nhìn thấy Tề Bằng.

Ông ta mặc một bộ đồ luyện tập, ống tay áo và ống quần đều được buộc lại, phía sau lưng thấp thoáng vài lùm cây, còn có một mảnh sân rất rộng.

“Tề ca.” Quan Dực đi tới.

Tề Bằng gật gật đầu, đột nhiên tóm lấy một tay Quan Dực, trong tay cầm một con dao sáng bóng.

Quan Dực vô ý phản kích lại, bàn tay giữ lấy hổ khẩu* của ông, sau đó lập tức buông ra.

*Hổ khẩu là khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

Tề Bằng ra tay rất nhanh, rạch ba phát trên tay Quan Dực, máu tươi lập tức chảy thấm vào tay áo anh.

Quan Dực chịu đựng không nhúc nhích, thậm chí cũng không nhíu mày.

“Tiểu Thập Ca, cậu đã phá vỡ nguyên tắc, đây là cậu tự chuốc lấy.” Tề Bằng cất dao: “Nếu không có lý do chính đáng, hôm nay cậu đừng mong xuống núi được.”

38. Chương 38

Máu chảy dọc theo ống tay áo nhỏ xuống đất, Quan Dực thậm chí không hề nhìn đến: “Tề Ca, tôi biết rõ quy tắc Ngũ gia không gặp người khác, nhưng tôi có việc bắt buộc phải gặp ông ấy một lần.”

Ánh mắt Tề Bằng hung ác: “Có Chu Mâu liên lạc với cậu, cậu không cần thiết phải gặp Ngũ Gia, hôm nay cậu dám tính kế với Tiểu Nhữ, tôi sẽ không tha cho cậu.”

“Tính Chu Mâu thế nào Tề ca rõ ràng hơn cả, nếu không phải anh ta không gây khó dễ, tôi cũng sẽ không mạo hiểm lợi dụng Hứa Nhữ tìm đến ông.”

Sắc mặt Tề Bằng có vẻ giãn ra, giọng nói vẫn nghiêm khắc: “Rốt cuộc cậu có chuyện gì?” “Trên tay tôi có một món hàng tốt.”

Tề Bằng cười lạnh: “Thôi đi, chuyện ngôi mộ đó Chu Mâu đã sớm báo rồi, bên trong đó cũng không có gì mà còn kè cà chưa thấy cậu lấy ra, giờ cậu nói trong tay cậu có hàng tốt?”

Gương mặt Quan Dực nhợt nhạt do mất máu, nhưng giọng nói vẫn rất ổn định: “Ngôi mộ đó không tính là gì, cùng lắm chỉ coi là chìa khóa mở ra một kho báu, trong đó tất cả là hàng tốt.”

Sắc mặt Tề Bằng biến đổi: “Có ý gì?”

“Tôi phát hiện ra một nơi, một tòa thành cổ dưới đất. Ông thử hỏi Ngũ gia xem, đây có được xem là một kho báu không?”

Tề Bằng không nói gì, nhìn Quan Dực chằm chằm, đi tới gần, lấy một cuốn băng gạc ném về phía anh: “Đợi ở đây.”

Quan Dực giơ một tay nhận lấy, ngậm trên miệng.

Vết thương nằm trên tay trái, anh cởi cúc xắn cao lên trên, áo chỗ đó đã bị rách rách, máu chảy đầy tay.

Vết dao không sâu lắm, Tề Bằng cũng chỉ muốn cảnh cáo anh mà thôi.

Anh dùng băng, quấn chặt xung quanh miệng vết thương, sau đó kéo ống tay áo xuống che đi.

Áo sơ mi màu đen nên không thấy rõ vết máu, nhưng mùi máu quá nồng nặc, lại chảy nhiều khiến nhiệt độ cánh tay dường như rất lạnh.

Không lâu sau Tề Bằng trở lại, nhìn thoáng qua tay Quan Dực một cái, nói: “Vào đi.”

Quan Dực đi theo vào khoảng sân nhỏ, bên trong có một tòa nhà cao ba tầng, rất cũ, đất bụi và lá khô rơi đầy sân, có vẻ như không có người ở thường xuyên, chắc chỉ là nơi Tề Bằng dùng tạm.

Khi đến gần căn nhà, Tề Bằng dừng lại: “Tiểu Thập Ca, Ngũ Gia coi trọng cậu là vì đã thấy những gì cậu làm khi còn trong tổ chức Văn Bảo, cậu làm việc có phương pháp, có khả năng sắp xếp đâu ra đấy. Bên ngoài cậu và chúng tôi không nên xuất hiện cùng chỗ, cho nên hôm nay dù cậu đã gặp ai nói cái gì, ra khỏi cánh cửa này thì lập tức quên hết cho lão tử.”

Quan Dực gật đầu: “Tề ca yên tâm, tôi biết rõ.”

Tề Bằng nói thêm: “Còn nữa, người đàn bà của cậu...” Quan Dực rút chân lại.

“Tên Ngôn Tiêu phải không? Cô ta ở hội giám định Thượng Hải đắc tội với Ngũ Gia, tôi đã xem ảnh chụp, sao lại đi cùng cậu?”

Quan Dực mặt không đổi sắc: “Cô ấy bị mất việc ở Thượng Hải nên mới đến đội tôi làm giám định, phát hiện ra nơi đó cũng là công lao của cô ấy, bây giờ cô ấy có công với Ngũ Gia.”

“Được, cậu nói đã vậy thì tôi nể mặt cậu, chỉ cần cô ta thức thời, tôi cũng không gây khó dễ làm gì.” Tề Bằng quay người dẫn đường, tiếp tục nói: “Cô ta đã là người của cậu, nếu lại tiếp tục chọc giận Ngũ Gia, vậy thì cậu phải chịu trách nhiệm.”

“Tôi chịu trách nhiệm.”

Đi lên trên cầu thang tầng một, quẹo qua một khúc quanh, hai người dừng trước cửa một căn phòng. Sắc mặt Tề Bằng dịu đi, gõ cửa vài tiếng, không đợi bên trong trả lời, trực tiếp đẩy cửa đi vào. Quan Dực đi theo phía sau, bên trong rất tối, rèm cửa kéo kín, cả căn phòng được trang trí theo

lối cổ xưa, đặt một ghế gỗ lim và một khay trà, thoang thoảng hương trà. Bên trong còn đặt một bình phong tứ quý lan trúc cúc mai, có thể mở hồ thấy được phía sau có một người đang ngồi.

Tề Bằng đi thẳng ra phía sau, thấp giọng nói: “Ngũ Gia, Tiểu Thập Ca đến.”

Quan Dực đến gần, chưa được vài bước đã thấy Tề Bằng giơ tay lên, đành phải dừng lại. Tề Bằng chỉ vào một cái ghế: “Ngũ Gia bảo cậu ngồi.”

Quan Dực ngồi xuống, người ngồi phía sau tấm bình phong cũng không nói gì. Tề Bằng khom lưng, nửa người phía trong tấm màn, không nghe thấy tiếng nói chuyện, có lẽ bọn họ trao đổi trên giấy.

Một lát sau Tề Bằng đứng thẳng người nói: “Tiểu Thập Ca, cậu nói cậu phát hiện ra chỗ kia, có bằng chứng gì không?”

Quan Dực lấy từ trong túi ra một miếng Hoàng Ngọc: “Miếng Hoàng Ngọc này chính là bằng chứng, trong ngôi mộ chúng tôi khai quật chỉ có năm miếng, Chu Mậu chắc đã báo rồi. Đây là miếng thứ sáu, nếu không vì nó thì tôi cũng không phát hiện ra tòa thành kia.”

Tề Bằng nhận lấy miếng ngọc rồi đi ra phía sau tấm bình phong, trong đó có vài âm thanh sột soạt nhẹ, chắc hẳn đang kiểm tra miếng ngọc.

Quan Dực nhìn xuống, qua viền khe hở của tấm màn nhìn thấy nửa bàn tay trái của Ngũ gia, làn da nhăn nheo, khô gầy già nua, ngón áp út bị cụt một đoạn, là cụt tay.

Hai người họ trao đổi rất lâu, Tề Bằng đi ra: “Món đồ này đúng là hàng tốt, nhưng nơi đó liệu có đáng giá như cậu nói?”

“Tôi đã tự mình xuống đó, chính mắt thấy các di vật bên trong, nơi đó rất lớn, thậm chí còn có mạch nước ngầm. Nghe nói tòa thành này thuộc về Hiểm Doãn, thành cổ của ngoại tộc giống như thế này thiếu hụt trong ghi chép của lịch sử rất cuộc có bao nhiêu giá trị, không cần tôi nói, Ngũ Gia nhất định phải biết rõ hơn tôi nhiều.”

Tề Bằng nhìn về phía tấm bình phong, quay đầu nói: “Nếu thực sự như vậy, lần này cậu lập công lớn, chuyện hôm nay sẽ không truy cứu.”

Quan Dực đứng lên: “Cảm ơn Tề ca.”

Tề Bằng trở mặt trong chớp mắt: “Vậy tại sao cậu không mang cả sáu miếng Hoàng Ngọc đến.”

Quan Dực nhìn chằm chằm tấm bình phong: “Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, không thể đảm bảo liệu người gặp có đúng là Ngũ Gia hay không, ngộ nhỡ phạm sai lầm, tôi đảm đương không nổi.”

Sắc mặt Tề Bằng trầm xuống: “Cậu như vậy là không tin tôi?”

“Nếu tôi không tin Tề ca, thì cũng không mang theo miếng Hoàng Ngọc này, càng không ở cửa nhận ba nhát dao của ông. Đây là việc rất lớn, bị Chu Mậu chĩa súng vào đầu tôi còn chưa nói ra, ngược lại Tề ca nói như vậy là không tin tôi.”

Tề Bằng không nói gì, nghiêm mặt nhìn Quan Dực: “Chuyện này trước hết không nói tới, nơi đó có hàng cần phải lấy, cậu đã đến đây hẳn phải nghĩ được cách mang đi phải không?”

Quan Dực nói: “Điều chuẩn bị tốt, miễn là Ngũ Gia muốn đồ trong đó, xác định thời gian, tự mình đi lấy, tôi dẫn đường. Ngoại trừ Ngũ Gia ra, thì tôi chết cũng không khai.”

“Cậu có ý gì? Bản thân cậu mang danh làm khảo cổ, còn muốn Ngũ Gia giúp cậu khai quật?”

“Tề ca, ông hẳn biết rõ, thuộc hạ của Ngũ gia không phục tôi, một nơi lớn như thế, nếu Ngũ Gia không ra mặt thì không thể áp chế, tôi cũng không muốn như vậy.”

Quan Dực quay đầu về phía bình phong gật đầu một cái: “Ngũ Gia, ông tự mình suy tính đi, ông không ra mặt, chỗ đó tôi sẽ coi như chưa từng phát hiện ra, hôm nay cũng coi như tôi chưa từng đến, dù sao ra khỏi cánh cửa này tôi đều quên hết.”

Khuôn mặt Tề Bằng âm u, thấy Quan Được định đi ra khỏi cửa, mở miệng nói: “Đợi chút.” Quan Được đứng lại.

Một lát sau ông ta mới nói: “Cậu về đội trước đi, đợi tin tức của Ngũ Gia về chuyện này.”

Quan Được gật đầu: “Làm phiền Tề ca.”

Buổi tối ở Tây Bắc đến muộn, tầm bảy giờ mặt trời mới xuống núi.

Ngôn Tiêu ngồi trên bệ cửa sổ của nhà nghỉ chờ Quan Được, điều thuốc cầm trong tay đã lâu nhưng không hề hít một hơi, mắt hướng ra ngoài đường, cũng không rõ đang nhìn cái gì.

Bên ngoài có một loạt tiếng bước chân, sau đó cửa bị gõ hai tiếng, Quan Được đẩy cửa bước vào. Ngôn Tiêu quay đầu lại: “Gặp Ngũ Gia rồi?”

Quan Được khép cửa, đứng ở đó: “Xem như đã gặp.”

Ngôn Tiêu nhú mày: “Thế nào gọi là xem như đã gặp?”

“Ngũ gia cẩn thận, cách một bình phong nên không thấy mặt, cũng không nghe được giọng ông ta.” “Vậy anh dựa vào đâu mà khẳng định đó chính là Ngũ Gia?”

Quan Được trầm giọng nói: “Tin tức liên quan đến Ngũ Gia vô cùng ít, tôi chỉ biết ngón áp út của ông ta bị cụt, hôm nay tôi nhìn thấy cái đó, nếu muốn giả mạo thì không cần thiết phải gặp tôi qua bình phong.”

Ngôn Tiêu phẩy ngón tay, tàn thuốc rơi trên cửa sổ: “Sau đó thì sao?”

“Chờ tin của ông ta, tôi dùng tòa thành cổ Hiểm Doãn kia làm mồi, ông ta nhất định sẽ ra mặt.” Quan Được nói xong thì mở cửa đi ra ngoài.

Ngôn Tiêu ngồi yên lặng ngồi đó, hiện giờ kẻ thù cách cô rất gần, nhưng cô không thể làm được gì.

Qua thật lâu, cô cầm điện thoại lên ấn số.

Sau vài tiếng chuông, giọng Bùi Minh Sinh vang lên: “Sư muội? Sao vậy, hiện giờ em đang tỉnh táo hay tức điên, có thể cho anh chuẩn bị tâm lý trước khi cuộc điện thoại bắt đầu được không?”

Ngôn Tiêu cười khẩy: “Không rồi hơi nói nhảm với anh, em hỏi anh, anh với Quan Được có giao hẹn với nhau phải không, nếu biết được ai là Ngũ Gia thì định làm gì?”

“Vốn dĩ sợ tính khí của em nên mới không dám nói cho em biết, giờ em đã biết thì anh sẽ nói rõ.” Bùi Minh Sinh chắc đang ở nơi công cộng nên giọng nói đặc biệt thấp: “Sau Quan Được có một ông chủ, cậu ta có lẽ vì người đó mới muốn lật đổ Ngũ Gia. Anh biết chuyện này rất mạo hiểm, nhưng chỉ cần bắt được Ngũ Gia thì Hoa Nham sẽ thoát khỏi sự khống chế của lão ta, vì vậy mới quyết định giúp đỡ anh ta. Ngũ Gia tưởng rằng anh đang nịnh nọt ông ta nên sẽ không để ý. Em không cần đề phòng Quan Được, mặc kệ anh ta đang làm việc cho ai, ít nhất là muốn đối phó với Ngũ Gia giống chúng ta, như vậy đủ rồi.”

Thuốc cháy sát tới ngón tay, Ngôn Tiêu bị nóng, cô di tàn thuốc lên cửa sổ: “Ừ, thế là đủ.”

Bùi Minh Sinh cười: “Sư muội yêu quý, nhẫn nại một chút, chỉ cần xong việc, em lại có thể thuận lợi vui vẻ trở về Thượng Hải, những người nào đã từng cười nhạo em sẽ phải ân hận, nghĩ đến đây thấy rất thoải mái phải không?”

“Cứ xong việc gì rồi nói.”

“...”

Ngôn Tiêu dập điện thoại, mắt nhìn về phía cửa, trên nền gạch màu trắng có vài vệt màu đỏ thẫm.

Cô đi ra đó, ngồi xổm xuống nhìn, là vết máu, vẫn còn mới.

Chẳng trách vừa rồi anh ta đi nhanh như vậy.

Quan Được ở căn phòng chéo phía đối diện, anh đang cởi trần ngồi trên giường, vừa tháo miếng băng thấm đẫm máu xuống, đang định bôi thuốc thì cửa bị đẩy ra.

Ngôn Tiêu dựa vào cửa, mắt nhìn chăm chăm vào cánh tay trái của anh: “Bị thương?” “Không phải cô thấy rồi sao?” Quan Được đổ thuốc lên vết thương.

“Xem ra gặp mặt Ngũ Gia cũng không dễ dàng gì.” Ngôn Tiêu đi qua, cầm lấy miếng gạc đặt lên cánh tay anh.

Do thuốc bột phủ lên nên vết thương trông không đáng sợ, chỉ là sưng rất to, máu đã ngừng chảy, trên cánh tay vẫn còn vài vết máu khô.

Cô nhắc cánh tay anh, quần từng vòng, cúi đầu xuống cắn một bên để thắt nút, tay kia phối hợp rất nhịp nhàng, gọn gàng buộc vào.

Trên miệng vết thương hơi nóng lên, là do hơi thở của cô phả vào.

Quan Được có thể thấy rõ được hàng lông mi dài của cô, rũ xuống che đi ánh mắt cô, trên mặt cô có nét ôn hòa hiếm thấy.

Như có cảm giác, Ngôn Tiêu đột nhiên ngược mắt lên, bốn mắt nhìn nhau.

Làm gì có chuyện ôn hòa, ánh mắt cô vẫn sắc bén như cũ.

Nghĩ lại cảm giác vừa rồi Quan Được thấy buồn cười.

“Anh nhin giỏi thật.” Ngôn Tiêu nhìn lại vết thương một lát, quay người đi vào nhà vệ sinh.

Quan Được đi đến đó, thấy cô đang rửa tay.

Anh đứng bên cạnh cô, thấm ướt khăn tay, lau những vết máu trên tay.

Ngôn Tiêu giơ tay mở cửa tủ trên tường tìm xà phòng, một tiếng “lạch cạch” vang lên, có thứ rơi vào trong bồn rửa.

Là “áo mưa” của khách sạn.

Cô nhướn mày, vô ý liếc nhìn Quan Được.

Anh cũng nhìn thấy, mím chặt môi, tập trung lau tay.

Ngôn Tiêu nhìn dọc từ sống mũi xuống đôi môi mỏng của anh, rồi xuống xương quai xanh, di chuyển đến ngực và cơ bụng, cười cười, sau đó thò tay vào bồn rửa.

Quan Được trợn mắt, hộp “áo mưa” kia bị cô lấy đi. ————— Editor: Chương sau có thật =))

39. Chương 39: (h+)

Thị trấn này là nơi nhiều cộng đồng dân tộc sinh sống, xung quanh đều là núi rừng, nhỏ mà yên tĩnh.

Có lẽ do bị thương, đêm nay Quan Được ngủ rất say.

Đây là khách sạn gia đình, ít khách nên càng yên tĩnh hơn. Quan Được bị đánh thức bởi âm thanh tưng kinh bên ngoài, anh rời giường, đi ra phía cửa sổ, trên đường có một đoàn người Tây Tạng đang trở về núi, nhìn ánh mặt trời thì có vẻ đã sắp xế chiều.

Thời tiết khô ráo, nhiệt độ càng cao hơn so với hai ngày trước.

Quan Được thuần thục thay thuốc, ra ngoài ăn cơm.

Cửa mở ra, thấy có hai túi to đặt ở đó, bên trong có mấy bộ đồ, trên có dán tờ giấy: “Mua thêm vài bộ đồ, phòng trường hợp anh ăn thêm vài nhát đao nữa.”

Vừa nhìn đã nhận ra nét chữ của Ngôn Tiêu.

Anh giơ tay sờ mũi, không hiểu sao lại có cảm giác như vừa bị giáo huấn, quay trở lại phòng thay đồ xong mới xuống tầng.

Tầng dưới có một căn bếp công cộng, cửa mở.

Quan Được cúi đầu đi vào, nhìn thấy Ngôn Tiêu đang quay lưng lại phía anh, trên người cô mặc một bộ váy dài vô cùng phù hợp với dáng người, chiếc váy ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô, trên tà váy rộng thêu những bông hoa cánh bướm rực rỡ xinh đẹp, khi người cô hơi nghiêng về phía trước lộ ra bờ mông đầy đặn.

Anh hơi cúi thấp đầu, rời ánh mắt sang nơi khác: “Cô đang tìm gì sao?”

Ngôn Tiêu quay đầu lại nhìn anh, hỏi: “Mất máu thì ăn gì tốt?”

Quan Được nhìn cô: “Hỏi làm gì? Nấu cho tôi ăn?”

Ngôn Tiêu vỗ vỗ tay đứng thẳng người: “Phải. Thấy anh ngủ một giấc đến giờ, chưa kịp lật đổ Ngũ Gia thì anh đã đi tong rồi, nếu tôi không cứu anh thì lỗ lớn.”

Quan Được buồn cười: “Không đến mức đó, không chết được.”

“Ồ.” Ngôn Tiêu tự nhủ trong lòng: đồ đàn ông tự phụ.

Trên bếp có sẵn mì sợi, sủi cảo, bánh bao, đều là thực phẩm đóng gói, nấu chín là có thể ăn được. Quan Được nhìn qua đồng hồ: “Cô ăn chưa?”

Ngôn Tiêu lắc đầu.

“Ồ trong bếp sao lại chưa ăn cơm?”

“Không biết làm.”

“Vậy mà còn muốn làm đồ cho tôi ăn?”

“Thuê bà chủ nhà nấu thôi.”

“...” Quan Được khựng lại: “Muốn ăn gì?”

“Tùy.”

“Không có tùy cho cô ăn.” Anh chọn một loại đơn giản: “Nấu mì đi.”

Lửa trong bếp đã được nhóm lên, anh đun sôi nước, thả mì vào. Vừa sôi thuốc nên vết thương hiện giờ có chút đau, anh rút một miếng thuốc ra cho lên miệng, cúi đầu ghé sát bếp châm lửa.

Vừa mới cúi đầu ghé sát, một bàn tay đưa qua, nắm lấy bàn tay đang cầm củi của anh, Ngôn Tiêu ngồi xổm trước mặt anh, trong miệng ngậm miếng thuốc, cũng ghé lại gần.

Hai khuôn mặt gần kề trong gang tấc, hai mắt nhìn nhau, cây củi vẫn đang được dựng thẳng, ngọn lửa đang rực cháy phản chiếu màu đỏ trong đáy mắt, dường như có chút nguy hiểm, có lẽ là do lửa, hoặc có lẽ là do người.

Miếng thuốc vừa chạm vào thanh củi đã bén, Ngôn Tiêu lùi lại, một hơi thuốc được phả ra, dường như còn phảng phất mang theo mùi hương từ cơ thể cô.

“Nghe nói phía sau anh còn có một ông chủ...” Cô hơi nghiêng đầu, muốn hỏi là ai, lại mỉm cười lắc đầu: “Quên đi.”

“Tại sao không nói tiếp?” Quan Được nhìn thẳng cô.

“Bí mật của anh chắc gì anh chịu nói, tôi cũng không muốn hỏi nhiều, biết càng nhiều liên lụy càng sâu.” Ngôn Tiêu nghiêng mặt, chậm rãi hút thuốc.

Ý của cô chính là không muốn liên quan quá nhiều đến anh. Vừa khẳng khái, vừa xa cách.

Quan Được cắn chặt hàm, đột nhiên muốn cười khẩy, giơ tay ra ném miếng củi vào trong lò, khiến ngọn lửa cháy phừng lên.

“Thật chỉ có cô.”

Ngôn Tiêu nghe thấy lời này liền quay đầu.

Mì nấu xong, trong gian phòng tràn ngập khói trắng.

Anh đứng dậy mức một bát mì, đi ra ngoài.

Ngoài cửa sổ mặt trời đang lặn dần, Ngôn Tiêu vẫn ngồi bên cạnh bếp đã tắt lửa, nhứ mi, nhớ lại lời anh vừa nói.

Thật chỉ có cô...

Chỉ vài tiếng sau ngoài trời đã sập tối.

Ăn cơm xong Quan Được đi kiểm tra lại xe, lúc trở lại phòng trời đã không còn sớm, kiểm tra điện thoại, vẫn chưa có tin tức của Tề Bằng.

Không lâu sau, có tiếng chuông di động.

Người gọi đến là Bồ Giai Dung.

Anh đưa điện thoại lên nghe, cũng đã đoán được cô ấy muốn nói gì. “Quan Được, hai người rời đội lâu lắm rồi, có phải đã xảy ra chuyện gì?” “Không có gì, chỉ là tạm thời có việc nán lại thôi.” “VẬY.. có cần bọn em đến giúp không?”

Giọng nói phía bên kia rất nhỏ thì thầm, cô gái này là người nhút nhát, làm gì đều rất cẩn thận, đặc biệt trước mặt anh, khác hoàn toàn Ngôn Tiêu. Quan Được đoán rằng cô ấy phải lấy hết dũng khí mới dám gọi cuộc điện thoại này.

Nghĩ đến đây lại cảm thấy thật vô vị, sao anh làm gì cũng đem cô ấy ra so sánh với Ngôn Tiêu. “Không cần, ngày mai có thể về rồi”. Suy nghĩ một lát, anh lại nói thêm: “Cô đừng lo lắng.” Vừa nói xong, đột nhiên có dự cảm, Quan Được đập máy, quay đầu lại. Cửa phòng mở ra, Ngôn Tiêu đang ôm tay dựa vào cánh cửa.

“Cô vào khi nào?”

“Anh không chốt cửa.” Ngôn Tiêu như cười như không: “Tôi còn cho rằng có tin tức của Ngũ Gia, qua đây xem thử, hóa ra anh đang bận an ủi người khác.”

Quan Được mím môi: “Ghen sao?”

“Tôi ghen cái gì?” Ngôn Tiêu cảm thấy nực cười: “Không lẽ tôi còn cần một câu an ủi của anh?” Quan Được nhứ mày, đôi mắt trầm xuống. Cô không sao cả, anh hỏi như vậy giống như tự chuốc

nhục vào mình. Cô rất giỏi những việc này, chỉ cần vài câu nói có thể khiến anh trở nên khản trương. Không hiểu sao tự nhiên lại cảm thấy bức bối: “Được, cô đương nhiên không quan tâm, quan tâm

cái này thì trước giờ đã không trêu tôi.”

Ngôn Tiêu thu lại vẻ giễu cợt, giọng lạnh xuống: “Phải. Là tôi trêu anh, không phải anh như cao tăng đắc đạo sao?”

Cô buông tay xuống, khoe miệng cong lên vẻ nhạo báng: “Còn nói cái gì ”thật chỉ có cô“, câu nói này của anh tôi trả lại đây.”

Không khí trong phòng đột nhiên tĩnh lặng.

Ngôn Tiêu cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra.

Chưa kịp bước đi, một bàn tay vươn ra kéo cô trở lại.

Vừa quay đầu lại, cả người cô đã rơi vào một lồng ngực vững chắc.

“Em đến để gây sự với tôi phải không?” Quan Được trầm mặc, nhìn cô.

Ngôn Tiêu hất cằm: “Không phải anh đầu têu sao? Đắc ý cái gì? Ngay mai về đội, anh có thể tiếp tục rúc trong cái mai rùa của mình, tôi cũng đâu thể trêu chọc được nữa, không phải sao?”

Quan Được đột nhiên ôm cô lên tựa lên cánh cửa, cửa bị đóng lại, lưng Ngôn Tiêu dán chặt lên, giọng nói lạnh lùng của anh truyền đến: “Em vừa nói gì?”

“Tôi nói anh muốn rúc trong cái mai rùa...”

Giọng nói bỗng im bặt, Quan Được đột nhiên ôm cô lên.

Tà váy bị vén đến ngang hông, bàn tay anh lần mò từ bắp đùi lên thắt lưng cô, thô lỗ vuốt ve. Ngôn Tiêu cảm thấy trên đùi truyền đến một trận tê dại, không khí lửa vào có chút lạnh. Cô giãy

giụa.

“Anh làm cái gì thế, không phải luôn mở miệng nói không có hứng thú với tôi?”

Quan Được cười lạnh: “Quan trọng sao? Là ai nói đàn ông và phụ nữ chỉ cần thích thì làm?” “Vậy anh để tôi đi tìm người khác...”

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, Quan Được đột nhiên dùng thân thể va mạnh vào cô, lưng Ngôn Tiêu bị va vào cửa có chút đau.

Anh vòng tay ra sau lưng cô, kéo khóa váy, chiếc váy bị tuột xuống rơi trên mặt đất, thân hình trắng nõn của cô lộ ra.

Ngôn Tiêu thở sâu, không cam lòng phản kích: “Gấp như vậy?”

“Ai gấp?” Tay Quan Được vuốt ve cơ thể cô, môi ghé sát vào tai cô: “Không phải tối qua em chuẩn bị tốt rồi sao?”

Hơi thở nóng rực phảng phất bên tai khiến Ngôn Tiêu khẽ run rẩy, nhớ đến việc tối hôm qua cô lấy “áo mưa” từ chỗ anh.

Khi đó chỉ muốn kích thích anh, không nghĩ bây giờ lại bị anh kích thích.

Cô cắn chặt răng, sau đó buông lỏng, lấy hai ngón tay luồn vào trong ngực, móc ra hai cái túi nhỏ, vuốt nó lên mặt anh: “Được, đến đi~”

Không nghĩ tới cô cất đồ trên người, toàn thân Quan Được căng cứng, một câu nói này của cô tựa như tiếng yêu nữ quyến rũ, mọi âm thanh xung quanh dường như biến mất, chỉ còn văng vẳng trong tai lời mời gọi này.

Đến đi ~

Một giây sau, cơ thể Ngôn Tiêu chợt nhẹ bẫng, cô bị anh bế lấy đặt lên giường.

Anh cởi áo ra, kéo tay cô đặt lên lưng quần. Ngôn Tiêu sờ đến vòng eo săn chắc nóng rực ấy, chậm rãi cởi thắt lưng của anh.

“Đinh” một tiếng, như âm thanh của đoạn dây cung bật ra, Quan Được cúi đầu, vươn tay vào giữa hai đùi cô.

Cả người Ngôn Tiêu như có một ngọn lửa đang bùng cháy, môi anh ở trên cổ cô gặm cắn, mơ hồ truyền đến cảm giác đau nhói, lúc đầu có chút mạnh, về sau nhẹ dần. Anh hôn một đường đến rãnh ngực, cởi áo ngực cô xuống.

Trước ngực chợt cảm thấy lạnh lẽo, tiếp đến là cảm giác nóng bỏng từ đầu lưỡi anh.

Trong nháy mắt Ngôn Tiêu cong người lên, mở miệng thở dốc.

Bàn tay anh giật quần lót của cô xuống, thăm dò vào trong, khuấy đảo vực sâu.

Cô nhắc chân quần chặt lấy eo anh, quần anh đã cởi xuống, bàn tay kia đưa ra, đan xen với các ngón tay của cô, tay cô bị nắm trọn trong lòng bàn tay anh.

Quần áo trên người đã cởi hết, anh ngồi dậy, màn đêm buông xuống, trong phòng anh đang tỏa thể, cúi đầu mặc “áo mưa” vào.

Chân Ngôn Tiêu bị anh nắm lấy, anh bất ngờ áp sát xuống, nâng thắt lưng cô lên, mạnh mẽ đi vào.

Trong nháy mắt, thời gian dường như dừng lại.

Quan Được thở dốc, Ngôn Tiêu cũng thở dốc, thậm chí còn khẽ run lên.

Sau đó, giống như được triệt để giải thoát, anh nâng hông cô lên, từng cái từng cái va chạm.

Từ chậm đến nhanh dần, hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Ngôn Tiêu cắn chặt môi, chống lại sự kích thích muốn rên lên.

Quan Được đột nhiên nắm lấy cằm cô, ép cô phải mở miệng.

Một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng phát ra, anh nâng người cô lên, cúi đầu hôn cô.

Nụ hôn của anh quá mức xâm lược, anh ngậm môi cô, lại nhẹ nhàng cắn, một tay đặt sau lưng cô ra sức xoa nắn.

Nơi đó một mảnh trắng mịn, dưới sự vuốt ve của anh dần trở nên nóng bỏng, mồ hôi toát ra. Cả người Ngôn Tiêu đông đơ theo tiết tấu của anh, cảm giác như sắp thở không nổi, muốn lẩn tránh, nhưng lại bị cánh tay anh giam cầm, đôi môi bị đầu lưỡi anh triển miên rong ruổi.

Cũng không có kỹ xảo khiến người ta thoải mái, anh quá mạnh mẽ như thể cố ý muốn chinh phục cô.

Ngôn Tiêu ôm lấy lưng anh, vô tình đụng phải vết thương trên cánh tay trái, anh khẽ kêu lên, chuyển động hơi chậm lại.

m thanh nhuốm màu tình dục lọt vào tai càng thêm phần gợi cảm, Ngôn Tiêu liếm một cái trên tai trái anh: “Nhẹ một chút, Tiểu Thập Ca.”

Quan Được bỗng nhiên dừng lại, sau đó ra vào mạnh mẽ hơn, siết chặt cô: “Đừng gọi tôi như vậy.”

Ngôn Tiêu chút nữa đã khụy xuống, ôm cổ anh, thanh âm run rẩy: “Tiểu Thập Ca~”

“Gọi tên tôi.”

“Tiểu Thập Ca.”

“Gọi lại.”

“Tiểu Thập Ca, Thập Ca...”

Quan Được thở dốc, tức giận bật cười một tiếng, rồi lại mạnh mẽ xông tới như muốn nghiền nát cô. Ngôn Tiêu toàn thân ướt mồ hôi, mau chóng buông vũ khí đầu hàng, chủ động hôn lên môi anh,

lưỡi quét qua yết hầu anh, mút xương quai xanh.

Nhưng Quan Được không buông tha cô, đè nén thở dốc, mãi miết không ngừng nghỉ.

Cả người cô ướt đầm, chỉ có thể vùi trong vòng tay anh, bàn tay vuốt ve cơ thể anh, cho đến xương cụt.

Quan Được gầm lên một tiếng rên, đè chặt hai bàn tay cô, giống như phát điên.

Anh cảm thấy bản mình sắp mất hết lý trí.

Trong đầu Ngôn Tiêu ồn ào náo động nổi lên bốn phía, từ da đầu cho đến đầu mũi chân đều tê dại như bị điện giật. Cô muốn nhịn nhưng nhịn không nổi, cuối cùng bỏ cuộc, mở miệng rên lên.

Đến sau cùng tựa như thất thần, như cá mất dưỡng khí.

Chưa từng trải qua cảm giác mãnh liệt như thế này, cực hạn cùng điên cuồng, sướng khoái và vui sướng.

Thể chất của anh khiến cô phải thán phục, cô nín lấy ga giường, cũng quên mất cô và anh tại sao lại triển miên cuốn vào nhau.

Đổi vài tư thế, Ngôn Tiêu mệt không còn hơi sức để cử động.

Quan Được hôn lên sống lưng cô, hơi thở nóng bỏng phả bên tai cô: “Em đúng là có độc.”

Ngôn Tiêu nghiêng mặt, ánh mắt anh lấp lánh ánh sáng nhạt trong căn phòng tối mờ, lẫn lộn những cảm xúc không tên, anh nhìn cô không chớp.

Cô không trả lời, thực sự rất mệt.

40. Chương 40

Vừa rạng sáng hôm sau, bên ngoài đã vang lên tiếng nói chuyện.

Ngôn Tiêu bị đánh thức, mở mắt ra, nhất thời hoảng hốt, vài giây sau mới nhớ ra mình đang ở đâu. Lười biếng ngồi dậy, dưới chân ngổn ngang đủ thứ, ga giường bị vo thành một nắm, quần áo rải rác

khắp nơi.

Trong không gian nhỏ hẹp của căn phòng, hơi thở nam nữ ân ái vẫn chưa hoàn toàn tan hết, mùi vị ái muội ngập tràn.

Cô đi chân trần bước xuống giường mặc quần áo, trên đùi và ngang hông đau nhức, nhìn kỹ còn thấy vài chỗ hơi tím xanh.

Tối hôm qua Quan Được dày vò cô rất lâu, người đàn ông này bình thường rất lạnh nhạt, không ngờ ở trên giường lại mãnh liệt như vậy.

Nhớ lời anh nói cô có độc, bây giờ nghĩ lại thì rốt cuộc ai mới là có độc?

Váy bị xé rách, cô quần che nửa người quay trở lại phòng, mặc một bộ quần áo dài che đi mấy dấu bầm tím kia.

Đi xuống tầng một, vừa đi đến cửa phòng bếp, trông thấy có hai người phụ nữ đang nói chuyện bên trong, chính là giọng nói vừa rồi lúc cô ở trong phòng Quan Được nghe thấy.

Lúc này là giờ ăn điểm tâm, trong nồi bốc hơi nghi ngút, mùi thơm của thức ăn lan tỏa trong phòng.

Quan Được đứng tựa bên cạnh bếp lò.

Ngôn Tiêu đi vào, ánh mắt anh nhìn về phía cô, trầm tĩnh rơi trên người cô.

Tối qua anh cũng dùng ánh mắt này nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm, trong đó dường như lấp lánh ánh sáng nhạt.

Mắt Ngôn Tiêu không tự chủ mà nhấp nháy một cái, sau đó dời đi.

Sau một lúc, Quan Được cũng nhìn sang nơi khác.

Có một khách nữ nói: “Anh đẹp trai, có thể giúp kiểm tra xem đồ ăn chín hay chưa?”

Quan Được cúi đầu mở lồng hấp, hơi nước bốc lên, lò mờ che đi khuôn mặt anh, giọng nói của anh phát ra giữa màn khói trắng, trầm thấp từ tính: “Chín rồi.”

Anh lấy một cái bánh bao, đưa cho Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu nhận lấy, đồ ăn trên tay nóng muốn chết, thiếu chút thì ném đi.

Quan Được kịp thời bắt được, xé đôi cái bánh, sau đó đặt lên trên bếp, nói: “Để nguội đã, đợi lát nữa ăn.”

“Ừ.” Ngôn Tiêu đứng phía sau anh, nghiêm chỉnh chờ.

Phía bên kia có hai khách nữ mỗi người đang cầm một cái bánh bao, vừa nói chuyện với nhau, vừa thỉnh thoảng liếc mắt ngắm Quan Được.

Ngôn Tiêu nhận thấy, nhìn về phía Quan Được.

Anh đang mặc chiếc áo sơ mi màu tím than cô mua, rất vừa người, cúc áo cài hết, từ cổ áo đến tay áo không thiếu một cúc. Chiếc áo tối màu khiến làn da màu đồng của anh càng thêm rõ nét, đường nét trên khuôn mặt cũng góc cạnh hơn, nhìn từ mọi góc độ đều thấy anh tuấn.

Người đàn ông này khiến người khác chỉ cần nhìn một lần sẽ nhớ rõ khuôn mặt anh, càng nhìn sẽ phát hiện thân hình anh càng thêm thu hút, vòng eo săn chắc, lưng thẳng tắp, đôi chân dài rắn chắc.

Ngôn Tiêu suy nghĩ trong lòng, nếu như không phải vì vẻ ngoài khó gần thì anh có lẽ là người đàn ông rất có nhân duyên với phụ nữ.

Có lẽ vì Quan Được không để ý đến những người xung quanh, hoặc cũng có thể nhận ra anh và Ngôn Tiêu đi cùng nhau, một lát sau hai người khách nữ kia rời đi.

Lúc bánh bao đã nguội, Ngôn Tiêu cầm trong tay xé từng miếng ăn.

Quan Được đặt một cốc nước trước mặt cô, còn có một cái bát, có hai cái bánh bao trong đó, đưa cho cô.

Ngôn Tiêu nói: “Tôi ăn đủ rồi.”

Quan Được: “Tôi qua em chưa ăn.”

Ngôn Tiêu nuốt một miếng, thức ăn khô khốc nuốt xuống cổ họng có chút khó chịu, nguyên nhân do tối qua kêu quá nhiều. Cô hắng giọng, lườm anh: “Anh cũng đâu có ăn, còn hao phí nhiều thể lực như vậy, ăn nhiều chút đi.”

Giọng nói trầm thấp, khàn khàn tựa như mất tiếng, tự nhiên khiến người khác tưởng tượng xa xôi.

Quan Được cúi đầu, nhìn vào hai mắt cô, không nói một lời.

Ngôn Tiêu uống một hớp nước, quay lại nhìn anh: “Sao thế, anh no rồi?”

“Không có.” Quan Được trả lời, cầm một cái bánh bao lên, chợt nghe thấy một tiếng cười nhẹ. Ngôn Tiêu vuốt ve cái cốc, trên cười nở một nụ cười bí hiểm: “Anh biết tôi đang hỏi ăn cơm à?”

Nhờ là cái khác thì sao, nếu vẫn chưa no, thật sự không biết đủ.”

“...” Quan Được không thể phản bác, dù có phản bác lại cũng vô dụng, một khi cô muốn đùa cợt, ai có thể chống đỡ được?

Anh quay sang hướng khác, miệng cắn bánh bao nhưng không thấy có mùi vị gì.

Vẫn chưa ăn xong, bà chủ nhà từ bên ngoài đi vào, trông thấy Ngôn Tiêu, bà ấy nói tiếng phổ thông bằng giọng địa phương: “Hôm qua cô nhờ tôi làm món ăn bổ máu, giờ còn làm nữa không?”

Ngôn Tiêu nhìn sang Quan Được: “Không làm nữa.” Tinh lực tốt như vậy, cần gì phải bồi bổ nữa.

Quan Được tiếp lời cô: “Chúng tôi trả phòng luôn, không cần nữa.”

“Ồ” Bà chủ nhà gật đầu: “Hai người đi cũng đúng lúc quá, vừa hay cảnh sát đến kiểm tra phòng.” Tim Ngôn Tiêu đập mạnh một cái, nhìn Quan Được. Sắc mặt anh trở nên nghiêm túc: “Sao cảnh sát lại đến.”

Bà chủ nhà nói: “Không hiểu, đột nhiên có hai cảnh sát đến, giống như đang tìm người, vừa rồi thấy bọn họ dừng lại ở một nhà nghỉ khác, có lẽ sắp đến đây kiểm tra rồi.”

Quan Được gật đầu, nhìn Ngôn Tiêu: “Tôi đi chuẩn bị một lát, lập tức đi ngay.” Anh đi ra khỏi bếp, bước chân rất vội.

Trên tay vẫn cầm đồ ăn, Ngôn Tiêu không ăn tiếp.

Lúc cô ra cửa, mặt trời vừa mới lên cao, chiếc viettel đã đậu ở đó, cửa sổ đóng chặt, không nhìn thấy Quan Được phía trong.

Ngôn Tiêu mở cửa ngó vào: “Anh vội cái gì, tôi không nói chuyện anh mang Hoàng Ngọc ra, không thể nào bọn họ đến bắt anh.”

Quan Được lái xe trên đường: “Cẩn thận một chút vẫn hơn, cái gì có thể tránh thì tránh, chuyện của Ngũ Gia quan trọng nhất. Trong lúc mấu chốt này chộc phải có chứ không phải là chuyện gì tốt, em cũng biết đội khảo cổ chúng ta không phải là chính quy gì.”

Ngôn Tiêu thấy anh nói cũng có lý, hạ cửa xe nhìn ra ngoài, con đường này rất yên tĩnh, người đi đường thưa thớt.

Qua một khúc cua là đến đầu trấn, phía xa xa là những dãy núi, trong phong cảnh ảm đạm đó lấp lánh sắc đỏ và xanh nổi bật, quả nhiên có xe cảnh sát.

Muốn ra khỏi trấn phải đi qua con đường này, xe cảnh sát hiện giờ đang dừng ở trên đường.

Quan Được gõ ngón tay trên tay lái, chuyển hướng: “Trước hết cứ dừng lại đã, chờ bọn họ đi rồi tiếp tục.”

Chiếc xe dừng lại tại một ngã ba, hai người xuống xe, đi vào một cửa hàng bán trang sức dân tộc

Tặng nằm bên đường.

Chỉ có một cô gái trẻ người Tặng đang trông hàng, thấy bọn họ vào, mở to hai mắt nhìn, sau đó cúi đầu để hai người tự nhiên đi vào.

Trong cửa hàng không có ai khác, cửa ra vào làm bằng kính, đứng bên trong có thể thấy rõ tình hình ở ngoài.

Ngôn Tiêu nhìn lướt qua những món đồ trang sức đeo tay rực rỡ sắc màu được treo trên tường, lúc quay đầu lại mới phát hiện Quan Được đang nhìn cô.

Anh rút hai tay trong túi quần, đứng sau lưng cô, thân hình cao lớn đứng trong cửa hàng nhỏ này trông nổi bật hơn tất cả mọi thứ, thấy cô nhìn mình, anh liền chuyển ánh mắt về phía những món đồ trang sức.

Ngôn Tiêu nghiêng người, quay lưng lại phía cô bé bán hàng, lấy ngón tay chọc chọc trên ngực anh, nói nhỏ: “Nhìn cái gì, đừng có mà tặng đồ gì cho tôi nhé, tôi không nhận đâu.”

Quan Được không trả lời, ngón tay kia hơi lạnh, cách mấy lớp vải đang đặt trên ngực anh. anh giơ tay bắt lấy, cô cười một tiếng rồi rút tay lại.

Trong lòng bàn tay anh vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô.

Quan Được xoa tay, cảm thấy bản thân suy nghĩ không sai, cô là độc được, hơn nữa chất độc đó đã thấm lên người anh, từng chút từng chút xâm nhập.

“Này.” Ngôn Tiêu đột nhiên dùng cánh tay huých anh một cái, nhìn ra phía ngoài cửa.

Quan Được quay đầu nhìn ra, trên đường đang có một cô gái đi về hướng này, chân mang giày da, bước chân thành thịch trên đường, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Cả người anh đột nhiên căng cứng.

Cô gái kia mặc đồng phục cảnh sát.

Ngôn Tiêu nói: “Trông bộ dạng có vẻ sẽ qua đây.”

Quan Được bước chân đi, thấp giọng nói: “Tôi đi ra ngoài một lát.”

Ngôn Tiêu còn chưa kịp nói gì, anh đã đẩy cửa kính đi ra, rẽ sang trái, biến mất không thấy đâu. Cô gái kia lúc sang đường nhìn ngó xung quanh, có vẻ đã thấy người đi ra khỏi cửa, mắt nhìn theo

hướng người vừa rời đi, sau đó lại chuyển mắt về phía trong cửa hàng, bước chân rất nhanh.

Ngôn Tiêu cảm giác cô ta đang nhìn mình chằm chằm, đẩy cửa đi định.

Cô gái kia chạy chậm vài bước, đuổi tới trước mặt cô: “A, quả nhiên là cô.”

Ngôn Tiêu dừng lại nhìn cô ta, cô gái này buộc tóc đuôi ngựa, khi cười lộ ra hai chiếc răng khểnh, nhìn hơi quen mắt.

“Cô biết tôi?”

“Cô không nhớ tôi sao?” cô gái đó chỉ vào mũi mình: “Chúng ta từng gặp nhau, cô chính là người chị người Hán của A Cổ.”

Ngôn Tiêu nghĩ ra: “Ồ, cô là vị cảnh sát đến nhà A Cổ.”

“Đúng, đúng, là tôi.” Nữ cảnh sát vươn tay ra: “Vẫn chưa tự giới thiệu, tôi là Lưu Sảng, xin hỏi xưng hô cô thế nào?”

Ngôn Tiêu giơ tay ra bắt: “Ngôn Tiêu.”

Lưu Sảng sững sờ: “Cô là Ngôn Tiêu? Ngôn Tiêu Chuyên gia giám định cổ vật ở Thượng Hải đó?” “Ừ, cô biết tôi?” Trên mặt Ngôn Tiêu không có biểu hiện gì, dù sao khi còn ở Thượng Hải cũng thường bị nhận ra.

“Biết rõ, chuyện của cô đều lên báo hết mà, có thể không biết sao?” Ngôn Tiêu lạnh lùng cười.

Lưu Sảng không chú ý tới, cười tươi: “Cô Ngôn sao lại xuất hiện ở nơi này vậy?” “Đi lang thang thôi, còn cô, tới đây phá án?”

“Đúng vậy, bắt kẻ trộm mộ, chính là do người em trai A Cổ của cô báo án.” “Ồ.” Ngôn Tiêu thầm nghĩ, chẳng trách cô ta nói đang tìm người.

“Phải rồi, ” Lưu Sảng giống như nhớ ra gì đó: “Tôi có chút việc, có thể hỏi cô một chút không?”

Ngôn Tiêu gật đầu: “Có thể, cô cứ hỏi.”

“Cô với A Cổ Đạt Mộc thân nhau, có biết cậu ta từng trong tổ chức Văn Bảo chứ?” “Biết rõ.”

“Cô có biết rõ về tổ chức đó không?”

“Có nghe nói qua.”

Lưu Sảng lập tức hỏi: “Vậy cô có nghe nói đến một người tên Tiểu Thập Ca?”

Ngôn Tiêu chuyển động mắt: “Người này làm sao?”

Lưu Sảng cười cười, có vẻ như không muốn nói: “Không có gì, tôi đang tìm anh ta, nếu như cô biết thì nói cho tôi.”

“À, chưa nghe nói qua.”

Nếu như cô ta biết người mình đang tìm vừa mới rời đi ngay trước mắt cô ta, không biết sẽ nghĩ gì.

Vừa nghĩ đến đây, điện thoại kêu lên một tiếng.

Ngôn Tiêu mở máy, có tin nhắn: “Tôi đi trước, gặp ngoài trời.” Là Quan Dực gửi đến.

Cô nhú mào, thế này có ý gì, anh ta cứ thế vứt cô ở lại đây rồi chạy trốn?

41. Chương 41

Mặt trời đã lên cao, ngoài trời hơi nắng.

Lưu Sảng đưa tay lên che mặt, thấy Ngôn Tiêu vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình di động, tò mò hỏi: “Có chuyện gì?”

Ngôn Tiêu chớp mắt: “Không có gì.”

Nói không có gì là giả, đây không phải là lần đầu, tên đàn ông này lại làm theo ý mình, một câu dằn dò cũng không có.

Nhưng mà...

Chiếc xe việt dã vẫn còn đỗ ở đây, anh để lại xe cho cô, sớm muộn gì cũng sẽ tìm cô. Cô nhìn sang Lưu Sảng: “Cô hỏi xong rồi chứ? Tôi còn có việc phải đi trước.” “Hỏi xong, cảm ơn cô đã hợp tác.” Lưu Sảng giờ tay ra: “Tạm biệt.” “Ừ, tạm biệt.”

Ngôn Tiêu quay đầu, gặp một người đang đi đến, một người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát, dáng người cao to, cắt tóc húi cua, cách một đoạn xa đã kêu Lưu Sảng: “Tiểu Lưu, con phố này đã kiểm tra chưa? Kiểm tra xong rồi đi.”

Lưu Sảng nói: “Không có gì để kiểm tra, nên em đợi Lý đội trưởng đến.”

Ngôn Tiêu và người cảnh sát đi qua nhau, đi được một đoạn xa, đột nhiên thấy anh ta kêu một tiếng: “Ngôn Tiêu?”

Cô quay đầu lại, người cảnh sát đó nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, giống như đang phân tích cô. Trong vòng vài giây, anh ta gật đầu: “Đúng là em rồi, anh không nhận lầm.”

Ngôn Tiêu nhìn kỹ mặt anh ta, người này khoảng ba sáu ba bảy tuổi, khuôn mặt chính trực.

“Anh là...” Cái tên đã nằm trong miệng, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được.

Người kia cười, nhắc cô: “Lý Chính Hải.”

“À đúng, là anh, Lý đội trưởng.”

“Là anh.”

“Anh từ Thượng Hải được điều đến đây?”

“Phải, anh làm đơn xin chuyển đến đây cũng nhiều năm rồi, nơi này cổ vật bị mua đi bán lại quá hoành hành, hiện giờ anh phụ trách ở đây.”

Ngôn Tiêu nhớ tới lần bắt Chu Mâu, khi đó ở bên ngoài bìa rừng trông thấy một nam một nữ cảnh sát, vì ngồi ở xa nên cô không để ý, bây giờ nghĩ lại, một trong hai người đó chắc hẳn là anh ta.

Gặp người quen, nhưng thái độ của cô quả thật hơi lạnh lùng, Lý Chính Hải dường như cũng không bắt ngờ, cười cười nói: “Anh đã nghe nói chuyện của em, hiện giờ em vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt, khó khăn tạm thời, không có gì không vượt qua được.” Cô nói lời này như thể là chuyện của người khác.

Lý Chính Hải nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Quả thực chuyện của em trong lòng anh có tính toán, có liên quan đến Ngũ Gia của bang Quốc Bảo đúng không?”

Ngôn Tiêu nhìn anh: “Anh biết ông ta?”

“Biết chứ, sao mà không biết. Ông ta ở Tây Bắc này ra tay không ít lần, anh đã sớm để ý đến lão ta, không biết lão ta là ai, nếu không đã bắt về rồi, sao có thể để lão ta nhõm như nhiều năm như vậy.”

Về mặt anh ta rất nghiêm túc, không giống như là muốn an ủi cô mà nói vậy. Ngôn Tiêu suy nghĩ một lát, lấy điện thoại ra: “Nếu đã gặp nhau thì trao đổi số điện thoại đi.”

“Được.” Lý Chính Hải lấy đi động ra: “Tây Bắc không thể so với Thượng Hải, nơi này vắng vẻ, em nên chú ý an toàn, có chuyện gì thì tìm anh.”

Ngôn Tiêu cùng anh ta trao đổi số điện thoại, gật đầu một cái: “Cứ như vậy đi, em đi trước, tạm biệt.”

Lý Chính Hải đáp: “Tạm biệt”, nhìn cô đi ra cửa.

Lưu Sảng đứng ngoài nhìn này giờ, cuối cùng mới có cơ hội hỏi: “Lý đội trưởng, hóa ra anh với cô ấy biết nhau.”

Lý Chính Hải gật đầu: “Quen biết, hồi anh mới ra làm việc được phân ở Thượng Hải, từng giải quyết vụ kiện của cô ấy.”

“Cô ấy có vụ kiện.”

“Không phải kiện cô ấy. Trước khi bố mẹ cô ấy mất, giao tài sản lại cho họ hàng nhờ quản lý giúp cô ấy. Mấy người đó thấy cô ấy chỉ là con nuôi, định nuốt trọn tất cả số tiền đó, còn đuổi cô ấy ra khỏi nhà. Sau đó cô ấy kiện bọn họ.”

Lưu Sảng lú lười: “Cô ấy quả thật rất mạnh mẽ.”

“Cô ấy không chỉ mạnh mẽ.” Lý Chính Hải cảm khái, nhìn về phía bên kia đường, lúc này đã không thấy bóng dáng Ngôn Tiêu đâu, ánh mắt anh vẫn dừng ở nơi đó, nhìn về phía xa giống như đang nhìn lại khoảng thời gian đó: “Khi đó cô ấy mới tầm mười sáu mười bảy tuổi, nhưng kiên cường hơn bất kỳ ai. Sau khi điều tra rõ, mấy người họ hàng đó muốn dùng tiền giải quyết riêng, nhưng cô ấy nhất định phải kiện bọn họ trên tòa. Người như cô ấy sẽ không bao giờ để mình chịu thiệt thòi, ai ức hiếp cô ấy, cô ấy sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.”

Có lẽ vì lý do này mà anh ta mới nhớ rõ ràng như thế, đã lâu như vậy mà vừa nhìn một cái đã nhận ra cô.

Lưu Sảng truy hỏi: “Kết quả thì sao?”

“Kết quả?” Lý Chính Hải nhớ lại: “Anh nhớ lúc đó bên cạnh cô ấy có một người đàn ông rất lợi hại, ra mặt giúp cô ấy giải quyết rất nhiều chuyện, mấy người họ hàng kia còn phải ngồi tù vài năm.”

“Người nào ạ?”

Lý Chính Hải lắc đầu: “Không có nhiều ấn tượng lắm, chỉ nhớ là rất có lai lịch.”

Nói đến đây, anh nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của Ngôn Tiêu, chỉ có một mình, người đàn ông đó chắc không còn bên cạnh cô ấy nữa.

Một con đường vắt ngang qua các dãy núi, xa tới tấp không nhìn thấy điểm cuối, trên đường không có xe cộ cũng không có một bóng người.

Ngôn Tiêu ngồi trong xe hút thuốc.

Nửa tiếng trước gặp lại Lý Chính Hải, đến giờ cô cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, bản thân lại có thể nhớ rõ anh ta, dù sao chuyện của nhiều năm trước cô đã không còn để trong lòng nữa.

Ngôn Tiêu cũng không phải là người thích nhớ lại chuyện cũ. Trong mắt cô, hồi ức giống như nước, mà thời gian là nguyên liệu, có người trải qua năm tháng dài lắng đọng được một ly rượu ngọt, có người lại chỉ được một tách trà đắng.

Cô lại khác biệt, nước vẫn là nước, qua bao nhiêu lâu vẫn là nước, khác biệt duy nhất là khi đó nóng hổi, hiện tại đã nguội lạnh.

Hoặc có thể là gió, cuốn trôi đi không để lại một dấu vết.

Thật đúng lúc, một trận gió thổi đến, thổi bay tàn thuốc đang kẹp trên ngón tay cô, khói thuốc cũng hòa theo cơn gió bay đi. Cô nheo mắt chờ làn khói kia tản hết, nhìn thấy qua gương chiếu hậu có người đang đi về hướng này.

Ngôn Tiêu cắn môi, khoanh tay, nằm sấp trên cửa xe, nhìn về phía đằng sau: “Tiểu Thập Ca còn biết trở về nhỉ?”

Quan Duyệt đi dọc theo con đường, bước chân trầm ổn.

Ngôn Tiêu kiên nhẫn chờ, chờ đến khi anh sắp đến gần, ngồi thẳng người, một tay vặn chìa khóa xe.

Quan Duyệt vừa đến bên cạnh, cô liền cho xe chạy đi, bỏ lại anh ở xa phía sau.

Anh nhìn theo xe, chiếc xe chạy được khoảng mười mét thì dừng lại, Ngôn Tiêu lộ đầu ra, khói trong miệng bay ra: “Muốn lên xe sao?”

“Em làm cái gì vậy?” Quan Duyệt sải bước đến chỗ cô.

Tay vừa chạm vào cửa xe, Ngôn Tiêu lại cho xe chạy một đoạn. Quan Được lại đuổi theo, đứng bên ngoài xe nhìn cô: “Để tôi lên xe.” “Không phải anh đã chạy đi rồi à?”

“Tôi chỉ không muốn chạm mặt cảnh sát.”

Ngôn Tiêu phẩy tàn thuốc, mắt nhìn anh: “Cho nên anh liền bỏ tôi lại, thay anh ngăn cản cảnh sát phải không?”

Quan Được định nói, thấy cô lại gẩy tàn thuốc đang kẹp trên tay: “Tôi không đổ tội oan cho anh, nữ cảnh sát đó tên là Lưu Sảng, vừa thấy tôi liền hỏi anh, cô ta đang tìm anh, chắc chắn anh biết rõ mục đích của cô ta nên mới bỏ chạy, vừa hay tôi có thể giúp anh che mắt, nói không sai chứ?”

Quan Được nghiêng đầu, không lên tiếng.

Ngôn Tiêu trông thấy khuôn mặt góc cạnh của anh, sống mũi vừa cao vừa thẳng, lông mày rậm mắt sâu, đôi môi mỏng mím chặt. Cô cảm thấy đôi môi đó mở ra như muốn nói gì đó, nhưng chỉ mấp máy một chút rồi đóng lại.

Hút xong hơi thuốc cuối cùng, cô thông thả nhả khói ra, lạnh giọng nói: “Con người anh, luôn có thể khiến tôi tức giận.”

Quan Được quay đầu, trở lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày: “Chuyện này không đáng cho em giận.”

“Thế nào không đáng cho tôi tức giận?” Ngôn Tiêu nhướn mày, sắc mặt dần bén nhọn: “Tôi và anh cùng nhau hợp tác, anh như thế là bán đứng đồng đội, hiểu không? Nhờ trong quá khứ tôi từng làm chuyện xấu, thì lần này bị tóm là cái chắc, anh có chịu trách nhiệm không?”

Giọng Quan Được rất trầm: “Không có khả năng trong quá khứ em làm chuyện xấu.” “Anh biết rõ như vậy à? Anh rất hiểu tôi sao?”

Trên mặt Ngôn Tiêu nở nụ cười, nhưng giọng nói không hề cảm nhận được chút vui vẻ nào, thậm chí còn có chút đau thương: “Anh với tôi cũng chỉ ngủ với nhau một đêm mà thôi, thậm chí còn chưa biết rõ cơ thể tôi, vậy mà có thể biết được quá khứ của tôi sao?”

Ánh mắt Quan Được tối sầm, nhìn cô chằm chằm.

Ngôn Tiêu phất tay về phía anh: “Anh thích chạy thì chạy đi, tạm biệt.”

Xe còn chưa kịp chạy, một bàn tay to đã nắm lên cửa xe, Quan Được nhanh chóng thò tay vào mở cửa xe, sau mấy giây đã ngồi ngay cạnh Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu vừa cử động liền bị anh nắm lấy cổ tay.

Anh nắm rất chặt, giống như dùng toàn bộ sức lực trong người.

Một người phụ nữ cả gan tại hội giám định công khai không để thế lực của Ngũ Gia vào mắt, làm sao có thể làm chuyện xấu?

Cô nghĩ thế nào, không lẽ anh ngay cả điểm này cũng không phán đoán được?

Ngôn Tiêu không chịu nổi sức mạnh của anh, giấy giấy cổ tay: “Buông ra, đau.”

Quan Được không buông: “Em qua bên này, để tôi lái.”

“Tôi qua bằng cách nào? Anh còn đang ngồi đó mà.” Cô dụ dỗ: “Xuống xe, chúng ta đổi chỗ.” “Xuống xe rồi em chạy mất thì làm sao? Cứ qua bên này.” Quan Được biết rõ tính cô, làm gì có

chuyện cô dễ dàng thỏa hiệp.

Ngôn Tiêu bị anh kéo qua chỗ anh ngồi, vượt qua khe giữa trong một không gian chật hẹp, quá chen chúc, cô không thể không ngồi trên người anh.

Quan Được di chuyển chân đang để dưới mông cô, cô cọ lên thắt lưng anh và cứng rắn đó, tim không khỏi nhảy dựng lên một cái.

Trong chớp mắt, hai người không ai động đậy.

Quan Được ôm thắt lưng cô nhấc lên trên, đôi chân dài di chuyển qua, cuối cùng cũng ngồi lên ghế lái.

Lúc đặt tay vào bánh lái, anh đột nhiên nói: “Xem ra em cũng chưa biết rõ tôi.” Ngôn Tiêu quay phắt đầu sang nhìn anh.

Quan Được nhìn lướt khuôn mặt cô, sau đó nhanh chóng rời đi.

Trên mặt anh không có biểu hiện gì, nhưng Ngôn Tiêu nhìn ra có gì đó khác lạ. Cô nói anh không hiểu rõ cơ thể cô, anh cũng không buồn phản kích lại cô.

Fuck, người đàn ông này thực sự là...

Chiếc xe tiến về phía trước, gió lùa qua cửa xe, khiến ý thức của con người dường như cũng hỗn loạn, Ngôn Tiêu vô thức cắn môi.

42. Chương 42

Trên đường trở về Quan Được lái xe rất nhanh, có lẽ vì muốn tránh cảnh sát.

Bọn họ về đường khác so với lúc đi, xung quanh rất hoang vu, Ngôn Tiêu đoán rằng anh lại đi đường tắt.

Đi mãi mới thấy một trấn nhỏ, cô gõ gõ vào cửa xe, nói: “Dừng lại.”

Quan Được dừng xe, thấy cô định mở cửa bước xuống, duỗi tay bắt lấy tay cô: “Đi đâu?”

Ngôn Tiêu nhìn anh: “Thế nào? Anh còn đề phòng tôi?”

Quan Được mím môi không trả lời, nhưng thái độ đã nói lên tất cả.

Ngôn Tiêu xuy một tiếng, cố ý nói: “Xe ở trên tay anh, còn sợ tôi chạy? Ngay cả chuyện tin tưởng nhau còn không làm được thì hợp tác làm gì, dứt khoát cắt đứt luôn đi.”

Quan Được nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt dần dần sâu hơn: “Tôi chưa từng nói muốn cắt đứt với em.”

“Vậy anh buông tay, không phải chỉ chính anh một tí thôi sao, lại còn thế này, rốt cuộc ai trong hai chúng ta mới thù dai?”

“Em vẫn chưa nói muốn đi đâu?”

“Đi nhà xí, muốn đi cùng không?”

“...” Quan Được buông tay.

Ngôn Tiêu bước xuống, đập mạnh cửa xe, lườm anh một cái rồi mới đi về phía nhà vệ sinh công cộng.

Quan Được nhìn theo cho đến khi bóng lưng cô đi xa khuất, gơ tay xoa mặt, vừa rồi anh bắt lấy tay cô là một hành động vô thức, dù sao trước đây lúc cô muốn bỏ rơi anh không giống như chỉ nói cho có, anh luôn cảm thấy người phụ nữ này nói được làm được.

Năm phút sau, Ngôn Tiêu từ nhà vệ sinh đi ra, từ xa trông thấy Quan Được không có ở trên xe, cô nhìn xung quanh, phát hiện anh đang mua đồ ăn ở một quán ven đường.

Phản ứng của anh cực kỳ nhạy bén, ngay lập tức quay đầu lại nhìn cô, khoảng cách giữa hai người khá xa, không nhìn rõ nét mặt, nhưng Ngôn Tiêu cảm nhận được ánh mắt anh vừa sắc bén vừa thâm trầm.

Cô cảm thấy buồn cười, đi truy cứu anh về việc bỏ chạy, giờ mình lại bị quấn chặt như vậy, anh lại còn nói rất lý lẽ.

Đã qua giờ ăn, Quan Được đang mua khoai nướng.

Phía trước anh có một hiệu thuốc tây, Ngôn Tiêu nhớ tới gì, liền bước chân đi về hướng đó.

Quan Được mua xong hai củ khoai lang, thấy cô từ hiệu thuốc đi ra, trong tay cầm một túi nylon màu đen: “Mua gì thế?”

Ngôn Tiêu nói: “Vật dụng hàng ngày, mua cái này anh cũng hỏi?” Quan Được không nói gì, đưa một củ khoai cho cô, quay đầu lên xe.

Ngôn Tiêu đi theo, tiện tay đặt túi ở bên cạnh, chậm rãi bóc khoai lang ra, mùi thơm lan tỏa khắp xe.

Lúc Quan Được lái xe ra ngoài, vô tình nhìn về phía cái túi, miệng túi đang mở, bên trong lộ ra vài cái hộp, anh lập tức nhìn về phía Ngôn Tiêu.

Tay Ngôn Tiêu cầm khoai, nhưng lại không cho vào miệng, mắt nhìn anh, khóe miệng cong lên một nụ cười: “Anh mắt anh là sao đây?”

“Không có gì.” Quan Được chuyển tầm nhìn ra phía ngoài xe, tay xoay bánh lái, nét mặt trầm tĩnh, nhưng từ chỗ Ngôn Tiêu nhìn sang, có thể thấy yết hầu của anh đang nhẹ nhàng lên xuống.

Cô mua áo mưa, mua rất nhiều.

Giọng điệu cứ mở miệng là không muốn liên quan đến anh, nhưng lại đi mua rồi ném món đồ kia ở đó.

Ngôn Tiêu phát hiện ra bản thân rất thích nhìn vẻ mặt nói không ra lời này của anh, anh càng kiêu ngạo, cô càng thích nhìn anh ăn quả đắng.

Lúc xe chạy đến sa mạc đã là cuối ngày, bầu trời hoàng hôn đỏ rực, những đường vân lăn tăn trên các khối cồn cát đều đều được phản chiếu.

Chiếc việt dã tăng tốc, đột nhiên giống như nghiền lên một thứ gì đó, bỗng chốc chạy chậm lại, thân xe tròn trĩnh lắc lư, âm thanh không khí bị xì ra vang lên, xe nghiêng mạnh về một bên.

Quan Được kịp thời ổn định tay lái, dừng xe, thò đầu ra nhìn, bánh xe phía trước không còn hơi, lốp xe xẹp lép.

Anh mở cửa đi xuống, ngồi xổm ở chỗ đó, từ dưới bánh xe lấy ra một thứ.

Ngôn Tiêu cũng xuống theo, nhìn thoáng qua, trong tay anh là kim thép, nửa vòng bánh xe bị châm chỉ chít, có vài cái theo chuyển động bị văng ra khỏi lỗ, chẳng trách lốp xe không còn tí hơi nào.

Ngôn Tiêu liền hiểu ra: “Do người làm?”

“Chắc chắn.” Quan Được nhanh chóng trở lại bên cạnh xe, từ dưới ghế ngồi lấy ra một thứ găm ở sau lưng, mắt nhìn xung quanh.

Phía sau mô đất cách đó năm sáu mét, có một cái đầu đen xì lộ ra, sau đó là cả người, lần lượt bốn người đàn ông từ hai mô đất đi ra, vây quanh hai người họ, trong tay đều cầm súng, có vẻ là đã cải trang, đồ trên tay không giống nhau, nhưng tất cả cùng mặc đồ đen.

Quan Được một tay nắm cánh tay Ngôn Tiêu, một người thấy vậy liền hô lên: “Đừng động đây.” Hắn ta có lẽ là thủ lĩnh, dáng người cao lớn thô kệch, một mắt trắng dã, là bị chột, trên tay hắn cầm

một cây súng, khua lên: “Quan đội, bỏ tay xuống, đừng hành động thiếu suy nghĩ, ngoan ngoãn nghe lời bọn tao.”

Quan Được buông tay Ngôn Tiêu, mắt quét qua mắt người kia: “Biết tôi sao?”

Mắt chột nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng: “Biết, mấy anh em tao nghe nói mày tìm được một kho báu, phú khả địch quốc* nha, có thể tiết lộ địa điểm được không?”

*phú khả địch quốc: giàu có

Quan Được bình tĩnh: “Không có chỗ nào như thế hết.”

“Nếu không có tin tức đáng tin cậy thì tao cũng không đợi ở đây, thức thối thì nói ra, nếu không...” Mắt chợt nhìn sang bên cạnh bữu môi, tên đàn em bên cạnh lập tức giơ cây súng trong tay, một đầu mũi nhọn thép được đẩy ra, chĩa về phía Quan Được.

“Mày xem, nếu thứ này này đâm xuống, bọn tao từ từ kéo mày và con nhóc kia đi thì sẽ thế nào nhỉ?” Nói xong gã quay sang nhìn Ngôn Tiêu, nở nụ cười nham hiểm: “Con nhóc xinh đẹp như vậy, chắc hẳn mày cũng không nở đúng không, có phát sinh chuyện gì, bọn tao cũng không bảo đảm đâu.”

Quan Được nói: “Tao đã nói, không có nơi nào như vậy, có khả năng mày bị lừa.”

“Được, vậy đừng trách ông đây.” Mắt chợt vùng tay lên, tên bên cạnh cử động tay, âm thanh bóp cò vang lên.

Quan Được kéo Ngôn Tiêu ra trước mặt che chắn, miếng kim thép kia bắt ra trượt qua bụng cô, cô lấy tay che bụng, cắn răng, nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm.

Mắt chợt kêu lên một tiếng: “Fuck, con mẹ mày quá ác, ngay cả đàn bà của mình mà có thể lấy ra làm bia đỡ đạn!”

Quan Được một tay nắm chặt cánh tay Ngôn Tiêu, ánh mắt rét lạnh.

Những kẻ có tâm địa ngoan độc đều rất kiên nhẫn chờ người, mắt chợt vừa rồi còn định dùng người phụ nữ này để uy hiếp Quan Được, xem ra không thể dùng được nữa, ánh mắt hắn ta biến đổi: “Vậy chỉ còn

cách mời mày ăn đạn của ông đây.”

Không đợi hắn kịp giơ súng lên, Quan Được đột nhiên lao ra, lặn một vòng tránh khả năng bị kim thép bắn tới, anh giơ chân đá vào bắp chân tên chợt, khi đồng bọn của hắn xông đến, anh rút thứ ở sau lưng, hòng súng đen giơ trước mặt tên kia.

Đây là khẩu súng cướp được từ tay Chu Mâu, anh đã kiểm tra qua, đạn được nạp đầy.

Sắc mặt mấy người kia thay đổi, lập tức lui về phía sau. Mắt chợt cười mỉa, giơ tay lên: “Tao còn thắc mắc sao mày lại hung hăng thế, hóa ra là còn giữ lại nước cờ này.”

“Ném súng đi.” Quan Được chĩa súng vào giữa mi mắt bên phải của hắn, kéo hắn đứng lên.

Mắt chợt ném khẩu súng xuống đất, Quan Được đá nó về phía gầm xe. Anh lùi người đến cạnh xe, đột nhiên đẩy mắt chợt trở lại, thò tay ra sau lưng mở cửa xe, túm lấy Ngôn Tiêu đẩy lên xe, cô tựa như giấy một cái, anh cũng không rảnh để quan tâm, đóng mạnh cửa xe, nhìn về phía bốn người kia.

Mắt chợt cười nhạo: “Quan đội, cần gì phải thế, mày xem bọn tao có bốn người, một mình mày, nếu động thủ ai sẽ thắng?”

“Nhưng giờ chỉ tao có súng thật.” Quan Được lấy từ trong túi ra một thứ, vịn phía trên nòng súng.

Là nòng giảm thanh. Mấy người kia bắt đầu thấy sợ, nhìn bộ dạng anh thì quả thực muốn động thủ.

Tên bên cạnh muốn cướp lấy, vừa cử động, dưới chân vang lên một tiếng “ầm”, bắn tung cát bụi.

Quan Được giơ súng về phía tên kia: “Ném hết đồ trong tay đi, đừng thử tốc độ ra tay của tao, nơi này không có người, dù xảy ra chuyện gì cũng không ai biết, ai tàn độc hơn ai, thực sự con mẹ nó không biết đâu.”

“...” Sắc mặt của tên chợt tối sầm, khoát khoát tay, ba tên đàn em đều vút súng trên mặt đất.

Quan Được chỉ vào mắt chợt: “Lần này tao không gây khó dễ cho bọn mày, tao vẫn còn muốn làm khảo cổ, không muốn dính vào cớ, bọn mày chỉ cần nhớ rõ tao không biết kho báu gì cả, chúng mày không lấy moi được gì từ chỗ tao. Giờ thì rút!”

Mắt chợt lùi về sau, trong mắt đầy vẻ không cam lòng, nhưng động tác lại không quá kiên trì.

Bốn người giơ hai cao tay, liên tục lui ra sau gò đất, không bao lâu sau nơi đó truyền ra tiếng khởi động xe, chiếc xe rời khỏi.

Quan Được lập tức xoay người lên xe, vỗ vỗ nhẹ trên mặt Ngôn Tiêu, cô đã mê man.

Việc cần thiết lúc này là phải rời đi ngay.

Anh nhảy xuống xe, lôi cây súng dưới gầm xe ra kiểm tra, bên trong chỉ có 3 viên đạn, cũng không phải là đạn thật, chỉ là đạn rìa*. Còn ba khẩu kia đều là súng lắp ráp bằng kim thép.

*đạn rìa: còn gọi là đạn hoa cải, là loại đạn có tác dụng ở cự ly gần, thường dùng cho súng săn. Anh đi vòng ra sau xe, cầm xẻng đập vỡ toàn bộ mấy khẩu súng, chôn chúng dưới cát, sau đó lấy

kích ra thay lớp.

Làm xong tất cả, anh nhanh chóng lái xe vào sâu trong sa mạc, lúc đó mới dừng xe lại.

Ngôn Tiêu không rõ mình đã mê man trong bao lâu, vốn dĩ cô không nhớ mình thiếp đi lúc nào, khi tỉnh dậy cả người tê cứng, vừa mở mắt ra đã trông thấy khuôn mặt Quan Được, anh đang xử lý vết thương trên người cô.

Bên ngoài trời đã tối, khuôn mặt anh ngược sáng nên không nhìn rõ, trông rất thâm trầm.

“Con mẹ nó anh...” Vừa mở miệng ra đã không có tí sức lực nào, cả người mềm nhũn, Ngôn Tiêu chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn anh.

“Trên kim có thuốc mê.” Quan Được kéo áo cô xuống, che đi cái bụng trắng nõn: “Lúc tôi kiểm tra lớp xe mới biết được, cũng không phải muốn dùng em làm bia đỡ đạn. Trước tiên tôi muốn chắc chắn có thể thoát khỏi bọn chúng, nếu tôi bị thương, một mình em không thể đối phó lại bọn họ.”

Đương nhiên anh cũng muốn cho mắt chột thấy, nếu không cô chính là quân bài cược. Câu này anh không nói ra.

“Vậy nếu bọn họ thực sự nổ súng thì sao?”

“Tôi sẽ ngăn cản.”

Ngôn Tiêu nhú mắt, anh trả lời câu này ngay tức khắc, không tốn một giây suy nghĩ liền nói ra.

Cửa sổ xe đang đóng, giọng nói của anh vang lên trong xe so với bình thường càng trầm thấp hơn: “Bọn chúng là người Ngũ Gia phải đến thăm dò tôi, nếu thực sự bị bọn họ bắt khai ra vị trí, sẽ không dùng tôi nữa, lâu như vậy lại mất công toi. Tôi một từ cũng chưa nói, ít nhất Ngũ Gia cũng tin rằng tôi trung thành với ông ta.”

Về lý thì đúng là như vậy, Ngôn Tiêu cũng hiểu nhưng cảm giác này không hề dễ chịu: “Anh nói nhiều như vậy, không phải là để tôi nhận một phát sao?”

Quan Được sờ tay về phía kính chắn gió, lấy một chiếc kim thép đưa tới: “Nếu em vẫn nuốt không trôi cục tức thì cho em đâm tôi một nhát.”

Một tay anh chống ở bên cạnh ghế, một tay vén áo mình lên.

Ngôn Tiêu giật lấy, nhìn về phía cơ bụng sần chắc của anh, đáng tiếc trên tay cô không có tí sức lực nào, đầu óc cũng mơ màng, tức giận vứt cây kim đi: “Hiện giờ anh càng ngày càng lợi hại rồi, thật giỏi, ngủ với nhau một lần nên cái gì cũng dám làm.”

Quan Được mím chặt môi, cúi thấp mặt, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt cô, mãi lâu sau mới hỏi một câu: “Cái gì gọi là ngủ một lần nên cái gì cũng dám làm?”

Giọng nói anh rất thấp, anh cúi thấp đầu, đột nhiên kéo áo khoác của cô ra, đẩy lớp áo trong cùng dính vết máu khô lên, cho hai tay vào, khe vuốt ve.

Ngôn Tiêu mất đi tri giác, chỉ cảm thấy bàn tay anh đang chạy dọc trên người cô, còn lại không cảm giác được gì, thân thể như không còn thuộc về cô nữa. Cả người anh đè nặng lên cô, cô thấy rất khó chịu, khó

khăn giấy giũa, cười lạnh: “Làm gì thế, muốn chơi trò rung xe sao? Buông ra, hiện giờ tôi không có sức, muốn chơi thì trở về rồi chơi cho đã.”

Quan Được rút tay ra, quay mặt cô sang, hơi thở phả lên cổ cô: “Tôi muốn nói cho em biết, đừng dùng chuyện cũ này kích thích tôi. Được, trở về rồi chơi cho đã.”

Anh buông cô ra, ngồi trở lại.

Ngôn Tiêu trên người không khỏe, tranh cãi với anh cũng không chiếm được ưu thế, sắc mặt cô không tốt, quả thực không còn tí sức nào. Lúc xe bắt đầu chạy, tác dụng của thuốc mê lại phát huy, không bao lâu sau cô ngủ thiếp đi.

Lái xe đi được một đoạn xa, Quan Được nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, ánh trăng sáng chiếu lên gương mặt cô, sắc mặt nhợt nhạt, cô ngủ rất yên lặng.

Cũng chỉ có lúc này mới ngoan ngoãn.

Trong lòng nghĩ vậy, anh giơ tay với lấy áo khoác, khoác lên người cô.

43. Chương 43: (h+)

Khi Ngôn Tiêu tỉnh dậy, cô đã ở trong lều của đội khảo cổ.

Trên người vẫn hơi yếu nhưng thần trí đã khôi phục. Cô trở mình, nhìn ra ngoài thấy trời đã sáng, cách tấm bạt của căn lều cũng có thể cảm nhận được ánh nắng mặt trời, chắc chắn cô đã ngủ một mạch cho đến ngày hôm sau.

Vén rèm đi ra ngoài, bên ngoài rất yên tĩnh, ánh mặt trời không quá chói chang, không khí trên sa mạc vô cùng oi bức.

Không nhìn thấy ai khác, cũng không thấy xe việt dã đâu, mới bước được vài bước đã chạm mặt Bồ Giai Dung.

“Cô tỉnh rồi?” Hôm nay Bồ Giai Dung mặc một chiếc áo khoác vàng nhạt, tinh thần có vẻ rất tốt, tuy nhiên giọng nói vẫn như cũ: “Quan đội nói cô bị cảm, hiện giờ có thấy đỡ hơn không?”

Ngôn Tiêu bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Ừ, tôi bị cảm.” Bồ Giai Dung thấy giọng nói của cô là lạ, không biết nói gì tiếp.

Ngôn Tiêu hỏi: “Hôm qua chúng tôi trở lại lúc nào?” “Ban đêm, chắc khoảng mười hai giờ.” Cô gật đầu rồi đi.

Mê man lâu như vậy, may mà Quan Được nói cô bị cảm.

Buổi trưa, một trận khói bụi mịt mù, chiếc việt dã từ hướng tây đi về phía đội khảo cổ.

Ngôn Tiêu ngồi bên ngoài lều hút thuốc, thấy Thạch Trung Chu và Vương Truyện Học lần lượt xuống xe, tiếng nói chuyện dần dần đến gần.

“Thật không thể tưởng tượng được, Quan đội và Ngôn Tỷ lần này ra sa mạc lại có phát hiện lớn như vậy, quá lợi hại...”

Ngôn Tiêu nhíu mày, đứng dậy đi về hướng đó, vừa đi được vài bước liền gặp Quan Được. “Có chuyện gì, sao anh lại dẫn bọn họ ra sa mạc?”

Quan Được thấp giọng: “Yên tâm đi, tôi biết rõ, những chuyện không nên biết bọn họ sẽ không biết.”

Ngôn Tiêu trầm mặc, hút thuốc.

Quan Được đột nhiên hỏi: “Em bình phục rồi sao?”

Cô nhướng mày: “Bình phục cái gì, không phải tôi chỉ bị cảm thôi sao?”

Quan Được vừa dứt tay vào túi quần, nhìn sang cô, nói: “Không lẽ muốn tôi nói cho bọn họ biết chuyện xảy ra?”

Ngôn Tiêu lạnh lùng liếc nhìn anh, không muốn nhắc lại chuyện này.

Lí trí cô biết rõ những gì anh làm hôm qua là đúng, dù sao Ngũ Gia cũng sắp lộ mặt rồi, không ai muốn xảy ra chuyện trong những lúc thế này, chỉ là cô vẫn thấy tức tối.

Cô rít một hơi thuốc, phả hơi: “Chuyện này cứ lưu lại đã.” Rồi sẽ có ngày trả lại.

Quan Được nói: “Có phải em đã ghi cho tôi vài khoản không?”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Nhiều lắm, đếm không hết, còn lâu anh mới trả xong.” Quan Được mấp máy môi, nhưng không nói gì, nhìn ánh mắt cô sâu thẳm.

Ngôn Tiêu đột nhiên cảm thấy lời vừa rồi không thích hợp, giống như cô và anh sẽ còn dây dưa với nhau rất lâu.

Trong lòng cảm thấy buồn cười, chuyện đó làm sao có thể chứ.

Khi quay đầu, đúng lúc trông thấy Bồ Giai Dung đang đứng cách đó mấy căn lều nhìn về phía này, bắt gặp ánh mắt Ngôn Tiêu, cô ấy lập tức nói: “Tôi tới gọi hai người ăn cơm.” Ngôn Tiêu nhìn Quan Được, xoay người đi vào phòng bếp.

Cô đi vào nghe thấy Thạch Trung Chu nói: “Ngôn tỷ, vốn dĩ muốn đưa chị đi hóng gió, đáng tiếc hôm qua hai người về quá muộn, hơn nữa chị lại còn bị cảm, đành phải hủy bỏ.”

“Thế à?” Ngôn Tiêu biết rõ cậu ta khách sáo, cả đội cậu ta là người dẻo miệng nhất.

Lúc đang nói chuyện thì vài người bưng bát cơm ra bên ngoài, không hề câu nệ mà cầm đĩa đứng ở cửa ăn.

Ngôn Tiêu không có khẩu vị, ăn được một ít rồi bưng bát đứng dậy, Quan Được túm tay cô kéo lại:

“Em không ăn nữa?”

“No rồi.”

“Đừng lãng phí.” Ngón tay anh đỡ lấy cái bát trên tay cô: “Em cũng biết mỗi lần tiếp tế đồ cho đội đều rất vất vả.”

Ngôn Tiêu “Ồ” một tiếng, gạt toàn bộ đồ ăn thừa vào trong bát mình vào bát của anh: “Vây anh ăn đi, đừng lãng phí.”

Quan Được nhìn cô, không nói gì, cúi đầu tiếp tục ăn.

Những người khác đang nói chuyện với nhau, không chú ý tới hai người, chỉ có Bồ Giai Dung ngồi phía đối diện thấy rõ, cúi thấp đầu, yên lặng ăn cơm.

Cô cảm thấy lần này bọn họ trở về có gì đó khác trước, tối qua trông thấy Quan Được ôm Ngôn Tiêu vào lều cũng có cảm giác thế này.

Nhìn bọn họ xem ra không hợp nhau, nhưng dường như lại có một loại thân mật vô hình, khiến người khác không thể chen vào.

Cuộc sống ở đội buồn tẻ, hiện giờ công việc khai quật cũng tạm dừng, càng trở nên nhàm chán. Ăn trưa xong, Thạch Trung Chu đề nghị chơi bài. Có sáu người nên tất cả không thể cùng chơi, cuối cùng đổi thành chơi quay chai.

Mấy người ngồi thành vòng tròn trên đất, Thạch Trung Chu cầm một chai nước không xoay vòng, chỉ vào ai thì người đó thua, thua rồi thì phải trả lời câu hỏi.

Ngôn Tiêu thấy trò này rất vô vị, đồng ý chơi một ván rồi sẽ đi, nhưng số cô không may, chỉ chơi có một ván mà cũng thua.

Thạch Trung Chu cầm cái chai làm micro phỏng vấn, nghiêm túc hỏi: “Ngôn tỷ, xin thành thật khai báo tình sử của bản thân.”

Nghe thấy câu hỏi này, Vương Truyện Học lập tức âm ỉ lên: “Hỏi rất hay, hỏi rất hay!”

Lúc này ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía cô, đối diện có Bồ Giai Dung, bên cạnh có Trương Đại Minh, bên này còn có Quan Dực.

Ngôn Tiêu nhàn nhạt nói: “Không có.”

“Á?” Thạch Trung Chu không tin: “Không thể nào, Ngôn tỷ chi đẹp như vậy, thể mà chưa yêu đương gì? Đàn ông con trai Thượng Hải mù hết rồi sao?”

“Ừ, không có.”

Bên cạnh Ngôn Tiêu cũng có đàn ông, nhưng đó không phải là yêu đương, kiểu quan hệ nam nữ bình thường như vậy cô chưa từng có.

Vẻ mặt của cô không giống như nói đùa, không hề ngại ngùng, cuối cùng Thạch Trung Chu cũng tin. Vốn tưởng sẽ có nhiều cái để khai thác, không ngờ chỉ có hai từ đã ngăn chặn tất cả, cậu ta có chút

ngượng ngùng.

Ngôn Tiêu đứng dậy phủi bụi: “Mọi người chơi tiếp, tôi đi nghỉ trước.”

Mọi người còn nhớ cô vừa mới bị cảm, cho rằng người cô không khỏe, cũng không giữ lại.

Sau khi Ngôn Tiêu rời đi, bầu không khí lúng túng dường như cũng biến mất.

Thạch Trung Chu nghĩ lại, vẫn thấy cô cùng cảm khái: “Đàn ông Thượng Hải thật sự là mù mắt, anh nói xem có đúng không Quan đội?”

Quan Dực không lên tiếng, nghiêng đầu chậm lửa hút thuốc, hốc mắt sâu khi nhìn nghiêng càng sâu hơn.

“Được rồi, coi như em chưa hỏi.”

Thạch Trung Chu đang cảm thấy chán nản thì Quan Dực mở miệng: “Cậu bớt hỏi thăm chuyện riêng của cô ấy thôi.”

“Sao ạ?” Thạch Trung Chu ngay lập tức lắng nghe lời dạy bảo.

Quan Dực lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Chẳng qua anh cảm thấy thái độ vừa rồi của Ngôn Tiêu, hình như không hề muốn nhắc đến chuyện của bản thân.

Ngôn Tiêu trở về lều cũng không đi nằm nghỉ, liên tục hút hai điếu thuốc, nhưng lại không suy nghĩ gì, đứng dựa vào cạnh bàn, thấy di động báo có tin nhắn.

Cô mở máy xem, tín hiệu không tốt, tin nhắn đã được gửi từ nửa tiếng trước, khi trông thấy tên người gửi tin, cô lập tức dập điếu thuốc.

Quan Dực vẫn ngồi ở đó, đến tận giờ Thạch Trung Chu vẫn không thể khiến anh thua ván nào, cậu ta không cam lòng, nhất quyết không cho anh rời đi.

Cái chai đang xoay vòng, điện thoại Quan Dực ở trong túi rung lên.

Lấy ra, thấy Ngôn Tiêu gửi tới một tin với dòng chữ: Có tin tức của Ngũ Gia.

Anh lập tức đứng lên.

“Quan đội không chơi nữa sao?” Bồ Giai Dung nhìn anh.

Quan Dực gật đầu: “Tôi còn có việc, mọi người cũng chuẩn bị một chút, trong đội bất cứ lúc nào cũng có thể có thay đổi.”

“Được rồi.”

Quan Được đi thẳng đến lều của Ngôn Tiêu, vì không thể gõ cửa nên anh giơ tay kéo hai cái khóa ở cửa, rèm cửa được vén lên một nửa.

Anh cúi đầu đi vào, mùi thuốc lá tràn ngập chưa tan.

Quan Được định mở cửa ra cho thông khí, nghe thấy Ngôn Tiêu nói: “Kéo lên.”

Anh đành phải kéo lên, quay đầu thấy cô đang tựa bên cạnh bàn, đứng đối diện anh, trong ánh sáng mờ ảo trông cô càng mảnh mai.

“Có tin tức gì không?” Anh đi đến bên cạnh.

Ngôn Tiêu đưa di động ra: “Tự xem đi.”

Quan Được nhận lấy, là tin do Hứa Nhữ gửi, chỉ đơn giản vài câu hỏi thăm ân cần, nói Dượng cậu ta rất cảm kích việc bọn họ đưa cậu ta đến, muốn trước mặt hai người nói lời cảm ơn.

Câu cuối là: “Em nghe dượng em nói có một nơi gọi là tòa thành bị vùi lấp mà hai người biết rõ, ông định đưa người đi tham quan, hỏi anh chị có thể dẫn đường không?”

Ngôn Tiêu nói: “Xem ra việc hôm qua thăm dò đã khiến Ngũ gia cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi.”

“Tòa thành bị vùi lấp?” Quan Được đọc lại năm chữ này: “Tề Bằng là người thô kệch, có thể đặt được tên này chắc hẳn là do Ngũ gia.”

“Rất phù hợp, ngôi mộ được xây lên để chôn lấp, con người khi còn sống tích lũy đá vôi thành, sau khi chết chôn cất trong thành, hướng hồ chỗ đó chính là một tòa thành, thật không ngờ kẻ thù này của tôi còn là một kẻ rất có văn hóa nha.” Ngôn Tiêu châm biếm cười một tiếng, lại muốn hút thêm một điếu.

Quan Được trả điện thoại lại cho cô, suy nghĩ một lát rồi nói: “Làm giống lần trước, gặp bọn họ thì em đừng đi, tôi đi một mình.”

Ngôn Tiêu mở to mắt: “Nhưng lần này rõ ràng là mời tôi, một mình anh đi thì tính cái gì?” “Ngũ Gia sẽ đến.”

“Thì sao?” Ngôn Tiêu hí hóp mắt: “Anh coi tôi là người thế nào, anh cho rằng tôi sẽ nổi điên trước mặt Ngũ Gia?”

Quan Được mím môi, sau cùng nói: “Sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cả một đường này còn gặp ít nguy hiểm chắc?” Ngôn Tiêu bóp cằm anh: “Đừng quên lúc trước trong rừng là ai cứu anh.”

Quan Được càng mím chặt môi hơn.

Ngôn Tiêu đứng trước mặt anh, nhét điện thoại vào khe ngực: “Anh chưa đọc được tin nhắn phía sau, có nhắc đến thời gian địa điểm cuộc hẹn, không đưa tôi đi cùng, anh định đi thế nào?”

Quan Được tóm lấy tay cô kéo vào trong lòng, duỗi tay cầm di động.

Khi bàn tay anh thò vào cổ áo cô, trong miệng Ngôn Tiêu phát ra một tiếng rên rỉ mê người: “Đừng ~”

Quan Được dừng lại, thấp giọng: “Đang ở trong đội.”

Ngôn Tiêu cười khê: “Đúng vậy, là ở trong đội, vậy anh đi đi~”

Quan Được nhớ tới câu nói giằng co nhau hôm trước “Trở về rồi chơi cho đã.”, cô quả thực quá biết chọn thời cơ.

Anh không đi, cơ thể đột nhiên đè lên.

Ngôn Tiêu bị anh ôm ngồi lên trên bàn, anh ép sát cô, một tay tháo thắt lưng, kéo khóa quần xuống.

Động tác này đầy ngụ ý.

Ngôn Tiêu thấy anh bùng phát, trong lòng nhảy dựng, cúi đầu nói một câu: “Man Show.”

= Man Show = Đại ý là chỉ người bên ngoài thì một kiểu, bên trong một kiểu, cách nghĩ và cách làm không thống nhất.

Trong phút chốc quần áo cô bị giật mạnh ra, điện thoại bị lấy đi, nhưng không ai quan tâm đến nó.

Quan Được cúi đầu xuống, hôn lên bụng cô.

Môi và lưỡi của anh mơn man nơi chiếc kim thép bắn qua, Ngôn Tiêu giật nảy mình, cong thắt lưng lên, cảm nhận được môi anh nhẹ nhàng mút ở nơi đó.

Cảm giác này rất kỳ lạ, hành động này của anh như có ý muốn lấy lòng, hoàn toàn khác với lần đầu tiên.

Quan Được cởi quần cô xuống, vùi đầu xuống thấp hơn, cho đến khi ở giữa hai chân cô.

Cả người Ngôn Tiêu căng lên như một sợi dây cung, ngón tay đan vào mái tóc ngắn của anh, mở miệng không phát ra âm thanh.

Nửa tiếng sau, Quan Được lật Ngôn Tiêu nằm sấp lên mặt bàn, tấn công cô từ phía sau.

Có lẽ màn dạo đầu quá đầy đủ, khoái cảm của Ngôn Tiêu so với lần đầu càng mãnh liệt hơn rất nhiều, miệng há to thở dốc.

Quan Được kéo mặt cô về phía mình, cắn môi cô.

Cô không muốn mở miệng, anh nhất định phải cạy ra, cuốn lấy lưỡi của cô.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nói chuyện của Bồ Giai Dung: “Rốt cuộc hai người thấy gì trong sa mạc vậy?”

Thạch Trung Chu trả lời: “Cũng không có gì, lần tới cô tự mình đi sẽ biết...”

Ngôn Tiêu cắn chặt môi, cố gắng chịu đựng không phát ra bất kỳ âm thanh nào, tất cả xúc cảm đều tập trung ở bộ phận đó trên cơ thể, vặn xoắn chặt chẽ.

Cơ thể Quan Được căng lên một cách đáng sợ, giống như là cố ý ép cô xuống, đâm vào càng mãnh liệt hơn.

Ngôn Tiêu bề ngoài thì tỏ ra nhẫn nại nhưng bên trong lại vô cùng miễn cưỡng, móng bay bám chặt vào mép bàn.

Quan Được vừa va chạm vừa cắn vành tai cô, nặng nề thở gấp: “Bây giờ sợ bị phát hiện?”

Ngôn Tiêu mở miệng “ô a” một tiếng, ngay lập tức bị môi anh chặn lại, cô hung hãn cắn trả.

Lúc dừng lại, cả hai bên đều mệt rũ rời.

Ngôn Tiêu gần như lả đi, phía sau lưng cô là giường, nhưng người đàn ông này lại chỉ muốn làm ở đây.

Quan Được ôm cô, châm một điếu thuốc, mãi lâu sau mới mở miệng nói: “Được, cùng nhau đi.”

44. Chương 44

“Kỳ lạ thật, Quan đội đi đâu rồi?”

Trong lều hai người ở vẫn kề sát nhau, bên ngoài vang lên giọng nói của Thạch Trung Chu.

Cả đội chỉ có vài người, giữa thanh thiên bạch nhật bỗng dưng có người biến mất, rất dễ bị phát hiện.

Quan Được ném tàn thuốc xuống đất, bắt đầu mặc quần áo vào.

Thực ra cũng không có cỗi gì nhiều, đồ trên người anh vẫn đầy đủ. Ngôn Tiêu chỉ chú ý bản thân được hưởng thụ, không hề quan tâm anh có thoải mái hay không, thậm chí tay cô cũng không hề chạm vào người anh.

Quan Được nhận ra ngay cả khi cô ở trên giường cũng rất lạnh lùng, cho dù cô run rẩy nằm dưới thân anh, trong xương cốt cũng không chịu thuần phục.

Tuy nhiên cuối cùng rồi cũng sẽ phải thuần phục thôi, lúc kéo quần anh nhìn vào khuôn mặt Ngôn Tiêu, thầm nghĩ, sớm muộn sẽ như vậy.

Ngôn Tiêu cũng đang nhìn anh, trên người cô không một mảnh vải che thân, nửa nằm nửa ngồi trên mặt bàn, chỗ hông và eo bị thanh gỗ thô ráp tì vào tạo thành dấu đỏ.

“Chỗ này của anh...” Cô dùng ngón tay chỉ vào dưới môi mình, mắt nhìn anh không chớp mắt, ám hiệu nơi đó của anh có gì.

Quan Được hỏi: “Làm sao?”

Ngôn Tiêu cười, kẻ sát trên môi anh liếm một cái.

Đầu lưỡi tinh tế lướt qua, có chút đau, cô nói: “Rách rồi.” Nói xong thì tự nhận tội: “Vừa rồi tôi cắn.”

Yết hầu Quan Được di chuyển, còn may trên mặt vẫn kiềm chế. Anh đưa tay sờ một cái, có một vết máu nhỏ: “Có nhìn ra không?”

Ngôn Tiêu hí mắt nhìn kỹ, lắc đầu: “Sẽ không, anh môi mỏng, mím môi một cái là không thấy. Nghe nói đàn ông môi mỏng thường vô tình, cô lại cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao cũng không

muốn có tình với anh.

Quan Được yên tâm, khom lưng nhặt áo đưa cho cô: “Mặc đồ vào đi, tôi ra ngoài dặn họ một số chuyện.”

Bên ngoài không có tiếng động, nhân lúc không có người, anh nhanh chóng vén rèm ra ngoài. Ngôn Tiêu trông thấy mà buồn cười, giống như họ đang lén lút yêu đương, quả thực rất kích thích,

khó trách người xưa có câu “vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm”.

Cô từ từ mặc quần áo chỉnh tề, nhặt chiếc điện thoại bị vứt dưới sàn từ lâu, mở ra tin nhắn của Hứa Nhữ gửi đến, trả lời sẽ đến nơi hẹn.

Thạch Trung Chu đang định đi tìm Quan Được, vừa quay đầu liền trông thấy anh đang băng qua mấy cái lều đi tới.

Không đợi cậu ta đặt câu hỏi, Quan Được đã mở miệng trước: “Tiểu Thạch, ngôi mộ ở đây đã lấp kín lại chưa?”

Thạch Trung Chu trả lời: “Lấp xong rồi, mấy ngày anh và Ngôn tỷ không ở đây, bọn em đã làm xong rồi.”

Quan Được gật đầu: “Bọn tôi lại phải đi một chuyến, các cậu phải để ý động tĩnh xung quanh, có phát sinh gì lập tức rời đi.”

Thạch Trung Chu sưng sờ: “Có thể phát sinh việc gì?”

Quan Được nói: “Giả dụ có cảnh sát đến.”

“À, em hiểu rồi.” Thạch Trung Chu gật đầu.

Lúc bọn họ tham gia vào đội đều biết đội này có vấn đề, một đội khảo cổ được thành lập chính quy của quốc gia sẽ không cho phép tư nhân tài trợ. Nhưng ở đây trả thù lao cao, công việc cũng như nhau, hơn nữa bọn họ đều tin tưởng con người Quan Được, đối với bọn họ mà nói, quả thực không khác biệt gì so với đội khảo cổ chính quy.

Thành viên của đội đều phải ký một bản thỏa thuận bảo mật, chuyện này Quan Được không nói ra nhưng cậu ta biết hết.

“Còn nữa, chờ điện thoại của tôi, có thể sẽ có sắp xếp.” “Vâng.” Thạch Trung Chu ghi lại hết.

Nói chuyện chưa được bao lâu, Ngôn Tiêu đã đi đến, trên vai đeo ba lô, có vẻ đã chuẩn bị xong. Thạch Trung Chu nhìn cô chăm chăm: “Ngôn tỷ, chị vẫn chưa hết cảm sao?” “Hả” Ngôn Tiêu không hiểu nhìn cậu ta.

Thạch Trung Chu chỉ vào má cô: “Mặt chị đỏ lắm.”

Quan Được liếc sang, sắc hồng trên mặt cô vẫn chưa tan, nổi bật trên hai gò má, ngay cả trong mắt vẫn còn vẻ mơ màng.

“À, vẫn chưa khỏi hẳn.” Ngôn Tiêu sờ tay lên mặt, nói với Quan Được: “Tôi chờ anh trên xe.” “Ừ.”

Thạch Trung Chu nhìn theo cô, lập tức nhỏ giọng nói: “Quan đội, anh cũng đừng dựa vào chuyên môn của Ngôn tỷ tốt mà chăm chăm bắt chị ấy làm, khiến chị ấy bị bệnh rồi ăn nói thế nào với nhà tài trợ kia đây?”

Lời nói rất chính đáng, nhưng vào tai Quan Được lại có hàm ý khác: “Không có, là cô ấy muốn đi.”

Thạch Trung Chu lắc đầu: “Được rồi, anh mang theo vài hộp thuốc cảm mạo đi, trên đường nhớ nhắc chị ấy uống thuốc.”

Quan Được “Ừ” cho có lệ.

Ngôn Tiêu đi ra dòng suối gần đó rửa mặt, trở lại xe đúng lúc Quan Được lên xe, trong tay còn thực sự cầm theo một hộp thuốc cảm.

Ngôn Tiêu chỉ vào má mình hỏi anh: “Vẫn còn hồng như vậy sao?”

Khuôn mặt trắng nõn của cô dính vài giọt nước, trông mềm mại như đậu phụ, vài sợi tóc dính vào bên má khiến các đường nét trở nên dịu dàng. Khuôn mặt mộc khi không trang điểm của cô xem ra dễ gần hơn rất nhiều.

Quan Được thấy giọt nước trên cằm cô sắp rơi xuống, giơ tay ra lau cho cô: “Đỡ nhiều rồi.” “Vậy thì tốt, đi thôi.”

Lúc lên xe, Ngôn Tiêu mới đưa điện thoại cho anh.

Quan Được xem địa chỉ trong tin nhắn, liền biết phải đi đường nào, đánh tay lái xe: “Cũng tạm, không phải quá xa.”

Dù anh nói không xa lắm, nhưng đất Tây Bắc này rộng như vậy, căn bản không có khả năng gần. Thời gian khởi hành đã không sớm, chạy hết tốc lực, trước khi trời tối cũng chỉ chạy đến một thị

trấn tên là Ngao Lặc.

Đây là thị trấn nhỏ tập trung dân cư người Mông Cổ, vài dãy nhà đan xen ở bên đường, phía sau là một thảo nguyên, chỉ có điều không tự nhiên nguyên sơ như nhà của A Cổ.

“Ăn cơm trước đi.” Quan Được cho xe dừng bên đường, cởi dây an toàn.

Ngôn Tiêu xuống xe liền xem điện thoại, Hứa Nhữ không gửi tin nhắn nữa, lúc này cô mới để tâm đến phía trước: “Ăn gì?”

“Em chọn đi.”

Cô nhìn hai bên, đi vào một cửa hàng, trước cửa đặt một thùng gỗ, bên trong có một chiếc chén dùng để bán rượu sữa ngựa*, trên thùng có dán một tấm biển: Năm đồng một chén, được viết bằng chữ Hán và chữ Mông.

*Rượu sữa ngựa là một loại rượu đặc sản của người Mông Cổ.

Quan Được nói: “Uống một chút đi, buổi tối ở đây rất lạnh, có thể chống lại cái lạnh.” Ngôn Tiêu múc một chén.

Đột nhiên có vài người đi tới cửa, Ngôn Tiêu đang uống rượu, nhìn về phía bọn họ, đều là đàn ông trẻ tuổi, làn da đặc biệt đen, dáng người cao to, khiến người khác cảm giác như đang trông thấy đội quân đất nung.

Mấy lượt đi trên đường liên tục không thuận lợi, Ngôn Tiêu cảnh giác là điều khó tránh, cô cầm cái chén, cẩn thận lùi sang bên cạnh nửa bước.

Không ngờ rằng mấy người đó lại trực tiếp đi về phía này.

“Tiểu Thập Ca.”

Vài người liên tiếp chào hỏi, vừa trầm vừa nhanh.

Quan Dược gật đầu: “Đến lúc nào?”

Người đàn ông đứng ở giữa trả lời: “Được một lúc.”

“Ừ, ra ngoài đi, ở đây nói chuyện không tiện.”

Người đàn ông đó dẫn đầu, mấy người còn lại đi theo.

Đến lúc này Ngôn Tiêu mới thở nhẹ ra, khuỷu tay huých Quan Dược: “Ai thế?” “Đồng đội trong tổ chức Văn Bảo.”

Cô nhớ ra: “Chính là mấy người anh gọi đến bãi cát đào hầm giúp đấy à?” “Ừ.”

“Rốt cuộc bọn họ có biết việc anh đang làm không?”

“Không biết rõ, bọn họ chỉ nghe theo điều động của tôi mà thôi, những việc khác đều không biết rõ.”

Quan Dược đi ra ngoài: “Tôi đi một lát.”

Ngoài kia mặt trời đã lặn, gió nổi lên, mấy người đàn ông đứng bên đường đón những cơn gió, không hiểu sao hình ảnh đó mang vài phần tiêu điều ý tứ hàm xúc.

Ngôn Tiêu vươn đầu ra nhìn, Quan Dược đang quay lưng về phía cô hút thuốc, đứng ở giữa đang nói gì đó, trông vẻ mặt của mấy người kia lắng nghe rất nghiêm túc.

Thật kỳ lạ, cô không hiểu nổi người đàn ông có chỗ nào có sức uy hiếp như vậy, trong đội khảo cổ ai nấy đều phục anh, đi đến nơi khác vẫn được người người nể phục.

Ngôn Tiêu thầm oán trong lòng, không để ý mình đã uống liền mấy chén rượu.

Một lát sát, mấy người đàn ông kia rời đi, chỉ có điều trước khi đi đều vô tình hay cố ý nhìn về phía Ngôn Tiêu đang đứng.

Người đàn ông vừa nãy trả lời câu hỏi của Quan Dược đi vào trong cửa, đi thẳng đến bên cạnh ông chủ quán, rút ra tờ 100 đồng, chỉ về phía Ngôn Tiêu, nói: “Tiền rượu của cô ấy tôi trả, tính cả tiền cơm luôn.”

Nói xong nhìn về phía Ngôn Tiêu cười một cái.

“Xuyên Tử, đừng như vậy.” Quan Dược đi tới.

“Không có gì đâu Thập ca, khó lắm mới gặp được anh, phải mời khách chứ, hai người cứ từ từ ăn.” Người đàn ông tên Xuyên Tử này, dưới đuôi mắt trái có một nốt ruồi nhỏ, đôi mắt nhỏ dài, khi cười lên lại có vẻ nữ tính.

Chờ anh ta đi rồi, Ngôn Tiêu hỏi: “Bọn họ vừa rồi có chuyện gì, không hiểu sao đều nhìn về phía tôi làm gì thế?”

Quan Dược nhìn cô, khi mở miệng để lộ ra chỗ bị cô cắn: “Có lẽ vì lần đầu tiên thấy bên cạnh tôi có phụ nữ.”

“Ồ ~” Ngữ điệu của cô lên xuống: “Cũng đúng, đoán không chừng là lời đồn đã được truyền ra, nói theo cách đó thì tôi cũng xem như là người phụ nữ của anh.”

Quan Dược nhăn trán nhú mày, cái gì gọi là cũng xem như?

Nhưng Ngôn Tiêu lại không tiếp tục đề tài này, gơ tay ra rót một chén rượu nữa.

“Em uống ít thôi, sẽ say.”

Ngôn Tiêu dừng tay: “Nồng độ rất cao à?”

Quan Được nói: “Có tác dụng chậm, uống nhiều sẽ khó chịu.”

“Vậy cũng được, uống thêm chén nữa, cậu Xuyên Tử đó đã trả tiền rồi, không uống thì thật lãng phí.” Ngôn Tiêu đưa cho anh một chén: “Anh có uống không?”

Quan Được cầm lấy, ngửa cổ uống, lấy chén trên tay cô uống cạn, đặt hai chén không xuống:

“Được rồi, đi ăn cơm.”

Ngôn Tiêu đành phải dừng uống.

Vừa ngồi xuống, di động kêu lên một tiếng, là Hứa Nhữ gửi tin nhắn đến.

Ngôn Tiêu nhíu mày: “Sao lại đổi địa điểm?”

Quan Được cầm di động của cô, Hứa Nhữ nhắn Dương cậu ta đề nghị thay đổi chỗ gặp mặt. Ban đầu địa điểm ở Nội Mông, đi từ đây thì mai có thể đến nơi, bây giờ lại đổi sang địa phận Thiểm Tây.

“Không kỳ lạ, Ngũ Gia rất cẩn trọng, nhờ có người muốn đổi phó ông ta, đột nhiên thay đổi địa điểm sẽ không kịp trở tay.”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Chẳng trách lão ta có thể lẩn trốn được lâu như vậy.”

Sắc mặt Quan Được trầm tĩnh: “Thực ra cũng có điểm bất lợi, ẩn nấp sâu như vậy, nếu quả thực xảy ra chuyện gì, ai có thể giúp lão ta? Dưới tay ông ta rất nhiều thuộc hạ, nhưng ngoại trừ Tề Bằng, còn ai biết ông ta?”

Ngôn Tiêu cảm thấy anh phân tích rất hợp lý.

Ăn cơm xong hai người lại lên xe, quay đầu đổi hướng đi.

Xe vẫn chưa kịp chạy, rượu Ngôn Tiêu vừa uống bắt đầu ngấm, cô khó chịu nghiêng đầu sang một bên, không nói gì.

Quan Được trông thấy, nghiêng người cài dây an toàn cho cô, đẩy nhẹ mặt cô, thấp giọng nói: “Mặt em bây giờ còn đỏ hơn lúc trước.”

Ánh mắt cô càng trở nên mê người, như có một tầng nước bao phủ, khi liếc nhìn đặc biệt rung động lòng người. Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, dần dần say mê.

Ngôn Tiêu yên lặng nhìn anh, bật cười: “Rốt cuộc hai ta ai say?” “Em.”

Cô cười càng dữ dội hơn, sắc hồng trên mặt đã giảm bớt: “Nói láo.”

Quan Được thấy cô thực sự say rồi, đỡ cô dậy, sau đó ngồi thẳng người lái xe.

45. Chương 45

Sáng hôm sau, Ngôn Tiêu ở trong xe tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm ngang trên ghế, trên người phủ áo khoác của Quan Được.

Cổ họng khô khốc, cô đỡ cổ quay đầu.

“Dậy rồi à?” Quan Được ngồi bên cạnh cô, có vẻ cũng vừa thức.

“Tôi ngủ lúc nào vậy?” giọng nói cô có chút khàn.

“Hôm qua em uống say, đi được nửa đường liền ngủ.”

“Thật không?” Ngôn Tiêu chỉ nhớ rằng bọn họ ăn cơm xong thì lên đường đi Thiểm Tây, sau đó thì không nhớ lắm.

Cô cảm giác mình không say lắm, cùng lắm thì uống rượu vào dễ ngủ hơn thôi, nếu không khi còn ở Thượng Hải cô đã không thường xuyên đi bar như vậy.

“Ừ, em say.” Hai tay Quan Dực đặt trên tay lái, hơi nghiêng người, nhìn cô rồi kể lại: “Còn say khướt.”

Ngôn Tiêu cau mày ngay lập tức: “Cái gì?”

“Em mắng Ngũ Gia một trận, vừa khóc vừa cười, ngăn cũng không ngăn nổi.” “...không thể nào.”

“Trong điện thoại của tôi có video.”

“!” Ngôn Tiêu lườm anh.

Bờ môi Quan Dực hơi nhếch lên, ánh sáng trong mắt anh trầm tĩnh và trong suốt. Ngôn Tiêu nhìn chăm chăm anh khoảng nửa phút, nheo mắt lại: “Anh đang đùa tôi.”

Mặc dù vẻ mặt anh bình tĩnh, ngữ điệu cũng rất trầm ổn, nhưng cô có thể khẳng định rằng anh đang đùa cô.

Quan Dực đẩy cửa xe: “Xuống rửa mặt đi.”

Cứ như vậy mà tránh nặng tìm nhẹ bỏ qua đề tài này.

Ngôn Tiêu ngồi dậy, anh đã mang khăn mặt và bàn chải đánh răng từ cửa xe đến gần: “Nhanh lên, còn phải lên đường gấp.”

Câu nói phía sau liền bị anh chặn đứng, người đàn ông này quả thực càng ngày càng táo tợn.

Xe dừng ở một con đường đầy bụi đất, lúc này trời vẫn chưa sáng hẳn, mơ hồ còn nghe thấy tiếng gà gáy từ phía xa truyền tới. Hai người ngồi xổm bên vệ đường, một tay cầm bình nước khoáng, một tay cầm bàn chải đánh răng.

Ngôn Tiêu phun ra một ngụm bọt, hỏi: “Chúng ta đi đến đâu rồi.” Quan Dực nói: “Đã đến trước thôn Mã Trì, sắp vào Thiểm Tây.” “Cách chỗ gặp mặt xa không?”

“Xa.” Ngôn Tiêu cũng nhìn ra, Ngũ Gia nhất định cố ý tránh xa thị trấn và thành phố, chọn một thôn xóm hẻo lánh nơi trấn nhỏ là nơi gặp mặt.

Rửa mặt xong, xe khởi hành được khoảng một tiếng mới đến thôn Mã Trì.

Quan Dực nhìn bên ngoài xe một lát, sau đó dừng xe: “Ăn chút gì đã, đường phía sau rất vắng vẻ, bữa tiếp theo còn chưa biết ở chỗ nào.”

Đường xá chật hẹp, các quầy hàng nhỏ bán đồ ăn sáng đông đúc hai bên đường, màn thầu cháo trắng đủ cả, khói trắng bay khắp nơi.

Trên đường người vô cùng đông đúc, hòa lẫn với tiếng xe máy và máy kéo nông nghiệp, thậm chí còn có người lừa bò dê qua đường, đủ loại còi xe hỗn tạp.

Ngôn Tiêu đi theo Quan Dực chen vào một tiệm mì, vừa vào cửa mùi dầu ăn đã tràn ngập.

Dường như anh rất thân thuộc với nơi này, ấn cô ngồi xuống ghế: “Giữ chỗ đi.” Nói xong đi ra phía sau tìm chủ quán.

Quan Dực chưa kịp quay lại thì phía đối diện Ngôn Tiêu có người ngồi xuống, là một bà cụ dẫn theo hai đứa cháu, một lần chiếm ba chỗ.

Cô định đổi sang bàn khác, nhìn sang mới phát hiện xung quanh đã ngồi kín.

Muốn kêu hai đứa nhỏ chuyển sang ngồi chung một chỗ cũng không thể được, vừa mở miệng nói bọn họ liền khoát tay, nói tiếng địa phương cô nghe không hiểu.

Quan Dực bưng hai bát mì trở lại, nhìn xung quanh một cái: “Có muốn ra ngoài ăn không?”

Ngôn Tiêu dịch người sang: “Bỏ đi, chen lấn lắm, bên ngoài cũng toàn là người.”

Quan Được ngồi xuống bên cạnh, băng ghế rất hẹp, hai người ngồi dính vào nhau, cánh tay cũng cọ sát.

Tay phải Ngôn Tiêu bị vướng, đành phải đổi qua tay trái. Hai cái đầu cúi thấp ăn mì, mặc dù cả người kề sát vào nhau nhưng lại không hề vướng víu, ăn ý một cách khó hiểu.

Ăn xong ai nấy cũng mồ hôi ướt mát.

Trước khi rời đi, Quan Được còn mua thêm bánh bao, hôm nay chắc hẳn sẽ phải rong ruổi trên đường cả ngày.

Xe được đổ đầy bình tại trạm xăng của huyện, thật vất vả mới đi ra khỏi đường phố đông đúc này. Mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu, đây là thời điểm nhiệt độ cao nhất trong ngày, gió rất to, khô

hanh thổi vào mặt như vô số vết dao cứa lên.

Ngồi ở trong xe rất oi bức, chạy xe trong khu vực hoang vắng khô cằn giống như đi vào trong một cái hũ.

Ngôn Tiêu hơi khát nhưng nước trên xe đã dùng hết rồi.

Quan Được thấy môi cô đã khô hết, anh cho xe dừng lại: “Đi qua đây với tôi.”

Anh xuống xe, lấy một bình không sau cốp xe, đưa Ngôn Tiêu đi qua một mảnh đất đỏ gồ ghề, dừng lại bên cạnh một đầm nước.

Một đầm nước rất nhỏ nhưng trong suốt, Ngôn Tiêu lập tức ngồi xổm xuống hắt nước rửa mặt.

Rửa mặt xong, cô lại vén áo lên, vốc nước hắt lên cổ, nước dọc theo cái cổ trắng ngần chảy đến cổ áo, cô ngửa mặt, mở môi, ngực phập phồng theo từng nhịp lên xuống, khuôn mặt đỏ au.

Quan Được ngồi xuống lấy nước, lặng lẽ liếm môi, cô nhất định không biết nhìn thấy bộ dáng của cô lúc này ở trong mắt đàn ông sẽ có cảm giác gì.

Ngôn Tiêu đột nhiên hỏi: “Chỗ này không có người khác?” “Không có.”

“Anh lấy nước xong chưa?”

“Xong rồi.”

Quan Được thấy cô hỏi vấn đề này có chút kỳ lạ, vừa quay đầu thấy cô đã tháo tất ra, đang cởi áo, cởi xong áo rồi tới quần, dưới ánh mặt trời, trên người cô chỉ mặc một bộ đồ lót, trắng nõn chói mắt.

“Em đang làm gì thế?” Giọng anh trầm thấp một cách không ngờ.

Tay Ngôn Tiêu đang cởi khóa áo lót: “Tắm rửa.”

Quan Được lập tức xông ra kéo cô, nhưng cô đã nhảy xuống.

Anh lao theo cô xuống nước, bàn tay to của anh nắm chặt cánh tay Ngôn Tiêu, khiến nước bay tung tóe: “Em đừng làm loạn, nước chỗ này không biết sâu bao nhiêu.”

“Không phải vấn đề gì sao?” Ngôn Tiêu nổi lên trên mặt nước, vớt chiếc áo ngực đã ướt lên bờ, một tay vịn vào vai anh: “Căng thẳng như vậy làm gì, anh cũng ướt hết rồi, cùng nhau tắm chứ?”

Quan Được nhú mày: “Lần sau đừng như vậy.”

“Hả?”

“Tôi nói em lần sau đừng như vậy.”

Ngôn Tiêu thấy vẻ mặt anh không giống như nói đùa, gật đầu: “Được, chỉ lần này thôi, tôi hôm qua không tắm rửa, hôm nay lại ra nhiều mồ hôi, Quan đội anh thông cảm một chút được không?”

Lúc này Quan Được mới buông tay cô ra.

Ngôn Tiêu di chuyển trong nước, bộ ngực căng tròn như ẩn như hiện, một tay cô choàng lên vai anh, một tay lặn xuống dưới, rất nhanh quần lót cũng bị ném lên bờ.

Ánh mắt Quan Được dần dần biến đổi.

Ngôn Tiêu có thể cảm nhận được cơ thể nóng hổi của anh kề sát bên người mình, cô mỉm cười, giơ ngón tay ra, cạy cạy thất lưng anh: “Rốt cuộc có muốn tắm cùng nhau không?”

Quan Được mạnh mẽ ôm lấy eo cô, đẩy tới cạnh bờ, anh nhanh chóng cởi quần áo ra, giày tất đã ướt sũng, xếp chồng thành vũng nước trên bờ.

Đây là lần đầu tiên Ngôn Tiêu nhìn thấy cơ thể anh dưới ánh sáng ban ngày, mặc dù chỉ nhìn thấy phần trên, cô không tự chủ nheo mắt lại, ôm cổ anh, áp vào người anh, nhẹ nhàng cọ sát: “Đừng gấp, tôi còn chưa tắm xong đâu.”

“Em như vậy còn muốn tắm gì nữa.” Quan Được cúi đầu cắn nhẹ vào bả vai cô.

Ngôn Tiêu kêu nhẹ một tiếng, không phải do đau, mà giống như rên rỉ.

Quan Được sợ cô đi vào vùng nước sâu, giữ chặt hông cô. Đôi chân thon dài của người phụ nữ quấn quanh eo người đàn ông, hai cơ thể ở trong nước dính chặt với nhau, tựa như sợi dây leo mềm mại quấn quanh một tảng đá, mỗi thớ thịt trên người Quan Được đều căng lên.

Bàn tay anh nắm bóp trên hông cô, cả người cô như sợi dây quấn lấy anh chặt hơn, dục vọng của anh nhanh chóng được đánh thức.

“Chờ chút.” Cô ghé đầu lên vai anh thở dốc: “Áo mưa.” “Ở đâu?”

“Trên xe, trong túi của tôi.”

Quan Được buông cô ra, cầm chiếc áo ướt sũng khoác lên người, hai tay chống lên bờ ra khỏi nước, bên dưới lóa thể, anh quay lưng về phía cô, nước chảy dọc theo lưng xuống bắp đùi rắn chắc.

Anh cúi người mặc quần lót, Ngôn Tiêu nhìn đến nơi giữa chân anh, cắn môi.

Sức mạnh của người đàn ông trong khung cảnh hoang dã nguyên sơ này hùng hực như lửa. “Mặc làm gì, tôi không phải chưa từng thấy qua?”

Quan Được quay đầu nhìn cô, chân trần, cả người ướt sũng đi về phía xe.

Chờ một lúc lâu sau anh mới quay lại, trên tay cầm điện thoại của cô: “Hứa Nhữ lại gửi tin nhắn.”

Ngôn Tiêu cầm lấy, mở khóa máy, còn chưa xem xong đã chửi thề: “Fuck.” “Thế nào?”

“Lại đổi địa điểm.”

Quan Được xem địa chỉ được gửi đến, không hề tỏ ra ngạc nhiên: “Có thể đoán được, chỉ là Ngũ Gia quá cẩn thận, nói đến vội thì ông ta chắc chắn phải vội hơn chúng ta.”

Ngôn Tiêu lạnh mặt đi từ dưới nước lên: “Tốt nhất đây là lần cuối cùng.” Hai người trở lại xe, ngọn lửa vừa được thắp lên cũng bị dập tắt.

Quan Được phơi quần áo ướt lên cửa xe, lấy một chiếc áo mới mặc vào, đưa bánh bao mua lúc sáng cho Ngôn Tiêu: “Ăn đi.”

Ngôn Tiêu đang bực bội trong lòng nên không muốn ăn.

Quan Được nói: “Ăn một chút, phải giữ thể lực.”

Ngôn Tiêu chuyển ánh mắt nhìn lên người anh: “Giữ thể lực? Anh muốn làm gì?”

Quan Được xé một miếng bánh bao, nhét vào miệng cô: “Em nói xem tôi muốn làm gì?”

Ngôn Tiêu miệng thì nhai bánh, mắt thì dán trên người anh: “Trong mắt anh viết dòng chữ ”chưa thỏa mãn dục vọng“.”

Quan Được nghiêng người, cầm cả cái bánh bao nhét hết vào miệng cô, ra lệnh: “Ăn hết.”

Ngôn Tiêu cười lấy bánh ra, cô chỉ nói bữa, ánh mắt anh thâm trầm như vậy, thực ra không thể thấy được điều gì, trên anh xong cô thấy tâm trạng vui vẻ lên rất nhiều.

Ánh mặt trời chói chang, không bao lâu sau quần áo gần khô hết, Quan Được lái xe lên đường.

Ngôn Tiêu hơi mệt tựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trở lại khu vực gần thôn Mã Trì, sau đó lại chuyển hướng, đi theo hướng bắc, khi bọn họ đến thị trấn tiếp theo thì trời đã tối.

Đi qua trấn này, sau đó phải đi khoảng hai tiếng nữa mới đến được địa điểm hẹn.

Quan Được đang định tăng tốc thì điện thoại ở ghế bên cạnh đổ chuông.

Anh nhận máy rồi kẹp trên tai nghe.

“Tiểu Thập Ca, dừng lại đi, tôi nhìn thấy xe của cậu rồi.” Là giọng nói của Tề Bằng.

Quan Được đặt điện thoại xuống, vòng tay lái, nhìn thấy chiếc xe Audi quen thuộc, phía sau là một chiếc Land Rover.

Ngôn Tiêu lập tức mở mắt.

46. Chương 46

Chiếc xe dừng lại trên con đường không một bóng người, Tề Bằng bước xuống từ chiếc Audi, vạm vỡ đứng đó như một gốc cây cổ thụ: “Tiểu Thập Ca, chuyến này vất vả rồi.”

Quan Được mở cửa đi xuống: “Có gì đâu Tề ca.”

“Ừ.” Tề Bằng liếc nhìn phía sau Quan Được.

Ngôn Tiêu nhắm mắt đi theo sau anh.

Quan Được quay đầu, kéo cô đến bên cạnh: “Chào hỏi đi.” Ngôn Tiêu cúi gằm, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Tề ca.” “Ừ.” Cùng một câu trả lời nhưng nghe ra lại có chút tế nhị.

Quan Được kéo Ngôn Tiêu về phía sau lưng mình che chắn, nhìn về chiếc xe phía sau Tề Bằng:

“Tề ca, sao lại gặp nhau ở đây?”

Tề Bằng nói: “Không thay đổi chỗ hẹn, là Ngũ Gia kêu tôi đến trước tiếp ứng bọn cậu, lên xe rồi đi theo tôi.”

Quan Được gật đầu, lúc xoay người thấy ánh mắt Ngôn Tiêu đang nhìn chằm chằm chiếc Land Rover kia, mơ hồ toả ra một luồng lạnh lẽo.

Anh nắm chặt cổ tay cô, kéo cô trở lại xe.

Cửa xe vừa đóng lại, Ngôn Tiêu bị anh ép vào ghế.

“Em biết chúng ta hiện giờ đang làm gì không?” Đầu anh cúi thấp, ánh mắt nhìn cô chằm chằm. Ngôn Tiêu trầm mặt: “Ừ.”

“Em đừng dùng ánh mắt đó nhìn bọn họ, đừng có địch ý.” “Được.”

Quan Được nắm cầm cô: “Ngôn Tiêu, em nghe tôi nói, đã đến bước này, em tuyệt đối đừng gây rắc rối cho tôi!”

Ngôn Tiêu nhìn vào đôi mắt anh: “Tôi biết rồi.”

Thấy biểu hiện trên mặt cô có phần nghiêm túc, Quan Được mới buông tay ra.

Xe Tề Bằng dẫn đường, chiếc Land Rover bám theo phía sau, cửa kính xe là loại phản quang nên không thể nhìn được gì bên trong.

Xe của Quan Được đi sau cùng.

Đường xá chật hẹp không đồng đều, thi thoảng còn phải nhường đường cho người dân lừa súc vật đi qua. Tề Bằng đi phía trước nhiều lúc không kiên nhẫn phải ấn còi.

Ra khỏi thôn, tốc độ xe tăng lên, lúc này ngoài trời đã tối đen.

Càng đi, màn đêm càng trở nên đen kịt, như giải ngân hà bị dốc ngược trên đỉnh đầu, hai bên đường là những dãy núi kéo dài, từng lớp từng lớp như bình phong che phủ lấy bầu trời.

Chiếc xe đi trước chuyển hướng, lao xuống một vùng đất trũng khiến xe trông chừng, phía trước mắt xuất hiện một đồng lửa.

Mất khoảng mười mấy phút mới chạy đến gần, đồng lửa được đốt trên một khoảng đất trống, phía sau là mấy gian lều rách nát. Một đám đàn ông trông như quý ngời chòm hóm xung quanh đồng lửa, con mắt nhìn chăm chăm ba chiếc xe đang lần lượt đi tới.

Tề Bằng từ trong xe bước ra: “Xuống đi.”

Quan Được xuống xe, đi đến bên cạnh nơi chiếc Land Rover đang đỗ, chỉ thấy lái xe đi xuống. Ánh mắt anh hơi thay đổi: “Tề ca, có chuyện gì vậy?”

Tề Bằng nói: “Ngũ Gia hiện giờ đang ở cùng chỗ với người nhà của tôi, nơi này tai vách mạch rừng, không tiện cho ông ấy đến, đợi ngày mai đến chỗ hẹn thì gặp sau.”

Quan Được liếc nhìn Ngôn Tiêu: “Được, cứ làm theo sự sắp xếp của Ngũ Gia.” Ngôn Tiêu theo sát bên cạnh anh, cúi đầu, không nhìn thấy vẻ mặt cô.

“Tiểu Thập Ca cậu ngồi đi, đây là địa bàn của Ngũ gia, cậu nghỉ ngơi một đêm.” Tề Bằng ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, nhìn về phía Ngôn Tiêu: “Có điều phải khiến bạn gái cậu chịu ảm ức rồi, chỗ này chỉ toàn là đàn ông thô lỗ thôi.”

Một loạt tiếng cười vang lên, loại ý tứ hàm xúc gì cũng có.

Quan Được quét ánh mắt một vòng về phía đám đàn ông, chỉ nhìn thoáng qua đã thấy bọn họ trên người đầy bụi đất, đang cười nhe răng nhưng ánh mắt lại hoàn toàn không có ý tốt.

Anh biết rõ lai lịch những người này, đều là thuộc hạ cấp thấp nhất của Ngũ Gia, đào mộ bói thi hài, vì ít tiền việc gì cũng dám làm, còn không bằng với Chu Mâu.

Quan Được cầm tay Ngôn Tiêu, tìm một chỗ trống ngồi xuống, thấp giọng nói: “Ngồi sát bên tôi, đừng động đấy.”

Ngôn Tiêu cảm giác có vô số ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, bọn họ không giống người mà giống như một bầy dã thú.

“Chó Đen, có đồ ăn chưa?” Tề Bằng vừa mở miệng, sự chú ý của đám người kia rời đi, lúc này Ngôn Tiêu mới cảm thấy bớt căng thẳng.

“Tề ca yên tâm, nghe nói ông định dẫn Tiểu Thập Ca đến đây, tôi đã chuẩn bị xong rồi.” Người đàn ông được gọi là Chó Đen trông rất cường tráng, hấn ta đi về phía mấy căn nhà phía sau, lúc quay lại dắt theo một con dê.

Tề Bằng nói: “Đồ tươi sống, được đấy.”

Chó Đen cười rất quỷ dị, đập một phát vào tên ngồi bên cạnh: “Dao đâu?”

Lập tức có người đặt dao vào tay hắn, con dao rộng bằng nửa bàn tay, hắn khoa tay múa chân, nhìn về phía Quan Được cười: “Giết sống nướng ngay tại chỗ, Tiểu Thập Ca, tiếp đãi mày đủ thành ý chứ?”

Quan Được nhìn hấn ta: “Tạm được.”

“He he, thể này mới chỉ tạm được hả.”

Tề Bằng nhìn về phía này: “Thể nào, cậu còn có giao tình với Tiểu Thập Ca?”

Chó đen nói: “Tề ca không biết rồi, lúc trước Tiểu Thập Ca truy đuổi tôi hơn trăm cây số, kiên quyết lấy lại món đồ tôi vừa trộm được, đây quả thực là ”giao tình” cực lớn, phải không?”

Tề Bằng hừ lạnh: “Đừng hy vọng nói mấy lời này ra thì tôi làm chủ cho cậu, bản lĩnh của Tiểu Thập Ca thì ai mà không biết, trách thì trách cậu không giỏi bằng người ta.”

Chó Đen cười cứng nhắc: “Còn phải nói.”

“Được rồi, Tiểu Thập Ca là người được Ngũ gia coi trọng, chuyện trước kia đừng nhắc nữa, giờ làm thịt dê đi.”

Quan Được trầm mặc ngồi xem, Tề Bằng cố ý nói lấp lửng, việc anh thay Ngũ gia làm khảo cổ là bí mật, những người này đương nhiên không biết, Tề Bằng cũng không muốn bọn họ biết.

Chó đen giơ con dao trong tay, Tề Bằng đột nhiên kêu dừng, ông ta nhìn về phía Ngôn Tiêu: “Ngôn tiểu thư có muốn thử không?”

Ngôn Tiêu mở mắt ra, ánh mắt của đám đàn ông ngay lập tức nhìn chăm chăm cô.

Chó đen bật cười, rõ ràng rất hứng thú, trong miệng lại nói: “Tề ca, người phụ nữ non nớt thể này nào dám giết dê, hù dọa người ta thì sao?”

Tề Bằng tay cầm điều thuốc, thẳng lưng, mái tóc hoa râm bị ánh lửa chiếu lên, vẻ mặt nghiêm túc: “Làm sao có thể, bạn gái của Tiểu Thập Ca gan to, chuyện ghê gớm hơn thể này còn dám làm, giết một con dê thì tính là gì.”

Chó đen nghe vậy liền xách con dao đến bên cạnh Ngôn Tiêu: “Vậy thì tốt, cho bọn tôi mở mang kiến thức một lần.”

Ngôn Tiêu không nhúc nhích.

“Ra tay đi.” Con dao nhỏ được để trên ngực cô, Chó Đen cười rất bỉ ổi, cảm giác như chỉ cần khoát tay một cái là có thể hung hăng xé rách áo cô.

Sắc mặt Ngôn Tiêu lạnh xuống, cánh tay bị Quan Được nắm chặt lấy.

Anh biết Tề Bằng muốn ra oai dạy cho Ngôn Tiêu một bài học.

Nếu cô thiếu kiên nhẫn mà cầm con dao, chẳng khác nào thừa nhận mình to gan, Tề Bằng sẽ không tin cô thực sự chịu thua Ngũ Gia.

Tay Ngôn Tiêu bị anh nắm chặt ở sau lưng, bàn tay anh to lớn, bao trọn lấy các ngón tay cô, dùng sức đè xuống.

Cuối cùng cô nhịn xuống, cũng nhịn lại cơn tức với tên Chó Đen, buông thông mắt nhìn chăm chăm con dao.

Quan Được nhìn thẳng vào Chó Đen: “Lấy tay mày ra.”

Chó đen bị ánh mắt anh làm cho khiếp sợ, vô thức rút tay lại.

“Bỏ đi, rốt cuộc vẫn là đàn bà, đừng làm khó cô ta.” Tề Bằng khoanh tay nói.

Chó Đen cất dao đi, không cảm nhận được vẻ hờ hê trên mặt gã, quay người liền giơ dao chém một nhát vào cổ con dê.

Máu bắn ra, tung toé bắn thẳng vào người Ngôn Tiêu, mùi tanh nồng xộc vào mũi, thậm chí văng cả lên mặt, máu tươi đặc sệt nhỏ từ cằm cô xuống.

Cô chịu đựng cơn buồn nôn, nhắm mắt lại.

Tề Bằng mắng: “Con mẹ nó mày trộm mộ không được, giết dê cũng không xong, thật sự là đồ ăn hại.” Tuy nhiên trong giọng nói lại không có nửa điểm tức giận.

Mọi người đều đang cười.

Quan Được mạnh mẽ ôm Ngôn Tiêu vào trong ngực, cúi đầu ngậm cầm cô, đầu lưỡi lướt qua, lúc ngẩng đầu liếm đi những giọt máu kia, cười lạnh một tiếng: “Đừng sợ, coi như Ngũ Gia thưởng cho em.”

Ngôn Tiêu ở trong ngực anh thở dốc, hai gò má đỏ rực trong ánh lửa, dề xuống ngọn lửa tức giận khiến cả người cô run lên, ngực phập phồng kịch liệt.

Không ai còn cười nữa, ánh mắt lũ đàn ông nóng bỏng nhìn về phía người phụ nữ, âm thầm nuốt nước miếng, khi nhìn đến Quan Được lại phải nhin xuống.

Lời anh ta nói rất thông suốt, ánh mắt lại ngoan độc, sẽ không có ai dám đối nghịch với Ngũ Gia.

Một điều thuốc ném qua đồng lửa, rơi ở trên đầu gối Quan Được.

“Chỉ đùa mà thôi, thả lỏng chút đi Tiểu Thập Ca, hút điều thuốc.” Chỉ có Tề Bằng vẫn như cũ, nói xong quanh đầu nhìn Chó Đen: “Nướng đi, còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Con dê nhanh chóng được lột da rửa sạch, sau đó gác lên trên lửa, khắp nơi tràn ngập mùi tanh khó chịu.

Quan Được châm điều thuốc, nhưng không hút mà kẹp vào ngón tay, để lên trên miệng Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu ngồi trong vòng tay anh, ngậm điều thuốc, dần dần lấy lại sự bình tĩnh.

Tối nay cô ở tại nơi này, cảm thấy mình giống như con dê kia, mặc cho người khác chém giết.

Mỡ dê từng giọt từng giọt chảy xuống, mùi thơm của thịt dê lan tỏa.

Tề Bằng chỉ huy Chó đen: “Cắt một cái đùi đưa cho Tiểu Thập Ca, một cái cho bạn gái cậu ta, khách quý thì phải tiếp đãi kiểu khách quý.”

Trước đập một gậy, sau đó vớt cho một viên kẹo, cái này gọi là vừa đám vừa xoa.

Quan Được đưa đùi dê cho Ngôn Tiêu, cô cầm lấy, mặc dù thấy vô cùng chán ghét, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng cắn từng miếng từng miếng nuốt xuống.

Đến đêm khuya bọn chúng mới tản ra, để lại một đồng lửa tan hoang.

Quan Được ôm Ngôn Tiêu đến một căn lều nằm ở trong rừng, đóng chặt cửa.

Ngôn Tiêu cởi áo ra, cầm chai nước rửa sạch những chỗ bị máu bắn lên. Vì nơi này không có đèn nên không biết liệu có rửa sạch sẽ không.

Quan Được kéo cô dề lên giường. Anh sờ lên người cô, thấy vẫn còn dính đầy nước: “Vẫn còn tức?”

Ngôn Tiêu nói: “Không có gì, ở mức này thì tôi vẫn còn nhin được.”

Quan Được cắn sau gáy cô, thấp giọng cười: “Rất tốt.”

Tấm lưng trần của Ngôn Tiêu dán vào người anh, bàn tay anh xoa đi những giọt nước dính trên người cô, vươn tay vào trong nội y của cô, hai thân thể quấn lấy nhau. Chiếc giường này rất đơn sơ, lung lay như sắp đổ, kéo kẹt rung lên.

Trong đêm khuya, dù là âm thanh nhỏ nhất cũng bị khuếch đại lên rất nhiều.

Cánh cửa lắc lư, có tiếng chân vang lên bên ngoài, hoà cùng với âm thanh thở dốc của đám đàn ông xa lạ, dường như sẽ có người xông vào bất cứ lúc nào.

Bốn phía căn lều hầu như bị hờ, tựa như chỗ nào cũng có ánh mắt đang nhìn vào.

Cả người Ngôn Tiêu như được một sợi dây thừng quấn lấy.

Quan Được ôm chặt cô trong vòng tay, từ sau lưng lấy ra một vật nhét vào tay cô: “Đây mới chỉ là bắt đầu, con đường phía sau sẽ không yên bình, em cầm lấy phòng thân, có lẽ sẽ phải dùng đến.”

Ngôn Tiêu sờ vật đó, nó đã được bọc vải, cô còn nhớ đây là con dao của anh.

“Anh không sợ khi tôi nhìn thấy Ngũ Gia sẽ đâm lão ta sao?”

“Em sẽ không làm vậy. Bất kể là ai, chỉ cần đe dọa em thì hãy ra tay, nếu xảy ra chuyện tôi sẽ giải quyết hậu quả, trước hết phải đảm bảo an toàn cho bản thân đã.”

Ngôn Tiêu cầm dao nhét vào cặp quần.

Quan Dực cởi áo ra, quần cô vào trong: “Yên tâm ngủ đi, có tôi coi giữ, bọn chúng không có can đảm xông vào đâu.”

47. Chương 47

Ngôn Tiêu nhanh chóng ngủ thiếp đi, Quan Dực ôm cô trong lòng, mặc dù mắt nhắm nhưng cơ thể lại luôn duy trì ở trạng thái cảnh giác.

Đêm khuya, gió rít gào từ bốn phía luồn vào trong qua các khe hở, nóc nhà như thể bị giật tung, nơi này không phải là chỗ con người có thể ở lại.

Tiếng bước chân bên ngoài không ngừng vang lên, đám đàn ông thường ngày đào trộm mộ vào ban đêm, bây giờ là lúc tinh lực dồi dào nhất, lại không có chỗ phát tiết, không ngừng đi lại, rình trộm, đủ loại từ ngữ ô uế văng ra, cãi nhau ầm ĩ.

Mãi đến sau nửa đêm, những âm thanh kia mới dần dịu đi, tuy nhiên thay vào đó là tiếng gáy rung trời và tiếng nghiêng răng ken két, liên tục không ngừng.

Quan Dực vừa có chút buông lỏng thì bên ngoài có người lớn tiếng hét lên: “Mẹ kiếp, mau dậy đi!”

Có tên bị đánh thức, tức giận chửi thề.

Cửa đột nhiên bị rung lắc, giống như bên ngoài có người đang đẩy mạnh.

Quan Dực nhanh nhẹn xuống giường, đi ra mở cửa, một cái đầu thò vào, bị anh bóp chặt cổ họng.

“Mẹ kiếp...” Là chó đen, giọng nói miễn cưỡng nghẹn ở cổ họng.

“Mày đang làm gì?” Quan Dực dè gã ta lên cửa, âm thanh loảng xoảng vang lên, khiến cả căn lều lắc lư.

Ngôn Tiêu bị đánh thức, ngồi bật dậy, sờ soạng quần áo mặc vào.

Chó đen nắm lấy bàn tay Quan Dực đang đặt trên cổ họng mình, khó khăn nói ra hai chữ: “Tề ca...”

Quan Dực buông tay ra.

Chó đen ho khù khụ, nhổ nước miếng: “Mẹ kiếp! Tề ca gọi các người lên đường! Cóm đến!” Trong nháy mắt giống như chấn động, đám đàn ông ở gian phòng bên ngoài thất điên bát đảo*, dù

không dậy cũng bị người khác lôi dậy, chân bước cuống cuống, xô đẩy chen lấn trước cửa ra vào.

*Thất điên bát đảo: Cuống quýt và lộn xộn đến cực độ vì hoảng hốt.

Quan Dực quay đầu đã thấy Ngôn Tiêu đứng ở phía sau, anh cầm tay cô: “Đi thôi.”

Chó Đen bị anh xô ra, tức giận mở miệng chửi: “Chó má...” Cũng không biết rốt cuộc là mắng ai. Trong bóng đêm, Ngôn Tiêu bị Quan Dực nắm chặt tay lôi đi, đi qua căn phòng đầy đàn ông, đủ

loại mùi hôi. Cuối cùng cũng đi ra đến cửa, bị gió tạt vào phải hít một hơi thật sâu.

Bên ngoài trời vẫn đang là tờ mờ sáng.

Trước mắt có một bóng xe lao đến, là chiếc Land Rover. Cửa sổ xe được hạ xuống, Tề Bằng thò đầu ra: “Lấy xe, đi ngay lập tức!”

Quan Được kéo Ngôn Tiêu đi ra chỗ xe việt dã đỗ, nghe thấy Tề Bằng nói: “Chó đen, tôi để xe lại cho cậu, khăn trương lên đường.”

Chó đen vội vã cảm ơn: “Vẫn là Tề Ca trọng nghĩa!”

Cửa xe Land Rover được đóng lại, đi thẳng phía trước, Quan Được lái xe đuổi theo.

Ngôn Tiêu ngoái đầu lại phía sau nhìn, thấy Chó Đen ngồi vào chiếc Audi của Tề Bằng, có vài tên đang chen lấn đi lên, cửa xe không đóng lại được, hẳn ta mặc kệ, lái xe chạy đi, thiếu chút nữa lồi theo một người.

Phía xa có vài ánh đèn xe đang đến gần, có lẽ không bao lâu sẽ đi đến chỗ này.

Quan Được nhìn cô: “Em tỉnh hẳn chưa?”

Ngôn Tiêu nhú mày: “Nửa đêm bị cảnh sát truy đuổi, không muốn tỉnh táo cũng khó.”

Quan Được đánh tay lái: “Giữ cho chặt túi của em, đừng để cho ai nhìn thấy Hoàng Ngọc, bất kể là Tề Bằng hay là cảnh sát.”

Ngôn Tiêu nhớ ra, ôm chặt lấy chiếc túi trong ngực.

Đột nhiên di động vang lên, Quan Được nhận máy, là Tề Bằng gọi tới: “Tiểu Thập Ca, xe cảnh sát sắp đuổi tới rồi.”

“Vâng, Tề ca.”

“Chó Đen vẫn đi theo sau chúng ta chứ?”

Quan Được quay đầu nhìn phía sau: “Vâng.”

“Tôi để lại xe cho nó vì muốn nó giúp chúng ta chặn đường, cậu biết nên làm thế nào rồi đấy.” “Rõ rồi.” Quan Được để điện thoại xuống, đạp chân ga hết cỡ.

Chiếc Land Rover chạy phía trước tăng tốc phóng đi, lao ra ngoài từ sớm.

m thanh mắng chửi vang lên phía sau, Ngôn Tiêu nhìn sang, chiếc Audi kia đột nhiên chết máy, phải trở mắt nhìn thấy xe cảnh sát đang đuổi tới gần.

Cô bật cười mỉa mai: “Tôi lại còn tưởng Tề Bằng thực sự là người trọng nghĩa.”

“Làm nghề này trong mắt chỉ thấy lợi ích, nào có cái gì là trọng nghĩa.” Quan Được nhìn ra bên ngoài, có tất cả hai chiếc xe cảnh sát, chạy theo hướng xéo đuổi theo, Chó Đen chắc hẳn đã chạy bộ theo hướng đó.

Quan Được và Tề Bằng không mở đèn xe nên không gây ra sự chú ý.

Khoảng một tiếng sau, trời dần sáng, mơ hồ có thể thấy được một thôn trấn hiện ra trước mắt.

Chiếc Land Rover dừng lại tại một mảnh đất trũng.

Quan Được cũng cho xe dừng theo.

Tề Bằng bước xuống xe, sắc mặt không tốt lắm: “Tiểu Thập Ca, bây giờ thì cậu biết rõ vì sao tôi phải dùng bí danh giúp đỡ cậu rồi, nhìn rõ chưa hả, mới chỉ ở cùng với đám người kia một đêm, ngay lập tức bị cớm để mắt tới, mẹ kiếp!”

Quan Được xuống xe, đi tới châm cho ông ta một điếu thuốc: “Tề ca đừng quá nóng giận, có lẽ chỉ là tuần tra thông thường.”

“Chưa chắc, cậu có nghe qua một tên là Lý Chính Hải không? Những người kia chắc chắn là người của hắn.”

“Có biết người này, nghe nói anh ta phụ trách di vật ở khu vực Tây Bắc, tôi đương nhiên phải đề phòng cẩn thận.”

Tề Bằng rút điều thuốc, cười khinh thường: “Nghe nói hần muốn tóm Ngũ Gia, còn muốn điều tra đại án buôn lậu trong nước, hừ, cũng không biết tự lượng sức bản thân.”

Ngôn Tiêu từ trên xe đi xuống, đứng phía sau Quan Dực yên lặng lắng nghe.

Tề Bằng quay đầu nhìn xung quanh, di điều thuốc mới hút được vài hơi xuống đất: “Được rồi Tiểu Thập Ca, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta đều biết quá rõ, chia nhau ra chạy, người nhà tôi vẫn còn ở trấn Chu Thủy, làm phiền cậu đi đón, lúc quay lại chúng ta gặp nhau ở dốc chỗ ngã ba.”

Quan Dực lập tức hỏi: “Vậy còn Ngũ Gia?”

Tề Bằng cười: “Tôi làm sao có thể bỏ quên Ngũ Gia.” Ông ta quay đầu, kéo cửa xe ngồi vào ghế sau.

Trong chớp mắt Quan Dực nhìn vào trong xe.

Ngôn Tiêu ở phía sau cũng nhìn sang, ánh mắt ngưng lại.

Có một người đang ngồi ở ghế sau, mái tóc hoa râm, mặc một bộ kiểu dáng Tôn Trung Sơn, quay sang nhìn bọn họ, nhưng đeo kính đen và khẩu trang, không thể nhìn thấy mặt.

Lão ta ngồi rất nghiêm chỉnh, vắt chéo hai chân, hai tay đặt lên đùi, mặc dù không thấy rõ nhưng vẫn có thể nhận ra tay trái có một ngón bị cụt.

Tề Bằng nói: “Buổi tối tôi sẽ đưa Ngũ Gia đến.”

Quan Dực cũng không lấy làm ngạc nhiên, Tề Bằng có thể lên đến địa vị ngày hôm nay, đầu óc chắc chắn rất giỏi.

Anh nhìn vào trong xe gật đầu chào: “Ngũ Gia.”

Người trong xe “Ừ” một tiếng, giọng nói uy nghiêm già nua, không nói thêm bất cứ từ nào nữa. “Ngũ gia hai ngày nay gấp rút lên đường bị nhiễm lạnh, vẫn còn đang bệnh, nên không thể nói nhiều.” Tề Bằng đóng cửa lại, ngồi trên xe nói: “Tiểu Thập Ca, gặp lại sau, đừng để Ngũ Gia đợi quá lâu.”

Chiếc Land Rover lái đi trước mắt bọn họ.

Quan Dực quay đầu lại, thấy Ngôn Tiêu đang đứng trước gió, ánh mắt không hề chuyển động, con người dường như đen hơn, khi đứng gần thậm chí còn có thể thấy đồng tử của cô co rút lại.

Anh nắm chặt tay cô: “Lên xe.”

Lo lắng của Tề Bằng không phải là dư thừa, khi bọn họ đến trấn kế tiếp, cảnh sát đang tuần tra ở khu vực gần đó.

Quan Dực rẽ vào một khách sạn gần đó, thuê một căn phòng để tránh tạm.

Vào đến phòng mới phát hiện, sau một đêm bọn họ cả người đầy bụi đất.

Trên áo Ngôn Tiêu vẫn còn dính máu dê tối qua, vết máu đã khô lại trông như những mảng sắt rỉ loang lổ.

Quan Dực nói: “Đi tắm đi.”

Ngôn Tiêu đi vào nhà tắm, không bao lâu sau bên trong vang lên tiếng nước chảy.

Anh ở bên ngoài chờ, chờ thật lâu cũng không thấy cô đi ra, anh đi tới gõ cửa: “Vẫn chưa xong?” Cửa khép hờ, có mùi thuốc lá bay ra, Quan Dực đẩy cửa, thấy Ngôn Tiêu khóa thân, đứng bên cạnh bồn rửa hút thuốc.

Thân thể trắng mịn của người phụ nữ tương phản với ánh sáng mờ tối của căn phòng, mang đến một vẻ gợi cảm không nói thành lời, nước từ vòi rơi trên người cô, chảy dọc từ trên xuống kẻ mông.

Quan Dực cúi đầu, yết hầu nuốt xuống một cái, sau đó ngẩng đầu lên: “Sao vẫn chưa tắm?”

Ngôn Tiêu nhìn anh qua gương, mỉm cười, kéo anh vào: “Không kịp đợi? Vậy anh tắm trước đi.”

Nước bắn tung tóe lên bàn tay cô, làm ướt gần hết điều thuốc.

Quan Được lấy điều thuốc trên tay cô xuống, dí lên bồn rửa, cắn môi không nói gì.

Ngôn Tiêu dường như hiểu ý, giơ tay cởi cúc áo anh: “Vây cùng nhau tắm, lần đó chúng ta vẫn chưa tắm xong?”

Quan Được bắt lấy tay cô: “Ngôn Tiêu, em đang căng thẳng sao?”

Cô híp mắt lại: “Tôi căng thẳng cái gì?”

“Nhìn thấy Ngũ gia.”

“Tôi giống như đang căng thẳng sao?”

Ánh mắt Quan Được rơi trên ngực cô, đôi gò đào căng tròn ửng hồng, anh nói thật: “Người em rất đỏ.”

“Vây thì sao? Lúc làm tình với anh người tôi càng đỏ hơn.” Ngôn Tiêu cười: “Đây không phải là căng thẳng, mà là kích động, hưng phấn.”

Quan Được nhìn chằm chằm cô, ánh mắt cô lúc này mang một vẻ mơ hồ, khiến người ta nhớ tới con điều hầu bay ngang qua những gò đá của người Mông Cổ.

Quan Được nghiêng chặt hàm, đưa tay cô đặt lên ngực mình: “Tiếp tục cởi.”

Ngôn Tiêu cởi từng chiếc cúc áo xuống, chiếc áo rơi xuống đất, Quan Được đã tự mình cởi quần dài ra, đè cô ép lên tường, nước từ đỉnh đầu chảy xuống, trong nháy mắt thân thể hai người hoàn toàn

ướt đầm.

Bàn tay Quan Được vuốt ve cơ thể cô, vân vê mái tóc và tấm lưng trần của cô, dùng xà phòng xoa lên người cô, khắp toàn thân không sót một chỗ.

Ngôn Tiêu thở dồn dập, nước chỉ hơi ấm nhưng cơ thể cô dưới bàn tay anh lại trở nên nóng rực. Bọt xà phòng theo nước chảy xuống, sau lưng là bức tường lạnh như băng, trước ngực là cơ thể

người đàn ông. Tâm trí Ngôn Tiêu trở nên hỗn loạn, giơ tay véo trên eo anh một cái: “Anh làm gì thế, có muốn hay không?”

Hạ thể của anh cách một lớp quần lót, đang chống đỡ trên bụng cô, đè chặt lên cô, bàn tay trên người cô dùng sức xoa nắn: “Tắm trước đã.”

“Fuck...”

Anh cúi người cắn lên vành tai cô: “Chuyện kia để lát nữa.”

Ngôn Tiêu nhảy cảm run rẩy, người đàn ông này gợi cảm không thể tưởng tượng nổi.

Phải gần nửa tiếng sau Quan Được mới buông cô ra, Ngôn Tiêu vịn vào tường, mềm nhũn đứng không vững.

Tiếng bước chân vang lên, một đôi bàn tay từ sau lưng xoay cô lại, Quan Được vừa đi ra ngoài một lát, vừa quay trở lại, dưới chân nước đã đọng lại thành một vũng.

Nước chảy xuống đến nơi đang nhô cao ở giữa hai chân anh.

Ngón tay Ngôn Tiêu gãi lên quần lót anh: “Tôi cũng giúp anh tắm rửa có được không?”

Không đợi anh trả lời cô đã kéo quần lót của anh xuống, hai bàn tay sờ đến phía sau thắt lưng, vuốt ve mông anh.

Hô hấp của Quan Được trở nên dồn dập, cảm giác như sắp nổ tung, tay vừa xé áo mưa đã thấy Ngôn Tiêu quấn một chân lên thắt lưng anh.

Anh ướt đầm nước, đỡ lấy chân cô xông vào.

Trong nháy mắt Ngôn Tiêu lên đỉnh, ngược đầu, không tiếng động run lên.

“Sợ sao?” Quan Được mạnh mẽ đụng một cái: “Ngôn Tiêu, em sợ ông ta sao?”

“Không.” Ngôn Tiêu nhớ lại bóng người già nua ngồi trên xe đó, cô vịn lấy lưng anh, khàn giọng nói: “Sợ ông ta thì tôi đã không ở chỗ này.”

Quan Được bật cười, thở gấp mạnh mẽ xông tới.

Ngôn Tiêu xoắn lấy anh, dính sát chặt chẽ, nghe thấy hơi thở dồn dập của anh, thuận theo tiết tấu va chạm.

Khi hai người ra khỏi nhà tắm, Ngôn Tiêu được anh ôm ra. Cô nằm giữa người trên giường, đầu óc trống rỗng, thật lâu sau mới cử động người, giọng nói khàn khàn: “Cảm giác khá tốt.”

Quan Được đứng cạnh giường mặc quần áo, cúi đầu, đối diện với khuôn mặt cô, đáy mắt tối đen.

Ngôn Tiêu nhìn thấy vậy bật cười thành tiếng.

Quan Được mặc xong quần dài, để trần đi đến bên cửa sổ, vén rèm lên nhìn ra ngoài, quay đầu lại nói: “Xe cảnh sát đi rồi.”

Lúc này Ngôn Tiêu mới ngồi dậy mặc quần áo.

Ra khỏi khách sạn là khoảng gần trưa, có một quán cơm ở bên đường.

Quan Được hỏi: “Đói sao?”

Quan Được gật đầu: “Hơi đói.”

Anh kéo cô đi qua: “Vậy ăn chút gì rồi hãy đi, tôi cũng thấy đói.”

Người trong quán rất đông, Quan Được gọi hai bát mì cho tiện.

Hai người ngồi trong góc, cúi đầu ăn rất nhanh.

Ngôn Tiêu không ăn hết, đặt đũa xuống bàn hỏi: “Đến trấn Chu Thủy đi thế nào?”

Quan Được ngẩng đầu: “Từ nơi này đi về phía đông hơn một trăm kilomet là đến.”

“Ok.” Cô đi ra ngoài trước.

Quan Được cùng đi với cô, khi đến gần xe trông thấy cô ngồi trên ghế lái.

Cô cầm tay lái nói: “Để tôi lái, giờ đến lượt anh ngủ.”

“Không cần, thể lực tôi tốt.”

Ngôn Tiêu giơ tay ra và chạm vào cái cầm màu xanh xám của anh: “Thể lực của anh tốt thế nào tôi biết rồi, nhưng anh vẫn cần ngủ, những lúc thế này mọi người cần có tinh thần hợp tác với nhau có được không?”

Quan Được mấp máy môi, dù thể lực có tốt thì một ngày một đêm qua cũng đã tiêu hao rất nhiều, quả thực anh cần nghỉ ngơi.

“Có chuyện gì thì gọi tôi dậy.” Anh ngồi vào ghế lái phụ.

“Biết rồi.”

Ngôn Tiêu lái xe rất vững vàng, ra khỏi thôn cô nhìn sang bên cạnh, Quan Được đang cúi đầu nhắm mắt, xương mày nhô cao lồi lên với sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng.

Khi anh ngủ trông rất quyến rũ, nhất là còn trong thời điểm quan trọng như bây giờ.

Nếu không phải đang lái xe, cô quả thực muốn vươn tay sờ một cái.

Ngôn Tiêu nhếch miệng, kéo cửa sổ xe lên.

48. Chương 48

Đi về hướng đông, gần với giáp ranh phía bắc của Thiểm Tây, cát bụi khô hanh, ánh mặt trời chói chang.

Ngôn Tiêu một tay lái xe, một tay cầm bánh mì gặm, cô nhận ra bản thân mình thích ứng ngày càng nhanh, khi còn ở Thượng Hải chưa từng trải qua tình cảnh bị rượt đuổi ăn uống tạm bợ thế này.

Chiếc xe chạy trên một con đường đất vàng, hai bên là núi cao dốc đứng, mặt đường đầy những khe rãnh, bầu trời phía xa một màu xám xịt, giữa những dãy núi kéo dài nhô ra một dãy tường cổ bằng đất, có lẽ là một đoạn của Trường Thành cổ.

Ngôn Tiêu không biết đường đi tiếp theo, quay đầu nhìn về phía sau, thấy Quan Được đã ngủ từ lâu.

Cô suy nghĩ một lát, quyết định không đánh thức anh, cho xe dừng lại chờ anh tỉnh dậy.

Gió thổi vào trong xe, bây giờ đã sắp là đầu mùa hạ, nhiệt độ bắt đầu tăng lên, Ngôn Tiêu mặc một chiếc áo sơ mi, cảm thấy hơi nóng, cô xắn tay áo lên, rút một điều thuốc ra hút, tựa lưng vào ghế nhìn Quan Được.

Khi anh ngủ trông rất quyến rũ, đầu cúi thấp, mắt nhắm nghiền, xương mày nhô cao lồi lên với sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím lại thành một đường.

Ngôn Tiêu gơ tay ra, định chạm vào rồi lại rút về, quay mặt nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Cảm thấy không ổn, làm như vậy quá thân mật.

Hút gần xong điều thuốc, người bên cạnh cử động, Ngôn Tiêu quay đầu sang thấy Quan Được đã dậy.

Vừa thức nên trông anh vẫn còn ngái ngủ, nhưng chỉ cần chớp mắt một cái liền tỉnh táo: “Đến đâu rồi?”

“Không biết.”

Quan Được nhìn ra phía ngoài: “Em dừng ở đây bao lâu rồi?” “Không lâu lắm, chính là thời gian chờ anh dậy.”

Quan Được đẩy cửa xe đi xuống, đi đến cuối xe nhìn về phía xa, một lát sau quay trở lại, kéo Ngôn Tiêu xuống xe: “Em xuống đi, để tôi lái.”

Ngôn Tiêu xuống xe, không hiểu hỏi: “Sao thế?”

“Cảnh sát sắp đuổi kịp rồi.”

Ngôn Tiêu sững sờ: “Anh nói bọn họ đang ở ngay phía sau?”

“Ừ” Vừa rồi Quan Được thấy có một chiếc xe cảnh sát từ xa chạy về phía này.

Cả quãng đường Ngôn Tiêu thấy không gặp cảnh sát, còn nghĩ bọn họ đã bị Chó Đen giữ chân nên bỏ cuộc rồi, không nghĩ tới mới dừng một lát mà bị đuổi kịp.

Cô ném tàn thuốc lá đi, định ngồi lên xe.

Quan Được nói: “Nhặt lên, đừng ném ở đây.”

Ngôn Tiêu cúi xuống nhặt lên, tiện thể chà chân xóa tàn thuốc dính trên mặt đường, cô đi sang bên cửa lái phụ mở cửa xe, Quan Được vươn người kéo cô lên xe, cửa vừa đóng lại anh liền cho xe phóng nhanh.

Xe chạy trên con đường đất ngoằn ngoèo, đi về hướng Trường Thành cổ, trông tưởng rất gần nhưng thực ra rất xa.

Đi được một lúc, qua hai nương ruộng rất cao, rải rác trên nương những bầy dê.

Có một cụ già đầu đội khăn trắng đang ngồi xổm ở ven đường chăn dê. Quan Được dừng lại, lấy một điều thuốc mời cụ: “Cụ ơi, sao cụ lại ở đây chăn dê?”

Ông cụ nhận lấy điều thuốc cười tươi: “Sao nào, không chăn ở đây thì chăn ở đâu?” “Dốc phía sau chỗ này cỏ rất dày, vừa rồi cháu đi đến trông thấy.”

Ông cụ có vẻ không tin: “Không thể nào, tôi ở đây suốt ngày, ở đâu cũng thế này thôi.”

“Thật, ông cứ đem dê đi qua đó thử là biết ngay.” Quan Được tiếp tục lái xe đi, nhìn qua kính chiếu hậu thấy ông cụ quả thực đuổi dê đi về hướng đó.

Ngôn Tiêu thấy từng đàn từng đàn dê chặn con đường phía sau, liếc nhìn Quan Được: “Thật không thể tưởng tượng anh còn gian như vậy.”

“Thế mà gọi là gian?”

“Không gọi là gian thì là gì?”

“Gọi là linh hoạt, tùy cơ ứng biến.”

Quan Được đạp chân ga, lao qua đoạn đường gồ ghề, xe lắc lư điên đảo.

Sau lưng Ngôn Tiêu ê ẩm, nhũu mảy, nhưng vẫn cố nhin, hiện giờ cũng không bận tâm những điều này.

Cô hơi hối hận, nếu biết thế này đã không tốt bụng mà gọi anh dậy luôn thì có phải tốt rồi, cần gì dừng lại chờ.

Khi mặt trời ngả về phía tây, xe bắt đầu tiến vào một ngôi làng trong khe núi, dân làng sống trong nhà hầm, mỗi căn nhà giống như được khảm trên các vách đá.

*Ở khu vực cao nguyên Hoàng Thổ ở Tây Bắc, Trung Quốc, người ta đào những cái hang ở vách núi đá để ở, gọi là nhà hầm.

Tường rào bao quanh sát ngay bên cạnh một đoạn Thành cổ, ngẩng đầu nhìn lên phía trên đều thấy rất rõ từng tầng đầm đất, bên dưới làm hàng rào gai để phòng có người trèo lên.

Lối vào của làng có rải rác vài con mương đứt quãng không hoàn chỉnh, có thể nhận ra đây là di tích từ thời cổ đại. Trên đường có không ít xe đỗ lại, rất nhiều người đang tham quan chụp hình, trên cổ đeo máy ảnh, cầm lens trong tay gior về phía thành cổ.

Quan Được cho xe dừng ở ven đường: “Nhân lúc nhiều người, chúng ta ăn cơm tối rồi lên đường.”

Ngôn Tiêu cởi dây an toàn: “Tôi đi nhà vệ sinh.”

Nơi này giống như một khu du lịch bán phát triển, suy cho cùng cũng chỉ là một thôn nhỏ xa xôi nên cơ sở hạ tầng chưa đáp ứng. Nhà vệ sinh công cộng chỉ là mấy căn lều cỏ đằng sau nhà đất, trên tường sơn hai bên trái phải hai chữ “Nam” và “Nữ”, ở giữa chỉ có một bức vách ngăn.

Bên phía nữ xếp thành một hàng dài đợi, Ngôn Tiêu nhẫn nhịn mùi hôi chờ mười phút, nhanh chóng đi vào, giải quyết xong chưa đến một phút.

Lúc cô đi ra vừa hay gặp Quan Được đang tìm.

Bên cạnh có một cái bơm nước tay, Ngôn Tiêu muốn rửa tay, ấn hai cái nhưng cái bơm áp không chảy nước.

Quan Được đi đến, ấn mạnh vào tay cầm tạo áp, nước chảy ra: “Tìm được chỗ ăn rồi, ghép nhóm cùng khách du lịch, trả một ít tiền là được.”

Ngôn Tiêu vừa rửa tay vừa gặt đầu: “Hiệu suất rất cao.”

“Có người đuổi phía sau, lúc này hiệu suất không cao không được.” Ngôn Tiêu đứng thẳng, vẩy nước trên tay: “Tôi đang khen anh giỏi giang.” Quan Được buông thanh tạo áp ra, nhìn cô: “Cái gì giỏi giang?”

Ngôn Tiêu vô thức muốn trêu anh, ngón tay vén tóc ở trên tai anh sang: “Đương nhiên là cái gì cũng giỏi~ kể cả phương diện kia...”

Quan Được bắt lấy ngón tay đang dính nước kia, nắm chặt trong lòng bàn tay, nhớ lại lần trước trong nhà tắm cô toàn thân ướt sũng, cô rất dễ dàng gọi lên trí tưởng tượng trong anh: “Lúc thế này mà em còn có tâm tình trêu đùa.”

“Vậy thì phải thế nào, bày ra vẻ mặt đưa đám cũng có ích gì.” Ngôn Tiêu rút tay lại: “Đi thôi, ăn cơm ở đâu?”

Quan Được lau tay vào quần, quay người dẫn đường.

Ngôn Tiêu theo phía sau anh, đi qua một con đường đất mấp mô quay trở lại chỗ ven đường, ở đó có một dãy nhà đơn sơ được ghép từ gỗ, có lẽ đều bán đồ tạp hóa và đặc sản.

Lúc đến gần một gian nhà, bên trong có rất nhiều người, người đứng người ngồi, ai cũng đeo kính đen và máy ảnh, vừa nhìn thì biết là khách du lịch.

Cạnh đó có một bếp than, bên trên đặt một cái nồi, đang nấu gì đó, tỏa ra mùi thơm của thịt dê.

Có một người phụ nữ đang trông bếp, nhìn thấy hai người vào, hỏi Quan Được: “Chín rồi, có muốn ăn luôn không?”

Quan Được nói: “Ăn luôn, chúng tôi đang vội, càng nhanh càng tốt.”

Cô ấy mở nắp vung: “Vậy lấy bát đi, nhóm tôi ăn xong cũng lên đường luôn.”

Quan Được cầm hai bát sứ lớn đưa đến, người phụ nữ đó múc đầy hai bát đưa cho anh, sau đó quay đầu chào hỏi những người khác đến ăn.

Trong căn phòng hơi nóng hầm hập, càng trở nên chật chội.

Quan Được và Ngôn Tiêu ngồi xỏm ở trong góc, chăm chú ăn cơm, không có ý định bắt chuyện cùng người khác, lúc ăn còn chú ý đến động tĩnh bên ngoài.

Trong bát có bánh canh, thịt dê, nước dùng vừa trắng vừa đặc. Ngôn Tiêu dùng đũa gấp hết thịt dê sang bát Quan Được. Quan Được nhìn cô qua làn khói: “Em không ăn sao?”

Ngôn Tiêu gật đầu, thấp giọng nói: “Tôi anh bánh canh là được, cả người dính máu dê vừa mới tắm rửa sạch sẽ, giờ làm sao mà nuốt trôi thịt dê.”

Quan Được gấp hai miếng thịt vào bát cô: “Ăn thịt no bụng hơn ăn mì, hiện giờ quan trọng nhất là ăn no.”

“Tôi biết rồi, sao có thể để mình bị đói?” Ngôn Tiêu gấp trở lại bát anh.

Đẩy tới đẩy lui lãng phí thời gian, Quan Được đành phải chiều ý cô: “Nhiều lúc thấy em thật dễ nuôi.”

“Phải, tôi rất dễ nuôi, anh muốn nuôi tôi sao?” Ngôn Tiêu nói xong nhìn anh, thấy anh đang nhìn cô chăm chăm, cô cười một tiếng, sau đó vui đầu ăn tiếp, cũng không để ý rốt cuộc ánh mắt anh là có ý gì.

Vừa ăn xong, trả lại bát đĩa thì có một du khách đang ăn cơm nói: “Sao lại có cảnh sát đến, hay là chỗ này không cho khách du lịch tham quan?”

Có người nói vào: “Có khả năng, người khác thường đi khu danh lam thắng cảnh xem Trường Thành, đoạn thành cổ này căn bản không mở cửa đón khách.”

Tay Ngôn Tiêu bị Quan Được nắm lấy, anh không nói gì mà kéo cô đi ra ngoài.

Gần như vô thức, khi hai người ra khỏi căn nhà cùng cúi thấp đầu. Tay Ngôn Tiêu nắm chặt dây đeo ba lô, nhìn về phía đầu thôn, thấy một xe cảnh sát đang dừng ở đó, nửa dưới của xe bám đầy bùn đất.

Hai cảnh sát xuống xe, chỉ về chiếc việt dã đang đỗ ở bên đường: “Có ai biết chiếc xe này của ai không?”

Không ai trả lời, tất cả mọi người đều từ nơi khác đến, không ai để ý chiếc xe này rốt cuộc là do ai đỗ ở đây.

Quan Được vốn định đi về phía chiếc xe, trông thấy vậy liền đổi hướng, kéo Ngôn Tiêu đi vòng ra đằng sau, giẫm lên bùn đất đi về phía sau làng.

Đi qua các nhà hẻm của dân làng, phía sau là hàng loạt dãy hoàng thổ ngang dọc đan xen, xen giữa

là những con đường hẹp quanh co, uốn lượn ngoằn ngoèo.

Rừng núi hoang vu, ánh tà dương lóe sáng cuối ngày, trời dần tối, từng cơn gió lớn thổi lạnh thấu xương.

Đường rất khó đi, hai người đi bên nhau không nói tiếng nào, về sau chỉ còn lại tiếng thở mệt nhọc của Ngôn Tiêu.

Quan Được dẫn Ngôn Tiêu đi xuống một đoạn nương dốc, có một thanh niên lái máy kéo đi qua, trông thấy hai người liền dừng lại.

“Hai người là du khách lạc đường à?” Người bản xứ đều rất nhiệt tình. Quan Được gật đầu: “Phải, làm phiền cậu đưa chúng tôi đến trấn gần đây.” “Được, lên đây đi.”

Quan Được đỡ Ngôn Tiêu lên, phía sau chất đầy thùng giấy, bên trong để than tổ ong, anh dịch mấy cái hộp sang một bên, kéo Ngôn Tiêu ngồi xổm xuống: “Đừng ngồi bệt, sẽ rất xót.”

Chiếc máy kéo kêu xình xịch bắt đầu đi trên con đường đất vàng, trông tránh lác lư, cát bụi bay mịt mù. Ngôn Tiêu bị nghiêng ngả không thể ngồi vững, Quan Được vòng tay qua ôm lấy thắt lưng cô, hai cơ thể dính sát cùng một chỗ.

Hai tay Ngôn Tiêu ôm lấy đầu gối, tư thế ngồi rất thận trọng, sắc mặt dần trở nên căng thẳng: “Nếu bị bọn họ bắt thì sẽ thế nào?”

Dưới xe lại xóc nảy một trận dữ dội, Quan Được ôm chặt lấy cô, giọng nói của cô rất thấp, nếu như không ngồi gần thì không thể nghe thấy, anh ghé gần sát tai cô nói: “Chúng ta từ ổ của bọn trộm mộ chạy trốn, trên tay còn có Hoàng Ngọc, em nói xem nếu bị bắt thì sẽ làm sao?”

Sắc mặt Ngôn Tiêu bình tĩnh, không nhúc nhích.

Bùi Minh Sinh từng nói, đời sống gió qua đi, lúc cô trở về vẫn là một nhà giám định tiền đồ rộng mở, nếu như bị cảnh sát bắt được thì sẽ huỷ hoại tất cả.

Lúc đến trấn trời đã tối hẳn, Ngôn Tiêu được Quan Được đỡ xuống, hai chân cô bị tê cứng.

Quan Được dẫn cô đi tìm khách sạn, đứng ở quầy lễ tân là bà chủ mập mạp, mặt mũi hiền hậu, có vẻ rất dễ nói chuyện.

Anh hỏi: “Mất thẻ căn cước có được đăng ký phòng không?”

Bà chủ nhà có vẻ do dự: “Nhỡ có cảnh sát đến hỏi, sẽ vi phạm quy định.”

Quan Được ôm Ngôn Tiêu đến bên cạnh: “Bạn gái tôi đang rất mệt, cho cô ấy vào phòng nghỉ ngơi trước đã, sau đó tôi sẽ đi lấy giấy tờ ngay.”

Bà chủ nhìn Ngôn Tiêu, thấy cô trông quả thực rất mệt, trên trán còn lấm tấm mồ hôi, bà ấy lấy chìa khoá phòng ra: “Thế cũng được.”

Ngôn Tiêu đi theo Quan Được về phía căn phòng, đèn ở trên đầu rất tối, cô bật cười: “Người như anh ngay cả nói dối cũng khiến người khác dễ dàng tin tưởng.”

Quan Được dừng ở trước cửa phòng, lấy chìa khoá mở cửa: “Vì sao?” “Nói hươu nói vượn cũng rất nghiêm túc.” “...”

Điện thoại trong túi đột nhiên rung lên, Quan Được lấy ra ấn nút nghe.

Ban đầu không có người nói, sau khi kêu một tiếng “Tề ca” mới nghe thấy giọng của Tề Bằng:

“Tiểu Thập Ca, lâu như vậy không thấy cậu, tôi còn lo cậu rơi vào tay cảnh sát rồi.”

“Không có.” Quan Được đẩy cửa phòng ra, kéo Ngôn Tiêu vào trong.

“Vậy là tốt, nhóm tôi đã đến nơi, đang đợi hai người đến.”

“Biết rồi.” Quan Được đập máy.

Ngôn Tiêu loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện: “Phía bên Tề Bằng thuận lợi như vậy sao?” “Ừ, ông ta đi hướng Tây, có thể trực tiếp đến thôn Chu Thuỷ.”

“Vậy vì sao ông ta muốn chúng ta đi hướng Đông qua một vòng lớn như thế?” “Em nói xem vì sao?”

Trong nháy mắt Ngôn Tiêu liền hiểu ra: “Fuck!”

Tề Bằng cố ý lợi dụng bọn họ để thu hút sự chú ý của cảnh sát, thuận lợi cho ông ta đưa Ngũ Gia thoát thân.

Quan Được bật đèn, kiểm tra trong phòng một vòng, đóng các chốt cửa, sau đó quay đầu đi ra cửa:

“Em ở đây đợi tôi, tôi đi lấy xe về.”

49. Chương 49

Ngôn Tiêu muốn ngăn anh lại, nhưng anh đi quá nhanh, chưa dứt lời thì cửa đã đóng lại.

Cô suy nghĩ, nếu sau này không có xe thì quả thực không còn phương tiện đi lại, tuy nhiên làm như vậy thì có chút mạo hiểm.

Dù có muốn ngăn cản cũng chưa chắc ngăn được, người đàn ông này trước giờ luôn có chủ ý của riêng mình.

Quan Được vừa đi, trong căn phòng nhỏ càng trở nên yên tĩnh.

Ngôn Tiêu mở ba lô ra kiểm tra, cô chỉ mang theo vài bộ đồ, cả một đường này cũng chưa thay bao nhiêu, lần trước chưa kịp giặt đã nhét vào trong túi, đồ của cô và Quan Được để lẫn với nhau, sau đó không tắm nên cũng không thay đồ.

Cô lấy quần áo ra, đi vào nhà vệ sinh, cho xà phòng lên vò từng cái.

Lúc cầm đến quần lót của Quan Được thấy có chút kỳ quái, cô lớn đến chừng này chưa bao giờ giặt quần áo cho đàn ông, đặc biệt là nội y, thế này là sao?

Giặt xong, treo quần áo lên thanh ngang của rèm tắm, rửa qua mặt mũi, trở về giường nằm xuống.

Ý định ban đầu là đợi Quan Được về nhưng cả ngày nay bốn ba trên đường thực sự rất mệt mỏi, chỉ một lát sau Ngôn Tiêu ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này rất sâu và lâu, không hề giật mình tỉnh dậy giữa chừng, lúc mở mắt ngoài trời đã sáng trưng, nhìn sang bên cạnh vẫn chưa thấy Quan Được trở lại.

Ngôn Tiêu nhanh chóng tỉnh táo, lập tức rời giường, đi vào nhà vệ sinh. Vì thời tiết khô ráo nên đồ giặt tối qua đều đã khô.

Vệ sinh cá nhân xong, cô xếp đồ vào trong túi, lúc này tiếng chuông di động reo. Cầm điện thoại lên, thấy người gọi đến là Quan Được, lập tức nhận máy: “Con mẹ nó anh...”

Giọng nói Quan Được ở đầu bên kia nghe rất trầm thấp: “Mới sáng sớm ra đã vắng tôi rồi?”

Ngôn Tiêu tức giận: “Tôi tưởng anh bị bắt!”

Trong điện thoại có tiếng cười thấp truyền đến bên tai: “Không có, em đi ra đi, tôi ở trong con hẻm ở cuối phố chờ em.”

Ngôn Tiêu đeo túi ra khỏi phòng, khi ra khỏi nhà nghỉ nhìn ngó xung quanh, thời tiết hôm nay không tốt lắm, hơi âm u, nhưng trong thôn rất náo nhiệt, mới tám giờ sáng mà các hàng quán đã bày đầy đường.

Đi dọc theo đến cuối con phố nhỏ, quả nhiên có một con hẻm rộng, gạch ngói phế thải chất thành đống, còn có vật dụng gia đình bị bỏ đi. Chiếc việt dã trông bẩn thỉu đang đậu ở nơi đó.

Quan Được đứng ở sau xe, thân hình to cao bị che khuất một nửa, chỉ nhìn thấy đôi chân anh, trên chiếc quần dài màu đen dính đầy bụi bặm. Anh từ phía sau đi ra, nhìn Ngôn Tiêu: “Ăn cơm chưa?”

“Lúc này ai còn tâm trạng mà ăn cơm.”

“Vậy là chưa ăn.” Quan Được mở cửa xe, lấy một bọc túi nylon đưa cho cô: “Ăn đi.”

Ngôn Tiêu nhận lấy, trong túi có vài cái bánh bao, vẫn còn nóng, cô lấy một cái ra ăn, nhìn anh từ trên xuống dưới, dưới mắt anh có một quầng thâm nhưng tinh thần vẫn rất tỉnh táo: “Tối qua anh lại không ngủ phải không?”

“Có ngủ, lúc trở lại đây đã muộn, nên ngủ luôn trong xe, vào nhà nghỉ sẽ đánh thức bà chủ nhà, gây thêm phiền phức.”

Ngôn Tiêu ngừng lại nói: “Fuck, đột nhiên cảm giác chúng ta hai ngày nay giống như tuyệt mệnh thiên nhai* vậy.”

*Tuyệt mệnh thiên nhai: liều mạng bỏ trốn.

Khóe miệng Quan Dực không khỏi nhếch lên.

Ngôn Tiêu lại cắn một miếng bánh bao, không biết là bánh nhân gì mà đầy dầu mỡ: “Tiếp sau đi đường sẽ thuận lợi hơn chứ?”

Quan Dực trầm mặc: “Có thể.”

“Cái gì gọi là có thể?”

Quan Dực nhìn về phía bên ngoài con hẻm, ánh mắt cảnh giác như báo: “Ở chỗ này có thể gọi là thuận lợi, ra khỏi trấn thì chưa chắc.”

Ngôn Tiêu hiểu ra: “Bọn họ chặn ở bên ngoài?”

“Ừ, tôi cũng vừa mới phát hiện ra.” Quan Dực cúi đầu lấy một điều thuốc, rít hai hơi, chân mày nhíu càng chặt hơn.

Ngôn Tiêu thấy bức mình: “Tề Bằng bây giờ thì thoải mái rồi, chúng ta ở đây giúp lão chặn đồn.” ”Ngũ Gia đang ở chỗ ông ta, ông ta đương nhiên muốn tìm người lót đường. Nếu chúng ta không

phối hợp, ông ta cũng không yên tâm đi đến tòa thành với chúng ta.” Nói đến đây anh lại thêm một câu: “Từ đầu đã kêu em đừng đi rồi.”

“Tôi đến đây để đối phó với Ngũ Gia, không phải đến để đối đầu với cảnh sát.” Quan Dực ngẩng đầu lên, sắc mặt Ngôn Tiêu lúc này lạnh băng.

Anh có cảm giác, cô rất bức mình khi bị dính dáng đến cảnh sát. Anh không tiếp tục đề tài này, giục cô: “Em ăn nhanh lên.”

Ngôn Tiêu nhìn anh: “Anh định thế nào?”

“Chờ em ăn xong rồi nói.”

Ngôn Tiêu đành phải ăn từng miếng từng miếng hết cái bánh: “Xong rồi, nói đi.”

“Ăn cái nữa.”

“...”

“Nhanh lên, ăn không đủ no như vậy còn vội lên đường làm gì?” Ngôn Tiêu đành phải ăn thêm một cái: “Nói.”

Quan Dực vừa hút xong điều thuốc, dụi đầu thuốc dưới chân, kéo tay cô đi đến đầu hẻm, chỉ về một hướng: “Đi thẳng theo hướng kia khoảng hai trăm kilomet sẽ đến trấn Chu Thủy. Tôi đợi ở đây một lát rồi lái xe dụ bọn họ, em đi trước đi.”

Trên mặt Ngôn Tiêu càng lạnh lùng: “Anh không sợ bị bắt?”

“Túi đang ở chỗ em, trên tay tôi không có di vật, có lẽ không sao.”

“Có lẽ?” Ngôn Tiêu cười lạnh: “Sau khi bị bắt tra ra chuyện của đội khảo cổ thì sao? Anh biết rõ bọn họ đang tìm mình, Tiểu Thập Ca anh như vậy không phải tự chui đầu vào lưới sao?”

Quan Dực cúi đầu, mắt nhìn thẳng vào cô: “Chưa chắc họ đã đuổi kịp tôi.”

Ngôn Tiêu đẩy anh ra, mở cửa xe ngồi vào, nhét cái túi cho anh: “Tôi sẽ dụ bọn họ đi, anh đi trước.”

Quan Được giơ tay kéo cửa xe nhưng cô đã khóa lại.

“Xuống.”

Cô không nhìn anh, lạnh lùng nói “Đừng nhiều lời, anh biết rõ thân phận của tôi so với anh an toàn hơn.”
Cô khởi động xe, lái ra ngoài.

Quan Được đuổi theo vài bước nhưng không bắt kịp, cô lái rất nhanh, lao thẳng ra đường, trong nháy mắt đã không thấy đâu.

Khu vực này giao thông tắc nghẽn, lái xe ra ngoài rất xa rồi mà vẫn là đường đất. Cũng may ít núi, địa hình dần dần bằng phẳng, tầm nhìn thoáng, có thể quan sát được tình hình bên ngoài từ xa.

Phía trước không xa có ba chiếc xe cảnh sát dừng trên đường, bọn họ đều được điều động đến chỗ này.

Ngôn Tiêu lái rất nhanh, nhớ lời Quan Được nói về hướng đi trấn Chu Thủy, cô dẫm chân ga lao lên phía trước.

Xe cảnh sát lập tức đuổi theo, trong nháy mắt tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Ngôn Tiêu nắm chặt tay lái, không hiểu sao lại nhớ lại cảnh lúc trước ở Tây An đua xe với Quan Được, ai có thể ngờ có một ngày cô cùng cảnh sát rượt đuổi, lại còn trên địa hình thế này, gập ghềnh xóc nảy, lớp xe đường như muốn văng ra ngoài.

Cô nhìn vào kính chiếu hậu, theo sau là một chiếc xe cảnh sát, nhìn lại phía sau, còn có một chiếc xe sedan màu đen chạy phía sau, hai chiếc xe cảnh sát còn lại đang đuổi theo chiếc xe đó.

Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm chiếc xe kia, sau đó liền hiểu ra. Ba chiếc xe cảnh sát chờ ở chỗ này không phải chỉ vì muốn đuổi theo cô với Quan Được.

....

Lúc này Quan Được đang ở trên trấn tìm một cửa hàng cho xe ô tô, rất khó mới tìm được một chiếc có thể thuê, nhưng bị hỏng gần hết, giá cả thì quá cao so với bình thường.

Anh cũng không bận tâm, chọn đại một chiếc, lấy tiền ra, đếm thử, vừa đủ trả.

“Đổ đầy xăng.” Anh đưa tiền cho ông chủ.

Ông chủ cho rằng anh là du khách ngoại tỉnh, định giở trò làm thật: “Anh đưa từng này ít quá, phải đưa thêm, không đủ đâu.”

Quan Được đứng ở cửa, trên tay cầm túi của Ngôn Tiêu, đứng ngược sáng, thân hình càng cao lớn hơn, lạnh lùng nhìn ông ta: “Cho ông năm phút, ông thử chậm một giây xem sao.”

Ông chủ sợ run cả người, mới nhìn tưởng người đàn ông này chỉ cao to thôi, giờ thấy anh ta trầm mặt xuống liền biết không phải người dễ chọc. Ông ta từng gặp nhiều loại người, nên trong lòng cũng sợ hãi, lo sẽ gây ra chuyện, im lặng quay đầu đổ xăng.

Quan Được đi ra bên ngoài cửa hàng, vừa rồi hình như nghe thấy một trận còi cảnh sát, bây giờ lại không thấy nữa.

Anh hơi bực mình, thậm chí hối hận vì mang theo Ngôn Tiêu đi chuyến này.

“Xong rồi, đã đổ đầy.” Chưa đến vài phút, tiếng ông chủ vọng ra.

Quan Được đi vào, không nói gì ngồi lên xe, cửa vừa đóng liền lao ra ngoài, tốc độ nhanh kinh người.

Ông chủ trông thấy vậy mà đau lòng, nhìn kiểu này thì không biết còn lấy được xe về hay không nữa.

Đường đi không dễ, Quan Được chạy xe nhanh nhất có thể, qua buổi trưa mà vẫn chưa đuổi kịp Ngôn Tiêu.

Trấn Chu Thủy giáp ranh với Nội Mông Cổ, và gần sát biên giới dài của sa mạc, hiện giờ ở trước mặt là một hoang mạc rộng lớn.

Bầu trời âm đạm, gió khô nóng oi bức từ sa mạc thổi đến.

Trong những đợt gió khô hanh này đột nhiên xuất hiện tiếng còi cảnh sát, Quan Được ngay lập tức chuyển hướng chạy về phía nơi âm thanh đó phát ra.

Tiếng chuông di động vang lên, anh không kịp nhìn tên người gọi đến liền bắt máy.

“Tiểu Thập Ca, đã tới chưa?” Không phải Ngôn Tiêu, là Tề Bằng gọi.

Quan Được đạp chân ga tăng tốc, hai mắt nhìn chăm chăm vào con đường phía trước: “Sắp rồi.” “Nhớ đừng dẫn cớm vào trong thôn.”

“Tôi biết rồi Tề ca.” Quan Được dừng một chút, trầm giọng nói: “Ngôn Tiêu đã giúp Ngũ Gia đánh lạc hướng đám cớm đó rồi.”

Phía bên kia Tề Bằng cười một tiếng: “Vậy sao? Vẫn là cậu có bản lĩnh, bạn gái của cậu so với hồi ở Thượng Hải thì nghe lời hơn nhiều.”

Quan Được mím chặt môi, chiếc xe lao lên đỉnh dốc, từ trên cao nhìn xuống dưới, có một chiếc xe đang lao đi, nghiêng lên vài bãi cỏ lau lác đặc trong hoang mạc. Nhìn dấu bánh xe thì biết chiếc xe đã phải lượn ở đó bao nhiêu vòng rồi, anh cúp máy rồi chạy xe về phía đó.

Là chiếc việt dã màu đen của anh.

Quan Được vừa lái xe vừa theo dõi phía sau chiếc việt dã, không thấy có xe cảnh sát bám theo, thở phào nhẹ nhõm.

Xe việt dã chạy phía dưới một ngọn đồi thì dừng lại.

Từ xa Quan Được trông thấy Ngôn Tiêu thò đầu nhìn ra ngoài, có lẽ đang phân biệt phương hướng. Phía sau xe Ngôn Tiêu đột nhiên khói bụi tung tóe, một chiếc sedan đi về hướng này, tốc độ rất nhanh.

Quan Được nhìn theo hướng đó, không thấy chiếc xe kia có dấu hiệu giảm tốc, đột nhiên phản ứng nhanh, đạp chân ga hết cỡ, thò người ra ngoài hét: “Ngôn Tiêu.”

Ngôn Tiêu không nghe thấy cũng không có động tĩnh.

Quan Được liếc mạng lao về hướng đó, cách mấy trăm mét thì xe đột nhiên chết máy, vặn chìa khóa khởi động lại nhưng xe không nổ máy. Anh cầm lấy cái túi, đẩy cửa xe đi xuống, chạy thật nhanh về phía trước: “Ngôn Tiêu! Chạy mau!”

Ngôn Tiêu không dễ dàng gì mới thoát được khỏi mấy xe cảnh sát kia, còn đang tìm hướng đi đến trấn Chu Thủy, đột nhiên có cảm giác có người đang vẫy tay, nhìn ra bên ngoài, sững sờ trong chốc lát, ngay sau đó nghe thấy phía sau có âm thanh động cơ cơ, quay đầu lại nhìn, lập tức lái xe chạy đi.

Chưa kịp chạy thì chiếc xe địa dã vọt đến, liên tiếp đâm mạnh vào đuôi chiếc việt dã, cả người Ngôn Tiêu mất thăng bằng va mạnh vào tay lái, ngực bị va đập đau buốt.

Trong nháy mắt chiếc xe việt dã bị đẩy đi rất xa, giống như bị mất kiểm soát lao về phía trước. Cô cắn răng quay ngược tay lái, kéo cần số.

Đột nhiên có hai tiếng súng vang lên, Ngôn Tiêu hoảng sợ, nhưng lúc này phía sau không còn bị đâm nữa. Cô vội ổn định vô lăng, đạp mạnh phanh xe, chiếc xe chạy đến lên trên một ruộng dốc, va phải một thân cây bạch dương chết khô.

Quan Được đeo túi của Ngôn Tiêu trên vai, hai tay cầm súng, ngắm bắn vào lớp chiếc xe kia, chiếc xe kia cuối cùng phải bẻ lái sang chỗ khác, xoay một vòng rồi mới dừng lại.

Người trong xe nhảy ra ngoài, hung ác nhìn Quan Được, khuôn mặt hằn ta vằn vẹo.

Là Chó Đen.

Quan Được vội vàng đuổi theo, lúc này Chó Đen đang đi về hướng Ngôn Tiêu vừa chạy.

Ngôn Tiêu tay ôm ngực vừa từ trong xe bước ra liền trông thấy Chó Đen, quay đầu bỏ chạy.

Khó trách vừa rồi xe cảnh sát đuổi theo chiếc xe đó, cô cho rằng chỉ là trùng hợp, không ngờ rằng người trong xe lại là hắn ta.

Chạy chưa được bao xa, tay cô bị hắn bắt được.

Chó đen vừa bắt được tay cô liền túm tóc kéo cô đi về phía trước: “Đ**m, bọn mày lấy tao chịu tội thay thì ông đây cũng cho chúng mày chết chung, lấy mạng đổi mạng.”

Ngôn Tiêu giãy giụa vài cái nhưng không thoát được, gờ chân đá vào giữa đũng quần hắn.

Chó Đen đau đến mức co quắp lại, buông lỏng tay, Ngôn Tiêu nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Phía sau vang lên âm thanh dẫm lên đá sỏi, một cánh tay siết lấy cổ cô lôi trở lại.

Mặt Ngôn Tiêu đỏ bừng, khó khăn chửi một câu: “Fuck. Sư bố mày...”

Tề Bằng hạo hắc, hắc lại ra tay với cô, chưa gặp loại súc sinh nào như hắn.

Chó Đen bị cảnh sát đuổi theo đến giờ đã hận đến đỏ mắt, hắn ta siết chặt cô lôi đến sau mô đất.

Lúc này Quan Duyệt vẫn đang vội vàng đuổi theo, khi chạy ra phía sau mô đất chỉ thấy một vũng máu lớn, không thấy ai cả.

Anh sửng sờ, không kịp suy nghĩ chạy ra bên ngoài.

“Ngôn Tiêu!”

Chỉ có tiếng gió, không có ai trả lời.

Phía xa lại truyền đến tiếng còi cảnh sát, Quan Duyệt lấy nòng giảm thanh ra, lắp vào súng, chợt thấy bóng người lướt qua, hình như là Chó Đen, anh lập tức đuổi theo.

Tiếng còi xe cảnh sát ngày một gần, anh không tiếp tục đuổi theo, tìm theo hướng vừa rồi trông trông thấy chó đen.

Trời ngày càng âm u không một tia sáng.

Ngôn Tiêu cả người đầy máu, lao thẳng vào một căn nhà hầm đổ nát, đóng chặt cửa.

Bên trong không có gì cả, tối đen một mảng, chỉ nhìn thấy một thân cây Hồ Dương làm cột chống lấy mái nhà lung lay sắp đổ. Cô ngược đầu, tựa vào tường lấy lại nhịp thở.

Tiếng còi xe cảnh sát dường như đã đi xa, không còn nghe rõ nữa.

Đột nhiên cửa nhà bị đá văng, Ngôn Tiêu ngay lập tức đứng thẳng người, tay phải vừa giơ lên liền bị một bàn tay to lớn nắm chặt.

“Ngôn Tiêu!”

Là Quan Duyệt. Anh dắt khẩu súng vào sau lưng, nhìn con dao ở trong tay cô.

Chính là con dao anh đưa cho cô để phòng thân, trên dao dính đầy máu.

“Em có bị thương không?” Anh kéo cô đến bên cạnh, nhìn chăm chăm máu dính trên người cô, nắm ngón tay siết chặt.

“Không có.” Ngôn Tiêu thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch.

Quan Duyệt giơ tay cởi áo cô, dùng sức đẩy mạnh, áo lót màu đen dính máu, trên ngực cũng có vết máu, anh sờ soạn kiểm tra, không có vết thương.

Ánh mắt Ngôn Tiêu lóe lên: “Không phải máu của tôi, tôi đâm hắn, ba nhát.”

Quan Được cầm lấy con dao ném sang một bên, cầm tay cô không thả, anh nắm rất chặt, nhìn cô chăm chăm.

Ngôn Tiêu đột nhiên hôn lên cổ anh.

Bờ môi cô lạnh lẽo dùng sức hôn anh, cắn môi anh, mút lấy lưỡi anh.

Trong nháy mắt, Quan Được giữ chặt gáy cô lại đáp trả, nụ hôn ấy vô cùng mạnh mẽ.

Ngôn Tiêu quá mức nhiệt tình, giờ tay cởi thắt lưng của anh, kéo áo anh ra, đẩy anh lên tường.

Cô sờ đến chiếc túi trên lưng anh, kéo khóa, một tay thò vào lấy áo mưa, một tay vươn vào trong nội y anh vuốt ve nơi đó đang nóng rùng rục.

Quan Được phải cắn chặt môi mới không rên ra tiếng, tay của cô bao lấy nơi đó chà xát, vừa cắn môi anh, vừa lần mò tìm cách mặc áo mưa vào.

Anh kéo quần cô xuống, cô đã tự mình dán sát, cả người quần chặt anh.

Quan Được nâng eo cô lên, mạnh mẽ xông vào.

Ngôn Tiêu đau đớn rên nhẹ một tiếng, lại giống như cảm thấy chưa đủ, ôm lấy cổ anh kéo xuống dưới.

Quan Được bị cô ôm chặt, liền bế cô ngồi trên mặt đất.

Ngôn Tiêu ấn anh nằm xuống, ngồi trên người anh, nhắm hai mắt lại cắn chặt môi, chuyển động thắt lưng.

Mãi không thấy cô mở mắt, Quan Được ôm lấy cô, luật động từ dưới lên trên.

Chẳng bao lâu sau Ngôn Tiêu cạn kiệt sức lực, nằm trên người anh thở dốc.

Quan Được cắn môi cô, hung hăng phát tiết.

Thật lâu sau hơi thở của hai người mới bình ổn lại, Quan Được nói: "Em không cần sợ, hấn chưa chết được."

Ngôn Tiêu cười lạnh: "Tôi không có sợ, là hấn đáng đời." Quan Được biết được cô đã bình tĩnh trở lại, đỡ cô ngồi dậy.

Hai người nhặt quần đang vứt ở bên cạnh, Ngôn Tiêu lấy ra một điều thuốc, hút hai hơi, sau đó nhét vào miệng Quan Được.

Sau lưng anh dính đầy bụi đất.

Cô bật cười: "Trông hai chúng ta bây giờ thực sự giống như hai con quỷ hoang dã."

Quan Được ngậm điều thuốc của cô rít một hơi, thuốc của phụ nữ rất nhạt, anh không cảm nhận được vị gì, nhưng nó lại nồng nặc hòa với hương vị của cô.

"Tiểu Thập Ca, cứ liên tục bị cảnh sát truy đuổi cũng không phải là biện pháp." Quan Được nhìn cô, lần này cô gọi anh là Tiểu Thập Ca hình như khác biệt.

Ánh mắt Ngôn Tiêu di chuyển trên người anh, có vẻ hơi e dè: "Anh có nghĩ đến hợp tác với cảnh sát không?"

Mắt Quan Được di chuyển: "Không có khả năng." "Anh không cần ra mặt, tôi quen biết Lý Chính Hải."

50. Chương 50

Bên trong căn hầm ánh sáng lờ mờ tối, nhưng cô vẫn có thể thấy rõ sự sững sờ của Quan Được:

"Sao em lại quen Lý Chính Hải?"

Ngôn Tiêu nói: “Quen từ hồi anh ta làm việc ở Thượng Hải.” “Tại sao quen?”

“Cứ như vậy mà biết thôi.”

Anh kiên trì truy hỏi: “Rốt cuộc làm sao quen?”

Ngôn Tiêu cảm thấy nếu không nói rõ thì anh sẽ không suy nghĩ về đề nghị của cô: “Một người họ hàng âm thầm chiếm đoạt tài sản ba mẹ tôi để lại cho tôi, anh ta chịu trách nhiệm điều tra.”

Quan Dược nhớ lại điều gì đó: “Cho nên em quả thực đã từng nghèo.”

“Từng nghèo.” Ngôn Tiêu dừng một lát: “Cực kỳ nghèo.”

Nghèo đến mức sống ở gầm cầu, cơm không có mà ăn. Cô gần như đã quên cảm giác đó, bây giờ nhắc lại cũng không có cảm giác gì nhiều, dù sao chuyện cũng xảy ra lâu lắm rồi.

“Cha mẹ em đều mất rồi?”

“Ừ, cha mẹ nuôi.”

Quan Dược mím môi, cô là cô nhi, anh chưa bao giờ nghĩ tới điều này, thực sự anh không hề biết gì về cô.

Suy nghĩ một lát lại cảm thấy có gì không ổn: “Nếu như không nhầm thì đây là tranh chấp kinh tế, đến tòa án kiện là được, sao lại dính đến cảnh sát?”

“Vì tôi đánh người kia.” Ngôn Tiêu liếc anh một cái: “Tôi đánh ông ta, đánh đến trọng thương, đúng lúc Lý Chính Hải phải đi điều tra.”

Quan Dược nhìn chằm chằm cô, thấy cô không giống như đang nói đùa. Anh trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục hút thuốc đang kẹp trong tay, hỏi: “Sau đó thế nào?”

“Chuyện được giải quyết.”

Ngôn Tiêu nói ngắn gọn nhưng anh cảm thấy không đơn giản như vậy. Lúc cô nói lời này giọng rất lạnh, có lẽ ngay cả cô cũng không nhận ra.

“Cái này không quan trọng.” Ngôn Tiêu vừa đổi giọng liền ném việc này ra phía sau đầu: “Anh suy nghĩ về đề nghị của tôi thử xem, một cơ hội như vậy, tôi không muốn xảy ra chuyện gì nữa, anh chắc chắn cũng không muốn.”

Quan Dược thoáng suy nghĩ, đứng lên nói: “Tôi ra ngoài xem tình hình một lát.” Anh mở cửa bước ra ngoài.

Ngôn Tiêu ngồi ở đó, đến khi hoàn toàn bình tĩnh, đứng lên phủi bụi trên người, thay một bộ đồ mới từ trong túi.

Vứt lại bộ quần áo bị dính máu lại, đeo ba lô đi ra ngoài.

Lúc này đã là chập tối, bụi mù mịt khắp nơi, không khí khô hanh ngột ngạt.

Quan Dược đứng bên ngoài hút thuốc, đã hết nửa điếu, quay đầu lại trông thấy cô, nói: “Cảnh sát đi rồi, chắc là đuổi theo Chó Đen.”

Ngôn Tiêu nhìn anh: “Rốt cuộc anh định thế nào, nghĩ xong chưa?”

“Nghĩ xong rồi,” Quan Dược nhả khói: “Không đáng công khai hợp tác, chờ thời điểm thích hợp em báo tin cho Lý Chính Hải là được, quyền chủ động ở trong tay chúng ta.”

Ngôn Tiêu không khỏi bật cười, giơ tay nắm lấy cằm anh: “Thật lợi hai nhà Tiểu Thập Ca, anh ngay cả cảnh sát cũng muốn lợi dụng.”

Khoé mắt Quan Dược cong lên, nhân tiện nắm lấy tay cô: “Quyết định vậy đi, đi thôi.”

Quay trở lại chỗ đỗ xe, chiếc xe việt dã đâm phải cây Hồ Dương khiến cản trước của xe bị lệch, nằm nghiêng đậu ở đó.

Quan Dược đến gần, dùng chân đá đá, không có vấn đề gì lớn, vẫn chạy được.

Hai người lên xe đi về hướng trấn Chu Thủy, trời càng lúc càng âm u, không bao lâu sau màn đêm bắt đầu buông xuống.

Quan Được vừa lái xe vừa gọi điện cho Tề Bằng, có vẻ như ông ta đang đợi điện thoại của anh, chuông vừa vang lên một tiếng đã bắt máy.

“Tiểu Thập Ca, cắt đuôi được có chưa?”

“Tề ca yên tâm, chúng tôi đang trên đường đến.”

“Vây là tốt rồi, ở trấn trên có một khách sạn Trăng Non, hai người đi đến đó.” “Được.”

Vừa định dập máy thì Tề Bằng lại dặn thêm một câu: “Người nhà tôi cũng ở đó, gặp mặt rồi đừng lỡ miệng nói ra.”

“Tôi biết.”

Trên đường hơn ba giờ đồng hồ, khi đến trấn trời đã tối đen.

Những thị trấn này đều gần sa mạc nên điều kiện không tốt, rất nhỏ, chỉ có một con đường xuyên suốt toàn bộ trấn.

Khách sạn Trăng Non rất dễ tìm, ở ngay ven đường, là một căn nhà tầng nhỏ, trên cửa treo một chiếc đèn mờ, trông giống như một ngôi nhà dân bình thường.

Quan Được dừng xe, thấy Ngôn Tiêu nghेo đầu sang một bên không động đậy, anh chạm nhẹ mặt cô mới phát hiện ra cô đã ngủ.

Cả một ngày đường đầy hiểm nguy quả thực đủ khiến cho cô mệt mỏi. Anh xuống xe trước, vừa đặt chân xuống đất đã thấy Tề Bằng đứng ở cửa. “Thật vất vả rồi Tiểu Thập Ca, sao bây giờ hai người mới tới đây thế?”

“Nhóm tôi bị Chó Đen tập kích.” Câu nói của Quan Được có hàm lý khác, những nguy hiểm này là ông ta gây ra, cần phải cho ông ta biết.

Tề Bằng cũng nhận trách nhiệm: “Việc này là do tôi thiếu suy xét, có Ngũ Gia ở đây, không thể không khiến bọn cậu bồn ba vất vả hơn, Ngũ Gia đều ghi nhớ trong lòng.”

“Giúp Ngũ gia là việc nên làm mà.”

Ông ta cười một tiếng, nghe ra rất hài lòng: “Nơi này không tiện nói nhiều, tôi đi thẳng vào vấn đề luôn. Ngũ Gia nhờ tôi chuyển lời, cậu mau chóng chuẩn bị công tác khai quật, hiện giờ có đám để mất tới, ông ấy muốn đến chỗ tòa thành càng sớm càng tốt.”

“Đã chuẩn bị tốt, bất kỳ lúc nào cũng có thể đi.”

“Vẫn là cậu làm việc khiến người khác yên tâm.” Tề Bằng ném về phía anh một chiếc chìa khóa: “Đã chuẩn bị phòng tốt cho hai người, phía sau có đồ ăn, ngủ một giấc cho khỏe. Hai ngày nay các cậu vất vả rồi.”

Quan Được nhận lấy chìa khóa, nhìn ông ta đi vào trong, quay đầu lại đi đến cạnh xe ôm Ngôn Tiêu.

Mặc dù rất gầy, nhưng dáng người cô cao, ôm trong tay cũng có chút nặng.

Quan Được cũng từng ôm cô khi bị trúng thuốc mê do súng gây ra, nhưng đó là trên đất bằng, đi từ xe vào lều cũng không xa. Nhưng bây giờ thì khác, anh muốn ôm cô đi thẳng đến thang máy.

Sau đó phải đi tìm phòng, khi ôm cô đến trước cửa phòng, hơi thở của anh có chút mệt.

Quan Được nhấc một chân lên đỡ người Ngôn Tiêu, tay lấy chìa khóa ra mở cửa.

Lúc cửa mở ra, người đang đỡ trên đùi động đậy. Mặc dù động tác của cô rất nhẹ nhưng anh vẫn cảm nhận được.

Đi vào phòng, đóng cửa lại, anh ghé cô ở trên cửa, một tay giữ công tắc đèn.

Người Ngôn Tiêu bị trượt xuống, cô lại cử động.

Quan Được thấp giọng nói: “Em đang giả vờ ngủ.”

Trong bóng tối, đôi tay cô quàng lên trên cổ anh: “Ừ, bị anh phát hiện rồi.” “Cố tình chinh tôi sao?”

Ngôn Tiêu bật cười: “Không, tôi chỉ đang nghĩ, nếu như hôm nay tôi quả thực bị Chó Đen giết chết, thì có lẽ anh cũng như vậy ôm tôi về...”

“Nói vớ vẩn gì thế.” Quan Được đột nhiên ngắt lời cô, giọng nói rất lạnh.

Ngôn Tiêu dừng lại: “Đùa chút thôi.”

Hơi thở của Quan Được dường như càng nặng nề hơn, cả người dồn về phía trước, đẩy cô tựa sát trên cánh cửa, đầu đè mạnh lên cô.

Anh không hôn môi cô, anh hôn từ cằm cô, sau đó dịch lên trên, mạnh mẽ ngậm lấy lưỡi cô, cho đến khi nghe tiếng hừ nhẹ của Ngôn Tiêu mới buông cô ra.

“Đừng đùa kiểu này.” Giọng nói của anh vô cùng trầm thấp: “Ngôn Tiêu, tôi không mong em xảy ra chuyện.”

Yên tĩnh vài giây, Ngôn Tiêu từ trong ngực anh đứng thẳng người, bàn tay sờ sờ lên tường, bật đèn. Căn phòng sáng đèn, biểu tình trên mặt cô nhàn nhạt, sờ tay lên mặt anh: “Ừ, tôi cũng không mong anh xảy ra chuyện.”

Cô cũng không hy vọng anh có chuyện gì, dù sao cũng là đồng đội hợp tác.

“Tôi đi tắm trước.” Cô quay người đi vào toilet.

Quan Được đứng đối diện cửa, gơ tay vuốt mặt. Một giây trước còn là người dây dưa hoan ái với anh, chỉ một giây sau lại trở nên lạnh nhạt, anh không thể không cảm nhận được.

Đứng đó một lát, bên trong truyền ra tiếng nước chảy, đầu óc anh dường như cũng được gột rửa, Quan Được mở cửa đi ra ngoài.

Chờ Ngôn Tiêu tắm rửa xong đi ra, có một bát to để ở trên tủ đề đồ, nửa bát là cơm, bên trên chất đồng đồ ăn.

Lúc này Quan Được trở về, đứng bên cạnh nói: “Đồ vừa bưng lên, ăn đi.”

Nghe anh nói Ngôn Tiêu cũng cảm thấy đói, cơm trưa vẫn chưa ăn, cả một đường hao tổn sức lực cho đến giờ, hai ngày hôm nay quả thực quá sức chịu đựng của con người.

Cầm bát lên, thấy mấy món ăn đen xì trên đó, còn không thể phân biệt làm từ cái gì. “Ngũ Gia ở đây cũng ăn đồ này sao?”

Quan Được nói: “Vì tiền thì có gì là không thể chịu được?”

Ngôn Tiêu cầm đũa: “Lão già này con mẹ nó dốc lòng mà.”

Quan Được lấy điện thoại ra, đi đến gần cửa sổ: “Tôi gọi điện thoại về cho đội.”

Ngôn Tiêu cầm bát, tựa vào tường từ từ ăn, ăn được hơn một nửa thì bỏ bát xuống. Quan Được lúc này vẫn chưa nói chuyện xong, nghe ra thì anh đang nói chuyện với Thạch Trung Chu.

Cô đi vào nhà vệ sinh đánh răng, xong xuôi ngả lên giường nằm, nghe thấy giọng Quan Được:

“Mọi người chuẩn bị đi ra sa mạc trước, không lâu sau anh sẽ qua đó.”

Căn phòng vừa nhỏ vừa yên tĩnh, toát ra mùi của chất khử trùng rẻ tiền. Ngôn Tiêu nhắm mắt, giọng nói của Quan Được dường như cũng trầm thấp hơn, lọt vào tai tựa như thôi miên, mệt mỏi rã rời, rất nhanh cô ngủ thiếp đi.

...

Ngủ một giấc thẳng đến trời sáng, lúc mở mắt ra gian phòng tràn ngập ánh nắng ban mai.

Thị trấn trong khu vực sa mạc, chỉ cần thời tiết tốt thì ánh sáng mặt trời sẽ bao phủ khắp nơi.

Ngôn Tiêu ngồi dậy, nhìn sang bên cạnh, không thấy Quan Duyệt nhưng cô biết tối qua anh ngủ lại đây.

Hôm qua lúc nửa đêm, cô thấy trên người rất nặng, nửa người anh đè lên cô, cô đẩy cũng không ra được, ngược lại anh ôm cô càng chặt hơn, không có chuyện cô bị bóng đè.

Vệ sinh cá nhân xong đi ra ngoài, đi từ trên phòng xuống dưới lầu cũng không gặp ai, giống như cả khách sạn không có ai ở, vô cùng yên tĩnh.

Ngôn Tiêu đi đến sân sau, ở đó có một gian phòng bếp, khói từ ống khói thoát ra.

Một người đứng ở cửa vẫy tay với cô: “Chị!”

Là Hứa Nhữ, mặc một bộ đồ thể thao màu đen, trẻ trung như mọi khi.

“Nghe nói hôm qua tối muộn chị mới đến, em lại đi ngủ sớm nên không gặp được.” Ngôn Tiêu không bao giờ có thể nhiệt tình được như cậu ta: “Ừ.” “Chị đến đây ăn sáng đi.” Hứa Nhữ đón cô đi vào.

Ngôn Tiêu nhìn xung quanh, không thấy Quan Duyệt đâu.

Hứa Nhữ trông thấy nên hỏi: “Chị tìm anh Quan à? Anh ấy với Duyệt đang nói chuyện với nhau, hình như nói về việc đi tham quan.”

Ngôn Tiêu gật đầu.

Hứa Nhữ múc cho cô một bát cháo, để trên bàn cho nguội, kéo ghế ngồi ra cho cô: “Chị, tòa thành bị vùi lấp kia rốt cuộc là ở đâu, có phải cũng thần bí giống như tòa thành cổ Lô Lan* không?”

*Lô Lan là một quốc gia cổ, tồn tại vào thế kỷ thứ II Trước Công nguyên nằm ở vùng Đông Bắc sa mạc La Bô ở vùng Tân Cương. Lô Lan Quốc đã biến mất một cách thần bí trong lịch sử Trung Quốc chỉ trong một đêm, rất nhiều dân du cư cũng đồng thời “mất tích” đây là một nghi vấn của lịch sử và có nhiều giả thiết xoay quanh nó.

Ngôn Tiêu ngồi xuống: “Không biết rõ.”

“Như vậy à...” Hứa Nhữ có vẻ hơi thất vọng: “Tiếc là Duyệt không cho em đi cùng, chỉ dẫn ông chủ của Duyệt đi thôi.”

Ngôn Tiêu thuận miệng hỏi một câu: “Cậu trông thấy mặt của ông chủ đó rồi sao?”

“Không có, ông ấy bị cảm mạo suốt, che kín mít, cũng không ra khỏi phòng, em chưa từng gặp qua.”

Cũng không khác mấy so với suy nghĩ của cô, lão hồ ly Ngũ Gia đó lẩn trốn thì không ai bằng.

Hứa Nhữ đột nhiên nói: “Không biết dì em đã từng gặp chưa.”

Ngôn Tiêu hỏi: “Dì của cậu?”

“Vâng, hai ngày nay dì ấy đều đưa cơm nước đến cho ông chủ kia, giúp Duyệt em chăm sóc ông ta.”

Đang nói chuyện thì bên ngoài có một người phụ nữ trung niên đi tới, Hứa Nhữ thấy bà ta thì chỉ tay về phía Ngôn Tiêu: “Dì, đây chính là người chị cháu đã nhắc đến.”

51. Chương 51

Người phụ nữ rõ ràng là người đã có tuổi, tóc vấn cao, mặc bộ áo thêu của kiểu Trung Quốc, rất có khí chất, nhìn Ngôn Tiêu khách khí cười: “Cô Ngôn, tôi tên Hứa Diệp. Tiểu Nhữ nhắc về cô với tôi rất nhiều, cuối cùng cũng có cơ hội đứng trước mặt cô cảm ơn.”

Ngôn Tiêu khách sáo trả lời: “Không có gì.”

Hứa n Diệp thái độ lãnh đạm, nụ cười cũng nhàn nhạt, không nói gì thêm, quay người đi múc một bát cháo lớn, bưng ra ngoài: “Cô cứ từ từ ăn.”

Ngôn Tiêu biết rõ bà ta mang đồ cho Ngũ Gia: “Ông chủ kia bị cảm đã đỡ chưa?”

Hứa n Diệp cầm bát cháo dừng lại ở cửa: “Vẫn chưa, trông rất nghiêm trọng.”

Ngôn Tiêu nhìn bà ta ra cửa, quay đầu hỏi Hứa Nhữ: “Cậu với Dì cậu không thân thiết sao?”

Hứa Nhữ sững sờ: “Sao chị biết?”

“Đoán, vì tôi chưa bao giờ thấy cậu nhắc tới bà ấy.”

Hứa Nhữ hơi ngại: “Đúng vậy, Dì em rất nghiêm khắc, chuyện gì của em cũng quản rất chặt, hơn nữa bà cũng lớn tuổi nên em với Dì không có chuyện gì nói với nhau.”

Ngôn Tiêu trong lòng tự nhủ khó trách: “Nhìn Dì cậu tuổi cũng không lớn lắm.”

Hứa Nhữ nhỏ giọng: “Hơn sáu mươi, nhìn không giống sao?”

Ngôn Tiêu hơi ngạc nhiên: “Thật không? Quả thật tôi nhìn không ra.”

“Tóc Dì đen là do nhuộm, dưỡng em so với Dì còn nhỏ hơn ba bốn tuổi, lúc Dì lấy chồng đã gần bốn mươi rồi, lại không thể sinh con. Nhưng tình cảm của hai người họ rất tốt, dưỡng em như thể nhưng chưa bao giờ ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, đối với bác em tốt lắm.”

Ngôn Tiêu rất muốn cười, Tề Bằng cũng thật biết diễn, với thuộc hạ thì vô tình vô nghĩa, nhưng về đến nhà là trở thành người bác người chồng tốt.

Cháo đã nguội, Hứa Nhữ đẩy đến trước mặt Ngôn Tiêu: “Chị ăn đi, em lấy thêm dưa muối cho chị.” Nói xong đứng dậy đi đến chỗ một cái tủ gỗ nhỏ.

Ngôn Tiêu cầm bát lên uống vài hớp, thấy Quan Dực đi vào hậu viện, cô bỏ bát xuống đi ra ngoài.

Hứa Nhữ lấy dưa muối xong, mang ra bàn thì thấy trong phòng không còn ai.

Ánh mặt trời chói mắt, Quan Dực vừa đi vừa híp hai mắt lại, đôi chân bước nhanh, bóng dáng in rõ ràng trên mặt đất.

Đi thẳng một đường đến góc của gian phòng, anh cúi người xuống, xách một thùng xăng lên, vừa xoay người liền trông thấy Ngôn Tiêu.

“Ăn sáng chưa?”

Ngôn Tiêu chỉ húp vài thìa cháo nhưng không cảm thấy đói: “Ăn rồi.”

Quan Dực cầm theo thùng xăng quay trở lại: “Tôi phải đổ thêm xăng cho xe.”

Ngôn Tiêu đuổi theo anh: “Nói chuyện xong với Tề Bằng rồi?” “Ừ, lập tức lên đường luôn.”

Đi qua gian phòng trước của khách sạn, ra đến bên ngoài, xe đang đỗ ở ven đường, qua một đêm đã có cả một đồng cát bên trên, hơn nữa trước đó còn bị đầm, nhìn chiếc xe vừa bẩn vừa lếch thếch.

Quan Dực cúi người đổ xăng vào bình, liếc Ngôn Tiêu: “Có chuyện muốn nói à?”

Ngôn Tiêu đi theo, cúi thấp xuống, ghé sát vào anh: “Tề Bằng cũng mang vợ đi theo, anh có nhìn thấy không?”

“Có thấy, đó là ý của Ngũ Gia, ông ta muốn Tề Bằng mang cả nhà đi du lịch làm bình phong che mắt.”

Ngôn Tiêu nghiêng người, cảm thấy lão già này thật thâm hiểm, nhưng điều cô muốn nói không phải chuyện này: “Tề Bằng kêu vợ mình chăm sóc Ngũ Gia, lẽ nào...”

Chưa nói hết câu Quan Dực đã lắc đầu: “Không thể nào, vừa rồi bà ta mang cháo đến tôi đang đứng ở đó, bà ta còn không được vào cửa, là Tề Bằng nhận lấy đưa vào.”

“...” Ngôn Tiêu còn định nghe ngóng về ngoại hình của Ngũ Gia từ phía Hứa Nhữ, nghe xong câu này thì biết là không còn cơ hội.

Đổ hết cả can xăng vào bình, Quan Được đứng thẳng: “Không cần vội, chỉ cần ông ta chịu tự mình đi ra tòa thành là được.”

“Tại sao?” Ngôn Tiêu đến gần hơn, gần như dán sát lên người anh: “Có phải anh đã sớm có kế hoạch ở chỗ đó sẽ đem ông ta...”

Quan Được vứt cái thùng không sang bên cạnh, mở cửa xe: “Lên xe nói.” Ngôn Tiêu ngồi trên xe, anh cũng lên xe theo, đóng chặt cửa.

“Từ chỗ này, nơi gần tòa thành nhất là thôn Phong Miếu. Tề Bằng sẽ mang người nhà đi trước, ban đêm mới đưa Ngũ Gia đến thôn Phong Miếu gặp chúng ta, sau đó cùng chúng ta đi chỗ tòa thành, đến nơi sẽ làm khai quật luôn.”

“Đây đều là sắp xếp của Ngũ Gia?”

“Phải.”

Ngôn Tiêu kiên nhẫn chờ anh nói vào điểm chính: “Sau đó thì sao?” “Phong Miếu là một nơi không tệ, người của tôi đều chờ ở đó.”

Vì tối hôm qua anh gọi điện cho Thạch Chung Chu, cho nên phản ứng đầu tiên của Ngôn Tiêu chính là đồng đội của anh trong đội khảo cổ, bây giờ mới nhận ra đồng đội anh nói chính là những người trong tổ chức Văn Bảo.

Anh định ở chỗ đó chế ngự Ngũ Gia, trong trường hợp đó, ngay cả tòa thành kia Ngũ Gia cũng không thấy được thì đã bị tóm rồi.

“Cho nên tôi đoán không sai?”

“Không đoán sai.” Quan Được nói: “Đến lúc đó em có thể gọi điện cho Lý Chính Hải.” Ánh mắt Ngôn Tiêu nhìn anh trở nên sâu xa, đẩy cửa xuống xe. Quan Được kéo cô lại: “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

Ngôn Tiêu quay đầu lại, đối diện với sống mũi cao thẳng của anh, cô giơ tay nhéo nhéo chóp mũi anh: “Cảm thấy anh quá thông minh mà thôi, đàn ông quá thông minh sẽ làm phụ nữ rất có áp lực.”

Quan Được cúi đầu, lông mày hạ thấp xuống, ánh mắt anh đột nhiên trở nên thâm trầm, thật lâu sau mới nói: “Tôi đôi khi cũng không thông minh như em nghĩ.”

“...” Ngôn Tiêu khẽ nhướn mày.

Anh buông cô ra: “Em chuẩn bị đi, sẽ lập tức lên đường.”

Ngôn Tiêu tựa lưng vào ghế nhìn anh, mái tóc ngắn của anh sau vài ngày bốn ba trên đường đã dài hơn, trên cằm lún phún râu, mặt quay ra ngoài cửa sổ, mắt nhìn về phía sa mạc vàng óng phía xa.

Cô xoa nhẹ đầu ngón tay, đối với lời nói vừa rồi của anh cô cũng không suy xét kỹ, sau đó mở cửa xuống xe.

Đi lên cầu thang trở lại phòng nghỉ, đóng cửa lại, lấy điện thoại ra gõ một dãy số. Lý Chính Hải có vẻ rất bận rộn, thật lâu sau mới bắt máy: “Ngôn Tiêu à?” Ngôn Tiêu nói: “Là tôi.”

“Anh vừa định gọi cho em, em đang ở chỗ nào?”

“Vẫn còn ở Tây Bắc.”

Đầu bên kia Lý Chính Hải dừng lại một lát: “Chỗ anh hai hôm trước mới bắt được một ổ trộm mộ, trong đám người bị truy đuổi có người rất giống em.”

Ngôn Tiêu suy nghĩ một lát, cũng không giấu diếm: “Phải, là tôi, chính vì vậy tôi mới gọi điện cho anh.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Lý Chính Hải trở nên nghiêm túc.

“Là hiểu lắm, tôi đang trên đường chạy trốn khỏi người của Ngũ Gia, đúng lúc gặp cảnh sát đang truy đuổi ở đây, sợ liên lụy bản thân. Anh cũng biết danh tiếng của tôi hiện giờ, bị cảnh sát rượt đuổi, nếu việc này lộ ra lại được lên trên mặt báo.”

Qua điện thoại cũng không biết liệu Lý Chính Hải có tin hay không, một lúc sau cũng không thấy đầu bên kia có động tĩnh.

Ngôn Tiêu nhân cơ hội nói: “Tôi biết rõ hành tung của Ngũ Gia.”

Lý Chính Hải lập tức nói: “Em biết? Ở đâu?”

“Thôn Phong Miếu.”

“Em khẳng định?”

“Khẳng định, có thể tối nay ông ta sẽ xuất hiện ở đó, có tin tức tôi sẽ báo cho anh, đừng chủ động liên lạc với tôi.”

Ngôn Tiêu nói xong cũng dập máy.

Dưới tầng có tiếng nói chuyện, cô đi đến gần cửa sổ nhìn xuống, Tề Bằng đang đỡ Ngũ Gia đeo kính đen bịt khẩu trang lên xe, từ góc cửa cô nhìn chỉ thấy đỉnh đầu mái tóc hoa râm của ông ta, thoáng một cái đã vào trong xe.

Cô quay người sắp xếp đồ, đeo ba lô đi xuống tầng.

Lúc đến bên cửa xe, gặp bác cháu Hứa Nhữ ra khỏi khách sạn chuẩn bị lên xe.

Hứa Nhữ đeo một ba lô leo núi to đùng, có vẻ muốn ngồi cùng xe với Ngôn Tiêu, vừa đi về phía cô vừa nháy mắt ra hiệu.

Có thể hiểu tại sao cậu ta làm vậy, dù sao trong chiếc xe kia đều là trưởng bối, quá nhàm chán.

Nhưng Ngôn Tiêu không có ý định giúp cậu ta, làm như không thấy, trực tiếp lên xe.

Quan Dực đã khởi động xe, sẵn sàng đi bất cứ lúc nào.

Ngôn Tiêu nhìn về phía sau, thấy Hứa Nhữ không cam tâm tình nguyện ngồi lên chiếc Land Rover kia, trong miệng còn lẩm bẩm: “Kế hoạch lúc trước đi Dương Quan, Đôn Hoàng, còn có Gia Dục quan chưa đến được nơi nào, so giờ lại đi đến nơi đó chứ?”

Vừa ngồi vào xe, Hứa n Diệp liền nói: “Làm sao mà cháu vẫn còn phàn nàn thế?” Cậu ta vâng lời không lên tiếng.

Ngôn Tiêu thôi không nhìn nữa, lúc này Quan Dực bắt đầu cho xe chạy.

Đi được một lát, anh mới hỏi: “Đã liên lạc xong rồi?”

Ngôn Tiêu liếc nhìn chiếc Land Rover qua kính chiếu hậu: “Xong rồi, tiếp theo phải xem ai may mắn.”

Đôi khi muốn làm được việc phải dựa vào vận khí, cô xui xẻo một đường cho đến hôm nay, thế nào thì cũng đến lúc đổi vận rồi. Lão già Ngũ Gia kia lẩn trốn cho đến ngày hôm nay, may mắn cũng không thể để lão một mình chiếm mãi được.

Con đường này buồn tẻ nhàm chán, đâu đâu cũng chỉ thấy một màu vàng đơn điệu cùng cát bụi mù mịt, không có cảnh vật gì để xem, thôn trấn cũng không thấy đâu.

Ngôn Tiêu đã quen với khung cảnh như vậy nên không còn cảm giác gì, ngược lại Hứa Nhữ ở phía sau lại tỏ ra rất hào hứng.

Giữa buổi Tề Bằng và Quan Dực có liên lạc với nhau một lần, trong điện thoại còn nghe được giọng cậu ca hồi này hồi kia.

Suốt quãng đường ai cũng có tâm tư, chỉ riêng cậu ta có phần háo hức.

Chạy xe đến trưa, trên đường vẫn không có điểm để dừng lại, cơm trưa cũng không thể ăn, chỉ có

thể tiếp tục lái về phía trước, đến hơn ba giờ chiều mới thấy một thị trấn.

Ở nơi xa xôi thế này, trên đường không có bóng người. Xe của Tề Bằng vượt qua chiếc việt dã của Quan Được, dọc theo đường chạy một vòng, dừng trước cửa một quán ăn trông có vẻ được, ông ta mở cửa đi xuống, vẫy tay ý bảo Quan Được dừng lại.

“Mọi người đều đói rồi, xuống ăn cơm đi, bữa này ông chủ mời.” Đến nơi này rồi, ông ta liền thay đổi cách xưng hô.

Hứa Nhữ xuống xe đầu tiên, cậu ta đã đói đến sắp không chịu nổi nữa.

Hứa n Diệp nói thầm với Hứa Nhữ hai câu, sau đó đi theo cậu ta vào quán cơm.

Ngôn Tiêu vừa cảm thấy đây chính là cơ hội tốt để trông thấy tướng mạo của Ngũ Gia, thì đã thấy Tề Bằng đóng cửa xe chiếc Land Rover lại.

“Đi theo chúng tôi vào ăn, ông chủ bị cảm vẫn chưa khỏe, không tiện ngồi cùng bàn. Đi thôi.” Ngôn Tiêu lạnh mặt nhìn ông ta đi vào cửa, quay đầu chửi thầm trong bụng.

Tay bị Quan Được nắm lấy, kéo cô đi, khi đi qua chiếc Land Rover còn đi rất nhanh, không hề dừng lại, càng không hề tỏ ra tò mò.

Ngôn Tiêu ngoắc ngoắc trong lòng bàn tay anh, ghé sát thì thầm: “Yên tâm đi, một bước cuối cùng, tôi sẽ nhận nhện.”

Quan Được không quay đầu lại: “Thật không tệ, bây giờ tôi nghĩ gì em cũng đều biết hết.” Câu nói dừng ở đó mà không tiếp tục, hai người nhanh chân bước vào quán.

Bên trong quán không rộng nhưng rất sạch sẽ. Thời điểm này không có khách đến, các bàn đều trống trơn, chính giữa đặt một chiếc bàn tròn lớn, Tề Bằng và mấy người kia đã ngồi ở đó.

Ngôn Tiêu thấy mặt Hứa Nhữ đầy vẻ buồn chuyện nhìn chằm chằm bàn tay cô và Quan Được đang nắm nhau, cô cử động ngón tay, sau đó rút tay ra.

Quan Được nghiêng đầu liếc nhìn cô, mím môi, thu tay về.

Hứa n Diệp không có ở đây, Tề Bằng cầm thực đơn đưa cho Hứa Nhữ xem, cậu ta chờ đến khi Ngôn Tiêu ngồi xuống liền đẩy sang chỗ cô: “Chị, chị chọn món đi.”

Quan Được ngồi đối diện cậu ta: “Đừng khách sáo, ai chọn cũng như nhau.”

Tề Bằng cười nói: “Để cô Ngôn chọn đi, cô Ngôn đi chuyến này đã chịu vất vả không ít.”

Ngôn Tiêu không hề nhìn ông ta, vắt chéo chân, chọn đại hai món ăn, sau đó đưa cho Hứa Nhữ: “Xong rồi, cậu chọn tiếp đi, tôi đi nhà vệ sinh một lát.”

Hứa Nhữ đành phải nhận lại.

Ngôn Tiêu ra khỏi đó, tìm nhân viên phục vụ hỏi thăm, tìm được nhà vệ sinh, đẩy cửa đi vào.

Bên trong có hai gian, cô đẩy một bên thấy có khóa, hẳn là có người trong đó, vì vậy cô đi vào bên còn lại.

Vừa vào trong ngồi xuống thì cửa gian bên cạnh mở, có người đi ra, vắn nước rửa tay, sau đó đóng cửa đi.

Ngôn Tiêu xong việc cũng đi ra, đến bên cạnh bồn rửa tay.

Bồn rửa ở đây khá đơn sơ, được làm từ gạch và xi măng, vòi nước đều rỉ sét, bên cạnh đặt một bánh xà phòng safeguard.

Ngôn Tiêu cầm lấy bánh xà phòng, thấy bên cạnh có một vật, vừa nhìn liền thu hút sự chú ý của cô, dùng hai ngón tay cầm vật đó lên nhìn cho thật kỹ.

Đó là ban chỉ, tuy nhiên lại quá nhỏ, không đeo vừa ngón cái. Nó lại càng giống như một chiếc nhẫn, nhưng lại quá rộng. Chất liệu bằng ngà voi, ngà voi trắng cực kỳ tinh khiết, bề mặt tạo cảm giác trơn mịn, chứng minh rằng có từ rất lâu rồi, hoa văn điêu khắc trên mặt cũng không phải là kiểu hiện đại.

*ban chỉ: nhẫn đeo ở ngón cái.

Cô còn muốn xem tí mĩ hơn nhưng lúc này cửa toilet bị đẩy ra, Hứa An Diệp đi đến, thấy nhẫn ở trong Ngôn Tiêu liền thở phào nhẹ nhõm: “May quá không bị người khác nhặt được.”

Ngôn Tiêu hỏi: “Cái này của bà?”

Hứa n Diệp gật đầu: “Là của ta, lão Tề tặng tôi, vừa rồi tôi rửa tay ở đây.”

Vậy thì không ngạc nhiên, đây là đồ cổ, Ngôn Tiêu từng trông thấy cái tương tự, là cống phẩm do các quốc gia Nam Á nhỏ cho cống nạp cho hoàng thất thời nhà Minh. Đây là hàng thật, hoặc tương đồng với nguyên bản. Loại nhẫn kiểu này vừa thực dụng lại còn xa xỉ, trên thị trường rất hiếm gặp. Xem ra Hứa Nhữ nói không sai, Tề Bằng quả thực rất thương vợ, món đồ này vô cùng đắt tiền.

Cô trả lại nhẫn cho bà ta.

Hứa n Diệp nói cảm ơn, đeo lên ngón áp út, không vừa với kích thước ngón tay của bà ta, chỉ đeo được đến đốt ngón tay, bà ta không để ý, cứ đeo như vậy, trông không ra gì.

Ngôn Tiêu cũng không cười bà ta, xoay người, cầm xà phòng rửa tay.

Rửa xong, quay người lại vẫn thấy bà ta vẫn còn đứng đó.

“Cô Ngôn...” Hứa n Diệp muốn nói lại thôi, dừng một lát mới nói thêm: “Lão Tề lần này đột nhiên đi cùng mấy người, còn mang theo ông chủ, có phải muốn làm chuyện gì không?”

Ngôn Tiêu vẩy nhẹ tay: “Ý bà là sao?”

Hứa n Diệp nhíu mày, Ngôn Tiêu lúc này mới phát hiện ra quả thực bà ta đã già, các nếp nhăn trên trán rất sâu.

“Không nói rõ được, có điều bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên lão Tề đưa cả nhà đi du lịch, còn mang theo ông chủ của lão, ông chủ kia... luôn khiến người khác thấy rất cổ quái.” Hứa n Diệp nhìn cô, giọng nói lại mang cảm giác tâm tình của bậc trưởng bối: “Nếu thật như có chuyện gì, mong cô không giấu giếm tôi.”

“Không có gì, ông ấy muốn mang ông chủ đi tham quan, vừa hay bọn tôi lại biết rõ nơi đó, chỉ thế thôi.”

Ngôn Tiêu đi trước, Hứa n Diệp cũng đi ra theo.

Chỉ ra ngoài một lát mà thức ăn đã được bày hết lên bàn, chưa có ai động đũa, vẫn đang đợi hai người bọn họ quay trở lại.

Ngôn Tiêu ngồi xuống, ánh mắt Tề Bằng quét về phía cô, rồi chuyển sang nhìn Hứa n Diệp, có vẻ như khẳng định không để lộ ra cái gì mới tươi cười giục mọi người ăn cơm.

Người này quả thực biết diễn, trước mặt người nhà vừa ôn hòa lại hay cười.

Bữa cơm này ăn không hề ảm áp, Tề Bằng không nói chuyện nhiều với Quan Dục, chỉ có Hứa Nhữ thì thoảng nói đôi ba câu, còn lại mọi người đều yên lặng ăn cơm.

Chuông trên tường reo, Quan Dục ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã sắp bốn giờ, anh để đũa xuống nói:

“Tề ca, chúng tôi qua đó trước.”

“Được, trên đường chú ý an toàn.” Tề Bằng cười tí mắt dặn dò một câu.

Ngôn Tiêu đi theo Quan Dục ra cửa.

Trước khi lên xe lại đi qua chiếc Land Rover kia, cửa sổ xe chỉ hé ra một tí, cô lơ mơ nhìn thấy người bên trong dưới ánh sáng mờ tối của xe đang ngồi thẳng tắp.

Nếu như đây là một ông lão thông thường, cô sẽ cảm thấy người đó rất khỏe mạnh. Nhưng đối với lão ta, cô chỉ cảm thấy lão quả thật vô cùng nhẫn nại.

Lên xe, lúc cho xe chạy Quan Dục liếc nhìn Ngôn Tiêu ngồi bên cạnh, cô đang nhìn chăm chăm con đường phía trước, ánh mắt đó sáng lên. Theo như lời cô nói, đó chính là kích động và hưng phấn.

Đi dọc ranh giới sa mạc là tiến vào thôn Phong Miếu, trời lúc này nhá nhem tối.

Đường trong thôn đều là đường bê tông, dọc bên đường chất đồng rơm cuộn và cây mầm. Ngôn Tiêu từng thấy cái này trên TV, dùng để chống cát.

Xe chạy ngang qua thôn, thôn vừa cũ và nhỏ, bánh xe lăn trên con đường đá sỏi, dừng lại.

Trước mắt là một mặt nước nhẹ nhàng uốn lượn, cách đó không xa là một gò đất đã bị gió cát thổi mòn.

Nơi này vô cùng yên tĩnh giống như chỉ có hai người bọn họ.

Quan Được nói: “Chờ thôi.”

52. Chương 52

Màn đêm từ từ buông xuống, mấy giờ đồng hồ trôi qua dài đằng đẳng.

Ngôn Tiêu chờ quá lâu, dần dần không thể ngồi yên, xuống xe hút thuốc.

Ánh trăng sáng trải dài trên sa mạc, thôn Phong Miếu cách đó không xa. Trong màn đêm, những ngôi nhà của người dân trong thôn đang sáng đèn, trông như những chiếc hộp xếp cạnh nhau.

Quan Được cũng xuống xe, đi về phía cô nói: “Xác nhận xem Lý Chính Hải đã tới chưa.” Ngôn Tiêu một tay cầm thuốc, một tay lấy di động ra gọi.

Anh ngần lại: “Gửi tin nhắn, đến nơi này thì đừng gọi điện, tắt luôn chuông điện thoại đi.” Ngôn Tiêu làm theo, soạn tin nhắn rồi gửi đi.

Quả nhiên Lý Chính Hải làm theo lời cô dặn, cho đến giờ vẫn không chủ động liên lạc trước.

Chỉ vài chục giây sau liền nhận được hồi âm, cô đọc qua rồi nói: “Đến rồi, anh ta đang đợi tin từ tôi.”

Quan Được gật đầu: “Anh ta ẩn giấu rất tốt, không hề thấy chút động tĩnh nào.” “Tôi phải nhắn lại thế nào?”

“Em nói cho anh ta vị trí lối vào sa mạc, bảo anh ta tiếp tục chờ, khi nào nhận được tin tức của em thì lập tức qua đó bao vây.”

Ngôn Tiêu thông suốt, cúi đầu soạn tin nhắn. Gửi xong nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ. Cô rít một hơi thuốc lá, nói nhỏ: “Anh có nắm chắc không?”

“Một nửa.” Quan Được dựa lưng vào cửa xe, thảng thản một cách không ngờ.

Ngôn Tiêu hơi nhíu mày: “Chỉ một nửa?”

“Thế là nhiều rồi, ở chỗ của ông ta sắp xếp thì muốn nắm được nửa phần cũng không có, nếu không tôi đã ra tay từ lúc ở trấn Chu Thủy. Tề Bằng chính là biến số lớn nhất bên cạnh ông ta, giờ đến nơi này mới dám nói nắm chắc một nửa.” Quan Được rút ra một điếu thuốc đưa lên miệng.

Bên cạnh có một cánh tay giơ ra, tiếng bật lửa vang lên, ánh lửa lóe lên, kề đến bên miệng anh. Anh nhìn khuôn mặt cô qua ánh lửa, cảm cô đã gầy đi không ít, đôi môi có chút khô, rất khó cở thể

hình dung vẻ mặt cô lúc này. Anh cúi thấp đầu châm lửa, vươn một tay ra ôm lấy thắt lưng cô: “Em có đói không?”

Ngôn Tiêu nói: “Tôi không đói, không mệt, cũng không muốn đi vệ sinh, tôi rất bình tĩnh.”

Quan Được bật cười một tiếng, những chuyện này anh đã lên kế hoạch từ rất lâu, nhưng không ngờ đến ngày thực hiện thì bên cạnh lại xuất hiện thêm một người là cô.

Anh cho điều thuốc lên miệng: “Chờ Ngũ Gia đến, bất kể sau đó phát sinh chuyện gì, em phải bảo đảm an toàn cho bản thân trước tiên, nhớ chưa?”

“Được.”

Quan Dược ôm cô, dưới ánh trăng và gió đêm, kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng chừng thời gian hút một điều thuốc, có ánh đèn xe chiếu đến.

“Đến rồi.” Anh buông Ngôn Tiêu ra.

Ánh sáng đèn xe xuất hiện ở đầu thôn, bóng dáng chiếc Land Rover dần dần rõ ràng, chạy về hướng này.

Ngôn Tiêu thấy Quan Dược đột nhiên nghiêng đầu nhìn nhìn thoáng quay về phía mô đất phía xa, cô đoán đồng đội của anh hẳn đã đến.

Xe dừng lại bên cạnh.

Tề Bằng từ trong xe bước xuống, còn chưa nói gì đã nghiêng đầu quan sát hai bên. Quan Dược nói: “Không có chuyện gì đâu Tề ca, ở đây không có người khác.”

“Vậy à? Thế thì tốt, một nơi vắng vẻ thế này, không thể không đề phòng.” Trong câu nói của Tề Bằng còn mang ý nghĩa khác, ông ta quay người kéo cửa xe phía sau.

Ngôn Tiêu nhìn thấy bóng người ngồi bên trong, quay người nhanh chóng soạn tin nhắn, đang định nhấn nút gửi đi thì bị một bàn tay nắm lấy.

Quay đầu lại, thấy Quan Dược đứng ở sau lưng, nắm lấy bàn tay đang cầm di động của cô, lắc nhẹ đầu.

Ngôn Tiêu phát hiện ra có gì không ổn, nhìn về phía chiếc Land Rover, người bên trong đi xuống, không phải là Ngũ Gia, mà là vợ của Tề Bằng – Hứa n Diệp.

Tề Bằng nói: “Ông ấy cẩn thận, bảo chúng tôi đến trước xem, nếu nơi này an toàn thì tôi sẽ quay lại đón ông ấy đến đây.”

“Thật không hiểu ông lẫn lộn vớ vẩn cái gì nữa.” Hứa n Diệp đứng bên cạnh lăm bắm.

Tề Bằng cười nói: “Bà với Tiểu Nhữ ở khách sạn cũng khó chịu, ra ngoài đi dạo, còn có dịp cùng người khác trò chuyện, không phải buồn chán chờ đợi.”

Nói xong ông ta lên xe, lại dọc theo đường lái trở về.

Ngôn Tiêu có chút bức bối, đi đến trước đầu xe, lấy thuốc ra châm.

Cũng may chưa gửi tin nhắn đi, nếu Lý Chính Hải đưa người đến bao vây mà không bắt được Ngũ Gia, vậy thì đánh rần động cỏ rồi.

Bây giờ Tề Bằng còn cố tình đưa vợ đến chỗ này, giống như có thêm tai mắt, khiến cô và Quan Dược không thể thảo luận riêng với nhau.

Đi một bước lại phát sinh thêm một chuyện, khó trách Quan Dược nói ông ta là biến số lớn.

Hứa n Diệp ngửi thấy mùi thuốc lá, đột nhiên nói: “Cô Ngôn, cô còn trẻ như vậy, đừng hút thuốc nhiều, không có lợi cho sức khỏe.”

Trong bóng đêm dáng người bà ta hơi khom xuống, rõ ràng đã có tuổi.

Ngôn Tiêu không thích người khác xen vào chuyện của mình, nhưng đối phương là vợ của Tề Bằng nên cũng không nói gì.

Quan Dược đi qua, vút điều thuốc trên tay cô xuống đất dẫm lên: “Bà Tề nói đúng, em hút ít thuốc thôi.”

Cũng không biết là anh nói lại lời của Hứa n Diệp hay là ý của chính anh, Ngôn Tiêu lạnh nhạt “Ừ” một tiếng, rồi nhảy lên ngồi trên nắp ca-pô.

Quan Dược đứng bên, ánh trăng phủ trên người, cái bóng dưới chân anh kéo dài trên mặt đất, ở tối tranh sáng trong bóng đêm, càng có cảm giác đôi chân anh thêm thon dài và mạnh mẽ.

Ngôn Tiêu biết rõ hiện giờ anh đã sẵn sàng.

Không lâu sau chiếc Land Rover quay lại, đi từ phía thôn chạy đến, lần này đèn xe không bật lên.

Đến nhanh như vậy, rõ ràng là đã giấu Ngũ Gia giữa đường.

Tề Bằng vừa cho xe dừng lại, Quan Dược đã sải bước qua mở cửa xe.

Ngồi sau xe là bóng người già nua kia, dáng ngồi thẳng tắp, đầu di chuyển nhìn về hướng anh, dù trong không gian mờ tối cũng có thể cảm nhận được ánh mắt lão ta.

“Tề ca, mặc dù một đêm dài, nhưng không thể lãng phí như vậy. Phía bên kia còn đang chờ, ông với ông chủ lại muốn chơi đùa như vậy, sẽ làm chậm trễ thời gian.” Giọng nói Quan Dược trầm tĩnh, khiến câu nói này cũng trở nên có chừng mực hơn.

Tề Bằng cười một tiếng: “Cẩn thận không bao giờ thừa, vừa rồi không phải là chơi đùa, đi thôi.” Quan Dược đóng cửa lại.

Tề Bằng thò đầu ra nói với Hứa n Diệp: “Bà vào trong thôn chờ chúng tôi.”

“Trong thôn làm gì có chỗ mà chờ, tôi đi cùng ông.” Hứa n Diệp ngồi vào ghế lái phụ.

Dường như Tề Bằng có chút bất đắc dĩ, quay đầu hỏi Ngũ Gia: “Ông chủ, tôi có thể mang bà xã theo cùng được không?”

Ngũ gia vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ lạnh nhạt “Ừ” một tiếng.

Ông ta đã cho phép, Quan Dược cũng không thể nói gì, kéo Ngôn Tiêu, quay đầu lên xe.

Ngôn Tiêu ngồi vào trong xe, kéo tay áo anh.

Quan Dược cúi đầu nói: “Đừng hành động, cứ tiếp tục đi.”

Ngôn Tiêu nhin xuống ý nghĩ trong đầu muốn nhắn tin cho Lý Chính Hải.

Không thể ra tay ở chỗ này, Tề Bằng đề phòng quá mức chặt chẽ, đến cuối cùng, chuyển đi tòa thành vẫn phải đi.

Trăng đã lên đến đỉnh đầu, càng đi sâu vào trong sa mạc ánh trăng càng sáng rõ.

Hai chiếc xe chạy trên sa mạc, gió lúc này thổi mạnh hơn rất nhiều.

Quan Dược ngồi trong xe thấp giọng nói: “Em nhắn tin cho Lý Chính Hải, nửa tiếng sau mang người vào sa mạc, đi thẳng theo hướng Tây khoảng hơn một trăm kilomet, dừng ở đó phòng thủ.”

Tình hình đã thay đổi, kế hoạch cũng phải thay đổi theo.

Ngôn Tiêu không nói gì, ngồi gửi tin nhắn. Quan Dược dường như cũng không dằn dò gì nữa, trầm mặc lái xe.

Xe chạy hơn ba tiếng đồng hồ, cho đến khi vượt qua một cồn cát rất cao, ốc đảo mới hiện ra trước mắt, trùng xuống, giống như một thung lũng hình tròn.

Đã đến địa điểm khai quật.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau đi xuống, chạy thẳng vào bên trong rồi dừng lại.

Phía trước lấp lóe ánh đèn pin, hai người một trước một sau đi về phía này. Tề Bằng đang đỡ Ngũ Gia từ trên xe xuống, trông thấy vậy liền cảnh giác giơ cánh tay ngăn ở cửa xe.

Quan Dược nói: “Tề ca yên tâm, đó là thành viên trong đội tôi.”

Tề Bằng cười khan một tiếng, buông tay ra.

Hai người kia đến gần.

“Quan đội.”

Là Thạch Trung Chu và Vương Truyện Học.

Quan Được chỉ Tề Bằng: “Đây là người tài trợ cho đội chúng ta.”

Thạch Trung Chu rất biết đối nhân xử thế, ngay lập tức nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh.”

Tề Bằng cũng giới thiệu trang, ôn hòa cười: “Dẫn đường đi.”

Mấy người đi về phía trước, không lâu sau trông thấy mấy que cờ tam giác cắm ở bốn phía, dây thừng cột xung quanh cột cờ tạo thành một vòng tròn, ở giữa là một hố sâu.

Vòng tròn đó chính là phạm vi khai quật.

Tề Bằng nhìn ngó xung quanh, vỗ vào vai Quan Được: “Chỗ này quả thật rất khó tìm, nếu không có cậu đưa đến thì ai có thể tìm thấy nơi này?”

Quan Được nhìn về phía sau: “Để bà Tề nghỉ ngơi một lát, chúng ta xuống xem thử.”

Tề Bằng quay đầu nói với Hứa n Diệp: “Bà sang bên cạnh chờ chúng tôi.” Quan Được liếc nhìn Ngôn Tiêu.

Cô hiểu ý anh, muốn cô cùng Hứa n Diệp tránh sang một bên.

Hứa n Diệp cũng đã mệt mỏi, đến ngồi bên cạnh một gốc Hồ Dương khô héo.

Ngôn Tiêu đứng tựa vào gốc cây, từ xa nhìn về phía cái hố. Thạch Trung Chu và Vương Truyện Học xuống trước, chuẩn bị xong thang cuốn, sau đó là Tề Bằng. Quan Được đứng cạnh hố, khom người đỡ Ngũ Gia bước xuống.

Bóng dáng gia nua kia từng bước đi xuống, dần dần đi sâu vào đáy hố.

Quan Được lúc này vẫn đứng ở phía trên, bóng dáng anh dưới ánh trăng trắng tấp nập như cây tùng. Hứa n Diệp hỏi: “Sao anh ta lại không đi xuống?”

Ngôn Tiêu không thèm để ý bà ta.

Mấy giây sau, Quan Được đột nhiên nhảy xuống.

Trong nháy mắt ánh mắt cô đổ dồn vào miệng hố.

Vài âm thanh không rõ vang lên, không biết bên dưới xảy ra chuyện gì, ngay sau đó là một tiếng súng.

Ngôn Tiêu giật nảy người, trông thấy một bóng người vội vàng từ trong hầm trèo ra, tay giơ cao bắn một phát súng lên trời: “Mẹ kiếp, bảo vệ Ngũ Gia!”

Đó là Tề Bằng.

Đột nhiên có một chiếc xe từ cồn cát lao xuống, một đám người từ trong xe nhảy ra.

Ngôn Tiêu nhanh chóng trốn sau thân cây, hóa ra Tề Bằng còn mang người theo.

Đám người đó chạy về phía miệng hầm, ánh trăng chiếu lên khuôn mặt tên dẫn đầu. Ngôn Tiêu hí mắt nhìn gã ta, hình như chính là gã bắn thuốc gây mê vào cô ở sa mạc lần trước, nếu không phải nhìn rõ mắt chốt của hắn thì cô cũng không nhận ra.

Mắt chốt mang theo người nhảy vào trong miệng hầm, có hai tiếng súng vang lên. Lúc này có một đám người từ trong góc của ốc đảo lao ra, có người hô một tiếng: “Thập ca!”

Ngôn Tiêu còn nhớ, hình như là giọng nói của người tên Xuyên Tử.

Bóng người bên cạnh vụt qua, Hứa n Diệp đột nhiên chạy đến đó.

Bà ta chạy rất nhanh, tốc độ đáng kinh ngạc.

Ngôn Tiêu gần như quên mất sự tồn tại của bà ta, vừa định đuổi theo, liền thấy Tề Bằng chạy về phía này. Cô nấp đằng sau cây Hồ Dương, trông thấy Tề Bằng cầm tay Hứa n Diệp chạy về hướng cồn cát.

Đám người mắt chốt dường như từ bỏ kế hoạch giải cứu Ngũ Gia ở dưới hầm, yểm trợ cho Tề Bằng lùi về phía sau.

Nhóm của Xuyên Tử đuổi theo bọn họ qua cồn cát, Ngôn Tiêu cuối cùng cũng có cơ hội chạy ra.

Vừa tở miệng hầm, có một bàn tay ở trên mép, chống lên nhảy ra khỏi hố.

Trông thấy người đi lên cô liền thở phào nhẹ nhõm: “Anh không bị trúng đạn chứ?”

Quan Dực nhìn thấy cô: “Không có.”

Anh quay đầu, giờ tay kéo một cái, Ngũ Gia bị lôi lên.

Thạch Trung Chu ở phía dưới đỡ, vừa lên bên trên một mỗi ngồi phịch xuống đất: “Quan đội, anh kêu bọn em chuẩn bị là để bắt người này sao?”

Vương Truyền Học theo sát phía sau: “Quan đội, bây giờ phải làm sao?”

Ngôn Tiêu nhận ra, người trúng đạn không phải ba người bọn họ, mà là Ngũ Gia, kính râm và khẩu trang đã được lấy xuống, để lộ ra khuôn mặt bình thường không có gì lạ của một ông già, lúc này đã bất tỉnh. Phát súng kia bắn vào vai ông ta, mùi máu tanh nồng nặc thấm nửa người.

Quan Dực nói: “Hai người dẫn ông ta ra khỏi sa mạc, đi theo hướng tây sẽ gặp được cảnh sát, cứ nói các cậu vô tình phát hiện ông ta bị thương, bảo bọn họ đưa người đi bệnh viện.”

Thạch Trung Chu nhanh chóng gọi Vương Truyền Học đến giúp, vội vàng hấp tấp đỡ ông già đi về phía xe.

Bọn họ thuê một chiếc Dune buggy* đến, xe chạy khá nhanh, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng đâu.

*xe chạy địa hình đồi cát.

Ngôn Tiêu nhìn Quan Dực: “Chuyện gì xảy ra?”

“Bắt nhầm người.” Giọng nói Quan Dực đầy thất vọng: “Vừa không chế bọn họ, phản ứng đầu tiên của Tề Bằng là bắn một phát vào ông ta, người này không thể nào là Ngũ Gia. Tôi đã kiểm tra ngón áp út bàn tay trái của ông ta, đoạn cụt còn mới, vết cắt là dùng da giả làm trông cho giống cũ.

Vừa rồi Tề Bằng không phải muốn cứu ông ta, mà là muốn giết người diệt khẩu.

“...” Ngôn Tiêu sững sốt, đầu óc trống rỗng.

Quan Dực siết chặt bàn tay đang dính máu, quay người tức giận mắng một câu: “Mẹ kiếp!” Chuẩn bị lâu như thế nhưng thất bại, mà lại không thể làm lại.

“Đợi chút.” Ngôn Tiêu đột nhiên choàng tỉnh: “Anh vừa nói ngón áp út bàn tay trái?”

Quan Dực thở hắt ra: “Đúng vậy.”

Ngôn Tiêu bất động trong mấy giây, đột nhiên xoay người chạy vọt tới chỗ xe, khởi động quay đầu xe.

Xe lao đến trước người Quan Dực, cát vàng bắn tung tóe: “Lên xe!”

Quan Dực nhanh chóng ngồi vào trong xe: “Em đang làm gì?”

Ngôn Tiêu nắm chặt tay lái: “Lúc trước anh gặp Ngũ Gia chưa từng nghe thấy giọng của lão ta đúng không?”

“Đúng.”

“Nhất định ông ta có lý do mới không muốn lộ ra giọng nói.” Quan Dực nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt cô lúc này lạnh tanh.

“Ngũ Gia không tin nhiệm ai cả, chỉ một mực tin tưởng một mình Tề Bằng, có lẽ vì quan hệ của bọn họ vốn dĩ không bình thường.”

“Ngôn Tiêu, em nói rõ ràng đi.”

“Anh có bao giờ từng nghĩ tới, Ngũ Gia thực ra là phụ nữ?” Quan Dực nhú chặt mày: “Ý em là...”

“Hứa n Diệp! Vợ của Tề Bằng.” Giọng cô đè thấp, chiếc xe lúc này đã lao ra ngoài.

53. Chương 53

Chiếc xe dừng mãi lao qua cồn cát, Quan Dực giơ tay bẻ vô lăng, giúp Ngôn Tiêu xác định phương hướng, hỏi: “Sao em lại phát hiện ra?”

Ngôn Tiêu ngực phập phồng: “Ngón áp út bàn tay trái của Hứa n Diệp có đeo một chiếc ban chỉ cổ.”

Dừng một lát, cô giải thích: “Thực ra đó không phải là ban chỉ, mà là một chiếc nhẫn, được làm rộng như vậy là để cho quý tộc che đi ngón tay bị thiếu hụt. Nếu như người đóng giả Ngũ gia có thể dùng da giả để trông giống như bị cụt thì Hứa n Diệp đương nhiên cũng có thể dùng ngón tay giả che giấu đoạn bị cụt kia. Chiếc nhẫn kia chỉ vừa đến đốt ngón tay bà ta, tôi vốn dĩ chỉ cho rằng kích cỡ không vừa, bây giờ mới biết là để cố định ngón tay giả.”

Vừa rồi lúc trông thấy Tề Bằng ngay lập tức mang Hứa n Diệp chạy trốn cô đã nghĩ đến điều này. Trước giờ chỉ chăm chăm muốn lột mặt lão già kia, mà không nghĩ tới chính chủ không hề giấu

giếm, lượn lờ ngay bên cạnh.

Đôi vợ chồng này thực sự diễn kịch quá giỏi.

Quan Dực giơ tay cầm vô lăng giúp cô: “Em lập tức thông báo cho Lý Chính Hải, Tề Bằng không biết đường, nhất định sẽ trở về bằng đường cũ, chỗ anh ta đang chờ vừa hay có thể chặn lại.”

Anh đã suy tính đến điểm này lúc sắp xếp mọi chuyện.

Ngôn Tiêu nhanh chóng lấy điện thoại ra nhắn tin cho Lý Chính Hải. Tín hiệu không tốt lắm, thử hai lần mới gửi đi thành công.

Bên trong cồn cát phía trước vang lên một loạt tiếng súng.

Xe của hai người đuổi tới nơi, trông thấy Xuyên Tử, anh ta mang theo rất nhiều người, bọn người tên mắt chột mang đến đang bị đuổi chạy toán loạn tứ phía. Còn chiếc Land Rover kia trong màn đêm tối tăm đã chạy đi rất xa.

Quan Dực nói: “Vượt qua từ bên trái.”

Ngôn Tiêu lái xe từ bên cạnh xông tới, thu hút sự chú ý của mắt chột, hắn ta lao ra từ phía sau cồn cát, bắt hai phát về phía xe việt dã, rất may mà không bắn trúng, viên đạn bắn vào thân xe kêu leng keng.

Mặc dù như vậy, lòng bàn tay Ngôn Tiêu cũng ướt sũng mồ hôi.

“Tôi con mẹ nó...” Cô dừng lại một lát, tưởng chừng như nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cuộc đời này chưa từng làm qua loại chuyện thế này!”

Quan Dực bật cười, anh rất mệt mỏi, nhưng vào lúc thế này nghe được những lời nói như vậy lại cảm thấy có chút vô lại khó nói thành lời: “Không sao, em có bản lĩnh hơn em nghĩ đấy.” Anh vừa nói vừa cởi dây an toàn, hạ cửa sổ xe, lấy súng từ sau thắt lưng, cầm trong tay: “Lái cho vững.”

Ngôn Tiêu đạp hết chân ga, vô thức cắn môi dưới, nhìn chăm chăm chiếc Land Rover càng lúc càng gần phía trước.

Cách mấy chục mét, thấp thoáng có thể trông thấy Tề Bằng ở trong xe ngoài đầu nhìn về phía sau, Hứa n Diệp ngồi bên cạnh vững như bàn thạch, chỉ có thể mơ hồ trông thấy nửa bả vai của bà ta.

Quan Dực liên tục bắn ra ba viên đạn, vì có lòng giảm thanh nên tiếng súng phát ra không lớn.

Một viên bắn vào đuôi xe, phát ra tiếng đạn va vào kim loại, hai viên còn lại đều bắn trúng lốp xe.

Chiếc Land Rover bị nghiêng sang một bên, xoay một vòng, quét qua một trận cát bụi, vội vàng dừng lại.

“Phanh lại!” Quan Được đề nghị đầu Ngôn Tiêu xuống thấp.

Gần như đồng thời, cô đạp chân phanh.

Tiếng súng vang lên, kính chắn gió xe vỡ vụn, những mảnh kính rơi đầy trên gáy hai người.

Phản ứng đầu tiên sau khi Tề Bằng xuống xe là bắn một phát súng về phía xe việt dã. Thấy không có người trên xe xuống, ông ta mới kéo Hứa n Diệp bỏ chạy.

Chạy trên cát mỗi bước chân đều bị lún xuống thành hố, bọn họ từ cồn cát vượt qua, chân dính đầy cát, vô cùng chật vật.

Tề Bằng quay đầu lại nhìn, trông thấy chiếc việt dã đã lái về hướng này, lập tức kéo Hứa n Diệp chạy.

Lúc trốn phía sau cồn cát, hai người đều thở hồng hộc.

“Mẹ nó, vậy mà không bắn chết chúng nó.” Tề Bằng thở hổn hển: “Thằng tiểu tử họ Quan thật con mẹ nó to gan, lão tử đã nhìn lầm hần rồi.”

Hứa n Diệp giơ tay sờ vào túi ông ta, lấy bao thuốc và bật lửa, thành thạo châm thuốc, hít một hơi nói: “Xem ra bọn chúng đã phát hiện ra thân phận của tôi rồi.”

Chạy trốn vất vả khiến vỏ bọc bà ta dày công dựng lên đều bị phá vỡ, hoặc có thể không có ý định che giấu nữa, giọng nói bà ta khàn khàn, những vết nhăn trên mặt dưới ánh trăng lộ ra rõ ràng.

Tề Bằng nói: “Phát hiện được thì thế nào, tôi nhất định sẽ dẫn bà chạy thoát.” “Tôi biết, nhiều năm như thế tôi vẫn luôn tin ông.”

Chuyện nguy hiểm thế này trước kia cũng không phải chưa từng trải qua. Ba mươi năm trước, Hứa n Diệp bị kẻ thù chặt đứt ngón tay, Tề Bằng đưa bà ta chạy thoát khỏi sự truy đuổi của cảnh sát, trên người đầy rẫy vết thương, thiếu chút nữa mất mạng.

Lúc bà ta gả cho Tề Bằng, ông ta cũng từng nói: “Tề Bằng tôi cuộc đời này sẽ dùng sinh mạng đổi tốt với n tử.”

Hứa n Diệp đương nhiên tin ông ta, trải qua nhiều năm cũng chỉ tín nhiệm duy nhất một người như vậy.

Bà ta rít từng ngụm thuốc: “Nhất định là do ả Ngôn Tiêu kia phát giác, lúc ả ta nhìn thấy chiếc nhẫn của tôi tôi đã phải cảnh giác. Con đàn bà đó quả thực rất chướng mắt. Khi đó ở Thượng Hải đã ra tay quá nhẹ với ả.”

Tề Bằng cười gằn một tiếng, tư thế ngồi xổm giống như một con thú đang săn sàng chờ đợi con mồi: “Đợi thoát ra ngoài, nợ mới nợ cũ sẽ thanh toán đầy đủ với cô ta.”

Hứa n Diệp hút thuốc, ngồi hơi cong người: “Nhờ kỹ chỗ này, chỉ cần có thể ra được, lần tới chúng ta có thể tự mình đến đây.”

“Bà nhìn chỗ đó là thật sao?”

“Là thật, kinh nghiệm bao nhiêu năm đều đặt ở đây, địa hình nơi đó đặc thù, tôi không cần đi vào trong cũng biết có hàng. Gã họ Quan sẽ không ngu ngốc đến mức mang đồ giả đến lừa chúng ta, hẳn biết lừa không nổi Ngũ Gia.”

Bên ngoài lại vang lên một tiếng súng, đến bây giờ mà vẫn không thấy gã mất chốt yểm hộ cho bọn họ ở đâu.

Tề Bằng không trông mong gì ở gã ta, kéo Hứa n Diệp tiếp tục chạy, vừa đi ra ngoài liền trông thấy chiếc việt dã của Quan Được đang từ cồn cát bên cạnh vòng qua đây, chỉ còn cách mấy chục mét.

Ông ta lập tức nổ súng, cũng không quan tâm có trúng hay không, sau đó chạy về phía trước.

Lúc đến đây ông ta đã quan sát kỹ phương hướng, miễn cưỡng cũng phân biệt được lối vào sa mạc, chạy thẳng một mạch, cố gắng trốn đằng sau những cồn cát để đi tiếp.

Chiếc xe phía sau vẫn đuổi sát không tha.

Chạy trốn khiến sức cùng lực kiệt, phía trước mấy trăm mét đột nhiên lóe lên một loạt ánh đèn xanh đỏ.

Tề Bằng vội vàng xoay người, kéo Hứa n Diệp quay đầu lại, nhảy vào hố cát.

“Con mẹ nó, lại cò có cớm bao vây.” Ông ta vô cùng tức giận, gân xanh trên trán nổi lên.

Hứa n Diệp giơ tay về phía ông ta.

Tề Bằng không nói gì, lấy súng ra đặt vào trong tay bà ta.

Hứa n Diệp kéo chốt bảo hiểm, bàn tay già nua nhăn nheo: “A Bằng, chúng ta đều già rồi.”

Tề Bằng cười lạnh: “Đúng vậy, đã già rồi.”

Hứa n Diệp đột nhiên lấy điện thoại ra nhấn gọi một dãy số: “Tiểu Nhữ, ngay mai cháu phải xuất ngoại nhập học... Kêu cháu đi thì đi ngay, đừng suốt ngày hỏi này hỏi nọ.”

Nghiêm khắc nói hai câu, dập điện thoại xong bà ta vứt thẳng vào cát. Bà hít thở sâu hai cái, tháo chiếc nhẫn và đoạn ngón tay giả kia vứt đi, cười khẩy: “Bọn họ bắt được tôi thì làm sao, kỳ thực Ngũ Gia đầu phải là tôi.”

Bàn tay khiếm khuyết kia vỗ vỗ mặt Tề Bằng: “A Bằng, hãy làm cho thật tốt.” Cơ thể cường tráng của Tề Bằng đột nhiên cứng đờ.

Không có người nào biết, thật ra Ngũ Gia chỉ là danh hiệu, người đứng sau là ai không quan trọng, ai có thực quyền tuyệt đối thì người đó chính là Ngũ Gia.

Trước kia chính là Hứa n Diệp, nhưng hiện giờ sẽ là Tề Bằng, quyết định thế nào sẽ do ông ta quyết định.

Chỉ cần người có quyền thì sẽ không bị lật đổ, Ngũ Gia vẫn chưa bị lật đổ.

Giống như ông già bị chặt đứt ngón tay bị lôi ra làm kẻ chết thay, quả thật đến lúc bắt đắc dĩ thì Hứa n Diệp cũng có thể làm bia đỡ đạn.

Cuộc đời của bọn họ đều sống trên mũi dao, tình cảm vợ chồng được bồi dưỡng trên con đường kiếm tiền đổi mạng, không có thể tục nhi nữ tình trường*, cứ như vậy mà đến với nhau.

*Không có yêu đương nam nữ như bình thường.

Tề Bằng đã bảo vệ Hứa n Diệp hơn nửa đời người, Hứa n Diệp cũng có thể che chắn giúp ông ta, bà cũng không thấy có gì thiệt thòi, bọn họ vốn là bình đẳng.

“Nơi đó cực kỳ lắm của cải...” Hứa n Diệp nhắm mắt, cảm nhận hơi thở trong gió, có lẽ là của cát, cũng có lẽ là hơi thở của những di vật được chôn sâu dưới mảnh đất kia, những món đồ cổ đó rồi sẽ biến thành vàng thật bạc trắng, đó là hơi thở của tiền tài: “Tôi thật sự rất muốn có được nó.”

Tòa thành bị vùi lấp đó, thật sự rất muốn có được, cho đến bây giờ bọn họ không hề hối hận đã đi chuyển này, lòng tham bên trong bọn họ chính là vinh quang, tuyệt đối không phải sai lầm.

Ánh trăng đã khuất từ sớm, bình minh dần lộ dạng, màu xanh trắng mơ hồ xuất hiện nơi chân trời. Ngón Tiêu đang lái xe vẫn còn có thể cảm giác được thi thăng có mảnh vụn thủy tinh từ đỉnh đầu

rơi xuống, cũng may không cửa vào đâu.

Khi xe chạy qua một cồn cát, tiếng còi cảnh sát vọng đến.

Ngón Tiêu đạp phanh xe, nhìn chằm chằm phía trước: “Chúng ta đã dẫn bọn họ đến phía trước chỗ Lý Chính Hải rồi.”

“Ừ.”

Không có kính chắn gió, tầm nhìn lại càng rõ ràng hơn, Tề Bằng và Hứa n Diệp lúc này đang tách nhau ra chạy thực mạng.

Thể lực của Hứa n Diệp có lẽ đã cạn kiệt, chạy chậm lại, mắt thấy sắp bị cảnh sát bao vây, bà ta bắn vài phát súng về phía đó nhưng không có tác dụng, bà ta vẫn bị đuổi theo.

Tề Bằng chạy theo một hướng khác, lại sắp chạy thoát.

Quan Được kịp thời phản ứng: “Đuổi theo ông ta!”

Ngôn Tiêu lập tức cho xe đuổi theo.

Tề Bằng rất cảnh giác, rất nhanh phát hiện ra bọn họ, quay đầu lại bắn vài phát súng.

Ngôn Tiêu vội vàng chuyển sang chân phanh, viên đạn trúng vào cửa sổ bên cạnh, tiếng vỡ vụn vang bên tai.

Quan Được nhanh chóng đẩy cửa đi xuống: “Em nhớ cẩn thận, tôi đuổi theo ông ta.”

Lúc Ngôn Tiêu xuống xe, dưới chân lại vang lên một tiếng súng, cô lập tức nằm rạp xuống, trông thấy Tề Bằng tay cầm súng đang đi về phía này.

Hai tiếng súng trầm đục bắn ra ngăn chặn bước chân ông ta, Quan Được nổ súng xong nấp ra phía sau một cồn cát.

Ngôn Tiêu nhân cơ hội đó lùi lại trốn đằng sau xe, ôm ngực thở dốc.

m thanh đạn bắn ra dứt quãng vang lên, sau khi tiếng súng dừng hẳn, Ngôn Tiêu mới thò đầu ra ngoài nhìn.

Tề Bằng đến gần chỗ cồn cát Quan Được đang ẩn nấp, lưng quay về phía Ngôn Tiêu, đứng yên không nhúc nhích, đột nhiên khụy gối quỳ trên cát.

Xe cảnh sát rú còi lao đến, cửa xe mở ra, một đám cảnh sát súng ống đầy đủ vây quanh khu vực này.

Tề Bằng muốn chạy nhưng lúc đứng lên cũng chỉ có thể lê bước chân tiến về phía trước.

Trên đùi ông ta trúng một phát đạn, súng trong tay cũng bị bắn rơi, nhanh chóng bị cảnh sát chế ngự.

Ông ta bị còng hai tay kéo về phía trước, đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía cồn cát hung hăng hét lên: “Quan thập, con mẹ mày chờ mà xem, tao tuyệt đối không tha cho mày đâu!”

Trong đám cảnh sát, có một giọng nói vang lên: “Quan thập? Là Tiểu Thập Ca!” Phía sau cồn cát lóe lên một bóng người, Quan Được đã chạy đi rồi.

Chạy vào phía trong những cồn cát nhấp nhô, chiếc việt dã trông tả tơi phanh kít trước mặt anh, Ngôn Tiêu từ trong xe nhảy ra, vút chìa khóa cho anh: “Đi mau!”

Quan Được một tay buông thông xuống, một tay nhận lấy chìa, liếc nhìn cô một cái rồi nhanh chóng lên xe.

Một vài cảnh sát vội vã đuổi theo, chiếc xe lúc này đã chạy đi, trong bóng râm phía sau cồn cát có một người đang đứng.

Cảnh sát từ từ vây quanh.

Người kia đứng dậy, chậm rãi từ sau cồn cát bước ra, hai tay giơ lên, dưới ánh sáng mặt trời cả người lộ ra.

Lý Chính Hải đẩy mấy người đứng chắn phía trước, bước tới gần: “Ngôn Tiêu?” “Là tôi.”

54. Chương 54

Hơn chín giờ sáng, ánh sáng mặt trời tràn vào gian nhà, chói chang chiếu thẳng vào mắt.

Ngôn Tiêu ngồi phía sau bàn, hai mắt không thể không neho lại tránh né.

Đây là nơi làm việc của ủy ban thôn Phong Miếu, bên trong không gian vài mét vuông chỉ có một cái bàn. Một bình nước màu đỏ đặt ở trên, cạnh đó là một thùng mì tôm, thêm một quyển lịch bàn đang lật ở trang của tháng sáu.

Trước mặt cô có một cốc giấy, nước bên trong đã nguội. Người cảnh sát nữ Lưu Sảng đang đứng phía đối diện, cầm theo bình nước nóng, rót vào cốc của cô.

“Cô Ngôn, cô ngồi đến giờ này, làm sao vẫn không chịu cùng tôi tâm sự chút nào thế?”

Ngôn Tiêu xoa xoa ấn đường, một đêm không ngủ, cộng thêm tinh thần căng thẳng cực độ, hiện giờ cô rất mệt mỏi: “Có gì phải nói tôi đã nói hết rồi, chuyện của Tiểu Thập Ca tôi không biết rõ, tôi chỉ là đi theo Ngũ Gia nên mới đi vào sa mạc.”

Lưu Sảng đã bám cô vài tiếng đồng hồ, khẩu cung đã lấy xong, chỉ có việc về Tiểu Thập Ca thì cho đến giờ vẫn không moi được thông tin gì cả, khuôn mặt của cô ta cũng sắp xệ hết xuống rồi.

“Tiểu Lưu, em ra ngoài đi!” Lý Chính Hải từ bên ngoài đi vào.

Lưu Sảng như được đại xá, chạy chậm ra khỏi cửa.

Lý Chính Hải không mặc đồng phục, trên người mặc một chiếc áo khoác màu nâu, quay đầu lại đóng cửa, ngồi đối diện với Ngôn Tiêu: “Chuyện ngày hôm qua phải cảm ơn em.”

Ngôn Tiêu tựa vào thành ghế: “Cảm ơn tôi là đúng, không có tôi anh không thể bắt được Ngũ Gia dễ dàng như thế.”

Lý Chính Hải gật đầu: “Đúng vậy, có điều ngẫm nghĩ cẩn thận thì anh phải cảm ơn ”bọn em” chứ?” Đôi môi Ngôn Tiêu khép lại.

Lý Chính Hải nói: “Chúng ta là người quang minh chính đại không nói chuyện lòng vòng, từ lúc em chủ động liên lạc anh đã thấy không ổn. Em không có khả năng sắp xếp được những việc đó, em mới đến đây không bao lâu, không thể nào quen thuộc Tây Bắc như vậy, khẳng định có người bên cạnh chỉ huy, người đó có phải là Tiểu Thập Ca không?”

Ngôn Tiêu vắt chéo chân, móc thuốc ra, liếc nhìn anh ta: “Không phiền chứ?” “Không sao, em cứ hút.”

Cô gạt đầu, lấy bật lửa ra châm, chậm rãi hút một hơi: “Lý đội trưởng, tôi nể mặt anh mới nán lại cho đến lúc này, thực ra tôi không phạm tội gì, anh giam giữ tôi như vậy, tôi hoàn toàn có thể kiện anh.”

Lý Chính Hải bật cười, anh ta mặt mũi chính trực, cho dù lúc cười cũng vẫn có chút nghiêm túc:

“Tình khí của em không hề thay đổi.”

Khuôn mặt Ngôn Tiêu qua làn khói trắng không có biểu cảm gì.

Lý Chính Hải thở dài: ”Thôi được rồi, em nể mặt anh, anh cũng không thể không nể mặt em, em đi đi.”

Ngôn Tiêu cầm túi đứng dậy.

Lý Chính Hải nhìn theo cô đi đến cửa, nói thêm: “Ngôn Tiêu, anh vẫn phải nhắc nhở em một câu, Tiểu Thập Ca con người này rất có khả năng có lai lịch bất chính, cảnh sát đang điều tra hoạt động của anh ta ở Tây Bắc. Nếu em quả thực quen biết anh ta, tốt nhất hãy cách xa anh ta một chút.”

Ngôn Tiêu giơ tay cầm lấy cánh cửa: “Tôi sẽ ghi nhớ.” Cô kéo cửa đi ra ngoài.

Phía bên ngoài có một cầu thang bằng xi măng, một xe cảnh sát đang đỗ ở đầu đường, nghe nói số cảnh sát còn lại vẫn đang trong sa mạc lục soát thêm một lần nữa.

Ngôn Tiêu đứng trên cầu thang hút thuốc, liếc mắt lướt thấy ở cửa căn phòng bên cạnh có một người đang ngồi, cô quay đầu sang nhìn.

Hứa Nhữ đang ngồi xổm ở đó, ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt mờ mịt, hốc mắt đỏ bừng, hai tay ôm chặt đầu gối.

Ngôn Tiêu dập đầu thuốc, đeo túi lên vai, dứt hai tay vào túi áo, quay người rời đi. Không có gì để nói, cũng không biết nên nói gì, sẽ có ngày cậu ta sẽ biết được sự thật. “Chị...”

Ngôn Tiêu xoay người.

Hứa Nhữ hít mũi, giọng nói khàn khàn: “Bọn họ nói đi và dưỡng em bao nhiêu năm qua đều trộm mộ buôn lậu, làm đồ giả, rồi còn cái gì mà bang Quốc Bảo... còn nói chị cũng là người bị hại, tất cả là thật sao?”

Ngôn Tiêu cười nhếch miệng: “Thật.”

Hứa Nhữ nghiêm mặt, hai mắt đột nhiên đỏ dần: “Làm sao có thể, em chưa từng thấy trong nhà hai người họ có di vật nào cả, làm sao có thể chứ...”

Không đầu không đuôi giống như đang lẩm bầm một mình.

Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm cậu ta: “Cậu cảm thấy bọn họ làm những việc này sẽ nói cho cậu sao?” Hứa Nhữ không nói gì, cậu nhớ đến cuộc điện thoại hôm qua của bác gái, không giải thích gì cả,

chỉ yêu cầu cậu sáng sớm phải xuất ngoại đi du học ngay.

Nếu như sáng sớm cậu đi luôn, thì sẽ không biết gì hết.

Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

Ánh mắt cậu ta nhìn chằm chằm xuống mặt đất dưới chân, sau đó từ từ nhìn về phía Ngôn Tiêu, hốc mắt càng đỏ hơn: “Chị, chị hận em sao?”

Ngôn Tiêu không nhìn cậu ta: “Những chuyện này không liên quan đến cậu, cậu nên đi du học đi.”

Hứa Nhữ ngồi cạnh không nhúc nhích, gục mặt trên đùi, bờ vai nhẹ run lên.

Cậu ta không nói gì, hoặc có lẽ là không còn lời gì để nói.

Ngôn Tiêu nhìn một lát rồi quay người rời đi. Gieo nhân nào gặp quả đó, cô sẽ không đem sự thù ghét với Ngũ Gia trút lên người cậu ta, nhưng cũng không có nghĩa vụ phải an ủi cậu ta.

Ban ngày trong thôn rất náo nhiệt, người đến người đi. Có thể là do có tình nguyện viên từ nơi khác đến đây để tìm liệu pháp chống cát. Trên đường đi cũng có các cửa hàng và khách sạn nhỏ, đều do dân địa phương mở ra, trông khá giản dị.

Ngôn Tiêu đi dọc theo đường, có vài người nghiên cứu cách chống cát đang sắp xếp lại các cây trồng, bọn họ vừa làm vừa thảo luận chuyện tối hôm qua, miêu tả sống động như thật: “Có tiếng súng vang lên, tôi nghe thấy vài tiếng, giống y như pháo nổ.”

“Chẳng trách đột nhiên có nhiều cảnh sát đến như vậy.”

Ngôn Tiêu vừa đi vừa lấy điện thoại ra, cúi đầu nhấn số của Quan Dược, chợt nhớ ra gì đó, nâng cao điện thoại lên, mượn màn hình phản chiếu nhìn về phía sau, lơ mơ trông thấy có người đi theo sau.

Cô từ bỏ ý định gọi điện thoại, cất vào trong túi, ghé vào một quán mỳ ven đường.

Chọn bữa một bát mỳ, cô ngồi bên trong quán, không thấy có người theo vào, có lẽ chờ bên ngoài.

Ăn được vài miếng, Ngôn Tiêu lấy điện thoại gọi số của Quan Dược.

Điện thoại chỉ vang lên một tiếng sau đó báo bận, Quan Dược ở đâu kia ngắt máy.

Một lát sau có tin nhắn gửi đến: Tôi ở ngay trong thôn, đến cửa chính của khách sạn Cửu Khúc.

Ngôn Tiêu đứng dậy tính tiền, đi vào gian bếp, bà chủ quán mồ hôi mướt mát đang nấu mì.

“Bà chủ, cho hỏi đi đến khách sạn Cửu Khúc thế nào?”

Bà chủ quán nói: “Cô đi từ đây ra rồi rẽ trái, đi một đoạn là đến nơi.”

Ngôn Tiêu nhìn xung quanh căn bếp: “Chỗ này của bà có thể đi ra không?”

Bà chủ thấy kì lạ liếc nhìn cô, giơ tay ra kéo cánh cửa sau bắm đầy dầu mỡ: “Có thể.” Ngôn Tiêu nói cảm ơn, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhà trong thôn san sát nhau, xen giữa là những con hẻm nhỏ, cô từ trong hẻm đi ra, quay trở lại đường cái, mấy phút sau liền trông thấy một căn nhà hai tầng, bên ngoài treo một bảng điện cũ nát, chính là biển hiệu của khách sạn Cửu Khúc.

Ở cửa chính của khách sạn chỉ có một chiếc xe của khách, không nhìn thấy ai khác.

Ngôn Tiêu đứng dưới bức tường, quan sát xe và người qua lại trên đường, đột nhiên có gì đó rơi trên vai cô, xoạch một tiếng rơi trên mặt đất.

Cô cúi đầu nhìn, là một bọc giấy cuộn thuốc lá, ngẩng đầu nhìn lên, ở cửa sổ tầng hai có một người đứng đối diện cô, hình dáng khắc sâu đó cách một lớp kính lóa lên chớp nhoáng.

Ngôn Tiêu đảo mắt nhìn xung quanh, cúi đầu đi vào cửa chính của khách sạn.

Trên tầng hai có rất nhiều phòng, dựa vào cảm giác đoán vị trí căn phòng, đi tới gõ cửa.

Không có người trả lời, Ngôn Tiêu còn nghi ngờ liệu mình có gõ nhầm phòng, quay người nhìn sang gian bên cạnh, cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra, cánh tay bị nắm lấy kéo vào trong.

Cửa đóng lại, trong nháy mắt cô đã bị vây trong một vòng tay vững trãi phía sau cánh cửa, Quan Dực mạnh mẽ bao phủ cô.

“Có người đi theo em không?”

“Có, nhưng bị tôi cắt đuôi rồi.”

Người đó chắc là Lưu Sảng, nhìn thoáng qua có vẻ giống. Dù sao cũng không quan trọng, đã bị cô cắt đuôi rồi.

“Khá đấy, em cảnh giác hơn tôi nghĩ nhiều.”

“Đương nhiên rồi.” Ngôn Tiêu ngẩng đầu cười với anh: “Nếu không sao chúng ta có thể lật đổ Ngũ Gia và Tề Bằng.”

Quan Dực cúi thấp đầu, đối diện với ánh mắt của cô, khóe miệng chậm rãi giương lên.

Không có gì thú vị hơn chuyện này.

Hai người nhìn nhau cười, im lặng không lên tiếng.

Đôi mày Ngôn Tiêu giãn ra, khi cô cười mắt híp lại, phong tình vạn chủng.

Quan Dực cúi đầu thấp hơn, môi mơn trớn thái dương cô, hô hấp nóng rực.

Ngôn Tiêu lúc này mới phát hiện ra áo anh không cài cúc, hai tay chống hai bên người cô, cả người cúi xuống, khiến vòm ngực càng rộng mở, thân trên cường tráng của anh phơi bày trước mắt.

Cô giơ tay sờ lên, nhẹ nhàng vuốt ve: “Anh làm gì thế, vừa gặp đã muốn quyến rũ tôi sao?”

Ngón tay Quan Dực đặt trên môi cô, ngăn lời nói của cô lại.

Nhưng không ngờ Ngôn Tiêu lại mở miệng ngậm lấy ngón tay đó.

Ánh mắt cô vẫn nhìn anh không rời, quyến rũ chết người.

Quan Dực mạnh mẽ ép sát, cúi đầu hung hăng hôn cô.

Ngôn Tiêu nhiệt tình đáp lại, hiện giờ tâm trạng của cô vô cùng tốt, cả người rạo rực, tràn đầy phấn khích.

Lúc hai đôi môi tách nhau ra, ngọn lửa dục vọng đã được thắp lên: “Đến đi, ăn mừng một cái.” Một chân cô cọ nhẹ lên chân anh.

Quan Dực một tay ôm lấy cô, ngậm vành tai cô thì thầm: “Ăn mừng ở chỗ nào?” “Trên giường.”

Anh không thể ngừng cười.

Ngôn Tiêu tưởng anh sẽ ôm mình lên giường, nhưng anh không làm vậy, chỉ ôm lấy cô hôn thật lâu, sau đó nghiêng ngả đi đến bên cạnh giường.

Cô tháo chiếc túi trên vai vứt lên giường, kéo tay anh đặt lên người, bàn tay đó từ từ cởi từng cúc áo cô.

Anh chỉ dùng một tay để cởi nên hơi chậm, Ngôn Tiêu không để ý thấy điều này, cô cởi áo anh ra, nhìn thấy cơ thể trần của anh mới biết được nguyên nhân.

Tay trái của anh bị thương, quần băng rất dày, có vết máu rỉ ra ngoài.

Ngôn Tiêu quay đầu thấy trên tủ phía đầu giường có để băng gạc và thuốc sát trùng, chẳng trách áo sơ mi của anh không cài cúc, chắc lúc này mới vừa xử lý vết thương.

“Anh trúng đạn?” Hơi thở của cô lúc này hơi dồn dập.

“Chỉ bị sượt qua, không vào thịt.” Quan Được kéo cô ngồi lên người mình: “Vẫn ăn mừng chứ?”

55. Chương 55

Ngôn Tiêu ngồi trên đùi anh, cảm nhận rõ ràng thứ kia của anh đã thức tỉnh, cứng rắn chống đỡ dưới thân mình.

Chẳng qua chỉ cách một lớp vải, thứ cứng rắn của đàn ông và nơi mềm mại của phụ nữ tiếp xúc cọ sát với nhau.

Cô nhẹ nhàng vịn vẹo thắt lưng, hàng lông mày Quan Được trong nháy mắt nhíu chặt, hai mắt dính trên người cô không rời, ấn nhãn mím chặt môi.

Ngôn Tiêu cực kỳ thích thú nhìn vẻ mặt này của anh, anh giống như con thú đang ngoan cố chống cự, tràn đầy dã tính, một mực khắc chế không chịu phát tác.

“Còn ăn mừng? Anh cho tôi là kẻ biến thái à? Thế là ngược đãi người bị thương đấy.” Ngón tay cô vuốt nhẹ yết hầu đang trượt lên xuống của anh, định đứng dậy.

Nhưng đã bị giữ chặt.

“Em như thế này không phải là đang ngược đãi tôi sao?” Tay Quan Được giật mạnh quần cô xuống. Động tác của anh rất thô lỗ, quần lót cũng bị kéo xuống một nửa, rơi ở trên đùi, bờ mông căng tròn

lộ ra, hình ảnh đó gợi cảm vô cùng.

Hai tay Ngôn Tiêu vịn chặt vai anh: “Đừng cậy mạnh, Tiểu Thập Ca.”

Ánh mắt Quan Được tối lại: “Bị thương thế này không tính là gì.”

Ngôn Tiêu nhìn Quan Được, khuôn mặt anh vẫn mang vẻ trầm tĩnh, giọng nói vì nhuộm màu tình dục mà trở nên khàn khàn.

Viên đạn sượt qua bắp tay trái của anh, dù đã quần băng nhưng có thể trông thấy nó rất rắn chắc, trên cánh tay đó vẫn còn vết sẹo do dao của Tề Bằng gây ra lúc trước. Những vết thương khiến cơ thể anh không hoàn mỹ, nhưng lại trở nên hấp dẫn hơn.

Người đàn ông khắp người là vết tích đao thương toát lên hơi thở của sự nguy hiểm. Ngôn Tiêu nghĩ được mùi vị ấy trên người anh, nhưng cô không hề muốn rút lui, mà trái lại càng trở nên trầm mê.

Một bàn tay anh di chuyển bên trong đùi cô, cơ thể cô đã nóng hừng hực, cởi quần ra, ngồi trở lại trên người anh.

Cô không ngồi hẳn xuống, tay cởi quần jean của anh ra. Cô thở dốc kéo lớp vải thô cứng xuống, chạm phải làn da nóng bỏng nhẵn nhụi của anh.

Quan Được dùng tay phải ôm cô, không vội vã, cọ nhẹ nơi huyền bí của cô.

Bàn tay đang sờ tìm “áo mưa” của Ngôn Tiêu cũng bắt đầu run rẩy.

Chưa có lần nào lại mê người như lần này. Mặc dù anh không nói gì, nhưng cô lại có thể cảm nhận được sự mãnh liệt của anh, khuôn mặt màu đồng hơi hồng lên, vẻ mặt sáng ngời.

Ngôn Tiêu quay mặt đi, không muốn cho anh thấy đôi môi cô đang không ngừng run rẩy.

Đến khi hai người sẵn sàng thì giống như vừa trải qua một cuộc chiến, hai cơ thể trần truồng dính chặt vào nhau.

“Anh đừng lộn xộn.” Ngôn Tiêu ôm cổ anh từ từ ngồi xuống, xúc cảm ập đến khiến cho cô liên tục chớp mắt vài cái, cô từ từ nhẹ nhàng vịn vịn vòng eo.

Một bên rèm cửa được mở, mặt trời lấp ló qua khung cửa hẹp.

Tay Quan Được đặt trên eo cô, mắt nhìn cơ thể ửng hồng của cô đang được ánh sáng mặt trời phủ lên một tầng màu vàng ấm áp, quyến rũ mê người, cô nhẹ nhàng nhắm mắt, cắn chặt môi, vòng eo lay động khiến cả người cô tựa như những con sóng.

Anh thiếu chút nữa không nhận được, kéo gáy cô xuống, cạy đôi môi đang cắn chặt của cô ra, mạnh mẽ ngậm lấy lưỡi cô.

Ngôn Tiêu ngay lập tức dùng hai tay ôm sát cổ anh, hai chân vòng chặt trên thắt lưng anh.

Bên dưới Quan Được đột nhiên chuyển động, dồn dập va chạm từ phía dưới.

Ngôn Tiêu không nhận được rên lên, cánh tay đang ôm lấy anh càng siết chặt hơn, tựa như muốn khảm thân thể mình vào trong lồng ngực anh, lúc mở mắt ra, đáy mắt như bao phủ một tầng sương mù.

Quan Được ôm cô xoay người đè cô ngã xuống giường.

Vốn dĩ anh có ý định sẽ làm một cách dịu dàng, nhưng ý định đó nhanh chóng bị phá bỏ.

Cơ thể Quan Được liên tục phát lực, nhấc nhô lên xuống, va chạm như không biết mệt mỏi, sau cùng chống hai tay bên người Ngôn Tiêu, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt khoá chặt hình ảnh cô đang rên rỉ.

Quả thực như muốn lấy mạng anh.

Không bị bên ngoài quấy rầy, lần hoan ái này của bọn họ diễn ra rất lâu.

Đôi chân dài của Quan Được đè lên người Ngôn Tiêu, ôm chặt cô vào trong lồng ngực, hai cơ thể trần truồng quấn chặt nhau, anh lấy chân đỡ lên.

Ngôn Tiêu phát hiện ra vết máu rỉ ra trên cánh tay anh đã lan rộng, đẩy nhẹ anh: “Vết thương của anh cần phải băng lại.”

“Không sao hết.”

“Nhờ có xảy ra chuyện gì, lại trách tôi đã quá ác với anh, tôi sẽ thành tội nhân đấy.”

Khoé miệng Quan Được nhếch lên, lúc bỏ cái chân đang gác lên người cô ra còn cọ nhẹ vài cái:

“Em thực sự là thủ phạm.”

Anh kéo chân ra ngồi ở mép giường tháo băng gạc.

Ngôn Tiêu cả người bủn rủn, chậm rãi ngồi dậy, giơ tay ra giúp anh băng bó.

Về mặt anh rất bình tĩnh, lúc quấn băng gạc quanh vết thương rất nhanh chóng thuần thục. Anh cũng không phải là khoắc loác, vết thương này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ, dường như việc này đã thành thói quen từ lâu.

Ngôn Tiêu nhìn vết sẹo rất sâu trên vai anh, cô giơ tay sờ lên, nhớ tới câu nói “Có khả năng anh ta có lai lịch bất chính” của Lý Chính Hải.

Khi đó cô trả lời cô sẽ ghi nhớ, nhưng thật ra đối với cô chuyện này không quan trọng. Cô căn bản không quan tâm lai lịch của anh ra sao.

Quan Được nắm tay cô kéo lại, khiến bộ ngực cô dán sát sau tấm lưng rắn chắc của anh, nghe thấy giọng anh trầm thấp: “Còn muốn ăn mừng lần nữa?”

“Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn đó Thập ca~” Cả người mệt mỏi khiến giọng nói cô trở nên trầm thấp và mềm mại hơn.

Trêu anh xong cô liền buông anh ra, mệt mỏi nằm xuống.

Thật sự quá mệt mỏi, sau một lần phóng túng dường như tất cả sự mệt mỏi của mấy ngày qua đều ập đến, không thể nào chống đỡ nổi.

Quan Được nhanh chóng quay trở lại nằm xuống giường, ôm cô từ phía sau: “Mệt thì ngủ đi.” Hiện giờ cảnh sát cũng đang bận bịu xử lý vụ án của Ngũ Gia, sẽ không phân phối lực lượng để

truy đuổi anh, nơi này vẫn rất an toàn.

Ngôn Tiêu “Ừ” một tiếng, nhắm mắt lại, chỉ một lát sau hô hấp dần đều đều.

Quan Được kéo chăn lên, cũng nhắm mắt lại.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, giấc ngủ này của hai người rất ngon.

Lúc Ngôn Tiêu thức dậy, bên ngoài trời đã sẩm tối, chỉ còn vái ánh sáng cuối chiều còn le lói trên bề cửa sổ, có lẽ bọn họ đã ngủ tầm năm sáu tiếng.

Cô lật người, trông thấy Quan Được đang ngồi bên giường mặc quần áo, một tay kéo khoá quần, nhìn cô: “Tỉnh rồi thì dậy thôi, phải đi rồi.”

Ngôn Tiêu ngồi dậy, lè mề một lát mới đi chân trần vào nhà vệ sinh, không lâu ra thì đi ra, mặc quần áo vào.

Quan Được đứng cạnh cửa sổ hút thuốc, mắt nhìn cơ thể trần truồng của cô.

Thân hình cô thon thả trắng mịn như sứ, đường cong đầy đặn, một vẻ đẹp tinh tế.

Anh chưa từng ngắm nhìn thân thể cô một cách cẩn thận như vậy.

“Chúng ta đi như thế nào?” Ngôn Tiêu cài cúc áo, quay người nhìn anh.

Chiếc viêt dã kia đã hỏng hẳn rồi.

Quan Được nhìn ra phía ngoài cửa sổ, dụi thuốc: “Tôi đã liên hệ xong rồi, em đi theo tôi là được.”

Ngôn Tiêu đeo túi trên lưng.

Lúc này ra ngoài rất thích hợp, đã là chạng vạng tối, người đi lại trong thôn không nhiều, trên đường cũng ít xe qua lại.

Ngôn Tiêu thận trọng đi ra, quan sát thấy phía trước lơ mơ có xe cảnh sát đi qua liền nép sau một gian hàng nằm ở ven đường, đó là một quầy bán ngô luộc, vừa hay che khuất người cô.

Trên quầy bày một chậu đồng, bên trong xếp đầy ngô luộc, mùi thơm tỏa ra khiến Ngôn Tiêu bất giác cảm thấy đói. Cô duỗi tay chọn đại hai bắp, cúi đầu lấy tiền, đột nhiên trên đầu được đội một chiếc mũ.

Cô vô thức nghiêng đầu sang, thấy thân hình cao lớn của Quan Được đang đứng phía sau, đội mũ lưỡi trai, vành mũ kéo xuống thấp, chỉ có thể nhìn thấy bờ môi mỏng và cằm của anh.

“Anh mua à?”

“Ừ.”

Cô bỏ chiếc mũ trên đầu xuống, lườm anh: “Thẩm mỹ kiểu gì thế, sao chọn màu này?” Mầu hồng thắm, quê mùa chết đi được.

“Tôi tiện tay mua nó trong cửa hàng.” Quan Được lấy chiếc mũ đội lại lên đầu cô, còn cúi đầu nhìn một lần: “Không phải trông rất đẹp sao?”

“...”

“Tôi nói thật.”

Là thật, trong mắt anh, khuôn mặt này dù đội gì đều rất đẹp.

Thấy anh khen mình chân thành như thế, Ngôn Tiêu cầm một trái bắp ngô nhét vào tay anh, xoay vành một sang một bên, không tháo xuống nữa.

Nơi này cát to gió lớn, đi đường đội mũ trùm khăn là chuyện bình thường, vì vậy bộ dạng của bọn họ lúc này không thu hút chú ý.

Hai người cúi đầu thuận lợi ra đến đầu thôn, ngô cũng đã ăn hết. Hai bên đường, một bên là sa mạc, một bên là những dãy núi kéo dài và nhà cửa của người dân.

Ngôn Tiêu đi theo Quan Được vào trong hoang mạc, không bao lâu đã thấy một chiếc xe, bên ngoài xe có một người đàn ông đang ngồi xổm, trông thấy bọn họ liền đứng dậy, dáng người cao gầy.

“Thập ca.”

Là Xuyên Tử.

Có vẻ như cậu ta đã chờ ở đây rất lâu, vừa thấy mặt đã hỏi: “Sao đến giờ anh mới đến?”

Quan Được đến gần: “Có chút việc.”

“Việc gì?”

Quan Được không trả lời, ngồi lên xe.

Ngôn Tiêu suýt nữa không nhận được bật cười, tiếc là vành mũ anh kéo xuống quá thấp nên không thấy rõ vẻ mặt anh lúc này.

“Tối qua cảnh sát không đuổi theo các cậu chứ?” Quan Được chuyển đề tài.

Xuyên Tử nói: “Không có, làm gì có ai thông thuộc sa mạc hơn chúng ta chứ.”

Quan Được gật đầu, lấy di động ra: “Tôi gọi một cuộc điện thoại xong rồi đi.”

Ngôn Tiêu nhìn anh đi ra xa, nghe thấy anh gọi Tiểu Thạch, có lẽ đang hỏi tình hình bên cậu ta. Bên cạnh đột nhiên có tiếng kêu: “Thập tẩu.”

Ngôn Tiêu quay đầu, thấy Xuyên Tử tùm tùm cười, dưới ánh hoàng hôn nhìn anh ta rất hiền lành.

“Anh vừa gọi tôi là gì?”

“Là Thập tẩu đấy.”

Quan Được có lẽ nghe được lời của anh ta, quay đầu nhìn về phía cô.

Vành mũ che đi ánh mắt anh, trông anh rất thâm trầm, Ngôn Tiêu biết rõ anh đang nhìn mình. Cô thấy không được tự nhiên, xoay mặt đi chỗ khác, thấp giọng nói: “Đừng gọi tôi như vậy.” Xuyên Tử ngạc nhiên, sau đó tỏ ra đã hiểu: “Biết rồi, chị dâu da mặt cũng mỏng quá.” “...”

Quan Được trở lại, nói với cô: “Tiểu Thạch nói bên bọn họ không có chuyện gì, chúng ta đi thôi.”

Ngôn Tiêu tháo mũ ra, ngồi vào trong xe, Quan Được cũng theo sau, ngồi ở ghế sau cùng cô.

Xuyên Tử lái xe, những nguy hiểm xảy ra tối qua dường như không ảnh hưởng gì đến anh ta, anh ta vừa lái xe vừa mở nhạc, thỉnh thoảng còn âm ỉ hát theo: “Thập ca, đội khẩu cổ của anh chắc sẽ bị cảnh sát điều tra, những thành viên kia...”

“Không sao cả, tôi có sắp xếp” Quan Được cắt đứt lời anh ta. Xuyên Tử nuốt xuống những lời định nói tiếp: “Vây cũng được.”

56. Chương 56

Những vì sao trên bầu trời sáng lấp lánh đến chói mắt.

Ngôn Tiêu ở trong xe đang làm ổ ở hàng ghế sau, cô không nghĩ rằng Xuyên Tử chạy xe một mạch cho đến nửa đêm. Hiện giờ bọn họ đi trong sa mạc, bên ngoài gió thổi vù vù, cuốn những hạt cát va lên cửa xe.

“Chúng ta đi đâu?”

Quan Được ở bên cạnh nói: “Nơi trú quân của tổ chức Văn Bảo.” Ngôn Tiêu “À” một tiếng hiểu ra.

Ánh đèn pha quét qua chiếu đến những tàn tích còn lại của những tòa tháp cổ đồ nát, từng cơn gió lớn thổi qua càng mang đến cảm giác thê lương không nói thành lời.

Thứ xuất hiện nhiều nhất suốt dọc đường vẫn là cây Hồ Dương, đôi khi chỉ có một gốc cây, đôi khi là vài cây sát nhau, đều mọc hướng vào trong sa mạc, sắc vàng của cây trong màn đêm tựa như những ngọn lửa bập bùng.

Xuyên Tử quay xe một vòng, nói: “Đến rồi.”

Trong tầm mắt xuất hiện đường nét một ngọn núi rất cao, dưới chân núi thấp thoáng một góc của một toà nhà sừng sững, được bao xung quanh bởi những bức tường cao.

Chiếc xe cuốn theo khói bụi xông vào bên trong.

Ngôn Tiêu là người xuống xe đầu tiên, nhìn ngó căn phòng trước mặt, một dãy nhà được xây bằng gạch thô dựa vào núi, mái hiên được làm bằng cây hồ dương, dưới hiên có bóng đèn, trên nóc của gian phòng cuối cùng hình như còn có một tầng nhô ra, khiến cô liên tưởng đến kiểu kiến trúc của hang Mạc Cao.

Trước đây cô luôn cho rằng Văn Bảo chỉ là một tổ chức đơn giản được thành lập bởi một nhóm tình nguyện viên, không ngờ lại có địa bàn đằng hoàng thế này.

Xuyên Tử xuống xe, đi đến gian phòng ở giữa gõ cửa: “Ra hết đi, Tiểu Thập Ca về rồi.”

Cánh cửa mở, một đám đàn ông nối đuôi nhau đi ra, tất cả đều có làn da đen, thân hình cao lớn, ào ào chào hỏi Quan Được.

Ngôn Tiêu từng gặp bọn họ nên có chút ấn tượng, mỗi lần nhìn thấy bọn họ đều cảm giác như đang thấy đội quân đất nung.

Những người đàn ông đó dường như đều chú ý đến cô, chỉ vì Quan Được không chủ động giới thiệu nên bọn họ không ra chào hỏi, chỉ cười cười nhìn cô.

Có người mời thuốc Quan Được, Xuyên Tử bật lửa cho anh châm nhưng Quan Được không nhận:

“Lát nữa rồi hút, chuyện tôi dặn các cậu xử lý đã làm xong chưa?”

Xuyên Tử nói: “Thập ca yên tâm, theo đúng lời anh nói, chỗ hầm đào lên kia bọn em đã lấp lại, Nhị Trụ mang theo người hiện giờ đang coi giữ ở đấy, nơi đó sẽ không bị lộ ra đâu.”

“Vây là tốt rồi.”

Xuyên Tử nhìn về phía Ngôn Tiêu, dùng khuỷu tay huých Quan Được: “Hai người chắc đói rồi, để em đi xem có gì ăn không, anh đưa cô ấy đi nghỉ ngơi trước đi.”

Quan Được gật đầu, cầm lấy túi của Ngôn Tiêu: “Tôi dẫn em đến phòng nghỉ.”

Ngôn Tiêu đi theo anh đến cuối hiên, ở đó có một cầu thang bằng gỗ, Quan Dực bước lên, bậc thang phát ra tiếng kêu kéo kẹt.

Bên trên giống như một ban công nhỏ, cửa phòng là loại hai cánh, Quan Dực mở khóa cửa: “Căn phòng này ở tầng trên nên không có ai ở, sạch sẽ hơn, lại không bị quấy rầy.”

Cửa két một tiếng mở ra, Quan Dực giơ tay kéo một sợi dây sau cánh cửa, đèn trong phòng sáng lên.

Căn phòng này rất nhỏ, chỉ có một chiếc giường ván gỗ, gần cửa sổ có một cái bàn nhỏ, thậm chí cả ghế cũng không có.

Cửa sổ lúc này đang mở, gió mạnh lùa vào. Ngôn Tiêu đi ra đóng cửa.

Nhà cửa trong sa mạc thường xây rất nhỏ, nhằm giảm thiểu nhiệt lượng của ánh nắng mặt trời truyền vào, cũng để tránh làm giảm nhiệt vào ban đêm, hơn nữa còn giúp ngăn ngừa bão cát. Cánh cửa sổ nhỏ này rất khó đóng, Ngôn Tiêu làm cách nào cũng không đóng khít được. Quan Dực đi đến dùng ngón tay kéo cái móc mới đóng được, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Anh phúi bụi bám trên người: “Tạm thời ở lại đây, đám cảnh sát xung quanh đây không lâu nữa sẽ rời đi thôi.”

Đối với Ngôn Tiêu chuyện đó không quan trọng, dù sao cô cũng không ở đây lâu, ở đâu cũng được. “Đang nghĩ gì thế?”

“Hả?” Ngôn Tiêu bình tĩnh, tựa bên cạnh bàn nhìn anh: “À, tôi đang nghĩ Ngũ Gia vì đội khảo cổ giả này của anh mới sa lưới, nên dù anh có bị Lý Chính Hải điều tra, chẳng lẽ không thể lấy công chuộc tội?”

“Không đơn giản như vậy.”

Nghe thấy câu này của anh, Ngôn Tiêu còn tưởng mình nghe lầm: “Thế nào là không đơn giản như vậy?”

“Không có gì.” Quan Dực quay người sắp xếp qua đồ trong phòng, nói: “Tôi đi lấy chăn nệm cho em.”

Ngôn Tiêu nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, dù nhìn qua lớp kính thủy tinh mờ nhưng không thể che đi ánh trăng sao sáng trên bầu trời. Ở nơi cao thế này có thể nhìn thấy được những cồn cát tĩnh lặng phía xa, giữa nơi hoang vu mang theo vẻ mạnh mẽ thô ráp, khiến nơi này dường như tách biệt với thế giới bên ngoài.

Cô đột nhiên cảm thấy nơi này rất đẹp.

Không bao lâu sau Quan Dực quay trở lại, một tay cầm chăn gối, tay kia bưng một bát lớn, trên đó có một đôi đũa.

Ngôn Tiêu nhìn sang: “Đồ ăn anh cũng mang lên luôn?” “Sợ em không quen dùng cơm với một đám đàn ông.”

Cô cầm lấy bát cơm, nhân tiện bóp nhẹ chóp mũi anh: “Chu đáo như vậy?” Có chút ngứa, Quan Dực sờ vào mũi mình, quay người trải ga giường.

Ngôn Tiêu đặt bát lên bàn, đi đến: “Lắm chuyện quá, không phải tay anh đang bị thương sao?”

Quan Dực đưa một góc ga giường cho cô: “Kéo căng.”

Ngôn Tiêu đành phải nhận lấy, kéo căng ga trải lên, phát hiện ra chiếc giường này rất nhỏ, liếc nhìn anh: “Anh ở đâu?”

“Ngay dưới tầng, Xuyên Tử nói có chuyện muốn nói với tôi, tối nay tôi sẽ ngủ với cậu ta.” “À.” Nói xong cảm thấy buồn cười: “Tôi cũng đâu muốn anh ngủ ở đây.”

Quan Dực nhượng mắt nhìn cô, ánh đèn trong phòng không sáng lắm, Ngôn Tiêu cảm thấy trong ánh mắt anh vừa rồi có lóe ra một tia sáng.

Không quen bị anh dùng ánh mắt trực tiếp và thản nhiên như vậy nhìn mình, cô cúi đầu chỉnh sửa ga giường.

Sắp xếp giường chiếu xong, Quan Được đứng thẳng người nói: “Để tôi mang nước cho em, ăn xong rửa mặt rồi đi ngủ sớm một chút.”

“Ừ.”

Ngôn Tiêu ngồi bên cạnh bàn ăn cơm, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời giăng đầy sao, màn đêm cũng tối hơn một chút, trong khung cảnh rộng lớn ấy mang theo một sắc thái thê lương.

Cô đột nhiên rất hiếu kỳ, sao Quan Được có thể ở lại một nơi hoang vắng thế này, thậm chí trong một thời gian dài.

...

Lúc bọn họ đến nơi trời đã không còn sớm, lúc lên giường cũng đã quá nửa đêm.

Dù sao trên đường đi cô đã ngủ nhiều rồi nên cũng không thấy mệt, cô lấy di động gọi cho Thạch Trung Chu.

Chuông vừa reo một tiếng liền nghe thấy giọng Thạch Trung Chu: “Ngôn tỷ, chị tìm em à?”

Ngôn Tiêu nhỏ giọng: “Ừ, tôi nghe nói đội khảo cổ bị cảnh sát điều tra?” “Đúng vậy, bọn em đều chuyển đi rồi.” “Chuyển đến đâu?”

“Thị trấn Định Biên.”

“Hành lý của tôi cũng mang theo à?”

“Có mang, trong đội cũng không có thứ gì, đồ của chị đang ở chỗ em. Ngôn tỷ, chị cần dùng sao?” Ngôn Tiêu cười cười: “Cậu cứ tìm một chỗ để nó ở đó, làm xong thì gửi tin nhắn cho tôi, tôi sẽ tự mình đến lấy.”

“Được rồi.”

Sau khi dập máy, Ngôn Tiêu nhắm mắt lại. Loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn ông dưới tầng nói chuyện.

Không biết cô ngủ thiếp đi lúc nào, lúc tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau, cô bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Ngôn Tiêu mở mắt ra, ánh sáng ban ngày tràn vào phòng, chiếu thẳng lên mặt cô, cô với tay tìm chiếc mũ Quan Được mua che lên mặt, sau đó nghe máy.

“Sư muội.” Là Bùi Minh Sinh.

Giọng nói Ngôn Tiêu khàn khàn: “Sư huynh.”

“Tâm tình tốt nên gọi anh một tiếng sư huynh, có phải đoán được anh muốn nói gì à?” “Ừ, đang đợi điện thoại của anh.”

“Anh không nhìn lầm Quan Được, anh ta thực sự lật đổ được Ngũ Gia. Hôm nay ở Thượng Hải, cảnh sát đến Hoa Nham hỏi anh mới biết, sao anh ta lại không báo tin cho anh? Nếu không anh đã ngay tức khắc gọi điện cho em rồi.”

Ngôn Tiêu bật cười: “Có lẽ anh ta bận quá.”

Đầu bên kia Bùi Minh Sinh sung sướng cười: “Lúc đầu anh kêu em đi Tây Bắc là vì muốn tốt cho em, giờ thì em tin rồi chứ?”

“Ai biết cáo già nhà anh khi đó tính toán cái gì.”

“Được rồi đừng mắng nữa, việc của em ở đó xong rồi, bao giờ thì trở về?”

Ngôn Tiêu lấy chiếc mũ trên mặt xuống, mím môi môi khô, từ từ nói: “Lúc nào cũng được.”

“Vậy là tốt rồi, khoảng thời gian em không ở đây Hoa Nham quả thực bận phát điên, mấy món đồ vốn dĩ chỉ cần giám định một lần là xong mà bọn họ phải làm đến tám lần, thật sự là nhớ em muốn chết.”

Ngôn Tiêu dập điện thoại, ngồi dậy, ánh mắt trời lúc này quá chói mắt, phải mất một lúc mắt cô mới thích ứng được.

Phía dưới lầu, mấy người đàn ông thay nhau vác bao lớn bao nhỏ lên xe rồi đi, Quan Được cúi đầu đi đến sảnh.

Xuyên Tử đang ngồi ở đó hút thuốc: “Thập ca, chỗ đó quan trọng như vậy sao? Làm gì mà phải phiền phức như thế?”

Quan Được vừa rồi mới phân công bọn họ luân phiên nhau đi trông coi tòa thành đó. “Bớt nói nhảm, cứ làm theo là được.”

Xuyên Tử cười cười nói: “Được, không nói nhảm, vậy em nói chuyện khác, nói chuyện anh làm sao cư xử đối chị dâu đi.”

Quan Được ngậm điều thuốc trong miệng, liếc cậu ta.

“Nói đi Thập ca, bọn em tò mò muốn chết, còn tưởng cứ đà này thì chừng hai năm nữa là anh lên đường đi Tây Thiên thỉnh kinh rồi. Thánh tăng như anh, thế nào chớp nhoáng một cái liền có phụ nữ bên cạnh? Lại còn là đại mỹ nữ. Nói nhanh đi, là cô ấy theo đuổi anh hay anh theo đuổi cô ấy?”

Quan Được liếm hàm răng, không trả lời được, như thế là theo đuổi sao?

Xuyên Tử chờ anh mở miệng, khuôn mặt Quan Được bị ánh mắt trời chiếu lên, phác họa những đường nét trên khuôn mặt đang nhú lại của anh. Xuyên Tử giống như đã hiểu ra, dùng tay vỗ mạnh vào chân: “Mẹ kiếp, quả nhiên vẫn phải nhìn mặt mũi mà.”

Quan Được đập cậu ta một phát, ánh mắt đúng lúc nhìn về phía cầu thang cuối hiên, cầm điều thuốc trên tay đi ra đó.

Ngôn Tiêu sách túi đi đến, gọi anh: “Này.”

“Sao?” Anh trả lời rất tự nhiên.

“Tôi vừa gọi cho Lý Chính Hải, anh ta áp giải Ngũ Gia đến Tây An rồi, chắc cảnh sát đã rút khỏi nơi này, chúng ta đi dạo một chút chứ?”

“Đi dạo?”

“Ừ, chỉ hai chúng ta.”

57. Chương 57

Nơi này rất tẻ nhạt, quả thực không có gì thú vị, Quan Được không hề có ý kiến, đi trước lấy xe. Xuyên Tử tinh mắt chú ý đến, đuổi theo gần anh lại: “Sao thế, Thập ca anh định đi à?” “Không đi, tôi đưa cô ấy đi dạo.”

Xuyên Tử cười anh: “Anh cũng chiều cô ấy quá, chỗ này thì có gì mà đi dạo, tìm mọi cách để lấy lòng người đẹp sao?”

Quan Được lơ đãng như không nghe thấy, ngồi vào xe.

Ngôn Tiêu đi về hướng bọn họ. Xuyên Tử nhường đường cho hai người, còn dặn dò một câu: “Hai người đừng chơi quá muộn, nói trước là hôm nay muốn mời hai người dùng cơm, chờ mấy người kia thay ca trở về em sẽ chuẩn bị.”

Ngôn Tiêu vịn cửa xe: “Sao khách sáo thế?”

“Nên thế, đã lâu lắm rồi Thập ca chưa trở về.”

Cô mỉm cười: “Được, tôi sẽ không chiếm dụng anh ấy quá lâu.”

Xe từ bên trong đi ra, gió khô hanh của sa mạc từng đợt từng đợt hòa vào trong xe, Ngôn Tiêu nhìn những cồn cát lần lượt vụt qua bên ngoài cửa sổ.

Quan Được vừa lái xe vừa hỏi: “Sao lại muốn ra ngoài?”

“Khó khăn lắm mới lật đổ được Ngũ Gia, muốn thả lỏng một chút. Trước đây tôi rất bận không có thời gian đi du lịch, lần này lại được du lịch Tây Bắc miễn phí.”

Quan Được cảm thấy buồn cười: “Vậy em muốn đi chơi ở đâu?” “Xung quanh đây có thị trấn nào không?” “Có một thị trấn.”

“Vậy đi nơi đó đi.”

Ngôn Tiêu nhìn cảnh vật bên ngoài xe: “Đây là đang đi hướng nào?” “Phía nam.”

Ngôn Tiêu gật đầu, đi thẳng một đường về phía nam, cô nhớ kỹ.

Đi được nửa đường, xe chạy đến một khu vực hoang mạc hóa một nửa, Quan Được dừng xe:

“Xuống xem một lát.”

Những cồn cát vàng óng nối liền nhau, vài bóng cây Hồ Dương tuy thấp nhưng sinh trưởng mạnh mẽ.

Ngôn Tiêu xuống xe nhìn xung quanh: “Phong cảnh khá đẹp.”

Quan Được kéo cô đi lên phía trước: “Không chỉ là phong cảnh, trước đây người ta thường tìm thấy di vật chỗ này.”

Ngôn Tiêu hơi ngạc nhiên: “Vậy thì rất giống với bãi Cổ Đồng sao?”

Bên ngoài Dương Quan có một nơi, nghe nói rất dễ dàng tìm được đồ cổ, thu hút nhiều người đến tìm kiếm, trong giới người ta gọi nơi đó là “bãi đồ cổ”. Không ngờ ở nơi này cũng có một chỗ như vậy, khó trách tổ chức Văn Bảo kia đóng quân gần đây.

Quan Được nói: “Rất giống, vùng này rất nhiều di vật.”

“Vừa rồi anh nói trước kia, bây giờ vẫn còn chứ?”

“Có lẽ không, người trong tổ chức thường đến đây đào.”

Ngôn Tiêu sững sờ: “Trực tiếp khai thác như thế? Tổ chức Văn Bảo các anh cũng làm triệt để thật đấy.”

Quan Được không trả lời.

Ngôn Tiêu cũng không để ý đến, ngồi bên dưới gốc cây Hồ Dương, có bóng cây che trên đỉnh đầu, cô tháo kính găm trên tóc, hỏi anh: “Anh đến Tây Bắc nhiều năm rồi?” “Ừ.”

“Những năm này đều làm khảo cổ?”

“Không, mấy năm trước đều trong tổ chức Văn Bảo, tôi muốn nhắm vào Ngũ Gia nên mới lập nên đội khảo cổ này.”

Ngôn Tiêu đột nhiên hỏi: “Anh thiếu tiền sao?”

“Cái gì?” Quan Được nhìn cô.

“Không thiếu tiền ai chịu làm những việc này?” Cô còn nhớ anh từng nói thân phận của Ngũ Gia rất đáng tiền.

Quan Được chống tay trên đất ngồi xuống: “Ừ, tôi thiếu tiền.” “Thiếu bao nhiêu?”

Ánh mắt anh khó hiểu: “Làm sao? Định cho tôi tiền?” “Tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

Quan Được trầm mặc một lát, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Tôi không cần tiền.”

Ngôn Tiêu thuận miệng hỏi tiếp: “Vậy anh muốn gì?”

Hai mắt Quan Được giống như biết truy bắt, chính xác bắt được ánh mắt cô. Nơi này vừa rộng lớn lại nguyên sơ, ánh mắt anh lúc này vô cùng nguyên thủy, sâu không thấy đáy.

Ngôn Tiêu nghiêng người về phía trước, chậm rãi dựa gần vào: “Muốn tôi?”

Quan Được nắm cầm cô, ngón cái xoa lên môi cô, thật lạnh lại thật mềm: “Em nói xem?”

Ngôn Tiêu mở miệng cắn ngón tay anh: “Sao trước đây tôi lại cảm thấy anh toát ra vẻ cấm dục nhỉ? Trong ngoài bất nhất.”

Quan Được mím môi, hình như cô đã xuyên tạc ý của anh. Cái anh nói không phải là tình dục. “Nói thứ khác đi” Ngôn Tiêu gợi ý: “Như vật chất.” Quan Được lắc đầu: “Không muốn.”

Ngôn Tiêu không lên tiếng. Quan Được kéo cô dậy: “Đi thôi.” Xe tiếp tục chạy về phía trước, lúc đến trần là buổi trưa.

Trần nhỏ này ở ngay phía sau sa mạc, mang theo một vẻ phong tình. Hiện giờ là lúc ánh nắng mặt trời chói trang nhất trong ngày, trên đường ít người qua lại, ở đây có nhiều cửa hàng bán khăn lụa và áo choàng, dù là ở trong quán ăn cũng thấy treo bán những món đồ đó, khiến cả con phố trông vô cùng rực rỡ.

Quan Được và Ngôn Tiêu ngồi trong một quán cơm, trên bàn ăn bày bánh bao nướng và canh dê, không nhiều món nhưng gọi suất lớn.

Ngôn Tiêu chăm chú ăn cơm, ăn gần xong mới nói chuyện: “Anh sẽ ở đây rất lâu?”

Quan Được ngồi phía đối diện, ngẩng đầu: “Không biết, ai biết được sau này sẽ thế nào, có lẽ ở lại vài tháng, hoặc cũng phải vài năm.”

Ngôn Tiêu bỏ lớp cháy trên mặt chiếc bánh: “Anh ở đây có lúc nào cảm thấy không chịu nổi không?”

“Cũng có, sao mà không có được, không có lò sưởi trong mùa đông ở vùng ngoại ô hoang dã này là lúc khó khăn nhất.” Quan Được uống một hớp canh thịt dê, nước canh rất nóng, ánh mắt anh nhìn cô cũng nóng bỏng.

Hôm nay cô hỏi anh rất nhiều chuyện.

Ngôn Tiêu giống như đang có tâm sự.

Cơm nước xong đi ra ngoài, ngoài trời có mây, không còn chói chang như lúc trước, người xuất hiện trên phố nhiều hơn, các quán dần dần được bày ra.

Ngôn Tiêu nhìn quanh một lượt, cuối cùng cũng tìm thấy một tiệm may duy nhất trên phố, kéo Quan Được đi vào.

Trong tiệm có một chiếc máy khâu cũ, vải được treo đầy trên tường, phần lớn là kiểu dáng của người dân tộc thiểu số, màu sắc sặc sỡ. Thợ may là một người phụ nữ, nước da dăm nắng do phơi nắng nhiều, cô ta nhìn hai người, hỏi: “Muốn may đồ sao?”

Ngôn Tiêu đẩy Quan Được lên phía trước: “May cho anh ta một bộ mùa đông.”

Quan Được nhìn cô: “Làm gì vậy?”

Ngôn Tiêu mỉm cười: “Không có gì, chỉ muốn tặng anh ít đồ.”

Anh càng nghi ngờ: “Không đừng lại tặng tôi đồ?”

Ngôn Tiêu bóp một cái trên má anh: “Thích thì tặng thôi, một bộ đồ đâu đáng bao nhiêu, anh đừng có nói với tôi là không cần đấy.”

Quan Được quả thực định nói không cần, trông thấy sắc mặt cô lại nhịn xuống.

Người phụ nữ kia cầm thước đến đo cho Quan Được, viết số đo vào quyển sổ nhỏ. Anh đứng đó dang rộng hai tay, mắt liếc nhìn Ngôn Tiêu. Cô đứng tựa gần máy khâu cầm sách mẫu chọn kiểu dáng.

Chỉ một lát sau thấy cô nhú mày, đóng sách lại nói: “Bỏ đi.”

Người phụ nữ kia nghi ngờ quay đầu lại: “Không may nữa?”

“Không may.” Ngôn Tiêu đẩy Quan Được ra cửa, nhỏ giọng nói: “Kiểu dáng đều quá quê mùa, chất liệu cũng không tốt, anh mặc vào phải già đi mười tuổi.”

Trong mắt Quan Được có ý cười: “Đã định bảo em đừng may từ đầu rồi.”

Ngôn Tiêu nghĩ gì đó rồi quay trở lại, hỏi người thợ may về tờ giấy ghi số đo của Quan Được rồi cho vào túi, sau đó đi ra: “Về thôi.”

Vừa đến rồi về ngay, bọn họ phần lớn thời gian ở trên đường, lúc trở lại doanh địa của tổ chức Văn Bảo thì trời đã nhá nhem tối.

Xuyên Tử đang chờ ở bên trong, xe vừa chạy vào cậu ta liền đi đến: “Còn đang đợi hai người đấy, chuẩn bị xong hết rồi.”

Tất cả đèn ở ngoài hiên đều được bật, chiếu sáng khoảng sân nhỏ. Phòng bếp ở một gian phòng độc lập, có lẽ do diện tích quá nhỏ nên ghép hai chiếc bàn lại với nhau, bên cạnh có vài vĩ nướng, than vừa được nhóm. Một người đàn ông đang tụ tập ở đó nướng thịt, nhìn hình ảnh này có chút buồn cười.

Ngôn Tiêu nói: “Lát nữa tôi qua.”

Quan Được gật đầu, đi về phía mấy người kia.

Ngôn Tiêu lên lầu cất túi, khi đi xuống trông thấy một cái bơm áp lực ở góc sân, cô ra đó rửa mặt, thấy cạnh bức tường trước mặt có vài chiếc xe đang đỗ.

Có lẽ do bọn thường xuyên phải ra ngoài nên ở đây có khá nhiều xe, điều kiện đầy đủ hơn đội khảo cổ nhiều.

Có bóng người đi đến, cô trông thấy Xuyên Tử liền gọi: “Xuyên Tử.”

Xuyên Tử đi qua: “Gọi tôi có việc gì?”

Ngôn Tiêu hỏi: “Có thể dùng xe của mấy anh không?”

“Tất nhiên có thể.” Xuyên Tử cảm thấy có lẽ cô muốn đi ra ngoài một chuyến nên cũng không thấy ngạc nhiên, nơi tồi tàn thế này sao phụ nữ có thể chịu được, anh ta cười nói: “Chìa khóa đều cắm ở trong xe, cô với Thập ca muốn dùng thì cứ tự nhiên mà lấy, không sao cả.”

Ngôn Tiêu gật đầu nhẹ: “Cảm ơn.”

Trời đã tối, gió cũng to hơn, trong sân tràn ngập mùi thịt nướng, khói bay nghi ngút.

Quan Được ngồi dịch sang để cho cô ngồi, đồng thời chắn khói từ bếp thổi vào cô.

Xuyên Tử cầm một chai rượu đến, mấy người đàn ông vốn không giỏi nói chuyện, lúc ăn uống rất ít nói, nhưng khi trông thấy rượu liền khác hẳn, bầu không khí trở nên ấm áp hơn.

“Thập ca, uống một chút đi.” Xuyên Tử đổ đầy ly của Quan Được, định rót rượu vào ly của Ngôn Tiêu. Tay Ngôn Tiêu phủ lên miệng chén đúng lúc bàn tay Quan Được cũng ngăn lại, áp lên mu bàn tay cô: “Cậu đừng có lộn xộn, chúng ta uống là được rồi.”

“Mọi người tiếp tục uống, tôi cũng no rồi.” Ngôn Tiêu rút tay ra, lúc đứng lên cọ nhẹ vào bên tai Quan Được, cúi người xuống nói gì đó.

Ánh lửa từ bếp than phản chiếu lên gò má anh, mang đến cảm giác vô cùng quyến rũ, anh nghiêng đầu nhìn cô, trên tay vẫn đang cầm ly rượu.

Ngôn Tiêu đi lên lầu.

Xuyên Tử nâng chén: “Thập ca, chúc mừng anh, lần này quả là thu hoạch kếp.” Thu hoạch kếp chính là muốn ám chỉ chuyện của Ngũ gia và Ngôn Tiêu.

Quan Được cụng ly với anh ta, rượu trắng nồng độ cao đến rất hợm, anh uống một hơi cạn.

Chè chén đến nửa đêm, hơn một nửa đã say bết nhè.

Quan Được chậm rãi đi lên tầng, bước chân rất nhẹ nhưng tiếng kéo kẹt vẫn vang lên.

Đi đến cửa phòng, anh xoay người nhìn về phía sân, không bị ai phát hiện.

Cửa phía sau mở ra, một đôi tay ôm lấy thắt lưng anh, kéo anh vào bên trong.

Cửa vừa đóng lại, Quan Được xoay lại ôm lấy Ngôn Tiêu vào trong ngực, bàn tay chạm phải làn da căng mịn.

Vừa rồi trước khi đi, Ngôn Tiêu nói thầm với anh: “Tôi đợi anh trên lầu.”

58. Chương 58

Gió theo khe cửa lùa vào, cánh cửa cọt két rung lên.

Trong sân vẫn vọng ra tiếng trò chuyện của đám đàn ông, trên giường lúc này chỉ có hơi thở dồn dập của hai người.

Ngôn Tiêu không một mảnh vải trên người nghênh đón Quan Được.

Anh muốn cô, vậy thì cô cho anh. Ngay trong tối nay.

Quan Được ở trên người cô rong ruổi, sát phạt.

Chiếc giường nhỏ hẹp càng khiến bọn họ dính chặt lấy nhau hơn, tiếng kéo kẹt của giường vang lên theo quy luật. Ngôn Tiêu không hề tỏ ra yếu thế, hai chân quăn lấy thắt lưng Quan Được, bắt theo nhịp va chạm của anh.

Đêm nay cô giao tất cả cho anh, khiến bản thân thành một vùng nước, bất kể anh muốn tư thế gì, cô cũng phối hợp nghênh đón.

Quan Được một lần rồi lại một lần hôn cô, anh vừa uống rượu, trên người vẫn còn mang theo mùi cồn, lúc hôn cô anh mút lưỡi cô, cả hai người đều ngã ngà say.

Qua thật lâu, gió dường như đã ngừng thổi, bên ngoài trở nên yên tĩnh, Quan Được thở gấp nằm trên người cô phóng thích.

Suốt cả quá trình bọn họ không hề lên tiếng, trong bóng đêm, hoàn toàn chỉ dùng cơ thể để cảm nhận đối phương.

Ngôn Tiêu bị anh đè lên, anh rất nặng nhưng cô không đẩy ra.

“Sao hôm nay lại nhiệt tình như vậy?” Mặt Quan Được vùi trên cổ cô, giọng nói khó chịu, trầm thấp mà cuốn hút.

Ngôn Tiêu nhẹ nhàng cười, tay vuốt ve lưng anh, cắn cắn vành tai anh: “Quan Được.” Quan Được nghiêng đầu, quay mặt về phía cô, lắng nghe cô nói.

Ngôn Tiêu muốn nhẹ nhàng nói một câu, ví dụ như “Tôi sẽ nhớ kỹ anh.” Lời đã đến cổ họng lại nuốt trở vào.

Không có ý nghĩa, ngược lại, cô rồi sẽ quên anh thôi.

“Không có gì, chỉ muốn gọi anh một tiếng.”

Quan Được nói: “Em gọi tên tôi nghe dễ nghe hơn so với tên khác.”

Không phải Tiểu Thập Ca, cũng không phải Quan đội, chỉ là Quang Được, anh hy vọng cô gọi tên anh mà thôi.

Ngôn Tiêu với tay phía mép giường, cầm quần áo của anh đưa cho anh: “Mặc vào đi.”

Quan Được nhận lấy, ngồi dậy, trên người đầy mồ hôi, anh kéo ga giường lau sơ qua, mặc quần áo vào.

Ngôn Tiêu trở mình, đợi cho đến khi hơi thở bình ổn trở lại mới mở miệng, giọng nói vẫn mang vẻ biếng nhác: “À đúng rồi, có một chuyện anh đừng quên.”

Quan Được xuống giường, quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?” “Năm miếng Hoàng Ngọc vẫn ở trong túi tôi, anh đem đi đi.” Căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Quan Được đứng bên giường, tư thế đứng như một bức tượng điêu khắc: “Vì sao?”

Ngôn Tiêu nói: “Món đồ đó rất quan trọng, tôi cảm cũng không thích hợp, tốt hơn vẫn nên giao cho anh.”

Quan Được đi đến bên bàn, sờ vào túi cô.

Ngôn Tiêu nằm trên giường, nghe thấy tiếng kéo khóa túi, chỉ thấy được bóng lưng của anh.

Có lẽ anh đã cầm đồ trong tay, yên lặng đứng bên cạnh cửa sổ nhìn vào màn đêm, rất lâu sau mới xoay người rời đi.

Cửa được kéo ra, tiếng cầu thang gỗ kéo kẹt vang lên, sau đó không gian yên tĩnh trở lại.

Ngôn Tiêu lặng lẽ nằm đó, suy nghĩ kỹ xem còn bỏ sót thứ gì không.

Một lát sau, cô chân trần bước xuống giường, ra khóa cửa.

Một cơn gió đập vào cánh cửa, cùng với đó là tiếng bước chân nhẹ nhưng vững trãi, nơi cầu thang lại vang lên tiếng kéo kẹt quen thuộc.

Sau một giây, cửa bị đẩy ra, một thân hình cao lớn đứng trước mặt cô.

Quan Được quay trở lại.

Ngôn Tiêu vẫn chưa mặc quần áo, gió đêm hòa vào lạnh thấu xương.

Cửa phòng bị đóng mạnh, Quan Được ôm lấy cô đi nhanh về phía giường.

Ga giường bị kéo xộc xệch, Ngôn Tiêu định đứng lên thì bị Quan Được từ phía sau ôm chặt, không cho cô cử động.

“Ngôn Tiêu.” Anh dừng lại rất lâu mới mở miệng nói tiếp: “Em có chuyện gì cần nói với tôi sao?”

Ngôn Tiêu trầm mặc trong chốc lát: “Không có”

“Thật sự không có?”

“Ừ, không có.”

Quan Được không nói gì, một lát sau anh đột nhiên nói: “Em đừng gạt tôi.”

Ngôn Tiêu vô thức nhăn mày, nghe thấy giọng nói lạnh lùng phía sau: “Ngôn Tiêu, tốt nhất em đừng gạt tôi.”

Trong phút chốc, thất lưng Ngôn Tiêu bị anh nâng lên, lưng bị đè xuống, tiếng thở dốc vang lên sau lưng, còn có tiếng cởi đồ và tiếng xé vỏ bao.

Khi cô nhận ra những âm thanh đó là gì, Quan Được đã từ phía sau xâm nhập vào cơ thể cô. Ngôn Tiêu nức nở bật ra một tiếng, níu lấy ga giường, cơn cao triều chưa dứt thì anh lại tiếp tục

một đợt tấn công mới.

Cả người Quan Được căng lên, từ đầu đến chân, nơi nào cũng tràn đầy sức lực.

Nơi thân thể hai người đang giao hòa nóng hừng hực, anh mạnh mẽ xông đến hết lần này đến lần khác, hai cơ thể ma sát với nhau như sắp toé lửa. Hơi thở anh phả lên lưng cô, nóng bỏng kinh người, bàn tay đang ôm bờ eo cô lại vô cùng lạnh lẽo, năm ngón tay dùng rất nhiều sức.

Mới đầu Ngôn Tiêu còn gắng gượng không bật ra thành tiếng, dần dần, toàn thân không ngừng run rẩy.

Trong tình cảnh phải kìm nén càng khiến cô mẫn cảm hơn, cô thậm chí còn cảm nhận được mùi hương trên cơ thể của hai người đã thay đổi, như những con thú động dục.

Quan Dược lúc này vô cùng hoang dã, mỗi một lần xâm nhập đều tấn công rất mạnh mẽ.

Ngôn Tiêu muốn rên lên, muốn không bận tâm gì cả mà kêu ra thành tiếng nhưng sau cùng vẫn cắn chặt môi nhịn xuống, có lẽ đã cắn nát môi mình, cô không còn cảm thấy đau, trên cơ thể càng có cảm giác mãnh liệt đang bị chà xát.

Quan Dược đột nhiên ngừng lại, thậm chí còn lui ra ngoài.

Ngôn Tiêu trong lòng thoải mái nhưng cơ thể lại cảm thấy bị dày vò, vùi mặt trên gối, khó chịu cong ngón chân lên.

Cả người cô đột nhiên bị xoay ngược lại, nằm ngửa trên giường, Quan Dược chống tay hai bên người cô, trong đêm tối ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm.

Hơi thở của hai người đều dồn dập, chỉ vài giây sau, anh lại lần nữa xông vào.

m thanh rên rỉ bật ra trên miệng Ngôn Tiêu, ngay sau đó bị anh chặn lại.

Anh hôn cô, mạnh mẽ hôn, bên dưới vẫn liên tục va chạm.

Ngôn Tiêu dưới sự khống chế của anh, run rẩy, rất nhanh đạt đến cao trào.

Nhưng đây chưa phải là kết thúc, ít nhất là đối với Quan Dược, anh lại ôm lấy cô, đặt cô ngồi trên người mình.

Thời gian dường như dừng lại, còn cơ thể hai người giống như động cơ chạy không ngừng nghỉ, Quan Dược không dừng lại, cũng không buông lỏng.

Ngôn Tiêu ôm chặt anh nhấp nhô lên xuống, phía trước mềm mại của cô chà sát ngực anh, thân thể anh rắn chắc như sắt.

Sau đó cô bị lật lại, anh rút ra khỏi, rồi lại đâm vào, tiến lui ở nơi ẩm ướt bao bọc nóng bỏng đó.

Đầu óc cô lúc này gần như trống rỗng, chỉ còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc của hai người.

Đêm nay Quan Dược vô cùng bền bỉ, Ngôn Tiêu bị anh dày vò đổi rất nhiều tư thế, anh nhẫn nại thật lâu rồi mới phóng thích.

Khoảnh khắc này thời gian dường như được tiếp tục dòng chảy của nó, hơi thở tình dục tràn ngập trong căn phòng.

Dưới thân vô cùng hỗn loạn, trên giường thậm chí còn có vài bãi ẩm ướt. Ngôn Tiêu dần dần tỉnh táo lại sau cơn hoan ái, lúc này cô vẫn đang nằm trong vòng tay Quan Dược.

“Anh đừng có chơi quá sức.” Giọng cô lúc này đã khàn, nếu coi bản thân cô là một món quà, thì giá trị món quà đó tính tới thời điểm này, là quý giá nhất so với từ trước tới giờ.

Mặt Quan Dược kề sát mặt cô, trong bóng đêm nhìn khuôn mặt anh ở cự ly gần như vậy, trong sâu thẳm có một loại thần bí.

“Tôi biết rõ mình đang làm gì.” Từ giọng nói của anh không thể đoán được anh đang nghĩ gì. Ngôn Tiêu cười nhẹ: “Sao tôi lại cảm thấy anh như thế đang tranh đấu với tôi vậy?” “Tôi không tranh đấu với em.”

“Vậy thì tốt.” Ngôn Tiêu quay lưng lại phía anh: “Anh nên đi đi, bọn họ sẽ phát hiện ra.” Quan Dược không rời đi, cũng không lên tiếng, hai bàn tay ôm lấy cô càng chặt hơn. Ngôn Tiêu chạm vào tay anh, gạt bỏ suy nghĩ muốn tránh ra, nhắm mắt lại.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có âm thanh gió thổi bên ngoài lọt vào tai, nhưng không thể ngăn được cơn buồn ngủ đang ập đến.

Ngôn Tiêu thường ngủ không sâu nếu như trong lòng có dự định gì đó, hơn nữa trước khi ngủ cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, vì vậy chỉ sau vài tiếng đồng hồ liền tỉnh dậy.

Bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, ánh mặt trời mờ mờ chiếu vào ô cửa sổ nhỏ của gian phòng. Ngôn Tiêu vén chăn lên, nhẹ nhàng dời sang một bên, cho đến khi đặt chân xuống giường mới quay

người lại nhìn, quả nhiên Quan Dực vẫn còn ở đây.

Anh vẫn không đi, cánh tay còn để ở vị trí cô nằm.

Ngôn Tiêu hiểu rõ anh, một khi anh đã ngủ thì ngủ rất say, nhưng lại rất dễ tỉnh.

May mắn là cô không đánh thức anh, hoặc cũng có lẽ do hôm qua anh phóng túng quá mức.

Ngôn Tiêu mặc quần áo xong, sợ gây ra tiếng động nên không mang giày, đi chân trần thu dọn lại đồ đạc hôm qua bọn họ gây ra. Sau đó đi đến cạnh giường, bước chân cô nhẹ như mèo.

Ánh sáng mặt trời mờ ảo chiếu lên mặt Quan Dực, ánh mắt Ngôn Tiêu lướt qua hàng lông mày rậm của anh, sống mũi cao thẳng, đến đôi môi mỏng, cảm, rồi đến ngón tay đan nhau đang rũ xuống bên người.

Trước khi chia tay cô rất muốn sờ vào khuôn mặt này, nhưng sợ sẽ làm anh tỉnh giấc. Ngôn Tiêu nghiêng người, cúi đầu ghé sát vào anh, khẽ mở miệng không phát ra âm thanh.

Tạm biệt, còn nữa, cảm ơn.

Lặng lẽ nói xong, cô quay người cầm túi trên bàn, xách theo giày, nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài.

Đây là cách rời đi phù hợp nhất, mọi người sẽ không bị khó xử, mà cô cũng giữ được sĩ diện cho mình.

Gió đang thổi, khiến con người ta thanh tỉnh hơn. Ngôn Tiêu đi xuống cầu thang, đi giày vào, lúc đi về chiếc xe, cô nhắm mắt lại cảm nhận cơn gió đang ulla đến.

Tiếng động cơ xe khởi động chỉ là một khoảnh khắc, trong căn phòng nhỏ trên tầng, Quan Dực đột nhiên mở mắt ra.

Anh ngồi bật dậy, căn phòng vắng vẻ.

Ngôn Tiêu không ở đây, túi sách cô cũng không ở đây, không còn dấu vết gì của cô ở đây.

Cửa phòng được kéo ra, Quan Dực vừa đi vừa mặc áo, cúc áo cũng chưa kịp cài đã chạy nhanh về phía đỗ xe.

Xuyên Tử mặc áo khoác đứng dưới hiên nhà, quay đầu trông thấy Quan Dực, vô cùng ngạc nhiên:

“Thập ca, hình như em vừa thấy chị dâu lái xe đi.”

Quan Dực mở cửa xe, nghiêng chặt hàm vặn chìa khóa khởi động xe.

Chiếc xe giống như một con ngựa hoang, lao thẳng ra khỏi khu nhà, trong kính chiếu hậu thấy Xuyên Tử đuổi theo sau nhưng Quan Dực không còn tâm trạng để quan tâm.

Cô đã đi rồi.

Khó trách hôm qua cô lại khác thường như vậy.

Hóa ra là muốn tạm biệt anh.

Không, giống như vĩnh biệt.

Tối hôm qua cô kêu anh cầm Hoàng Ngọc đi, cô đã vạch rõ giới hạn với anh.

Cô không còn là thành viên trong đội của anh, không còn là đồng bọn hợp tác, cũng không tiếp tục đồng hành cùng anh.

Chiếc xe dừng mãi lao đi, cát bụi bay mịt mù con đường phía trước, không thấy gì trong tầm mắt, Quan Dực đạp mạnh phanh xe.

Ngôn Tiêu đã rời đi không để lại dấu vết.

Cô đã chuẩn bị chu đáo mọi chuyện từ sớm.

Quan Được ngồi trong xe rất lâu, từ từ đẩy cửa xe ra.

Gió cát thổi tung vạt áo anh, quần áo anh xộc xệch, thắt lưng vẫn còn treo trên quần, lồng ngực trần phập phồng lên xuống, đột nhiên quay người đá mạnh vào xe.

Chiếc xe bị xô dịch một chút, bàn tay anh nắm chặt, từ trong kẽ răng rít lên một cái tên: “Ngôn Tiêu...”

59. Chương 59

Ngôn Tiêu đến một thôn nhỏ vào lúc mặt trời vừa mọc, sau đó rẽ sang thị trấn Định Biên lấy hành lý cô nhờ Thạch Trung Chu gửi giúp rồi nhanh chóng đến sân bay ngay.

Chuyến bay gần nhất đi Thượng Hải là vào buổi chiều, cô mua xong vé máy bay, vào phòng vệ sinh rửa mặt, lúc này mới dám thả lỏng bản thân, rửa xong cô tìm một nhà hàng trong sân bay để dùng bữa.

Vừa ngồi xuống bàn thì điện thoại liền đổ chuông. Thấy người gọi đến là Bùi Minh Sinh, cô nhận máy.

“Sư muội, sắp bay chưa?”

“Chuyến bay hôm nay lúc bốn giờ chiều.”

“Được, anh sẽ cho người ra đón em.”

Ngôn Tiêu cầm đũa chọc chọc vào đĩa thịt bò trước mặt: “Thôi khỏi, bộ dạng của em bây giờ không thích hợp gặp ai, đi một mạch đến sân bay, vừa rồi mới rửa mặt đấy.”

Bùi Minh Sinh cười hỏi: “Em trốn ra từ động quỷ sao?” “Do vội quá thôi.”

“Cần gì phải vội như vậy, anh tài trợ cho Quan Được nhiều tiền như thế, anh ta đáng ra nên sắp xếp mọi thứ cho chu đáo, phải tiễn em cho đến khi lên máy bay, sao lại làm việc kiểu này?” Giọng nói Bùi Minh Sinh không giống như đang chỉ trích, mà giống như đùa bỡn.

Ngôn Tiêu nhếch khóe miệng: “Không liên quan đến anh ta, không còn gì nữa thì em cúp máy đây.” Lúc tắt máy, trên màn hình điện thoại báo có một cuộc gọi nhỡ, chắc là gọi lúc cô đang nói chuyện

với Bùi Minh Sinh, là do Thạch Trung Chu gọi đến.

Cô nhấn nút gọi lại.

Điện thoại kết nối, giọng Thạch Trung Chu vang lên: “Ngôn tỷ, chị đã lấy hành lý chưa?” “Ừ, lấy rồi.”

Thạch Trung Chu rất có trách nhiệm: “Vây tốt rồi, thực ra chị chỉ cần kêu em đưa đến cho chị là được.”

“Không sao.” Ngôn Tiêu trầm mặc một lát, nói: “Tiểu Thạch, cảm ơn.”

Thạch Trung Chu cười nói: “Ngôn tỷ đừng khách sáo như vậy, chút chuyện nhỏ này đâu cần phải cảm ơn.”

Giọng Ngôn Tiêu khá lạnh nhạt: “Cần chứ, còn nữa, xin lỗi vì hồi đó tìm người đánh các cậu khi còn ở Tây An.”

Có lẽ do bất ngờ vì cô nhắc lại chuyện này, lúc Thạch Trung Chu nói chuyện giọng nói có chút run run: “Ngôn tỷ, chị như vậy là sao?”

“Tôi phải đi rồi, muốn chào tạm biệt cậu thôi, cậu giúp tôi cảm ơn Tiểu Vương và Đại Minh, à, còn cô Bồ nữa.”

Ngôn Tiêu nhớ ra tên của cô ấy là Bồ Giai Dung, không biết là vì liên quan đến Quan Được hay là vì cô ta từng chọc giận cô, mà cô gần như cố tình lờ cô ta đi.

Thạch Trung Chu hỏi: “Chị muốn đi đâu vậy?”

“Trở lại Thượng Hải.”

“À, vậy khi nào thì trở về?”

Ngôn Tiêu bật cười: “Tiểu Thạch, tôi làm việc ở Thượng Hải, nhà cũng ở Thượng Hải.”

Có lẽ cậu ta đã hiểu lầm, lúc trước cô bắt đắc dĩ mới tới chỗ này mà thôi, cô vốn dĩ không thuộc về nơi này, còn trở về làm gì?

Thạch Trung Chu dường như đã hiểu ra, “À” một tiếng thật dài: “Vậy còn Quan đội...” Điều cậu ta nghĩ tới đầu tiên chính là chuyện này. “Thế nhé, tôi phải lên máy bay rồi, tạm biệt.”

Bỏ di động xuống, cô cầm đĩa lên, nói xong hai cuộc điện thoại, thức ăn đều đã nguội ngắt, Ngôn Tiêu ăn được vài miếng rồi dừng lại.

Chuyến bay rất đúng giờ, khoảng bốn giờ năm phút cất cánh.

Không còn cuộc điện thoại nào khác gọi đến, sau khi lên máy bay, Ngôn Tiêu kiểm tra qua một lần nữa rồi tắt máy.

Trong khoang hạng nhất chỉ có một mình cô, tựa ghế ngồi mềm mại, cơn mệt mỏi do vận động tới qua lại ập đến, cô nghiêng đầu tựa lên cửa sổ.

Ánh mặt trời vẫn rất rực rỡ, mặt đất màu vàng theo đà chiếc máy bay cất cánh dần dần cách xa ra khỏi tầm mắt, cả vùng đất có rất ít màu xanh của cây cỏ, núi non trùng điệp, tầng lớp đan xen tựa như những vết nhăn hằn trên khuôn mặt già nua, càng lên cao lại càng cảm thấy giống như đôi bàn tay đang nín kéo lấy.

Đây là Tây Bắc, hoang vu nhưng rộng lớn, cằn cỗi mà trắng lè.

Ngược lại, con người ở đây đã không còn liên quan, chuyện xảy ra nơi này cũng không cần bận tâm nữa.

Cho đến khi máy bay tiến vào những tầng mây, cũng không còn nhìn thấy được những gì bên dưới, Ngôn Tiêu quay đầu lại, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chuyến bay kéo dài ba tiếng đồng hồ, vừa vặn cho một giấc ngủ bù.

Tiếp viên hàng không nhẹ nhàng đánh thức cô, Ngôn Tiêu mở mắt ra, có chút hoảng hốt, mất vài giây sau mới nhận ra rằng đã đến Thượng Hải.

Kéo hành lý ra khỏi sân bay, bảy giờ tối ở Thượng Hải trời đã tối đen, khác với Tây Bắc bảy giờ trời vẫn còn sáng trưng.

Một chiếc xe hơi màu đen chạy đến trước mặt, Ngôn Tiêu nhìn sang.

Bùi Minh Sinh mặc bộ đồ vest đi giày da từ trên xe bước xuống, ánh mắt lộ ý cười: “Ngôn Tiêu, chào mừng em trở về.”

Ngôn Tiêu tháo kính râm trên mặt xuống: “Anh đến đón em?”

“Là anh đưa em đi, đương nhiên phải đích thân đến đón em.” Anh ta không gọi tài xế mà tự mình lái xe đến.

Ngôn Tiêu đẩy hành lý đến trước mặt anh ta: “Coi như anh vẫn còn có chút lương tâm.”

Bùi Minh Sinh mỉm cười nhận lấy hành lý, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Không phải em bây giờ không tiện gặp người khác à? Trông vẫn vô cùng xinh đẹp mà, khí sắc so với lúc đi tốt hơn rất nhiều. Thế nào, ở Tây Bắc chắc cũng rất thoải mái nhỉ?”

Ngôn Tiêu bình thần mở cửa xe: “Là do anh hoa mắt thôi.”

Bùi Minh Sinh không ngờ cô lại phản ứng thế này, tháo kính ra, xách hành lý cho cô.

Lúc này vẫn là giờ cao điểm, xe đi vào trung tâm thành phố liền bị tắc thành hàng dài, không khí oi bức kết hợp với khói bụi từ ô tô len lỏi vào cửa xe, tháng sáu ở Thượng Hải đã nóng bức lắm rồi.

Ngôn Tiêu hạ cửa xe xuống, muốn hút một điếu thuốc nhưng rồi nhin không hút nữa.

Bùi Minh Sinh rất dễ tính, bị tắc đường dài như vậy những vẫn rất kiên nhẫn, cho xe nhích từng chút từng chút một: “Thật trùng hợp, nghe nói Ngũ Gia bị cảnh sát áp giải đến Thượng Hải cũng trong ngày hôm nay.”

Ngôn Tiêu đang nhìn về phía ánh đèn rực rỡ phía xa, đột nhiên nảy ra một ý tưởng: “Sở công an nào, anh đưa em qua đó xem một lát.”

Bùi Minh Sinh liếc mắt nhìn cô: “Xem cái gì?”

“Xem Ngũ Gia.”

“...Tại sao lại nảy ra ý tưởng này?”

“Muốn xem tình trạng thảm bại của kẻ thù, tâm tình sẽ vui vẻ lên.” Bùi Minh Sinh bị cô chọc cười: “Được rồi.”

Dòng xe tắc nghẽn cuối cùng cũng được khơi thông, Bùi Minh Sinh đánh tay lái chuyển hướng xe. Lúc này là tám giờ rưỡi tối, xe dừng bên ngoài cục cảnh sát, Bùi Minh Sinh không đi vào mà ngồi

trong xe đợi cô.

Ngôn Tiêu biết Lý Chính Hải nhất định sẽ đến, đang định gọi điện thoại cho anh ta, vừa đi vào bên trong liền trông thấy anh ta đang đứng chống nạnh gọi điện thoại.

Lý Chính Hải quay đầu lại, trông thấy Ngôn Tiêu, tắt máy đi qua: “Em về rồi à?”

“Ừ.” Ngôn Tiêu nói thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn gặp Ngũ Gia một lần.”

Lý Chính Hải hơi bất ngờ: “Gặp Ngũ Gia nào?”

Ngũ Gia chỉ là tên gọi, vài năm lại đây Tề Bằng gần như đã sử dụng cái tên này mà thực hiện các hoạt động phi pháp, từ góc độ của cảnh sát mà nói thì ông ta cũng là Ngũ Gia.

Ngôn Tiêu nói ra: “Hứa n Diệp.”

Lý Chính Hải suy nghĩ một lát, sau đó dẫn đường: “Đi theo anh.”

Buổi tối trong cục cảnh sát không có nhiều người, vô cùng yên tĩnh. Ngôn Tiêu đi theo anh ta đến trước cửa một gian phòng thẩm vấn, cửa được mở ra, Hứa n Diệp đang ngồi trên ghế bị thẩm vấn chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt già nua, ánh mắt như có điện.

“Vì em có công giúp đỡ bắt tội phạm nên mới ưu tiên cho em, đừng ngồi lâu quá.” Lý Chính Hải đóng cửa đi ra.

Ngôn Tiêu ngồi xuống đối diện với Hứa n Diệp, vắt chéo hai chân.

Hai người duy trì tình trạng như thế rất lâu, không ai nói câu nào, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đối phương.

Hứa n Diệp đột nhiên cười lạnh: “Ngôn Tiêu, cô đừng quá đắc ý, nếu không có Quan Thập, không phải cô đã bị lão tử bóp trong tay rồi sao?”

Ngôn Tiêu hất cằm lên, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống: “Nhưng vẫn cứ có liên quan đến Quan Thập, bà mới bị bóp ở trong tay.”

Trên mặt Hứa n Diệp hiện lên vẻ hung ác, các vết nhăn trên trán càng hằn sâu hơn: “Nhìn cô thế này, quả là có chút giống tôi khi còn trẻ.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, cùng là phụ nữ, tôi nhìn ra được, cô cũng là loại người tàn nhẫn, tàn nhẫn với người khác, nhưng còn tàn nhẫn với bản thân hơn.”

Sắc mặt Ngôn Tiêu dần lạnh đi.

Hứa n Diệp nghiêng chặt hàm, giọng nói rít qua kẽ răng: “Chỉ đáng tiếc không biết Quan Thập thay ai làm việc, gã đó cũng coi như may mắn, có một con chó được việc như vậy.”

Ngôn Tiêu đột nhiên giơ chân đạp một phát khiến chiếc ghế sắt tạo ra tiếng động rất lớn, cả người Hứa n Diệp chới với một cái, thiếu chút nữa ngã ngã ra sau.

Lý Chính Hải đẩy cửa đi vào: “Làm gì thế!”

Ngôn Tiêu hung hăng nhìn Hứa n Diệp, quay đầu đi ra cửa, đi một đoạn rất xa vẫn còn nghe thấy tiếng cười của bà ta.

Ra đến cửa chính, Lý Chính Hải đuổi theo: “Đợi chút, anh có việc tìm em.” Ngôn Tiêu xoay người.

Lý Chính Hải từ trong túi lấy ra một bức ảnh: “Muốn nhờ em giúp đỡ đánh giá món đồ này.”

Ngôn Tiêu giơ tay cầm lấy tấm hình, liếc nhìn anh ta: “Tại sao lại tìm tôi?”

“Ngũ Gia đã bị bắt, chuyện lúc trước ở hội giám định chính là minh chứng rõ ràng nhất, tất cả mọi người đều biết rõ em mới là người thực sự có năng lực, không tìm em thì tìm ai?”

Ngôn Tiêu cúi đầu nhìn bức ảnh, là ảnh chụp một miếng Hoàng Ngọc.

Ngón tay cô vuốt lên tấm hình, dường như còn có thể cảm nhận được xúc cảm nơi đầu ngón tay:

“Tấm hình này từ đâu ra?”

“Tìm thấy trên người Hứa n Diệp, đội anh nghi ngờ ngày đó bọn họ đi đến sa mạc là tiến hành đào trộm mộ. Muốn điều tra xuất xứ của món đồ này, có thể ngăn chặn di tích bị phá hoại.”

Thực ra Ngôn Tiêu biết rõ, chính là miếng Hoàng Ngọc mà Quan Dục dùng để làm mồi nhử dụ Ngũ Gia, là miếng ngọc bọn họ từ trong tòa thành dưới đất lấy ra.

Cô suy nghĩ một lát, trả lại tấm hình: “Ngại quá, tôi không có thời gian.”

Lý Chính Hải nhú mày, cũng không ép cô: “Thôi được.”

Ngôn Tiêu dưới ánh mắt nhìn soi mói của Bùi Minh Sinh trở lại xe.

Anh ta ôn tồn lịch sự mỉm cười, đột nhiên nói một câu: “Quan Dục thật là có bản lĩnh.” Ngôn Tiêu kéo cửa xe, vờ như không nghe thấy.

“Em biết không, lúc đầu vì em tại buổi giám định đặc tội tới Ngũ Gia, Ngũ Gia mới kêu Quan Dục đến tìm anh tài trợ cho đội khảo cổ, lão già kia chính là muốn rút máu của Hoa Nham. Anh vốn dĩ không muốn làm theo, nhưng sau khi gặp Quan Dục liền đổi ý, vì anh có thể nhìn ra anh ta sẽ làm được việc.” Trong giọng nói của anh ta có chút đắc ý, sự thực chứng minh anh ta quả thực rất tinh mắt.

“Ừ...” Ngôn Tiêu nhẹ nhàng trả lời một chữ, không hề do dự.

Nhân quả sớm đã được định trước, chuyện xảy ra với cô hồi đó là nhân, chuyện ngày hôm nay chính là quả.

Bùi Minh Sinh nói: “Trở về nghỉ ngơi cho tốt, hôm khác tổ chức một buổi mừng công cho em.” Thượng Hải phồn hoa thịnh vượng vượt qua bên ngoài cửa sổ, chiếc xe chạy vút vào trong màn

đêm, như thể đang lao vào trong biển ánh sáng.

60. Chương 60

Chín giờ sáng, tại một cửa hàng trong trung tâm thương mại, Ngôn Tiêu đang ngồi trên ghế sofa lật một quyển sách.

Đây là một cửa hàng chuyên quần áo nam cao cấp, Bùi Minh Sinh là khách quen ở đây, trước kia Ngôn Tiêu đi cùng anh ta vài lần, đến một mình thì đây là lần đầu tiên.

Một người phụ nữ trung niên mặc bộ sườn xám tiếp cô, đó là chị Lê người phụ trách nhận đơn hàng, đơn hàng sau khi đặt sẽ được chuyển đến Pháp hoặc Ý giao cho thợ may thủ công.

Gần như xem hết cuốn catalog, Ngôn Tiêu cuối cùng cũng thôi lật qua lật lại, nhìn tấm ảnh bên trong.

Trong ảnh là một chiếc áo khoác nam lông cừu, hai hàng cúc, kiểu áo cổ đứng màu đen.

Người mẫu là người ngoại quốc, dáng người cao gầy, chiếc áo này khoác trên người anh ta như một cái mắc áo. Nếu đổi người mặc, nhất định sẽ mang lại cảm giác hoàn toàn khác.

Trong đầu Ngôn Tiêu bỗng nhiên hiện lên thân hình cao lớn kia, tưởng tượng khi nhìn vào tấm hình kia khiến chiếc áo trông cũng đẹp mắt hơn. Cô chỉ vào tấm hình, nói: “Chiếc này.”

Chị Lê mỉm cười: “Cô Ngôn sao lại muốn may áo khoác len lông cừu, thời tiết hiện giờ đang rất nóng.”

Ngôn Tiêu cười: “Chuẩn bị trước.”

“Vây cũng tốt, cô có yêu cầu gì không?”

“Giữ ấm.”

Chị Lê hơi bất ngờ: “Chỉ vậy thôi?”

“Chuyện đó quan trọng nhất.” Ngôn Tiêu lấy từ trong túi ra một tờ giấy đưa cho chị ta: “May theo số đo này, làm với tiêu chuẩn cao nhất của các cô, dùng chất liệu tốt nhất.”

Chị Lê nhận lấy, mỉm cười nói thêm: “Chắc là làm cho ông chủ Bùi phải không?”

Ngôn Tiêu không trả lời: “Khi nào may xong?”

“Cô là khách quý, có thể ưu tiên, nếu cô cần gấp, tôi sẽ yêu cầu phía nước ngoài làm sớm cho cô.” Ngôn Tiêu gật đầu: “Tôi cần gấp, càng nhanh càng tốt, làm xong thì giúp tôi gửi đến người nhận.” Chị Lê tỏ ra ngạc nhiên: “Cô muốn gửi thẳng đến cho người nhận?”

“Phải, tôi ghi địa chỉ cho cô, nơi đó hơi xa, đừng để thất lạc.”...

Chỉ vài ngày sau, tin tức Ngũ Gia sa lưới gây ra cơn chấn động lớn trong giới đồ cổ, rất nhiều phòng đấu giá cũng lao đao, lượng công việc của Hoa Nham cũng giảm đi rất nhiều.

Ngược lại Ngôn Tiêu bận ngập đầu, mấy ngày nay không có chút thời gian rảnh nào.

Một lọ thuốc hít bằng men được nhẹ nhàng đặt trên bàn, Ngôn Tiêu tháo bao tay tay ra, nhìn đồng hồ trên tường, đã quá bảy giờ tối.

Bùi Minh Sinh đã dặn trước hôm nay sắp xếp một bữa tiệc mừng cho cô, kêu cô bất kể thế nào cũng không được đến muộn, hiện giờ thì đã trễ giờ rồi.

Cô sắp xếp lại mọi thứ, cầm túi ra khỏi phòng làm việc.

Trở về nhà thay quần áo, sau đó nhanh chóng đi đến khách sạn lại càng muộn hơn.

Tầng trên ánh đèn sáng trưng, phía bên trong phục vụ khách sạn đang bưng đồ ăn đi lại. Khách đến đều là người trong giới đồ cổ, đại gia sưu tầm cổ vật hoặc nhà đầu tư, còn có đồng nghiệp và các vị cấp cao của Hoa Nham.

Ngôn Tiêu đi đến tìm được Bùi Minh Sinh, thuận tay cầm lấy một ly champagne từ trên khay của bồi bàn đi ngang qua: “Làm long trọng như vậy làm gì, anh biết là em không thích xã giao.”

Bùi Minh Sinh buồn cười: “Muốn em xã giao cái gì, thì anh còn đứng cạnh em thế này à?”

Ngôn Tiêu dựa vào bàn ăn, cô mặc một chiếc váy dài màu đen, vai trần, thắt ở eo, nở nụ cười nhẹ, những đường cong trên cơ thể cũng nhẹ nhàng di chuyển tựa như tấm vải satin mềm mại.

Bùi Minh Sinh nhìn cô không chớp mắt, đôi khi cô toát ra vẻ dịu dàng nữ tính, nhưng không rõ có phải do ảo giác hay không mà từ khi cô trở về từ Tây Bắc, trên người cô tựa như còn mang một vẻ phong tình.

Anh ta vô thức đến gần cô hơn, đặt ly rượu trên tay xuống: “Anh chỉ mong em kiếm tiền về cho Hoa Nham, nhưng công việc hiện giờ của em đã quá nhiều rồi, từ khi trở về ngày nào cũng bận ngập đầu. Cúc cung tận tụy như vậy, làm ông chủ anh đây cảm thấy hổ thẹn vô cùng.”

Ngôn Tiêu liếc anh ta: “Bận bịu cũng tốt, cảm thấy rất phong phú.”

Bùi Minh Sinh còn muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng có vài người cầm rượu đi tới, anh tránh sang một bên.

“Ngôn Tiêu, chúc mừng cô, cuối cùng cũng được trả lại sự trong sạch rồi.” Một chuyên gia đánh giá nâng chén lên.

Ngôn Tiêu tùy ý gật đầu, không chạm cốc với ông ta, chỉ uống một ngụm rượu.

“Chị Ngôn bây giờ là người nổi tiếng nhất bên Thượng Hải rồi, tiền đồ rộng mở nha.” Người trợ lý bên cạnh cũng mở miệng nịnh bợ.

Những lời nói khen ngợi đều tương tự như nhau, Ngôn Tiêu chỉ lạnh nhạt gật đầu đáp lại, sau đó uống rượu.

Thực ra những người này đều đã từng vạch rõ giới hạn với cô sau khi cô đắc tội Ngũ Gia, cô đều nhớ rất rõ. Hiện giờ cô trở về, bọn họ tỏ vẻ như chưa hề xảy ra chuyện gì, lại bắt đầu giả giọng tung hô.

“Tốt lắm, nào mọi người cùng uống nhau uống cạn ly là được.” Bùi Minh Sinh lên tiếng, đứng trong đám người giơ ly rượu lên.

Ông chủ mở miệng, mọi người tự nhiên làm theo, một đám người mang khuôn mặt tươi cười giơ ly rượu, đồng loạt nhìn về phía Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu chậm rãi đứng thẳng, dáng người cô vốn đã cao, đi thêm giày cao gót phải cao đến 1m75, chỉ thấp hơn Bùi Minh Sinh vài centimet, đứng trong đám đông rất nổi bật.

Trước sự chú ý của mọi người, cô nhắc ly rượu lên, trên mặt nở nụ cười: “Chúc mừng bản thân tôi.”

Bùi Minh Sinh cười rung người đến mức phải đỡ lấy kính, Ngôn Tiêu vĩnh viễn là Ngôn Tiêu, bất kể là thuận lợi hay khó khăn, cô cũng sẽ không thay đổi, có thể bên ngoài trông cô dịu dàng hòa nhã, nhưng thực ra vô cùng mạnh mẽ cứng cỏi.

Lúc thế này nhưng cô lại có thể đồng dạ tuyên bố như vậy, rõ ràng là cố ý dẫn dắt đám người tiểu nhân.

Mọi người đều cười cười hòa nhã, đồng loạt nâng ly.

Chờ đám người kia tản đi, Bùi Minh Sinh nói với cô: “Anh vốn định đặc biệt mời Tổng Phương đến thưởng thức danh tiếng của em hiện giờ, đáng tiếc ông ta bị cảnh sát mời đi thẩm vấn.”

Ngôn Tiêu buồn cười: “Cho dù anh mời được ông ta, thì ông ta cũng không có mặt mũi mà đến.”

Bùi Minh Sinh cười cười, từ trong áo lấy ra một phong bì rất dày đẩy đến trước mặt cô.

Ngôn Tiêu lấy hai ngón tay kẹp lấy, nhíu mày: “Cho em nhiều như thế?”

“Việc nào ra việc ấy, đây là phần thưởng em đáng được nhận.” Bùi Minh Sinh cười tủm tỉm. Ngôn Tiêu không khách khí cất vào trong ví tay: “Chỉ mình em có?”

Bùi Minh Sinh hiểu ý: “Ý em muốn nói đội khảo cô? Bọn họ đương nhiên cũng có, anh đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chưa gửi đi thôi.”

Ngôn Tiêu nhìn anh ta: “Vì sao?”

“Quan Được quản lý tài khoản nhận tiền tài trợ, tài khoản đó đã bị đóng, tiền gửi vào không được, anh gọi điện cho anh ta mấy lần nhưng không lần nào anh ta nhận máy.”

“Không gọi được?”

“Gọi được, anh ta không nhận máy.”

Ngôn Tiêu xoay ly rượu trong tay, không lên tiếng.

Bùi Minh Sinh lắc đầu: “Bỏ đi, dù sao phía sau anh ta còn có ông chủ, giải quyết xong chuyện của Ngũ Gia rồi, có lẽ không muốn tiếp tục liên lạc với chúng ta nữa.”

“Ừ.”

Như vậy là tốt nhất.

Làm được gì cho cô đã làm rồi, hai bên coi như đã thanh toán xong.

Điều này là tốt nhất cho tất cả mọi người.

...

Hai ngày nay Tây Bắc vừa trải qua một cơn bão, những nơi khác thì không sao nhưng trong sa mạc thì vô cùng khó khăn.

Xuyên Tử đang dọn dẹp lại khu nhà của bọn họ. Một chiếc xe lái vào trong sân, cửa xe mở ra, là Quan Được.

Anh ta gọi: “Thập ca, anh lại đi tòa thành đó hả?”

Quan Được “Ừ” một tiếng, vừa đi vừa cởi áo khoác trên người.

“Có bọn họ trông giữ ở đó là được, anh cần gì ngày nào cũng phải đi thế.” “Cát bụi thổi lấp ốc đảo, không đi không được.”

Xuyên Tử cảm thấy anh như vậy chính là đang ôm thêm việc vào người, nhưng sợ nói ra khiến anh không thoải mái.

Buổi sáng hôm ấy, anh ta trông thấy Quan Được lái xe đuổi theo, sau khi trở về thì cả ngày không nói một lời.

Sau đó anh ta hỏi vì sao không đuổi theo, Quan Được lạnh lùng trả lời: “Đuổi theo cũng vô ích.” Anh không đuổi theo, cũng không gọi điện thoại. Đến ngày thứ hai thì trở lại bình thường, mỗi ngày

cần làm gì thì làm việc đó.

Mấy ngày hôm nay, ngày nào cũng thế.

Xuyên Tử rút chiếc xẻng trên tay xuống, bước đến đưa cho anh một điều thuốc, không nói gì cả. Quan Được vốn dĩ đã ít nói, anh ta cũng không biết phải mở lời thế nào, huống hồ gì đàn ông đôi khi tiếp xúc với nhau cũng không thường nói nhiều.

Quan Được châm thuốc, kẹp giữa ngón tay, tựa lưng vào thân cây Hồ Dương trước hiên nhà, ánh mắt trời đã dịu đi, cái bóng dưới chân chỉ lơ mờ.

Hút sắp hết nửa điều thuốc cũng không thấy anh nói gì, đột nhiên có một chiếc xe từ bên ngoài đi vào, đó là một chiếc xe cũ, từ xa đã nghe thấy tiếng máy thành thịch vang lên.

Xuyên Tử ngẩng đầu nhìn: “Đó không phải là A Cổ sao?”

A Cổ vẫn mặc chiếc áo dài Mông Cổ màu lam, từ trong xe nhảy xuống, trong tay ôm một thứ gì đó, vẫy tay về phía Quan Được: “Tiểu Thập Ca!”

Quan Được ném tàn thuốc đi đến: “Cậu tới làm gì?”

“Đưa đồ được tặng cho anh, có một bao hàng được gửi đến chỗ em, bên trên viết là chuyển cho anh.” A Cổ đưa cho anh một cái hộp to.

Quan Được nhận lấy: “Từ đâu gửi đến?”

“Thượng Hải.”

Về mặt Quan Được khựng lại.

A Cổ không chú ý đến: “Anh, mau mở ra xem bên trong là thứ gì, cái hộp to như vậy.” Xuyên Tử cũng tò mò đi tới.

Quan Được đặt chiếc hộp lên đầu xe, xé giấy gói bên ngoài, bên trong lớp giấy là một chiếc hộp rất tinh xảo.

A Cổ nôn nóng không chờ được nữa, mở nắp hộp lên xem: “Là quần áo.”

Một chiếc áo khoác lông cừu màu đen, hai tay A Cổ nhấc chiếc áo ra, run rẩy: “Nặng như vậy, nhìn rất đắt tiền, anh, có phải do chị em gửi cho anh?”

Quan Được lạnh lùng nhìn chằm chằm chiếc áo.

Thật là khó cho cô, chu đáo như vậy, cái này coi là gì?

Anh giặt chiếc áo trong tay A Cổ, nhét lại vào hộp: “Trả lại.”

A Cổ sững sờ: “Anh không cần sao?”

“Không cần, mang trả lại cho tôi.”

A Cổ thấy anh không giống như nói đùa, ngoan ngoãn đẩy nắp hộp lên, ôm trở lại xe.

Xuyên Tử nhìn cậu ta lái xe ra khỏi khu nhà, quay lại vỗ vào vai Quan Được: “Thập ca, là do chị dâu gửi đến sao?”

“Đừng gọi cô ấy là chị dâu.” Quan Được nghiêm mặt: “Đến bây giờ mà cậu chưa hiểu à? Tôi với cô ấy không phải là quan hệ như vậy.”

“...” Xuyên Tử cứng học, lắc lắc đầu: “Được rồi, vậy em gọi là cô Ngôn thì được chứ gì.” Quan Được quay người trở về phòng.

Xuyên Tử đuổi theo: “Thập ca, anh em đều biết tính tình anh lạnh lùng, nhưng anh có chuyện đừng giấu trong lòng, hoặc là dứt khoát gọi điện cho người ta, phụ nữ ấy mà, dễ dàng một chút là xong thôi.”

Quan Được trầm mặt: “Không cần.”

“Thập ca, anh cũng đừng cố chấp, gọi điện thì sao?”

Quan Được dừng lại, không khí sau cơn bão càng trở nên khô hanh, giọng nói của anh cũng khô khốc: “Tôi không gọi cho cô ấy, cô ấy sớm muộn cũng sẽ gọi cho tôi.”

61. Chương 61

Buổi sáng, Ngôn Tiêu đang dùng dụng cụ thực hiện bước đánh giá cuối cùng đối với lọ thuốc hít bằng men, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

Bùi Minh Sinh từ bên ngoài đi vào, hai tay đặt trên vai cô chậm rãi đi nửa vòng, bộ dạng giàu có nhàn hạ, đột nhiên cúi đầu, ghé sát vào tai cô hỏi: “Sư muội thân yêu, có phải em ở ngoài có đàn ông rồi không?”

Mắt Ngôn Tiêu không rời khỏi dụng cụ đánh giá, đầu cũng không ngẩng lên: “Nói bậy bạ gì thế?” “Nghe nói em ở chỗ chị Lê đặt may một bộ đồ đàn ông, đã gửi đi rồi, cái này không bậy bạ chứ?” “Chỉ là một bộ đồ mà thôi, đâu phải chuyện to tát như vậy.” “Bộ đồ giá mười mấy vạn mà kêu là chỉ một bộ đồ mà thôi?”

Cuối cùng thì Ngôn Tiêu cũng ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Thì sao, em tiêu tiền của mình anh cũng quản?”

Bùi Minh Sinh kéo kính ra: “Đừng hiểu lầm, em biết rõ chuyện riêng của em anh chưa từng hỏi đến, nhưng thân là sư huynh, anh phải quan tâm đến em.”

Ngôn Tiêu ngồi xuống ghế, vắt chéo chân: “Được rồi, em ở bên ngoài có đàn ông, vậy thì sao?”

Bùi Minh Sinh vừa định hỏi người đó là ai, nhìn thấy ánh mắt cô, lại lắc đầu: “Thôi bỏ đi, anh không tin.”
“Vì sao không tin?”

“Anh còn không biết em chắc? Nếu dễ tán như vậy thì anh đã sớm có cơ hội.” Giọng nói Bùi Minh Sinh nửa đùa nửa thật.

Ngôn Tiêu không hề nể nang: “Chuyện đó không có khả năng, thử không ăn cỏ gần hang.”

“Em mà là thử sao?” Bùi Minh Sinh suýt nữa cười không nổi: “Với tính của em... phải là sói mới đúng?”

Ngôn Tiêu nhìn anh ta: “Phải, em là sói, cho nên em nhất định phải tìm một con sói đực, anh chỉ là một con hồ ly xảo quyệt, hai chúng ta không cùng một loài, càng không có khả năng.”

Bùi Minh Sinh buồn cười: “Vậy em định đi đâu tìm sói đực đây?”

Trong đầu Ngôn Tiêu đột nhiên lóe lên hình ảnh cái đầu sói cô vẽ khi còn trong đội khảo cổ, hình ảnh đầy trừu tượng phác họa trên tấm lưng màu đồng rần rở của người đàn ông, dù được vẽ lên bằng son môi nhưng vẫn phù hợp một cách kỳ lạ.

Người đàn ông đó tựa như một con sói đơn độc lai vãng trên vùng đất Tây Bắc.

Ý nghĩ này chỉ lóe lên trong nháy mắt, vừa mới xuất hiện đã bị cô dập tắt.

“Bớt làm phiền em đi, em còn phải làm việc.” Cô xoay người sang chỗ khác, tiếp tục loay hoay với lọ thuốc hít cổ.

Bùi Minh Sinh ẩn trên vai cô một cái, giọng nói nghiêm túc trở lại: “Ngôn Tiêu, thực ra anh biết rõ trong lòng em không thể chứa thêm ai khác, đã nhiều năm như vậy, em vẫn chưa quên người đó phải không?”

“Em không quên được ai?”

“Vị quý nhân kia của em.”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt sắc nhọn: “Bùi Minh Sinh, anh có thể bớt mua việc vào người hay không?”

Bùi Minh Sinh thu tay lại: “Được được rồi, chỉ tán gẫu tí thôi mà, đừng để bụng. Anh đến để thông báo với em ngày mai tham gia một buổi phỏng vấn của đài truyền hình, không còn chuyện gì nữa, em tiếp tục làm việc đi.”

Cửa đóng lại, anh ta đã rời đi.

Ngôn Tiêu bỏ những món đồ trên tay xuống, ngồi tựa lưng vào ghế, đầu óc một mảnh trống rỗng.

Di động đột nhiên vang lên, cô cầm lên nhìn số gọi đến, là chị Lê.

“Tôi nghe.”

“Cô Ngôn, thật ngại quá, chiếc áo kia bị gửi trả lại.” “Cái gì?”

Có lẽ do giọng cô rất lạnh, khiến chị Lê ở đầu bên kia vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi cô Ngôn, địa chỉ cô đưa hoàn toàn chính xác, tôi đảm bảo không viết sai, nhưng người nhận một lần nữa gửi trả lại.”

“...” Ngôn Tiêu không lên tiếng, ngón tay cầm điện thoại dần dần nắm chặt.

Người đàn ông này đang muốn làm gì?

“Cô Ngôn, thành thật xin lỗi...” Chị Lê lại tiếp tục xin lỗi.

Ngôn Tiêu ngắt máy, ngón tay lướt trên danh bạ trên điện thoại, nhìn thấy tên của Quan Dược. Anh đang cố ý sao? Cố ý muốn làm cho cô thiếu nợ anh sao?

Ngón tay cô đã định nhấn vào nút gọi, chợt lại một chút, ngược lại cho anh vào blacklist.

Vứt điện thoại lên bàn, Ngôn Tiêu lạnh lùng cười một tiếng: “Không cần thì thôi, tôi chiều theo ý anh!”

...

Trời dần chuyển tối, sa mạc lúc hoàng hôn thường rất nhập nhèm, có thể che giấu được rất nhiều dấu vết. Quan Được nằm phía sau cồn cát, hai mắt sáng như mắt báo, chăm chú nhìn hai cái đầu đang lộ ra từ trong cát ở phía xa.

Có một cái hầm được đào trên cát, hai người kia chui vào trong đó đã rất lâu rồi.

Phía xa vang lên một tiếng huýt sáo, Xuyên Tử ngay lập tức xông ra, theo sau là mấy anh em trong đội.

Đám người kia bị túm ra, đi ra cùng bọn họ còn có các di vật bị bọn họ đào lên.

Quan Được trông thấy mấy người bị bắt nhưng không đi về phía đó, chỉ đứng yên lấy thuốc ra hút.

Hút xong một điếu thì thấy Xuyên Tử đi đến, những người khác đưa hai kẻ kia rời đi.

“Thập ca, có anh trở về thật tốt, kể từ khi anh đi làm khảo cổ, hàng bọn em bắt được so với trước kia ít hơn nhiều.”

Việc bọn họ phụ trách gọi là bắt hàng.

Quan Được hút thuốc, liếc anh ta: “Bọn họ có mang hàng gì tốt ra không?”

“Đều không có, chắc là chỗ này đã bị vét sạch rồi. Anh xem thử đi.” Anh ta đưa một đồng tiền vàng đến trước mặt Quan Được: “Chỉ có cái này tạm được, không biết là tiền cổ của triều đại nào, chỉ có cái này thôi.”

Quan Được nhìn lướt qua: “Mang về cất kỹ, những thứ còn lại cũng đừng vứt lại, không hoàn chỉnh cũng vẫn là di vật.”

“Em biết rồi.” Xuyên Tử cất đồng tiền vào trong túi, thông thả nói: “Thập ca, em nhiều chuyện hỏi một câu, tổ chức Văn Bảo này của chúng ta cũng nhiều năm rồi, bắt kể là di vật đào được hay bắt được đều không ít, tất cả đều được giữ lại mà không giao cho cục quản lý di vật, vì sao vậy?”

Quan Được nhả khói: “Xuyên Tử, cậu biết vì sao lúc đầu tôi kêu A Cổ trở về chăn ngựa không?”

Xuyên Tử sững sờ: “Vì sao?”

“Bởi vì cậu ta cũng hỏi nhiều y như cậu, tính cách còn đơn thuần hơn cậu.” “...”

Quan Được nói: “Kêu các cậu làm gì thì làm cái đó, đừng hỏi quá nhiều, biết nhiều đối với các cậu cũng không có ích gì.”

Xuyên Tử nhớ tới lần trước lúc anh kêu bọn họ đi đối phó với Ngũ Gia cũng nói như vậy, vì vậy anh ta nhin xuống, lời định nói lại nuốt trở lại: “Được rồi, em không hỏi nhiều, em về trước.”

Chờ Xuyên Tử đi rồi, Quan Được mở điện thoại ra xem, không có người gọi đến. Anh ngậm điếu thuốc trên miệng, cất điện thoại đi.

Trước đây Ngôn Tiêu vì Ngũ Gia nên mới tới đây, Quan Được biết rõ cô sớm muộn sẽ rời đi, cô có thể đi, cô có thể quay trở lại Thượng Hải phần hoa tiếp tục làm nhà giám định, anh cũng không trách cô, chỉ có điều không nghĩ tới cô lại dùng cách đó để rời đi.

Đứt khoát như vậy, chính là muốn cắt đứt tất cả.

Anh sẽ không cúi đầu trước cô, nhưng tuyệt đối không thể không rõ ràng như vậy.

...

Chín giờ tối, Ngôn Tiêu trên đường lái xe trở về nhà.

Không ngờ giờ này mà cũng bị tắc đường. Cô châm một điếu thuốc, hạ cửa sổ xe xuống. Chợt nhớ tới trước khi tan làm, trợ lý đưa cho cô một phong bì, giờ tay lấy nó trong ngăn kéo ra xem.

Bức thư được gửi đến Hoa Nham ngày hôm nay, cô bật đèn trong xe lên xem, là thư mời cô đi Hồng Kông tham gia hoạt động trao đổi của tổ chức Văn Bảo.

Cô là một nhà giám định đồ cổ, cũng vì Ngũ gia bị lật đổ mà thân phận cũng trở nên cao quý hơn, gần đây cứ có việc gì là lại lôi cô ra.

Tổ chức Văn Bảo.

Ngôn Tiêu nhìn thấy bốn chữ này đã không cảm thấy có hứng thú, ném thư mời sang một bên, tiện tay mở nhạc.

Trong radio đang phát một ca khúc tiếng Mông Cổ, ca sĩ nam có giọng hát rất cao, giống như có thể xuyên vút lên bầu trời, đoạn đầu hát tiếng Mông, sau đó chuyển thành Hán ngữ. Hình như cô đã từng nghe thấy lời bài hát này ở đâu đó, ca từ đơn giản nhưng uyển chuyển.

”Hồng nhận, hướng về phương Nam,

Bay qua bãi lau mênh mông.

...

Hồng nhận, khi trở về phương Bắc

Hãy mang theo cả nỗi nhớ nhung trong lòng tôi.

Tiếng hát ngân xa, tiếng đàn vọng mãi,

Sắc xuân ấm áp đã về trên thảo nguyên...”

Hồng nhận, thảo nguyên, hướng nam, hướng bắc.

Ngôn Tiêu nắm chặt điều thuốc, đột nhiên bật cười, ngón tay ấn xuống từ từ đóng cửa sổ lại.

Như thế này là sao? Đi đến đâu cũng không thể thoát khỏi Tây Bắc phải không?

Nhạc đã được tắt, cô ấn hai hồi còi, thúc giục dòng xe phía trước.

Về đến nhà, Ngôn Tiêu không còn tâm trạng nấu cơm, chỉ uống một ly cà phê rồi đi tắm. Tắm xong đi ra, đúng lúc chuông điện thoại vang lên, cô trùm khăn tắm đi đến nhận máy, là Lý Chính Hải gọi đến.

“Ngôn Tiêu, anh có chút việc muốn hỏi em.”

“Ừ, anh cứ hỏi.”

“Lúc em ở Tây Bắc có từng đi qua một khu vực có liên quan đến sói không?”

“...” Ngôn Tiêu chậm chậm ngồi xuống ghế sofa, hơi ngạc nhiên khi anh ta chỉ dựa vào miếng Hoàng Ngọc kia mà có thể đi được đến bước này.

Cô cũng không hy vọng Lý Chính Hải tìm ra được tòa thành bị vùi lấp đó, vì như vậy có nghĩa anh ta sẽ tra ra Quan Dược.

“Không có, làm sao?”

“Không có gì, anh chỉ hỏi thế thôi.” Lý Chính Hải nói đến đây thì dừng lại: “À đúng rồi, anh phải trở về Tây Bắc, sau này em còn đến đó hay không?”

“Vì sao tôi còn muốn đến đó?”

Ở đầu kia điện thoại Lý Chính Hải bật cười một tiếng: “Xem ra em quả thật cùng Tiểu Thập Ca không có quan hệ gì.”

Ngôn Tiêu biết anh ta chỉ nói cho có: “Lên đường bình an, không có việc gì thì tôi cúp máy.” “Cảm ơn em, có gì anh sẽ liên lạc lại.”

Ngôn Tiêu không muốn cùng anh ta có liên lạc gì.

Ngồi một lát, cô đứng dậy đi vào phòng. Sau khi trở về, cô không động đến hành lý, bỗng nhiên rất muốn xem lại tờ giấy in hình đầu sói trên lưng Quan Dược.

Tìm mãi trong va ly hành lý mới tìm thấy chiếc ba lô, kéo khóa túi, ánh mắt cô đột nhiên đông cứng.

Bên trong túi có một món đồ mà cô không thể tưởng tượng nổi.

Chính là năm miếng Hoàng Ngọc, đêm đó cô kêu Quan Được mang đi, anh căn bản không hề lấy đi, vậy là cô đã mang theo chúng trở về Thượng Hải.

Ngôn Tiêu cầm món đồ lao ra khỏi phòng. Số điện thoại buổi sáng cô vừa cho vào blacklist, hiện giờ cô không hề suy nghĩ mà kéo nó ra.

Chuông đổ ba tiếng, tiếng thứ nhất dồn dập, tiếng tiếp theo ngọt ngào, tiếng thứ ba đã trở nên xa xăm, xa đến đầu bên kia.

Điện thoại được kết nối.

Ngược Ngôn Tiêu khẽ phập phồng, lạnh lùng gằn giọng nói hai chữ: “Nói đi.” Đầu bên kia điện thoại có tiếng gió, còn có hơi thở trầm thấp của Quan Được. “Anh nói chuyện cho tôi!”

Quan Được mở miệng: “Thấy đồ rồi?”

Ngôn Tiêu nghiêng răng: “Vì sao?” “Vì có lúc thế này.”

“...” Ngôn Tiêu hất mái tóc dài vẫn còn đang ướt, nước nhỏ lên ngón tay, cô đang vô cùng tức giận. “Vì sao không tạm biệt mà đi?” Giọng Quan Được còn lạnh hơn cô: “Tôi không phải đã nói em đừng gạt tôi sao?”

Ngôn Tiêu cười lạnh: “Tiểu Thập Ca, anh là người thông minh, còn không hiểu là ý gì sao?” “Không hiểu, tôi không hiểu. Ngôn Tiêu, em tự mình nói em có ý gì, em đã đi rồi sao còn gửi quần

áo làm gì? Em có ý gì bản thân em biết rõ không?”

“Tôi biết rõ, chỉ qua là muốn báo đáp anh đã hợp tác với tôi lật đổ Ngũ Gia mà thôi, anh cho là thế nào?”

“Vậy sao?” Quan Được cười lạnh một tiếng, anh hiếm khi cười lạnh như vậy: “Vậy được, món đồ đó tôi tự mình đi lấy, hay là em mang đến đây?”

“Anh đừng đến!” Ngôn Tiêu buột miệng.

Quan Được trầm mặc, thật lâu sau giọng nói trầm thấp của anh lại truyền đến: “Ngôn Tiêu, em dám nói rằng mấy ngày trở về em quả thực đã đoạt tuyệt tất cả?”

“Ầm” một tiếng, Ngôn Tiêu đột nhiên vung tay, điện thoại đập mạnh lên tường, vỡ tan tành rơi xuống đất.

Cô đứng yên không nhúc nhích, khi mở miệng nói giọng tựa như không phải của mình: “Quan Được, con mẹ nó anh đúng là điên...”

62. Chương 62

“Cô Ngôn, nghe nói trong khoảng thời gian vừa rồi cô đã đến Tây Bắc một chuyến phải không?” Bên trong trường quay của đài truyền hình, ánh đèn sân khấu sáng trưng chiếu lên người, người dẫn chương trình xem kịch bản đặt câu hỏi.

Ngôn Tiêu ngồi đối diện, khuôn mặt được trang điểm tinh tế, mặc một bộ váy văn phòng màu đen, hai chân vắt chéo, dáng ngồi rất thanh tao: “Đúng vậy.”

“Khi đó người trong giới đều cô lập cô, sao cô lại lựa chọn đi Tây Bắc?” “Cùng đường mà thôi.”

Người dẫn chương trình mỉm cười, gợi ý cô nói nhiều hơn: “Phía cảnh sát tiết lộ rằng nhờ có sự giúp đỡ của cô mới bắt được Ngũ gia. Có thể cho chúng tôi biết cô đã làm gì ở Tây Bắc không?”

“Không làm gì cả, chỉ nói những điều tôi biết cho cảnh sát.”

Mặc dù gọi ý thất bại nhưng dẫn chương trình vẫn duy trì nụ cười: “Vậy hành trình Tây Bắc lần này cô có thu hoạch được gì không?”

Ngôn Tiêu gật đầu: “Ngũ Gia bị bắt, thị trường đồ cổ được tinh lọc, mọi người đều biết được chân tướng, còn tôi có thể quay trở lại nghề giám định, những điều nhỏ nhặt này đều là thu hoạch.”

“Còn thu hoạch được gì khác không?”

Ngôn Tiêu nhàn nhạt trả lời: “Không có.”

Còn thu hoạch được gì khác không ư?

Có, đương nhiên là có, cô còn thu hoạch được một người đàn ông.

Chỉ tiếc rằng có một chút ngoài tầm kiểm soát.

Thời gian ghi hình bắt đầu từ mười giờ sáng, đến tận một giờ chiều mới kết thúc. Đạo diễn vừa hô ngừng, Ngôn Tiêu liền đi thẳng ra khỏi trường quay.

Lúc Bùi Minh Sinh đến, thấy cô đang đứng hút thuốc bên cạnh bồn hoa trước tòa nhà của đài truyền hình.

“Sư muội, người của đài truyền hình trách anh, nói em không phối hợp với bọn họ, người dẫn chương trình kêu em giống như đang đấu trí với cô ta, còn nói em bỏ qua rất nhiều câu hỏi của người ta.”

Sắc mặt Ngôn Tiêu lãnh đạm: “Còn tưởng là phỏng vấn chuyên nghiệp, thì ra chỉ muốn moi tin tức em làm gì ở Tây Bắc, có khác gì với mấy tờ báo lá cải?”

“Bọn họ cũng chỉ vì tỉ suất xem đài mà thôi” Bùi Minh Sinh vừa nói vừa ghé sát vào mặt cô: “Có điều với khuôn mặt thế này thì tỉ lệ người xem được bảo đảm rồi.”

Ngôn Tiêu không thèm phản ứng với câu khen ngợi của anh ta, lạnh lùng hút thuốc.

“Đúng rồi, sao không gọi được vào điện thoại của em thế?”

“Đập vỡ rồi.”

“Sao vậy, điện thoại chọc giận em?”

Điện thoại không trêu chọc cô, là người trong điện thoại chọc giận cô. Ngôn Tiêu nghiêng răng hút thuốc.

“Em rốt cuộc có nghe anh nói không đấy?” Bùi Minh Sinh nhìn chằm chằm đôi mắt thần thờ của cô: “Ngôn Tiêu, em đang nghĩ gì thế?”

Ngôn Tiêu không trả lời.

Cô đang suy nghĩ gì, ngay cả chính bản thân cô cũng không biết.

Một ván cờ rối tung cả lên, rồi đến mức không còn sắp xếp được nữa.

Bùi Minh Sinh tưởng rằng do cô ghi hình không vui, một tay khoác lên bả vai cô, móc chìa khóa

xe: “Được rồi, chỉ là một cuộc phỏng vấn thôi, đi, sư huynh mời em ăn cơm.” Xe rời khỏi đài truyền hình đi đến một nhà hàng.

Sau mười hai giờ trưa, không khí nơi thành phố vừa nóng bức vừa tẻ nhạt.

Trên đường đi Bùi Minh Sinh nói chuyện: “Anh định ngày mai đi Hồng Kông bàn chuyện làm ăn, em có muốn đi cùng không? Nghỉ ngơi một chút, em đỡ phải đập điện thoại.” Đương nhiên câu cuối cùng là nói đùa.

Ngôn Tiêu nhìn khung cảnh màu xanh đang lùi lại phía sau bên ngoài cửa sổ.

Hồng Kông ở phía nam, ngược hướng với nơi đó, đi rồi có thể rời xa, nhưng sau đó thì sao... Tới qua Quan Dục hỏi cô, cô quả thực đoạn tuyệt tất cả sao? “Thế nào, rốt cuộc em có muốn đi cùng hay không?”

“Không đi.” Ngôn Tiêu đột nhiên nói: “Dừng lại, em muốn xuống xe.”

Bùi Minh Sinh đập phanh xe, nhìn cô: “Sao thế?”

“Em không đi Hồng Kông, em muốn đi Tây Bắc một chuyến.” “Đi Tây Bắc làm gì?”

“Có chút việc, anh đừng quản.”

Bùi Minh Sinh ngăn cô lại: “Rất cuộc xảy ra chuyện gì, em nói cho rõ ràng.”

Đôi mắt đen nhánh của cô nhìn Bùi Minh Sinh, sau đó nhìn nơi khác: “Em muốn đi gặp Quan Được.”

Bùi Minh Sinh nhíu mày: “Mọi việc đã xong rồi, em còn gặp anh ta làm gì?”

Một lúc lâu sau Ngôn Tiêu mới trả lời: “Có thứ muốn đưa cho anh ta.” “Chỉ vậy thôi?”

Ngôn Tiêu trầm mặc một lát, có lẽ là rất lâu, nói: “Chỉ vậy thôi.”

Bùi Minh Sinh nhìn kỹ sắc mặt cô, thông thả ung dung lấy mắt kính xuống, xoa xoa ấn đường, sau đó đeo kính trở lại, giọng nói đã thay đổi: “Sư muội, đã nhiều năm như vậy, anh hiểu rõ tính em, đây là lần đầu tiên thấy em đi tìm một người đàn ông.”

Sắc mặt Ngôn Tiêu rất lạnh.

Sau bao nhiêu năm cùng làm việc, hai người hiểu rõ về nhau, Bùi Minh Sinh cũng đoán được bộ đồ đó được gửi cho ai. Bên cạnh Ngôn Tiêu không thiếu đàn ông ve vãn, nhưng cô không hề để ý tới, thi thoảng gặp dịp thì chơi, hoàn toàn không có một chút rung động nào.

Đây là lần đầu tiên.

Cho nên anh ta cảm thấy rất nghiêm trọng.

“Tại sao lại là Quan Được?”

Ngôn Tiêu không trả lời, trên mặt cô không biểu hiện điều gì, ánh mắt cũng không có trọng tâm, tâm tư của cô hiện giờ không đặt ở nơi này.

Giọng Bùi Minh Sinh hiếm khi nghiêm túc như lúc này: “Đây là việc riêng của em, anh không cần biết giữa em và Quan Được khi đó nảy sinh chuyện gì, nhưng anh nhất định phải nhắc nhở em một câu, Quan Được và cả đội khảo cổ của anh ta đều là giả mạo, em đừng để anh ta kéo xuống qua sâu, hiện giờ tiền đồ của em đang rộng mở, đừng phả hủy những gì mình đang có.”

Hai người trong xe trầm mặc rất lâu, Ngôn Tiêu đẩy cửa xe: “Em biết.”

Đôi giày cao gót đắt tiền giẫm lên mặt đường, bóng dáng cô nhanh chóng hòa vào trong làn người đi đường.

Bùi Minh Sinh tựa lưng vào ghế, tay ấn lên thái dương. Có lẽ lúc Quan Được yêu cầu cần có một nhà giám định, anh không nên đưa Ngôn Tiêu đi.

...

Xế chiều hôm đó, Ngôn Tiêu đáp chuyến bay từ Thượng Hải đến Ngân Xuyên.

Lúc máy bay hạ cánh đã là năm giờ chiều, cô đeo túi đi vào một cửa hàng điện thoại. Lắp sim vào máy, cô mở danh bạ điện thoại, cái tên đó hiện ra trước mắt, nhưng cô lại không gọi. Không cần phải thông báo cho anh, cũng không có lý do gì để thông báo, cô chỉ đến giải quyết nốt hậu quả mà thôi.

Sau một tiếng đồng hồ, Ngôn Tiêu thuê được một chiếc xe, lái ra khỏi sân bay, tự mình đi về phía sa mạc.

Không lâu sau, ánh mặt trời dần khuất sau đường chân trời, vùng đất hoang vu rộng lớn hiện ra trước mắt, cô nắm chặt tay lái một lần nữa lao vào vùng đất Tây Bắc khô cằn nắng gió.

Nơi này vẫn không có gì thay đổi.

...

Hơn mười giờ tối, trong địa bàn của tổ chức Văn Bảo ánh đèn vẫn sáng. Xuyên Tử đứng trước phòng Quan Được gõ cửa: “Thập ca!”

Quan Được mở cửa: “Chuyện gì?”

“Hình như có xe đi vào trong sa mạc, Nhị Trụ nói hôm qua cậu ta thấy một người trông rất giống Chu Mâu, hay là thằng ranh đó lại tới gây chuyện?”

Quan Được quay vào trong phòng cầm chiếc áo khoác màu đen mặc vào người, vừa đi vừa nói:

“Chia nhau kiểm tra xem, nếu là Chu Mâu thì bắt về.”

“Vâng.”

Ngoại trừ những người hàng ngày thay ca đi trông coi tòa thành thì trong đội không còn lại bao nhiêu người. Lúc này bọn họ chưa có ai đi ngủ, Xuyên Tử đi đầu, vài người đi theo sau chia nhau ra lái xe.

Quan Được ngồi vào trong xe, lấy điện thoại ra kiểm tra, trong máy có một tin nhắn chưa đọc, chỉ có một câu: “Sắp tới tôi sẽ đến.”

Không phải là Ngôn Tiêu gửi. Quan Được nhấn trả lời “Biết.”, sau đó xóa đi.

Khu vực này không được coi là bên trong sa mạc, dù tín hiệu không mạnh nhưng cũng không bị mất liên lạc. Tối hôm qua sau khi điện thoại đột ngột bị ngắt, Ngôn Tiêu không có gọi lại nữa.

Anh đoán chắc rằng cô lúc đó nhất định đang tức điên.

Trước kia cô từng nói: “Người như anh, lúc nào cũng có thể học tức tôi.” Quan Được cất điện thoại vào túi, lái xe ra ngoài.

Đi quanh khu vực gần đó một vòng, không thấy có gì bất thường, càng chạy càng xa, đột nhiên trông thấy ở cồn cát phía xa thấp thoáng bóng dáng một chiếc xe hơi.

Anh từ từ lái xe gần vào, hóa ra là một chiếc xe bị sụp trong hố cát.

Quan Được xuống xe, tay để sẵn phía sau thắt lưng, tiến gần chiếc xe từ phía sau.

Khi đến gần cửa sổ ghé lái, Quan Được nhấc tay lên, nhanh chóng chìa họng súng vào trong xe.

Người trong xe khẽ cử động, ngẩng đầu lên, chậm rãi nghiêng đầu sang.

Ánh trắng chiếu xuống thành màu đỏ thẫm trong sa mạc, gương mặt đó cũng được chiếu sáng, vẻ kinh ngạc lóe lên trong mắt, sau đó lập tức thu hồi lại vẻ bình tĩnh.

Quan Được nhanh chóng rút tay về.

Ngôn Tiêu đang nhìn anh.

Không ai ngờ bọn gặp lại nhau trong tình huống thế này, trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói gì.

Bóng dáng cao lớn của người đàn ông đứng bên ngoài xe, mang đến cảm giác áp bức, hô hấp của Ngôn Tiêu như dừng lại.

Cô không nên đi xe vào sa mạc trong lúc trời tối, làm cho bản thân bây giờ chật vật như vậy. Cô tức giận đạp mạnh chân, khiến thân xe bỗng chốc vùi sâu hơn trong cát.

Quan Được dùng tay bới phía ngoài cửa xe, dùng sức mở cửa nhưng không có suy chuyển: “Vì sao không gọi điện thoại kêu tôi ra đón em?”

Sau một thời gian xa cách, giọng nói của anh dường như trầm thấp hơn.

“Không cần, tôi có thể tự đi.” Ngôn Tiêu đã thử mở cửa xe, nhưng cát chặn bên ngoài nên không có cách nào đẩy ra.

“Nếu như em ở chỗ này vĩnh viễn không ra được cũng không gọi cho tôi sao?” Ngôn Tiêu trầm mặc một lúc mới nhàn nhạt nói: “Tôi có thể thoát được.” Cô vút tút ra ngoài, nắm lấy cửa sổ xe bò ra.

Khi chỉ mới đưa được nửa người ra bên ngoài, trọng tâm xe bị rời đi, trong chớp mắt cả chiếc xe bị vùi sâu xuống cát. Một bàn tay nắm chặt tay cô, tay kia giữ ở trên eo, kéo cô từ trong xe ra ngoài.

“Ngôn Tiêu, em nhất định phải cứng đầu như vậy?” Giọng nói Quan Được đè nén vang lên trong gió, không rõ về mặt anh lúc này thế nào.

Ngôn Tiêu cả người nằm trên cát, thở dốc: “Anh thì có hơn gì, còn cứng đầu hơn tôi.” “...”

Lúc hai người trở lại doanh địa đã là quá nửa đêm. Những người khác vẫn chưa về, Ngôn Tiêu bị Quan Được kéo lên cầu thang, đẩy vào trong nhà.

Đèn vừa bật sáng, anh đã kéo áo khoác cô xuống, tay anh vuốt ve trên mặt cô, vài hạt cát lọt dịp rơi xuống dưới chân.

Cổ áo cô mở ra, ngực phập phồng lên xuống, gò má bị tay anh chạm qua ửng đỏ.

Lớp trang điểm trên mặt cô vẫn chưa nhạt, lúc này trông cô xinh đẹp vô cùng.

Quan Được nhìn cô chăm chú, ánh mắt vừa tối lại vừa sâu.

Ngôn Tiêu quay mặt đi, vút túi lên mặt đất: “Đồ ở trong đó, nhân tiện nhắc anh một câu, Lý Chính Hải đã điều tra ra tòa thành đó.”

“Còn gì nữa?”

“Anh còn muốn tôi nói gì?”

Trong nháy mắt cô bị đẩy Quang Được về phía trước, ấn vào tường...

“Ngôn Tiêu, em đang đùa giỡn với tôi sao?” Quan Được nhìn chăm chăm cô: “Em thấy tôi là người có thể đùa được à?”

Ngôn Tiêu nhìn anh, nét mặt nhạt dần, cuối cùng chỉ còn lại vẻ lạnh lùng: “Tiểu Thập Ca đừng như vậy. Tôi muốn gì không phải anh không biết, anh và tôi chính là vì muốn tìm chút thoải mái trên đường đối phó Ngũ Gia mà thôi, chỉ là đoạn tình cảm ngắn ngủi thoáng qua. Chia tay rồi thì nên cắt đứt. Anh như thế này là hơi quá rồi.”

Hai má Quan Được run run, buông cô ra: “Thì ra trải qua nhiều chuyện như vậy, trong mắt em đây cũng chỉ là đoạn tình cảm ngắn ngủi thoáng qua, em được lắm.”

63. Chương 63

Sáng sớm hôm sau Xuyên Tử mới trở lại doanh địa, vừa xuống xe đã trông thấy có một bóng người đang ngồi ở cầu thang hút thuốc, nhìn kỹ lại là Ngôn Tiêu. Anh ta còn tưởng một đêm không ngủ nên hoa mắt.

“Chào buổi sáng Xuyên Tử.” Ngôn Tiêu còn mỉm cười chào anh ta.

“...Chào, cô đến lúc nào thế?”

“Tối qua.”

“Thập ca biết chứ?”

“Đương nhiên biết, là anh ta đưa tôi từ sa mạc về đây.”

Xuyên Tử không hiểu lắm nhưng vẫn tỏ ra rất vui, chạy đi tìm Quan Được, lúc này anh đang ở góc vườn rửa mặt.

“Thập ca, chị d... cô Ngôn đến rồi.”

“Đến rồi.” Quan Được cúi người, vốc nước trong chậu lên mặt, tiện tay lau vài cái cho khô, sau đó đổ nước trong chậu đi: “Tối qua có phát hiện gì không?”

Xuyên Tử còn muốn hàn huyên chút ít về Ngôn Tiêu, nhưng thấy anh hỏi vậy đành phải trả lời: “Không phát hiện gì, có lẽ chúng ta quá đa nghi, Ngũ Gia bị lật đổ rồi, thằng tiểu tử Chu Mâu kia chắc không dám lộ mặt ra đâu.”

Quan Được gật đầu, không nói gì thêm, quay người rời đi.

Xuyên Tử cảm thấy Quan Được quá kỳ lạ, sắc mặt dăm dăm. Như thế này là sao chứ, khó khăn lắm mới đem người ngày nhớ đêm mong đến đây, còn tỏ ra mất hứng như vậy?

Ngôn Tiêu đứng ở cầu thang hút thuốc, đúng lúc thấy Quan Được đi về phía này. Anh vừa mới thức dậy, trên người chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, trên mặt vẫn còn đọng nước, cằm lún phún râu chưa cạo, vài cọng tóc trên trán cũng dính nước, ánh mắt anh vừa chạm đến người cô liền quay sang nhìn chỗ khác: “Khi nào thì đi?”

Ngôn Tiêu ngừng một lát rồi nói: “Ngay bây giờ.” “Được, tôi đưa em đi.” Nói xong anh đi thẳng về phòng.

Ngôn Tiêu nhìn theo bóng lưng anh, bờ vai anh dường như rộng hơn, khi bước đi cơ bắp ở eo và đùi rắn chắc mạnh mẽ. Cô khẽ nheo mắt, chuyển tầm nhìn sang hướng khác.

Tối qua anh nói: “Thì ra trải qua nhiều chuyện như vậy, trong mắt em đây cũng chỉ là đoạn tình cảm ngắn ngủi thoáng qua, em giỏi lắm.”

Ngôn Tiêu hỏi ngược lại: “Tôi chỉ coi đây là đoạn tình cảm ngắn ngủi thoáng qua thì sao, không nghĩ nó chỉ thoáng qua thì thế nào?”

Anh trầm mặc thật lâu, sau đó nói: “Nếu như không phải chỉ là tình cảm ngắn ngủi thoáng qua, chờ chuyện ở đây giải quyết xong, tôi sẽ quang minh chính đại đi Thượng Hải tìm em. Nếu phải, từ nay về sau tôi sẽ không tìm em, cũng không chờ em nữa. Ngôn Tiêu, tôi sẽ không cầu xin em.”

Ngôn Tiêu còn nhớ ánh mắt anh khi đó, vừa mạnh mẽ, vừa vô cùng kiên định.

Không phải anh muốn trói buộc cô bên người, cái anh muốn chính là tương lai, anh cho rằng bọn họ sẽ có tương lai.

...

Nửa giờ sau, Ngôn Tiêu đeo túi ngồi lên xe.

Xuyên Tử và người trong đội sau khi trở về đều đi ngủ bù cho tối qua, vừa hay cô cũng không cần phải chào hỏi, tránh cho đôi bên cảm thấy khó xử.

Quan Được khoác một chiếc áo sơ mi trên người, đổ thêm xăng vào xe, sau đó lái xe lên đường.

Thời tiết không tốt, trời không có nắng, gió rất lớn, cả đường đi cát bụi thổi mịt mù. Trên thực tế thời tiết thế này không thích hợp lên đường.

Nhưng Ngôn Tiêu vẫn phải đi.

Cả một vùng cát vàng lù lù dần về phía sau, trước mặt là sa mạc hoang vắng, cát bụi mịt mù khắp nơi.

Cả quãng đường đi bọn họ không hề nói chuyện, thậm chí còn không trao đổi ánh mắt với nhau, tựa như hai người xa lạ.

Cho đến khi xe chuyển hướng, mắt Ngôn Tiêu bỗng nhiên lướt nhìn cánh tay Quan Được, ống tay áo anh xắn lên, nhìn thấy vài vết sẹo mờ do dao để lại.

Ngôn Tiêu đột nhiên nói: “Quan Được, sau này anh ở đây hãy cẩn thận một chút.”

Phải một lúc sau Quan Được mới mở miệng: “Tôi vẫn luôn cẩn thận.”

“Tôi không biết tại sao anh cứ bám trụ lại nơi này, nhưng tôi biết anh làm việc luôn có lý của mình, anh hãy bảo trọng.” Ngôn Tiêu biết rất rõ, nếu như anh có ý đồ xấu thì tòa thành dưới đất kia đã sớm không còn nữa rồi.

Cho nên dù Lý Chính Hải nói anh có lai lịch bất chính, cô cũng tình nguyện che giấu cho anh. Quan Được lần này chỉ trả lời một chữ “Được.”

Anh không dẫn dò cô gì cả, anh tin chắc cô sau khi trở về Thượng Hải cuộc sống sẽ rất tốt.

Gió càng lúc càng lớn, đột nhiên có một cơn gió cát mạnh lùa đến, thân xe rung lắc, tiếng rầm rắc từng hồi vang lên.

Phía trước có một gian nhà gỗ nhỏ chơi vơi đứng sừng sững dưới chân núi đá. Ngôi nhà này đã bị bỏ hoang, hiện giờ là nơi để cho khách du lịch ba lô nghỉ chân.

Quan Được có kinh nghiệm, biết rõ cơn gió này chỉ tạm thời, anh cho xe dừng lại, nói: “Chờ cho cơn gió này qua đi rồi đi tiếp.”

Ngôn Tiêu xuống xe, xách theo túi, cúi đầu đi về phía căn nhà kia.

Vừa đẩy cửa ra mới phát hiện trong đó còn có người khác, cô nhìn thoáng qua liền muốn lui ra ngoài. Quan Được đi phía sau, phát hiện có điểm bất thường, ngay lập tức vươn tay ra sau lưng lấy khẩu súng.

Tuy nhiên đã không kịp, người bên trong giống như đã chờ sẵn, một họng súng đen ngòm chìa thẳng trên trán Ngôn Tiêu, cô bị người đó kéo vào trong.

Người trong phòng không chế Ngôn Tiêu, chậm rãi đi ra: “Tiểu Thập Ca đã lâu không gặp.”

Là Chu Mâu, hắn ta hình như trông còn gầy gò hơn trước, hai mắt hung ác nham hiểm kinh người, bên cạnh là người luôn lớn vồn quanh hắn ta – Đinh ca.

Súng của Quan Được chìa vào hắn, súng của hắn chìa vào Ngôn Tiêu.

“Thì ra mày trốn ở đây.”

“Đúng thế, bị bọn mày đuổi một đêm, quả thật trốn thoát không dễ dàng, ở nơi này lại gặp được nhau.” Chu Mâu cười nham hiểm: “Thế nào? Không ngờ lúc đó tao không bị món đồ chơi rách nát kia của bọn mày bắn chết hả? Con mẹ nó mày cũng gan to胆大, dám động đến Ngũ Gia, bố mày đã sớm biết mày đeo phải cái loại tử tế gì, quả nhiên là có dã tâm với Ngũ Gia.”

Quan Được không rời mắt khỏi Ngôn Tiêu: “Mày muốn thế nào?” Ngôn Tiêu rất bình tĩnh, ít nhất vẻ mặt không hề tỏ ra hoảng hốt.

Chu Mâu tháo chốt bảo hiểm, họng súng đặt trên thái dương Ngôn Tiêu: “Lão tử không giống mày, tao đối với Ngũ Gia trung thành tận tụy. Tao muốn biết rốt cuộc mày bán mạng cho thằng nào, còn nữa, nói ra vị trí của kho báu kia ra.”

Ánh mắt Quan Được thâm trầm nhìn hắn ta, không nói gì cả.

“Không chịu nói đúng không? Vậy tao ra tay với con đàn bà của mày trước.” Bàn tay Chu Mâu thò vào trong cổ áo Ngôn Tiêu, vuốt ve làn da mịn màng trên cổ.

Sắc mặt Ngôn Tiêu ngay lập tức lạnh xuống, ánh mắt như đóng băng.

Bàn tay đang cầm súng của Quan Được nắm chặt.

“Nghe nói mắt chột dùng cô ta uy hiếp mày, phát hiện ra mày vốn không quan tâm đến cô ta.” Chu Mâu cười lạnh: “Mày lừa được hắn chứ không lừa được tao, tao biết lúc trước mày vì cô ta mà đơn thân độc mã đến tìm bọn tao, mày nói thử xem?”

Cổ áo Ngôn Tiêu bị hắn ta kéo ra, một khoảng lớn trắng nõn trước ngực và áo ngực đều lộ ra. Chu Mâu giơ tay sờ vào bên trong, cố ý xoa nắn trước mặt Quan Được, thậm chí còn cắn trên cổ Ngôn Tiêu một cái: “Mày có gan thì chống lại tao đi, rồi xem tao chơi con đàn bà của mày ngay tại đây.”

Đinh ca đứng bên cạnh mặt mũi đỏ phừng phừng, cười thô bỉ: “Chu ca, khẩu vị của mày được đấy!”

Quan Được nghiêng chặt hàm răng, mắt nhìn Ngôn Tiêu.

Cả người cô đang run lên, nhưng cô không nhìn anh: “Tôi vốn dĩ không phải người đàn bà của anh ta, anh đừng tôi ụy hiếp anh ta không có ích gì.”

“Tôi khuyên cô đừng hao tâm tổn trí, cô nói gì đều vô dụng, cái này phải xem Tiểu Thập Ca nói sao.” Chu Mâu thò tay vào lưng quần cô.

Trên mặt Quan Được không có biểu hiện gì, tuy nhiên ánh mắt anh đã biến đổi, trở nên lạnh lùng tàn khốc: “Thả cô ấy ra!”

Chu Mâu rút tay lại: “Chịu nói rồi?”

Quan Được ném khẩu súng trong tay xuống đất, đá nó đi: “Mày thả cô ấy ra rồi nói!”

Đinh ca thấy ánh mắt ra hiệu Chu Mâu, lập tức nhặt cây súng lên. Chu Mâu kéo Ngôn Tiêu đi qua, chìa khẩu súng trên tay về phía Quan Được, sau đó đẩy Ngôn Tiêu ra.

Quan Được lập tức kéo Ngôn Tiêu ra phía sau.

Chu Mâu tay cầm súng nhắm thẳng vào đầu Quan Được, đột nhiên tóm lấy cổ áo anh, đá một phát vào đầu gối anh.

Quan Được hơi khuyu chân nhưng vẫn đứng vững, hòng súng kia vẫn chĩa ở trên đầu anh.

Chu Mâu cười lạnh, nháy mắt với Đinh ca: “Trước khi lên đường phải dạy dỗ Tiểu Thập Ca một chút, khổ khổ của chúng ta mấy ngày này không thể nhận không được.”

Đinh ca lấy một con dao ra, đâm một nhát trên đầu gối Quan Được, ra sức đập mạnh một cái khiến anh quỳ một chân trên đất.

“Con mẹ nó không phải mày rất giỏi sao, bây giờ còn giỏi nữa à!”

Quan Được khuyu trên nền đất, trông anh như một con mãnh thú bị vật mất nanh nhưng không hề kêu lên một tiếng.

...

Khoảng hai mươi phút sau, điện thoại của Ngôn Tiêu bị lấy mất, bọn chúng vứt cô ở lại, kéo Quan Được lên trên xe, phóng đi mất.

Cơn bão cát cuối cùng cũng qua đi, cô ngồi dưới đất, lấy thuốc lá ra, hai tay run run châm lửa. Khi Quan Được bị lôi lên xe, cả người bị thương, hai người kia muốn giữ lại mạng anh để từ từ

hành hạ trút giận, ở trước mặt cô lúc này là một vũng máu.

Ngôn Tiêu hút thuốc để lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ cẩn thận, đột nhiên đứng bật dậy. Không còn điện thoại nên không thể gọi cho ai, chỉ có thể quay trở lại doanh trại, mặc dù rất xa nhưng có thể vẫn kịp thông báo cho Xuyên Tử.

Không rõ đi được bao lâu, phía sau có tiếng xe vang lên.

Ngôn Tiêu quay đầu, trông thấy chiếc xe kia trở lại, cô lập tức bỏ chạy.

Chiếc xe lao thẳng đến trước mặt cô, cửa xe mở ra, người bên trong nhảy xuống, rất nhanh đuổi kịp, nắm chặt tay cô.

Ngôn Tiêu quay đầu lại, trông thấy Quan Được, anh đang cầm tay cô, thở hổn hển.

Ngôn Tiêu hoài nghi nhìn anh, không thể tin được anh có thể quay trở lại như thế này. Lúc cô nhìn đến con dao dính đầy máu trên tay anh thì hiểu ra, anh nhất định đã liều mạng vật lộn với bọn chúng.

“Anh sao rồi?” Ngôn Tiêu nắm lấy cổ áo anh, trên người anh loang lổ đầy vết máu.

“Không chết được, tôi không chết được.” Quan Được lặp lại hai lần, bàn tay đang cầm cổ tay cô siết thật chặt.

Một mảng trước ngực Ngôn Tiêu vẫn còn lộ ra bên ngoài, hai người thở dốc nhìn nhau, giống như hai con thú lâm vào cảnh khốn cùng.

Đột nhiên, Quan Được giữ chặt gáy cô hôn xuống.

Ngôn Tiêu bị anh ôm rất chặt, anh hung hăng hôn lên cổ cô, ngực cô. Những chỗ vừa rồi bị Chu Mâu chạm qua, tất cả đều bị anh dùng nụ hôn rửa sạch.

Ngôn Tiêu nhảy cảm cong người, muốn ngăn anh nhưng bị anh đè lại.

Quan Được dùng hết sức ôm cô lên xe, ghế ngồi bị mau chóng ngã xuống, hai cơ thể nằm đè lên nhau, vừa chạm vào đã thổi bùng lên ngọn lửa. Quần áo bị xé rách, thắt lưng bị kéo ra, quần lót vừa bị kéo xuống, anh đã ôm Ngôn Tiêu đắm vào nơi sâu nhất.

Tình dục hòa với mùi tanh của máu, anh dồn dập thở dốc, mạnh mẽ xâm nhập.

Vừa rồi Quan Được ở trên xe giả vờ ngất đi, sau đó bất ngờ đánh úp bọn chúng, ghì chặt cổ Chu Mâu như muốn lấy mạng hắn.

Ngôn Tiêu nói cô không phải là người phụ nữ của anh, nhưng anh có thể vì người phụ nữ này mà liều mạng.

Thật may là cô muốn rời đi, sau này sẽ không trở lại nữa, sẽ không gặp phải những chuyện thế này. “Quan Được, anh đang chảy máu.” Giọng nói Ngôn Tiêu run rẩy, một phần do hoảng loạn, một phần do tình triêu.

Quan Được vẫn hung hăng va chạm, hai tay xoa nắn thân thể cô, như muốn nhào cô vào trong cơ thể mình, giọng anh đè nén nghiêng rằng nói: “Ngôn Tiêu, giữa hai chúng ta cũng chỉ như thế này thôi sao...”

Ngôn Tiêu cắn chặt môi, cô không nhìn anh, bỗng nhiên vươn tay ra ôm lấy anh, thẳng lưng lên xuống theo tiết tấu ra vào của anh.

Thật lâu sau Quan Được mới phóng thích trong cơ thể cô. Hai người giống như vừa vật lộn với cái chết.

“Đứng dậy, anh phải cầm máu.” Ngôn Tiêu thở khê nói.

Quan Được không ngồi dậy, thở hổn hển, cả thân hình nặng nề đè lên người cô.

Ngôn Tiêu vội vàng đẩy anh ra, máu trên người anh đã dính đầy trên người cô.

64. Chương 64

Tìm khắp xe trước sau vẫn không thấy hộp cứu thương đâu, Ngôn Tiêu ngồi vào trong xe, lật người Quan Được lại. Anh để cô tùy ý sắp xếp, mất máu quá nhiều khiến sắc mặt anh tái nhợt.

Quần áo anh đã sớm hỗn độn, chỉ cần dùng một chút lực đã kéo được ra.

Ngôn Tiêu ổn định lại nhịp tim đang đập nhanh, kiểm tra vết thương trên người anh. Vết dao trên đầu gối không quá sâu, đã ngừng chảy máu, mấy vết thương trên bắp vai và ngực là do bị đâm, mỗi nhát dao đều đâm sâu hoắm, chảy rất nhiều máu, đến bây giờ vẫn chưa cầm, thậm chí còn chảy xuống ghế.

Ngôn Tiêu lấy áo anh bịt lên vết thương, thở hổn hển: “Quan Được, Quan Được!” Quan Được mở mắt nhìn cô chằm chằm.

Ngôn Tiêu hít một hơi thật sâu, quay sang nhìn anh: “Phải làm thế nào, anh chỉ cho tôi.” “Cứ giữ như vậy, máu ngừng chảy là được.”

Thấy anh bình tĩnh nói như vậy, Ngôn Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, chiếc áo dùng để cầm máu bị ném đi, máu cuối cùng đã thôi chảy.

Từ đầu tới cuối Quan Được rất tỉnh táo, thậm chí còn lấy điện thoại ra gọi: “Ừ Xuyên Tử... trong sa mạc, cần nhà bỏ hoang phía đông... Chu Mâu đã ở đây, bọn chúng có tất cả hai người, đều bị thương...”

Ngôn Tiêu kéo quần dài và áo ba lỗ của anh lên, giật lấy di động, đi ra ngoài xe.

Xuyên Tử ở đầu máy bên kia hỏi: “Thập ca, hai người không sao chứ?”

“Là tôi,” Tay Ngôn Tiêu dùng sức cầm điện thoại, ngón tay trắng bệch, lạnh lùng nói: “Các anh tìm thấy Chu Mâu thì đừng nương tay, chính chết bọn chúng, cần tàn nhẫn thì cứ làm thật tàn nhẫn, tốt nhất là lột da hắn!”

Lột da hắn là còn nhẹ.

Xuyên Tử thật lâu không lên tiếng, có lẽ bị khẩu khí của cô dọa cho sợ.

Ngôn Tiêu dập máy, vô thức thò tay vào túi tìm thuốc, khi cầm bao thuốc lại bực bội nhét vào túi, quay trở lại xe: “Tôi đưa anh đi bệnh viện.”

“Không cần, nơi này gần doanh trại hơn, chờ bọn Xuyên Tử đến là được.”

Ngôn Tiêu đi đi lại lại vài bước, xoa xoa cổ mới để ý thấy quần áo mình lúc này cũng không chỉnh tề, cô cài lại cúc cổ áo, ngồi vào trong xe, cởi áo khoác ra khoác lên người anh.

Cửa đóng lại, trong xe trở nên vô cùng yên tĩnh, Ngôn Tiêu cúi đầu, mắt nhìn anh chăm chăm:

“Quan Được, anh đừng lấy mạng mình ra đùa giỡn.”

“Tôi không làm vậy.”

“Vừa rồi anh như thế có phải bị điên rồi không, còn nói sẽ không làm thế?”

Ánh mắt Quan Được nghiêm túc nhìn cô: “Tôi sẽ không, em yên tâm, tôi nhất định sẽ sống tốt, sẽ không để em phải nợ tôi.”

Ngôn Tiêu trầm mặc một lúc, sau đó chậm rãi nói: “Tôi chỉ hy vọng anh sẽ sống tốt.” Quan Được mím môi, yết hầu trượt lên xuống, nhưng lại không nói gì.

Có tiếng động bên ngoài cửa xe, Ngôn Tiêu cẩn thận lắng nghe, ngay lập tức ngồi thẳng người, khởi động xe lái đi.

Đó là tiếng còi xe cảnh sát.

“Quay trở lại, đi vào trong sa mạc.” Hơi thở Quan Được hơi nặng nề, thò tay lấy điện thoại trong túi đưa cho cô.

Đây là điện thoại của cô anh lấy lại được.

Ngôn Tiêu nhét nó vào túi: “Có phải bọn họ đang đuổi theo Chu Mâu không?”

“Có khả năng,” Quan Được ngồi dậy: “Lái xe rất dễ bị phát hiện, xuống xe đi.”

Ngôn Tiêu đạp phanh xe, xe còn chưa dừng lại anh đã mở cửa xe. Cô đeo túi lên vai, vòng sang đỡ anh đi xuống.

Vết thương của Quan Được vừa được cầm máu lại nứt ra, tuy nhiên anh vẫn di chuyển rất nhanh.

Ngôn Tiêu khoác tay anh lên vai mình, cũng may đáng người cô cao nên vừa tầm đỡ được anh.

Phía trước mặt là sa mạc trải rộng.

Thể lực Quan Được cực kỳ tốt, hai người đi rất lâu mà anh không có dấu hiệu đuối sức phải dừng lại. Ngôn Tiêu sợ anh bị sốc, đỡ anh ngồi nghỉ phía sau một cồn cát. Ở những nơi thế này mà bị sốc thì không cách gì có thể cứu được.

Phía xa đột nhiên có tiếng súng vang lên, ầm ầm như pháo nổ. Ngôn Tiêu quay đầu lại nhìn, không có cách nào phân biệt âm thanh phát ra từ hướng nào.

Quan Được nói: “Có lẽ Xuyên Tử đưa người đến đây.” “Thập ca!”

Giọng của Xuyên Tử từ xa vọng đến.

Ngôn Tiêu kéo Quan Được đứng lên, trông thấy một chiếc xe đang chạy về phía này, là một chiếc jeep phóng đến như bay mang theo một trận cát bụi. Xuyên Tử từ trong xe thò người ra, vẫy tay với hai người.

Khi xe chạy đến gần, Xuyên Tử từ trong xe lao đến: “Thập ca, bọn em tìm được Chu Mâu nhưng lại cảnh sát nhanh tay hơn.”

Còn chưa nói hết câu liền nhìn thấy Quan Được cả người đầy máu, anh ta sợ hết hồn, vội vàng đi ra đỡ lấy anh: “Mẹ kiếp, sao lại thành như vậy?”

Quan Được thở dốc: “Không sao, phát súng vừa rồi là ai bắn?”

“Là Chu Mâu ra tay lúc bọn em sắp bắt được hắn, không bắn trúng ai nhưng lại dẫn cảnh sát tới.” Xuyên Tử tìm thấy hai tên đó gần một hầm trú ẩn. Đỉnh ca bất tỉnh nằm một bên, Chu Mâu bị

thương nặng, tay chân bê bết máu, tay bị thắt lưng trời vào một cây Hồ Dương, trông như sắp chết đến nơi.

Xuyên Tử còn nhớ rõ lời dặn dò của Ngôn Tiêu phải dạy cho hắn ta biết mùi đau khổ, khi trông thấy tình cảnh của Chu Mâu mà anh ta kinh ngạc đến ngất người.

Vừa nhìn là biết tác phong của Quan Được, quả thật anh ta rất ít khi thấy Quan Được ra tay nặng như vậy.

Có điều Chu Mâu cũng rất xảo quyệt, thừa dịp bọn họ chuẩn bị đi đến liền rút súng ra bắn, chính vì phát súng này đã dẫn đường cho cảnh sát tới.

Xuyên Tử lo cho Quan Được nên không đếm xỉa đến gã ta, lên đường đi tìm anh.

Quan Được nói: “Bị cảnh sát tóm cũng tốt.”

Ngôn Tiêu cảm thấy như thế quá hơi cho Chu Mâu.

“Được rồi Thập ca, chúng ta trở về rồi nói sau.” Xuyên Tử vội vàng đỡ anh từ tay Ngôn Tiêu, định dìu anh trên lưng nhưng Quan Được từ chối.

“Không cần, tôi chưa yếu đến mức đó.” Nói xong tự mình đi ra xe.

Ngôn Tiêu đứng yên ở đó, trải qua vài tiếng đồng hồ vừa rồi, hiện giờ đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Sau trận hoan ái với Quan Được, thứ còn đọng lại trong cô chỉ là cảm giác đau nhức toàn thân.

Cô xoa xoa mặt, cũng đi về phía chiếc xe, điện thoại đột nhiên rung lên. Là Bùi Minh Sinh gọi tới, cô không muốn nhận máy nên ấn nút tắt.

Vừa đến gần chiếc xe, điện thoại lại đổ chuông, vẫn là Bùi Minh Sinh gọi, cô đành phải nghe máy, ánh mắt nhìn Quan Được mới bước lên xe: “Có chuyện gì đợi lát nữa nói sau.”

Bùi Minh Sinh đi thẳng vào vấn đề: “Ngôn Tiêu, chuyện giữa em và Quan Được đã giải quyết xong chưa?”

“Sao lại hỏi chuyện này?” Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm trong xe, có chút cáu kỉnh.

Xuyên Tử đang nói chuyện với Quan Được: “Thập Ca, đột nhiên hôm nay ông chủ tới đây, nghe thấy anh có chuyện nên cũng đi theo, ông ấy đang ngồi ở chiếc xe phía sau.”

Quan Được “Ừ” một tiếng, không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Bùi Minh Sinh vẫn đang nói trong điện thoại: “Còn nhớ anh từng nói với em có một ông chủ đứng đằng sau Quan Được không? Hôm nay ở Hong Kong anh mới biết được một tin, ông chủ đó là người quen của em.”

Ngôn Tiêu để ý thấy quả thật có một chiếc xe đi theo đằng sau bọn họ, cửa xe hạ xuống một nửa, có thể thấp thoáng nhìn thấy có một bóng người ngồi ở hàng ghế phía sau.

Cô trông thấy người bên trong, vô thức hỏi: “Là ai?” “Chính là người bên cạnh em ngày trước!”

Cửa chiếc xe kia bị đẩy ra, người bên trong đi xuống, đi thẳng đến chiếc xe của Quan Dực, nói với anh vài câu, sau đó xoay người đi về phía Ngôn Tiêu.

Bùi Minh Sinh ở đầu kia hỏi: “Ngôn Tiêu, em nghe rõ không? Là Cố Đình Tông! Ông chủ của Quan Dực chính là Cố Đình Tông!”

Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm người đàn ông đang đi về phía mình.

“Tiêu Tiêu.” Anh ta dừng lại trước mặt cô, ung dung nhìn cô.

Ngôn Tiêu buông thông tay.

...

Hai chiếc xe nối đuôi nhau trở về doanh trại, Xuyên Tử muốn mau chóng đưa Quan Dực về băng bó vết thương nên lái rất nhanh.

Ngôn Tiêu ngồi trong chiếc xe phía sau, bên cạnh là Cố Đình Tông. Cái tên này đã rất lâu rồi không còn xuất hiện trong đầu cô nữa. “Tiêu Tiêu, em lớn rồi.”

Ngôn Tiêu liếc nhìn anh ta, lạnh nhạt nói: “Anh thì già rồi.”

Cố Đình Tông hơi sững sờ, sau đó bật cười: “Đúng vậy, thời gian không buông tha cho ai cả.” Thực ra trông anh ta không quá già, đàn ông hơn 40 tuổi vẫn còn trong giai đoạn trẻ trung khỏe

mạnh. Bề ngoài của Cố Đình Tông rất nho nhã, dáng người duy trì rất tốt, anh ta vẫn hấp dẫn như xưa, mang vẻ quyến rũ của đàn ông trưởng thành.

Nhưng đối với Ngôn Tiêu, anh ta vẫn già rồi, lúc cô quen biết anh ta cô vẫn còn là một thiếu niên. “Sao anh lại là ông chủ của Quan Dực?”

Cố Đình Tông nói: “Tổ chức Văn Bảo này do tôi sáng lập, tôi đương nhiên là ông chủ của cậu ta.” Trước kia Ngôn Tiêu chỉ biết anh ta làm kinh doanh nhưng không biết rõ anh ta kinh doanh gì, cũng

chưa bao giờ nghĩ rằng anh ta có liên quan đến tổ chức Văn Bảo.

Cố Đình Tông chỉnh lại tư thế ngồi, bộ vest kẻ trên người có một vài nếp gấp nhẹ: “Tôi nghe nói chuyện của em, nên bảo Quan Dực đi lật đổ Ngũ Gia, coi như trút giận cho em.”

Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm chiếc xe phía trước: “Nói chuyện này làm gì, tôi cũng không cảm ơn anh, vì chuyện này cũng không phải công của anh.”

Lật đổ Ngũ Gia là do cô và Quan Dực cùng nhau làm.

Những nếp nhăn hiện ra trên khóe mắt Cố Đình Tông khi anh ta cười: “Em không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ muốn làm chút chuyện cho em.”

Chiếc xe chạy vào bên trong khu nhà, Xuyên Tử đưa Quan Dực vào trong phòng, một vài người đi theo sau mau chóng băng bó vết thương cho anh.

Bọn họ đã bị thương nhiều nên rất thành thạo, không bao lâu sau đã xử lý ổn thỏa vết thương, sau khi xong xuôi chỉ còn Xuyên Tử ở lại dọn dẹp.

“Thập ca, vết thương trên ngực anh hơi sâu, hay là đến bệnh viện kiểm tra một chút?” Xuyên Tử không mặc áo vào cho anh.

Quan Dực chịu đựng tác dụng kích thích của thuốc sát trùng, trên trán không ngừng đổ mồ hôi:

“Không sao, cậu đừng nói cho Ngôn Tiêu.”

Xuyên Tử hiểu ý: “Sợ cô ấy lo lắng phải không?”

Quan Dực lắc đầu: “Cô ấy muốn rời khỏi đây, đừng làm cô ấy khó xử.” “...”

Có tiếng gõ cửa, Xuyên Tử trông thấy người đi tới, quay lại nhìn Quan Dực, sau đó yên lặng không nói gì đi ra cửa.

Ngôn Tiêu đến. Đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào căn phòng này, là gian ngay bên dưới phòng cô.

Trên người Quan Dực đắp một chiếc chăn, nửa người trên để trần. Buổi sáng lúc ra cửa anh vẫn rất khỏe mạnh, hiện giờ toàn thân đã bị băng bó.

Ngôn Tiêu nhìn chằm chằm lồng ngực vạm vỡ của anh, băn khoăn liệu anh có phải làm bằng sắt hay không?

Quan Dực đột nhiên hỏi: “Khi nào em đi?”

Chắc chắn không bắt kịp chuyến bay hôm nay.

Ngôn Tiêu nhìn anh, ánh mắt cô rất sâu rất tối, khi cô chăm chú nhìn ai, dường như cả thế giới này chỉ có mỗi một người trước mắt.

“Tôi muốn ở lại đây mấy ngày, anh hãy tịnh dưỡng cho tốt.” “Vì sao?”

“Cái gì vì sao?”

Quan Dực liếc đôi môi khô khốc: “Ngôn Tiêu, không cần thiết, nếu em không rõ vì sao phải ở lại thì đừng ở lại.”

Ngôn Tiêu ngồi xuống mép giường anh: “Tôi có việc khác, Cố Đình Tông muốn tôi ở lại vài ngày.”

Ánh mắt Quan Dực thay đổi, thực ra lúc ở trên xe anh đã để ý thấy Cố Đình Tông tìm Ngôn Tiêu.

“Hai người biết nhau từ trước?”

“Ừ, biết từ trước.”

65. Chương 65

Doanh trại không vì có ông chủ đến mà có thay đổi gì.

Bữa tối vẫn do Xuyên Tử chuẩn bị, cũng giống như bình thường, khác biệt duy nhất là có thêm món thịt lợn kho khoai tây.

Đến khi Xuyên Tử đến đưa cơm cho Quan Dực, Ngôn Tiêu mới rời đi, cô đã ngồi lại rất lâu, nói vài câu rồi sau đó chỉ ngồi bên cạnh anh.

Có những điều hai bên đều đã hiểu ngầm với nhau, thực ra cũng không có gì hay để bàn đến. Trước khi cô ra cửa, Quan Dực gọi cô lại: “Em mau trở lại Thượng Hải đi.”

Anh nói rất nghiêm túc, Ngôn Tiêu đứng chần chừ ở cửa một lúc rồi nói: “Tôi cũng không định ở lại lâu.”

Trời tối rất nhanh, Ngôn Tiêu múc nước lên tầng rửa mặt, thay quần áo, lúc này Bùi Minh Sinh lại gọi điện thoại đến.

Giọng nói anh ta đã trở lại bình thường: “Ngôn Tiêu em bây giờ sao rồi?”

Ngôn Tiêu lấy thuốc lá: “Chẳng sao cả.”

“Có muốn anh qua đó không?”

“Anh đến đây làm gì?”

Đầu bên kia Bùi Minh Sinh ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Sợ em chịu cảnh Tu La tràng, sư huynh có thể dùng lý do đến đó công tác đón em trở lại Thượng Hải.”

*Tu La tràng: đầu rơi máu chảy.

Ngôn Tiêu bật cười: “Hiếm khi thấy anh có nghĩa khí như vậy, có điều không cần, nếu có việc thì hăng đến.”

Cố Đình Tông đã nói với cô, phong thư của tổ chức Văn Bảo ở Hong Kong là do anh ta gửi. Bây giờ anh ta lại chủ động liên lạc với Bùi Minh Sinh, tiết lộ thân phận là ông chủ của Quan Dược.

Anh ta đã muốn lộ diện thì không thể ngăn cản được.

Bùi Minh Sinh hỏi: “Vậy em vẫn tiếp tục ở lại Tây Bắc à?” “Yên tâm, sẽ không ở lại lâu đâu.”

Nói chuyện điện thoại xong, Ngôn Tiêu kẹp điều thuốc trong tay châm lửa, lúc này có người có cửa.

Cô ngậm điều thuốc trong miệng, đi ra mở cửa.

Là Cố Đình Tông, anh ta đã thay bộ đồ tây bằng một chiếc cardigan đơn giản, quần dài vải mềm, tóc không vuốt keo, trông anh ta trẻ trung hơn rất nhiều.

“Mang đồ đến rồi chứ?” Ngôn Tiêu cho anh ta vào trong.

Cố Đình Tông đề nghị cô ở lại vài ngày, giúp anh ta giám định vài món đồ. Cô đồng ý, lý do rất đơn giản, cô thiếu nợ anh ta.

“Không, việc đó không vội. Lúc ăn tối không thấy em nên tôi đến thăm em.” Sau khi vào trong, Cố Đình Tông quan sát xung quanh một vòng.

Ngôn Tiêu liếc nhìn anh ta: “Anh là ông chủ ở đây, nếu muốn phòng này thì tôi sẽ đổi chỗ khác.”

Cố Đình Tông nói: “Em cứ ở lại đây, phụ nữ ở trên lầu thích hợp hơn.”

Ngôn Tiêu nắm chặt chiếc bật lửa trong tay, rít một hơi thuốc, chậm rãi nhả khói: “Kim ốc tàng kiều phải không?”

* : nhà vàng cát người đẹp.

Cô còn nhớ mười mấy năm trước có người đã dùng bốn chữ này để nói về bọn họ.

“Đừng nhảy cảm như vậy, Tiêu Tiêu.” Cố Đình Tông nhìn cô, hơi nhú mày: “Em học hút thuốc từ khi nào? Không tốt cho sức khỏe.”

Ngôn Tiêu thâm nghĩ, đúng là đàn ông có tuổi rồi đều chú trọng dưỡng sinh, còn quan tâm ảnh hưởng đến sức khỏe.

Cô thong thả hút nửa điều thuốc mới mở miệng: “Tôi rất bận rộn, anh có đồ gì thì mau lấy ra, tôi sẽ không ở đây lâu.”

Cố Đình Tông đi tới, xoa xoa đầu cô: “Hiện giờ tôi chỉ có thể dùng cách này để giữ em lại phải không?”

Ngôn Tiêu nghiêng người tránh ra, trên mặt không biểu hiện gì: “Chẳng lẽ còn có lý do khác?” “Tôi cho rằng nhiều năm không gặp nhau, em vẫn còn nhớ đến tôi.” Ngôn Tiêu tiếp tục hút thuốc, trầm mặc không nói gì.

Ba nuôi cô là giáo sư lịch sử nổi tiếng, Cố Đình Tông là một trong những học trò ông tâm đắc nhất. Cô không nhớ lúc mình gặp anh ta lần đầu tiên, chỉ nhớ rõ anh ta thường đến thăm nhà cô, mỗi lần đến đều nhìn cô.

Sự hấp dẫn giữa người với người rất khó nói, cuối cùng cho đến một ngày, Cố Đình Tông không tìm được mà ở trên sân thượng hôn lên khuôn mặt cô.

Tối hôm đó, cô bị ba nuôi gọi lên giáo huấn rất lâu: “Ta trông thấy hết, hai đứa không thể ở bên nhau, con mới bao nhiêu tuổi! Hai đứa không thích hợp!”

Ngôn Tiêu không phản bác.

Mấy tháng sau ba nuôi qua đời do bệnh tim tái phát.

Khi đó sức khỏe của mẹ nuôi cô vốn đã không tốt, gặp cú sốc này khiến tinh thần không được tỉnh táo, đến ngày đưa tang cha, mẹ đột nhiên nói với Ngôn Tiêu: “Con không nên tức giận với ba con, nếu không ông ấy cũng không tái phát bệnh.”

Ngôn Tiêu đã rất nhiều lần nói với bà: “Bác sĩ nói ba là do kiệt sức, không phải bị tức giận.” Nhưng dường như lời cô nói không có tác dụng, mẹ vẫn liên tục nhắc đến nó. Không bao lâu sau

bà cũng qua đời.

Một người được gọi là chú hai trở thành người giám hộ của Ngôn Tiêu, trên thực tế bọn họ chỉ gặp nhau nhiều nhất là hai lần.

Sau đó bên ngoài có lời đồn rằng, cô vẫn chưa trưởng thành nhưng đã ở cùng một người đàn ông lớn hơn cô mười mấy tuổi, khiến ba mẹ nuôi tức quá mà chết. Người chú hai kia gọi cô là kẻ vong ân bội nghĩa, danh chính ngôn thuận đuổi cô ra khỏi nhà.

Trên người Ngôn Tiêu không có một đồng nào, phải bỏ học một thời gian dài, ngủ dưới gầm cầu. Đến lúc đó cô mới hiểu ra một con người có thể nghèo đến nông nổi này, so với những điều đọc trong sách vở hay trên phim ảnh đều khốn khổ không gì có thể chịu được.

Cố Đình Tông tìm thấy cô ở trên đường, khi có cô rất nhếch nhác, chỉ mặc một chiếc áo mỏng giữa trời gió rét, đang đi chung với mấy tên côn đồ.

Ngôn Tiêu bị anh lôi lên trên xe, lúc đóng cửa không cẩn thận bị đập tay liền tức tối chửi bậy một câu: “Mẹ nó.”

Cố Đình Tông nhíu mày: “Đừng đi chung với đám người đó nữa, em chỉ học được mấy lời thô tục thôi.”

Ngôn Tiêu nhìn anh ta: “Người xưa từng nói ”thằng nhãi ranh” “mẹ mày là đồ hạ đẳng” đều là mấy câu chửi người, vậy tại sao bây giờ chửi thẳng lại không thể nghe lọt tai?”

Cố Đình Tông bật cười: “Tiêu Tiêu đừng bướng bỉnh, tại sao xảy ra chuyện không đến tìm tôi? Tôi nhất định không để em chịu ấm ức.”

Ngôn Tiêu khi đó giống như một con nhím, không muốn dựa dẫm vào bất kỳ ai, chỉ ở chỗ anh ta một đêm rồi bỏ đi, về sau cũng không đi tìm anh ta. Cho đến khi người chú hai kia đột nhiên gọi cô về,

đồng ý trả lại nhà cho cô.

Lúc cô trở về thì chú hai đang uống say khướt, vừa trông thấy cô liền động tay động chân: “Không phải người cháu thích còn lớn tuổi hơn chú sao? Mấy ngày qua sống bên ngoài chắc vất vả nhiều rồi, đi theo chú, chú sẽ trả lại nhà và tài sản cho cháu.”

Tất cả những món đồ trong nhà, món nào có thể dùng được Ngôn Tiêu đều dùng, từ chiếc đèn bàn, đến sách vở, thậm chí cả bát đĩa nồi niêu trong bếp. Đến lúc cô dùng lại thì người chú hai kia đã nằm trong một vũng máu không nhúc nhích.

Cô sống sờ thật lâu mới chạy đi, cuối cùng nhớ ra phải đi tìm Cố Đình Tông. Cô đứng trong buồng điện thoại công cộng gọi cho anh ta, lúc lên tiếng giọng run rẩy: “Cố Đình Tông, tôi đánh chết người...”

Cố Đình Tông đến, cảnh sát cũng đến. Người đó không chết mà bị thương nặng.

Ngôn Tiêu còn nhớ ánh mắt Lý Chính Hải nhìn cô, giống như đang nhìn quái vật: “Do em đánh sao? Em mới bao nhiêu tuổi chứ?”

Cố Đình Tông giúp cô xử lý tất cả mọi chuyện, cô không biết anh ta làm thế nào, chỉ biết rằng cô được trắng án. Vào thời điểm đó cô mới biết Cố Đình Tông rất có lai lịch, nhìn anh ta ôn hòa nhưng trên thực tế là người rất thủ đoạn.

Bọn họ cứ như vậy mà dính líu đến nhau từ năm cô 16 đến năm 18 tuổi. Cố Đình Tông ở bên cô hai năm, rất nhiều người cho rằng anh ta là chú của cô.

Đợi đến khi cô trưởng thành bọn họ mới thực sự ở bên nhau, nhưng cũng chẳng bao lâu sau, Cố Đình Tông đột nhiên hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Năm đó Ngôn Tiêu vừa bước chân vào cánh cổng đại học, cũng là lúc mới quen biết Bùi Minh Sinh.

Anh ta thỉnh thoảng hỏi cô: “Cái người luôn đến đón em đi đâu rồi?”

Cô không nhớ rõ liệu khi có mình có đau khổ hay không, một khi đã cắt đứt rồi thì hoàn toàn cắt đứt, nhưng chuyện xưa nhỏ nhặt này đã sớm bị chôn vùi.

Chỉ là thi thoảng cô nhớ lại lời ba nuôi nói, không nên tìm người đàn ông không phù hợp với mình, bất kể quá trình hấp dẫn ra sao, không thích hợp chính là không thích hợp.

Ngôn Tiêu dập đầu thuốc đang hút dở, nhìn Cố Đình Tông, anh ta đã già rồi, khác hoàn toàn với người trong trí nhớ của cô. Thực ra gặp được anh ta ở đây, cô mới phát hiện ra trước kia cô vốn dĩ không hề hiểu gì về anh ta.

“Khi nào thì bắt đầu giám định?”

Cố Đình Tông thở dài: “Biết trước em như thế này, tôi nên mang theo vài món đồ đến đây.” Anh ta ra khỏi phòng.

Ngôn Tiêu nằm xuống giường, nghe thấy bước chân đi lại phía tầng dưới, nhớ lại ba chữ “Tu La tràng” của Bùi Minh Sinh, đêm nay cô không hề chợp mắt.

Sáng hôm sau, sau khi thay băng cho vết thương Quan Dực đi ra khỏi phòng, đúng lúc gặp Cố Đình Tông đến thăm anh.

“Lão thập, vết thương đỡ chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.”

“Vậy thì tốt, dẫn tôi đi loanh quanh một lát.”

Ánh nắng ban mai chiếu xuống khắp doanh trại. Quan Dực cầm chìa khóa trên tay, mở cửa một gian phòng.

Cố Đình Tông đi theo anh vào trong.

“Mọi thứ đều ở đây, chưa giao ra bất kỳ thứ gì.” Quan Dực kéo một tấm vải ra, bụi bặm bay lên, bên dưới là mấy hòm gỗ lớn.

Cố Đình Tông thoáng thả bước đến nhìn, gật đầu: “Mấy năm nay cậu vất vả rồi.”

Đồ bên trong đều là những di vật mấy năm tổ chức Văn Bảo đoạt lại từ bọn trộm mộ, cũng có rất nhiều món là do chính bọn họ khai quật.

Buổi tối Ngôn Tiêu đến, Tin nhắn nói sắp đến là do Cố Đình Tông gửi, Quan Dực đã chuẩn bị đầy đủ.

“Nên làm vậy.” Anh phủ tấm vải lên.

Cố Đình Tông cười cười: “Vậy đi ra chỗ tòa thành dưới đất kia xem một lát.” “Được.” Quan Dực đi về phía chiếc xe.

Lúc đi qua cầu thang gỗ, anh cố tình liếc nhìn về phía đó nhưng không trông thấy Ngôn Tiêu.

Đi vào trong sa mạc, sau một lúc lâu, Cố Đình Tông mới bắt đầu trò chuyện: “Nơi đó là do cậu và Ngôn Tiêu cùng nhau tìm ra?”

Mắt Quan Dực vẫn nhìn con đường phía trước: “Phải.”

“Ngôn Tiêu vẫn thông minh như trước.” Trong giọng nói của Cố Đình Tông đầy vẻ thân mật: “Lúc trước khi tôi bên cạnh, cô ấy mới có mười mấy tuổi, bây giờ đã là phụ nữ 28 tuổi mà tính tình không thay đổi chút nào.”

Quan Dực không nói gì.

Cố Đình Tông từng xuất hiện trong quá khứ của Ngôn Tiêu, anh không có.

“Con người ấy mà, đến một độ đuối nhất định mới biết bản thân mình muốn gì, nếu như trước đây tôi không tập trung cho sự nghiệp ở Hong Kong, có lẽ tôi và cô ấy sẽ không thể này.”

Quan Được cầm tay lái, rẽ sang hướng khác, ổn định tăng tốc, chỉ là bàn tay nắm vô lăng vô thức tăng thêm lực.

“Lão thập, cậu cảm thấy Ngôn Tiêu thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

Quan Được không lên tiếng.

“Quên đi, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, nghe nói người trong doanh địa gọi Ngôn Tiêu là thập tẩu?” Cố Đình Tông nói đến đây thì bật cười: “Không ngạc nhiên, sớm chiều bên cạnh người phụ nữ như vậy, trừ khi là tảng đá, có người đàn ông nào mà không bị rung động, cậu nói xem có đúng không?”

Quan Được không cần trả lời, anh biết rõ Cố Đình Tông là cố tình nói cho anh nghe, một người luôn nghe ngóng động tĩnh ở Tây Bắc như anh ta, không thể nào không biết chuyện của anh và Ngôn Tiêu.

“Đến rồi.” Anh cho xe dừng lại.

Bọn họ đã đến chỗ ốc đảo.

Cố Đình Tông xuống xe, nhìn về phía xa, ánh mắt tỏ ra khen ngợi: “Thật sự là nơi tốt, một kho báu lớn thế này, khó trách Ngũ Gia cam tâm tình nguyện mạo hiểm, chuyến này tôi đi cũng thật đáng.”

Anh ta vỗ vai Quan Được: “Thời điểm tổ chức Văn Bảo được sáng lập có mười người, cậu là người trẻ nhất, tôi không nghĩ rằng bọn họ đều bỏ đi hết, cuối cùng chỉ còn lại cậu.”

Quan Được nói: “Tôi tình nguyện.”

Cố Đình Tông gật đầu: “Cậu thay tôi lật đổ Ngũ Gia, tôi cũng có thể yên tâm giao nơi này cho cậu. Tôi sẽ sắp xếp đường cho cậu, chuyển những món đồ kia ra ngoài, làm cho tốt, còn những chuyện khác thì cho qua đi.”

Chuyện khác là gì, anh ngầm hiểu.

Quan Được lấy một điều thuốc trong bao đưa lên miệng: “Tôi biết.”

66. Chương 66

Đang là giữa trưa, thời điểm ánh nắng gay gắt nhất trong ngày, một chiếc xe xe lái vào trong doanh địa.

Ngôn Tiêu đi vào trong sân, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc, ngay sau đó có người gọi cô: “Ngôn tỷ!”

Cô nhìn sang phía phía tiếng nói truyền đến, là Thạch Trung Chu.

“Ngôn tỷ, chị từ Thượng Hải trở lại rồi à!” Chỉ không gặp một thời gian mà trông cậu ta mập mạp ra thấy rõ.

Ngôn Tiêu hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Thạch Trung Chu chỉ về phía Xuyên Tử đang đứng bên cạnh cửa xe: “Anh ta đưa bọn em đến.” Không chỉ có mình cậu ta đến, cạnh xe còn có Vương Truyện Học và Bồ Giai Dung. Ngoại trừ

Trương Đại Minh thì toàn bộ đội khảo cổ đều đến đây.

“Ngôn tỷ!” Vương Truyện Học vô cùng vui vẻ vẫy vẫy tay với cô.

Bồ Giai Dung sau khi nhìn thấy cô thì sắc mặt có chút cứng lại, chỉ gật đầu.

Xuyên Tử giục bọn họ: “Đi thôi, tôi đưa mấy người về phòng trước, hai cô chịu khó ở chập một chút, tôi không biết phải sắp xếp thế nào nữa.”

Thạch Trung Chu vội vã đi qua: “Lát nữa tiếp tục trò chuyện nhé Ngôn tỷ, bọn em ra xe mang đồ xuống đây.”

Bọn họ mang theo các thiết bị khảo cổ, Ngôn Tiêu cũng đoán được vì sao bọn họ đến đây.

Bồ Giai Dung chỉ mang một túi sách du lịch. Ngôn Tiêu đưa cô ta lên lầu.

Cả đường đi hai người không ai nói gì, lúc vào trong phòng, Bồ Giai Dung đột nhiên nói: “Cô Ngôn, tôi nghe nói trước đó cô đi rồi.”

Ngôn Tiêu liếc nhìn cô ta: “Ừ, làm sao?”

Bồ Giai Dung nhìn cô, mấy lần định mở miệng rồi lại thôi, một lúc sau mới nói: “Tôi cho rằng cô không trở lại nữa.”

“Thất vọng sao?”

“...” Bồ Giai Dung xấu hổ đỏ mặt, suốt một khoảng thời gian dài như vậy Quan Duyệt liên tục ở bên Ngôn Tiêu, cô ta đã từ bỏ, nhưng Thạch Trung Chu nói Ngôn Tiêu đột nhiên bỏ đi không nói lý do, khiến cô ta không kìm được mà dấy lên một tia hy vọng, nhưng khi đến đây lại thấy Ngôn Tiêu.

“Hiện giờ cô và Quan đội...”

Nụ cười nhạt của Ngôn Tiêu chỉ thoáng qua rồi biến mất: “Cô muốn nghe đáp án thế nào?”

Bồ Giai Dung mím chặt môi, bỗng nhiên thấy hối hận vì đã hỏi như vậy. Ngôn Tiêu chẳng vội vàng gấp rút, trong khi chính cô ta lại giống như đang lâm trận, vừa gặp mặt đã vòng vèo tra hỏi về quan hệ của hai người họ.

Cô ta bỏ túi sách xuống, lúng túng nói một câu: “Cô cứ coi như tôi chưa nói gì đi, tôi đi xuống trước.”

Ngôn Tiêu nhận thức rõ, chuyện Bồ Giai Dung thích Quan Duyệt là chuyện giữa hai người họ, cô không quản được, cũng sẽ không quản, cái kiểu thăm dò giữa đàn bà thế này, vốn dĩ không có ý nghĩa gì.

Phía dưới tầng, Quan Duyệt và Cố Đình Tông vừa trở về sau khi đi loanh quanh vài nơi.

Cố Đình Tông xuống xe trước, nói: “Lão thập, tôi kêu Xuyên Tử đón mấy thành viên trong đội khảo cổ kia của cậu, bây giờ chắc đến rồi.”

Quan Duyệt nhú chân mày: “Bọn họ chỉ biết làm khảo cổ, không thích hợp đến đây.”

“Không có gì không thích hợp, tôi nghe nói lúc cảnh sát đến điều tra đội khảo cổ, chính cậu kêu bọn họ chạy trốn, Xuyên Tử đề nghị bọn họ đến nơi này cũng bị cậu ngăn lại. Lão thập, hà tất gì phải thế. Tòa thành đó quá quý giá, tốt nhất là có nhân viên chuyên nghiệp đến khai quật.” Cố Đình Tông cười nói: “Cứ quyết định như vậy, đi gặp bọn họ đi, dù sao cậu cũng là đội trưởng.”

Quan Duyệt nuốt những lời định nói trở vào, đẩy cửa xe bước xuống.

Bồ Giai Dung đang đứng trước cửa phòng, mặc một chiếc áo dài tay màu xanh nhạt, trong khung cảnh thế này trông rất nổi bật. Quan Duyệt đi qua liền trông thấy cô ta.

“Quan đội...” Vừa gặp anh, Bồ Giai Dung rất muốn hỏi anh dạo này có khỏe không, nhưng khi trông thấy sắc mặt anh lại không thể mở miệng hỏi.

Quan Duyệt hỏi: “Tiểu Vương và tiểu Thạch đâu rồi?”

Bồ Giai Dung nói: “Đều ở trong phòng.”

Quan Duyệt đi vào trong phòng, Thạch Trung Chu và Vương Truyện Học đang ngồi trên giường sắp xếp đồ đạc, trông thấy anh vào liền nhảy phắt dậy như lò xo.

“Quan đội, chúng ta lại có thể tụ họp rồi!”

“Đúng thế, Ngôn tỷ cũng ở đây.” Thạch Trung Chu đầy cảm khái nói: “Trước đó em còn tưởng chị ấy không trở lại nữa.”

Quan Dực vô thức nghiêng chặt hàm: “Mấy cậu đều làm khảo cổ chính quy, đến nơi này không thể so với trước, làm việc gì cũng phải suy nghĩ sâu xa hơn.”

Ba người họ từ trước giờ đều theo sự sắp xếp của anh, nghe anh nói vậy, phản ứng đầu tiên là gật đầu, cũng không hỏi nguyên nhân tại sao.

Quan Dực suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu không muốn ở lại cứ nói ra, tôi có thể đưa mọi người đi.”

Bồ Giai Dung ngăn người: “Đương nhiên muốn ở lại, bọn em vốn đã muốn tìm anh từ lâu.”

Vương Truyền Học nói theo: “Đúng vậy, không muốn ở lại thì đã không đến.”

Rốt cuộc cũng chỉ có Thạch Trung Chu thông minh hơn: “Quan đội, ông chủ của tổ chức Văn Bảo này đột nhiên đón nhóm ta đến đây, là có công việc khai quật mới nên mời chúng ta tham gia sao?”

Quan Dực nói: “Lần này không giống trước đây.” Lúc nói chuyện ánh mắt anh quét đến bên ngoài phòng, trông thấy bóng một người phụ nữ.

Ngôn Tiêu đứng trong bóng râm của hiên nhà, đang hút thuốc, đeo bao tay màu trắng. Quan Dực còn nhớ cô từng nói, đeo bao tay để không ảnh hưởng đến kết quả giám định.

Dường như có cảm giác, cô đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt dưới ánh nắng mặt trời rục rờ nhìn lại anh.

Không phải cố ý, thậm chí chỉ giống như một cái liếc mắt vô ý thoáng qua, có lẽ chỉ ngần ngừ vài giây, nhưng lại có cảm giác như trôi qua rất lâu.

Sau đó cô dụi thuốc, đi vào trong căn phòng của Cố Đình Tông.

Quan Dực thu hồi ánh mắt, yết hầu di chuyển. Thạch Trung Chu vẫn đang nói chuyện với anh nhưng anh cũng không để ý.

Bên trong gian phòng của Cố Đình Tông, hương trà lan tỏa. Các phòng đều nhỏ hẹp như nhau, nhưng anh ta rất biết hưởng thụ, cạnh cửa sổ đặt một chiếc tủ bằng gỗ tử đàn do anh ta đặc biệt mang đến, bên trên đặt một bộ ấm trà tử sa*, anh ta đang đứng đó pha trà.

*Tử sa là một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen.

Ngôn Tiêu đứng bên cạnh: “Muốn tôi giám định đồ gì?”

Cố Đình Tông rót một chén trà cho cô: “Sốt ruột như vậy à?”

Ngôn Tiêu không động đến tách trà: “Đừng kéo dài thời gian, nếu không tôi cũng có thể dùng cách khác bồi thường lại cho anh, ví dụ như trả tiền.”

“Trả tôi tiền?” Sắc mặt Cố Đình Tông lúc này có chút khó chịu: “Đừng như vậy, hai ta lúc trước không phải là quan hệ mua bán.”

“Vậy sao?”

Có lẽ do ngữ khí của cô không tốt, Cố Đình Tông đành phải bỏ ấm trà xuống, từ trong tủ lấy ra một chiếc hộp, đưa tới trước mặt cô.

Ngôn Tiêu mở nắp hộp ra, bên trong là năm miếng Hoàng Ngọc.

Cô ngẩng đầu: “Tôi đã giám định mấy miếng ngọc này rồi, anh có ý gì?” “Không phải đưa cho em đánh giá, là muốn tặng cho em.” “Cái gì?”

Cố Đình Tông đẩy nắp chiếc hộp lại, đẩy đến trước mặt cô: “Cái này là của em, Tiêu Tiêu.”

Ánh mắt Ngôn Tiêu thay đổi: “Anh có biết món đồ này từ đâu tới không?” “Biết rõ, đương nhiên là biết”

“Vậy anh phải biết món đồ này là di vật.”

Cố Đình Tông ôn hòa cười: “Trong mắt tôi, dù là di vật gì thì cũng không thể so sánh được với em.”

Ngôn Tiêu cúi đầu cúi đôi găng tay: “Rốt cuộc anh muốn gì?” “Em biết rõ, Tiêu Tiêu.”

Cô biết, nhưng không muốn nghe. Cố Đình Tông thở dài, gơ tay vuốt lên tóc cô: “Lần này tôi tự mình đến đây là vì em, lúc trước là tôi có lỗi với em, tôi vẫn luôn muốn trở lại tìm em.”

Có lỗi với cô? Ngôn Tiêu không hề thấy xao động chút nào.

Năm 16 tuổi, cô bị tất cả người thân họ hàng phỉ nhổ, bị lời đồn đại đeo đuổi trong suốt một thời gian dài. Trước khi ở bên Cố Đình Tông, cô bị nói là kẻ vong ơn bội nghĩa khiến ba mẹ nuôi tức chết. Sau khi ở bên anh ta, cô bị nói là loại rác rưởi không biết liêm sỉ được đàn ông bao nuôi.

Cô từng cho rằng chỉ cần bản thân mình hiểu rõ mối quan hệ này thế nào là được, cho đến khi Cố Đình Tông đột nhiên bỏ đi, cô mới phát hiện người ta không nói sai.

Trong mối quan hệ này cô giống như đang được bao dưỡng, vốn dĩ không phải là kiểu yêu đương bình thường, vì vậy có thể dễ dàng bị vứt bỏ.

Quả thực Ngôn Tiêu không nhớ liệu mình có đau khổ hay không, nhưng cô nhớ rõ mỗi câu chữ rửa mỗi lời chỉ trích, những ánh mắt hả hê trào phúng của bọn họ. Miệng lưỡi người đời đáng sợ, có một thời gian cô thậm chí còn bị ảo giác, cảm thấy chính mình bức chết cha mẹ nuôi, trong người luôn cảm thấy buồn bực không vui, tự giam mình trong phòng vài tuần, thậm chí trong đầu còn nảy sinh những ý nghĩ không nên có, muốn kết thúc mọi chuyện.

Nhưng cô đã vượt qua, khi đó còn trẻ tuổi không hiểu chuyện, còn hào hứng cho rằng đó là tình yêu, hiện giờ mới phát hiện chẳng qua là trò chơi đùa của người trưởng thành.

Đôi găng tay cuối cùng cũng trượt khỏi đầu ngón tay, Ngôn Tiêu nhàn nhạt nói: “Có biết cái gì gọi là quá khứ không? Chuyện ngày hôm qua đến ngày hôm nay đã thành quá khứ. Cố Đình Tông, chuyện của anh và tôi đã là quá khứ rồi.”

Cơ thể người đàn ông đến sát gần, dùng một cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô.

“Em đã lớn rồi, hai ta lại có thể bắt đầu lại lần nữa.” Bàn tay Cố Đình Tông di chuyển từ eo trượt xuống: “Em thực sự lớn rồi, Tiêu Tiêu.”

Bờ mông căng tròn của người phụ nữ, bộ ngực đầy đặn, Anh ta đã từng gặp Ngôn Tiêu nhỏ bé như hạt đậu khải, nhưng bây giờ cô đã trưởng thành thành một quả mận đào thành thực.

Ánh mắt anh ta dường như phát ra những tia lửa, cúi đầu hôn lên cổ cô: “Em biết không, bao năm qua tôi luôn nghĩ đến em.”

Ngôn Tiêu đẩy anh ta ra, đi về phía cửa.

Cố Đình Tông ôm lấy cô, lưng Ngôn Tiêu áp sát trên chiếc tủ gỗ tử đàn, hai cơ thể dính sát với nhau.

Áo Ngôn Tiêu bị vén lên, bàn tay Cố Đình Tông đi vào, làn da trắng nõn mịn màng như phủ một lớp sáp mật ong của phụ nữ khiến anh ta không khỏi thở gấp, vừa vuốt ve cơ thể cô vừa cởi quần áo trên người.

Cả người Ngôn Tiêu cứng đờ: “Đừng chạm vào tôi.”

Cố Đình Tông nhìn cô, chỉ thấy vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt, anh ta buông lỏng tay.

Ở tuổi của anh ta, khắc chế dục vọng là điều có thể làm được, ép buộc phụ nữ không phải là tác phong của anh ta. Tuy nhiên dù ở tuổi nào thì cũng cảm thấy mất mặt khi bị phụ nữ cự tuyệt.

“Vì sao?”

Ngôn Tiêu nói thật: “Trong lòng tôi không có anh, cơ thể anh cũng không hấp dẫn tôi.”

Sắc mặt Cố Đình Tông trắng bệch, ngoài những nếp nhăn nhàn nhạt do tuổi tác mang lại, hoàn toàn không có bất kỳ một dấu vết nào của thời gian trên người anh ta, cổ áo mở rộng để ra lồng ngực không rắn chắc, chỉ là một mảnh trơn bóng.

Người đàn ông sống sung sướng an nhàn, hoàn toàn khác biệt với người đàn ông dải dầu gió cát nơi đất Tây Bắc.

Ngôn Tiêu hiểu rõ người đàn ông hấp dẫn được cô là người như thế nào.

Cố Đình Tông chỉnh cổ áo, ánh mắt tối lại: “Tiêu Tiêu, dù có khả năng hấp dẫn em cũng không thể coi là thật lòng, chơi bời thì có thể, đó là hạng người gì em còn chưa biết rõ, đừng đánh mất lý trí.”

Ngôn Tiêu lạnh lùng nhìn anh ta, anh ta biết rõ chuyện của cô và Quan Dực.

“Anh là hạng người thế nào tôi cũng không biết rõ, tôi chỉ biết, anh ấy và anh không giống nhau.” Ngôn Tiêu sửa sang lại quần áo, đi ra cửa: “Còn nữa, đừng động vào tòa thành đó, như vậy là phạm pháp.”

Cố Đình Tông nhìn cô đi ra khỏi cửa, chậm rãi xoay người, cầm chén trà đã nguội lạnh lên uống, sau đó vung tay ném mạnh, chén trà rơi trên mặt đất vỡ tan tành.

Người phụ nữ nào cũng sẽ quay lại, chỉ có Ngôn Tiêu là không, anh ta đã từng có cơ hội, hiện giờ lại thất bại thảm hại.

Trách được ai chứ, chỉ trách chính mình.

Đêm đó trong sa mạc lại có bão cát, đa số người trong doanh địa đã đi trông giữ chỗ ốc đảo kia, còn lại vài người ăn cơm tối xong liền quay trở lại phòng tránh bão.

Hơn mười giờ tối, Quan Dực đứng ở cửa hiên hút thuốc. Hút xong, anh đến trước phòng Cố Đình Tông gõ cửa.

Cửa mở ra, Cố Đình Tông đứng đó, đưa cho anh một tờ giấy. Quan Dực đút vào trong túi.

“Lão thập, đây chính là đường đi, cậu mau chóng chuyển hàng ra ngoài, tôi sẽ không ở lại đây lâu.”

Quan Dực “Ừ” một tiếng, trong ánh sáng mờ không trông thấy rõ vẻ mặt Cố Đình Tông, Quan Dực cảm thấy tâm trạng của anh ta có vẻ không tốt.

Anh vô thức nhìn về phía căn phòng của Ngôn Tiêu, đèn đã tắt, đêm nay Ngôn Tiêu đi ngủ rất sớm. Cố Đình Tông nói thêm: “Đẩy nhanh tốc độ khai quật tòa thành kia, sau đó tôi sẽ cử người đến đưa đồ đi.”

Bỗng nhiên có tiếng bước chân, lời đang nói ngừng ngay lật tức.

Quan Dực quay đầu, có người đang đứng bên cạnh cột cây Hồ Dương, người đó cử động: “Quan Dực, em đang đi tìm nhà vệ sinh...”

Là Thạch Trung Chu.

Quan Dực ngay lập tức nhú chặt mày.

Cố Đình Tông vỗ vỗ trên lưng anh: “Xử lý đi.”

67. Chương 67

Đêm khuya, từng đợt gió va mạnh vào cửa sổ. Ngôn Tiêu trong bóng đêm mở to mắt, trần trọc không ngủ.

Cô đến đây để giải quyết nốt việc, ma xui quỷ khiến thế nào lại phải xử lý chuyện với Cố Đình Tông.

Như vậy cũng tốt, coi như thanh toán món nợ năm xưa.

Người trên đất trở mình, là Bồ Giai Dung, cô ta cảm thấy giường quá chật, khẳng khẳng muốn nằm dưới đất, hoặc có lẽ không muốn nằm trên giường cùng Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu cũng không ngăn cản, cô và Quan Dực đã từng lăn lộn nhiều lần trên chiếc giường này, quả thực nếu ngủ cùng người khác cũng thấy có chút không quen.

Đưa hết chăn màn cho cô ta, còn bản thân nằm không trên giường, cô trở mình, cảm giác điện thoại đang rung, lấy điện thoại ra, trên màn hình báo có tin nhắn gửi đến. Vì không muốn đánh thức Bồ Giai Dung nên Ngôn Tiêu rón rén mở cửa ra ngoài.

Bên ngoài trời tối như mực, không một bóng người, ngoài tiếng gió ra thì không còn nghe thấy âm thanh gì khác. Ngôn Tiêu bám theo tường đi đến chỗ tường đất bên ngoài sân, lờ mờ trông thấy một chiếc xe đang đậu ở đó.

Vừa đi đến nơi, một bàn tay đẩy cô vào trong xe.

Ngôn Tiêu vừa ngồi xuống liền hỏi: “Gọi tôi ra ngoài làm gì?”

“Lái xe.” Quan Dực ngồi vào hàng ghế sau, giọng nói dề dặt, hơi thở dốc.

“Đi đâu?”

“Bệnh viện.”

Bên trong xe hình như còn có người khác, Ngôn Tiêu dùng đèn flash điện thoại rọi sang, ánh đèn le lói chiếu đến Thạch Trung Chu đang nằm cong người trên ghế ngồi, một tay Quan Dực đè lên chân cậu ta, trên ống quần dính rất nhiều máu.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Trúng đạn, đi mau.”

Ngôn Tiêu bàng hoàng, không hỏi nhiều, quay đầu lái xe ra ngoài.

Thạch Trung Chu dường như đã hôn mê, suốt cả đường không hề lên tiếng, chỉ thỉnh thoảng hừ hừ vài tiếng nhưng cũng không tỉnh lại.

Xe chạy đến thị trấn đã là quá nửa đêm, trên đường không có một bóng người, chỉ còn ánh đèn đường chiếu sáng.

Quan Dực ngồi phía sau chỉ đường: “Rẽ phải.”

Ngôn Tiêu rẽ sang bên phải, ánh đèn xe chiếu đến hàng rào một gian phòng khám nhỏ.

Xe chưa dừng hẳn, Quan Dực đã mở cửa xe nhảy xuống, Ngôn Tiêu cũng xuống theo. Đèn trong phòng khám sáng lên, Quan Dực lôi một người đi ra.

Người đó là bác sĩ: “Đừng vội đừng vội, để tôi xem.”

Ông ta thò người vào trong xe nhìn, sau đó cùng Quan Dực vội vàng đưa Thạch Trung Chu vào trong phòng khám.

Ngôn Tiêu đi theo bọn họ, bên trong chỉ có một chiếc giường bệnh tróc sơn gần hết, Thạch Trung Chu nằm trên giường, sắc mặt vàng vọt.

Phòng khám nhỏ bé tồi tàn đến đáng thương, bác sĩ cứ như vậy mà khám, không đeo khẩu trang, chỉ đeo một đôi găng tay y tế, vừa cắt bỏ ống quần Thạch Trung Chu vừa hỏi: “Vì sao bị thương?”

“Trúng đạn.” Quan Dực trả lời.

Bác sĩ sững sờ: “Vậy tôi sợ không chữa được, mấy người tốt nhất nên đưa ngay đến bệnh viện đi.”

“Nếu để chậm trễ nữa sẽ không kịp.” Quan Dực tỉnh táo nói: “Ông yên tâm, viên đạn găm ở bắp chân, không sâu, lấy ra là được, tôi có thể giúp ông.”

“...” Bác sĩ nhìn Thạch Trung Chu đang nằm trên giường, hơi do dự.

“Nhanh lên, cứu người quan trọng hơn.” Quan Dược nhìn Ngôn Tiêu: “Em ra ngoài trước đi.” Ngôn Tiêu hít sâu, ra đến cửa mới từ từ thở ra.

Phòng khám bệnh kiểu này là một mớ hỗn độn Đông Tây y kết hợp, còn có cả y học truyền thống Tây Tạng. Vừa vào đến cửa là một dãy tủ thuốc, một nửa để thuốc Đông y, một nửa là thuốc Tây Tạng. Ngôn Tiêu vừa đi ngang qua, mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi đến đau đầu nhức óc.

Ra đến bên ngoài, cô lấy bao thuốc trong túi, ngậm trong miệng một lúc mới nhớ ra mình chưa châm lửa.

Lúc ban ngày còn thấy Thạch Trung Chu vẫn nhanh nhẹn khỏe mạnh, buổi tối đã bị trúng đạn, cô không hiểu tại chuyện gì xảy ra.

Biển hiệu của phòng khám được viết bằng chữ Hán và chữ Tạng. Chờ rất lâu cho đến khi cô gần như nhớ được hết các ký tự chữ Tây Tạng thì mới nghe thấy giọng nói của Quan Dược và bác sĩ, Quan Dược từ trong đi ra.

Ngôn Tiêu lập tức hỏi: “Sao rồi?”

“Đã lấy viên đạn ra, cậu ấy vẫn hôn mê.”

“Sao cậu ấy lại trúng đạn?”

Quan Dược cúi đầu, cầm một miếng gạc lau các vết máu dính trên tay, đứng ngược sáng, không trông rõ vẻ mặt anh lúc này.

“Nói đi, rốt cuộc ai nổ súng?”

“Tôi.”

Ngôn Tiêu ngắt ra: “Anh nói lại lần nữa.”

Quan Dược ném miếng gạc đi, tựa người lên tường: “Tôi nổ súng.” “Vì sao?”

“Cậu ta nghe được thứ không nên nghe.”

Ngôn Tiêu nín lấy cổ áo anh: “Con mẹ nó anh đang nói bậy gì thế, anh có bị điên không?”

Quan Dược cúi đầu, nhìn thẳng vào cô, anh mắt anh tối lại: “Tôi không nói bậy, sự việc chính là vậy, em đừng nói ra, bên ngoài coi như Tiểu Thạch không còn tồn tại nữa.”

“...” Ngôn Tiêu buông tay, sững sờ nhìn anh như không thể tin.

Quan Dược hạ thấp giọng: “Xảy ra chuyện này tôi đã tận lực tránh né. Tôi giao Tiểu Thạch cho em, tôi sẽ ở tạm trong một nhà nghỉ trên trần, có bất cứ chuyện gì thì báo cho tôi.”

Ngôn Tiêu kéo tay anh: “Tại sao lại tìm tôi?”

Ánh mắt Quan Dược kiên định nhìn cô: “Những chuyện thế này tôi còn có thể tìm ai? Ai tôi cũng không tin, tôi chỉ tin mình em.”

Chuyện liên quan đến sống chết, anh chỉ tin cô.

Ngôn Tiêu không nói nên lời, nhìn theo anh đang vội vàng băng qua hàng rào phòng khám, bóng dáng mất hút trong màn đêm.

Đầu óc rối bời, cô xoa xoa hai ngón tay, xoa người đi vào trong.

Thạch Trung Chu đang nằm trên giường không nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, trên đùi quấn băng rất dày. Bên cạnh là một cái khay, trên đó có một con dao phẫu thuật và kim khâu dính đầy máu, còn có một ít bông băng, vô cùng đơn sơ.

Ngôn Tiêu ngồi bên cạnh trông cậu ta, liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ cũ treo trên tường, thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái trời đã sáng.

Không biết bác sĩ đã đi đâu, một lát sau mới vội vàng đi tới, có lẽ do lần đầu tiên gặp phải cảnh này nên sợ toát mồ hôi, “Xem tình hình thế này thì quả thực không thể đưa đến bệnh viện rồi, mong rằng phía sau đừng có phát sinh chuyện gì.” Nói xong còn lẩm bẩm một câu: “Quái lạ, sao cảnh sát vẫn còn chưa tới?”

Ngôn Tiêu hung dữ nhìn ông ta chằm chằm: “Ai cho ông báo cảnh sát!”

Bác sĩ thấy cô quát lên như thế thì lúng túng: “Người nhà cô không có chuyện gì, nhưng đây là bị thương do súng, tại sao lại không báo cảnh sát?”

“Khốn khiếp!” Ngôn Tiêu cúi đầu văng tục một câu, ngay cả bản thân cô cũng không hiểu mình đang chửi cái gì.

Vị bác sĩ cảm thấy đúng là làm ơn mắc oán, nghiêm mặt bỏ đi.

Ngôn Tiêu không hỏi ông ta khi nào thì báo cảnh sát, cũng không thể đoán được thời gian, đúng lúc này Vương Truyền Học đột nhiên từ bên ngoài lao vào.

“Ngôn tử, Quan đội gọi cho em đến đây chăm sóc Tiểu Thạch, cậu ấy thế nào rồi?”

Cậu ta đến rất đúng lúc, Ngôn Tiêu không nói nhiều: “Thành phố gần đây nhất là ở đâu?”

Vương Truyền Học trả lời: “Du Lâm.”

“Tốt lắm, lập tức đưa Tiểu Thạch đến bệnh viện thành phố Du Lâm.” “Rốt cuộc...”

“Đừng hỏi nhiều, đi ngay lập tức.”

Vương Truyền Học đành phải gật đầu, đi đến giường công Thạch Trung Chu ra cửa.

Vừa đưa Thạch Trung Chu lên xe, liền trông thấy ánh đèn xanh đỏ lấp lóe trên đường, Ngôn Tiêu nói: “Các cậu đi trước, tránh gặp cảnh sát.”

Vương Truyền Học lái xe đi. Ngôn Tiêu định đi theo hướng khác, nhưng chưa kịp đi thì một chiếc xe cảnh sát đã đỗ trước mặt cô.

Cửa xe hạ xuống, Lý Chính Hải thò đầu ra nhìn cô: “Lại là em à Ngôn Tiêu, không phải em nói không đến Tây Bắc nữa sao?”

Đúng là trùng hợp, nếu như là chuyện khác báo cảnh sát, thì Lý Chính Hải cũng không đến, nhưng vì có điện báo có người bị thương nên anh ta mới đến đây.

Mấy hôm trước cảnh sát bắt được Chu Mâu trong sa mạc, sau khi thẩm vấn mới biết hắn ta đấu súng với Tiểu Thập Ca, còn bị thương. Vì vậy Lý Chính Hải mới đặc biệt lưu tâm tới chuyện súng đạn, yêu cầu các bên có tin tức liên quan đều phải trực tiếp báo cáo anh ta.

Anh ta vừa đến nơi liền gặp Ngôn Tiêu.

...

Trời đã sáng, cơn bão cát đêm qua khiến cả thị trấn và đồn công an bị bao phủ bởi một lớp cát bụi dày. Ngôn Tiêu ngồi phía sau chiếc bàn, Lý Chính Hải ngồi đối diện cô.

Lại là một cuộc đối đầu giằng co dài đằng đẳng, anh ta tựa lưng vào ghế, có chút bất đắc dĩ:

“Người trúng đạn và Tiểu Thập Ca có quan hệ sao?”

Ngôn Tiêu nói: “Thấy tôi và Tiểu Thập Ca có quan hệ sao?”

“Người trúng đạn rất ít, bọn anh sẽ nhanh chóng điều tra được. Đến cùng có liên quan với anh ta hay không lại là chuyện khác. Nếu như không có thì vẫn phải tìm cho được anh ta. Chu Mâu nói em là người phụ nữ của Tiểu Thập Ca. Ngôn Tiêu, anh thật không ngờ em lại lại có quan hệ như vậy với anh ta.”

“Tôi là kẻ thù của Ngũ Gia, Chu Mâu là tay sai của Ngũ gia, hắn ta có địch ý với tôi, lời hắn nói đáng tin sao?”

Lý Chính Hải đan hai tay để lên mặt bàn: "Em không thừa nhận nhưng anh vẫn muốn khuyên em, đừng tìm người không thích hợp với mình. Em ở trong hội giám định công khai chống đối Ngũ Gia, chứng tỏ em biết phải trái rõ ràng, đừng nóng nảy nữa. Em nói đi, anh ta ở đâu?"

Đừng tìm người không thích hợp. Ba nuôi đã từng nói cô và Cố Đình Tông không thích hợp, bây giờ là Quan Dực.

Bùi Minh Sinh cũng từng nói câu tương tự, tất cả bọn họ đều thấy hai người không nên ở bên nhau, thậm chí ngay bản thân Ngôn Tiêu cũng tự thấy như vậy.

"Tôi không biết, có việc gì tôi sẽ mời luật sư đến."

Về mặt Lý Chính Hải căng cứng, anh ta đã tra được điểm mấu chốt trong vụ án của Ngũ Gia, nhưng riêng điểm này thì không thể vượt qua, lại không thể nắm bắt được suy nghĩ của Ngôn Tiêu thế nào, quả thực rất đau đầu.

Ngôn Tiêu đứng dậy đi ra cửa.

Lưu Sảng đứng bên ngoài, trông thấy Lý Chính Hải muốn gọi Ngôn Tiêu lại, cô ta liền nháy mắt với anh ta, sau đó đuổi theo Ngôn Tiêu.

"Cô Ngôn, cũng đến giờ điểm tâm rồi, hay cùng nhau ăn chút gì rồi hãy đi."

Trời đã sáng hẳn, quả thực không còn sớm nữa. Ngôn Tiêu bị cô ta nửa kéo nửa lôi vào một tiệm mì.

Lưu Sảng hôm nay không mặc đồng phục cảnh sát mà mặc một chiếc áo hoodie, trẻ trung giống như sinh viên mới ra trường.

Không lâu sau cô ta bưng hai tô mì, chọn một chỗ vắng vẻ ngồi xuống, đẩy một bát đến trước mặt Ngôn Tiêu, phía trên có rất nhiều thịt bò.

Ngôn Tiêu biết rõ cô ta muốn làm gì: "Cô cũng có lời muốn hỏi?"

Lưu Sảng cười làm lộ ra chiếc răng khểnh: "Cũng không phải muốn ép cô nói, đội trưởng Lý của chúng tôi vì chức vụ của mình nên không thể để lộ ra tin tức vụ án, nói chuyện lại cứng nhắc, tôi nghĩ mình có thể nói cho cô một chút về tình hình thực tế, để cô tự quyết định."

Ngôn Tiêu chờ cô ta nói.

Lưu Sảng nói: "Cô biết Ngũ gia bị cụt một ngón tay chứ?" "Biết."

Lưu Sảng gật đầu: "Ngón tay đó của bà ta là bị kẻ thù chặt đứt, cho nên mới nói đất Tây Bắc này, bao năm qua vẫn không phải là chỉ có một thể lực."

"Rồi sao?"

"Sau khi tóm được Ngũ gia, chúng tôi thẩm vấn sơ qua, hóa ra ở Tây Bắc còn có một thể lực khác, thể lực này có liên quan đến các vụ buôn lậu di vật ra nước ngoài. Theo như chúng tôi điều tra, Tiểu Thập Ca chính là mấu chốt quan trọng của thể lực này."

Về mặt của Ngôn Tiêu vô thức đập lại.

Lưu Sảng đặt đũa xuống: "Cô đừng nhìn tôi như vậy, cô biết rõ tôi đã rất nhiều lần đến chỗ A Cổ Đạt Mộc điều tra về tổ chức Văn Bảo, càng điều tra càng có vấn đề. Không có tư liệu chính thức nào về tổ chức đó cả, A Cổ chỉ là một thành viên bình thường nên sự hiểu biết về tổ chức này vô cùng sơ sài. Chỉ là một tổ chức bảo tồn di vật lại có thể phân phối súng ống. Mấu chốt là bọn họ chưa một lần nào giao nộp di vật ra, chúng tôi nghi ngờ tổ chức này lợi dụng việc này để kiếm lời."

Ngôn Tiêu nhìn cô ta chằm chằm, trong đầu nhớ tới Thạch Trung Chu, Quan Dực nói cậu ta nghe được những điều không nên nghe, sau đó lại nghĩ tới Cố Đình Tông, anh ta dường như muốn động tới tòa thành dưới đất.

Cô cử động các ngón tay đang căng cứng: “Vậy hiện giờ các cô đưa ra kết luận gì?”

Quả thật Lưu Sảng đã tiết lộ hơi nhiều, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Chúng tôi cho rằng Tiểu Thập Ca lật đổ Ngũ gia chính là đen ăn đen. Ngũ gia ngã xuống, thì người đằng sau chỉ đạo anh ta sẽ nắm giữ toàn bộ thế lực tại Tây Bắc, nơi này chẳng bao lâu sẽ xuất hiện một Ngũ gia mới.”

Nói xong cô ta quan sát vẻ mặt Ngôn Tiêu nhưng không thể nhìn ra một biểu hiện gì, nét mặt cô không chút thay đổi.

“Các cô có chứng cứ xác thực không?”

“Tạm thời không có, nhưng...”

Ngôn Tiêu nhàn nhạt gật đầu: “Tôi biết rồi, cảm ơn bát mỳ của cô.”

68. Chương 68

Trong doanh địa, tài xế xách hành lý của Cố Đình Tông lên xe, lúc này đã hơn mười giờ sáng. Xuyên Tử cung kính tiễn người ra khỏi cửa: “Ông chủ mới đến đây hai ngày đã đi rồi sao?”

Cố Đình Tông cài cúc áo bộ vest: “Phía bên Hong Kong có nhiều việc, chuyện ở đây giao lại cho lão thập, các cậu phải nghe theo sự điều động của cậu ta.”

Xuyên Tử nhìn ngó xung quanh: “Lạ thật, từ sáng sớm đến giờ không thấy Thập ca đâu, không biết anh ấy đi đâu rồi, cũng không nhìn thấy hai thằng nhóc trong đội khảo cổ đâu cả.”

Cố Đình Tông cười nói: “Cậu ta có việc, cậu cũng đừng hỏi nhiều, cứ làm việc của mình đi, không cần tiền tôi.”

Xuyên Tử trước giờ chỉ từng nghe nói đến mà chưa từng được gặp ông chủ, bây giờ trông thấy ông chủ vừa có phong thái, tính tình lại tốt nên vô cùng ngưỡng mộ, không nghĩ nhiều mà lập tức tuân lệnh, quay đầu lại chào hỏi mấy anh em đang chuẩn bị đi thay ca.

Cố Đình Tông không vội vã lên xe mà đứng bên ngoài đợi. Sắp đến giờ trưa vẫn không thấy Ngôn Tiêu đâu, có vẻ như cô đã ra ngoài.

Đến trưa, một chiếc xe chạy vào trong doanh địa, Ngôn Tiêu từ trên xe đi xuống. Trên người cô mặc một chiếc áo T-shirt trắng rộng rãi đơn giản, trông giống như vừa thức dậy, khuôn mặt trắng trẻo mộc mạc, còn mang theo một chút mệt mỏi.

Cố Đình Tông đứng ở cửa viện, gọi cô lại: “Tiêu Tiêu đi đâu vậy, tôi tìm em này giờ.”

Ngôn Tiêu đến trước mặt anh ta, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Có việc tìm tôi?” “Tôi sắp đi rồi.”

Xe của anh ta đang đỗ ở đó, vừa nhìn là biết, nhưng cô lại giống như không hề để ý. Trong lòng Cố Đình Tông hiểu rõ, khó khăn nở nụ cười: “Trước khi đi vẫn muốn hỏi em một câu, có đồng ý đi cùng tôi không?”

Ngôn Tiêu nhìn anh ta: “Tôi sẽ không đi cùng anh.”

Nụ cười trên mặt anh ta tắt ngúm: “Vậy em muốn đi với ai?” “Có quan trọng không?”

Chỉ bốn từ qua loa nhưng đủ khiến người ta liên tưởng rất nhiều, trên mặt Cố Đình Tông không tỏ vẻ gì nhưng ánh mắt đã tối đi: “Tiêu Tiêu, để tôi nói thẳng với em, lão thập là thuộc hạ của tôi, cậu ta là người thế nào tôi biết rõ, thật ra cậu ta việc gì cũng dám làm, em phải nghĩ rõ ràng.”

Trong lòng Ngôn Tiêu quặn thắt lại, nhìn anh ta: “Anh ta cái gì cũng dám làm, kể cả bắn chết người vô tội, đúng không?”

Xung quanh không có ai, vắng vẻ trống rỗng, cũng giống như giọng nói của cô lúc này. Ngôn Tiêu ghé sát vào tai anh ta, nói nhỏ: “Phát súng đó, là anh buộc anh ta ra tay sao?”

Cố Đình Tông nhú chặt chân mày, những nếp nhăn trên trán càng lộ rõ: “Em đang nói linh tinh gì thế, phát súng nào?”

Ngôn Tiêu từ từ đứng thẳng người, ngón tay vô thức run rẩy: “Không có gì, chẳng qua ngủ không ngon nên nói chuyện hơi lung tung, tôi cũng không biết mình đang nói gì.”

Sắc mặt Cố Đình Tông không được tốt, vừa rồi anh ta có chút nóng lòng nên buột miệng.

Tối hôm qua lúc anh ta kêu Quan Dực xử lý chuyện đó, anh ta vỗ một cái trên lưng Quan Dực vì anh ta biết rõ trên lưng Quan Dực giắt một khẩu súng.

Anh ta không nói rõ mà chỉ ra ám hiệu, chỉ cần Quan Dực trung thành sẽ biết phải xử lý thế nào. Ngôn Tiêu thấy ánh mắt anh ta đã dịu đi, nói: “Quả thực không cần thiết, tôi từ chối khiến anh khó xử, nhưng anh không cần thiết phải làm như vậy.”

Không cần thiết phải trước mặt cô hạ thấp Quan Dực như vậy.

Phát súng kia gây ra chuyện gì, cho đến lúc này Cố Đình Tông vẫn giả vờ như không biết nhưng Ngôn Tiêu lại biết rất rõ, trái tim cô lúc này chỉ còn lại cảm giác ngội lạnh.

“Bỏ đi, tôi chỉ hy vọng anh sáng lập ra tổ chức Văn Bảo này là vì thực sự muốn bảo vệ di vật.” Giờ cô đã đoán được vì sao lúc trước Cố Đình Tông bỏ đi không một lời từ biệt, vì anh ta không

thể tiếp tục đợi nữa, không thể bị bại lộ. Mặc dù không còn liên quan nhưng cô cũng hy vọng anh ta sẽ không trở thành một Ngũ gia khác.

Lúc Ngôn Tiêu xoay người rời đi, cổ tay lại bị nắm lấy.

Cố Đình Tông nắm tay cô rất chặt, thậm chí còn có vẻ nóng vội, không giống bộ dáng bình thản ôn hòa ngày thường.

“Cố Đình Tông, buông tay ra đi, đừng để một chút ân tình năm đó cũng không còn.”

Cố Đình Tông không nói gì, chỉ có hơi thở khê dồn dập, giống như hít vào một hơi thật sâu, đến sau cùng vẫn không thể mở miệng nói gì, từ từ buông tay Ngôn Tiêu.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi, lao ra ngoài rồi biến mất trong chớp mắt.

Ngôn Tiêu không hề quay đầu nhìn, đi vào trong sân, lại nhìn cảnh vật xung quanh, đột nhiên cảm thấy nơi này vô cùng xa lạ. Cô tăng tốc bước chân đi thẳng lên lầu, đẩy cửa phòng ra.

Bồ Giai Dung ở trong phòng đang cầm trong tay dụng cụ phục chế di vật, thấy Ngôn Tiêu vào ngẩng đầu nhìn cô.

Ngôn Tiêu nói: “Cầm theo hành lý của cô theo tôi.”

Bồ Giai Dung không hiểu: “Có chuyện gì?”

“Phải đi ngay lập tức, đến bệnh viện Du Lâm tìm Tiểu Thạch và Tiểu Vương.”

“Bệnh viện?” Bồ Giai Dung lúc này vội vàng đứng dậy thu dọn hành lý: “Ai trong bọn họ bị bệnh?”

“Đi trước rồi nói.”

Ngôn Tiêu lấy túi sách của mình, vừa về đến chưa kịp uống nước đã đưa Bồ Giai Dung đi.

Xe tiến vào sâu trong sa mạc, Bồ Giai Dung vẫn còn truy hỏi: “Cô Ngôn, cô có thể nói cho tôi biết rốt cuộc ai đã xảy ra chuyện không?”

Ngôn Tiêu không trả lời, tăng tốc xe hết mức, mảng cát bụi phía trước rẽ sang tựa như bị xé rách. Cho đến khi xe chạy vào trong trần, Ngôn Tiêu mới dừng xe. Lúc cô rời khỏi trần, Lý Chính Hải

và Lý Sảng đang khám xét phòng khám kia, có lẽ giờ này đã điều tra ra được tin tức của Thạch Trung Chu. Nếu cô đưa Bồ Giai Dung đến Du Lâm, đồng nghĩa với việc dẫn đường cho bọn họ.

“Chặng tiếp theo tôi sẽ không đưa cô đi, cô hãy đến đó gặp Tiểu Vương. Nhớ là nếu cảnh sát có hỏi gì thì đừng nói, sau này cũng đừng quay trở lại đây.”

Bồ Giai Dung ngồi bất động: “Cô nói vậy là có ý gì?” “Chính là ý đó.”

Cô ta có chút bất ngờ: “Cô đang đuổi người sao?”

Ngôn Tiêu gật đầu: “Đúng vậy, tôi đang đuổi người.”

Mặt Bồ Giai Dung đỏ lên, cao giọng nói: “Cô.. cô dựa vào cái gì?”

Ngôn Tiêu không muốn nói ra chuyện về tổ chức Văn Bảo vì sợ sẽ hù dọa cô ta.

“Dựa vào việc dù cô có ở lại đây cũng không có cơ hội nào, được chưa?”

Vẻ mặt Bồ Giai Dung nhanh chóng chuyển từ màu đỏ sang trắng bệch, chỉ một giây trước còn bùng nổ vì tức giận, một giây sau đã biến mất, cúi đầu lúng túng nói: “Cho nên cô và Quan đội...”

Ngôn Tiêu lạnh nhạt nhìn cô ta: “Tôi đã ngủ với anh ta, rồi lại bỏ anh ta.” “...” Bồ Giai Dung nhìn cô đầy kinh ngạc.

”Tất nhiên cô có thể hỏi ý kiến của anh ta, nếu anh ta nguyện ý giữ cô ở lại, tôi sẽ không ngăn cản.”

Bồ Giai Dung khôi phục lại bình tĩnh, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Lần đầu tiên trông thấy cô ta kiên quyết dứt khoát làm một chuyện như vậy, cô mở cửa xe đi xuống, để lại không gian riêng tư lại cho cô ta.

Trên đường phố tấp nập người qua lại, náo nhiệt ồn ào như mọi khi, không ai biết được một đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Ngôn Tiêu rút tay vào túi quần, ánh mắt tập trung vào một quán nhỏ ven đường nhưng lại không biết mình đang nhìn gì.

Khoảng hai mươi phút sau, cô nhìn về phía xe, Bồ Giai Dung đã nói chuyện điện thoại xong. Cửa xe mở ra, cô ta cầm hành lý đi xuống.

“Cô Ngôn, tôi đi.” Hốc mắt Bồ Giai Dung hơi đỏ, đầu cúi rất thấp: “Thực ra tôi đã sớm từ bỏ, nhưng khi nghe nói cô bỏ đi thì trong lòng vẫn không nở buông xuôi, nhưng lần này thì tôi thực sự quyết tâm.”

Ngôn Tiêu không hỏi cô ta và Quan Được vừa nói gì với nhau, đó là chuyện của hai người họ, chỉ cần cô ta rời khỏi vùng đất thị phi này là được.

“Tạm biệt.” Bồ Giai Dung xách túi quay đi. Thực ra vừa rồi cô không gọi được cho Quan Được, chỉ có giọng nói lạnh lẽo của tổng đài tự động thông báo rằng điện thoại của Quan Được không liên lạc được.

Mà dù có liên lạc được, cô cũng không biết phải nói gì. Nghe được những lời do chính miệng Ngôn Tiêu nói cô đã hiểu rõ, khi Quan Được đứng trước mặt Ngôn Tiêu, anh trở thành một người đàn ông bình thường, nhưng khi anh ở trước mặt cô thì lại hoàn toàn không như vậy.

Trên con phố nhỏ hẹp đông đúc, bóng lưng Bồ Giai Dung nhanh chóng biến mất trong biển người qua lại.

Ngôn Tiêu ngồi vào trong xe, nhớ tới lời nói của Hứa n Diệp, bà ta nói cô là người tàn nhẫn với người khác, nhưng đối với chính mình còn tàn nhẫn hơn. Vừa rồi cô cảm nhận được bản thân vô cùng ác độc.

Nhưng so với Quan Được cô vẫn còn kém hơn, anh mới quả thực là ác độc với chính mình.

Ngôn Tiêu đập mạnh vào tay lái, mạnh mẽ lái xe lao ra ngoài.

Quan Được nói anh tạm thời ở trong một khách sạn trên trần. Cô lái xe quanh trần một vòng, ở đây chỉ có một khách sạn duy nhất.

Ngôn Tiêu đóng mạnh cửa xe, đi vào bên trong.

Đây là một căn nhà hai tầng cũ kỹ. Từ quây lể tân đến cầu thang không trông thấy ai cả. Ngôn Tiêu lấy điện thoại ra gọi, máy không mở, nếu trực tiếp gọi to tên anh sẽ không tốt. Cô đứng trên hành lang, trong lòng đưa ra một quyết định, đi đến từng phòng gõ cửa.

Phòng đầu tiên không có người. Phòng thứ hai mở ra, một đôi vợ chồng già đứng ở cửa nhìn cô.

Gian thứ ba là một khách du lịch nam trông khá mệt mỏi.

Từ tầng một đến tầng hai, cô đã gõ cửa tất cả mười hai phòng, Ngôn Tiêu không đếm qua nhưng biết rõ mình đã gõ rất nhiều phòng rồi.

Gian phòng tiếp theo, thật lâu sau cũng không có người ra, Ngôn Tiêu ngẫm đoán chính là phòng này. Hơi thở cô dồn dập, trán tì trên cánh cửa: “Mở cửa.”

Cửa mở, Quan Được đứng bên trong nhìn cô.

Dưới hai mắt anh là quầng đen, có lẽ cũng một đêm không ngủ: “Sao trông anh lại như vậy?”

Cả người Ngôn Tiêu đầy mồ hôi, trán và cổ ướt đầm, cô đi vào, đóng sầm cửa, giơ tay tát anh hai cái.

“Có phải Cố Đình Tông bảo anh làm gì anh cũng làm phải không!”

Trên gương mặt màu đồng hần lên hai dấu đỏ, Quan Được đứng bất động, nghiêng chặt hàm răng. “Ông ta là ông chủ của tôi.”

Ngực Ngôn Tiêu phập phồng lên xuống, quay người lao vào trong toilet, mở vòi nước, hất nước chà xát mặt.

Quan Được đứng ở cửa: “Em đến đây chỉ để hỏi chuyện này?”

Ngôn Tiêu bắm tay trên thành bồn, nước từ trên mặt liên tục nhỏ xuống.

Quan Được sải bước đi vào, vươn tay nắm eo cô kéo ra ngoài: “Ngôn Tiêu, rốt cuộc em đến đây làm gì?”

Ngôn Tiêu tựa lưng vào tường, hô hấp dần ổn định, ngẩng đầu lên, mái tóc dài bắm lên gò má che đi đôi mắt đầy nước: “Người phụ nữ mà ông chủ anh muốn có, anh có dám muốn hay không?”

Trong nháy mắt, con người Quan Được tựa như đông cứng.

Ngôn Tiêu nhìn lên: “Có dám hay không?”

Mắt Quan Được nhìn chằm chằm lên gương mặt cô, hàm răng mở ra, dứt khoát nói: “Dám!” Anh dám, nhưng phải xem người phụ nữ kia có chịu không.

Ngôn Tiêu túm lấy cổ áo anh: “Vậy anh đừng lạc lối, đừng ngồi tù! Giữ lại cái mạng này, mới có thể đi Thượng Hải tìm em.”

Yết hầu Quan Được di chuyển: “Em biết mình đang nói gì không?”

“Biết, em biết rõ.” Ngôn Tiêu cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, giọng nói rất lạnh nhưng từng chữ từng chữ rõ ràng: “Từ hôm nay trở đi, từ giờ phút này, em chính là người phụ nữ của Quan Được.”

Ở nơi đây không có bất kỳ một thứ gì cả, chỉ có ánh mắt hai người họ đang nhìn nhau không rời.

Đi ngược lại sự ngăn cản của mọi người, cô đứng trước mặt anh, chỉ cần anh dám, cô sẽ thuộc về anh.

Quan Được kéo tay lại, ôm cô vào trong ngực, hôn xuống.

Hai cơ thể dán sát vào nhau, Ngôn Tiêu bị anh bế lên, đè trên giường.

“Ngôn Tiêu em đừng đổi ý.”

Đừng đổi ý, đã đi đến bước này thì đừng mong thu hồi lại.

69. Chương 69

Trong gian phòng tràn ngập tiếng thở dốc, mặt Ngôn Tiêu vùi trong gối, cả người khó chịu cong lên, tiếp nhận Quan Dược từ phía sau.

Rõ ràng hai người suốt một đêm không ngủ, nhưng dường như sức tinh thần và thể lực không bị cạn kiệt. Cơ thể bọn họ gắn liền cùng một chỗ, anh tấn công, cô nghiêng đón, giống như liều chết triển miên. Thời điểm hai người dừng lại toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Ngôn Tiêu lại mở mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ còn vài tia nắng le lói chiếu vào khung cửa sổ, cô mơ màng đi vào giấc ngủ, không biết hiện giờ là lúc nào, có lẽ đã là ngày hôm sau.

Quan Dược xuống giường, bế cô vào phòng tắm.

Ngôn Tiêu lơ đãng ngồi bên bồn tắm, dần dần tỉnh táo. Tuy nhiên cơ thể cô cũng mềm nhũn không còn tí sức nào, cô tựa vào người Quan Dược, bộ ngực mềm mại dán sát lên lồng ngực anh.

“Ngôn Tiêu?”

“Ừm?” Ngôn Tiêu lười nhác mở miệng, lúc này mới phát hiện giọng mình đã khàn khàn. Quan Dược hỏi: “Có phải em đã biết gì rồi không?”

Đôi mắt Ngôn Tiêu bị hàng lông mi dài che khuất: “Lý Chính Hải đã truy xét tới đây, Lưu Sảng nói với em về chuyện của tổ chức Văn Bảo.”

Trong lòng Quan Dược liền sáng tỏ.

Ngôn Tiêu khoác tay lên vai anh, vết thương trên người anh đã đỡ hơn nhiều, chỉ có hai vết thương trên ngực vẫn còn phải băng bó, miệng vết thương hơi sưng tấy lên. Cô dùng ngón tay vân vê xung quanh nơi đó.

Quan Dược bắt lấy bàn tay cô, nâng cằm cô lên, nhìn vào khuôn mặt cô: “Lúc đó sao em lại muốn khóc?”

“Cái gì?” Ngôn Tiêu không nhớ gì cả: “Em lúc nào muốn khóc?”

Quan Dược không nói ra, hôm qua lúc cô nói cô là người phụ nữ của anh, hốc mắt cô đã phồng hồng.

“Con người em ấy, thích tỏ ra mạnh mẽ.”

Ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra, sự bướng bỉnh của cô đã ăn sâu vào trong xương tủy. Anh luôn cảm thấy cô luôn tỏ ra mạnh mẽ, giữa hai người vốn không cắt đứt, cũng không thể nào cắt đứt hoàn toàn, chỉ là cô không chịu thừa nhận trong lòng cô có anh.

Quãng thời gian bọn họ ở bên nhau sao anh không hiểu cô, trái tim cô cứng rắn nhưng không hề nhẫn tâm.

Nếu quả thật nhẫn tâm, cô sẽ không chọn đứng bên anh vào lúc anh tứ cố vô thân thế này. Ngôn Tiêu bóp cằm anh nói: “Anh còn định giáo huấn em hả.”

Khóe miệng Quan Dược cong lên: “Ngôn Tiêu, anh biết rõ em là người có thể đi cùng với anh trên một con đường.”

Anh biết cô có thể cùng anh sống vai đồng hành, anh đã biết điều đó vào giây phút cô một mình cười ngửa tới cứu anh trong rừng.

Tay Ngôn Tiêu vuốt ve cằm anh, râu lún phún mới mọc đâm vào ngón tay cô, cô không nói thêm gì, chỉ quay người tìm dao cạo râu trên bồn rửa, ngâm nước, xoa kem cạo râu lên cằm anh.

Hai tay Quan Dược chống bên người cô, bao bọc cô trong người.

Ngôn Tiêu cẩn thận cạo sạch râu cho anh, cầm khăn lông lau sạch sẽ, cơ thể cô nhẹ nhàng chuyển động trong vòng tay anh.

Như một phản ứng, cơ thể Quan Được cũng căng lên hừng hực.

Một khi tình cảm đã giao hòa, cơ thể cũng không còn phải kiềm chế nữa.

Anh ôm chặt cô trước ngực, mạnh mẽ hôn cô, cho đến khi hai người đều hít thở không thông mới buông ra: “Anh đưa em về Thượng Hải, em không thể tiếp tục ở đây cùng anh trốn chạy khắp nơi được.”

Ngôn Tiêu từ trên bồn rửa đứng xuống: “Sau đó thì sao?”

Quan Được kéo cô đứng dưới vòi hoa sen: “Chuyện ở đây chưa xong, anh cũng không thể đến Thượng Hải gặp em.”

Ngôn Tiêu mở khóa, nước từ vòi chảy xuống, tiếng nước chảy ào ào lẫn át mọi âm thanh khác, đề tài này kết thúc một cách rất tự nhiên.

Tắm xong đi ra, Quan Được đứng bên giường lau khô người, mặc quần vào, phía trên để trần để băng bó lại vết thương bị dính nước.

Ngôn Tiêu vắt chéo chân ngồi ở mép giường, lấy thuốc ra hút, lúc châm thuốc ánh mắt cô nhìn anh. “Quan Được, có phải anh thực sự thiếu tiền không?”

Quan Được quay đầu liếc nhìn cô: “Anh thực sự thiếu tiền thì phải làm sao? Em còn theo anh không?”

“Nếu anh thật sự do thiếu tiền nên mới ở lại đây thì dễ giải quyết.” Ngôn Tiêu rút một ngậm thuốc:

“Em kiếm được rất nhiều, có thể nuôi nổi anh.”

Quan Được dán băng lên vết thương, gạt đầu với cô, trong mắt hiện lên tia vui vẻ: “Lời này anh tin.”

Ngôn Tiêu nhả khói thuốc: “Em thực sự hy vọng anh chỉ vì tiền.”

Bất kỳ việc gì mà liên quan đến tiền thì sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Quan Được lắc đầu: “Không phải vì cái này.”

“Vậy vì cái gì?”

Quan Được ngồi xổm xuống trước mặt cô, ngẩng đầu nhìn cô một cách thành kính: “Anh không thể nói được, xin lỗi em Ngôn Tiêu, cái mạng anh này sẵn sàng cho em, nhưng chuyện này anh không thể nào nói ra, ít nhất thì bây giờ không thể.”

Ngôn Tiêu yên lặng nhìn anh, quên mất điều thuốc trên tay đã cháy một đoạn dài, tàn thuốc vừa rơi xuống liền tan biến, lặng lẽ không một tiếng động, giống như đang liềm mình thiêu thân.

Quan Được nghiêng người, từ dưới gối lấy ra một khẩu súng nặng trĩu, đứng dậy, nhanh chóng tháo ra đặt trên tủ cạnh giường.

Ngón cái ấn xuống, lấy băng đạn ra, tay trái đẩy, lò xo kẹp được tách ra khỏi trục nối, sau đó đến nòng súng, chẳng bao lâu sau các bộ phận đều được tháo ra hết.

Đôi tay anh linh hoạt mạnh mẽ, sau đó dùng một tốc độ nhanh hơn lắp ráp chúng lại như lúc đầu. Ngôn Tiêu lặng lẽ theo dõi động tác của anh, không rõ khi anh làm những việc này là cố tình hay

vô ý. Cô vẫn biết anh dùng súng rất giỏi, bắn cũng rất chuẩn.

Quan Được găm súng phía sau lưng, nhìn cô: “Ngôn Tiêu, đừng trách anh.”

Ngôn Tiêu nhìn anh: “Vậy sau này nói cho em biết.”

Quan Được mím môi: “Được.”

Ngôn Tiêu gạt đầu: “Nhớ kỹ lời em nói với anh, anh tin em, em cũng tin anh.”

Nhớ kỹ lời cô nói, dừng ngồi tù, giữ lại mạng sống thì bọn họ mới có thể có tương lai.

Quan Được định nói gì đó, nhưng rồi kìm lại: “Ừ, anh nhớ.”

Mỗi một từ một chữ anh đều nhớ kỹ.

Lúc hai người rời khỏi khách sạn mặt trời đã lên cao, Ngôn Tiêu mua theo điểm tâm lên xe, xe từ trong trần chạy thẳng đến thành phố Du Lâm.

Trên đường đi cô mở điện thoại ra xem, Vương Truyền Học có gửi cho cô vài tin nhắn, nói qua về tình hình của Thạch Trung Chu, nhưng từ mười giờ qua đến giờ lại không có tin nhắn nào. Cô đoán rằng bọn họ đang bị cảnh sát hỏi tới.

...

Vài chiếc xe cảnh sát đang đỗ trước cửa bệnh viện thành phố Du Lâm.

Vương Truyền Học vừa tiến một vài cảnh sát đi ra, người dẫn đầu là Lý Chính Hải. Cậu ta trở lại phòng bệnh, nhìn qua Thạch Trung Chu vẫn đang nhắm mắt nằm trên giường bệnh, sau đó gơ hai tay gãi đầu, trong đầu ong ong rồi mủi: “Tiểu Bồ, cô có biết xảy ra chuyện gì không?”

Bác sĩ nói vết thương trên đùi Thạch Trung Chu là do súng bắn, vừa rồi còn có cảnh sát tới, nhưng tại sao lại xảy ra chuyện này thì bọn họ hoàn toàn không biết gì.

Bồ Giai Dung ngồi ở cuối giường, lắc đầu: “Chỉ có chờ tiểu Thạch tỉnh lại mới biết được chuyện gì.”

Cửa phòng bị gõ nhẹ vài cái, có người từ bên ngoài đi vào.

Vương Truyền Học nhìn ra cửa, hai mắt mở to: “Ngôn tỷ, chị đến rồi.”

Ngôn Tiêu đội mũ chống nắng, mặc chiếc khoác rộng thùng thình màu xám, khác hoàn toàn phong cách ăn mặc sành điệu hàng ngày, nếu không để ý còn không nhận ra.

Bồ Giai Dung đứng lên, gật đầu chào cô.

Ngôn Tiêu đi về phía họ, nhìn Thạch Trung Chu: “Tiểu Thạch sao rồi?”

Vương Truyền Học nói: “Bác sĩ nói cậu ta mạng lớn, viên đạn găm không sâu, không ảnh hưởng đến xương cốt, cũng không làm tổn thương động mạch, chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt sau này hoạt động không gặp vấn đề gì.”

“Vậy là tốt rồi.” Ngôn Tiêu thở phào, thấp giọng hỏi: “Cảnh sát đã đến đây?” Vừa rồi lúc cô đi vào bệnh viện bằng cửa phụ, trông thấy xe cảnh sát rời đi.

“Đến rồi, bọn em không nói gì cả, anh đội trưởng Lý nói khi nào tiểu Thạch tỉnh, bọn họ lại đến.” Ngôn Tiêu đoán rằng Lý Chính Hải vẫn sẽ cử người theo dõi tình hình bên này nên không ở lại lâu.

Mấy người Vương Truyền Học đi theo Quan Dực một thời gian nên có lẽ cũng biết cách ứng phó với cảnh sát, cô không cần phải dặn dò gì.

Vừa định rời đi thì Thạch Trung Chu ở trên giường đột nhiên cử động, mở mắt ra.

Ngôn Tiêu cúi đầu nhìn: “Cậu tỉnh rồi?”

Thạch Trung Chu háng giọng: “Tỉnh được một lúc.”

Vương Truyền Học giật mình nhìn cậu ta: “Hóa ra là cậu giả vờ ngủ à?”

“Nói nhảm, nếu không tôi có trốn được câu hỏi của cảnh sát không?” Thạch Trung Chu bày ra vẻ mặt đau khổ, nói một cách yếu ớt: “Đau quá...”

Ngôn Tiêu ngồi xuống bên giường: “Tiểu Thạch, rốt cuộc cậu trông thấy gì?”

“Em đâu có thấy cái gì, lúc đó là nửa đêm, đèn lại không bật, em chỉ muốn đi nhà vệ sinh... vội vàng đi nên cũng chẳng trông thấy rõ Quan đội đang nói chuyện với ai, chỉ nghe thấy đúng một câu... trời ạ, xui xẻo hết biết.” Có lẽ do chân đau nên cậu ta nghiêng rằng chịu đựng, nói được một câu dài là thở hổn hển.

Ngôn Tiêu sợ cậu ta bị lưu lại bóng ma tâm lý liền gạt đi: “Thôi quên hết đi, về sau làm khảo cổ chính quy, đừng liên quan gì đến nơi này nữa.”

“Aiyo Ngôn tỷ, chị đừng nói vậy, cứ như kiểu từ trước đến giờ việc bọn em làm là không đúng đắn ấy.”

Ngôn Tiêu trông thấy cậu ta như vậy thì yên tâm, mặc dù sức khỏe còn yếu nhưng ít ra còn có thể nói giỡn.

Thạch Trung Chu cố gắng nhịn đau, yên lặng một lát rồi nói: “Ngôn tỷ, nếu chị gặp được Quan đội thì giúp em bảo với anh ấy, em không trách anh ấy.”

Đêm đó lúc Quan Được lôi cậu ta ra ngoài có nói: “Tiểu Thạch, nếu như sau này cậu bị tàn phế tôi sẽ đền cho cậu một chân, cậu chết tôi đền cho cậu một mạng, nhưng nếu cậu không bị làm sao thì hãy cắt đứt hoàn toàn liên lạc với tôi, cậu hận tôi thế nào cũng được, cứ coi như chưa từng quen biết tôi.”

Thạch Trung Chu không ngốc, cậu biết rõ ý anh là gì.

Ngôn Tiêu từ trong phòng bệnh đi ra, đi đến lối thoát hiểm, có một người đàn ông cao lớn đang nấp ở đó.

“Anh cũng nghe thấy chứ?”

“Ừ.” Quan Được mặc một chiếc áo đen, đội mũ lưỡi trai, kéo thấp vành: “Người không sao là tốt rồi, đi thôi.”

Rời khỏi bệnh viện, xe chạy trên đường cái, bên ngoài mặt trời đã ngã dần về phía Tây.

Dọc đường đi không gặp bất cứ một chiếc xe nào, cho đến khi đến gần chốt trên đường cao tốc, từ phía xa đã thấy vài chiếc xe cảnh sát đang đỗ ở đó, mấy trước xe phía trước đang bị kiểm lâm kiểm tra.

Quan Được chuyển hướng: “Đi sang đường nhỏ.”

Xe lái vào khu vực hoang vắng, vòng một đường lớn. Lúc chuẩn bị quay trở lại đường cái Ngôn Tiêu nói: “Dừng ở đây đi.”

Quan Được đạp phanh xe, cả hai bước xuống, đứng cạnh xe, nhìn về phía những ngọn núi xa xa, cảm nhận từng cơn gió Tây Bắc thổi đến.

Ngón tay Ngôn Tiêu ngoắc vào thắt lưng quần Quan Được, anh thuận theo lực kéo đứng trước mặt cô.

“Anh không thể tiễn em thì đừng đi nữa, cố mà chịu, cũng đừng nhớ em quá, biết chưa?” Hai tay Quan Được vòng quanh eo cô: “Em thì sao, cũng chịu được?”

Ngôn Tiêu choàng tay ôm cổ anh, giống như cười mà như không: “Cái này thì chưa chắc, có lẽ em sẽ đến thăm anh.”

“Có thể sẽ không an toàn.”

“Không phải có Tiểu Thập Ca anh ở đây sao?”

Quan Được bật cười một tiếng trầm thấp. Làm sao cô biết rằng, sự tồn tại của cô chính là nỗi uy hiếp đối với anh.

70. Chương 70

Ngôn Tiêu cuối cùng vẫn không cho Quan Được tiễn cô ra sân bay, hai người tách nhau ra tại chỗ ngã đường hoang vắng đó, một người đi về hướng Đông, một người hướng Tây.

Trở lại Thượng Hải đã không còn sớm, ngoài sân bay là màn đêm đen kịt. Nhiệt độ trong thành phố đã thật sự tăng cao, Ngôn Tiêu lái xe trở về nhà, cả người ướt đầm mồ hôi.

Về đến nhà, cởi bỏ quần áo dùng để cải trang ra, cô tắm rửa sạch sẽ rồi mệt mỏi nằm trên giường.

Nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ ập đến, lại đột nhiên mở mắt, thò tay xuống dưới gối lấy điện thoại ra. Cô định gọi điện nhưng nghĩ rằng bên kia Quan Được có lẽ vẫn chưa mở máy, liền gửi tin nhắn báo cho anh biết mình đã đến nơi.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận giữa trưa ngày hôm sau. Lúc thức giấc điện thoại vẫn đang cầm trong tay, Ngôn Tiêu lật người lại, híp mắt nhìn màn hình, Quan Được chỉ trả lời đúng một chữ “Tốt”, tin nhắn gửi lúc bốn giờ sáng, rốt cuộc anh cũng chịu bật máy. Có lẽ vì đợi tin của cô nên mới mở.

Ngôn Tiêu mỉm cười rời giường, lỏa thể đi vào phòng thay đồ. Lúc ở nhà cô thích ngủ khỏa thân, chỉ có khi ở Tây Bắc mới nghiêm chỉnh mặc đồ.

Quan Được chưa bao giờ đến nhà cô sẽ không biết thói quen nhỏ này, nhưng không sao, sau này anh sẽ đến...

Buổi chiều Ngôn Tiêu đến phòng đấu giá Hoa Nham. Vừa đẩy cửa ra đã trông thấy Bùi Minh Sinh đang bưng một tách cà phê trong tay, bộ dạng thoải mái nhàn nhã ngồi trên ghế của cô chờ.

“Về rồi à sư muội?”

Ngôn Tiêu mặc một bộ váy công sở màu đen, dài không quá gối, chân đi một đôi giày cao gót hàng hiệu, đứng bên cạnh bàn.

“Có gì muốn hỏi thì hỏi đi.”

Bùi Minh Sinh gỡ mắt kính xuống, từ tốn hỏi: “Em đã xử lý xong bài chiến trường rồi sao?”

Cái gã này đôi khi thật lảm chuyện. Ngôn Tiêu cúi đầu bảo trợ lý sắp xếp lại công việc: “Xử lý rồi, chuyện với Cố Đình Tông đã là quá khứ, trong lòng em chuyện năm đó đã hoàn toàn chấm dứt.”

Bùi Minh Sinh gật đầu: “Rất tốt, hai người vốn dĩ không hợp nhau. Có điều lúc anh ở Hong Kong anh ta cho người liên lạc với anh, nói muốn cùng Hoa Nham hợp tác buôn bán đồ cổ, em thấy chuyện này thế nào?”

Ngôn Tiêu quay phắt lại: “Đừng hợp tác cùng anh ta.” “Làm sao?”

“Anh nghe theo em là được.” Ngôn Tiêu dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Cố Đình Tông không hòa nhã như vẻ bề ngoài của anh ta, Hoa Nham vừa thoát khỏi sự khống chế của Ngũ gia, bây giờ phát triển ổn định là tốt nhất, cần gì phải vội vàng hợp tác với người khác.”

Bùi Minh Sinh thấy cô nói cũng có lý, thực ra anh cũng không có ý định đó, nếu không phải thấy Cố Đình Tông làm ăn lớn thì căn bản anh cũng không xem xét đề nghị này.

“Còn Quan Được, em cũng xử lý xong rồi chứ?”

“Xử lý rồi.”

“Xử lý thế nào?” Bùi Minh Sinh thông thả ung dung uống cà phê.

Ngôn Tiêu nhìn anh ta: “Chờ anh nuốt xuống rồi nói.”

Bùi Minh Sinh không hiểu lắm, còn thật sự nghe theo lời cô nuốt xuống: “Nói đi.” “Em với anh ấy ở bên nhau.”

“...” Vẻ mặt Bùi Minh Sinh gần như hóa đá.

“Vì sao?”

“Đẹp trai, đáng đẹp.” Hai mắt Ngôn Tiêu nheo lại: “Nhiệt tình.”

Bùi Minh Sinh đứng dậy, đặt tách cà phê xuống: “Ngôn Tiêu em nghiêm túc chút đi. Những điều anh nói với em trước khi đi đều vô ích sao? Em và anh ta không phải là người cùng một thế giới.”

Ngôn Tiêu mỉm cười, không nói gì cả.

“Em thử nghĩ lại xem, anh ta có thể cho em cái gì?” Bùi Minh Sinh đứng ở góc độ của cô mà suy nghĩ.

Ngôn Tiêu thu hồi lại vẻ đùa giỡn: “Sư huynh, em cũng không phải là cô gái nhỏ không hiểu chuyện, em biết mình đang làm gì.”

Cô và Quan Được giống như hai thỏi nam châm, để sai cực sẽ luôn bài xích lẫn nhau, nhưng chỉ cần đặt đúng vị trí sẽ liền hấp dẫn nhau chặt chẽ.

Cô muốn người đàn ông này, không cần bất cứ thứ gì khác.

Chân mày Bùi Minh Sinh nhíu chặt, tháo kính ra, cúi đầu lau kính, rồi lại đeo lên: “Ngôn Tiêu, lần đầu tiên anh thấy em không lý trí như vậy, quả thực khiến anh quá sửng sốt.”

Ngôn Tiêu nhàn nhạt nói: “Có phải là lần đầu tiên hay không em không biết, nhưng em khẳng định đây là lần cuối cùng.”

...

Trời tối là lúc doanh địa trong sa mạc bận rộn nhất.

Xuyên Tử dẫn các anh em sắp xếp di vật chất lên xe việt dã, cẩn thận phủ nó bằng vải bạt dày. Anh ta vừa quay đầu lại liền trông thấy Quan Được trở về.

“Thập ca.” Xuyên Tử chào hỏi: “Hai ngày nay anh đi đâu vậy?”

Quan Được vừa đi vừa bỏ chiếc mũ trên đầu xuống: “Có việc phải ra ngoài, những thứ kêu các cậu chuẩn bị đã làm xong chưa?”

“Xong rồi, đồ đều được chuyển lên xe.”

Quan Được đi đến vén miếng vải bạt nhìn qua một lát rồi phủ lại: “Tôi định đi một chuyến đến nơi khác, các cậu gần đây nếu không cần thiết thì đừng ở lại đây.”

Xuyên Tử tò mò: “Thập ca, có phải anh có chuyện gì giấu chúng em không?”

Quan Được nhìn về phía những gian phòng dựa vào những vách núi đá, doanh địa này vì được che giấu nên mới tồn tại được cho đến ngày hôm nay, có điều với sự điều tra gắt gao của cảnh sát, có lẽ chẳng bao lâu họ sẽ tiến vào trong sa mạc, một khi lục soát ra manh mối, nơi này sớm muộn gì cũng bị tìm ra.

“Không có gì, các cậu cứ làm theo lời tôi nói sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.”

Quan Được nói xong, quay đầu nhìn một người đàn ông vạm vỡ có nước da đen như mực: “Nhị Trụ, cậu với Xuyên Tử đưa hết anh em đến canh giữ thật chặt ốc đảo kia, tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì.”

Nhị Trụ cười hề hề để lộ ra hàm răng trắng, đi qua châm thuốc cho Quan Được: “Em biết rồi Tiểu Thập Ca, sao không thể trông coi cẩn thận chứ, anh và ông chủ đều coi trọng như vậy, nơi đó khẳng định vô cùng đáng giá phải không?”

Tổ chức Văn Bảo luôn tuyển chọn những người thô kệch, can đảm và mạnh mẽ, bọn họ đều không có bằng cấp, thậm chí còn từng có tiền án đánh nhau, Nhị Trụ là một trong số đó, tuy nhiên không phải là phạm tội gì ác độc gì.

Nơi này trả công cao, họ làm việc kiếm tiền, Quan Được có năng lực áp chế bọn họ, bọn họ cũng rất nghe lời anh, chỉ có điều tình cảm cũng không phải quá sâu đậm. Tiêu chí của tổ chức Văn Bảo là bảo vệ di vật, nhưng đối với họ chỉ là một nơi để kiếm tiền mà thôi.

Quan Được châm lửa từ trong tay anh ta, ngậm điếu thuốc lên miệng, buồn cười vỗ nhẹ vào gáy anh ta: “Chỉ biết đến tiền, di vật cũng không nhất thiết chỉ là tiền.”

Nhị Trụ ít khi thấy anh vui vẻ như vậy nên cười cười né đầu.

“Hãy nhớ cho kỹ, chỗ kia mà bị sút mẻ gì thì tôi không tha cho cậu đâu.”

“Vâng Thập ca, nhớ kỹ nhớ rõ rồi.”

...

“Giá trị của di vật, đương nhiên không chỉ là tiền, nó là di sản văn hóa quý báu của lịch sử lưu lại cho nhân loại. Chân tướng lịch sử mà người đời sau không thể biết thường được tìm thấy trên các di vật, tài sản thừa kế này là bảo vật vô giá. Hãy thử tưởng tượng, nếu như không có các di vật văn hóa, lịch sử Trung Quốc

chúng ta năm nghìn năm qua sẽ có biết bao nhiêu là lỗ hổng? Rất nhiều tội phạm và những kẻ trộm mộ chỉ quan tâm di vật đáng giá bao nhiêu liền dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào để cướp được chúng, mà lại quên đi thứ đáng giá nhất phía sau di vật chính là lịch sử, cái bọn họ đang làm là phá hoại lịch sử...”

Buổi tọa đàm kết thúc, cả hội trường tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Ngôn Tiêu từ hàng ghế sau đứng lên, nhanh chóng đi ra phía cửa, có người gọi cô: “Chờ một chút.”

Cô quay đầu lại, vị học giả lớn tuổi vừa rồi đứng trên bục nói chuyện bước nhanh về phía cô:

“Không nghĩ ở Thượng Hải có thể gặp cô, cô còn nhớ tôi chứ?”

Ngôn Tiêu gật đầu: “Nhớ chứ, giáo sư Hoa.”

Thật trùng hợp, thành phố sắp xếp một buổi giao lưu về di vật lịch sử. Theo nguyên tắc thanh lọc thị trường đồ cổ, một bộ phận những người tham gia vào ngành đồ cổ cũng nhận được lời mời, Ngôn Tiêu là một trong số đó.

Giáo sư Hoa đặc biệt đáp chuyến bay từ Bắc Kinh tới đây, chuyện bức họa nung lần trước để lại ấn tượng sâu sắc với ông, vừa nhìn thấy Ngôn Tiêu liền nhận ra.

Sự nhiệt tình của ông cụ khiến Ngôn Tiêu không thể nào từ chối, cô theo ông ra khỏi hội trường, đi vào trong một trà lâu.

“Cô làm giám định di vật à?” Lần trước gặp cô, Hoa giáo sư đã đoán ra.

Ngôn Tiêu ngồi đối diện với ông, mỉm cười: “Công việc của cháu là giám định đồ cổ, rất ít khi giám định di vật.”

Giáo sư Hoa gật đầu: “Cô họ Ngôn, trước đây ở Thượng Hải có một vị giáo sư lịch sử nổi tiếng tên Ngôn Tu Thực, cô có biết không?”

Ngôn Tiêu nói: “Đó là cha cháu.”

Giáo sư Hoa vỗ mạnh vào đầu gối: “Hèn chi, tôi còn ngạc nhiên sao cô còn trẻ như vậy mà đã làm được nghề này.” Khuôn mặt ông hiện lên vẻ tiếc nuối: “Gần đây tôi giúp cảnh sát nghiên cứu một miếng Hoàng Ngọc, nếu biết sớm đã mang theo để trao đổi cùng cô.”

Ngôn Tiêu giật mình: “Hoàng Ngọc gì?”

“Miếng Hoàng Ngọc này rất hiếm gặp, trên mặt có khắc hoa văn hình sói, kết luận sơ bộ là có liên quan đến Hiểm Doãn.” Giáo sư Hoa khi nhắc đến đề tài khảo cổ là bắt đầu nói không ngừng: “Cô biết về Hiểm Doãn chứ? Chính là một bộ tộc dân tộc thiểu số rất thần bí, lịch sử ghi chép lại rằng bọn họ sinh sống trong một khu vực thuộc Tây Bắc, chắc chắn không sai.”

Đến giờ Ngôn Tiêu đã hiểu tại sao Lý Chính Hải có thể mau chóng tìm được manh mối miếng ngọc có liên quan đến sói, hóa ra là nhờ ông ấy.

“Nếu vị sư huynh kia của tôi vẫn còn ở đây thì tốt quá.” Hoa giáo sư thở dài: “Ngũ gia bị lật đổ, không biết liệu còn tìm được ông ấy không, nghe nói trước kia ông ấy có tìm đến một nơi có liên quan đến sói.”

Ông ấy muốn tìm bác Lộ.

Ngôn Tiêu không biết liệu tòa thành dưới đất kia có thể che giấu khỏi cảnh sát được bao lâu. Cô xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, có chút bất an.

“À đúng rồi,” Đang thao thao nói chuyện, giáo sư Hoa chợt nhớ tới chuyện khác: “Cái cậu lần trước cùng cô mang bức họa nung đến cho tôi đâu, cậu ta nói đã từng làm trong tổ chức Văn Bảo, cậu ta không còn bên cô nữa sao?”

Ngôn Tiêu choàng tỉnh: “Vẫn còn, nhưng hiện giờ anh ấy không ở đây.”

Hoa giáo sư cười: “Cậu ta là bạn trai của cô?”

Ngôn Tiêu gật đầu: “Phải, là bạn trai của cháu.”

“Tốt quá, tiểu tử kia nhìn rất được.”

“Vâng, cháu cũng thấy anh ấy rất tốt.”

...

Đêm đến, Quan Được đổ thêm xăng cho chiếc việt dã, chuẩn bị lên đường.

Xuyên Tử đứng bên cạnh soi đèn pin cho anh: “Thập ca, suýt nữa em quên không báo cho anh, không thấy mấy người trong đội khảo cổ đâu, cũng không trông thấy cô Ngôn. Em chỉ đi ra chỗ kia trông coi một đêm, lúc trở về chẳng còn thấy ai, thật không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Quan Được vươn người đứng lên, đưa thùng rỗng cho anh ta: “Bọn họ đi hết rồi, chuyện này tôi biết.”

“Vậy thì tốt.” Xuyên Tử tránh đường cho anh đi.

Quan Được ngồi trên ghế lái, đột nhiên gác tay lên cánh cửa, thò đầu ra gọi: “Xuyên Tử.”

“Vâng, sao thế Thập ca?”

“Gọi là chị dâu.”

Xuyên Tử sững sờ: “Hả?”

“Tôi đang nói về Ngôn Tiêu, sau này đừng gọi là cô Ngôn, gọi chị dâu.” “... Nhưng không phải anh nói hai người không phải quan hệ đó sao?” “Bây giờ hai chúng tôi có quan hệ đó.”

Xuyên Tử chưa hiểu ra thì đã thấy Quan Được lái xe đi.

Về mặt anh khiến người ta cảm nhận được nó rạng rỡ bằng sức sống hơn bất cứ lúc nào.

71. Chương 71

Lúc Bùi Minh Sinh đến tìm Ngôn Tiêu, cô không làm việc mà đang ngồi tựa trên cửa sổ gọi điện thoại.

Vách kính phòng làm việc là loại cửa sổ cao sát đất, Ngôn Tiêu ngồi tựa ở đó, thân hình thon thả của cô phản chiếu trên tấm kính.

“Đúng vậy giáo sư Hoa, cháu giới thiệu cho bác vài người, đều làm khảo cổ. Tên là Thạch Trung Chu, Vương Truyện Học, còn có một cô gái...”

Những cái tên này không hề xa lạ, Bùi Minh Sinh đứng tựa ở cửa, kiên nhẫn chờ cô nói xong.

Ngôn Tiêu cúp máy, vừa quay lại trông thấy anh ta.

“Em đang giới thiệu công việc cho mấy người trong đội khảo cổ kia?” “Phải.”

Bùi Minh Sinh tỏ vẻ bó tay: “Rốt cuộc tên Quan Được kia cho em uống thuốc mê gì thế, ngay cả thành viên trong đội của anh ta em cũng phải lao tâm khổ tứ.”

“Chuyện này không liên quan đến anh ấy.” Ngôn Tiêu cúi đầu nhấn địa chỉ liên lạc của giáo sư Hoa cho bọn Vương Truyện Học, để bọn họ tự mình liên lạc. Đi theo giáo sư Hoa làm khảo cổ, ít nhất đó là công việc đứng đắn.

Bùi Minh Sinh xoa bóp ấn đường: “Được rồi, bảo Quan Được đến Thượng Hải đi, anh cũng có việc cho anh ta làm.”

Ngôn Tiêu buồn cười: “Anh làm gì thế?”

“Anh ta ở Thượng Hải làm gì thì cũng tốt hơn với mấy việc làm ở Tây Bắc.” Bùi Minh Sinh ngồi xuống, tựa vào thành ghế nhìn cô: “Anh thân là sư huynh của em, chứng kiến em vất vả ra sao, nếu anh ta có một chút chuyện này cũng không thể làm cho em, thì dựa vào cái gì để cho em thích?”

Ngôn Tiêu lắc đầu: “Không cần, anh chịu làm vậy là em đã rất cảm kích rồi, coi như là anh đã chúc phúc cho bọn em.”

“...” Bùi Minh Sinh cần nói gì thì đã nói, phải làm gì cũng đã làm, Ngôn Tiêu kiên quyết hơn anh ta nghĩ rất nhiều. Anh ta đứng dậy đi ra cửa, dừng lại nói thêm: “Ngôn Tiêu, anh hy vọng sau này em sẽ không hối hận.”

Bùi Minh Sinh luôn hy vọng Ngôn Tiêu có thể vui vẻ mở lòng đón nhận một người, nhưng không mong rằng cô sẽ phải hối tiếc vì lựa chọn đó. Mười mấy năm qua Ngôn Tiêu đã phải chịu nhiều vất vả, anh không mong cô lại phải trải qua đau khổ một lần nữa.

Ngôn Tiêu nói: “Sẽ không.”

Nhìn theo Bùi Minh Sinh ra cửa, Ngôn Tiêu cầm điện thoại lên, định gọi nhưng lại lo lắng liệu anh đang lẫn trốn cảnh sát ở đâu đó, nghĩ vậy liền bỏ điện thoại xuống.

...

Quan Dược lúc này vẫn đang ở trên đường.

Tuyến đường mà Cố Đình Tông sắp xếp vô cùng bí mật, ra khỏi sa mạc sẽ đi về hướng Cam Túc. Ngay cả người như anh, tự nhận mình là người thông thuộc đất Tây Bắc mà cũng không biết rõ con đường này.

Rong ruổi trên đường hai ngày, chủ yếu chạy xe vào buổi tối, ban ngày nghỉ ngơi.

Suốt đường đi rất hiếm khi gặp người qua lại, vì tuyến đường này vô cùng khó đi, nếu không phải đi trong sa mạc hoang vu, thì lại là chân núi vách đá lởm chởm, thì thoảng mới có một đoạn quốc lộ, nhưng cũng rất ngắn và thô sơ.

Khoảng hơn mười giờ tối, Quan Dược cho xe dừng lại ở ven đường, vòng ra sau xe kiểm tra. Đồ

vật được bọc rất cẩn thận, Xuyên Tử thậm chí còn lót một tấm đệm hơi và vài tấm xốp, tuy nhiên vẫn có hư hại.

Đường đi xấu như vậy, dù có bọc kỹ đến đâu cũng sẽ bị sóc đến hỏng. Quan Dược thấp giọng chửi một câu, đập nắp thùng gỗ, vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy bầu trời đêm.

Chòm sao Bắc Đẩu sáng nổi bật giữa bầu trời sao đêm hè, giữa cánh đồng bát ngát hoang vu, bầu trời trông như một mái vòm, cảm giác như chỉ cần giơ tay là có thể chạm đến.

Nhớ lại đêm bọn họ cùng Ngôn Tiêu cắm trại trên thảo nguyên, Vương Truyện Học nói cho cô biết, ngắm sao ở Tây Bắc là tuyệt nhất, chỉ tiếc rằng hôm đó trời không có sao.

Mấy ngày nay không chú ý liên lạc với cô, điện thoại của anh luôn bật nhưng không thấy cô gọi đến.

Quan Dược lấy điện thoại gọi cho Ngôn Tiêu. Sau hai tiếng chuông cô bắt máy, Ngôn Tiêu nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, giọng nói của cô lộ ra vẻ biếng nhác.

Quan Dược tựa vào xe, thấp giọng hỏi: “Chưa ngủ sao?” “Chưa ngủ được, vẫn đang làm việc.” “Đã muộn rồi.”

“Anh cũng chưa ngủ?”

“Anh cũng đang làm việc.”

“Làm việc mà còn gọi cho em?” Ngôn Tiêu bật cười: “Nhớ em sao? Không phải đã kêu anh phải chịu đựng à?”

Quan Dược không trả lời, trong điện thoại chỉ còn tiếng thở của anh.

“Không nhớ sao? Vậy em dập máy đây.”

Không để cho Quan Dược kịp phản ứng, Ngôn Tiêu thực sự cúp máy.

Quan Dược thoáng sửng sốt, lại thấy buồn cười, ấn nút gọi lại.

Ngôn Tiêu nhắc máy, hỏi: “Nói thế nào?”

Quan Được sờ một tay lên chóp mũi, tưởng tượng ra vẻ mặt cô bên đầu bên kia vào lúc này: “Em thì sao, muộn như thế này vẫn chưa ngủ, không phải cũng đang nhớ anh chứ?”

Ở đầu bên kia, Ngôn Tiêu cầm túi đi ra khỏi phòng làm việc: “Anh đừng đắc ý, bây giờ em về nhà đi ngủ.”

Quan Được cười nhẹ, âm thanh trong điện thoại trầm thấp từ tính: “Trên đường chú ý an toàn.” Ngôn Tiêu đi dọc trên hành lang, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thành phố về đêm được thấp sáng bởi

những ánh đèn rực rỡ, nơi đây không giống như Tây Bắc, không có cao nguyên hoang vắng, nơi đây bầu trời vừa cao vừa xa, chỉ có một màu đen thăm thẳm, thi thoảng có vài tia chớp, dường như có thể mưa bất cứ lúc nào.

Cô nghe thấy tiếng gió qua điện thoại, có thể tưởng tượng được lúc này anh đang đứng giữa một vùng đất hoang vu, cô nhẹ nhàng nói: “Anh cũng phải chú ý an toàn.”

“Anh biết.”

Sau khi treo máy, Ngôn Tiêu ra khỏi cửa chính Hoa Nham, ngồi vào trong xe, di động báo có tin nhắn gửi đến.

Tin nhắn của Quan Được: “Ừ, anh rất nhớ em.”

Lại còn làm bộ, thừa nhận sớm một chút không phải tốt sao.

Bên ngoài trời đã đổ mưa, nhưng người trong xe tâm trạng lại rất vui vẻ. Ngôn Tiêu gọi lại cho Quan Được.

“Anh đang ở đâu?” “Trên đường.”

“Em đang hỏi chỗ anh dừng lại ấy” Ngôn Tiêu tựa trên ghế lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài:

“Thượng Hải trời đang mưa, em muốn biết thời tiết bên đó thế nào.”

...

Trạm cuối cùng trên tuyến đường là thị trấn Bắc Thiện, phải đi qua Tửu Tuyền(1) (chỗ này lúc đầu chị để là Tây Tuyền em search gg ko thấy, cv ghi là rượu tuyền, em search thử thì thấy có Tửu Tuyền ở Cam Túc nên em đổi), sát cạnh Gia Dục Quan(2), đó chỉ là một trấn nhỏ không mấy ai biết đến, chính là nơi Quan Được dừng chân.

*Gia Dục Quan:

Qua điện thoại, Ngôn Tiêu cho anh biết khu vực đó là đoạn giữa thuộc hành lang Hà Tây(3), phía bắc là dãy núi Hắc Sơn, phía nam là Kỳ Liên Sơn(4), hành lang này là một phần của Con đường tơ lụa(5).

(1) Tửu Tuyền: là một địa cấp thị tỉnh Cam Túc, Trung Quốc.

(2) Gia Dục Quan: một trong những cửa ải ở cực Tây của Vạn Lý Trường Thành, Cùng với Cư Dung quan và Sơn Hải quan, đây là một trong các cửa ải chính.

(3) Hành lang Hà Tây: một phần của con đường tơ lụa phương Bắc đi về phía tây bắc từ bờ Hoàng Hà, đây là tuyến đường quan trọng nhất nối từ Trung Nguyên đến lòng chảo Tarim và Trung Á đối với các thương nhân và đội quân.

(4) Kỳ Liên Sơn: là phần nằm ngoài ở phía bắc của dãy núi Côn Lôn, tạo thành ranh giới giữa các tỉnh Thanh Hải (phía đông bắc) và Cam Túc (phía tây).

(5) Con đường tơ lụa: một hệ thống các con đường buôn bán nổi tiếng đã từ hàng nghìn năm nối châu Á với châu u.

Lại một ngày nữa trôi qua, sau khi ăn xong, Quan Được từ một quán ăn ven đường đi ra, anh đứng trên đường nhìn xung quanh, từ đây có thể trông thấy dãy Kỳ Liên Sơn quanh năm phủ tuyết trắng.

Những người thông thạo lịch sử thật lợi hại, chỉ cần nói qua một cái tên địa danh là có thể biết rõ mọi thứ liên quan từ cổ chí kim.

Nhiệt độ nơi này hơi thấp, Quan Được kéo cao cổ áo khoác, nhìn về phía chiếc xe đang đỗ, trông thấy có hai cảnh sát đang đi tuần.

Nét mặt Quan Được không đổi, đút hai tay ở trong túi, đi về hướng đó.

Chiếc việt dã chạy đường dài, hiện giờ không còn nhìn rõ màu sơn thân xe, ngay cả biển số xe cũng bám đầy đất bụi.

Hai người cảnh sát đứng phía sau xe nhìn vài lần, lúc ngẩng đầu lên trông thấy Quan Được. “Đây là xe của anh?”

“Phải”

“Chạy từ nơi nào đến?” “Du Lâm.”

“À, Chạy từ Thiểm Tây.” Một người cúi đầu ghi lại, người kia nói: “Mở ra cho chúng tôi kiểm tra một chút.”

Hai cảnh sát này trông còn rất trẻ, có lẽ mới bắt đầu làm không lâu, không khó để cắt đuôi. Quan Được cúi thấp đầu: “Tôi làm rơi chìa khóa bên trong quán cơm, các anh chờ một lát.” Nói xong quay người định đi.

Cảnh sát ở vùng sâu thường tương đối cảnh giác, sợ anh chạy mất nên lập tức nói: “Chúng tôi đi cùng anh.”

“Được.” Quan Được đi phía trước, lúc đến gần quán cơm liền rẽ sang hướng khác, quẹo vào góc tường phía sau sân.

“Anh đi đâu?” Một cảnh sát vừa mở miệng hỏi, Quan Được đã xoay người, khóa cổ họng anh ta, một cánh tay khác ghì chặt cổ người còn lại.

Chỉ vài phút sau anh từ bên trong đi ra, ném ống kim tiêm thuốc gây mê đi, đến cửa quán ăn gọi:

“Ông chủ, tôi thấy hình như phía sau quán cơm có người bất tỉnh.”

Lúc ông chủ vội vã đi ra thì chỉ kịp nhìn thấy một chiếc việt dã lao đi trước mắt. Ông ta bán tính bán nghi đi ra phía sau tường trong sân, trông thấy hai cảnh sát đang nằm ở đó, ngay lập tức chạy đi báo cảnh sát.

Tám giờ tối, Quan Được đến nơi - thị trấn Bắc Thiện.

Thị trấn nhỏ không tên tuổi nhưng giao thông rất thuận lợi, nhiều địa điểm ăn uống nghỉ ngơi, khách du lịch cũng không ít. Người đến người đi càng nhiều, đối với Quan Được càng an toàn.

Quan Được tìm được một khách sạn vắng khách, đậu xe vào trong sân, vừa đi vào trong sảnh điện thoại trong túi rung lên. Anh lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn Ngôn Tiêu gửi: “Đêm nay anh ở chỗ nào?”

Quan Được gõ: “Ra ngoài thì đương nhiên phải ngủ khách sạn.”

Anh nhanh chóng nhận được tin phản hồi của cô: “Khách sạn tên gì?”

Quan Được đi cạnh cửa sổ, cửa không đóng, gió lạnh theo đó ùa vào. Anh nhìn lên biển hiệu treo ngoài cửa, trên đó viết “Khách sạn Phong Ngũ.”

“Khách sạn Phong Ngũ.”

Ngôn Tiêu không nhắn lại nữa. Quan Được cho rằng cô chỉ thuận miệng hỏi nên không thắc mắc gì, đặt điện thoại xuống, cởi áo khoác, tháo các món đồ sau lưng nhét dưới gối, sau đó đi vào nhà tắm.

Tắm xong đi ra, đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng. Quan Được nhanh chóng mặc quần áo vào, lấy khẩu súng dưới gối nhét ở sau lưng, đi mở cửa.

Người ngoài cửa là chủ khách sạn: “Dưới lầu có người gửi chuyển phát nhanh cho anh, kêu anh xuống dưới lấy.”

Tay Quan Được giữ cửa, ánh mắt đề phòng: “Làm gì có chỗ nào gửi chuyển phát nhanh đến khách sạn.”

“Anh họ Quan phải không? Trong khách sạn chúng tôi chỉ có một mình anh họ Quan, cô gái kia nói là chuyển phát từ Thượng Hải, gửi cho người họ Quan.”

Quan Được phản ứng ngay, lập tức mở cửa ra ngoài.

Ông chủ còn chưa kịp hỏi anh có phải là người đó hay không, đã thấy anh lao vút ra ngoài.

Ra khỏi khách sạn, đi ra đường cái, Quan Được đứng trong gió nhìn về phía bên đường đối diện. Nơi có một sạp hàng, trên cửa sổ treo vài quyển tạp chí, trên quầy bày bán thuốc lá, rượu và đồ uống.

Ngôn Tiêu đang đứng tựa vào bức tường của quầy hàng, trên người vẫn đang mặc một bộ đồ công sở, chân váy ôm lấy bờ mông căng tròn, đôi giày cao gót giẫm trên nền gạch nhấp nhô, vai đeo một chiếc túi.

Cô đứng bên kia đường nhìn anh.

Quan Được bước qua, cúi đầu nhìn cô: “Chuyến phát của anh đâu?”

Ngôn Tiêu ngẩng đầu, ánh đèn đường mờ ảo chiếu lên chiếc cổ áo mở rộng, làm lộ làn da trắng ngần và khe rãnh sâu ẩn hiện trước ngực cô: “Không phải đang đứng trước mặt anh sao, gửi người phụ nữ của anh đến cho anh.”

Giọng nói Quan Được trầm thấp: “Ký nhận ở đâu?” “Hả?”

“Vẫn chưa ký nhận, anh ký ở đâu?”

Ngôn Tiêu bật cười: “Tùy anh.”

Quan Được kéo cô vào góc tường, kéo cổ áo cô xuống, hôn lên cổ cô.

Nụ hôn đó thật lâu mới dừng lại, hơi thở Ngôn Tiêu trở nên dồn dập, hai tay bị anh giữ ở trên

tường: “Hôm đó em hỏi địa điểm dừng lại là để chuẩn bị đến sao?” “Không, hôm đó em quả thực hỏi để xem thời tiết thôi.”

Thời tiết tốt, cho nên thuận tiện mua luôn vé máy bay.

72. Chương 72

Thực ra Quan Được biết rõ, cô chắc chắn đã đến trấn từ sớm, nếu không vừa rồi sẽ không hỏi anh ở đâu, sau đó trực tiếp đến tìm anh.

Cô luôn tính toán thời gian để đợi anh.

Lúc Ngôn Tiêu từ trong góc tường đi ra, Ngôn Tiêu lôi Quan Được: “Chờ chút, em đi mua bao thuốc.”

Quan Được đi theo cô đến cửa sổ của gian hàng, đứng bên cạnh nhìn các món đồ bày trên sạp, dưới bóng đèn treo có vài con công trùng bay xung quanh, anh lấy tay che trên trán cô, hỏi: “Em muốn mua thuốc gì?”

Ngôn Tiêu không thấy nhãn hiệu mình thường dùng, chỉ tay vào một bao thuốc nữ Nam Kinh. Quan Được định trả tiền, lại bị cô ngăn lại: “Thôi, không mua nữa.” “Không hút?”

“Ừm, hút thuốc có hại có sức khỏe, không hút.”

Quan Được theo ánh mắt cô nhìn về phía cửa sổ, không biết vừa rồi có phải do hai người ồn ào gây ra tiếng động hay không, mà chủ tiệm lại đang quan sát bọn họ.

Thì ra cô không muốn anh bị người khác chú ý. Quan Được kéo cô đi về phía khách sạn, lúc này mới nhận ra vừa rồi anh hơi vui mừng quá đà, có thể gặp được nhau đương nhiên rất tốt, nhưng hiện nay anh đang có việc cần làm.

Cầu thang khách sạn nhỏ hẹp, ánh đèn mờ tối, lúc đi lên tầng cả người Ngôn Tiêu dính sát vào anh.

Trên người cô thoang thoảng mùi nước hoa, lúc áp lên người anh, ngực cô bị đè ép như muốn nhảy ra.

Quan Được duỗi tay ôm cô vào trong lòng: “Ngày mai anh phải ra ngoài một chuyến.” “Em đi cùng anh?”

Quan Được không trả lời, cánh tay siết lại. Ngôn Tiêu vươn tay ôm lấy lưng anh, sờ xuống mông anh: “Không muốn mang theo em sao?”

Lúc Quan Được đẩy cửa phòng ra vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, cửa vừa đóng lại liền ôm chặt cô, vấy cô bị vén thẳng lên trên eo.

Ngôn Tiêu ôm cổ anh, hai chân quăn chặt trên thắt lưng anh, đá đôi giày trên sàn nhà.

Quần áo rơi đầy trên mặt đất, Quan Được đẩy áo ngực cô lên, cắn vành tai cô: “Có mang không?”

Ngôn Tiêu biết anh đang hỏi gì, cười nói: “Anh hỏi thế giống như em đến đây chỉ để làm việc này.”

Quan Được cởi thắt lưng, ma sát giữa đùi cô, ngậm đôi gò bồng đảo căng tròn, giọng nói dề nén:

“Có mang theo không?”

Ngôn Tiêu không chịu nổi sự trêu chọc của anh, thở dốc: “Có mang, ở trong túi.” Quan Được đặt cô lên giường, với tay cầm túi cô tìm áo mưa.

Ngôn Tiêu nhìn anh đang vội vã cởi đồ, cơ thể trần truồng đứng trước giường nhìn về phía cô điều vô giường oai, chỉ một thoáng sau, chân bị anh nắm chặt, cô rên lên một tiếng.

Anh dứt khoát tiến vào, mạnh mẽ đưa đẩy, Ngôn Tiêu ngay lập tức ôm chặt thắt lưng anh. “Ngôn Tiêu, em không nên đến đây lúc này...”

“Vậy anh không muốn em đến hả?” Ngôn Tiêu ôm cổ anh thở gấp, gắt gao quăn thắt lưng anh vịn vịn thân thể: “Có muốn em đến... không? Thập ca ~”

Quan Được chặn miệng cô lại, từng đợt từng đợt va chạm.

Sao anh lại không muốn chứ, muốn chết đi được.

Nếu như mọi việc giải quyết xong thì không cần cô phải đích thân đến, anh đã đi tìm cô từ lâu rồi.

Tiếng rên rỉ của Ngôn Tiêu đứt quãng: “Anh làm gì thế... sao lại...”

Lời nói chưa dứt, Quan Được đã dùng sức đâm tới, hơi thở dồn dập, nhìn chăm chăm cơ thể trắng ngần của cô đã phiếm hồng.

Hai cơ thể quăn quýt lấy nhau đến hơn nửa đêm, Ngôn Tiêu sức cùng lực kiệt, không biết có phải do xa cách đã lâu, cô luôn cảm thấy hôm nay anh quá xung mãnh.

Tỉnh dậy sáng hôm sau, mặt trời ngoài khung cửa sổ đã lên cao, Quan Được không còn ở bên cạnh.

Tối qua vận động quá sức nên cô ngủ rất sâu, hoàn toàn không biết anh rời giường khi nào.

Ngôn Tiêu mở to mắt nhìn trần nhà trắng xóa, khó trách tối qua anh dày vò cô lâu như vậy, là cố tình không muốn mang cô theo.

....

Ánh mặt trời trên cao chiếu sáng mãnh liệt, hôm nay là một ngày đẹp trời.

Quan Được ngồi trong xe gọi điện thoại, mắt nhìn chăm chăm về phía một xưởng gỗ.

Sau vài phút, anh cúp điện thoại, cho xe chạy vào trong, dừng lại bên cạnh một đồng gỗ bạch thông được chặt cao chồng lên nhau.

Một người đàn ông mắt ti hí thân hình gầy gò đang đứng chờ bên ngoài, trông thấy Quan Được xuống xe, lập tức cầm thuốc lá đi đến, vừa mở miệng đã nghe ra giọng nói đặc sệt khẩu âm miền nam: “Tiểu Thập Ca, đợi anh đã lâu.”

Quan Được cầm điếu thuốc, gài ở sau tai: “Là Mạc Bình đúng không?” “Là tôi, ông chủ dặn tôi chờ ở đây nhận hàng.”

Quan Được nhìn xung quanh một lượt: “Chỉ một mình anh?” “Nhiều hơn, mười mấy người.” “Người đâu?”

Mạc Bình quay đầu, kêu một tiếng: “Ra hết đi!”

Ngay lập tức một đám người từ trong xưởng cách đó không xa đi ra, lần lượt đi về phía Quan Được chào hỏi.

Quan Được hỏi: “Các anh định mang ra bằng cách nào?”

“Chúng tôi nhiều người như vậy, mỗi người giấu vài món, chia nhau mang ra ngoài, sẽ không bị cấm phát hiện.”

“Có chắc không?”

“Đương nhiên, đây cũng không phải lần đầu làm việc này, chưa từng xảy ra chuyện.” Quan Được gật đầu, lấy chìa khóa mở xe: “Hàng trong xe.”

Mạc Bình đi ra sau mở cốp xe, bỏ lớp vải phủ bên trên, bên dưới là một thùng gỗ, thò tay vào trong chọn đồ, giống như đang đi chợ mua thức ăn, để những đồ còn khá nguyên vẹn để sang một bên, món nào bị vỡ thì nhét vào thùng gỗ bên ngoài.

Quan Được trông thấy động tác của anh ta: “Đang làm gì thế?”

“Chọn hàng, mấy món này vỡ quá nhiều, mang đi cũng bị hỏng, tốt hơn là vứt đi, hoặc là đưa cho các anh em, cho bọn họ thêm chút thu nhập, bọn tôi trước kia cũng làm vậy, he he.”

Quan Được đi đến, cởi áo khoác ra ném trước mặt anh ta: “Phân ra rồi gói vào trong chiếc áo này, cầm ai động đến.”

Mạc Bình khựng lại, ngay sau đó hiểu ra: “Nếu Thập Ca đã có lời thì đương nhiên phải nghe theo, chúng tôi tuyệt đối không động đến. Bây giờ anh là người đứng đầu bên cạnh ông chủ, mong anh sau này chiếu cố chúng tôi.”

“Đừng nói vậy, các anh bên ông chủ đã lâu, thâm niên còn lớn hơn tôi.”

Mạc Bình có vẻ rất sung sướng khi nghe được câu này, cười đến mức không nhìn thấy mắt đâu:

”Tiểu Thập Ca khiêm tốn rồi, chúng tôi chỉ là chân chạy, làm sao dám so sánh với anh, thay ông chủ

lật đổ Ngũ gia. Nếu không phải do anh thì một lần cũng không thể một lần mang nhiều hàng ra ngoài như vậy, lợi nhuận lần này, không chừng có thể tăng gấp mấy lần.

Quan Được nhìn bộ dạng khoa trương lật qua lật lại bàn tay của anh ta, giống như đang trông thấy tiền, ánh mắt sáng rực.

Sau khi Mạc Bình phân loại xong, lấy vải bố bọc lại, phủi phủi tay: “Thiếu Thập Ca giao hàng vất vả, ăn cùng mấy anh em một bữa cơm, ăn xong chúng ta xuất phát lên đường.”

Trong tay Quan Được ôm những mảnh vụn được bọc trong áo khoác, đóng cốp xe: “Nên làm vậy.” Đám người đi vào gian nhà xưởng, bên trong đặt một chiếc bàn tròn lớn, rượu và đồ ăn đã được

bày sẵn.

Quan Được bị Mạc Bình đẩy ngồi ở ghế trên, mọi người ở đây đều biết anh là tâm phúc của Cố Đình Tông nên tận lực lôi kéo tạo mối quan hệ, vài người còn đi qua mời rượu anh.

Quan Được lấy điều thuốc trên tay xuống châm lửa hút, thuận miệng hỏi Mạc Bình: “Người trước đây giao hàng cho các anh đâu?”

“Đi Hong Kong với ông chủ rồi, ông chủ làm ăn lớn mà.” Mạc Bình rót một ly rượu đặt trước mặt Quan Được: “Tiểu Thập Ca, anh về sau nhất định sẽ được đến Hong Kong cùng ông chủ, nghe nói ông chủ còn làm ăn ở nước ngoài.”

Quan Được nhả khói: “Ừ, cố gắng thay ông chủ làm việc cho tốt, có điều phải cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện.”

“Chuyện đó khỏi nói, ông chủ làm việc không giống Ngũ gia, lão già Ngũ gia con mẹ nó làm việc gì cũng ầm ĩ như pháo nổ, nhưng lại lén lút lút lút không gặp ai thì có ích lợi gì, không phải cũng đi tong trong tay anh sao? Ông chủ thì khác hẳn, làm ăn có chiến lược, còn có tổ chức Văn Bảo làm bình phong, cho nên lũ cớm kia mới không tra ra được gì.”

Quan Được gạt đầu, cầm ly rượu lên chạm vào ly của anh ta.

Đang ăn uống chè chén, bỗng nhiên có người từ ngoài chạy vào: “Cớm đến!”

Mạc Bình đứng phắt dậy: “Mẹ kiếp, vẫn chưa kịp chia hàng.”

Quan Được bước nhanh ra cửa: “Mau chóng đi lấy hàng.”

Đám người vội vàng lao ra cửa, chạy về hướng xe việt dã, tuy nhiên bị cảnh sát chặn lại.

Mạc Bình đi ra phía cửa, cười nói định ngăn cản cảnh sát, tuy nhiên cảnh sát vẫn yêu cầu vào trong lục soát. Những người còn lại cũng chẳng quan tâm mà bỏ chạy, có hai người cuống cuống tìm cách kéo chiếc thùng gỗ ra ngoài nhưng cảnh sát vẫn ập vào.

Không biết ai đó đột nhiên nổ súng, hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn, đám người kia ba chân bốn cẳng chạy tứ tung.

Quan Được từ bỏ ý định đi về phía xe việt dã, nhanh chóng di chuyển sang bên cạnh. Lúc chuẩn bị thoát được, Mạc Bình lại trông thấy, cao giọng gọi: “Tiểu Thập Ca! Giúp với!”

Vài cảnh sát liền đuổi theo, Quan Được bắn một phát súng trên mặt đất ngăn bọn họ ở xa không thể đến gần, có điều bọn họ đều đã trông thấy rõ mặt anh, hơn nữa vẫn còn đang đứng nhìn.

Quan Được nhú mào, xoay người bỏ chạy, ra khỏi phạm vi xưởng gỗ, nhảy xuống con sông phía sau.

...

Đã là buổi chiều, Ngôn Tiêu dùng tạm bữa bên ngoài, lúc trở lại khách sạn vẫn chưa thấy Quan Được về.

Cô ngồi một lát trên giường, sau đó cầm túi đứng lên, vừa đi đến cửa, cửa liền bị một người từ bên ngoài đẩy ra, Quan Được lách mình đi vào.

Ánh mắt Ngôn Tiêu lạnh lùng nhìn anh: “Giỏi thật Tiểu Thập Ca, tối qua dốc sức như thế là muốn em không xuống giường được phải không? Hôm nay trốn em đi để làm gì?”

Quan Được cả người ướn sững, buông áo khoác trên tay xuống, cởi quần áo ra: “Không phải chuyện gì tốt đẹp, không thể dẫn em đi.”

Ngôn Tiêu bỏ chiếc túi trên tay xuống, dựa sát vào, ngang nhiên thò vào trong quần lót ướt sũng của anh, ngoắc ngoắc ngón tay: “Rốt cuộc đi làm gì?”

Quan Được đè tay cô lại. Tay Ngôn Tiêu không động đậy được, liền dùng chân cọ cọ anh: “Không nói sao?”

Quan Được kim chế kều lên một tiếng, da thịt trên người căng cứng, đè sát cơ thể cô áp trên tường:

“Đi làm việc cho Cố Đình Tông.”

“Vì vậy mới không mang em đi?”

“Cảnh sát cũng đến.”

Ngôn Tiêu hiểu ra, nhìn anh chăm chăm: “Anh nói thật đi, có phải Cố Đình Tông buôn lậu di vật không?”

Quan Được nhìn vào mắt cô: “Phải, đúng là anh ta buôn lậu di vật, hơn nữa làm từ rất lâu rồi.” Ngôn Tiêu tựa trên tường, lạnh lẽo bật cười một tiếng, không rõ đang cười cái gì.

Trước kia Cố Đình Tông trả tiền cho án kiện của cô, thì ra nguồn gốc của số tiền đó là từ đây mà có.

Quan Được nâng cằm cô: “Em để ý chuyện này sao?”

Ngôn Tiêu híp mắt: “Em có để ý hay không không quan trọng, đó là lựa chọn của anh ta, em chỉ hy vọng anh không dính vào những chuyện này.”

Quan Được mím chặt môi.

Ngôn Tiêu quay mặt đi, yên lặng một lúc không nói gì, sau đó quay lại hỏi anh: “Anh cắt đuôi được mấy cảnh sát kia rồi sao?”

“Cắt rồi.” Quan Được buông cô ra: “Nhưng đã bị bọn họ trông thấy rõ mặt.”

73. Chương 73

Lý Chính Hải từ trong bệnh viện thành phố Du Lâm đi ra, đứng bên cổng lớn châm một điếu thuốc. Đến đây vài chuyến, cậu Thạch Trung Chu kia cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng một mực khẳng định vết thương bị súng bắn trên bắp chân là do không may, còn khẳng định nói không biết ai là Tiểu Thập Ca.

Rõ ràng Chu Mâu đã khai ra chuyện giả mạo của đội khảo cổ bọn họ, người đứng đầu chính là Tiểu Thập Ca, nhưng mấy thành viên trong đội miệng vẫn kín bưng, sống chết che giấu cho anh ta.

Tuy đội khảo cổ này là giả, nhưng những gì họ làm lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của anh, cái người Tiểu Thập Ca này quả thực khó phân biệt là chính hay tà.

Trong lúc Lý Chính Hải chậm rãi nhấp vá lại các manh mối, điện thoại trong túi đồ chuông.

“Lý đội trưởng, có phát hiện lớn!” Người gọi đến là Lưu Sảng.

Ngày hôm qua có tin tức từ phía cảnh sát Cam Túc cho biết có hai cảnh sát bị tập kích, người ra tay được miêu tả có thân hình cao lớn, rất phù hợp với những gì họ biết về Tiểu Thập Ca. Vì vậy Lý Chính Hải cử Lưu Sảng đến nơi để điều tra.

“Ầm ỉ quá, có chuyện gì?”

Giọng nói Lưu Sảng đầy hưng phấn: “Đồng nghiệp phía Cam Túc nhận được tin báo, bắt được một ổ những tên buôn lậu cổ vật đóng giả làm công nhân tại một xưởng gỗ, tổng cộng khoảng bảy tám tên.” “Hèn gì em phấn khởi thế.”

”Không phải chuyện này làm em phấn khởi, Tiểu Thập Ca lúc đó cũng ở hiện trường, có hai đồng nghiệp nói bọn họ trông thấy rõ mặt của Tiểu Thập Ca.”

Lý Chính Hải lấy điếu thuốc trên miệng xuống: “Thật sự thấy rõ?” “Thật!”

“Liên hệ với bộ phận kỹ thuật vẽ cho anh.” Lý Chính Hải nhanh chóng chỉ đạo: “Nếu lúc đó có mặt Tiểu Thập Ca, chúng ta có đủ lý do nghi ngờ hẳn ta có quan hệ với bọn buôn lậu, em đi cùng hai đồng nghiệp kia kiểm tra ngay khu vực đó, có lẽ hẳn ta chưa chạy xa được đâu.”

“Vâng!” Lưu Sảng nhận mệnh lệnh, cười hì hì trong điện thoại hỏi: “Lý đội trưởng, lần này em có thể được coi là lấy công chuộc tội không?”

“Em nghĩ đơn giản nhĩ, vụ án vẫn chưa xác định được mà dám tự ý tiết lộ thông tin cho đối tượng liên quan, nếu không xử phạt em thì không được.”

Giọng Lưu Sảng ỉu xiu: “Em nói chuyện của tổ chức Văn Bảo cho Ngôn Tiêu là muốn tận dụng sự phối hợp của cô ấy, không phải cố ý tiết lộ.”

Lý Chính Hải vừa bực mình vừa buồn cười: “Em tận dụng cô ấy? Ngôn Tiêu là ai? Nếu cô ấy mà dễ bị thao túng như thế, thì có dám không thêm đặt Ngũ gia vào mắt không? Cô ấy trong lòng có một cán cân cho riêng mình, cán cân đó đã nghiêng về phía Tiểu Thập Ca, không ai có thể xoay chuyển được.”

Lưu Sảng lẩm bẩm: “Hiện giờ đã có chứng cứ, cô ấy không phối hợp cũng phải phối hợp.”

“Nói không chừng bây giờ cô ấy đang ở Tây Bắc đấy, em có thể tìm được manh mối chỗ cô ấy.” Lý Chính Hải mở cửa xe, dặn thêm: “Trong đội nói tìm thấy một ông cụ, rất giống vị giáo sư Lục mà giáo sư Hoa đã miêu tả, anh đi xem một chút. Em ở chỗ đó dán ảnh Tiểu Thập Ca thì làm cho rõ ràng một chút, tên Tiểu Thập Ca này rất giỏi đối phó với cảnh sát, đừng chủ quan.”

“Em biết rồi.”

Lưu Sảng lúc này đang ở trong xưởng gỗ, nói điện thoại xong, cô quay lại nhìn hiện trường hỗn độn, gỗ rải rác khắp nơi, còn có vết máu của người bị thương. Đứng trước mặt cô là hai vị cảnh sát đã

trông thấy Quan Dực.

“Theo miêu tả của hai anh, thì Tiểu Thập Ca rất đẹp trai.” Lưu Sảng cười làm lộ ra chiếc răng khểnh, hỏi bọn họ: “Hắn ta chạy theo hướng nào.”

Một cảnh sát trả lời: “Không thể xác định, tốc độ của hắn ta rất nhanh, chúng tôi suy đoán thì bỏ chạy bằng đường sông.”

“Vậy thì điều tra dọc theo đường sông.” Lưu Sảng vừa ngồi vào trong xe, đột nhiên nhớ ra: “À đúng rồi, thiếu chút nữa quên, là ai báo cảnh sát.”

“Không biết rõ.” Viên cảnh sát ngồi ở vị trí lái rít một hơi thuốc lá: “Người đó nói không tiện nói nhiều, sau đó ngắt máy. Chúng tôi gọi lại theo số đó nhưng không gọi được, sau khi kiểm tra phát hiện là thuê bao mới, có lẽ là sợ bị trả thù.”

“À.” Lưu Sảng suy nghĩ, đối với những tình huống thế này thì vẫn nên báo cáo với Lý Chính Hải thì tốt hơn.

...

Trong khách sạn, Quan Dực vứt quần áo vừa thay ra vào sọt rác, thu gom xong đồ đạc, anh nhét hết súng vào bên trong một túi du lịch nhỏ, xách trên tay đi từ trong phòng vệ sinh ra, không thấy Ngôn Tiêu đâu.

Khoảng hai phút sau, bên ngoài phòng vang lên tiếng giày cao gót, cửa mở ra, cô từ ngoài đi vào. “Em đi đâu thế?”

Ngôn Tiêu đi rất nhanh, hơi thở gấp, lấy đồ từ trong túi đưa cho anh. Quan Dực cúi đầu xem, là một chiếc kính trắng gọng đen.

“Kính không độ, đeo vào, không phải anh nói vừa rồi anh bị thấy mặt sao?” Quan Dực buồn cười: “Em đi ra ngoài để mua cái này à?” “Không dùng hả?”

“Hừ dụng, trông có khá hơn không?” Quan Dực đeo kính lên, nhìn Ngôn Tiêu.

Cô nhìn khuôn mặt đeo kính của anh, hoàn toàn khác với phong thái của Bùi Minh Sinh. Anh quá nam tính, dù đeo kính vào cũng không có cảm giác nhả nhận, tuy nhiên so với khi không đeo thì có chút khác biệt: “Có chút hiệu quả, cứ đeo đi.”

Quan Dực đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, quay đầu nói: “Đi thôi.” “Đi thế nào?”

“Xe bị giữ rồi, phải tìm cách tìm chiếc khác.”

Ngôn Tiêu xòe tay ra, cầm một chùm chìa khóa đang đưa trước mắt anh: “Em vừa thuê xong.” Quan Dực giờ mới hiểu cô vừa ra ngoài làm gì, ánh mắt nhìn cô cũng sâu hơn.

Không để anh kịp lấy, Ngôn Tiêu rút tay lại: “Bây giờ còn nói em đến không đúng lúc không?”

Quan Dực kéo cô ôm vào trong lòng, cầm lấy chùm chìa khóa: “Đúng lúc, là anh nói sai.”

Ngôn Tiêu véo lưng anh một cái: “Thế thì khác gì.”

Quan Dực bắt lấy bàn tay cô, nắm thật chặt, mở cửa đi ra ngoài.

Lúc xuống cầu thang, anh đi trước trả phòng, Ngôn Tiêu đứng ở cửa chờ anh, ánh mắt quan sát tình hình trên đường, trông thấy ở ngã ba có vài xe cảnh sát.

Quan Được đi đến kéo tay cô: “Đi cửa sau.”

Đi vòng ra đằng sau đến chỗ đỗ xe, hai người ngồi vào trong xe lái đi. An toàn chạy xe qua vài dãy phố, vừa ra trục đường chính đã gặp vấn đề.

Lối ra đã bị chặn, giao thông tắc nghẽn, xe xếp thành hàng dài trên đường.

Như trong dự tính, Quan Được biết rõ, cho dù Mạc Bình không tìm được anh anh nhưng bọn họ khả năng cũng không bị sa lưới, cảnh sát nhất định sẽ lục soát khắp nơi.

Anh bình tĩnh chuyển hướng xe: “Tìm cơ hội khác rồi đi.”

Các quán cơm nhỏ ven đường đông kín khách, vì phải xếp hàng dài kiểm tra nên rất nhiều người xuống xe trước giờ ăn tối.

Quan Được cho xe chạy lòng vòng dọc theo các con phố của thị trấn, mắt liên tục theo dõi động tĩnh xung quanh, một lát sau xe dừng lại bên ngoài một quán cơm.

Ngôn Tiêu hướng theo ánh mắt anh nhìn ra ngoài: “Anh đang nhìn gì thế?”

Quan Được nói: “Nhìn đoàn xe kia.”

Ngôn Tiêu lúc này mới để ý thấy một đoàn chừng mười xe việt dã đang dừng ở bên đường, các loại xe khác nhau nhưng đều một kiểu logo, mũ xe cắm một lá cờ, trên đó có ghi tên một câu lạc bộ dã ngoại thám hiểm nào đó.

Quan Được đẩy cửa xe ra: “Em ở đây đợi anh, anh qua chỗ trưởng đoàn của bọn họ hỏi thử xem có thể cho chúng ta trà trộn vào đội họ hay không.”

Ngôn Tiêu nhìn anh đi về phía đoàn xe, chào hỏi vài người đàn ông vừa đi ra từ trong một quán ven đường, anh rút vài điều thuốc mời bọn họ, đàn ông chỉ cần đơn giản như vậy là có thể tán gẫu với nhau.

Một lát sau anh trở lại: “Đúng lúc bọn họ đang cần người dẫn đường nên đã đồng ý.” Ngôn Tiêu gật đầu.

Quan Được định vào xe ngồi chờ cùng cô, nhưng phía bên kia có một người đàn ông trung niên đang gọi anh: “Người anh em, qua đây tán gẫu vài câu, chúng ta bàn bạc xem đi thế nào.”

Ngôn Tiêu nói: “Anh đi đi, chúng ta còn phải nhờ vả họ, giữ tốt quan hệ vẫn hơn.”

Quan Được đành phải qua đó, người đàn ông vừa rồi gọi anh là trưởng đoàn, vốn dĩ trách nhiệm của anh ta là dẫn đường, nhưng do lần đầu tiên đi tuyến đường này nên không có kinh nghiệm, vì vậy mới rẽ vào đây.

Xe của bọn họ đều là xe cao cấp, vừa nhìn là biết đây là câu lạc bộ của những kẻ có tiền, trên đường đi bọn họ cũng vui vẻ bố thí hảo tâm giúp đỡ người khác, nếu không cũng không dễ dàng đồng ý cho người xa lạ nhập đoàn.

Ngôn Tiêu không đi ra mà ngồi trên xe chờ.

Quan Được cùng người đàn ông kia ngồi vào trong xe của ông ta, anh nhìn ông ta lấy một tấm bản đồ ra, vô tình ngẩng đầu, cách một lớp kính xe liếc nhìn về phía Ngôn Tiêu.

Ngôn Tiêu ngồi ở trên xe, mắt nhìn xung quanh, chiếc cổ thon dài trắng ngần di chuyển theo mỗi động tác của cô, mang theo một sự hấp dẫn khó tả. Để cô phải bốn ba trốn chạy theo mình thế này khiến trong lòng Quan Được cảm thấy áy náy.

Trong lúc đang trò chuyện, đoàn xe dài phía trước bắt đầu chuyển động.

Ngôn Tiêu cảm giác được phía sau có động tĩnh, qua kính chiếu hậu, cô trông thấy có vài người đi về hướng này. Cô thò đầu ra ngoài nhìn cho kỹ, quả thật không nhìn lầm, là hai cảnh sát mặc cảnh phục và một cô gái mặc thường phục, cô gái kia là Lưu Sảng.

Ba người thỉnh thoảng dừng lại hỏi người qua đường, hoặc đi vào quán ven đường kiểm tra một chút, rất nhanh sẽ đi về phía đoàn xe.

Ngôn Tiêu suy nghĩ một lát, đẩy cửa xe đi xuống.

Quan Được loáng thoáng nghe thấy giọng nói Ngôn Tiêu, lúc nhìn ra ngoài mới phát hiện Ngôn Tiêu vừa ngồi vào ghế lái, quay đầu xe lái đi.

Trực giác mách bảo, anh quay ra sau nhìn, thấy Lưu Sảng đang đi về hướng này. Không biết có phải đã phát hiện ra Ngôn Tiêu hay không mà cô ta chuyển hướng về phía Ngôn Tiêu vừa lái đi.

Quan Được xuống xe, có một người trong đội đang đứng bên ngoài trông thấy vậy gọi anh lại: "Anh không đi cùng chúng tôi sao? Vừa rồi cô gái kia bảo với chúng tôi cô ấy có việc, kêu anh đi cùng chúng tôi. Người anh em, cô ta là gì của anh vậy, sao vừa thấy cảnh sát đến liền bỏ đi, không có

vấn đề gì chứ?"

Người phụ nữ đó cả người mặc đồ hiệu, trông rất thời thượng, bọn họ đã để ý thấy từ lâu, chỉ là hành động này của cô ấy khiến bọn họ thấy kỳ lạ, dù sao thì đã ra bên ngoài xã hội nhìn nhận vấn đề cũng phải sâu hơn.

Quan Được dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm hướng Ngôn Tiêu vừa lái đi: "Không việc gì, cô ấy là vợ tôi."

Ngôn Tiêu tìm một chỗ vắng vẻ để dừng xe, quay đầu lại kiểm tra, Lưu Sảng không lái xe nên không đuổi kịp cô.

Cô cúi đầu đi trên đường, trông thấy một tiệm cắt tóc, đẩy cửa đi vào.

Lưu Sảng vội vã tìm kiếm trên đường một lát, nhưng đã bị mất mục tiêu. Chắc chắn người đó là Ngôn Tiêu, vẻ ngoài của Ngôn Tiêu quá xuất sắc, không thể nào nhận nhầm được. Vừa rồi rõ ràng cô ta trông thấy bóng người cao gầy tóc dài xoa vai, hiện giờ đã không thấy đâu.

Cô ta vừa đi vừa hỏi: "Phía bên chốt chặn vào thế nào rồi?"

Hai cảnh sát phía sau nói: "Chắc chắn chưa có gì, nếu có tin đã báo cho chúng ta rồi."

Lưu Sảng cảm thấy có gì không ổn, làm sao lại giống như xuất hiện ngay trước mắt rồi biến mất không tăm hơi.

74. Chương 74

Một hàng xe việt dã dừng lại trên một bãi hoang thổ của Thiểm Tây, cạnh đó là những căn lều bạt được dựng lên đan xen, trên nóc cắm lá cờ của đoàn thám hiểm.

Ánh mặt trời chói chang phủ một màu vàng óng khắp mọi nơi, ra khỏi Cam Túc tiến vào Thiểm Tây, nhiệt độ nơi này đã tăng cao hơn khá nhiều.

Buổi tối hôm qua đoàn xe mới thuận lợi qua được kiểm tra an ninh, dọc đường không có chỗ nào phù hợp để dừng lại, chạy đến quá nửa đêm mới đến được nơi này dựng trại ngủ ngoài trời.

Trường đoàn vừa nấu xong một nồi mỳ lớn, anh ta đi vòng qua lều, trông thấy một người đàn ông đang ngồi xổm dùng nước khoáng rửa mặt, liền hỏi: "Này anh bạn, chẳng sau anh có đi cùng chúng tôi không?"

Quan Được lau mặt đứng dậy: "Không, chỗ tôi đến không cùng đường với các anh."

Trường đoàn nói: "Vậy được. Để tôi lấy cho anh bát mỳ, anh ăn xong hãy đi. Cảm ơn anh đã chỉ đường cho đội, nhanh chóng đi tìm bà xã quan trọng hơn, đừng để lạc nhau."

Quan Được gật đầu: "Sẽ không lạc."

Dù có đi xa cũng sẽ tìm lại được, làm sao có thể lạc mất.

Ăn xong bát mỳ, Quan Được từ biệt những người trong đoàn.

Đội anh đi xa, một người trong số họ thì thào vào tai người đội trưởng: “Tôi luôn cảm thấy người đàn ông này có gì đó kỳ lạ, hôm qua lúc bị cảnh sát kiểm tra, anh có để ý thấy không?”

Hôm qua lúc bị kiểm tra, để tiết kiệm thời gian, mọi người trong đoàn đều tập trung thể căn cước ở chỗ trưởng đoàn, cảnh sát xem xong một lượt là có thể đi. Kết quả lúc nộp thể căn cước thì không thấy anh ta đâu, đến lúc chuẩn bị rời đi thì anh ta đột nhiên xuất hiện, ngồi vào trong xe, nói vừa đi vệ sinh về, cả đoàn xe cứ như vậy mà thuận lợi được thông qua.

Trưởng đoàn không bận tâm: “Để ý chuyện anh ta làm khi gió gì, chỉ cần có thể chỉ đường giúp chúng ta là được, anh ta cũng chẳng làm gì chúng ta... Được rồi, ăn nhanh lên, đói chết mất, mau chóng còn lên đường.”

“...”

Đi được một đoạn, Quan Dược tháo kính cất vào trong túi, điện thoại đột nhiên đổ chuông, anh cho rằng Ngôn Tiêu gọi đến, mở máy ra xem, không phải số của cô.

Ấn nút nhận cuộc gọi, đầu kia vang lên giọng nói Cổ Đình Tông: “Lão thập, cậu như vậy mà lại để mất hàng.”

Quan Dược đoán được anh ta sẽ gọi điện tới, vì mấy tên trốn thoát được nhất định sẽ mật báo cho anh ta.

“Vâng, xin lỗi Cổ ca, tôi đã làm mất hàng.”

“Với bản lĩnh của cậu thì không thể xảy ra chuyện này.” “Là sai lầm của tôi, không đề phòng cẩn thận.”

Giọng Cổ Đình Tông hoàn toàn thay đổi, Quan Dược có thể cảm nhận được anh ta đang kìm chế cơn giận: “Trước giờ chưa từng xảy ra chuyện, vừa giao cho cậu liền bị cảnh sát tóm được, thật sự chỉ là sai lầm sao?”

Quan Dược hiểu ý anh ta đang ám chỉ gì: “Cổ ca, tôi theo anh năm năm, năm năm qua bất kể chuyện đúng hay sai, chỉ cần anh yêu cầu tôi đều làm theo. Nếu như anh nghi ngờ tôi, vậy tôi để mặc cho anh xử lý, tuyệt đối không hai lời.”

Mất đúng năm năm trời mới giành được sự tín nhiệm của anh ta, đi được đến bước này, Quan Dược biết anh ta là người cẩn trọng đến mức nào.

Đầu bên kia điện thoại yên lặng rất lâu, Cổ Đình Tông đột nhiên cười một tiếng: “Không phải tôi hoài nghi cậu, chỉ là mọi việc quá trùng hợp mà thôi. Bỏ đi, mất người có thể tuyển thêm, mất hàng có thể bổ sung sau. Tôi đã cử người đến chỗ tòa thành trước rồi, tòa thành kia có thể đền bù được tổn thất lần này.”

Quan Dược nói: “Tôi biết rồi.”

Cổ Đình Tông chậm rãi dặn dò thêm: “Lão thập, tôi vẫn luôn rất coi trọng cậu, đừng làm tôi thất vọng, dù sao, tôi đã đem thứ quý giá nhất của mình cho cậu rồi, cậu nên hiểu những gì tôi nói.”

Kết thúc cuộc gọi, Quan Dược đứng trên mảnh đất hoàng thổ đón những cơn gió ulla đến, bày tay siết chặt điện thoại.

Anh đương nhiên hiểu thứ quý giá nhất mà Cổ Đình Tông muốn ám chỉ là Ngôn Tiêu. Quan Dược cười lạnh, Ngôn Tiêu không phải là do anh ta tặng thưởng. Từ trước đến giờ cô không phải là thứ để trao đổi.

Điện thoại lại đổ chuông, Quan Dược cúi đầu nhìn, là Ngôn Tiêu gọi đến, cô đang đợi anh.

Anh cất điện thoại vào túi, lập tức lên đường.

Ra khỏi cao nguyên hoàng thổ, trước mặt xuất hiện đường quốc lộ đầy bụi đất, xe cộ đi lại đông đúc, Quan Dược đứng ở đầu đường vẫy một chiếc xe tải.

...

Ngôn Tiêu đang ngồi chờ trong xe, nghịch chiếc bật lửa trong tay, bật rồi tắt, tắt rồi lại bật.

Mặt trời đang ngả về hướng tây, gió từ trong sa mạc thổi đến mang theo một trận cát bụi va vào cửa xe. Cô nheo mắt đợi cơn gió qua đi, khi mở mắt ra trông thấy một bóng người đang chạy về phía này.

“Ngôn Tiêu!”

Ngôn Tiêu ném chiếc bật lửa sang bên cạnh, cho xe chạy qua, xe vẫn chưa dừng lại anh đã mở cửa ngồi lên.

“Em...” Quan Được khựng lại, nhìn cô không chớp mắt.

Mái tóc dài của cô đã bị cắt ngắn đến cằm, che đi khuôn mặt chỉ nhỏ bằng một bàn tay, vừa nhìn đã thấy khác trước rất nhiều.

Vừa rồi anh định hỏi cô đi đến đây bằng cách nào. Hiện giờ thì không cần nữa.

Ngôn Tiêu hất tóc hỏi: “Có đẹp không?”

Quan Được không trả lời.

Ngôn Tiêu buồn cười nhìn anh: “Chỉ cắt tóc thôi mà, cảm động vậy sao?”

Chỉ cắt tóc mà thôi, quả thực không có gì, nhưng bây giờ chỉ là tóc, về sau có thể là cái khác.

Đôi mắt đen láy của Ngôn Tiêu nhìn anh, trèo qua, ngồi trên người anh, lại hỏi một lần nữa: “Có đẹp không?”

Quan Được cúi đầu “Ừ” một tiếng.

“Vậy anh có thích không?”

“Ừ.”

Ngôn Tiêu cởi thắt lưng quần anh, thò tay vào trong: “Em muốn anh nói ra.”

Ánh mắt Quan Được tối lại, nắm chặt thắt lưng cô: “Thích.” “Thích em tóc dài hay tóc ngắn?” Bàn tay cô mò đến nơi đó. Quan Được nhắm nhin thở dốc: “Đều thích.” Dù cô có thể nào anh cũng thích, thích tất cả.

“Vậy thì đâu có gì to tát đúng không?” Ngôn Tiêu cúi đầu cắn lên cằm anh: “Không cần tiếc, khi em mười mấy tuổi cũng để kiểu tóc này, lần này coi nhớ lại ngày xưa thôi.”

Dáng vẻ năm cô mười mấy tuổi anh không được thấy, nhưng Cố Đình Tông đã gặp qua. Trong

khoảnh khắc đó, lời nói của Cố Đình Tông lại vang vọng bên tai.

Quan Được mím môi thành một đường, mạnh mẽ cởi quần lót của cô xuống, bàn tay xoa nắn mông cô.

Hai cơ thể nóng lòng muốn cảm nhận đối phương, Ngôn Tiêu giơ tay lấy áo mưa mặc vào cho anh, ngay sau đó ngồi xuống.

Quan Được luồn tay vào tóc cô, mái tóc cô rất cứng, quật cường và bướng bỉnh như chính con người cô. Nhưng cơ thể cô lại vô cùng mềm mại, mềm mại như nước, đủ để làm tan chảy mọi thứ.

Trong không tĩnh lặng của sa mạc hoang vắng, chỉ còn lại những tiếng thở nặng nề dồn dập trong xe.

Quan Được đột nhiên từng đợt từng đợt va chạm mạnh mẽ: “Ngôn Tiêu, gọi anh.”

Ngôn Tiêu ôm cổ anh, cả người bị giới hạn trong không gian chật hẹp, thở dốc: “Hả?”

“Gọi anh.”

“Tiểu Thập Ca~”

Quan Được lại thúc một cái: “Gọi tên anh.”

Cô vẫn bướng bỉnh: “Thập ca~”

Quan Được xoa nắn ngực cô, hung hăng vận động: “Ngôn Tiêu, gọi tên anh!”

Ngôn Tiêu không chịu đựng nổi, nắm chặt tóc sau gáy anh, ngã người ra sau, chiếc cổ trắng ngần căng giãn ra, nhắm nhin được một lúc, cuối cùng vẫn tước vũ khí đầu hàng: “Quan, Quan Được...”

“Gọi lần nữa!”

Ngôn Tiêu nức nở nghẹn ngào, vùi đầu trên cổ anh, cắn một miếng.

Anh bỗng nhiên bật phát, mà cô cũng bướng bỉnh không theo, cơ thể hai người hừng hực giống như thiêu đốt.

Lúc dừng lại, Ngôn Tiêu nằm úp trên người Quan Dực, thật lâu sau vẫn không động đậy.

Đến khi hồi phục lại sức lực, cô kéo váy lên, ngồi trở lại chỗ của mình, hạ cửa sổ xe xuống đón từng cơn gió từ sa mạc, hơi thở nồng nặc của cơn ân ái vừa qua vẫn chưa tản bớt.

“Nói đi.” Ngôn Tiêu quay đầu sang nhìn Quan Dực: “Vừa rồi anh bị chuyện gì kích thích như thế?”

Quan Dực kéo khóa quần lên, ngồi tựa lưng vào ghế, liếc nhìn cô rồi nói ba chữ: “Cố Đình Tông.”

Sắc mặt Ngôn Tiêu lạnh xuống, nhìn anh chằm chằm: “Làm sao? Anh sợ anh ta?” Quan Dực nhú mày, nhìn sang.

Ngôn Tiêu cười lạnh, đẩy cửa xe đi xuống, đập mạnh cửa xe: “Họ Quan, nếu quả thực anh sợ anh ta thì khỏi cần đến tôi, làm vậy là quá coi thường tôi rồi. Ngôn Tiêu tôi tuyệt đối không bám theo anh đâu!”

Cô quay người bỏ đi, Quan Dực lập tức lao xuống xe đuổi theo, nắm chặt cổ tay cô: “Ai nói không cần em!”

“Vừa rồi con mẹ nó anh có ý gì? Vì anh ta nên mới khiến anh kích động như vậy!”

“Ý của anh rất rõ ràng, đừng nói là một Cố Đình Tông, ngay cả Thiên Hoàng lão tử cầm súng chĩa vào đầu, anh con mẹ nó cũng muốn em!”

Ngôn Tiêu mím môi lại, ngực phập phồng lên xuống lấy lại bình tĩnh.

Quan Dực nắm chặt tay cô không buông, giật mạnh một cái kéo cô vào lòng, mạnh mẽ hôn xuống. Ngôn Tiêu kiễng chân ôm cổ anh, mở miệng mút lấy lưỡi anh, sau đó đôi môi cô di chuyển từ môi

anh đi xuống đến yết hầu, nhẹ nhàng cắn, rồi lại cắn thận dùng lưỡi liếm.

Quan Dực ôm chặt eo cô, một tay ôm cô trở lại trong xe.

Khoảng mười phút sau, Ngôn Tiêu như một đồng bần nhào ngồi tựa trên ghế.

Trời dần tối, Quan Dực ngồi trên ghế lái hút thuốc, Ngôn Tiêu vươn tay ra lấy điếu thuốc trên tay anh cho lên miệng rít một hơi, ánh mắt chăm chú nhìn anh.

“Quan Dực, em chưa từng hỏi, rốt cuộc năm nay anh ba mấy tuổi?” Giọng nói Quan Dực dường như hơi mất tiếng: “Ba mốt.”

Ngôn Tiêu gạt nhẹ đầu: “Em năm nay hai chín, anh hơn em đúng hai tuổi, vì thế lúc em mười sáu thì anh mười tám.”

Quan Dực nghiêng đầu nhìn sang, chờ cô nói tiếp. Ngôn Tiêu hỏi: “Lúc anh mười tám tuổi đang làm gì?”

Quan Dực nhớ lại: “Đi học, thi thoảng cũng trốn học, đánh nhau.” Trải qua cuộc sống bình thường của một cậu học sinh.

Ngôn Tiêu nhét điếu thuốc trở lại trên miệng anh: “Có yêu đương cô nào không?” “Cặp kè nhưng không yêu.”

Bây giờ ngồi nhớ lại, cũng không nhớ rõ quá trình trưởng thành thế nào nào, chỉ mang máng nhớ được quãng thời gian đó cũng ồn ào náo nhiệt như bao nhiêu thiếu niên khác.

Ngôn Tiêu nhướn mày: “Khẳng định như thế sao?” “Ừ, khẳng định.”

Anh khẳng định, vì gặp được cô anh mới hiểu được yêu một ai đó là cảm giác như thế này.

Biết rằng không nên, biết sẽ gặp nhiều khó khăn, khó khăn vô vàn.

Ngôn Tiêu đột nhiên nói: “Năm em mười sáu tuổi nếu như có thể gặp được anh thì tốt biết bao.” Quan Được sững sờ.

Ngôn Tiêu nhàn nhạt nhìn anh: “Thật đấy, nếu như được chọn, em sẽ không chọn Cố Đình Tông, em hy vọng những năm tháng đó người bên cạnh em là anh.”

Nghèo đói bần cùng cũng được, bị khinh bỉ cũng không sao, cho dù khi đó anh cũng không thể giúp gì được cho cô, cô vẫn nguyện lòng gặp được anh sớm hơn một chút.

Không phải là Cố Đình Tông, người cô chọn là anh.

Quan Được vươn tay ra, kéo cô lại ôm thật chặt: “Hiện giờ cũng không muộn.”

Con người không thể nào lựa chọn mình sẽ gặp gỡ ai, những năm tháng ấy cũng thể nào quay trở lại, nhưng hiện tại vẫn chưa muộn.

Cố Đình Tông không có ý nghĩa gì trong đoạn tình cảm này, Ngôn Tiêu là của anh, dù có quý giá thế nào thì cũng là của anh.

75. Chương 75

Lý Chính Hải đi vào một căn nhà hầm, quay đầu quan sát xung quanh, lại quay lại nhìn ra phía cửa. Một cụ già công lưng đang ngồi xổm bên cửa, trên đầu quấn một chiếc khăn lông cừu màu trắng, trên tay là một tẩu thuốc đang xoành xoạch hút.

“Giáo sư Lục, mấy năm nay ông vất vả không ít rồi.”

Bác Lộ gõ tay trên chiếc tẩu: “Thế nào, bây giờ cán bộ công an còn quan tâm cuộc sống người cao tuổi sao?”

Lý Chính Hải cười một tiếng, hai ngày nay anh ta đã gặp trên dưới mười ông cụ, phải dốc hết sức được ông ấy này: “Chỉ cảm khái bác thôi, năm đó nếu không phải do Ngũ gia thì sao bác lại ở nơi này, cứ coi như chúng tôi giới tìm đi.”

“Tìm tôi làm gì?”

“Chuyện là thế này, sau khi Ngũ gia sau khi bị bắt kiên quyết không khai ra mục đích bọn họ vào sa mạc, chúng tôi nghi ngờ bọn họ muốn trộm cổ vật. Giáo sư Hoa đã giúp đỡ chúng tôi tìm được vài manh mối, ông ấy nói rằng có lẽ bác biết nơi đó.”

Bác Lộ “À” lên một tiếng, lại không nói gì nữa mà, rút mạnh tẩu thuốc.

Lý Chính Hải không thể đoán được tính khí của ông cụ này, dù sao năm đó ông ấy bị rớt xuống từ đỉnh cao sự nghiệp, có lẽ vẫn còn mang oán trách trong người.

Đang nói chuyện với giáo sư Lục, phía bên ngoài có tiếng xe đi đến, Lý Chính Hải đi ra ra cửa, thấy Lý Sảng đang đi vào trong sân, phía sau là hai cảnh sát.

“Lý đội trưởng, đúng lúc cần gặp anh.” Vừa nhìn thấy Lý Chính Hải, Lý Sảng liền chạy chậm về phía này.

“Tìm được tin tức của Tiểu Thập Ca à?”

Cô ta lập tức tỏ ra ngượng ngùng: “Không có...” Tra xét hai ngày trời nhưng không thu hoạch được gì. “Thế em gặp anh làm gì? Muốn ăn mắng sao?”

“Không phải đâu Lý đội trưởng, em vừa trở về đội liền gặp được hai đồng nghiệp từ Thượng Hải đến, là bọn họ cần gặp anh gấp, phía bên Thượng Hải xảy ra chuyện.” Lý Sảng thực sự sợ bị mắng liền nói một lèo không nghỉ.

Lý Chính Hải đành phải tạm thời gác chuyện này sang một bên. Anh ta nhìn về phía hai cảnh sát kia, bắt tay với họ, mấy người cùng nhau trao đổi về mục đích của chuyến đi.

Không lâu sau Lý Chính Hải quay trở lại chỗ cửa ra vào, vẻ mặt trở nên nghiến tít: “Giáo sư Lục, phía bên Ngũ gia xảy ra chuyện, ông xuất thân làm khảo cổ, chắc chắn không hy vọng chỗ kia bị những phần tử ngoài vòng pháp luật chiếm mất, rất mong ông có thể hợp tác cùng cảnh sát chúng tôi.”

Bác Lộ liếc nhìn anh ta, chống đầu gối từ từ đứng dậy.

“Tiểu Lưu,” Lý Chính Hải vừa đi ra vừa nói: “Trở về đội lấy ảnh chân dung phác thảo đưa cho Chu Mâu nhận dạng, làm cho giống và chính xác nhất có thể, điều tra Tiểu Thập Ca trong phạm vi cả nước, tôi sẽ trở về viết yêu cầu điều động hỗ trợ từ cấp trên.”

Lý Sảng cảm thấy tình hình có gì không ổn, vội vàng đứng nghiêm chấp hành nhiệm vụ.

...

Màn đêm bắt đầu phủ xuống, những cơn gió vẫn đang rong chơi trên thảo nguyên xanh, khói bếp toả trắng trên nóc những căn nhà bạt của người Mông Cổ.

Thịt dê, thịt bò, rượu sữa ngựa lâu đời... A Cổ dường như định mang toàn bộ đồ ăn ngon trong nhà bày ra, bận bịu tui bụi làm một bàn đầy thức ăn.

Ngôn Tiêu ngồi tựa ở bên cạnh nói: “A Cổ, cậu làm gì thế, chuẩn bị đón măm mới à?”

A Cổ cười làm lộ ra hàm răng trắng: “Chị với anh lâu lắm rồi không đến, em phải nhiệt tình tiếp đón chứ. Chị đừng khách sáo, bộ dạng hai người lúc từ sa mạc về đây trông như mấy ngày chưa được ăn cơm vậy.”

Ngôn Tiêu như cười như không: “Cậu nói đúng lắm.”

Thể lực tiêu hao hết sạch, đúng là không khác gì bộ dạng chưa được ăn.

Từ chỗ sa mạc kia đến thảo nguyên nhà A Cổ là gần nhất, bọn họ đương nhiên lựa chọn chạy về hướng này.

“A Cổ!” Quan Dực đột nhiên từ ngoài gọi vào.

A Cổ xoa xoa hai tay, vội vã chạy đi: “Anh, có chuyện gì vậy?”

Quan Dực đứng bên ngoài: “Anh có mang theo vài món đồ cổ để ở chỗ cậu, chờ chúng tôi đi rồi thì cậu tìm một lý do rồi mang đi nộp, nếu bị cóm tra ra sẽ gặp phiền phức.”

Mấy món đồ anh nói chính là đồng đồ cổ bị hư hại bị loại ra trong xưởng gỗ, chúng được để trong túi du lịch ở trên xe, lúc Ngôn Tiêu lái xe chạy trốn đã mang theo.

A Cổ gật đầu: “Việc anh dặn em nhất định làm tốt, anh yên tâm. Vào ăn cơm trước, đêm nay có rượu ngon.”

Quan Dực hỏi: “Sao vui vẻ vậy?”

“Em vui cho anh chứ sao!” A Cổ huých Quan Dực một cái, nhìn về phía cửa, nhỏ giọng thì thầm: “Anh, anh và chị đã chính thức rồi sao? Em để ý hai ngày hôm nay hai người ở cùng một căn phòng nhé.”

Những người dân tộc thiểu số thường rất ngay thẳng, chỉ cần nói hai từ “chính thức” là đã đủ hiểu hàm ý trong đó.

Quan Dực gật đầu: “Anh với cô ấy chính thức rồi.”

“Thật tốt quá! Chờ lúc hai anh chị kết hôn em sẽ tặng Ân Hoà cho hai người làm quà cưới!”

Quan Dực không để ý tới ý tưởng tặng quà kỷ lạ của cậu ta, trong đầu vô thức hiện lên hình ảnh Ngôn Tiêu mặc áo cưới, nhìn về bóng dáng thon dài của cô ở cửa, trái tim anh rung lên một nhịp.

Mấy năm qua ở đất Tây Bắc này, chưa từng nghĩ đến cảnh tượng này, anh thậm chí cho rằng bản thân sẽ mãi độc thân.

Nhưng giờ đây ý nghĩ này đã nhen nhóm trong đầu liền không thể xoá đi, anh cũng không muốn gạt bỏ nó.

Đồ ăn được bày trên bàn, quả nhiên vô cùng phong phú.

A Cổ sắp xếp cho hai người ngồi gần nhau, giót cho bọn họ hết ly rượu sữa ngựa này đến ly khác. Tay phải đang cầm đũa của Quan Dực kẻ sát cánh tay Ngôn Tiêu, ánh đèn điện chiếu lên bàn tay

anh màu đồng với đốt ngón tay dài và mạnh mẽ.

A Cổ uống nhiều, cũng nói nhiều hơn: “Anh, anh còn nhớ hồi đó lúc em gia nhập tổ chức Văn Bảo không?”

Quan Dực: “Chuyện gì?”

“Lúc đó cực khổ vô cùng, chín đàn anh của anh đều bỏ đi hết, người đang yêu đương thì không vượt qua được khoảng cách địa lý, người có gia đình thì không chịu nổi cảnh chia lìa nơi đất khách. Mới bắt đầu còn rất hào hứng, sống trong sa mạc một thời gian liền không chịu nổi, người có thể chịu đựng lâu nhất chắc không quá hai năm. Ngay cả mấy người Xuyên Tử mới đến đây hơn một năm, mà giờ dù có tăng tiền công cũng không giữ bọn họ lại được. Anh, anh là từ thủ đô đến nha, em hỏi này, sao anh vẫn chưa rời đi, anh còn nói chẳng qua chưa tìm được đối tượng, thế mà đã năm sáu năm rồi, em quả thực không hiểu anh mưu cầu cái gì chứ. Nay thì tốt rồi, hiện giờ có chị đang ngồi cạnh anh, anh mất mặt rồi phải không?” A Cổ rõ ràng đã say, hai tay vỗ mạnh vào mặt, ngây ngô cười hehe.

Quan Dực cầm chén rượu lên uống cạn, cảm xúc lẫn lộn trong cổ họng, anh cúi đầu, khuôn mặt vui sâu vào trong bóng đêm cô quạnh.

Ngôn Tiêu yên lặng nhìn anh, cũng uống cạn chén rượu.

Từ tổ chức Văn Bảo đến đội khảo cổ, những năm nay anh đang mưu cầu cái gì.

Có thể chịu đựng được nhưng khổ cực mà người bình thường không thể chịu, hiển nhiên cũng có mục tiêu mà người bình thường không có được.

Quan Dực giữ chiếc chén trong tay cô: “Đừng uống nữa, nếu không lại say.”

Về mặt Ngôn Tiêu lúc này đã ửng hồng, cô đứng dậy: “Em no rồi, về trước ngủ.”

Quan Dực muốn đưa cô về phòng, đúng lúc này điện thoại đổ chuông.

Đây là thời điểm ánh trăng sáng nhất, trong màn đêm thảo nguyên bao la tựa như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng bạc.

Quan Dực nhìn theo bóng lưng Ngôn Tiêu đi vào trong căn lều bạt, anh dẫm trên những ngọn cỏ đi ra xa, ấn nút nhận cuộc gọi. Tín hiệu ở đây không tốt, giọng nói Xuyên Tử trong điện thoại chập chờn: “Alô, Thập ca, anh nghe rõ không?”

Dường như Quan Dực phải đi đến khu đất cao nhất mới bắt được tín hiệu, qua điện thoại còn có thể nghe được tiếng gió thổi vù vù.

“Nghe được, cậu nói đi.”

Xuyên Tử thở phào: “Hôm nay ở chỗ ốc đảo, bọn em trông thấy tên mất chốt, hẳn bị bọn em chặn lại nên đã bỏ đi, nhưng trông bộ dạng của hắn thì chắc chắn còn quay lại, nên em gọi báo cho anh một tiếng.”

Quan Dực trầm giọng: “Cậu chắc chắn là mất chốt chứ?”

“Chắc chắn, đêm bắt Ngũ gia em có giao đấu với nó, em còn nhớ rõ hình dáng nó mà. Nhưng lạ lắm Thập ca, Ngũ gia đã bị lật đổ rồi, sao nó lại còn dám đến nơi này, không lẽ học theo Chu Mâu?”

Một lúc lâu sau Quan Dực mới mở miệng: “Các cậu cẩn thận một chút, người ông chủ cử đến sẽ tới bất cứ lúc nào, tôi sẽ mau chóng trở lại.”

“Vâng.”

Chu Mâu tìm đến là vì hắn ta có thù riêng với anh, mất chốt lại là kẻ nghe theo sự sai bảo của Ngũ gia. Thời gian qua không thấy hắn có động tĩnh gì, nay đột nhiên xuất hiện, chắc chắn có liên quan đến Ngũ gia.

Dù sao đó cũng là một thế lực lớn, không thể dễ dàng bị đánh bại như vậy được.

Nói xong điện thoại, Quan Được đi về phía căn lều đang sáng đèn kia.

Ngôn Tiêu lúc này nằm ở trên giường, đột nhiên phần giường bên cạnh hơi lún xuống. Quan Được ôm lấy cô từ phía sau, hôn lên gáy cô: “Ngôn Tiêu, những lời A Cổ nói em nghe rõ chứ?”

“Ừ.”

“Anh không hối hận.” Mùi rượu hoà với hơi thở anh, mang theo một hương vị mê người: “Năm năm, đôi khi anh cũng không biết mình trắng hay đen, vẫn biết anh không nên làm vậy, nhưng ở bên em anh chưa từng hối hận.”

Ngôn Tiêu nói khẽ: “Em cũng vậy.”

Em cũng vậy, không hối hận vì đã trêu chọc anh, dù là đen hay trắng cô đều chấp nhận. Quan Được còn muốn nói gì nữa nhưng kìm lại, anh xoa xoa tóc cô: “Ngủ đi.”

Ánh nắng sớm xuyên qua những tấm vải bạt trắng chiếu vào trong gian lều. Ngôn Tiêu thức dậy, trông thấy khuôn mặt Quan Được gần ngay trước mắt. Cô giơ tay lên chạm lướt qua sống mũi cao thẳng của anh, rồi chạm đến bờ môi mỏng của anh.

Dù động tác của cô rất nhẹ nhưng không ngờ anh lại cử động một cái. Đàn ông khi cảnh giác, ngay cả lúc ngủ về mặt cũng mang vẻ ần nhẫn.

Ngôn Tiêu yên lặng xuống giường.

Lúc đang dăng răng, điện thoại trong túi đổ chuông. Cô súc miệng, lấy điện thoại ra nhìn qua, trông thấy số gọi đến định không nhận nhưng phía đầu bên kia vẫn kiên nhẫn không bỏ cuộc, tiếng chuông điện thoại vang lên không dứt.

Ngôn Tiêu đành phải nhận máy: “A lô, Lý đội trưởng.”

Đầu bên kia Lý Chính Hải hỏi: “Ngôn Tiêu, em đang ở đâu?”

Ngôn Tiêu nhìn về phía thảo nguyên bên ngoài căn lều, nói: “Thượng Hải.”

“Bất kể giờ em đang ở đâu, hãy nghe kỹ lời anh nói.” Giọng nói Lý Chính Hải vô cùng nghiêm túc: “Tề Bằng đã trốn thoát, phía Thượng Hải cho rằng ông ta đã trở về Tây Bắc, em phải chú ý an toàn, cẩn thận ông ta sẽ tìm em trả thù, nếu gặp bất cứ chuyện gì thì lập tức báo cảnh sát.”

Ngôn Tiêu vẫn còn đang điện thoại trong tay thì đầu bên kia đã tắt máy.

Lúc đi vào trong nhà, Quan Được đã thức dậy, đang thu dọn đồ đạc.

Ngôn Tiêu cầm bao thuốc của anh, rút một điếu ra châm lửa hút, ngồi trên giường nhìn anh.

Vẫn chưa hút hết điếu thuốc mà anh thu dọn xong tất cả.

Cô hỏi: “Anh định học theo em không chào mà biệt sao?”

Quan Được quay lại nhìn cô: “Không, anh đang chuẩn bị nói với em.” Quan Được gật đầu “Được, anh nói đi em nghe.” “Anh đi đến chỗ tòa thành.”

Ngôn Tiêu nhìn xuống rồi lại ngược lên: “Lại là làm việc cho Cố Đình Tông sao?” “Ừ.”

Ngôn Tiêu nhả khói thuốc: “Anh biết chuyện Tề Bằng trốn thoát?”

Mắt Quan Được chuyển động: “Không biết.” Nhưng đoán được.

Ngôn Tiêu xoay mặt, nhớ tới bộ dạng gào thét của Tề Bằng đêm đó, nhớ lại lần thẩm vấn của cảnh sát, cô không nhìn anh, bình tĩnh nói: “Anh còn nhớ lời mình nói tối qua không?”

Quan Được nghiêm túc nhìn cô: “Nhớ.”

“Quan Được, hiện giờ anh đã thành cái gai trong mắt của cả hai giới Hắc - Bạch” “Anh biết.”

Ngôn Tiêu quay đầu, trong ánh mắt lạnh nhạt ánh lên sương mù: “Vậy anh đi đi, hãy làm cho xong chuyện anh muốn làm.”

Nếu đã biết rõ mà vẫn muốn đi, vậy hãy đi đi.

Cô không hỏi anh đến nơi đó để làm gì, cô hiểu anh nên tin anh.

Quan Được cắn môi khô: “Em trở về là tốt nhất, nếu quả thực Tề Bằng trốn trở lại đây, thì nơi này hiện giờ không an toàn.”

“Được, em sẽ trở về. Em về để cho anh yên tâm, anh cũng phải để em yên tâm được không?”

Ngôn Tiêu đứng dậy thu thập hành lý, sau lưng truyền đến vài bước chân vội vã, cô giật mình quay đầu lại, một khuôn mặt ngay gần kề.

Sự tỉnh táo vừa rồi liền sụp đổ, Quan Được ôm cô rất chặt, hai đôi môi không thể đợi được nữa mà cuốn lấy nhau.

Hơi thở dồn dập, xen lẫn tiếng rên, chưa từng nghĩ rằng nụ hôn cũng có thể sâu đến vậy, sâu đến tận xương tuỷ, chỉ hận không thể lưu lại dấu ấn trên người đối phương.

Đôi môi Ngôn Tiêu bị anh chà xát đỏ rực, cô ôm lấy anh, cọ trên chóp mũi anh: “Anh biết không, hiện giờ em chỉ hận không thể trôi anh mang về Thượng Hải.”

Quan Được nhìn vào đôi mắt cô, đáy mắt sâu xuống tựa như có thể rời sông lấp biển.

A Cổ đang đứng ở Ovoo (*) ngâm nga một ca khúc, đột nhiên trông thấy Ngôn Tiêu xách hành lý xếp lên xe.

(Ovoos là những cọc đá được tạo thành bởi những viên đá xếp chồng lên nhau, thường được đặt trên đỉnh núi hoặc đồi cao, trên mặt được treo rất nhiều lá cờ cầu nguyện, bay phấp phới trong gió.)

“Chị, chị định đi sao?”

“Ừ, có việc gấp.” Ngôn Tiêu đi đến chỗ cậu ta nói: “Chị cũng muốn bái thần Trường Sinh.”

A Cổ ngạc nhiên không hiểu từ khi nào cô bắt đầu tin cái này, quay đầu trông thấy Quan Được đang đứng ở bên dưới.

Ngôn Tiêu cầm một viên đá xếp chồng lên, quay đầu lại nhìn, những lá cờ cầu nguyện tung bay trong gió, lay động vật áo, cô nhìn xuống phía dưới, nơi đó Quan Được vẫn đang rời mắt nhìn cô.

Bọn họ không cần dùng ngôn ngữ để nói với nhau, mong muốn của cô, anh hiểu được.

76. Chương 76

Chiếc xe lao nhanh trên đường. Ngôn Tiêu bật radio, trong radio đang phát bản tin: “Một tội phạm nguy hiểm đã trốn thoát, cảnh sát đặc biệt nhắc nhở công chúng chú ý an toàn...”

Chuyển sang tần số khác, lúc này đang phát chuyên mục âm nhạc... “Sau gương chiếu hậu là cả thế giới, lời từ biệt càng lúc càng xa, Em đã quay lưng cất bước, nhìn từ phía bên vẫn thật đẹp xinh...” (*) (*) Ca khúc “Hương về phương Bắc” của Châu Kiệt Luân.

Dù chỉ là một chút liên quan nhưng đều nhắc cô đến hoàn cảnh hiện tại. Cô để lại những nguy hiểm ở phía sau, rời xa chốn này.

Ngôn Tiêu tắt đài, hai tay nắm chặt tay lái.

Những đám mây trên trời sa xuống thấp, dần che đi ánh nắng mặt trời. Hai bên đường chỉ toàn núi non, đường dài hun hút không thấy điểm cuối. Con đường này dẫn thẳng đến thành phố Ngân Xuyên, có lẽ phải đến trạm thu phí thì mới đông đúc hơn.

Vẫn chưa đến trạm thu phí nhưng phía trước xuất hiện một hàng dài xe cảnh sát, vài cảnh sát đang đứng trên đường, trên tay cầm bút và bộ đàm kiểm tra các phương tiện đi qua.

Ngôn Tiêu không cảm thấy bất ngờ, không khó để cô vượt qua trạm kiểm soát nhưng cô không muốn chạm mặt cảnh sát vì vậy đánh tay lái, chuyển sang đường tắt.

Không xa lẽ đường có một nhà máy được xây dựng bên cạnh một núi đá, bên cạnh là một nhà ăn nhỏ và khu vệ sinh cho công nhân.

Từng tốp du khách đứng tán gẫu bên ngoài khu nhà, nghe bọn họ nói chuyện thì có vẻ cũng không muốn bị cảnh sát kiểm tra, nên dừng ở đây chờ cho cảnh sát đi rồi tiếp tục lên đường.

Ngôn Tiêu đi vào bên trong dạo qua một vòng, mua một bao thuốc. Cô không nghiện cũng không có tâm trạng để hút, chỉ tiện tay mua một bao để trong túi.

Khi ra đến cửa, cảm giác có người đang nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn, trong đám khách du lịch đang đứng nói chuyện kia có vài người đàn ông đang hút thuốc, bọn họ vừa nói chuyện vừa nhìn về phía cô.

Ngôn Tiêu đi đến xe của mình, mở cửa xe, trông thấy mấy người đàn ông kia đi tới.

“Chào cô Ngôn.” Người đi đầu mở miệng nói, trên lông mày bên phải của anh ta có một vết sẹo nhạt, giọng nói có khẩu âm.

Ngôn Tiêu quét ánh mắt về phía bọn họ: “Anh gọi ai?”

Một bàn tay đặt tay lên cửa xe, ngăn không cho cô lên xe, nhếch miệng cười: “Cô Ngôn không cần phủ nhận, chúng tôi đều đã xem ảnh nên nhận ra cô, thậm chí còn đi Thượng Hải tìm cô, đáng tiếc không tìm được. Chúng tôi còn định tìm cô ở Tây Bắc, đúng lúc đang trốn cớm thì lại gặp, quả nhiên ông trời sắp xếp nha.”

Ngôn Tiêu đẩy cửa xe: “Các anh từ đâu tới?”

“Hong Kong, ông chủ của chúng tôi muốn mời cô Ngôn giám định một số thứ.”

Ngôn Tiêu ngay lập tức hiểu ra, lạnh lùng cười: “Ông chủ của các anh họ Cố phải không?”

Anh ta không phủ nhận, lấy điện thoại ra quay số, khi nói chuyện đổi sang giọng Quảng Đông, sau đó đưa điện thoại cho cô.

Ngôn Tiêu cảm máy cho lên tai nghe, phía bên kia truyền đến giọng Cố Đình Tông: “Tiêu Tiêu, anh đã đoán em đang ở Tây Bắc, hóa ra em ở đó thật.”

Anh ta nói chuyện có chút vui vẻ, thờ ơ như không để ý đến, nhưng lại có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo trong đó.

“Sao thế, em giờ một câu cũng không muốn nói với anh sao?”

Ngôn Tiêu quay đầu nhìn những dãy núi phía xa bị che mờ bởi bụi mù. Núi vẫn nguyên, sông vẫn không đổi, ngoại trừ con người.

“Tôi không có gì để nói với anh.”

Chuyện đã đến bước này, giữa bọn họ không có gì để nói với nhau.

....

Xế chiều hôm đó, Quan Dược ở trên đường nghe được tin tức, chuyển hướng lái xe đến rìa sa mạc.

Vùng đất cằn cỗi màu xám trắng, mỗi khi có cơn gió thổi qua liền thổi tung một tầng cát trắng.

Chờ trong khoảng vài giờ đồng hồ, từ xa có hai chiếc xe chạy đến. Khi trông thấy biển số xe, Quan Dược mở cửa đi xuống.

Hai chiếc xe đó dừng lại cách chỗ anh đứng vài mét, từ trên xe có khoảng bốn năm người đi xuống, người dẫn đầu là một người đàn ông có vết sẹo nhạt trên lông mày, anh ta nhìn Quan Dược, mở miệng nói: “Tiểu Thập Ca, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi là Thang Tử.”

Quan Được gật đầu: “Có nghe ông chủ thông báo.”

Thang Tử giới thiệu mấy người phía sau với anh, vì khẩu âm của anh ta quá nặng nên không nghe rõ lắm tên bọn họ, nụ cười trên mặt rất hiếm ác: “Phải để Tiểu Thập Ca tự mình ra đón, quả thật nể mặt tôi quá.”

Quan Được nhìn một lượt: “Chỉ có mấy người?”

“Chỉ từng này, ông chủ nói bên chỗ anh cũng có vài người, nên chỉ cần mấy chúng tôi là đủ.” Quan Được ném bao thuốc cho bọn họ, quay người lên xe: “Vậy thì đi thôi.”

Thang Tử nhận lấy, khen một câu: “Nhanh gọn” rồi vứt thuốc lại cho người đằng sau.

Anh ta là kẻ thân tín nhất bên người Cố Đình Tông, Tiểu Thập Ca là trợ thủ đắc lực mới được trọng dụng. Dù đều dưới trướng ông chủ làm việc, nhưng giữa hai bên có ba phần kính, bảy phần còn lại là khinh thường, người đi ra từ con đường này, ai có để mắt đến ai?

Xuyên Tử nhận được tin tức từ sớm, vẫn chờ ở trên đỉnh ốc đảo đến tận xế chiều, cuối cùng cũng trông thấy một đoàn xe mang theo khói bụi đi tới.

Cậu ta hất tay, chạy xuống bên dưới, kêu đám người Nhị Trụ tập hợp, mấy chiếc xe kia bắt đầu tiến vào bên trong.

“Thập ca.”

Quan Được xuống xe, nhìn về phía sau: “Mấy người này do ông chủ cử đến.”

Xuyên Tử đi lên mời bọn họ mỗi người một điều thuốc: “Các huynh đệ ở HongKong cũng làm công tác bảo tồn di vật sao?”

Thang Tử cười cười, những người khác cũng cười theo anh ta, cười đến mức Xuyên Tử không hiểu bọn họ đang cười cái gì.

“Phải, chúng tôi làm về bảo tồn di vật, đến đây đưa các di vật đi để bảo quản thật tốt.” Vừa nói xong, đám người kia lại càng cười dữ dội hơn.

Xuyên Tử cảm thấy đám người này không biết điều liền thu lại bao thuốc, nhìn sang Quan Được.

Quan Được nháy mắt với cậu ta một cái.

Xuyên Tử nhịn xuống, dù sao cũng là người ông chủ phải đến, ít nhiều cũng phải nể mặt.

Trên ốc đảo mọc rất nhiều Hồ Dương, phía sau là những căn lều được dựng lên cho mọi người nghỉ ngơi. Thang Tử đi xung quanh một vòng, đập vào mắt chỉ thấy cát vàng và đất cát xám trắng, không hề trông thấy hầm hố như trong dự đoán.

“Tiểu Thập Ca, không phải anh vẫn chưa đào chứ?”

Quan Được nói: “Các anh chưa đến, đương nhiên tôi không thể động vào, vốn dĩ nơi này còn nhiều người nhòm ngó.”

Thang Tử mặt cười nhưng trong không cười: “Bây giờ chúng tôi đã đến, thế có thể bắt đầu rồi?” “Anh định khi nào bắt đầu?”

“Ngay bây giờ, ông chủ nói phong giữa đêm dài lắm mộng.”

Quan Được liếc nhìn anh ta, nhét điều thuốc lên miệng, quay người khom tay châm lửa.

Sau vài giây, anh quay lại nói: “Xuyên Tử, nghe theo lệnh của tôi, động thổ.”

Xuyên Tử dạ một tiếng, đưa người qua.

Thang Tử đi ra chỗ xe đang đỗ, để tay lên nắm cửa xe: “Ông chủ nói Tiểu Thập Ca đã vất vả, kêu chúng tôi đưa người đến giúp anh, đảm bảo anh rất muốn gặp người này.”

Cửa xe mở ra, Quan Được nhìn vào trong xe, ánh mắt vốn đã thâm trầm đột nhiên sâu xuống.

Ngôn Tiêu ngồi ở ghế sau, yên lặng nhìn anh, trên mặt không thể hiện gì.

Khoảng cách rất gần, không nói gì với nhau, lúc này tựa như gió êm biển lặng, chỉ có hai người bọn họ hiểu rõ ánh mắt của nhau. Quá ngắn đối mặt, không có đôi câu vài lời, tựa hồ gió êm sóng lặng, chỉ có hai bên có thể nhìn ra đối phương đáy mắt tâm tình.

Thang Tử nhếch miệng, vỗ vỗ vào mũi xe: “Ông chủ rất tốt bụng, ngay cả Cô Ngôn mà cũng mời đến được, Tiểu Thập Ca lần này đừng làm ông ấy thất vọng.”

Quan Dược nghiêng chặt hàm, Cố Đình Tông quả nhiên vẫn không thực sự tin tưởng anh.

“Thay tôi cảm ơn ông chủ, có đàn bà bên cạnh, làm việc sẽ càng năng nổ hơn.”

Thang Tử cười mờ ám: “Cô Ngôn đi ra đi, khiến Tiểu Thập Ca năng nổ hơn một chút.”

Một đám người cười ầm lên.

Ngôn Tiêu bị Thang Tử đưa vào bên trong ốc đảo. Quan Dược đi phía trước cô, bóng lưng anh rộng lớn, bước chân vẫn trầm ổn như cũ.

Khi đến khu vực cửa tòa thành, sau mấy lần khai quật đã để lại dấu tích rất rõ ràng. Bọn Xuyên Tử lúc này đang đào hầm, ngẩng đầu nhìn về phía này liền hét lên một tiếng: “Chị dâu, chị cũng đến?”

Thang Tử lưu manh cười một tiếng.

Ngôn Tiêu bình thần nhìn bọn họ bận rộn làm việc, lấy bao thuốc ra hút.

“Làm thế này chậm quá, từ nay đến giờ trưa chắc chỉ đào được vài mét?” Thang Tử nhìn xuống hố sâu bên dưới, tỏ rõ không kiên nhẫn, đi đến trước mặt Quan Dược, nhỏ giọng nói: “Tiểu Thập Ca, chúng tôi có mang theo kíp mìn, lấy ra chôn ở bên trên, tối nay là có thể vào bên trong.”

“Di vật và kiến trúc bên trong không kháng chấn(*), anh chỉ cần cho nổ sẽ vỡ vụn.” Ngôn Tiêu ở bên cạnh nói vào.

(*) Kháng chấn: đảm bảo đủ khả năng chịu lực, không chịu hư hại về kết cấu, tồn tại và đứng vững dưới tác dụng của tải trọng động đất.

Thang Tử không thèm quan tâm đến ý kiến của cô: “Cô Ngôn không cần lừa gạt tôi, tôi có kinh nghiệm.”

“Anh với tôi ai là người hiểu rõ về di vật hơn?” Ngôn Tiêu cười lạnh: “Anh từng xuống dưới đó rồi sao?”

Thang Tử biết rõ Cố Đình Tông đối với người phụ nữ này không bình thường nên không cùng cô ta so đo, anh ta quay sang nói chuyện vài câu dùng tiếng Quảng với mấy người kia, sau đó nhìn Quan Dược: “Tiểu Thập Ca thấy thế nào?”

Quan Dược gật đầu: “Anh cứ cho nổ đi, đây là chủ ý anh đưa ra, nếu đồ vật bên trong bị hư hỏng, anh phải giải thích với ông chủ, tôi không có ý kiến.”

Giọng nói Thang Tử không còn khách khí nữa, cao giọng nói: “Được, vậy thì mọi người đừng hòng ngủ, phải đào cả đêm!”

Đến khi trăng lên đến đỉnh đầu, hầm mới đào sâu được hai mét. Tất cả mọi người tạm dừng, đốt lửa, ăn cơm.

Đám đàn ông vô thức chia làm hai tốp, Thang Tử cùng đám người anh ta mang đến nói chuyện với nhau bằng tiếng Quảng, có lẽ vì đồ ăn không ngon nên khẩu khí không được tốt, thi thoảng nhìn về phía tòa thành, ánh mắt u ám không thể nói rõ.

“Thập ca, không phải trong điện thoại anh nói chuyện này có khả năng không an toàn sao, thế nào mà lại đưa chị dâu đến?” Xuyên Tử cầm bát ngồi bên cạnh Quan Dược, nhỏ giọng hỏi.

Quan Dược cầm điều thuốc trong tay, qua đồng lửa nhìn Ngôn Tiêu, cô đang nhìn anh, hai ánh mắt giao nhau, rừng rực hơn lửa.

“Nếu cô ấy đã đến, tôi sẽ bảo vệ cô ấy.” Quan Dược búng ngón tay bắn điều thuốc vào trong đồng lửa, khiến ngọn lửa bùng lên.

Anh đứng dậy, nhìn Ngôn Tiêu: “Qua đây.”

Ngôn Tiêu đứng dậy, đi về phía anh.

Thang Tử huyết sáo: “Tiểu Thập Ca, không thể chờ để ở cùng một chỗ với cô Ngôn sao?”

Quan Được duỗi tay ôm chặt Ngôn Tiêu: “Chuyện này phải cảm ơn ông chủ, mấy người đừng làm phiền chúng tôi.”

“Tất nhiên rồi, hai người cứ thoải mái chơi.”

Lũ đàn ông giống như một bầy sói cười vang.

Quan Được duỗi tay ra, kéo Ngôn Tiêu ôm chặt trong tay, đi vòng qua đồng lửa, chọn một chỗ tối khuất đi vào.

Sa mạc vào đêm gió thổi mạnh, gió hanh khô thổi qua những tán lá Hồ Dương vang lên những tiếng kêu xào xạc.

Hai người đứng cạnh góc lều phía sau một cái cây, bàn tay Ngôn Tiêu lạnh buốt thò vào sờ trên ngực anh, cảm nhận được sự nóng hổi nơi đó.

Quan Được nhắc cô lên, hai chân cô liền quăn chặt trên người anh, vươn tay ôm cổ anh: “Em làm liên lụy đến anh phải không?”

“Không,” Quan Được hôn cô tới tấp: “Là anh đã liên lụy em.”

”Cố Đình Tông không tin anh.:

“Anh ta không tin bất cứ ai.”

“Nếu như em đi, anh ta lại càng không tin anh.”

Quan Được ngậm vành tai cô, giống như để xả giận, cách một lớp quần áo cọ sát nơi mềm mại của cô.

Ngôn Tiêu gục đầu trên hóm vai anh, khẽ run rẩy: “Quan Được, chúng ta đã bị buộc chặt vào cùng một chỗ.”

Gió ngừng thổi, không gian cũng yên tĩnh trở lại.

Quan Được ôm chặt cô, trái tim khô khốc: “Được, buộc chặt cùng một chỗ.”

Dưới ánh trăng sáng, Ngôn Tiêu quăn lấy anh càng chặt hơn, cô đã bị cuốn vào, cùng anh chôn vùi trong vùng bùn này.

Cuối cùng Cố Đình Tông cũng để đoạn ân tình này cắt đứt không còn lại thứ gì.

77. Chương 77

Cắm một xẻng xuống đất, xúc một lớp đất lên, màu đất đậm hơn so với lúc trước rất nhiều. Xuyên Tử nhắc xẻng ra: “Thập ca, anh xem thử xem.”

Lúc này tất cả người trong tổ chức Văn Bảo và đám người Thang Tử mang theo đều đang đứng trong hố.

Thời điểm đồng lửa tắt cũng là lúc trời hửng sáng, suốt cả đêm qua, ngoài trừ ăn uống thì bọn họ liên tục thay nhau đào, chiếc hố trước mặt đã sâu bằng một thân người.

Quan Được đứng cạnh hố nhìn xuống: “Sắp đào được đến phiến đá kia rồi, độ ẩm của đất cũng cao hơn.”

Thang Tử đứng bên cạnh nhìn anh, trong mắt đã có tia máu: “Tiểu Thập Ca nói vậy là ý gì?” “Phiến đá là cột mốc được đặt ở bên trên, độ ẩm của đất càng cao thì độ sâu càng lớn, ý chính là gần tới rồi.”

Tinh thần Thang Tử lập tức phấn chấn: “Vậy còn chờ gì nữa, mau chóng đào thôi.”

“Hiện tại không được.” Quan Dược chỉ lên trời: “Giờ là buổi sáng, chẳng may có người xông đến, chúng ta hiện giờ thể lực cạn kiệt, làm như vậy chẳng khác nào đào rồi cho thằng khác hưởng. Xuyên Tử, cậu với Nhị Trụ đi tuần tra xung quanh một lượt, những người còn lại đi lên ngủ khoảng hai tiếng, đến khi xác định đã an toàn thì tiếp tục đào.”

“Mẹ kiếp, thật phiền phức!” Thang Tử rửa thềm một câu, thực ra anh ta cũng rất mệt rồi, vung tay gọi: “Vậy thì lên hết đi, đi ngủ khoảng hai tiếng.”

Ngôn Tiêu ngồi bên dưới một gốc cây, trong tay cầm điếu thuốc, nhìn đám đàn ông đi qua, rẽ trái rẽ phải đi vào trong lều.

Thang Tử đi ngang qua, đột nhiên dừng lại ngồi xổm trước mặt cô, cười hỏi: “Cô Ngôn, cô đánh giá thử xem nơi này đáng giá bao nhiêu?”

Ngôn Tiêu nhả khói, vẻ mặt lạnh lùng: “Đủ cho các người dùng mấy đời.”

“Vậy thì quá tốt, ông chủ nói lời cô Ngôn nói rất đáng tin, nghe cô nói vậy thật cao hứng.” Thang Tử cười lớn, quay đầu nhìn Quan Dược: “Nơi này giao lại cho Tiểu Thập Ca, tôi qua anh cùng cô Ngôn đây chắc chắn đã nghỉ ngơi đầy đủ rồi.”

Quan Dược liền anh ta: “Ừ, cũng tạm.”

Lúc Thang Tử quay đi trong lòng còn rửa một câu đề phóng dăng. Bọn họ bán mạng đào cả đêm, anh ta cả đêm ôm đàn bà ngủ ngon giấc, thật con mẹ nó là cái thứ gì chứ.

Xuyên Tử phủ đất cát trên người, chuẩn bị đi ra xe, trước khi đi nhớ tới gì đó nên đi ra chỗ Quan Dược, nhỏ giọng nói: “Thập ca, tại sao anh không bảo bọn em đào theo phương pháp nghiêng xuống giống trước kia, đào một cái lỗ như vậy có lẽ nhanh hơn chứ?”

Quan Dược nói: “Đừng nói nhiều, cứ thế mà làm.”

“Em đâu có nói nhiều, chỉ muốn hỏi anh một chút.” Trong bụng Xuyên Tử biết rõ lời Quan Dược vừa nói không phải sự thật, thực ra bọn còn lâu mới đào đến gần. Cậu ta vốn không ưa cái tướng vênh vang hung hãn của Thang Tử, nên thầm nghĩ bắt hấn ta mất thời gian đào sâu hơn cũng tốt. Lúc Xuyên Tử và Nhị Trụ lái xe ra khỏi ốc đảo, tiếng gáy ngủ đã vang lên ầm ầm.

Quan Dược đi đến bên cạnh Ngôn Tiêu, cô vừa hút xong một điếu, đang châm một điếu khác.

“Em có chút ân hận vì phát hiện ra nơi này.” Giọng nói cô nhàn nhạt vang lên trong gió.

Quan Dược ngồi xuống cạnh cô: “Dù không có nơi này cũng sẽ có nơi khác, từ ngày Cổ Đình Tông thành lập tổ chức Văn Bảo chính có ý định ôm toàn bộ vùng đất Tây Bắc này.”

Ngôn Tiêu nhẹ giọng nói: “Muốn chiếm lấy nơi này không chỉ có mình hấn ta.”

Cô không chỉ ra cái tên đó nhưng Quan Dược biết rõ.

Là Tề Bằng. Tề Bằng trốn thoát, nôn nóng muốn trở lại Tây Bắc không vì điều gì khác, chắc chắn là vì toà thành này.

Có lẽ còn có mục đích khác, là để trả thù.

Đêm đó khi Ngũ gia bị bắt, lão ta từng gào lên: “Quan thập, con mẹ mày chờ mà xem, lão tử tuyệt đối không tha cho mày đâu!”

“Anh biết.” Quan Dược cầm tay cô, tay cô rất lạnh, tay anh lại ấm áp, bàn tay anh bao phủ chum lên tay cô, xua đi hết hơi lạnh nơi đó.

“Ngôn Tiêu, vẫn chưa xảy ra chuyện gì, em không cần phải suy nghĩ nhiều.”

“Nghĩ cũng không làm được gì.” Ngôn Tiêu không hiểu, khẽ cười: “Dù sao em cũng theo ý anh.” Nếu được lựa chọn, cô không muốn liên lụy đến anh. Nhưng nếu không được chọn, thì cũng không sao cả, cô sẽ vẫn đi theo anh.

Đã xác định rõ tình cảm của mình, những chuyện trên đời không có gì đáng ngại nữa.

Quan Được cảm nhận được ngón tay cô rung lên mặc dù vẻ mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Tình yêu của một người phụ nữ phải mãnh liệt thế nào mới có thể cùng anh đi con đường trơn gai thế này, liên tục phải trải qua những ngày tháng nguy hiểm vẫn tình nguyện cùng anh đồng sinh cộng tử.

Lòng ngực Quan Được quặn đau: “Không được, có thể cùng sống nhưng không cùng chết.”

“Em không có nói cùng chết, em không phải loại người như vậy, em sẽ theo anh cùng sống.”

Đúng vậy, cô không phải là người như vậy, người phụ nữ có thể vượt qua được nhiều khó khăn như

vậy, luôn bền bỉ hơn so với sự tưởng tượng của anh, chính vì vậy có mới quyết tâm đến thế. Quan Được nắm chặt tay cô: “Được, vậy em phải nghe theo sự sắp xếp của anh.” “Vâng, em nghe anh.”

Người cũng đã theo anh thì đương nhiên sẽ nghe theo sự sắp xếp của anh.

Bầu trời âm u, mây buông thông, dù rằng bất an, nhưng tâm cũng đã tĩnh.

Bọn họ cứ như vậy ngồi thật lâu nhìn về những cồn cát phía xa, cây Hồ Dương gần đó, còn có cái hố to không bao lâu nữa sẽ mở ra tòa thành bị chôn vùi dưới đất.

Đột nhiên, có tiếng động chơ xe ô tô từ xa chạy đến, Ngôn Tiêu quay đầu lại nhìn, Xuyên Tử vừa mới rời đi không bao lâu đã thấy quay trở về.

“Thập ca!” Tiếng gọi vọng từ, giơ tay lên vẫy vẫy, tiếng cậu ta trong giống như đang gào thét:

“Nhanh lên, Mất chốt!”

Quan Được đứng bật dậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng súng vang lên.

Hình như lớp xe Xuyên Tử bị trúng đạn, đột nhiên chuyển hướng, từ trên đỉnh cồn cát lùi xuống phía sau, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt.

Quan Được lập tức chặn trước Ngôn Tiêu, rút khẩu súng sau lưng, kêu to: “Tất cả dậy ngay!” Trong nháy mắt, đám đàn ông vừa ngã lưng chưa được bao lâu đều kinh hãi tỉnh lại.

Thang Tử là người lao ra đầu tiên, loáng thoáng thấy nói vài câu tiếng Quảng Đông, sau đó đổi thành quốc ngữ: “Mẹ kiếp, quả thật có người dám tới! Đi bắt thằng chó đó cho lão tử!”

“Bọn họ đang ở phía sau cồn cát, ngay lập tức đi cứu người!” Quan Được nắm chặt tay Ngôn Tiêu:

“Em đi theo anh.”

Ngôn Tiêu theo anh ngồi lên xe, đi về phía cồn cát.

Thang Tử cũng nhảy lên một chiếc xe, cùng đi về hướng đó.

Mọi chuyện xảy ra bất ngờ, nhưng Ngôn Tiêu lại vô cùng tỉnh táo, cô nhìn sang Quan Được ngồi bên cạnh, nhìn nghiêng không thấy vẻ mặt anh có gì khác, nhưng bàn tay đặt trên vô lăng lại đang nắm rất chặt, lộ rõ các khớp xương.

“Quan Được, sẽ không sao đâu.”

“Ừ.”

Phía xa vang lên vài tiếng súng, âm âm như sấm rền.

Quan Được cho kính xe kéo lên: “Em cúi thấp đầu xuống, dựa gần vào anh, cố gắng hết mức nắp phía sau anh.”

Ngôn Tiêu gật đầu, vô thức cắn chặt môi, anh muốn cô coi anh là bia đỡ đạn, dù có gặp đạn lạc cũng sẽ có anh che chắn.

Xe lao lên trên cồn cát, rồi lại leo qua một lần nữa, phía dưới là xe của bọn Xuyên Tử, bị đổ nghiêng trong cát.

Phía xa có một chiếc jeep đang đuổi theo hai người, hai người đó là Xuyên Tử và Nhị Trụ.

Thang Tử vô cùng hưng phấn, tăng tốc vượt qua xe Quan Được lao thẳng về phía chiếc xe kia. Anh ta không thêm bận tâm bọn Xuyên Tử đang ở chỗ đó mà thò đầu ra ngoài nổ hai phát súng.

Kính chắn của chiếc xe kia bị bắn vỡ vụn, người bên trong cũng nổ súng đáp trả, hai chiếc xe cùng giảm tốc độ, vài tiếng súng vang lên, bắn lung tung không có mục tiêu.

Quan Được lái xe sang bên cạnh tránh hướng hai chiếc kia, cuối cùng cũng đuổi kịp Xuyên Tử và Nhị Trụ, cho xe dừng lại: “Lên xe!”

Xuyên Tử và Nhị Trụ vội vàng bò lên phía sau, cửa vừa đóng chiếc xe liền lao đi.

“Xuýt thì toi, Thập ca, thật may anh đến đúng lúc” Xuyên Tử vừa rồi cầm đầu cầm cổ chạy, bây giờ vẫn còn thở hổn hển, Nhị Trụ còn không thể nói được tiếng nào.

Quan Được chuyển hướng, quan sát bên ngoài, xe của Thang Tử vẫn còn đuổi theo chiếc xe jeep kia không buông, xe Quan Được đã bị anh ta bỏ xa đằng sau: “Trong xe kia có mấy người?”

“Hai, mắt chột và một tên đàn em.”

“Chỉ có hai người?”

Xuyên Tử gật đầu: “Vâng.”

Quan Được thấy không ổn: “Lúc các cậu gặp bọn họ trông thấy mấy xe?”

“Hai chiếc, nếu không phải vì bọn chúng đông thì bọn em đã tự đuổi được rồi, không ngờ rằng lúc trở về lại bị tên mắt chột kia đuổi theo, là hấn ra tay nổ súng trước.”

Quan Được nghe xong liền phanh xe lại.

“Xuyên Tử, cậu lên đây lái xe, đi xung quanh tìm tung tích chiếc xe kia, có tin tức lập tức báo cho tôi, tôi trở lại giúp bọn Thang Tử.”

“Thập ca, anh giúp hấn làm gì, hấn ta có coi chúng ta là người của hấn đâu.” “Không phải tôi giúp anh ta, tôi vì muốn bảo vệ toà thành kia.” Quan Được xuống xe, Ngôn Tiêu liền xuống theo sát phía sau.

“Ngôn Tiêu, em ngồi xe với Xuyên Tử.”

Ngôn Tiêu nhìn anh: “Em đã nói sẽ đi cùng anh.”

Quan Được bước đến trước mặt cô: “Em cũng đã nói sẽ nghe theo sắp xếp của anh.” Ngôn Tiêu mím môi không nói gì.

Quan Được cúi đầu, đối diện với ánh mắt cô: “Ngôn Tiêu, em nói phải giữ lời.”

Ngôn Tiêu nhìn sang nơi khác, sau đó quay đầu nhìn anh, gật đầu: “Được.”

Quan Được đi vòng ra sau gọi Xuyên Tử xuống, kéo cậu ta sát gần nhỏ giọng nói vài câu, rất nhanh quay đầu rời đi.

Bầu trời vẫn âm u như trước, gió trong sa mạc từ khô hanh khó chịu, dần dần chuyển sang lạnh thấu xương.

Giọng nói Ngôn Tiêu hoà cùng tiếng gió, lạnh lạnh nhàn nhạt: “Anh không cho em theo anh, vậy anh cũng phải giữ lời. Lời anh từng hứa với em vẫn còn chưa thực hiện, anh đừng nuốt lời.”

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh được khắc sâu: “Anh không nuốt lời.” Bốn chữ khẳng khái, Ngôn Tiêu trầm tĩnh gật đầu, xoay người lên xe.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô bị Quan Dực kéo ngược lại, ôm chặt trong ngực.

Anh tì trên cổ cô, hơi thở phả lên tai và gò má cô, lồng ngực dán lên lưng cô, trái tim đột nhiên đập dồn dập.

Anh ôm cô chỉ vài giây ngắn ngủi, sau đó buông ra, mở cửa cho cô: “Đi đi.” Ngôn Tiêu ngồi lên xe, nhìn anh qua cửa kính xe.

Xe lái đi, dọc theo những dải cát vàng chạy về phía đường chân mờ ảo, trên mặt cát lưu hai hai vết bánh xe hằn sâu.

Quan Dực không lãng phí thời gian, lấy súng ra, xoay người rời đi.

Chiếc xe của Thang Tử và chiếc jeep của mắt chốt lúc này đã dừng lại. Hai bên đều nắp phía sau xe, giống như điên cuồng muốn chém giết nhau.

Trong đám người Thang Tử có người bị trúng đạn, khiến Thang Tử tức đỏ mắt, vừa hung hăng ngẩng đầu liền thất mất chốt giờ súng lên, muốn lùi lại nhưng đã không kịp.

Tiếng súng vang lên, nhưng người ngã xuống là mắt chốt.

Quan Dực từ phía sau lao ra, dùng súng đánh mạnh vào hõm vai mắt chốt. Nhân lúc bọn họ hoảng loạn, kéo Thang Tử nhét vào trong xe hét: “Mau trở về!”

“Mẹ, đi cái đéo gì, lão tử còn chưa giải quyết hết chúng nó!”

“Lũ người đến đây không phải chỉ có hai bọn họ! Chúng ta ở đây quá lâu rồi, phải về nhanh!” Thang Tử kịp hiểu ra, hung hăng gọi những người khác: “Lên xe!”

Quan Dực theo bọn họ lên xe, hướng về mấy người kia nổ một phát súng, ngăn bọn họ đuổi theo.

Chiếc xe lao như bay về phía hướng toà thành.

78. Chương 78

Thời tiết hôm nay không tốt, gió thổi rất lớn.

Lý Chính Hải mặc đồng phục đang ngồi trong xe hút thuốc, ngoài cửa xe phong cảnh sa mạc dần lùi về phía sau.

Phía sau là hai hàng xe cảnh sát, hôm nay toàn đội ra quân.

Ở hàng ghế sau có một ông lão đang ngồi khoanh tay. Lý Chính Hải nhìn ông ta qua kính chiếu hậu, nói: “Giáo sư Lục, khiến ông phải vất vả dẫn đường.”

Đôi mắt đục ngầu của bác Lộ nhìn anh ta: “Lý đội trưởng, anh nói cái người Tiểu Thập Ca kia, thực sự là Quan đội trưởng?”

“Đúng vậy.” Lý Chính Hải hừ một tiếng: “Tên đó dám lập ra một đội khảo cổ giả, tự mình khai quật di vật, còn tàng trữ súng phi pháp, dính líu đến buôn lậu, nói không chừng còn giết người, dù có mấy cái mạng cũng không chơi đến mức đó.”

Những vết nhăn trên trán bác Lộ khắc sâu, yên lặng không nói gì.

Người lái xe là Lưu Sáng: “Lý đội trưởng, sao đột nhiên chúng ta lại hành động gấp như vậy?”

Lý Chính Hải thò tay ra ngoài cửa sổ xe gạt tàn thuốc: “Sở trên tỉnh nhận được chỉ đạo từ phía trên, chúng ta phải nghe theo chỉ đạo, hướng hồ chỗ kia có một kho báu, khả năng Tiểu Thập Ca và Tề Bằng đều đang trốn ở chỗ đó.”

“Chỉ đạo phía trên của Sở?” Lưu Sảng lú lười: “Chuyện này đã kinh động đến mức này sao?” Vụ án lớn như vậy, từ Tây Bắc đến toàn quốc, còn liên quan đến xuất cảnh, trộm mộ, làm giả,

buôn lậu, không sót thứ gì, em thấy không đủ kinh động sao?” nói đến đây Lý Chính Hải nhú mày, quả thực anh ta cảm thấy cấp trên còn biết về vụ án này hơn bọn họ rất nhiều.

Rút hai hơi thuốc, Lý Chính Hải nói thêm: “Đáng tiếc duy nhất là chưa tìm hiểu được rõ chi tiết về Tiểu Thập Ca.”

Lưu Sảng ngượng ngập không nói nên lời. Đội trưởng đã giao cho cô điều tra về Tiểu Thập Ca trên phạm vi cả nước, cô đã tận lực điều tra nhưng chỉ tra ra được một ít thông tin rất cơ bản: Tên thật là Quan Dục, người Bắc Kinh, ba một tuổi, đơn giản vài ghi chép học tập, nhưng đến khi học trung học thì không có thông tin gì. Không có bất kỳ dấu mối gì có thể sử dụng được.

Điện thoại Lý Chính Hải đột nhiên đổ chuông, anh ta nhanh chóng nhận máy, chỉ thấy liên tục trả lời “Rõ”, vẻ mặt rất nghiêm túc, sau khi cúp điện thoại hai mày nhú chặt.

“Sao rồi đội trưởng?” Lưu Sảng ngồi bên cạnh quan sát sắc mặt anh ta.

“Cấp trên nói bọn họ đã điều động thêm cảnh sát đến trợ giúp, toàn lực phối hợp với hành động của chúng ta, tuy nhiên phải đặc biệt chú ý một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Lý Chính Hải lấy bộ đàm ra nói: “Toàn bộ thành viên chú ý, cấp trên có chỉ thị, Tiểu Thập Ca nhất định phải bắt sống.”

...

Xe liên tục chạy trong sa mạc không có mục đích.

Ngôn Tiêu hút thuốc, ánh mắt luôn theo dõi bên ngoài, cho đến giờ vẫn không thấy chiếc xe jeep đâu. Vẻ mặt cô càng ngày càng lạnh xuống.

Xuyên Tử vừa lái xe vừa nói chuyện với cô: “Chị dâu, lần đầu tiên em trông thấy Thập ca như thế.”

“Như thế nào?”

”Không phải trước khi chị lên xe anh ấy ôm chị sao? Thập Ca là người rất lạnh lùng, em chưa bao giờ thấy anh ấy có động tác thân mật như vậy với ai bao giờ, anh ấy chắc chắn rất thích chị”.

Ngôn Tiêu không trả lời, cô nhớ lại lúc anh ôm cô trong lòng ngực, trái tim đột nhiên đập mạnh.

Dường như cô lơ mơ ý thức được điều gì.

“Xuyên Tử, trước khi đi anh ấy nói gì với anh?”

Xuyên Tử liếc nhìn cô một cái, trên mặt nở nụ cười, khuôn mặt da ngăm đen trở nên ôn nhu: “Chị dâu, nói ra sợ chị cười chê, anh ấy nói em cùng Nhị Trụ vì tiền nên bán mạng, tốt hơn nên để chị đi theo tụi em, theo như lời anh nói thì dính líu đến nơi này quá sâu không tốt cho chị.”

Ngôn Tiêu “À” nhẹ một cái. Bọn họ liều mạng kiếm tiền, không nhất thiết có lý do cố gắng, nếu quả thực gặp nguy hiểm vẫn phải ưu tiên bảo vệ tính mạng, cho nên anh bảo cô đi cùng bọn họ. Đi theo anh chính là đồng phạm, cho dù Cố Đình Tông muốn cô bị nhúng vào vũng bùn này, anh lại muốn cô rũ bỏ hết thấy.

Kế hoạch của anh rất chu toàn.

Xuyên Tử đánh tay lái, đột nhiên hiểu ra: “Không đúng, lời của Thập ca... có phải anh ấy còn có ý gì khác?”

Ngôn Tiêu nhàn nhạt hỏi: “Anh thấy từ này đến giờ chúng ta có thấy chiếc xe nào không?” “Không thấy.”

“Tôi đoán là sẽ không thấy, các anh bị bọn mắt chột đuổi theo chắc chắn là kẻ điệu hộ lý sơn, chiếc xe còn lại chắc chắn chạy về phía toà thành.”

Xuyên Tử ngay lập tức hiểu rõ: “Cho nên Thập Ca vì muốn chúng ta an toàn nên mới đẩy chúng ta đi?”

Ngôn Tiêu “Ừ” một tiếng, rũ mắt xuống, liên tục hút thuốc.

“Không được, vừa rồi Thập ca đã cứu chúng ta, chúng ta phải trở lại giúp anh ấy.” Xuyên Tử dừng xe lại, quay sang hỏi: “Nhị Trụ, cậu thấy sao?”

Nhị Trụ không do dự: “Đi thôi, Tiểu Thập Ca cũng cứu tôi, không đi thì còn là người nữa không!”

Xuyên Tử quay xe trở lại, nhìn sang Ngôn Tiêu ngồi bên cạnh: “Chị dâu, đừng quá lo lắng, thân thủ Thập ca cực kỳ tốt.”

Ngôn Tiêu nắm chặt điều thuốc, nhìn ra ngoài cửa xe, gật đầu một cái.

Cô không lo lắng, vì anh từng nói anh sẽ không nuốt lời.

Anh đã nói vậy, nên cô tin anh.

...

Xe Thang Tử vừa chạy đến bên ngoài ốc đảo đã nghe thấy tiếng súng vang lên.

Quả nhiên có người đến.

Quan Dực không đợi xe dừng lại đã nhảy xuống: “Cố gắng hết mức ngăn bọn họ ở bên ngoài, đừng cho bọn chúng vào trong hố.”

Xung quanh các cồn cát loáng thoáng trông thấy vài bóng người, trời tối âm u, khoảng cách khá xa nên không thể phân rõ đâu là địch đâu là ta.

Thang Tử chửi tục một câu, dẫn đầu chạy về phía các cồn cát.

Vượt qua đỉnh cồn cát liền có thể trông thấy hố bị đào lên, vì có một đồng đất cao ở bên cạnh, rất dễ dàng bị phát hiện.

Quả nhiên có hai người đi vào ốc đảo, đang chạy đi đâu đó. Quan Dực từ xa nổ một phát súng nhưng không bắn trúng ai, đối phương quay lại nhìn, Quan Dực liền lặn một vòng, nấp phía sau bụi cỏ.

Hai phát súng bắn ngay bên cạnh chân anh, cát bị bắn tung lên, trên mặt cát xuất hiện hai cái lỗ.

Quan Dực nằm úp người, giơ súng lên bắn một phát đạn.

Người kia không dám tiếp tục chạy về phía trước, kéo đồng bọn bị thương lui về phía sau cồn cát.

Quan Dực không đuổi theo, đến khi chắc chắn không còn người khác mới đứng dậy. Anh cúi đầu kiểm tra đạn trong súng, chỉ còn vài viên.

Đang chuẩn bị rời đi thì Thang Tử đột nhiên đi lại phía này. Anh ta một mình đi đến, bộ dạng có vẻ không ổn, vừa đi vừa nói: “Tiểu Thập Ca ở đây yểm trợ! Bây giờ lão tử muốn vào trong đó!”

Quan Dực không động dậy: “Hiện giờ anh phải ngăn bọn họ lại.”

Thang Tử vắng tục: “Con bà nó, bọn nó không vào được, nhưng người của lão tử cũng sắp hết sạch rồi! Còn quần nhiều chuyện như vậy! Đi vào trong! Chúng ta có thể mang ra được bao nhiêu thì mang bấy nhiêu, cho dù có sơ xuất gì thì cũng có câu trả lời thỏa đáng với ông chủ!”

Quan Dực nói: “Kêu anh trở lại là để bảo vệ nơi này, con mẹ nó anh đừng làm càn.”

“Kêu mày vào thì vào! Con mẹ nó mày còn thực sự cho rằng mình làm khảo cổ, rõ ràng chỉ là tên buôn lậu! Đừng có ép lão tử ra tay độc ác!”

Quan Dực nhấc tay lên, chìa súng về phía hắn ta: “Tao đã nói rồi, con mẹ nó mày đừng làm càn!”

Sắc mặt Thang Tử cứng lại: “Giỏi lắm Quan thập, ngay cả chuyện làm ăn của ông chủ cũng không để ý, con mẹ nó rút cuộc mày bán mạng cho ai!”

Quan Được không quan tâm đến hắn ta, ánh mắt đột nhiên chuyển hướng nhìn ra phía sau Thang Tử. Một chiếc xe jeep từ trên cồn cát lao xuống, từ trong cửa xe có một họng súng thò ra. Quan Được hung hăng nắm cổ áo Thang Tử kéo ra đằng sau.

Tiếng súng vang lên.

Quan Được nấp sau thân cây Hồ Dương, cúi đầu nhìn Thang Tử đã mềm oặt (chắc là trúng đạn nghèo rồi), anh buông tay ra, quay đầu nhìn ra ngoài.

Chiếc xe Jeep dừng lại, anh có thể nhìn rõ mặt người ngồi trên ghế lái phía sau kính chắn.

Tề Bằng ngồi trong xe, cười âm lãnh.

“Tiểu Thập Ca, đã lâu không gặp.”

...

Bão cát dần lớn lên, tựa như che khuất cả bầu trời.

Xuyên Tử vừa chạy xe đến bên ngoài ốc đảo, đang vượt qua cồn cát, rẽ đôi tầng cát trước mặt, khiến cho chiếc xe hơi rung lên.

Phía dưới cồn cát loáng thoáng có tiếng súng, đột nhiên có bóng người.

Xuyên Tử vừa nhìn đã biết đó không phải là người của mình, nhanh chóng chuyển tay lái. “Bùm” một tiếng, cửa sổ bên cạnh bị súng bắn vỡ kính.

Chiếc xe ở trên đỉnh cồn cát chuyển hướng, không nhìn thấy người đâu, Xuyên Tử nhìn sang bên cạnh, vội vàng phanh lại.

Ngôn Tiêu cúi đầu, dùng tay tỉ chặt lên cổ, mảnh kính đâm vào mu bàn tay cô, máu chảy rất nhiều. Xuyên Tử vội vàng mở cửa xe, kéo cô xuống, quay đầu kêu lên: “Nhị Trụ, chúng ta đi xuống gần

lại! Chị dâu, mau chạy vào trốn trong ốc đảo, nhờ chị có xảy ra chuyện gì, bọn em không biết ăn nói với Thập ca ra sao.”

Ngôn Tiêu bị anh ta kéo ngồi xổm phía sau thân xe, cô dùng vạt áo lau máu, nói: “Không sao, hai người phải cẩn thận, cứ để xe đỗ ở đây, nếu có gì không ổn tôi liền lái xe chạy đi.”

Xuyên Tử nghe cô nói vậy thì yên tâm, kéo Nhị Trụ chạy đi.

Ngôn Tiêu chờ đến khi bên ngoài không có động tĩnh mới đứng dậy, chạy về phía ốc đảo

...

Một phát súng được bắn ra, chỉ bắn trúng thân cây.

Quan Được nhanh nhẹn di chuyển từ gốc cây này sang gốc cây khác, Tề Bằng lái xe đuổi theo phía sau không buông.

Ngồi ở trong xe ngắm bắn không chính xác, nhưng Tề Bằng kiên quyết ngồi trong xe đuổi giết anh.

Quan Được tựa phía sau một thân cây thở dốc, suy nghĩ một lát, kiểm tra đạn trong súng, sau đó đột nhiên lao ra.

Tề Bằng ngay lập tức nã súng như điên.

Quan Được ngã xuống, một phát súng bắn bên dưới gầm xe của Tề Bằng.

Vai Quan Được đang chảy máu, nhưng anh không bận tâm, cắn răng chịu đựng, lại nổ một phát súng nữa.

Bình xăng thùng hai lỗ, xăng rò rỉ chảy đầy trên cát.

Rút cuộc Tề Bằng cũng từ trong xe nhảy xuống, khập khiễng chạy về phía hồ.

Quan Được đuổi theo, chĩa súng vào ông ta.

Đêm đó bắt được Ngũ gia, anh đã bắn trúng chân Tề Bằng nên hiện giờ anh khẳng định ông ta không thể đi lại bình thường, đây chính là lý do ông ta kiên quyết không chịu xuống xe.

“Tiểu Thập Ca, lão tử biết mày bản lĩnh.” Tề Bằng ném khẩu súng trong tay, mái tóc hoa dâu bị gió thổi tung, ánh mắt hung ác, nụ cười trên mặt vô cùng quỷ dị: “Con mẹ nó mày có gan, có thể bắt tao hai lần.”

Ông ta đột nhiên kéo áo khoác ra: “Đến đi, nổ súng vào đây này!” Ánh mắt Quan Được bình tĩnh, trong nháy mắt cả người căng thẳng. Thứ đồ trên ngực ông ta chính là thuốc nổ.

Tề Bằng đứng bên cạnh đồng đất, bên chân chính là miệng hố.

Tay ông ta đặt ở phía trên, bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung, vẻ mặt điên cuồng: “Nếu lão tử bất cứ giá nào cũng phải chết, con mẹ nó mày hại Ngũ gia, lão tử dù chết cũng không để bọn mày như ý! Những thứ Ngũ gia không lấy được, con mẹ nó đưa nào cùng đùng hòng có được!”

Quan Được không nhúc nhích, trong súng còn một viên đạn nhưng lúc này không thể nổ súng.

Một giây sau, Tề Bằng nhảy xuống hố.

Quan Được theo sát nhảy xuống cùng.

Tề Bằng bị anh khoá trụ cổ họng, dọc theo hướng hố cát đẩy lên, vết thương trên vai bị nứt toác ra theo động tác của anh, đau đến mức không còn cảm giác gì nữa.

Quan Được nện mạnh hai phát trên cổ ông ta, dồn sức nhấc ông ta lên, hung hăng đẩy ra ngoài.

Tề Bằng vùng vẫy như đang giấy chết, kéo lấy cổ áo Quan Được: “Con mẹ nó mày đừng mong được sống khá giả, chết thì cùng chết.”

Ánh mắt Quan Được sắc như dao, lạnh thấu xương nhìn ông ta.

Bão cát nổi lên, phía trên cồn cát có bóng người chạy về hướng anh.

Một tiếng nổ tung trời.

Ngôn Tiêu toàn thân bị hất ngược ngã trên mặt đất, kinh hãi ngẩng đầu nhìn, bãi đất cao ngất ở bên cạnh hố bị hất tung lên, rơi xuống như mưa.

Cát và đất hoà với nhau, miệng hố cơ hồ bị lấp đầy.

Tâm trí cô trống rỗng trong vài giây, đứng lên lao về phía đó.

Cát cắt vào da mặt, cũng bay vào mắt. Cô bổ nhào đến bên cạnh hố, cái hố đã bị khoét sâu hai mét, một người nửa thân bị vùi trong đất nằm sấp trong vũng máu, không phải là Quan Được, không phải là quần áo của anh.

Cô nhảy vào trong hầm, không chân chừ dùng tay móc đất ra.

“Quan Được!”

Cát đầy trong miệng, cổ họng đau như cắt. Ngôn Tiêu gần như chết lặng nhưng không ngừng đào, đầu ngón tay đau đớn, cô vừa đào vừa gọi tên anh.

“Quan Được anh ở đâu?”

Ở đây sao? Ở đây thì phải trả lời em.

Bây tay cô gần như đã nhuộm đỏ máu, cả người nhào về phía trước, túm thật chặt anh kéo ra ngoài. “Đi ra, Quan Được, anh đi ra...”

Hố sập xuống, anh bị vùi rất sâu bên dưới, cô tiếp tục đào, lại cầm kéo ra, sống chết không buông tay.

“Anh đi ra...” Ngôn Tiêu gần như cắn nát môi, không còn để ý gì nữa, trong giờ khắc này cô giống như liều chết: “Đi ra Quan Được! Con mẹ nó anh đi ra cho em!”

Cơ thể người đàn ông cuối cùng cũng hoàn toàn lộ ra trước mắt cô, cô quỳ trong đất, lật ngược anh lại để anh gối lên đùi, hai tay run rẩy gạt đất cát hoà với máu bám trên mặt anh.

Anh đột nhiên cử động, mở mắt ra, bắt lấy bàn tay cô.

Một trận cát ulla đến, anh nắm chặt tay cô, gắng sức ngồi dậy. Ngôn Tiêu vội vàng đỡ anh, cả người anh đầy máu.

Xa xa truyền đến tiếng còi báo của cảnh sát, trên trời có máy bay đang bay đến gần, cánh quạt thổi tung đất cát, tiến động cơ âm âm như sấm.

Quan Được đột nhiên kêu lên: “Ngôn Tiêu!”

Tề Bằng kích hoạt mìn nổ khiến hai tai anh bị ù và rơi vào trạng thái không nghe thấy gì cả. “Trở về!”

Ngôn Tiêu nhìn anh chằm chằm, đôi môi anh run run, giống như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ nói lại hai từ “Trở về!”

“Sau khi em trở về thì sao?” Ngôn Tiêu sờ lên mặt anh: “Nói đi! Nói em trở về để chờ anh!” Quan Được trông thấy hai mắt cô đỏ bừng, gò má run rẩy không ngừng. Máu vẫn tiếp tục từ gò má anh chảy xuống.

Anh có thể nhìn được cô đang nói gì, nhưng anh lại không nói gì cả.

Gió cát càng ngày càng lớn, bầu trời càng âm u hơn.

Máy bay trực thăng dần dần hạ xuống, Quan Được đột nhiên cầm tay cô, nhét khẩu súng vào, nắm lấy tay cô nhắm vào huyết thái dương của mình.

Sau đó anh từ từ giơ hai tay lên.

Tia hồng ngoại từ súng của đội bắn tỉa quét từ trên xuống.

“Tập trung mục tiêu Tiểu Thập Ca.”

“Tập trung mục tiêu Tề Bằng.”

Điểm đỏ quét đến trên người Ngôn Tiêu liền dừng lại, khi thấy rõ tình huống thì mới di chuyển. Ngôn Tiêu nắm chặt cây súng trong tay, đầu Quan Được lúc này càng ngày càng nghiêng xuống thấp, cuối cùng tựa trên người cô.

“Trở về, Ngôn Tiêu...” Những chữ này vô cùng yếu ớt tựa như nỉ non.

Trở về, anh đã dùng chính mình làm lối đường, đưa cô thoát khỏi vùng bùn này, để cô hoàn toàn trong sạch trở lại Thượng Hải.

Ngôn Tiêu cúi đầu, môi áp trên lỗ tai anh: “Được, em trở về.”

Biết rõ anh không còn nghe thấy nhưng cô vẫn nói: “Em trở về chờ anh, anh sẽ đến, phải không?” “Không đến cũng không sao, em sẽ coi như anh cắt đứt với em, lần này không phải em muốn cắt đứt, mà chính là anh.”

“Quan Được, anh thực sự có thể cắt đứt hoàn toàn với em sao?” Cuối cùng Lý Chính Hải cũng mang theo người chạy đến. Ngôn Tiêu ném súng xuống, ôm anh thật chặt.

Gió cát tạt vào mặt, cô vẫn ôm lấy anh, tỉ sát vào mặt anh, trên mặt dính máu của anh Cho đến giây phút cuối cùng trước khi chia cắt, cho đến khi đất trời này héo tàn.

79. Chương 79

Nếu một sợi dây liên kết hai đầu, khi một đầu bị huỷ, đầu kia tất yếu sẽ bị rơi xuống tựa như núi lở.

Cố Đình Tông an tĩnh ngồi trên sofa pha trà.

Đối diện là một tủ gỗ đàn hương đỏ, phía trên bày đầy đủ các huân chương, trên mỗi thứ đều có một danh hiệu: Doanh nhân xuất sắc, nhà từ thiện, cá nhân tiên tiến bảo vệ văn hoá di vật...

Vốn dĩ là sinh viên ưu tú khoa lịch sử của một trường đại học nổi tiếng, nhiều năm qua anh ta vẫn luôn xuất hiện với diện mạo là doanh nhân và học giả, danh hiệu nhiều vô số.

Tuy nhiên hiện giờ chẳng còn lại gì.

Cảnh sát Tây Bắc lặng lẽ triển khai hành động nhưng nhanh chóng, lúc anh ta nhận được tin thì đã quá muộn.

Không thể rời khỏi Hồng Kông, mà cảnh sát có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Biệt thự của anh ta tại HongKong thuộc khu vực cao cấp biệt lập nằm trên lưng chừng núi, nhiều năm qua chỉ có một mình anh ta sống ở nơi này, cùng lắm là có thêm hai giúp việc người philippines, hiện giờ bọn họ đã bị đưa đi, nơi này càng trở nên trống trải.

Bình đun nước trà đã sôi.

Ấm trà là tử sa cổ, tiểu lò là di vật của Minh triều.

Cố Đình Tông nhắc ấm trà lên, bên trong lò có ánh lửa phát ra

Anh ta không pha trà, cúi đầu nhìn xuống bức ảnh đang nắm trong tay.

Đó là một tấm ảnh thiếu nữ, mặt mày xinh đẹp, mái tóc cắt ngắn.

Ngoại hình vô cùng trẻ trung, nhưng sắc mặt lại lãnh đạm, không nở nụ cười.

Ngón tay Cố Đình Tông chậm rãi vuốt ve bức ảnh: “Tiêu Tiêu, thật đáng tiếc, em đã chọn sai người, mà anh cũng như vậy nhìn lầm rồi.”

Anh biết trái tim cô vô cùng lạnh lùng, nhưng cũng hết sức nóng bỏng, một khi yêu sẽ giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tình yêu của cô so với lửa còn mãnh liệt hơn.

Cố Đình Tông cử động ngón tay, bức ảnh rơi vào trong tiểu lò, một ngọn lửa nhỏ bùng lên. “Anh đang làm rất đúng, nên đem em đốt cháy thế này...” Chẳng biết lúc nào, ngoài cửa truyền đến còi báo động.

Cảnh sát Đại Lục kết thợp với cảnh sát đặc khu HongKong, khoảng hơn mười người trang bị đầy đủ vũ trang xông vào căn biệt thự.

Mặc dù chỉ có một mình anh ta, nhưng anh ta ăn mặc cực kỳ trang trọng, một bộ tây trang phẳng phiu, còn tỉ mỉ đeo cà vạt, đầu tóc được vuốt keo rất gọn gàng.

Trên mặt bàn trà trước mặt có một chiếc hộp, bên trong đựng năm miếng Hoàng Ngọc. Bên cạnh là một tiểu lò đã tắt lửa, còn có một ấm trà đã nguội lạnh.

Bếp lò nhỏ đó cũng không phải tự tắt.

Tay trái Cố Đình Tông buông thõng trên miệng lò, máu chảy từ vết cắt trên cổ tay nhỏ xuống lò, còn tràn cả ra ngoài, từ trên bàn trà chảy xuống sàn nhà, một vũng máu lớn khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

Trong tiểu lò có tàn tro của một tấm ảnh chỉ còn sót lại một góc, nhưng đã bị nhuộm máu đỏ không thể nào nhìn ra.

Đó là lý do lửa bị tắt.

Lúc cảnh sát xông vào bắt anh ta, trông vẻ mặt anh ta vẫn có vẻ tỉnh táo, cho đến khi bị mang đi, ánh mắt anh ta vẫn nhìn chăm chăm về phía tấm ảnh trong lò.

Cấp cứu không còn có tác dụng. Cố Đình Tông tự sát.

Khi tin tức được truyền ra, cảnh sát cũng đồng thời tuyên bố phá đại án buôn lậu di vật ở Tây Bắc. Nghe nói đây là vụ án lớn nhất về buôn lậu di vật ở Trung Quốc trong vài chục năm gần đây, liên

quan đến nhiều lĩnh vực, thực sự chưa từng có tiền lệ.

Cảnh sát giống như có thiên nhãn, các hành động sau đó thể như chẻ tre, các thể lực buôn bán lậu di vật ở Tây Bắc bỗng chốc như bị hốt sạch.

Tất cả những kẻ liên quan đều bị tóm sạch, ngay cả bọn Xuyên Tử cũng bị đưa đến đồn cảnh sát thẩm vấn. Thông tin của một số nhân vật chủ chốt có liên quan đến vụ án đều được thông báo cho toàn xã hội.

Cố Đình Tông tự sát, Tề Bằng tử vong tại chỗ do bị nổ tung, Hứa Ân Diệp phạm tội tình tiết nghiêm trọng bị tuyên án tử hình.

Ngày đó, Ngôn Tiêu được cảnh sát Tây Bắc hộ tống trở lại Thượng Hải. Cô không nghe thấy bất cứ tin tức gì về Quan Dục.

Tiểu Thập Ca nhân vật mấu chốt của cả hai vụ án vẫn bất vô âm tín từ đó đến giờ.

Nhưng có tin tức lộ ra từ phía cảnh sát nói rằng, Tiểu Thập Ca bị thương quá nặng, lúc được đưa lên máy bay đã ngừng thở, có lẽ đã không còn sống nữa.

Ngôn Tiêu không tiếp tục nghe ngóng nữa, có lẽ không có tin gì chính là tin tốt nhất. Sau đại án, lại có một phát hiện khiến người trong và ngoài nước vô cùng sửng sốt...

Trên sa mạc Tây Bắc, sâu trong ốc đảo, có cất giấu một toà thành cổ ngoại tộc thời Thương Chu. Trong lúc tất cả mọi người bị thu hút bởi thông tin đó, bảo tàng ở Thượng Hải nhận được hai di

vật Trung Quốc từ nhà đấu giá của Sotheby ở London.

Đều là quốc bảo lưu lạc ở nước ngoài.

Nghe nói do một phụ nữ họ Ngôn lấy danh nghĩa cá nhân đấu giá được và quyên tặng cho bảo tàng.

Nhưng họ của người khuyên tặng không phải họ Ngôn.

Họ Quan, tên là Quan Dục.

Bùi Minh Sinh hỏi Ngôn Tiêu: “Em có biết rằng mua xong hai món đồ đó thì em chẳng mấy mà phá sản không?”

“Không sao cả, cũng không phải em chưa từng nghèo khổ qua.”

“Vậy tại sao lại lấy danh nghĩa của Quan Dục để khuyên tặng, em thay anh ta chuộc tội?” “Không, đây không phải là chuộc tội.” Ngôn Tiêu đứng trước cửa sổ, từ Thượng Hải nhìn về Tây

Bắc phía xa: “Bởi vì em biết anh ấy không có tội.”

Người khác không biết anh đã làm gì, nhưng cô thì biết.

Cô thậm chí còn lơ mơ đoán được là gì vào lúc anh đặt khẩu súng trong tay cô ngày hôm đó.

Cô cảm thấy đó là ám hiệu của anh.

Cho dù đoán sai, cô cũng vẫn tin anh, trước sau như một.

Bùi Minh Sinh nghe vậy không nói thêm gì nữa, e rằng nói nhiều sẽ khiến cô khó chịu.

Thời gian đầu trong giới có tin đồn nói rằng khi cô ở Tây Bắc có quan hệ rất mật thiết với tội phạm buôn lậu. Trước đây trong quá khứ cô từng phải đối mặt với rất nhiều tin đồn nhảm, nhưng chưa có lần nào

ng nghiêm trọng như lần này. Anh ta cho rằng xảy ra chuyện này, Ngôn Tiêu sẽ càng đau khổ hơn trước kia, rồi sẽ hối hận. Nhưng không, cô vẫn tiến về phía trước.

....

Thời gian sẽ làm lu mờ các dấu vết, thoáng chốc đã qua nửa năm, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường.

Thành phố Thượng Hải vẫn hối hả như mọi khi.

Ngôn Tiêu từ phía sau bàn ngẩng đầu lên, thấy viên cảnh sát Tiểu Dương đang đứng đối diện nhìn cô.

Bắt gặp ánh mắt cô, Tiểu Dương vội vàng tìm chuyện nói: “Cô Ngôn hôm nay lại vất vả rồi.” “Không sao, đã giám định xong.” Ngôn Tiêu tháo bao tay ra, đứng dậy khỏi ghế ngồi.

Nơi này cục chống buôn lậu của Tổng cục hải quan Thượng Hải, Tiểu Dương là cảnh sát chống buôn lậu.

Ngôn Tiêu trước đây chỉ làm trong lĩnh vực đồ cổ, từ sau khi trở về từ Tây Bắc cô ngày càng tiếp xúc nhiều với di vật.

Nửa năm trước lúc cô tham gia một buổi đấu giá tại Thượng Hải, cô cùng vài chuyên gia được cảnh sát mời đến sở công an giám định vài món đồ di vật. Nghe nói hiện nay tình trạng buôn lậu di vật đã lan đến phía đông vùng duyên hải, cảnh sát đang rất đau đầu về vấn đề này. Vì vậy từ đó mỗi tháng Ngôn Tiêu sẽ dành thời gian đến đây, giúp đỡ giám định đồ cổ được nhập hoặc xuất cảnh, xác định xem liệu có di vật được mang lậu ra khỏi đất nước hay không.

Giám định di vật trong khi thiếu các tiêu chuẩn đồng nhất là một việc vô cùng phức tạp, nếu có người tình nguyện giúp đỡ không đòi tiền công, phía cục vô cùng hoàn hảo.

Lúc cô vừa đến đây, Tiểu Dương hỏi cô: “Cô Ngôn làm nghề này kiếm được rất khá, tại sao lại đến chỗ chúng tôi làm không công?”

Ngôn Tiêu nở nụ cười nhạt: “Tôi trợ giúp các anh bắt những tội phạm buôn lậu.”

Tiểu Dương nói: “Tôi cảm thấy phụ nữ trẻ tuổi như cô, chắc phải trải qua chuyện gì nên mới có lòng tin như vậy.”

Ngôn Tiêu chỉ mỉm cười không trả lời.

Cô thu gom xong đồ đạc, Tiểu Dương thấy cô định đi ra cửa, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói: “Để tôi đưa cô về.”

Ngôn Tiêu dừng ở cửa, mỉm cười: “Không cần, an ninh ở Thượng Hải rất tốt, tôi nghĩ không cần phải có cảnh sát bảo vệ.”

Tiểu Dương ngượng ngùng cười cười, anh ta đến giờ vẫn còn độc thân, tiếp xúc với một người phụ nữ xinh đẹp như vậy trong một thời gian dài, khó tránh khỏi có rung động, anh ta chú ý cô luôn đơn độc một mình, hôm nay vừa mở miệng liền bị cô khéo léo từ chối.

Tiểu Dương hơi lúng túng: “Cô Ngôn đã có bạn trai rồi sao?” “Ừ, có rồi.”

Nghe vậy anh ta liền tỏ ra thoải mái: “Sao chưa bao giờ từng gặp anh ta đi cùng cô vậy?” “Có lẽ anh ấy đã không còn nữa.”

Tiểu Dương sững sờ, lúc nói những lời này thái độ của cô rất bình tĩnh, vô cùng thản nhiên. Khiến người khác cảm giác dù người đó còn hay không cũng không có gì khác nhau.

“Có thể nói cho tôi biết anh ấy là người thế nào không?”

Nghe thấy câu hỏi này, một lát sau cô mới mở miệng, trong ánh mắt lóe lên tia sáng: “Là người đàn ông tốt nhất trong mắt tôi.”

Là người đàn ông tốt nhất, dù anh có còn hay không, đều không thể xóa nhòa.

Bởi vì người đã khắc cốt trong tim.

Tiểu Dương nhìn cô đi ra khỏi cửa.

Trước kia chỉ cảm thấy cô không phải là người phụ nữ u buồn, thi thoảng cũng cười rộ lên, phong thái nhanh nhẹn phóng khoáng, tựa như không bận tâm đến thứ gì, hiện giờ mới phát hiện trong mắt cô còn có sự nồng nhiệt như lửa.

Có lẽ cô đã là ngọn lửa từng cháy rừng rực thiêu đốt cả cánh đồng, chỉ là tạm thời không có môi châm để có thể bùng cháy dữ dội.

Hai ngày sau Ngôn Tiêu nhận được một thư mời.

Khi đó, Tề Bằng mang theo thuốc nổ bên người với chủ ý cho nổ tòa thành đã bị đẩy ra ngoài miệng hố, mặc dù không khiến cho tòa thành bị phá hủy, nhưng vẫn có một chút tác động đến kết cấu bên trên của tầng đất sâu. Hơn nữa tình trạng sa mạc hóa ngày càng nghiêm trọng, mạch nước ngầm suy kiệt, khiến diện tích của ốc đảo co hẹp lại. Sau cùng các nhà khảo cổ quyết định tiến hành khai quật để giải cứu nơi đó.

Nửa năm trước Thạch Chung Chu đã từng đề cập qua chuyện này với cô trong điện thoại, người đứng đầu đội khai quật là Hoa giao sư cùng bác Lộ - người vừa trở lại với giới đồ, câu chuyện của bác được người trong nghề ca tụng. Do được Ngôn Tiêu tiến cử, nên mấy người Thạch Trung Chu cũng được gia nhập vào đội khảo cổ đó.

Nhìn thư mời trong tay mới biết được, sau hơn nửa năm, công tác khai quật đã sắp kết thúc.

Nhóm khảo cổ quyết định mở một cuộc triển lãm di vật tại Thượng Hải, vén lên bức màn bí mật về tòa thành bị vùi lấp.

Ngôn Tiêu cũng được mời tham dự.

Từ đầu mùa đông đến giờ, bầu trời luôn âm u, tuy nhiên đến ngày mở cửa triển lãm, thời tiết Thượng Hải đột nhiên chuyển biến tốt.

Ngôn Tiêu kéo cao cổ áo khoác, đi vào một khu triển lãm rộng rãi.

Cô không chào hỏi ai cả, chỉ đóng vai một người tham quan bình thường, lần lượt đi qua các tủ kính trưng bày các đồ vật bên trong.

Vừa mới được khai quật nên các di vật vẫn còn dấu tích của bùn đất ẩm ướt, dưới ánh sáng màu sắc của chúng rất tươi mới.

Đa số là các di vật bằng đồng, dụng cụ săn bắn, bộ phận của xe ngựa, thậm chí cả gạch ngói, phong cách đơn giản cứng cáp, có thể nhìn ra được phần nào phong tục của người Hiểm Doãn.

Trong bốn góc của triển lãm có bày một số cảnh tượng bên trong tòa thành sau khi được khôi phục, gồm bệ đá đặt những miếng Hoàng Ngọc, lối đi lát bằng đá, còn có tượng chó và ngựa được điêu khắc bằng đá.

Một thế giới thần bí cổ xưa và khác biệt.

Ngôn Tiêu đi hết một vòng, vừa ngẩng lên, ánh mắt liền nhìn về bức tường chính giữa.

Cách một lớp kính, dưới ánh sáng đèn, năm miếng Hoàng Ngọc được ghép thành một vòng tròn. Bên cạnh là bản vẽ mô tả về các hoa văn khắc trên miếng ngọc, còn có chú thích giải thích rằng đây là hoa văn đầu sói.

Cô từng vẽ trên người anh những hoa văn này, đổi lại là lời cự tuyệt thẳng thắn của anh. “Dù cô có hao phí tâm tư thế nào, tôi vẫn không có một chút hứng thú đối với cô.” Về sau cô bỏ đi không từ biệt, anh lại đặt năm miếng ngọc vào trong túi cô.

“Ngôn Tiêu, em dám nói rằng mấy ngày trở về em quả thực đã đoạt tuyệt tất cả?” Ngón tay Ngôn Tiêu vuốt ve trên thành tủ kính.

Miếng ngọc này, tòa thành này, tất cả những thứ ở đây, đều do hai người họ cùng nhau phát hiện.

Tòa thành hiện giờ đã được đưa ra ánh sáng, cuối cùng anh cũng thoát khỏi hoang mạc đó.

Ngôn Tiêu rút tay lại, xoay người, trông thấy trong góc có vài bóng người quen.

“Rõ ràng đã gửi thư mời cho Ngôn Tỷ, sao mà vẫn không thấy chị ấy đâu.”

Người nói là Thạch Trung Chu, đứng bên cạnh là Vương Truyện Học và Bồ Giai Dung, đối diện với cậu ta là giáo sư Hoa và bác Lộ.

Bác Lộ ăn mặc rất chỉnh tề, trên mặt đeo một chiếc kính lão, trông hoàn toàn khác trước đây. Vương Truyện Học và Bồ Giai Dung đứng sát gần nhau, Thạch Trung Chu từng nói với Ngôn Tiêu,

cậu ta đang ra sức ghép đôi hai người đó với nhau. Còn nói nếu thành công, chị Mai sẽ thưởng cho cậu ta một phong bao thật hậu hĩnh.

Ngôn Tiêu không quấy rầy bọn họ, kéo cao cổ áo đi ra cửa.

Tuyết chưa được dọn trên đường dưới ánh sáng mặt trời mùa đông sáng lấp lánh

Cô cúi đầu đi xuống bậc thang, mơ hồ cảm giác được có ánh mắt chăm chú nhìn mình, quay đầu lại, trông thấy một chiếc xe cảnh sát đang dừng cách đó không xa.

Cửa xe hạ xuống, Lý Chính Hải thò mặt ra: “Ngôn Tiêu, đã lâu không gặp.” Ngôn Tiêu dừng lại, gật đầu.

Từ sau hôm đó, bọn họ chưa từng gặp lại.

Lý Chính Hải nhìn cô và mỉm cười, nhưng lại có vẻ hơi ngại ngùng. Anh ta ra khỏi xe, xoa xoa tay:

“Anh tìm em có việc.”

“Việc gì?”

“Có một vị đồng nghiệp muốn giới thiệu với em, vị đồng nghiệp này mới dạo qua một vòng quỹ môn quan trở về, hôm nay chính thức chuyển công tác từ Bắc Kinh đến Thượng Hải.” Lý Chính Hải duỗi tay mở cửa xe.

“Cảnh sát Quan.”

Ánh mắt Ngôn Tiêu nhìn sang.

Một bóng người cao lớn mặc đồng phục cảnh sát từ trong xe bước ra.

Trong mắt cô phản chiếu hình ảnh của anh.

Cảnh sát Quan.

Sau lưng là đại mặc cuồng sa, là cao nguyên hoàng thổ, là Tây Bắc xa xôi gió cát mịt mù.

Là những tháng ngày anh và cô cùng nhau trải qua. Ngôn Tiêu nhìn anh từ từ tiến về phía mình.

————— - END —————

Editor:

Có lẽ do bộ này convert để đọc nên edit cũng không mất nhiều thời gian, gần 3 tháng cho bộ truyện 79 chương. Vì mình lần đầu edit, lại làm đến đâu up đến đó, đôi khi còn chỉ kịp đọc qua một lần rồi post luôn, những sai sót về lỗi chính tả và câu chữ còn rất nhiều, mong bạn đọc thông cảm.

Xin chân thành cảm ơn Miên Hoa Đường đã vất vả giúp chị beta và Ngô Bảo Châu đã nhiệt tình PM giúp mình chỉnh sửa lỗi chính tả để có một bản edit tốt hơn.

Hẹn mọi người ở hồ mới (Nếu ai có biết truyện gì hay hay thì giới thiệu để mình edit nhé.^^)

————— -oOo —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toa-thanh-bi-vui-lap>